

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROT THE REINS THAT HOLD YOU

GILGAM

THE PLATED PRISONER SERIES

RAVEN KENNEDY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GLEAM

RAVEN KENNEDY

Gleam
Copyright © 2021 by Raven Kennedy

Tüm Hakları Saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu eser veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Kapak Tasarımı: Maria Spada Format:
Imagine Ink Designs Düzenleme:
Helayna Trask

İçindekiler	Önsöz
<u>Bölüm 1</u>	<u>Bölüm</u>
<u>2</u>	<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>	<u>Bölüm</u>
<u>5</u>	<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>Bölüm</u>
<u>8</u>	<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>	<u>Bölüm</u>
<u>11</u>	<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>	<u>Bölüm</u>
<u>14</u>	<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>	<u>Bölüm</u>
<u>17</u>	<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>	<u>Bölüm</u>
<u>20</u>	<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>	<u>Bölüm</u>
<u>23</u>	<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>	<u>Bölüm</u>
<u>26</u>	<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>	<u>Bölüm</u>
<u>29</u>	<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>	<u>Bölüm</u>
<u>32</u>	<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>	<u>Bölüm</u>
<u>35</u>	

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Sonsöz](#)

[Altın Altın Asma](#)

[Teşekkür Ayrıca Yazan:](#)

[Raven Kennedy Yazar](#)

[Hakkında](#)

Karanlıkta kalanlara.
Güneşle gülümsemen dileğiyle.

Önsöz

AUREN

On yıl önce

Burada gökyüzü şarkı söylemez.

Dans etmiyor ya da oynamıyor, tatlı bir parfümle tenime değmiyor ya da taze bir öpücükle saçlarımdan esmiyor.

Annwyn'de olduğu gibi değil.

Yağmur yağıyor ve toprağı su basıyor ama bu bile buranın pis kokusunu silip süpüremiyor. Güneş alçalıyor ve ay tepeye çıkıyor, ama yumurta kabuğı yıldızlarında uyuyan tanrıçalarla bir uyum yok. Bu ufuk ılık ve eksik.

Burada hiçbir şey evdeki kadar canlı hissettirmiyor. Ama belki de bunlar sadece küçük bir kızın hayal ürünü anılarıdır. Belki de Annwyn hiç öyle değildi ve ben unuttum.

Eğer öyleyse, rol yapmaya devam etmeyi tercih ederim. Zihnimdeki halini seviyorum - her duyumu doyuran bir canlılıkla dolup taşıyor.

Burada benim duyularım da doymuş durumda ama iyi anlamda değil. Derfort Limanı bu sabahki sağanak yağıştan dolayı hala sırlıklam.

Buradaki her şey ya denizden ya da gökyüzünden gelen sularla doludur. Bazen ikisi birden. Sırlıklam olmayan tek bir ahşap eğimli çatı ya da bunaltıcı nemden soyulmayan yıpranmış bir kapı yok.

Bulutlar sık sık okyanustan fırtınaları çeker ve buraya savurur. Yine de yağmurun temizleyici bir yanı yok. Sadece kendisini besleyen denize geri dönüyor, çamurlu sokakları sular altında bırakırken balık kokuyor.

Bugün hava, elbisemi ıslatan ve ciğerlerimi ağırlaştıran bir nemle pıhtılaşmış durumda. Kıyafetlerim bu gece asıldığında kurursa şanslı sayılırım, saçlarım nemli ve kıvrıcık olmaktan öteye giderse şanslı sayılırım.

Ama zaten kimse saçına ya da kıyafetlerime bakmıyor. Açgözlü gözler her zaman altın iğneli yanaklarıma düşer, gerçek olamayacak kadar parıldayan tenimin üzerinde dolaşır. Bu yüzden boyalı kız olarak tanınıyorum. Derfort Limanı'nın altın yetimiyim. Hangi paçavrayı giyersem giyeyim, çamurlu kıyafetlerimin altında absürt bir zenginlik var. Hiçbir işe yaramayan ama *her şeye* sebep olan tenimin değersiz zenginliği.

Pazar sokağı boyunca satıcıların tenteleri hâlâ karanlık, çuvallar doymuş, arabalar örtülü ve damlıyor. Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, çapa makinesinin keskin demir kokusunu almıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. Demirli gemilerdeki sıırıslıkla tahta kalasların kokusunu almıyorum. Kıyıda gelen salamura kumla karışmış, sallanan balık kasalarının kokusunu almıyorum.

Hayal gücüm pis kokuyu engellemeye yetmiyor.

Elbette, barın çöp kutusunun üstünde oturmasaydım hava muhtemelen biraz daha iyi kokardı. Eski bira kokusu ne kadar berbat olsa da, bu nokta en kuru ve en gölgeli yerlerden biri olduğu için değerli bir gayrimenkul.

Arkamdaki binaya yaslanırken ağırlığımı metal kapağın üzerinde kaydırıyorum, bakışlarım çarşı sokağını tarıyor. Burada olmamalıydım. Hareket etmeye devam etmeliyim ama bu bile büyük bir risk. Zakir'in şehirde çok fazla gözü var. Tek bir noktada kalsam da kalmasam da yakalanmam an meselesi. Ondan saklanıyorum, bana yüklediği görevlerden saklanıyorum. Sokaklarda dolaşan, dilenci çocukları gözetleyen haydutlarından saklanıyorum - onların güvenliği için değil, kimsenin Zakir'in bölgesine tecavüz etmediğinden veya hırsızlarından çalmadığından emin olmak için.

Saklı kalma umudunun olmadığı bir yerde saklanıyorum.

Gözlerimden bir çekiş gibi bakışlarım kalkıyor, iki satıcı çadırının arasından geçerek okyanusun ötesini görüyorum. Yanaşmış gemilerin yelkenlerini izliyorum, şekilleri gökyüzüne doğru çekilmeye çalışan bağlı bulutlar gibi. Onları gördüğümde, kaçışla alay ettiklerinde midem sıkışıyor. Ufukta sallanan bir özgürlük cazibesi.

Bu bir yalan.

Derfort'ta kaçak yolcular ağır şekilde cezalandırılır ve bunu denemek aptallık olur. Zakir'de bir avuçtan fazla çocuk bunu denedi ve hikayeyi anlatacak kadar yaşayamadı. Martıların asıldıkları yerden yüzülmüş etlerini gagalamalarını, bedenlerinin gelgit esintisinde sallanmaya ve tuzlu yağmurun altında büzülmeye bırakılmasını asla unutacağımı sanmıyorum.

Bu koku, tüm diğerlerinin ötesinde, açık ara en kötüsüdür. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Öyle bir irkiliyorum ki, Zakir gölgede kalan yerimde belirip bir tehdit gibi üzerime gelirken kolumu sırtımdaki sert kireçtaşı tuğlalara sürtüyorum.

Kahverengi gözleri, kaktüsün dikenleri gibi bir haftalık kıllarla kaplı çenesinden parlıyor. Üzerindeki alkol kokusunu alabiliyorum, o kadar güçlü ki altımdaki çöpleri bastırıyor. Muhtemelen saatlerdir bardakların içinde.

"Zakir." Suçluluk duygusunu sesimden uzak tutamıyorum, yerimden kayarak onun önünde dururken gözlerinin içine zar zor bakabiliyorum.

Ellerini kalçalarına koyuyor, giydiği adaçayı rengi yelek kıllı göğsünü açıkta bırakıyor. "Kulaklarında ağda mı var? Ne halt ediyorsun dedim?"

Saklanmak. Hayal kurmak. Rol yapmak. Kaçınmak.

Sanki kafamdaki sessiz cevabı duyabiliyormuş gibi, pipo dumanı ve bir bardak henade yüzünden lekelenmiş dişleriyle beni küçümsüyor. Dudakları çok fazla küfürden, sözlü tekmelerden ve acımasız anlaşmalardan çatlamış.

Uzun ay gelip yeni yılı işaretlediğinden beri Zakir'in bana karşı görevleri değişti. Onun hesabına göre, on beş yaşıdayım. Bir Oreoan yetişkini.

"Ben sadece..." Bir bahane dilime yeterince hızlı gelmiyor. Zakir başımın arkasına bir tokat atarak boynumun öne doğru kırılmasına neden oluyor.

Artık bana vurduğu tek yer orası. Altın rengi tenim kolayca koyu, yanık bir renge bürünüyor ama saçımın altındaki izleri kimse göremiyor.

"Bir saat önce *Solitude'da olman* gerekiyordu!" diye hırlıyor, yüzüme yaklaşarak. "Piç kurusu gelip gelmediğini söyledi, sana göz kulak olan adam da arka kapıdan kaçmış olabileceğini söyledi."

Yanlış. Kilerdeki kırık pencereden çıktım. Hanın arkasındaki arka sokaktan kaçmak benim için daha kolaydı. Diğer seçenek yan sokak olabilirdi ve orası da her zaman çöp kutularındaki artıklar için kavga eden vahşi köpeklerle doludur.

"Beni duyuyor musun lan?"

Kirli eteklerimi tutup sıkıyorum, sanki sesini üzüm gibi patlayana kadar çıkarmaya çalışıyormuşum gibi. "*Yalnızlık*'a bir daha gitmek istemiyorum."

Sesim, düzensiz bir bilyenin yerde yuvarlanması gibi çıkıyor. Bırakın konuşmayı, hanı *düşünmekten* bile hoşlanmıyorum. Adına rağmen, orada bulacağım en son şey yalnızlık. Orada, masumiyetimin

sokakta yabancıların ceplerine daldırılan kirli parmaklar gibi çalındı. *Yalnızlık*'ta bulacağım tek şey, istenmeyen bakışların baskısı, itici dokunuşların tuzakları.

Zakir'in yüzü sertleşiyor ve etli, halkalı parmaklarıyla kafama tekrar vuracağını düşünüyorum ama vurmuyor. Zor kazandığım paranın ne kadarının ona o altın taşları almak için gittiğini merak ediyorum.

"Ne istediğin umurumda bile değil. Sen *benim* için çalışıyorsun Auren."

Çaresizlik boğazımı sıkıyor ve nefesimi kesiyor. "O zaman beni köşe başlarında dilenmem ya da pazarcıları soymam için sokaklara geri gönder," diye yalvarıyorum. "Sadece beni oraya gönderme. *Bunu* tekrar yapamam." Gözlerim istemeden doluyor. Derfort'ta sele kapılan bir şey daha.

Zakir iç çeker, ama nefret dolu alaycılığı yüzünden eksik olmaz. "Ech, bana ağlamaklı numarası yapma. Seni bu kadar uzun süre sırtında tuttum, ki bu da çoğu et tüccarının yapabileceğinden daha fazlası diyebilirim. Eğer senden kâr elde etmiyorsam, o zaman seni tutmama gerek yok," diye uyarıyor. "Benimle iyi anlaşıyorsun. Bunu unutma kızım."

Güzel.

Son on yıldaki hayatımı düşündüğümde bu kelime kafamda uçuşuyor. Başka pek çok çocuk gelip geçti, ama en uzun süre kalan ben oldum, çünkü garip altın tenim ona karlı hale getirdiği türden bir ilgi çekiyor. Ama tüm bu süre boyunca bir kez bile *iyi bir* hayatım olduğunu söylemedim.

Bütün gün sokaklarda dilenmeye ve geceleri yankesicilik yapmaya zorlandığımdan, liman kentinde dolaşırken garip görünüşümün işime yaramasını öğrenmem gerekiyordu. Ya bunu yapacaktım ya da Zakir'in evini baştan aşağı temizleyecek, parmaklarım çatlayana ve dizlerim ağrıyana kadar yüzeyleri fırçalayacaktım. Gerçi kileri hiçbir zaman tam anlamıyla temizleyemiyordum. Her zaman soğuk, küf ve yalnızlık damlıyordu.

Orada genellikle on ila otuz kişi oluruz, çürümüş battaniyelerin ve eski çuvalların altında sıkışıp kalırız. Satan, satın alan ve çalışan çocuklar. Hiç oynamayan, öğrenmeyen ya da gülmeyen çocuklar. Uyuyoruz ve para kazanıyoruz, hepsi bu kadar. Zakir'in dikkatli gözleri altında acımasızlık ve rekabet sürekli geliştirilirken, arkadaşlık her zaman ezilmiş, yok edilmiştir. Sadece köpekler bir kemik için birbirleriyle kavga etmek için salya akıtıyor.

Ama iyi tarafından bakmak zorundayım. Çünkü iyi olmasa da... daha kötüsü de olabilirdi.

"Ne olacağını sanıyordun ki?" diye homurdanıyor, sanki ben saf bir aptalmışım gibi. "Bunun olacağını biliyordun, çünkü diğer kızları gördün. Kuralı biliyorsun Auren."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Ekmeğimi kazanıyorum."

"Bu doğru. Ekmeğini kazanıyorsun." Zakir beni kontrol ediyor, pipo yanığı boğazından sinirli bir öksürük yükselirken bakışları çamurlu eteğimde duruyor. "Berbat durumdasın, kızım."

Normalde, dağınık olmak yetim dilenci çocuk rolünün bir parçasıdır, ama ben bunu aştım. On beş yaşında olmak Zakir'in kıyafetlerimi yamalı hurçlardan kadın elbiselerine çevirmesi anlamına geliyordu.

Bana ilk elbiseyi getirdiğinde, güzel göründüğümü düşünmüştüm. Aslında bunu bana doğum günü hediyesi olarak verdiğini düşünecek kadar aptaldım. Önünde gerçek pembe danteller ve arkasında bir fiyonk vardı ve burada yaşadığımdan beri gördüğüm en güzel şeydi.

Ama bu, o güzel elbisenin çirkin bir şey olduğunu anlamadan önceydi. Zakir bana, "*Yalnızlık*'a git," dedi, ses tonu her türlü odayı bir kenara iterek.

tartışmak için.

Gözlerini tekrar yukarı kaldırdığında mideme bir korku yerleşiyor.

"Ama-"

Sarı tırnaklı bir parmak yüzümü işaret ediyor. "Müşteri senin için para ödedi ve alacağı da bu. Yerel halk yıllardır altın boyalı kızın büyümesini bekliyor. Çok talep görüyorsun Auren. Onları bekleterek daha da artırdığım bir talep - minnettar olman gereken bir başka gerçek."

Güzel. Minnettar. Zakir bu kelimeleri kullanıyor ama ne anlama geldiklerini bildiğinden emin değilim.

"Benim sayemde seni Derfort'un en pahalı fahişesi yaptım ve sen bir genelevde bile değilsin. Eyerler kıskançlıktan kaynıyor." Bunu gurur duyulacak bir şeymiş gibi söylüyor, sanki diğer fahişelerin bile benden hoşlanmamasından sersemlemiş gibi.

Yanağındaki bir noktayı kaşıyor, gözleri açgözlülükle doluyor. "Derfort Limanı'nın altın boyalı dilenci kızı nihayet bacaklarının arasına almak için bir gece satın alacak kadar büyüdü. O paraları kazanma şansımı mahvetmene *ya da* sokaklardaki itibarımı zedelemene izin vermeyeceğim," diyor, sesi fırtınayla yarılmış sular kadar sert.

Ellerimi yumruklarken tırnaklarım avucuma batıyor ve kürek kemiklerimin arasındaki boşluk karıncalanıyor, kaşınıyor. Derimi kazımak ve saçlarımı yolmak herhangi bir fark yaratacaksa, bunu yapardım. Vücudumun ışıltısından kurtulmak için her şeyi yapardım.

Diğer çocuklar uyurken bunu yapmaya çalıştığım geceler oldu. Ama Derfort'ta dolaşan söylentilerin aksine, ben boyalı değilim. Bu altın asla çıkmayacak, kendimi kaç kez yıkarsam yıkayayım ya da fırçalarsam fırçalayayım. Yeni tenim ve saçlarım her zaman eskisi gibi pırıl pırıl çıkıyor.

Ailem bana küçük güneşleri derdi ve ben de bu parıltıyla gurur duyardım. Yine de aval aval bakan Oreanlar ve yoksun bir gökyüzüyle dolu bu dünyada tek yapmak istediğim donuklaşmak. Sonunda kimsenin beni bulamayacağı bir saklanma yeri bulmak.

Zakir bana başını sallıyor, gözleri geç saatlere kadar kumar oynamaktan kan çanağına dönmüş, her zamanki gibi etrafında sürekli bir duman bulutu dolaşıyor. Kollarını kavuşturup arkasına yaslanmadan önce bir an tereddüt eder gibi görünüyor ve "Barden East senin için nabız yokluyor" diyor.

Gözlerim kocaman oldu. "Ne-ne?" Diye soruyorum, dudaklarımdan korku dolu bir fısıltı dökülüyor.

Barden limandaki bir başka et tüccarı. Doğu tarafını işletiyor - bu yüzden ikinci ismi benimsedi - ama biraz katlanılabilir olan Zakir'in aksine, Barden'in... olmadığını duydum.

Zakir beni denizciler ve kasabalılar için bir eyer yapmadan önce yetişkin sayılmamı bekleme nezaketini gösterdi. Ama Derfort'taki söylentilere göre Barden, böyle bir terbiyeye sahip olmayan en kötü türden bir et tüccarı. Cezalandırıcı çocuk dilenciler ve yankesicilerle uğraşmaz. Servetini caniler ve korsanlardan, et ticareti ve fahişelikten kazanıyor. Doğu yakasına hiç gitmedim ama Barden'in işlerini yürütme şeklinin Zakir'i bir aziz gibi gösterdiği söyleniyor.

"Neden?" diye soruyorum. Diye soruyorum, ama sözcükler boğuk boğuk çıkıyor, boğazım boynuma dolanmış gibi duran tehditkâr bir ilmikle çok sıkı.

Bana kuru bir bakış attı. "Nedenini biliyorsun. Genelevdeki eyerlerin derilerini farklı renklere boyamaya başlamalarıyla aynı sebepten. Senin belli bir *çekiciliğin* var ve artık bir kadın olduğuna göre..."

Boğazıma safra kaçıyor. Tadının deniz suyuna benzemesi ne tuhaf. "Lütfen beni ona satma."

Zakir bir adım öne çıkarak beni binanın kenarına sıkıştırıyor. Onun yakınlığıyla boynum karıncalanıyor, omurgam boyunca uzanan derim sanki korkum filizlenmek istiyormuş gibi zıplıyor.

"Hoşgörölü davrandım, çünkü diğerlerinin arasında sokaklarda en çok bana kazandıran hep sen oldun," diyor bana. "İnsanlar boyalı kıza para vermeye bayılırdı. Vermezlerse de, daha sonra ceplerinden alacak kadar dikkatlerini dağıtabilirdin."

Utanç boğazımda düğümleniyor. Ailem beni şimdi görse hakkımda ne düşünürdü? Dilenmem, hırsızlık yapmam, diğer çocuklarla yumruk yumruğa kavga etmem hakkında ne düşünürlerdi?

"Ama artık çocuk değilsin." Zakir dilini dişlerinin üzerinde gezdirdikten sonra yere kirli bir topak tükürüyor. "Eğer bana bir daha itaatsizlik edersen, ellerimi senden çeker ve seni Barden East'e satarım. Ve sana şimdiden söylüyorum, eğer bu olursa, benimle kalıp uslu durmuş olmayı *dileyeceksin.*"

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Sırt kaslarım öyle bir titriyor ki omurgam sertleşiyor.

Zakir yeleğinin cebini karıştırıyor ve tahta piposunu çıkarıyor. Ağzına götürüp yaktıktan sonra bana bir bakış fırlatıyor. "Ee? Ne olacak Auren?"

Bir anlığına gözlerim onun yanından geçip omzunun üzerinden tekrar limandaki gemilere bakıyor. Denize bağlı, dalgalanan yelken bulutlarına.

Ailemin küçük güneşiydim.

Şarkı söyleyen bir gökyüzünün altında dans ederdim.

Şimdi, işte buradayım, çamurlu bir limanın varoşlarında boyalı bir fahişeyim, havada pislik ve boğazımda sessiz bir çığlık var ve hiçbir yağmur altınlığının lanetini temizleyemeyecek.

Zakir piposunu emiyor, mavi duman homurdanarak dişlerinin arasından çıkıyor. Artık sabırsızlanmaya başlamıştı. "Tanrı aşkına. Tek yapman gereken orada yatmak."

Vücudum titriyor, gözyaşlarım dökülmekle tehdit ediyor. İlk adamın bana söylediği buydu. "*Sadece palete uzan, kızım. Bu çabuk olacak.*" Benimle işi bittiğinde yatağın üzerine bir bozuk para bıraktı. Onu orada bıraktım, metal yıpranmış ve çok fazla elden geçtiği için lekelenmişti, ancak benim kadar lekelenmemişti.

Sadece orada yat. Orada yat ve yavaş yavaş parçala. Sadece uzanın ve içten dışa doğru öldüğünüzü hissedin.

"*Lütfen, Zakir.*"

Yalvarışım dişlerini piposunun ucunda gıcırdatmasına neden oluyor. "Barden olacak o zaman? Eastside'da yaşamayı mı tercih edersin?"

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır."

Doğu Yakası'ndaki insanlar bile Doğu Yakası'nda yaşamak istemiyor ama çoğunun buradan ayrılma şansı da yok. Sırtımda çöpler, ayaklarımın dibinde su birikintileri ve yolumu kesen ev sahibimle bu hissi bilirim. Gidecek hiçbir yer yok, saklanacak hiçbir yer yok.

Çenesini salladı. "O zaman işe koyul. *Şimdi*."

Başımı öne eğerek yanından geçiyorum ve kalbim boğazımda düğümleli omurgamdan aşağıya inerken caddede yürümeye başlıyorum. Zakir'in iki ahabası önüme geçip bana yol gösterirken, o da uğursuz bir gölge gibi arkamdan geliyor ve beni köhne kaderime doğru yönlendiriyor.

Ayakkabılarım yıkanmış çakıl taşlarına yapışıyor, ama çakıl taşları ayağımın tabanına saplandığında farkına bile varmıyorum. Bağırış çağırış, pazarlık ve tartışmalarla dolu kalabalık pazarı da fark etmiyorum. Gemilere bir daha bakmıyorum, çünkü özgürlüğün alayına katlanmak çok zor. Bu yüzden, içimdeki o basmakalıp hissizliği arıyor ve buradan başka bir yerdeymişim gibi davranmaya çalışıyorum.

Ayaklarımı sürüyorum ama *Yalnızlık*'a ne kadar yavaş yürüdüğümün bir önemi yok. Yine de beyaz badanalı kapısına varıyorum, yine de bir pencere gibi yerine yapıştırılmış alttan kesilmiş şişelerin kaba düzeninde kabarcıklı yansımamı görüyorum.

Fakir insanların vitrayları.

Kalbim o kadar sert çarpıyor ki, sanki sağlam bir zemin yerine o gemilerden birinin üzerinde duruyormuşum gibi ayaklarım sallanıyor.

Zakir yanıma yaklaşıyor ve mavi dumanının kulağıma doğru üflendiğini hissediyorum. O şişelerle aynı renkte. "Ne dediğimi unutma. Paranı hak et, yoksa Barden East'in seni almasına izin veririm."

Sert bir bakışla uzaklaşıyor, bir eli cebinde ona verdiğim paraları şingirdatırken, iki adamı daha cisimlenip bekçi köpeği gibi peşimden geliyor. Diğerleri benimle birlikte geride kalıyor ve Zakir'in koyunlarını gütmek üzere kapının yanında yerlerini alıyorlar. Arkada başka bir adamın daha konuşlanacağını bakmadan biliyorum.

Solumdaki cılız adam bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, yüzünün gri solgunluğu solgun gözleriyle uyumsuz. "Barden East'in fahişelerini önce denemeyi sevdiğini duydum. Çalışmalarına izin vermeden önce onları testlerden geçirirmiş," diyor ve diğer adamın homurdanmasına neden oluyor.

Kapıya bakıyorum, bana bir örümceğin dairesel gözlerini hatırlatan mavi cam diplere bakıyorum, doğrudan ağzına gideceğimi biliyorum, zaten Zakir'in beni içine attığı ağa hapsolmuş durumdayım.

Hatırlamaya çalışıyorum.

Annemin sesinin lirik tınısını hatırlamaya çalışıyorum. Penceresinin dışında asılı duran rüzgâr çanlarının esintisini. Babamın gülüşünün sesini hatırlamaya çalışıyorum. Atların ahırlarında mırıldanmalarını.

Ama göz açıp kapayıncaya kadar her şey adamların sesiyle boğuldu.

benimle alay ediyor. Pazar kafatasına vuruyor, bağılıyor ve takırdıyordu, tam da bulutlar çatlayıp yeniden yağmaya başladığında, hepimizi kokuşmuş suyla ıslatırken.

Hayır, burada gökyüzü şarkı söylemiyor.

Ve geçen her yıl, evimin şarkısı hafızamdan biraz daha siliniyor, kirli bir deniz kıyısına sürüklenip zulümle dolup taşıyor.

Sadece palete uzan, kızım.

Arkamda seyreden gemilerden kaçıyorum, Doğu ile Batı, Barden ile Zakir arasında hiçbir seçim olmayan seçimden kaçıyorum. Yaşam ve ölüm arasında. Sonra yanağımda gözümden dökülmüş olabilecek bir yağmur damlasıyla kapıyı açıp hana giriyorum.

Ve ben ölüyorum, sadece biraz daha.

Bölüm 1

AUREN

Gerçekler baharat gibidir.

Biraz eklediğinizde, sindirecek daha fazla katmanınız olduğu anlamına gelir. Daha önce özlediğiniz şeylerin tadına varırsınız. Ancak çok fazla eklerseniz, hayat tatsız hale gelebilir.

Ancak bu gerçekler çok uzun süre bastırıldığında, yavan yalanlara alıştığınızı fark ettiğinizde, dilinizden o ezici tadı çıkarma umudunuz kalmaz.

Ve şu anda ağzım, bir şekilde yutmak zorunda olduğum vahiyle yanıyor.

Sen Kral Ravinger'sın.

Evet, Goldfinch, öyleyim. Ama bana Slade diyebilirsiniz.

Rip, Ravinger -her kimse o- kendi gerçeğinde boğulmamı izliyor.

Birisi düşündüğünüz kişi değilse ne yaparsınız? Kafamda, Rip ve kral çok farklı iki erkekti. Kral Ravinger yüzleşmek istemediğim bir şeytandı. Uzak durmak istediğim iğrenç bir güce sahip biriydi.

Ve Rip... şey, *Rip'ti*. Karmaşık ve tehlikeli, ama birlikte geçirdiğimiz kısa sürede bana çok şey öğreten bir tür müttefik olarak gördüğüm biri. Beni hem korkutan hem de sinirlendiren ama sonra değer verdiğim biri.

Ama şimdi tüm bu önceki düşünceleri uzlaştırmak zorundayım. Çünkü düğmelerime basan ve beni ne olduğumu itiraf etmeye zorlayan kişi, beni çadırında öpen ve yas tutan bir ayı izlemek için kutup denizinin karlı kıyısında duran erkek... o başka biri.

O herkesin korktuğu kral. Çürümüş cesetleri papatya demetiymiş gibi sunan hükümdar. Muhtemelen Orea'nın gördüğü en güçlü hükümdar, çünkü o bir *fae* ve göz önünde saklanıyor.

Gerçekte kim olduğunu bilmeden her gece onun lanet çadırında, sadece birkaç adım ötesinde uyuyordum.

Bu gerçeğin getirdiği tüm katmanları eleyemiyorum. Her şeyi düzgün bir şekilde ayırıp sindirebilecek bir ruh halinde olduğumdan emin değilim ve bunu *isteyip istemediğimi* bile bilmiyorum.

Hayır, şu anda çok kızgınım.

Ona ters ters baktım. "Seni... seni lanet *yalancı*." Sözlerimin yakıcı şiddetini duyabiliyorum, tıpkı alevlerinin gözlerimi aydınlattığını hissedebildiğim gibi. Beni bir saniyede tüketiyor.

Rip-Ravinger, İlahi lanet olası her kimse, sanki öfkem onu şok etmiş gibi başını geriye atıyor. Vücudu geriliyor, kollarının kötücül sivri uçları odanın loş ışığında yansıyor. Birdenbire fazlasıyla küçük gelen bir oda. "Affedersiniz?"

Kapı aralığında duruyorum ve parmaklarım sanki öfkemden dizginleri alıp onu dörtnala ileri sürebilecekmişim gibi iki yanımda yumruk oluyor. Kafes odasına doğru bir adım atıyorum, bitkin kurdelelerim yerde kıvranan hastalıklı solucanlar gibi peşimden geliyor.

"Sen kralsın," diyorum, bu gerçeği silebilirmişim gibi başımı sallayarak. Aurasının tuhaf olduğunu *biliyordum*. Orada altta yatan bir gücü hissedebildiğimi biliyordum ama hilesinin derinliğini asla tahmin edemezdim. "Beni kandırdın."

Rip bana ters ters bakıyor. Gözlerinin kara kömürü benim alevimi yakalamak ister gibi bakıyor. Öfkemin içinde yanmaya hazır gibi görünüyor.

Bırak onu.

"Ben de aynısını söyleyebilirim," diye karşılık veriyor.

Kılandım. "Sakın bunu benim üzerime yıkmaya kalkma. *Yalan söyledin*-" "Sen de söyledin." Yüz ifadesinden öfke akıyor, gri pulları Yanakları karanlıkta parlıyor, yırtıcı bir hayvanın keskin yüzü üzerime doğru geliyor.

"Gücümü gizledim. Arada fark var."

Alay ediyor. "Gücünü, kurdelelerini, *mirasını* sakladın." "Fae olmanın bununla *hiçbir* ilgisi yok," diye hırslıyorum.

Aramızda kalan boşluğu üç uzun adımda tüketiyor. "*Her şeyin* bununla ilgisi var!" Rip öfkeden kuduruyor, uzanıp beni sarsmak ister gibi bakıyor.

Çenemi kaldırıyorum, sinmeyi reddediyorum, kurdelelerimin karnına yumruk atmak için yükseldiğini hayal ediyorum. Keşke bu kadar gevşek ve bitkin olmasalardı. "Haklısın," diyorum.

zoraki bir sakinlikle cevap verdi. "Yirmi yıl boyunca bana ait olmayan bir dünyada saklanmak zorunda kaldım ve seninle tanışana kadar tek bir fae bile görmedim."

Yüzündeki sertliğin bir kısmı bir anlığına kayboluyor ama işim bitmedi. Neredeyse bitmedi.

"Ne olduğumu kabul etmem için beni acımasızca zorladın."

Öfke yüz hatlarında parıldıyor, boş zemine düşen bir şimşek gibi. "Evet, sana yardım etmek için-"

Gözlerim kısıldı. "Kendini gizlerken gerçekleri benden zorla öğrendin. Bunun ikiyüzlülük olduğunu düşünmüyor musun?"

Rip'in dişleri o kadar sert gıcırıyor ki acaba bir dişini kıracak mı diye merak ediyorum. Umarım kırar, yalancı piç.

"Sana güvenemezdim," diye cevaplıyor soğukkanlılıkla.

Ağzımdan bir alay kırbağı çıkıyor, sesi cezalandırıcı ve kaba. "Seni bencil herif. Orada durup *bana* nasıl güvenemeyeceğinden mi bahsediyorsun?"

"Dikkatli ol," diyor hınzır bir gülümsemeyle dişlerini göstererek. "Taşlar ve camdan evler hakkında bir söz vardır."

"Ben camın içinde yaşamıyorum, altının içinde yaşıyorum. Bu yüzden istediğim taşı atabilirim," diye çıkıştım.

"Doğru. Muhtemelen senden daha azını

beklememeliydim." Sırtım kaskatı kesildi. "Bu da ne demek şimdi?"

Rip soğukkanlı bir kayıtsızlıkla, "Sadece beni her zaman bu kadar çabuk yargıladığın için," diye cevap verir. "Söylesene, Midas'a da yalancı dedin mi?" diye meydan okuyor, dikenli kaşları gözlerinin üzerine iniyor. "Ne zamandır senin gücünü kendi gücü olarak görüyor? Ne zamandır herkese onun hakkında *yalan söylüyorsun*?"

"Midas'tan bahsetmiyoruz."

İçinden zalim bir kahkaha fırlıyor, ısırmaya, incitmeye hazır. "Tabii ki hayır, değil mi? Altın kralınız yanlış yapamaz," diyor iğneleyici bir şekilde.

Tırnaklarım çıplak avucuma o kadar sert batıyor ki neredeyse deriyi kıracağım. "Ona geri dönmeyi seçtiğimde kızmaya hakkın yoktu. En başından beri beni kandırmışken olmaz."

Göğsünden korkunç bir hırıltı çıkıyor, sanki kendini tutmaya çalışmış da başaramamış gibi. "Seni de kandırmış!"

"Kesinlikle!" Çığlık atıyorum ve bu sesle birlikte gelen mutlak duygu, onun sendeleyerek geri çekilmesine neden oluyor. "Aldatılmaktan o kadar yoruldum ki! Yalanlar, manipölasyonlar. Ondan çok daha iyiymişsin gibi davranmaya çalıştın ama sen de tıpatıp aynısın."

Rip'in yüz ifadesi gece gibi kararıyor ve midem sıkışıyor. "Öyle miyim?" Cevabı bir darbe ama darbeyi gözleri indiriyor.

Aramıza sıcak, ağır bir sessizlik çöküyor. Ayaklarımızın dibinde için için yanan bir cesedin ölü ağırlığı. İhtiyatlarımızın dumanı birbirimizi görmemizi engelliyor.

"Benim hakkımda tam olarak ne düşündüğünü açıkladığın için teşekkür ederim." Aurası etrafını sarıyor ve artık bunun onun iltihaplı gücünün bastırılmış buharını içerdiğini bildiğimden, kaçıp saklanma isteği uyandırıyor. "Algılarının ne kadar çarpık olduğuna dair iyi bir hatırlatma."

Ondan nefret ediyorum. Şu anda ondan o kadar nefret ediyorum ki gözlerim yanıyor. Alevin yalımını daha fazla tutamayana kadar yanıyorlar. Yanağımdan kavurucu bir gözyaşı süzülüyor ve gözleri çenemden damlayana kadar onu takip ediyor.

"Güvendiğim insanlar sürekli kandırmasa, çarpıtmasa ve yalan söylemese belki de algılarım bu kadar çarpık olmazdı," diye karşılık veriyorum.

Arkasında, odanın gölgeleri arasında duran kırık kafes benimle alay ediyor. Bu bir hatırlatma. Güvendiğim biri beni yanlış yönlendirdiğinde neler olabileceğini.

"Auren..." Orada, sesinde bir ses var, dayanamadığım bir ses. duymak.

Aşağı bakıyorum, onun yerine oluşan gölgelere odaklanıyorum göğsümde bir nefes titriyor. "Orada durup beni öptün ve gerçek seni hiç tanımadığım halde seni seçmemi sağlamaya çalıştın," diyorum, ona bakarken sesim kesiliyor. "Seni defalarca uyarılmış olmama rağmen onu seçtiğim için kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissettirdin."

Rip'in kafası son kısımda sarsılıyor, gözleri karanlıkta daralıyor. "Sen ne

için Dilim sürçtüğü için hemen pişman oldum.

?" Soğukkanlı bir ifade takınarak, "Gitmeni istiyorum," diyorum.

O karanlık, gölgeli öfke yüzüne geri dönüyor, gücünün çizgileri kıllarla kaplı çenesine doğru kıvranıyordu. "Hayır."

Kalbim yumruklarımdan daha sıkı sıkışıyor. Bir yanımda hâlâ burada olduğu için rahatlamış hissetmesinden nefret ediyorum, sanki artık güvendeyim, sanki hâlâ benim müttefikimmiş gibi.

O değil.

Müttefikim yok ve bunu hatırlamam gerek. Rip'in benim için önemli olduğunu düşündüğüm her şey artık yok. Hiç kimsem yok.

Parmaklarımı açarak bir elimi kaldırıyorum ve yüzümde gezdiriyorum. Çok yoruldum. Yalanlardan çok yoruldum. Onun. Midas'ın. *Benimkilerden*. Yalana sarıldım ve manipölasyonla şekillendirildim, hayatta kalmak için yaptığım her şeyle dolduruldum.

Her şeyin çözülmesini istiyorum. Etrafımı saran yumaklardan, onlarla birlikte mumyalaşmadan önce çıkmak istiyorum.

Rip'in omuzlarından yuvarlanan gerginlik o kadar sıkı ki, neredeyse onunla titreşiyor, çalkalanmaya hazır bir gök gürültüsü bulutu. "Yani bu kadar mı? Sen Midas'ın ayaklarına kapanmaya devam ederken öfkeni ben mi çekeceğim?"

Gözlerim parlıyor. "Ne yaptığım seni ilgilendirmez." "*Kahretsin, Auren-*"

Sözünü kestim. "Ne istiyorsun Rip? Neden buradasın?"

Kollarını kavuşturuyor, sivri uçları akışkan bir şekilde derisinin altına batıyor, zahmetsiz hareket. "Ben mi? Ben sadece yürüyüşe çıkıyordum."

"Oh, güzel, listeye eklenecek bir yalan daha," diyorum alaycı bir şekilde. "Takip etmek için bir kalem ve kâğıt alayım mı?"

Rip iç çeker ve ellerini yüzünde gezdirerek taşlaşmış yüzünü nadiren kırar. "Aşırı tepki veriyorsun."

Ona bakarken tüm vücudum hareketsiz kalıyor. "Az önce kraldan komutana dönüşmeni, birinin ceketini çekmesi kadar hızlı bir şekilde izledim," diyorum dikkatle. "Birkaç saat önce sadece yürüyerek Ranhold'un ön bahçesini çürüttünüz ve şehri savaşa tehdit ettiniz. Şu anda arkamda, öldürdüğün bir oda dolusu muhafız olduğundan oldukça eminim. Seni tanıdığım süre boyunca beni kandırdığını itiraf ettin ve yine de... *aşırı tepki verdiğimi mi düşünüyorsun?*"

Çenesindeki kaslar titriyor. "Söyle bana, bunlardan hangisi seni en çok rahatsız ediyor?"

"Bilmiyorum, yalanları pek sevmem ama akılsızca işlenen cinayetler de oldukça fazla."

"Akılsızca değildi."

Yutkunuyorum, yan odada kesinlikle ölü muhafızlar olduğu gerçeğiyle başa çıkmaya çalışıyorum. "Onları çürüttün mü?"

"Ben *senin* gücünle daha çok ilgileniyorum," diye cevap veriyor Rip ve kafesin içindeki kadın heykeline bakmak için döndüğünde midem bulanıyor. "Altına çevirdiğin ilk kişi bu mu?"

"Bir kazaydı," diye geveliyorum, çünkü ben akılsız bir katil *değilim*.

Gözleri zaferle bana dönüyor, bakışları yüzümü tarıyor ve varsayımlarını doğruladığım için kendimi tekmelemek istiyorum.

İfadesinin farkına varması, gözlerinin parıldamasına neden oldu

Merak. "Bir kaza... Dokunarak mı oldu o zaman? Bu yüzden mi hep kapalı kalıyorsun? Kendi gücünü kontrol edemiyor musun?"

Küçümseyici soruları midemde utanç birikmesine neden oluyor. Büyüsü üzerinde aşılmaz bir kontrolü varmış gibi görünen bir erkekten gelince, yetersizliğimi anlamasına şaşırmamalıyım ama yine de içimi acıtıyor.

Cevap vermediğimde "Nasıl çalışıyor?" diye soruyor.

"İşte yine başladın, hakkın olmayan gerçekleri benden söküp almaya çalışıyorsun," diyorum. "Bu yüzden mi sana Rip diyorlar?"

"İnsanların sana altın dokunuşlu eyer demesine izin veriyorsun," diye karşı çıkıyor ve yüzümün kızarmasına neden oluyor. "Benimle ilgili nefret ettiğin her şeyi Midas binlerce kez yapmış gibi görünüyor."

Haklı ve ben de bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Gözlerimin etrafındaki deri geriliyor ama bir şey söyleyemiyorum çünkü boğazıma takılan tek şey kendimden duyduğum nefret.

Rip başını eğip bana bakıyor. "Gücü olmayan bir kral olmayı çok iyi oynuyor. Seni böyle gizli bir önseziyle kullanmak. Seni kafeste tutmasına şaşmamalı."

Yapmak istediğim son şey kafeslenmek hakkında konuşmak. Bu kelimeyi duyduğumda bile sırtımdan soğuk terler dökülüyor.

"Görünüşünü nasıl değiştiriyorsun?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Nasıl oluyor da kimse ikinizin aslında aynı kişi olduğunuzu fark etmiyor?"

Beni kandırdığı için ona ne kadar kızgınsam, gerçeği fark edemediğim için kendime daha da kızgınım. Yüzünü kaplayan çürümüş güç çizgilerine, yeşil gözlerine ve gölgelere rağmen onu tanımalıydım. Rip'le o kadar çok birlikte oldum ki bunu anlamalıydım.

Ravinger da aynı güçlü çeneye, aynı siyah saçlara sahip. Rip sadece daha *Fae* görünümlü. Daha keskin. İnsanların korkulan komutanın Kral Rot tarafından mutasyona uğratıldığını söylemesine şaşmamalı, çünkü Rip çok *başka* görünüyor. Yüzündeki kemikler, kulaklarının uçları, sırtındaki ve kollarındaki sivri uçlar, hepsi camı kesecek kadar keskin ve şimdiye kadar gördüğüm herkesten çok farklı.

Ravinger formundayken, derisinin üzerinde gölgeler gibi salınan ve çoğu çenesinin altında saklı olan o sürünen koyu kökler yüzünden tuhaf görünüyor. O çizgilerin ne kadar uzandığını merak ediyorum. Ne *anlama geldiklerini* merak ediyorum.

Yine de bu sapmalara rağmen, Rip ve Ravinger yeterince benzerlik gösteriyor

anlamam gerekirdi. Kral odaya girer girmez onun gerçekte kim olduğunu hissetmeliydim. Yeşil ya da siyah gözlü, sivri ya da düz, uçlu ya da kıvrık kulaklı, anlamalıydim.

Her iki form da son derece muhteşem ve uhrevi ve göz rengi ne olursa olsun, bana her zamanki gibi aynı yoğunlukla bakıyor.

"Öğrenilmiş bir manevra," diye cevaplıyor basitçe. "Diğer insanlara gelince, görmeleri söyleneni görüyorlar, inanmaları söylenene inanıyorlar. Ama bunu size açıklamama gerek yok, değil mi? Midas yıllardır bunun meyvelerini topluyor," diyor Rip belirgin bir küçümsemeyle. "Başından beri altın dokunuş gücüne sahip olan senken, neden herkesin onun olduğuna inanmasına izin veriyorsun?"

Onun sinirli şaşkınlığı karşısında neredeyse gözlerimi devirecektim.

"Şaka mı yapıyorsun? Sakladığım için *mutluydum*. Parmaklarımdan ilk kez altın damlamaya başladığında başımın belada olduğunu anladım. Her şeyi altına çevirebilen bir kıza insanlar ne yapar biliyor musun?" Yorgun bir elimi alnımda gezdirerek ona başımı sallıyorum. "Hayır. Bu dünya beni yeterince kullandı."

Kullanıldım, istismar edildim... ve o zamanlar sadece altın gibi *görünüyordum*. Kaçtığım zaman kaçmamış olsaydım neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Gücüm ortaya çıktığında hala Derfort Limanı'nda olsaydım, işler benim için çok daha kötü hale gelirdi ve *asla kaçamazdım*. Bu düşünce içimi titretti.

Rip'in sırtındaki sivri uçlar yumruk gibi kıvrılırken, okunamayan ifadeler yüzünde gölgeler gibi geziniyor. "Peki ya şimdi? Hâlâ saklanmaya ihtiyacın varmış gibi mi hissediyorsun Auren?"

Altın gözlerim bakışlarını tutuyor. "Bana bunu sorma." "Neden?" diye meydan okuyor.

"Çünkü yanlış nedenlerle gerçeği söylememi istiyorsun." Tenime sızan bir hüznün, omuzlarıma bir pelerin gibi yerleşen bir hayal kırıklığı var. "Midas'ı mahvetmek için saklanmayı bırakmamı istiyorsun."

Sessizliği, inkar edememesi her şeyi anlatıyor.

Önce Midas, şimdi de o. Orea'daki her lanet kraldan uzağa kaçmak ve hiçbirinin beni bir daha bulamayacağı bir yere saklanmak istiyorum. *Daha ne kadar dayanabilirim?*

Burada durmak, onun yüzüne bakmak ve kalbime saplanan bu ezici hayal kırıklığını hissetmek gittikçe zorlaşıyor.

"Gitmeni istiyorum Rip," diyorum tekrar, bu sefer dinleyeceğini umarak. "Sana söyledim, bana Slade diyebilirsin."

"Hayır, teşekkürler," diye cevap veriyorum, gözlerinden geçen hayal kırıklığı parıltısının tadını çıkararak. "Ama onun yerine sizin için reverans yapacağım, Moldering Majesteleri."

Bana ters ters bakıyor. "Tamam. Gideceğim. Eğer bana bir şey söylersen." "Ne?" Sabırsızca soruyorum.

Rip eğiliyor, böylece yüzlerimiz tam karşı karşıya geliyor, o kadar yakın ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. "Neden çığlık atıyordun?"

Sorusuna hazırlıksız yakalandığım için göz kırpiyorum. "Ben... Ben çığlık atmıyordum."

Yüzündeki ifade hiç ikna edici değildi ve benim hazırlıksız kekelemem de yardımcı olmadı. "Hmm. Belki de aramızdaki yalanların kaydını tutmak için kâğıdı ve kalemi geri alan kişi ben olmalıyım."

Piç kurusu.

"Yanılıyorsun. Çığlık attığımı duymadın," diye yalan söylüyorum ama kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki umarım duymuyordur.

Aslında kafese kapatılmış bir hayvan gibiydim, gardiyanlar beni çıkış yolu olmayan bu odada kilitli tutarken tırnaklarımla kapıyı parçalamaya hazırdım ama bunu şimdi itiraf edecek değilim. Ona değil.

Rip küçümseyici bir kaş kaldırır. "Gerçekten mi? Yani seni bağırırken, dışarı çıkmak için yalvarırken mi hayal ettim?"

Kahretsin.

Özellikle de o bu kadar yakinken, yüz ifademden bir şey belli etmemek için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekiyor. "Belki de başındaki o çirkin daldan taçla o kadar iyi duymuyorsundur."

Sinirimi bozacak şekilde sırtıyor. Bu görüntünün midemi hoplatmasından nefret ediyorum.

Aramızda neredeyse bir karış mesafe olmasına rağmen Rip öne doğru eğilerek nefesimi kesiyor. Odadaki tüm havayı çalıyor, damarlarımdaki nabızı tasmalı bir köpek gibi çekiyor.

Neredeyse göğüs göğüse, o başını aşağı eğerken ben benimkini yukarı kaldırıyorum. Birbirimize kilitlenmiş gözlerimizde yazılı olan ve asla tercüme etme umudu olmayan çok fazla karışık duyguyla bakıyoruz.

Bu erkeğin sessiz, çalkantılı gözlerindeki kelimeler nedir? Neden içten dışa doğru eziliyormuş gibi hissediyorum? Üzerimde, aurasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir gücü var ve her şey bakışlarımın, nefesini emdiğinde dudaklarına doğru kaymasıyla ilgili.

Bana o çıldırtıcı sırtışıyla bakıyor. "Mmm. Öfkeni seviyorum, saka kuşu. Keşke hep bana yönelik olmasaydı."

Ona bağırmak için ağzımı açtım, ama tek bir kelime bile edemedim

Uzanıp kurdelelerimden birini tutuyor ve kalbim teklerken beni olduğum yerde donduruyor.

Elinde tutarken ikimiz de aşağı bakıyoruz ve saten altın uzunluğunu nazikçe ovaladığında nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Sanki mırıldanıyormuş gibi, kurdelem parmağının ve başparmağının pedleri arasında hafifçe titreşiyor. Bir ürperti diğerlerini de sarıyor, her biri sanki onlar da hissediyormuş gibi rahatlıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde rahatlatarak okşamaya devam ederken ürperti kollarıma yayılıyor.

Onu çekmeliyim. Geri çekilmeliyim. Aramıza mesafe koymak için her şeyi yapmalıyım.

Ama ben istemiyorum. İstemiyorum ve nedenini bile itiraf edemiyorum.

Yakınlığı, bakışları, düşünmeyi çok zorlaştırıyor. Nefesinin yüzümde bıraktığı hisle, zar zor dokunuşuyla düzgün çalışamıyorum.

Onun kim olduğunu, neler yapabileceğini hatırlamam gerek. Gardımı her zamankinden daha fazla almalıyım.

"Bunları her zaman dışarıda tutmalısın," diyor sessizce ve nedense bir gözyaşı daha dökölmek istiyor içimden.

Bu duyguların etrafımda toplanmasından hoşlanmıyorum. Öfkeme tutunmak, onu kendimden uzaklaştırmak için kullanmak istiyorum. Aramızdaki hava kalınlaştı, sanki ilk ağaç sırasını geçtik ve ormanın derinliklerine doğru ilerledik. Dallar ve dikenlerle o kadar sıkışık ki çizilmeden geçemiyorum.

Çaba sarf etmem gerekti ama boğazımı temizlemeyi başardım ve fısıldadım, "Git, Rip.

Lütfen."

Yüz ifadesi kapanıyor ve az önce içinde sıkışıp kaldığımız an her neyse dağılıyor. Kurdelemi düşürüyor ve kurdele hemen aşağı sarkıyor, bir çiçek gibi sarkıyor, sessiz bir pişmanlık iç çekişiyle yere eğiliyor.

Geri adım attığında hem rahatladım hem de üzöldüm. Onun yerine hiçbir şey hissetmemeye çalışıyorum.

Rip başka bir şey söylemek ister gibi ağzını açıyor ama sonra kıpırdamadan duruyor, sanki bir şey duymuş gibi başını eğiyor.

Hemen tüylerim diken diken oldu.

"Ne?" "Hmm, görünüşe göre henüz ayrılamam." "Peki neden?"

Çileden çıkararak sırtışı geri döndü ama eskisi gibi değil. Bu seferki... yaramazca ve içimi korkuyla dolduruyor. "Çünkü senin altın kralın

Geliyorum. Sanırım kalıp bir merhaba diyeceğim."

Bölüm 2

AUREN

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ne? Midas geri mi dönüyor?"

Rip kaşlarını çattı. "Sorun ne, bu gerçek seni üzüyor mu?"

Hayal kırıklığı üzerime çökerken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Midas neredeyse buradaysa, gizlice kaçma şansımı kaybettim demektir.

Gerçi dürüst olmak gerekirse bu pek gerçekçi değildi. Bu kalenin içini dışını *çok* iyi bilmem ve Midas'ın haberi olmadan buradan çıkabilmem için *çok* şanslı olmam gerekirdi. Bir şans eseri kaçmayı başarsam bile, izimi bulması an meselesi olurdu. Onu terk etmeme asla izin vermez.

Kapana kısıldım. Dizginleri düğümlemiş bir eyer. "*Hemen gitmelisin,*" diye ısrar ediyorum.

Sinirimi bozacak şekilde, Rip bana bakıyor ve bir milim bile kıpırdamıyor. "Neden?"

İnanamayarak göz kırpiyorum. "Çünkü Midas seni burada bulursa..."

"Ne yapacak ki? Beni altına mı çevirecek?" Rip kindar bir tavırla alay ediyor.

gözlerinde parıltı. Tabii ki kendini beğenmiş, neden beğenmesin ki? Midas'ın en büyük sırrını elinde tutuyor.

Gerginlik etrafımı sarıyor. "Yapma-"

Bana sinsice gülümsüyor. "İzninizle diğer ayakkabımı giyiyorum. ceket."

Ben daha kendimi toparlayamadan, gücü bana saldırıyor ve mide bulantısı

Mide. Kapının çerçevesine doğru yığıldım, şimdi havada pençeleşen kargaşalı büyü karşısında neredeyse öğürüyordum.

Rip tekrar dönüşmeye başlıyor ve yüz hatlarındaki keskinliğin azalmasını izliyorum. Sivri fae kulakları yumuşuyor, kesik elmacık kemikleri düzeliyor ve gri pulları kayboluyor. Kaşlarının üstündeki kısa sivri uçlar da tıpkı kolları ve sırtındakiler gibi göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyor.

Rip kaybolup Kral Ravinger yerleşirken tüm vücudu titrer. Kaslı omuzlarını yuvarlar ve boynunun derisinin altında karanlık, sinsi çizgiler belirir. Daha iyi bir toprak arayan kökler gibi sürünerek çenesine ulaşırlar.

İçime çekiyorum, midemdeki bulantı hissiyle nefes alıyorum. Ama beni tamamen ele geçirmeden önce, gücü mide bulantımı da beraberinde götürerek geri çekiliyor. Titreyen bedenim ona bakarken rahatlayarak yere yığılıyor.

Dönüşümü tamamlanıyor ve gözlerini tekrar açtığında o tanıdık siyah bakışları yok oluyor. Onun yerine çürümüş bir kralın koyu yeşil gözlerini görüyorum.

Uzaklara bak, diyorum kendime.

Başka tarafa bakmam gerekiyor, çünkü bakışlarımız her karşılaştığında midem bulanıyor, göğsüm ağrıyor ve onu hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyorum.

Kalbim yine çok hızlı atıyor, ama bunun gücünün etkisinden mi yoksa bu haliyle beni korkuttuğundan mı kaynaklandığını bilmiyorum-Kral *Ravinger* beni korkutuyor. Pullarını ve sivri uçlarını kaybetmesine rağmen bir şekilde çok daha korkutucu hale gelmesi komik.

Onun bu halini görmekten hoşlanmıyorum. Kendime onun sadece Rip olduğunu ne kadar hatırlatmaya çalışsam da, bana bir yabancı gibi geliyor. Güvenmeye cesaret edemediğim bir yabancı.

Dehşetim korkuya dönüşüyor ve Midas'ın yatak odasına dönüp sendeleyerek giriyorum, aramıza mesafe koymaya, *kaçmaya* ihtiyacım var.

Ama sadece birkaç adım atmıştım ki yerdeki bir şeye takılıp düştüm. Yüzüstü düşmeden önce kendimi yakalamayı başarıyorum, ancak takıldığım şeyin bir ceset olduğunu fark ediyorum.

"Yüce İlahi..." Ayaklarımın dibine yığılmış kişiye dehşet içinde bakarken elim ağzıma gitti.

Muhafızın gözleri kapalı ve ağzı açık kalmış. Üzerindeki altın göğüs plakası parıltıyor ama plakanın altında derisi solmuş ve grileşmiş. Sapından koparılmış ve güneşte buruşması için yere atılmış bir üzüm gibi.

Bakışlarım ondan ikinci bir cesede, aynı durumdaki başka bir muhafıza kayıyor. Sonra bir başkasına, bir başkasına ve bir başkasına.

Boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor ve kulaklarım ürpertici bir alarmla çınlıyor. Ama yüzükoyun yatan cesetlerden, şok içinde bakan kurumuş gözlerden başka bir yere bakamıyorum. Çatlamış ve soyulmuş dudaklara ya da çökmüş yanaklara dönüp bakamıyorum.

Bu... Ravinger'ın yapabilecekleri bunlar.

Bir saniye önce tüm bu muhafızlar hayattaydı, bir saniye sonra ise susuz kalmış kabuklardan başka bir şey değillerdi.

Göğsümün hızlı nefeslerle yükselip alçaldığını hissediyorum, ama ne kadar hızlı nefes alıyor gibi görünsem de yeterince hava alamıyorum, çünkü kafamda bir düşünce çınlıyor.

Ben de aynı şeyi yapar mıydım?

Güneş batmamış olsaydı ve altın dokunuş gücüm hala aktif olsaydı, o kapıyı kırabilseydim, Ravinger yerine onları öldüren *ben olur* muydum?

Gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissediyorum. Belki de bedenimin tek savunması bu, önümdeki görüntüyü bulanıklaştırmaya çalışıyor ama işe yaramıyor.

Yine de işe yarayan şey, Ravinger'ın önüme geçip görüşümü engellemesi. Bakışlarıyla karşılaşana kadar gözlerim vücudunda geziniyor. Yeşil gözler yüzümün üzerinde, hararetleli suyun üzerinde gezinen buhar gibi kayıyor.

"Nefes almalısın Auren."

"Nefes alıyorum," diye

bağırıyorum.

"Böyle devam edersen nefes nefese kalacaksın," diye sakince cevap veriyor. "Sen hiç kendi gücünle ölümün yaldızlandığını gördün mü?"

Neredeyse acı acı güleceğim. "Ben çok ölüm gördüm."

Eski, buruşuk anılar birbiri ardına yırtılıp açılıyor. Evden çalındığım gece ölümle tanıştım ve o zamandan beri beni takip ediyor.

"Bu adamlar bunu hak etmedi," diyorum ve kirpiklerimden düşen bir damla gözyaşını öfkeyle uzaklaştırıyorum.

"Katılmıyorum. Sizi iradeniz dışında tutuyorlardı."

Gözlerim parlıyor. "Onlar sadece emirleri uyguluyorlardı. Onlara söyleneni yapıyorlardı." *Zihnim* yapmam söylenen şeylerle dolup taşıyor.

"Ben istemedim-" Sesimin kesilmesinden nefret ediyorum. "*Bunu.*"

Sessizliğin içinde büyüyen bir suçluluk duygusuyla boğuluyorum. Ravinger, "O altın gözlerin çok etkileyici," diye mırıldanıyor.

"Bir saniye önce nefret, bir saniye sonra kalp var."

Orman yeşili bakışları bana kilitlenmişken bir elini kaldırıyor ve içgüdüsel olarak irkiliyorum. Duraklıyor, verdiğim tepki karşısında yüzü kararıyor. "Sana zarar vermeyeceğim, Saka Kuşu."

Yüz ifadem ona çoktan yaptığını söylüyor.

Çenesini sıkarak, sanki görünmez bir kolu çeviriyormuş gibi elini çeviriyor. Gücünün koyu çizgileri yavaşça elinin derisinin etrafında dönüyor.

Avuç içi, sürünen sarmaşıklar gibi parmaklarının etrafını sarıyor.

Bir esinti gibi, gücünün tekrar üzerime geldiğini hissediyorum. Kendimi mide bulandırıcı darbeye hazırlıyorum ama o darbe gelmiyor. Bu sefer, kokuşmuş yanlışığın nabızı yok. Büyü havayı bir hortlağın nefes alırken kavrayışı gibi çekiyor, nefesi ciğerlere çekiyor.

Hiçbir şey beni titretmiyor, öğürtmüyor ya da yere düşürmüyor. Hasta olmuyorum.

Bunun yerine, enerji etrafımızı sarıyor ve her bir şeridimin tabanı geriliyor, sırtım tüylerim diken diken oluyor.

Odada aniden bir öksürük sesi duyuyorum ve telaşla sıçrayıp sesin geldiği yöne dönüyorum. "Ne-" Etrafımda, yere yığılmış muhafızlar yuvarlanıyor ya da oturuyor, boğazlarına zımpara kağıdı gibi yapışmış kuru öksürükleri kesiyor, pul pul dökülen dudaklarından nefes alıyorlar.

Kocaman gözlerim Ravinger'a kayıyor. "Nasıl oldu da onları öldü sandım!"

Elini tekrar indiriyor, avucundaki çizgiler gitmiş. "Daha fazla bekleseydim öyle olacaktı. Çürüyen bir beden ancak bu kadar zaman sonra geri döndürülebilir."

Askerler ayağa kalkarken gözlerimi kırıştırdım başımı sallıyorum. Kafaları karışmış, az önce Ölüm'ün gözlerinin içine bakmışlar ve yaşam çizgisini nasıl geçtiklerinden emin değillermiş gibi görünüyorlar.

"Sen sadece... sen... neden?" Nefes nefese soruyorum, çünkü onu hiç anlamıyorum.

Ravinger'ın bana cevap verme şansı olmadı. Yatak odasının kapısı aniden açılarak bizi böldü.

Midas kapı girişinde sarsılarak durur. Altın rengi tuniği ve pantolonu loş ışıktaki parlıyor, bal sarısı saçları daha da açık görünüyor. Bakışları odayı tararken yüzündeki ifade şaşkınlığını ortaya koyar, bronzlaşmış, köşeli çenesi gerilir. Hâlâ hazır olda durmaya çalışan sendeleyeni muhafızlara bakıyor ve sonra gözleri bana takılıyor. Yanımda duran Ravinger'ı fark ettiğinde yüz ifadesi öfkeyle doluyor.

"Bunun anlamı nedir? Özel odalarımnda ne *halt* ettiğini sanıyorsun?" Midas'ın sesini, içinde dolaşan öfkeyle zar zor tanıyabiliyorum. İlerliyor ve yanımda duruyor, kahverengi gözleri çürümüş krala kilitleniyor.

Ravinger Midas'ın öfkesinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Aslında, Midas'a sıkılmış bir eğlenceyle bakıyor. Görünüşe göre sadece görünüşünü değiştirmekle kalmamış, bir anda başka bir kişiliğe de bürünmüş. Hatta

hareketleri farklı görünüyor. Ravinger ukala ve rahat görünüyor, siyah kaşları hem aristokrat hem de alaycı bir ifadeyle kemerli.

Sivri uçları, pulları ve parıltısı gitmiş. Onların yerine dudaklarında alaycı bir dönüş ve derisine işlenmiş çizgiler, başında eğik bir tac var. Diğer insanların biri için diğerinden şüphelenmemesine şaşmamalı.

"Oh, burası benim misafir odam değil mi?" Ravinger odanın etrafına bakarken sahte bir masumiyetle cevap verir. "Benim hatam."

"Öyle olmadığını çok iyi biliyorsun," diye homurdandı Midas. "Peki muhafızlarıma ne yaptınız?"

Adamlar hâlâ biraz öksürüyor ama en azından ayakta kalmayı başardılar, her ne kadar ölüm yuvarlanmış gibi görünseler de.

"Oh, onlar mı? Onları biraz çürüttüm."

Midas'ın yüzü kızarır. "Sen...*sen ne?*"

İki sert taşın arasına sıkışmış ikisini dikkatle izliyorum.

Ravinger omuz silkiyor. "Şimdi iyiler. Biraz yemek yiyip dinlendikten sonra yağmur gibi yağacaklar."

Midas'ın öfkesini, kahverengi gözlerinde kaynadığını görebildiğim kadar kesin bir şekilde hissedebiliyorum. "Bu bir savaş eylemidir."

Yeşil gözler Midas'a takılıyor ve onu delip geçiyor. "Eğer bu bir savaş olsaydı, bunu bilirdin," diyor Ravinger soğuk bir şekilde, küçümseyici ifadesi yerini çok daha acımasız bir şeye bırakıyor. Göğsüm sıkışıyor, bakışlarım ikisinin arasında gidip geliyor.

Midas bir an için sessizce öfkelenir ve sonra dikkati kafes odasının açık kapısına kayar - artık altın renginde parlayan kapıya. Muhafızlara, "Benim favorimin dışarıda ve yabancı bir krala karşı savunmasız ne işi var?" diye sorar.

Solgunlukları zaten çok kötü olduğu için bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama zırhlı adamlar daha da solgun görünüyor. İçlerinden birkaçı bana doğru gergin, hızlı bakışlar fırlatıyor ve midem bulanıyor.

Gördüler. Kafes odasının kapısının altına dönüştüğünü gördüler. Öfkemle avuçlarımı kapıya vurdum, kaçmaya çalıştım ve tanık olsunlar diye her şeyi yaldızladım.

Midas'ın alnında şimşekler çakıyor, ne görmüş olabileceklerini anlayınca gözleri kararıyor.

Kahretsin.

"Yabancı kral mı?" Ravinger sözünü keser, görünüşe göre habersizdir. "Midas, daha birkaç saat önce bir antlaşma imzalamıştık, hatırlamıyor musun? Sen ve ben artık müttefikiz," diyor sırtarak.

"Yine de, işte buradasın, odamda, güçlerini muhafızlarıma karşı kullanıyorsun ve olmaya hakkın olmadığı halde benim favorimin yanında duruyorsun!" Midas tersledi. "İkimiz de buraların senin odaların olduğunu düşünmediğini biliyoruz."

Midas hazırlıksız yakalanmayı sevmez. Bir planlamacı olarak, işlerin nasıl yürümesi gerektiği konusunda titizdir. Ravinger'ın kişisel odalarına sızmış olması onu köşeye sıkışmış bir av gibi tehdit altında bırakıyor.

Midas köşeye sıkıştığını hissettiğinde tehlikelidir.

Ravinger odaya bakıyor, yatağı, şömineyi, balkonu, her şeyi sıkılmış bir ilgisizlikle inceliyor. "Belki de yanıyorsunuz. Belki de burayı gerçekten kendi odam sandım ve beni pusuya düşürmeye çalıştığınızı düşündüğüm için muhafızlarınızı çürüttüm."

Midas'ın göğsünden hırlamaya benzer bir ses çıkar.

"Ya da..." Ravinger devam ediyor. "Belki de sadece Beşinci Krallık'ın vekil hükümdarının nasıl yaşadığını görmek istedim." Yeşil gözleri bana kayıyor. Dudaklarını bükerek, "İnsanın bir kralın gözüne nasıl girdiği ilginç," diyor. "Sence bir kadını kafeste tutan bir erkek hakkında ne söylenebilir?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Kalbimin odadaki gerilimle birlikte çarptığını hissedebiliyorum. İpler kadar kalın, boynuma dolanmaya ve beni ayaklarımdan çekmeye hazır.

Ravinger Midas'ı, Midas da Ravinger'ı izliyor. Ben ikisini de izliyorum.

Ravinger, Midas'ın sırtında bir diken olmak için onu dürtmek istiyor. Midas ise Ravinger'ı yere sermek istiyor gibi görünüyor.

Ama yapamaz.

Tabii ki, bunu bilen tek kişi genellikle *benim*. Midas rolünü çok ama çok iyi oynar. Ne de olsa on yıllık bir pratiği var. Burada bir el çabukluğu, beni bilerek oraya yerleştirmek, olaydan sonra yaldızlı eşyalar getirmek... Güçlü olan kendisiymiş gibi nasıl davranacağını biliyor.

Ama Ravinger artık gerçeği biliyor. Midas bundan habersiz ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Ama belki de her şey mahvolmak üzere, tam burada ve şimdi. Belki Ravinger blöfünü görmek üzeredir. Ya da belki Midas'ı olduğu yerde çürütecek.

Sinirlerim çok sıkı çekilmiş bir korse gibi daralıyor.

Midas'ın muhafızları ayaklarının üzerinde kıpırdanıyor. Belki onlar da tehdidi benim kadar kolay hissediyorlardır. Muhtemelen yapmak isteyecekleri son şey

Yine Ravinger. İlk seferinde onlar için pek iyi gitmemiştir. Ama muhafızlar olarak fazla seçenekleri yok.

Odadaki sessizlik gerginliği daha da artırıyor ve ne kadar ağrısa da kurdelelerim bile sanki bir kavga çıkmasını bekliyorlarmış gibi omurgam boyunca sertleşiyor. Eğer bir kavga çıkarsa, bu Midas'ın kazanamayacağı bir kavga olur. Tehditlerle ancak bir yere kadar gidebilirsin.

O da benimle aynı sonuca varmış olmalı, çünkü Midas geri adım atmaya karar verdiği anda bunu görüyorum. Çaba sarf ediyor ama yüz hatları düzeliyor, parmakları gevşiyor ve gerçek duygularının tüm izlerini silerek yüzünü kibar bir ifadeye bürünmeye zorluyor.

Midas aptal değildir. Rakiplerini nasıl inceleyeceğini biliyor ve şu anda üstünlüğün kendisinde olmadığını görüyor. Gücünüzle kazanmak için oynamadığınızda, onun yerine politika oynarsınız.

Bu yüzden boğazını temizleyip "Dediğiniz gibi biz gerçekten de müttefikiz. Bu yüzden bu *hatayı* affedeceğim."

Ravinger başını eğiyor, ağzında bir sırıtış beliriyor. "Çok minnettarım." Gözleri tekrar bana kayıyor ve odadan çıkmadan önce bana doğru bir göz kırıyor.

Kokuşmuş kral gider gitmez gözlerim Midas'a kayıyor ama o muhafızları izlemekle meşgul.

"Beni hayal kırıklığına uğrattınız," diyor onlara.

Adamlar geriliyor ve bazıları, yanlarından geçip salona girdiğinde, duyamayacağım kadar alçak sesle konuştuğunda irkiliyor. O geri çekilir çekilmez, on yeni asker içeri giriyor ve hemen beni izlemekle görevli muhafızları yakalıyorlar.

Adamlar götürülürken kavga etmiyorlar ve Midas'ın kapıya yaptıklarına tanık oldukları için onları öldürteceğini içim acıyarak anlıyorum.

"Onları öldürmeyin." Sonuçsuz kalacağını bilsem de bu yakarış ağzımdan uzayan bir bitki gibi filizleniyor. Midas'tan isteklerimin çoğu.

"Bitti," diye yanıtlıyor, gözleri kısılmış bir halde. "Görmelerine izin verilmeyen şeyi görerek kendi kaderlerini mühürlediler."

Boğazım geri dönülmez bir suçluluk duygusuyla tıkanıyor. Sadece kontrolümü kaybedip dublörüm gibi davranan kadını yaldızlamakla kalmadım, şimdi bu adamlar da benim gücüm yüzünden ölecekler. Belki benim elimle değil ama sonuç aynı.

Ravinger'a da söylediğim gibi, bir sürü ölüm gördüm.

Belki de gardiyanlar yerde çürümüş bir yığın olarak kalsalardı daha iyi olurdu. Daha nazik bir kaderin ne olacağını kim bilebilir? Hangi kralın intikamını tercih ederlerdi?

Sertçe yutkunuyorum ama bu sefer midemde yükselen bulantının Ravinger'ın gücüyle hiçbir ilgisi yok. Bunun yerine, her şeyin kendi pişmanlığımla ve yanımda duran adamla ilgisi var.

Bölüm 3

AUREN

Ravinger gidince oda birden boşaldı. O gidene kadar varlığının ne kadar baskın olduğunu fark etmemiştim.

Gittiği için rahatlamam gerekirdi ama hissetmiyorum.

Bakışlarım Midas'a kilitleniyor, acı yüzümün düzlemlerini camdaki çatlaklar gibi kırıyor. Açıkça hırlamıyor olmam bir mucize. Tüm vücudum gergin, ne yapacağını bekliyorum.

Bir an için bana bakmaktan başka bir şey yapmadı. Artık tacını ya da cübbesini giymiyor, sadece altın bir tunik ve pırıl pırıl çizmelerin içine sokulmuş bir pantolon giyiyor.

Ravinger anlaşılmayı yapmalarının üzerinden saatler geçtiğini söyledi. Bu da Midas'ın kim bilir ne yapmaya gittiği ve beni burada vahşi bir hayvan gibi adımlamak zorunda bıraktığı anlamına geliyor. Göğsümdeki acıyla birlikte öfke de kaynıyor, her iki duygu da yüzeyin altında fokurduyor.

Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama ben onun kinde çok şey görüyorum. Şimdi onu okuyorum, sanki söylediği her şey dudaklarının arasından dökülen yalanlardan ibaretmiş gibi. Hayatımda kapladığı sayfalarda gerçek olan hiçbir şey yok.

Kapının çalınması sessiz bakışlarımızı böler. Midas kafesin bulunduğu odaya doğru ilerliyor ve yaldızlı kapıyı kapatıyor, içeri girecek kişiyi çağırmadan önce olanları örtbas ediyor.

İki hizmetçi koridordan içeri girer, altın rengi elbiseleri onları tepeden tırnağa örter ve başlarının tepesinde eşleşen boneler bağlanmıştır. Biri bir yığın giysi taşıırken, diğerrinin elinde bir tepsi yemek vardır. Tuvalete gitmeden önce ikisi de reverans yapıyor.

Boru şangırtılarını ve su sesini duyuyorum.

Midas boğazını temizler, sesi yumuşar. "Banyonu hazırlayacaklar, sen de temizlenip yemeğini yiyebilirsin."

Şaşkınlıkla durakladım. Beni kafes odasına geri atmaya çalışmasını bekliyordum. Beni azarlamasına hazırdım.

Ravinger'ın burada ne işi olduğunu sormak yerine elini zeytin dalı gibi uzattı.

"Banyo yapmak istemiyorum," diye homurdanıyorum. Aslında demek istediğim, sırf o emretti diye banyo yapmak istemiyorum.

Midas bir nefes verir. "Auren, kafes-"

"Tanrının lanetlediği bir kafese geri dönmeyeceğim!" Acımasız bir fısıltıyla tıslıyorum. "Krallıktaki her demirciyi getirebilirsiniz ve yukarıdaki tanrıçalara yemin ederim ki her bir kapıyı kıracağım. Beni o odaya kilitleyebilir, beni tutmaları için yüzlerce muhafız koyabilirsiniz, ama ben-"

Aniden duruyorum, diğer odadaki iki hizmetçinin farkındayım, ikimiz de tuvalete doğru bakışlarımızı çalıyoruz.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alarak ona yaklaşıyorum ve sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçaltıyorum. "Beni bir daha oraya sokmaya çalışırsan, seninle her adımda savaşıacağım ve bir daha senin için hiçbir şeyi altın yapmayacağım."

Ağzımdan fışkıran kezzap her ateşten daha sıcak. Beni yaktığı kadar onu da yaksn.

Midas kaskatı kesildi, bronzlaşmış yüzü yanaklarında ikiz kırmızı öfke lekeleriyle lekелendi. Onu şok ettim. Bunu nefes almayı unutmasından anlayabiliyorum. Benim bu halime, önünde eğilip diz çökmeyen bu halime alışık değil.

Sesimdeki öfkeli tutkuyla göğsüm kabarıyor. Altın rengi gözlerim parlamaya başlarsa hiç şaşırmam.

Midas bana bakıyor. Hesap yaptığını görebiliyorum, benimle nasıl başa çıkacağını düşünürken kafasında dönen düşünceleri duyabiliyorum. Bunu biliyorum, çünkü ona aşık olduğum onca yıl boyunca sadece özlem duymadım. Onu izledim de. Bir dili öğrenir gibi onu *öğrendim*.

Öfkesi nedeniyle bu gerekliydi, çünkü asla onun kötü tarafına geçmek ya da onu kızdırmak istemedim. Duygularına karşı duyarlılığım ve onu uzun yıllar incelemem nedeniyle zihninin nasıl çalıştığını biliyorum.

İfadesi yumuşuyor, keçiboynuzu kabuğundan gözleri şefkatli bir hal alıyor, sanki sözlerim ona ulaşmış gibi.

Midas bir elini kaldırıp başparmağının çeneme değmesine izin veriyor. Sertleşiyorum ve başımı geri çekmek için hareket ettiriyorum ama iki avucunu da yanaklarımı tutmak için kaldırıyor ve bana acı dolu gözlerle bakıyor. "Çok özür dilerim, Kıymetlim." Nefesi dudaklarımda, pişmanlık dolu sesi kulağımda.

Önceden olsa, bunun karşısında erir giderdim. Onun huzurunda eğilen bir çiçek gibi öne doğru eğilirdim. Ama onun dokunuşuyla kıvrılmıyorum ve dudaklarım bağışlayıcı bir gülümsemeyle yukarı kalkmıyor. Kirpiklerim titreyerek kapanmıyor ve dudaklarımdan bir iç çekiş geçmiyor.

Çünkü artık çok geç.

Gözümün bağı çözüldü. Artık kalbim sıkışmıyor. Midem çırpınmıyor. İçimde kalbimden çok daha fazla bir şeyi kırdı. İrademi kırdı. Dürtümü. Sesimi. Ruhumu kırdı ve ben de ona izin verdim.

Uzun zamandır ona duyduğum sevginin yükü sıyrılıp gitti. Kavurucu bir güneşte pul pul dökülen kurumuş, ölü bir deri gibi soyulup gitti. Artık hiçbir şey hissetmeyen renksiz, tükenmiş şeritler. Bir daha asla onun elinde şekillendirdiği çamur olmayacağım. Kendimi şekillendireceğim.

"İğrenç davrandım. Tamamen aklımı kaçırmıştım," diyor, ben gömleğindeki yaldızlı düğmelere bakarken yumuşak parmakları yanaklarımı okşuyor. "Senin için çok endişelendim ve olanlardan sonra seni güvende tutmam gerekiyordu. Seni daha yeni geri aldım ve Dördüncü Krallık'la ilgili tüm bu stres..." Midas sözünü kesiyor, elleri yüzümden uzaklaşıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, süslü sözlerinin ötesini görmekle ve gerçekte ne yaptığının cesur zeminini kazmakla meşgulüm.

Taktik değiştiriyor.

Midas aptal değil. Tehditlerimin hayatını zorlaştıracaklarını biliyor. Ne de olsa bana ihtiyacı var. Taht üzerindeki tüm iddiası buna bağlı. Orea kanunlarına göre sadece büyüye sahip olanlar hüküm sürebilir ve Midas'ın hilesini sürdürmek için benim gücüme ihtiyacı var.

Birdenbire her şeyi altına çevirmeyi bıraksa insanlar ne derdi?

Benim kayıtsız kalmama ihtiyacı var. Beni tekrar kontrolü altına almak için kalbimi çekiştirmekten daha iyi bir yol olabilir mi?

Geçmişte beni her zaman uslu *durmaya* ikna edebilmişti. Onun dediğini yapmaya, onun daha iyi bildiğine güvenmeye ve ben yaldızlı parmaklıklar ardında heba olurken onun istediği her şeyi yapmasına izin vermeye.

Ama Midas beni itaatim olmadan tutamaz ve bu benim asla görmemi istemediği bir gerçek. Uyanmamı ve aslında ne kadar güce sahip olduğumu fark etmemi hiç istemedi.

Biz sessizlik içinde demlenirken, tuvaletteki su sesi kesiliyor ve bir süre sonra hizmetçiler dışarı çıkıyor. Kendilerini odadan dışarı atmadan önce reverans yaparak ayrılıyorlar. Yine de bir şey söylemiyorum.

"Gel, seninle ilgileneceğim ve istediğin gibi konuşabiliriz," diyor yalvarırcasına. Çok iyi oynuyor; pişmanlık, içten kabullenme.

Onunla savaşılabirim. Yüzüne tükürüp ne yapmaya çalıştığını bildiğimi söyleyebilirim. Dönüp odadan kaçabilir ve kaleden çıkmaya çalışabilirim. Bu seçenekler kulağa son derece çekici gelse de kendimi tutuyorum.

Ondan kurtulmak, *gerçekten kurtulmak* istiyorsam, düşüncesizce hareket edemem. Midas gibi plan yapmalıyım. Çünkü gitmeme asla izin vermeyecek. Asla. Yani bunu yapacaksam, akıllı olmalıyım.

"Değerli mi?" diye soruyor.

Müttefikim yok, bağlantım yok. Ranhold'dan çıkabilsem bile başka birinin beni yakalayıp kendi çıkarları için kullanmayacağı ne malum? Hayır, tutsak olmaktan bıktım. Sahiplenilmekten bıktım.

Her şeyi doğru planlamalı ve yapmalıyım, Midas'ın bana bir daha ulaşamayacağı bir yere kaçmalıyım. Güçlü olmalıyım ki beni kullanmak isteyen dünyaya karşı kendimi koruyabileyim.

Başımı sallıyorum. Oyunu oynama vaktim geldi.

"Pekala."

Midas'ın ifadesi rahatlayarak yumuşuyor, gözlerinin etrafındaki endişe çizgileri bir gülümsemenin kırışıklığına dönüşüyor. Beni tekrar bu kadar kolay kandırdığını düşünmek onu ne kadar memnun ediyor olmalı.

Ne kadar kolay bir çocukmuşum.

Beni banyoya götürüyor, gümüş çerçeveli aynanın ve tuvaletin yanından geçip arka duvardaki büyük demir küvete götürüyor. Tırnaklı ayakları ve boyalı bir ağzı var, camla kaplı taş bir aslan şeklinde oyulmuş, ağzı ses yerine su püskürten bir kükreme ile açılmış.

Küvetin önünde durduğumda Midas, "Dördüncü Ordu'nun pisliğini üstünden atalım," diyor. Küvetin içi çoktan buharlı suyla dolmuş, yüzeyinde ince bir kabarcık tabakası süzülen zambak yaprakları gibi bekliyor.

"Kral Rot seni incitti mi?" diye soruyor, ses tonunu dikkatle eşit tutarak.

Evet. Ama senin düşündüğün şekilde değil.

"Hayır. Siz gelmeden önce içeri girdi."

Midas bu sözlerle yatışmış görünüyor. "O çirkin piçin seninle aynı odada olmasından hoşlanmıyorum."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. *Çirkin mi?*

Gücü çirkin tabii, ama erkeğin kendisi? Hayır. Ondan çok uzak.

Ravinger, Rip formundayken olduğu gibi aynı şekilde acı verici derecede güzel. Bu dünyaya pek uymayan ruhani bir erkeklik var. Elbette Midas'ın onu değerlendirmesine şaşırmamalıyım. Midas mükemmel olmayan her şeyden nefret eder. Muhtemelen Ravinger'a bakıyor ve derisinin hemen altında sürünen o tuhaf güç izlerini görüyor ve bunun Ravinger'ı grotesk yaptığını düşünüyor.

Cevap vermemeyi seçerek, Midas küvetin yanındaki tabureye bırakılmış yemek tepsiyle meşgul olurken hafifçe arkamı dönüyorum. Yavaşça kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum. Her bir parça fazla yıpranmış, kirli ve kırışık. Onları yere bir yığın halinde bıraktığımda ağır geliyorlar.

Bir an için onlara bakakaldım. O kıyafetlerin içinde çok şey oldu. Onları giymeden önce aynı kişi değildim. Savaş sırasında giydiğim zırhı çıkarmak gibi bir şeydi. Kızıl Akınlar, Yelken, Kaptan Fane, Rip, Midas... hepsi o elbisenin içinde oldu.

Midas'ın gözlerinin üzerimde olup olmadığını bilmiyorum ve umurumda da değil. Çıplak bedenimi birçok kez gördü. Derimin altında yatan şeylere karşı çok daha korumacıyım. İçimdekiler -zihnim, kalbim, ruhum- onun gözünden uzak tutmak istediğim şeyler.

Nefes alarak giysi yığınının geride bırakıp küvete giriyorum. Oturur oturmaz, soğuktan kavrulmuş kemiklerime kadar işleyen bir sıcaklıkla sarmalanıyorum. Kurdelelerim dibe doğru kayıyor, yorgun uzunlukları bu basit rahatlığı emiyor.

Başımı kavisli kenara yaslayıp sıcaklığın tadını çıkarırken inliyorum. Haftalarca karda bez banyosundan başka bir şey yapmadıktan sonra, bu *cennet gibi*. Midas'ın varlığının bunu mahvetmesine bile izin vermeyeceğim.

Gözlerimi kapatıp hizmetçilerin karıştırmış olması gereken çiçek yağlarının kokusunu içime çekiyorum. Ama Midas'ın elleri aniden arkamdan saçlarımı okşamaya başlayınca irkilip tekrar açıyorum. "Şşş, her şey yolunda, Değerli. Her şeyi telafi edeceğim."

"Bunu telafi etmenin tek yolu beni bir daha asla kilit altında tutmaya çalışmaman," diyorum ona, suyun yüzeyinde yüzen baloncuklara odaklanarak.

Onun cazibesine bir kez daha kapılmış gibi davranmam gerekebilir, ama tutsak olmaya geri dönmeyeceğim.

Midas bir an tereddüt ediyor, elleri saçlarımda duraklıyor. "Elbette," diyor kesik bir nefesin ardından. "Elbette. Kafes sadece seni korumak için vardı. Ama artık ona ihtiyacın yoksa, o zaman seni güvende tutacağım.

o."

Çok güzel geri adım attı.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirmesine izin veriyorum ve dönüp ona bakıyorum.

Omuzları. Yakışıklı yüzü bir hayranlık timsalidir ama omuzları kaskatıdır ve süregelen öfkesinin yükünü ele verir. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye şiddetle yanıtıyor, sarı saçlarının dalları alnına düşerken yüzümü avuçlamak için uzanırken, belirsiz umuduma tutunuyor. "Daha önceki davranışlarım için çok özür dilerim, Değerli. Beni affet."

"Beni incittin," diyorum ve bu sefer doğru konuşuyorum.

Küvetin yanındaki tabureye tünediği yerden eğiliyor ve yanağını alnıma bastırıyor. Onun teni soğuk, benimki ise aramızda fısıldayan banyo buharıyla nemli. "Bunu telafi edeceğim. Güvenini ve affediciliğini tekrar kazanacağım."

"Benim affıma ihtiyacın olmadığını söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona ses tonumda bir ısırıkla.

Midas yüzünü buruşturarak uzanıyor ve yerden gümüş bir sürahi alıyor. Suyu daldırıyor ve saçlarımı ıslatmaya başlıyor.

"Düzgün düşünemiyordum." Kollarını sıvadı ve yemek tepsisini bana doğru yaklaştırdı. Sonra ellerine sabun doldurup yağlı ve karışık saçlarımı yıkamaya başlıyor. "Beni hemen affetmeni beklemiyorum ama senin için endişelendiğim için böyle davrandım."

Midas'ın kendi çarpık yöntemiyle beni önemseydiğine inanıyorum. Ama bu sağlıklı değil ve yeterli değil. Hak ettiğim bu değil. Arzuladığım türden bir sevgiye asla sahip olacağımı sanmıyorum.

Tavana bakarken bu düşünce gözlerimi bulanıklaştırıyor, bakışlarım duvarın üstündeki buzlu pencereye kilitleniyor. Keder, tenime değen boncuk boncuk su kadar yapışıyor üzerime.

Üzüntü öfkemin önüne geçerken, benim sorunumun ne olduğunu merak ediyorum. Neden beni sevemedi? Beni *gerçekten sevmeyi* mi?

Midas parıldayan tenime, ışıldayan saçlarıma bayılıyor. Kuşkusuz *gücüme* aşık. Ona kalbimi verdim ve onun *bana* değil altınıma hayran olduğunu göremeyecek kadar genç ve aptaldım.

Bir şekilde kusurlu olmalıyım. Değersiz.

Belki de kaderimde bu vardır. Belki de sahip olmama izin verilen tek şey budur. Dünyayı altına çevirebilecek bir kadının kendi açgözlülüğünü kontrol etmesi gerekir.

Belki de gücümün bedeli sevgidir.

Düşüncelerim yapraklı bir vicdanın kenarına çöken bir ağırlık gibi aşağıya sarkıyor. Midas saçlarımı yıkamaya devam ediyor, sabit bir tempoda konuşmayı sürdürüyor. Beni ne kadar özlediğinden, ayrı kaldığımızdan beri Beşinci Krallık'ta yaptığı işlerden, artık yeniden birlikte olduğumuza göre yapmamız gereken ne kadar çok iş olduğundan bahsediyor.

Ben onun konuşmasına izin veriyorum, o da benim sessiz kalmama izin veriyor, yemeği konuşmamak için bahane olarak kullanıyor. Tepsideki her şeyi tadına bakmadan yiyorum, kendi sessiz düşüncemi çiğnemekle meşgulüm. Bunu en son ne zaman yaptığını, benimle ilgilendiğini, beni yıkadığını düşünmeden edemiyorum, Kral Fulke'nin saldırısından hemen sonra.

Elim otomatik olarak boğazıma gidiyor, parmaklarım hâlâ orada duran küçük yara izinin üzerinde geziniyor. O gece beni kurtaran Midas değildi, tam olarak değil. Digby'ydi ve onu da kaybettim.

Bir şekilde, bir şekilde, sevdiğim herkes benden alındı. Midas bile, ve o sadece birkaç santim ötemde oturuyor.

Temizlendikten, durulandıktan ve kalan son yemeği de cilaladıktan sonra küvetten çıkıyorum ve üzerime yeni bir gece elbisesi geçiriyorum. Kalın beyaz pamuklu, etekleri ayak parmaklarıma kadar uzanıyor, kolları geniş ve parmaklarımı geçen noktalarda bitiyor. Kurdelelerim sırtıma doğru tembel şeritler halinde sarkmadan önce kendilerini sıkıyorlar.

"İşte," diye mırıldanıyor Midas, beni tepeden tırnağa süzerek. "Yeniden pırıl pırıl ve yepyenisin."

Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. Bedenim de ruhum kadar yorgun ve şu anda tek yapmak istediğim ondan uzaklaşmak. "Uyumam gerek."

Hemen başını sallar. "Hizmetçilere koridorun karşısında bir oda hazırlattım," diyor. "Orada kalabilirsin. Kendine ait bir yerin olur."

Şaşkınlıktan yüzümü ona döndüm. "Kendi odam mı? *olmadan* barlar?"

Nemli bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Parmaklık yok. Sadece rahatlayabileceğin ve güvende olabileceğin kendi odan" diyor sessizce. "Söylediklerimde ciddiydim. Hatalıydım ve bunu telafi edeceğim Auren. Şimdi gel bakalım. Yorulmuş olmalısın."

Midas'ın elimi tutmasına izin veriyorum ve beni odasından çıkarıp koridora götürüyor. Birkaç muhafıza başını sallayarak kendi odasının karşısındaki kapıyı açıyor. Onunla birlikte içeri giriyorum ve karanlık odaya bakıyorum, ancak zayıf ay ışığında tek görebildiğim yastık gibi bir yatak.

Midas beni bırakarak duvara doğru yürüyor ve perdeleri kapatıyor, ben de gidip uzanıyorum. Kaymadan önce yorganı geri çekecek enerjiyi zar zor buluyorum.

tüylü şiltenin üzerine.

Midas yanıma uzandığında yatağın eğildiğini hissettiğimde kaskatı kesiliyorum. Hiç vakit kaybetmeden beni kendine çekiyor ve başımı göğsüne yaslayacak şekilde yerleştiriyor. Ona karşı bir buz kütlesi gibiyim, erimeyi reddediyor, kaymak istiyorum.

"Rahatla Auren," diye emretti. "Şimdi dinlen. Sen uyuyana kadar burada kalacağım."

Bir homurtu neredeyse benden kaçıyordu. Bu, yatağınızın altında bir canavar olduğunu söylemek kadar rahatlatıcı, sadece bu canavar benimle birlikte yatıyor.

Ama yorgunluğum inatçılığım karşı kazandı.

Adım adım onun kollarına yerleşiyorum. Yine de kolumda yumuşak bir okşama gezdirmeye başladığında dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Nefret ve üzüntü içimi kasıp kavuruyor ama içimde şişmiş bir bulut gibi kabarmaya çalışan duygulara engel olmaya çalışıyorum.

Uyuşmuş. Uyuşuk kalmalıyım. Duygusuz, umursamaz, beni bir daha asla etkileyemeyeceği kalın bir duvarın arkasında.

"Sen benim değerli kızsın." Karanlıkta bir mırıltı, gölgeli dudaklarının arasından süzülen bir kandırmaca.

Bu işte bu kadar iyi olmasından nefret ediyorum. Bana sarılmasını istemiyorum ama yine de uzun zamandır tek istediğim buydu ve o da bunu biliyor. İşte bu yüzden yavaş ve soğuk bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor ve o saçlarımı okşarken tuniğinin üzerine düşüyor.

"Seni seviyorum Auren."

Yalancı.

Ne kadar sahte, işbirlikçi, sinsî bir yalancı.

"Bunu özlemişim," diyor esnerken. Belki de bu kısım en azından onun için doğrudur, ya da belki de beni içine çekmek için başka bir aldatmacadır.

Her iki durumda da, kendime bu anı veriyorum. Sadece bu anı. Sahip olduğunu düşündüğü aşkı kaybeden masum kız için, bunu yaşamasına izin veriyorum. Çünkü bu... bu onun sessiz vedası.

Öfkemin ve hissizliğimin altında kırık bir kalbin çürük parçaları var. Ve o parçam, gözleri yaşlı ve sırılsıklam olan o kız, acı öfkem altında yas tutuyor.

Bu yüzden bir parçam için, gök gürültüsü gibi titreşen titreşen bir nefes verdim.

Sonra sadece benim için çaldığını düşündüğüm bir şarkıyı duymak için kulağımı son bir kez göğsüne bastırıyorum.

Sabit ritme odaklanıyorum ve o ritmiyle birlikte bir gözyaşı daha dökülüyor.

saçımı okşuyor, çünkü dinlediğim aşk değil. Sadece sahiplenici bir kontrol. O kadar yüksek ki, daha önce duymadığıma inanamıyorum.

"Ait olduğun yere geri döndün," diye ilan etti.

Gözlerimi kapatıyorum, ıslak kirpiklerim yanağıma değen çiy damlaları gibi.

Yer değiştirsek, başını göğsüme bastırса, duyacak mıydı? Kalbimin sesini duyar ve ne anlama geldiğini bilir miydi? Lirik nefreti tanır mıydı?

Göğsümüzün sürekli gümbürtüsünü, asla uyum içinde çalmayacak iki uyumsuz melodiyi dinleyerek uykuya dalıyorum. İçimdeki kızın kendi sessiz yöntemiyle vedalaşarak ritmik bir şekilde ayrılmasına izin veriyorum.

Uyandığımda, kalbimin katılaştığından emin olacağım. Sabah olduğunda, sadece *benim* için bir şarkı çaldığından emin olacağım.

Bölüm 4

KRAL MİDAS

Demir çardağın içinde oturmuş, dalgın dalgın avluda çalışan adamları izliyorum. Beşinci Krallık'ın soğuk havasını ferahlatıcı buluyorum, insana berraklık veren mükemmel bir keskinlik.

Altımdaki bank, muhtemelen bir zamanlar rahat olan ama çoktan yassılaşmış saman dolgulu deri ile minderlenmiş.

Yanımda duran defterim bana dik dik bakan bir çift göz gibi. İçinde tüm notlarım, tüm planlarım, yapılması gerekenler var. Her zaman yanımda taşıdığım halde sadece kendim için kullandığım bir kodla yazılmış. İnsanlara güvenemezsiniz, bu yüzden asla çok dikkatli olamazsınız ve benim çok fazla riskim var.

Sadece bir değil, iki krallığı birden yönetmenin gereklilikleri omuzlarıma ağır bir yük bindiriyor. Yapmam gereken her şey, uyanık olduğum tüm saatler boyunca kafamın içinde uğuldayan, bitmek bilmeyen bir baskıya dönüştü.

Auren yanıma döndüğüne göre Ranhold'a daha fazla odaklanabilirim. İlgiye ihtiyacı var.

Homurdanmaları kolayca bastırdım ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Geçiş için yanımda yeterince altın getirdim ama insanlar huzursuzlanmaya başladı. Koridorlarda homurdanmalar var. Altın Kral'ın neden henüz hiçbir şeyi altına çevirmediğini merak ediyorlar. Ranhold'a saygı gösterme ve yas için zaman tanıma bahanem neredeyse kurudu ve para zulam da onunla birlikte kurudu.

İşe dönmek için Auren'e ihtiyacım var. Yine de onu, buradaki siyaseti idare ettiğim kadar hassas bir şekilde idare etmem gerektiğini biliyorum. Aynı anda bağladığım düzinelerce ip var ve hepsi de konsantrasyon ve incelik gerektiriyor.

İşte bu yüzden buraya, havanın dikkatimi dağıtacak kadar acı verdiği çardağa gelmeye devam ediyorum.

Çekiç sesini duyunca gözlerim dışarıdaki heykellere takılıyor. Avlu onlarla dolu. Her birkaç metrede bir taş kaideler üzerinde duran buz blokları, özenle oyulmuş

benzerlikler.

Bulunduğum noktadan, bir tanesinin söğüt ağacına dönüştüğünü görebiliyorum, bir diğerrinin üzerinde ise ağzını açmış hiddetli bir çığlık atan bir orman kanadı. Onun yanında, kollarını gökyüzüne doğru açmış şehvetli bir tanrıça, kum saati kıvrımları üzerinde dökümlü bir elbise var. Heykellerin her biri inanılmaz derecede detaylı, bazıları o kadar uzun ki sanatçıların üzerinde çalışmak için merdivenlere ihtiyacı var.

Keskiler, çekiçler ve cilalama bezleriyle her parçanın bozulmamış durumda kalmasını özenle sağlıyorlar. Heykeltıraşlar, ister daha fazla oyma yaratmak isterse de daha önce yaptıklarını korumak için olsun, her zaman çalışıyorlar.

Benim tarafımdan izlendikleri için tedirgin olduklarını söyleyebilirim, ama bakışlarını dikkatle uzak tutarak hiç ara vermeden çalışıyorlar. Tam defterimi tekrar elime almak üzereydim ki mor üniformasıyla diğerlerine benzeyen yeni bir işçi çıktı.

Gözlerim hemen ona kilitleniyor ve bir an için gördüklerimi daha önce gördüklerimden ayırmak için gözlerimi kırıştırmak zorunda kalıyorum.

Belinde zanaatkâr alet çantasıyla, ucu üzerinde duran bir kılıç heykeline doğru yürüyor ve bir bezle onu cilalamaya başlıyor, biriken karın tozunu alıyor.

Kel ve başının tepesinde kaplan çizgileri gibi dört belirgin kırışıklık var. Beyaz sakalının ardında alaycı bir ağız saklayabilecek bir adamın sert çenesine sahip, ancak bunun doğru olup olmadığını görmek için çok uzaktayım.

Parçasını gözden geçirirken alet kemerini karıştırıyor ve bir çift gözlük çıkarıp burnuna dayıyor. Bu manzara karşısında dişlerimin arasından keskin bir hava tıslıyor.

Babama benziyor.

Elbette o değil. Ölümünden dirilmek için tanrılarla bir anlaşma yapmadıysa tabii. Ama sakalı, kel kafası, bronz teni, o ilahi lanet *gözlükleri*, hatta çekicini sıkıca kavraması, hepsi bana babalık eden kişiyi anımsatıyor.

Silenus Midas.

Herkes için Sile, benim için baba, gerçi *baba çok* gevşek kullanılan bir terim. Kasabada marangozluk yapmak için bazen evden dışarı çıkmayı başaran bir köy sarhoşundan başka bir şey değildi.

Bana gelince, ben sadece onun nefret ettiği piç oğluydum. Parasının bir kısmını benim için yiyecek ve giyeceklere feda etmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Biraya harca.

Nefret benim doğamda mı vardı yoksa o mu besliyordu emin değilim ama birbirimize karşı ortak bir duygumuz vardı. Annemi hiç tanımadım ama ondan da nefret ederdim.

Görünüşe göre, uçarı biriymiş. Bir gece barda içkiyi fazla kaçırıp kendini Şile'nin yatağında bulan ve dokuz ay sonra beni doğuran hafifmeşrep bir kadın.

Ben doğar doğmaz beni bir testi şarap ve altı altınla kapısının önüne bırakmış ve bir daha da arkasına bakmamış. Sile onu ya bulamamış ya da bulmaya zahmet etmemiş.

Onda en çok neyden nefret ettiğimden emin değilim. Tembelliğinden mi, sarhoşluğundan mı, yoksa beni dövmeye meyilli olmasından mı?

Aslında belki de en nefret ettiğim şey onun köy halkı için bir şaka gibi olmasıydı. Gittiği her yerde ya alay ediliyor ya da acınıyordu.

Aynı muameleyi bana da reva gördüler. Ben bir hiçtim. İki parayı bir araya getiremeyecek kadar fakir, piç bir sarhoşun piç oğluydum ve bu acınası hayat bahanesinden asla kaçamayacaktım.

İşte bu yüzden yasal bir Orean yetişkini olduğum anda, annemle alay edercesine bir testi şarap çaldım ve onu küçük, yıkık dökük kulübemizdeki kirli yatağına bıraktım.

Kendinden geçene kadar içmesi uzun sürmedi. Benim çakmak taşı ateşlemem ve metruk kulübeyi ateşe vermem daha da kısa sürdü. Birinci Krallık'ta hava hep kuruydu.

"Efendim?"

Bakışlarımı heykeltıraştan ayırıyorum ve baş danışmanımı çardağın hemen dışında, demir korkulukların arasında dururken buluyorum.

"Ne oldu Odo?" Deftere uzanıp, onu yeğimin iç cebine sokmadan önce soruyorum.

"Kralım, bir sorunumuz var."

Gözlerim kısıldı. "Prens Niven mı?"

Fulke'nin oğlu zor biri olduğunu kanıtlamış, mızımız küçük bir budala. Dikkatle ele almam gereken hassas bir konu daha.

"Prens değil," diyor Odo orada garip bir şekilde dururken, bakışları yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafı tarıyor. Heykeltıraşlar dışında, muhafızlarıma kalenin girişinde beklemeleri söylenmişti, orada altı kişi nöbet tutuyordu.

"O halde nedir?" Sözümlün kesilmesine sinirlenerek soruyorum.

"Karınız, efendim."

Gerginlik omuzlarımlın çizgisini sıkılaştırıyor. "Hmm. Sonunda bir mesaj aldın mı?"

"Evet, ama ondan değil."

İfşa etmesini beklerken gözlerim onu delip geçiyor.

Odo öne doğru eğiliyor, sözlerinin duyulmaması için bir elini parmaklığa dayıyor. Beşinci Krallık'ta buzdan heykellerin bile kulakları var.

"Görünüşe göre, iletişimdeki duraklama Highbell'in başına gelen fırtınalardan kaynaklanmıyor. Kraliçe kaleye giren ve çıkan tüm yazışmaları bilerek durdurmuş. Gönderdiğimiz tüm haberci şahinler sonunda geri döndü ama hiçbirisi mektup getirmedi."

Arkama yaslanıyorum, zihnim çalışırken başımı tekrar öne çeviriyorum, parmaklarım kalçama vuruyor. "Malina neyin peşinde?" Kendi kendime mırıldanıyorum. Fulke'ye kazık atma planım hakkında benimle yüzleşmeye çalıştıktan sonra bir şeylerin peşinde olmasına şaşırdığımı söyleyemem ama cüretkârlığına şaşırdığımı *şşırdığımı*.

Odo devam ediyor. "Highbell'deki gözleriniz kraliçenin şehirde göründüğünü iddia ediyor. Halka mal dağıtırken görülmüş, ancak muhaliflerle bazı sorunlar yaşandığını duydum."

"Hayır işi için şehre mi gitti?" İnanamayarak söylüyorum. Malina özel bir amacı olmadığı sürece Highbell halkıyla asla ilgilenmezdi.

Heykeltıraşlardan bazıları sesimi duyunca başlarını çevirince ayağa kalkıp çardaktan dışarı çıkıyorum. Odo yanıma yetişmek için acele ederken, ben kapıdaki muhafızlara aldırmadan taş geçitten aşağıya doğru yürüyorum.

Sarayın geniş girişinde yürürken Odo bana "Highbell soyluları arasında da bazı söylentiler var," diyor. Adımlarım mor renkli uzun bir yollukla destekleniyor, cam ve taş duvarlar tavandaki ahşap kemerlerle çerçevelenmiş on köşeli yıldız pencereden aydınlanıyor.

"Ne diyorlar?" Odama gitmek için keskin bir dönüşle merdiven boşluğuna yönelirken soruyorum. Şimdilik hâlâ misafir kanadında kalıyorum. Niven hayattayken ve Fulke'nin ölümü henüz tazeyken, görünüş açısından en iyisi bu. Şimdilik.

Odo merdivenleri hızlı adımlarla çıkarken nefes alış verişini zorlaştırıyor. "Kraliçe... şey, beyaz giyiyor, Majesteleri."

Olduğum yerde durdum ve kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. "Ne?"

Odo merdivenin tırabzanını kavırıyor ve cevap vermeden önce nefes nefese kalıyor. "Halkın içinde altın takmıyor, Majesteleri. Hiçbiri

altın elbiseler. Altın dokunuş yaptığınız taçların hiçbirisi değil, Kraliçe'nin özel muhafızları bile zırh değiştirdi. Bunu birkaç kaynaktan teyit ettirdim."

Hayal kırıklığı dişlerimi gıcırdatıyor. Yani Malina beni böyle test edebileceğini mi düşünüyor? Giymeyi reddettiği sadece bir renk değil; altın benim gücümün ve saltanatımın bir ilanı. Basit bir gardırop değişikliği değil. Bu bir mesaj.

"Ne yapmamı istersiniz kralım?"

"Henüz bir şey yok" demeden önce bir an düşündüm. Tüm raporların masama getirilmesini istiyorum. Ona ne yapacağıma sabah karar vereceğim."

"Çok iyi, Majesteleri. Bir de altın talepleri meselesi var. Her geçen gün daha da fazlasını elde ediyoruz."

"Talep sahiplerimize krallığın hâlâ yas tuttuğunu hatırlatın. Onlar daha yeni krallarını kaybetmişken gücümle hava atmama gerek yok," diyorum sert bir azarlamayla. "Bu krallığın ne borcu varsa ödeyeceğim. Ceplerini doldurmak isteyen soylulara gelince, şimdilik onlara para verin."

"Dışarıdayız, efendim."

Yüzüm taş kesildi. "*Bitti* mi? Getirdiğimiz her şey mi?"

Odo irkilmesini bastırmaya çalışıyor ama pek başaramıyor. "Pek çok istek vardı. Herkes sizin gücünüzün bir simgesine sahip olmak istedi. Getirdiğimiz tüm yaldızlı biblolar da neredeyse bitti."

Dişlerim o kadar sert gıcırdatıyor ki çene kemiğim patlıyor. Zamanım tükeniyor. Yakında bir güç gösterisi yapmazsam, buradaki hakimiyetim zayıflayabilir, ki bu olamaz.

Dönüp tekrar merdivenlerden yukarı çıkıyorum ama rahatsız edici danışmanım özel odama kadar beni takip ediyor. Muhafızlarım karanlık bir bakışla duvara sarılıyor ve ben odama girerken bizi rahat bırakmaya özen gösteriyorlar.

"Efendim, bir sorun daha var," diyor Odo sessizce, kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra karaciğer benekli ellerini önünde kavuşturarak.

Keskin bir iç çekiyorum. "Şimdi ne olacak?" Ben yokken Highbell'de neler olup bittiğine dair raporları okumam gerekiyor. Soğuk kaltak karımla ilgilenmem gerek.

Detayları öğrendikten sonra plan yapabilirim. Sonra gidip Auren'i kontrol edebilirim.

İki gündür uyuyor, belli ki Dördüncü'nün ordusuyla yaşadıklarından dolayı bitkin düşmüş. Onu kendi haline bıraktım, aynı zamanda ona aklıma gelen her türlü konforu sağladım. İpeklerin en yumuşağı, yastıkların en dolgunu. Onu kitaplar ve parfümlerle doldurdum, hatta ona yepyeni bir arp bile gönderdim.

Umarım dinlendikten sonra tekrar kendisi gibi hissedecektir. Şatoda değişiklik yapmayı ve kasayı doldurmayı daha fazla geciktiremeyeceğim için onun tekrar yoluna girmesine ihtiyacım var.

Ranhold'daki zayıf hakimiyetim, soyluların avuçlarını altınla doldurmaya, herkese kim olduğumu ve buradaki varlığımı desteklemenin neden onların yararına olacağını hatırlatmaya bağlı. Bunu Highbell'de zaten bir kez yaptım, bu yüzden bir krallığın nasıl ele geçirileceğini biliyorum. İlk başta zenginlik saçarsınız, soyluları ve danışmanları yardımseverlikle büyölürsünüz, halk için parlayan bir varlık olursunuz. Sonra da yavaş yavaş onları bağımlı ve muhtaç hale getirerek, kralın lütfunu kazanmak için birbirleriyle savaşarak bu nimetlerden faydalanmalarını sağlarsınız.

İşim bittiğinde, kimi tutmak istedikleri konusunda bir tartışma olmayacak. Krallıklarını göz kamaştırıcı bir şekilde zenginleştirecek olan beni mi, yoksa ölü kralın ukala oğlunu mu?

Odo bana, "Bildiğin gibi, eyerler döndüklerinde senin talimatınla tamirci tarafından kontrol edildi," diye bilgi verdi.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve?"

"Tamirci az önce onayladı ve hemen haber gönderdi." Danışmanım gergin bir hareketle başının arkasındaki gri saç halkasını aşağı doğru tarıyor. "Görünüşe göre içlerinden biri hamile."

Donup kaldım.

Sözleri omurgamdan aşağı süzülürken tüm düşüncelerim çılgılık atarak durdu. Bir saniye geçmeden öne fırlayıp onu altın gömleğinin yakasından kavıyorum. "Ne diyorsun sen?"

Odo'nun süt mavisini gözleri irileşiyor, onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdığımda tüm vücudu kaskatı kesiliyor. "Çocuğun sizden olduğunu iddia ediyor Majesteleri," diye fısıldıyor hızla.

Piç bir çocuk.

Onu kabaca serbest bırakıyorum ve tökezleyerek arkasındaki duvara tutunuyor. "Orospu yalan söylüyor, belli ki. Altın için bana rüşvet vermek ya da dikkat çekmek istiyor. Bir şey istiyor Odo, hepsi bu. Eyerlerim ot alır. Hiç başarısız olmadı."

"Evet efendim, geçmişte hiç olmamıştı, ama tamirci doğruladı-"

Elimi havada gezdirerek onun irkilmesine neden oldum. "Sonra başka birini becerdi. Dördüncü'nün ordusundaydı ve ondan önce de lanet olası kar korsanlarıyla birlikteydi," diye belirtiyorum. "Onu derhal hizmetimden azlettirin. Sadakatsiz bir eyeri yanımda çalıştırmayacağım."

Odo titrek bir elini gömleğinin kırıışmış ön kısmında gezdiriyor ve ben adım atmaya başlarken beni izliyor. "Tamirci de onun iddialarına inanmıyordu, bu yüzden beni uyarması normalden uzun sürdü. Emin olmak istemiş ama kızın neredeyse üç aylık hamile olduğuna inanıyor ki bu da yetiştirildiği sırada hâlâ Highbell'de olduğu anlamına geliyor."

Zihnim dönüyor, nabzım kafamın içinde bir heykeltıraşın çekici gibi atıyor, kafatasıma bir keski gibi iniyor ve öfkeye dönüşüyor. Sürprizleri sevmem.

Eyerlerim neredeyse Auren kadar korunuyordu. Çok sıkı bir muhafız rotasyonum vardı. Hiçbiri gizlice girip eyerlerimi becermeye cesaret edemezdi. Her ihtimale karşı muhafızları da değiştirmek için bir not aldım.

Eğer tamirci zaman çizelgesi konusunda haklıysa, eğer bebek gerçekten benimse... "Bunu başka kim biliyor?"

"Hiç kimse," diye beni temin etti. "Tamirci doğrudan bana geldi, Majesteleri."

Dalgınca başımı sallıyorum.

Odo düşünmemi izlerken elleri kıpırdıyor. "Bir şey yapmamı ister misin?"

"Henüz değil," diyorum. "Gidebilirsiniz."

Adam hızla eğiliyor ve aceleyle geri çekiliyor, şüphesiz benim yanımdan gittiği için minnettar.

Artık yalnız olduğuma göre, masama gidip ellerimi masanın üstüne koyuyorum, gözlerim düzgünce yığılmış kâğıtlara kilitlenmiş, ama hiçbirini görmüyorum. Zihnim bir denizcinin yıldızların haritasını çıkarması gibi bir plan yapmakla meşgul.

Parmaklarım tahtanın üzerinde esniyor, tahriş eklemlerimi kilitliyor. Malina, Auren, *fahişe*... Tüm sorunlarıma İlahi lanet kadınlar neden oluyor. İşte tam da bu yüzden kadınlara güvenemezsin. Bunu bana annem öğretti.

Önemli bir iş yapıyorum ve hiçbir şeyin beni yolumdan alıkoymasına izin veremem.

Highbell'i borç batağından çıkarıp pırıl pırıl bir zenginlik ve refah sembolü haline getiren bendim. Ve şimdi, Malina beni sınamaya mı cüret ediyor? Bana bir varis bile veremeyecek kadar acımasız, işe yaramaz bir kadından başka bir şey değil. En başta onunla evlendiğim ve tacını korumasına izin verdiğim için şanslı.

Babamın, köy çocuklarının beni küçümsediği, kilisenin kirli olduğum için beni dışarı attığı, esnafın gittiğim her yerde "piç" diye fısıldadığı anılar akın ediyor.

Bunca yıl görevimi yaptıktan ve o soğuk balığı yetiştirmeye çalıştıktan sonra

ve aldığım teşekkür bu. Malina'nın kısır olduğunu *biliyordum*.

Şimdi, bir eyer yetiştirdim. Dişlerim tekrar tekrar gıcırıyor.

Yine de, zihnim avuçlarıma eklenen bu ipler üzerinde çalışırken, yeni düğüm olasılıkları görüyorum. Saltanatımı sıkılaştırmak için tam da ihtiyacım olan şey olabilecek düğümler.

Bir çocuk güçlü bir şey olabilir. Ne de olsa kraliyet ailesini halka sevdirmek için bir bebek gibisi yoktur. Buradaki hükümdarlığımı sağlamlaştırmaya bile yardımcı olabilir. Keşke lanet bir piç olmasaydı.

Doğruluyorum, gülümserken ellerim yanlarıma düşüyor. Hayır, ihtiyacım olan şey bir *varis*.

Bölüm 5

AUREN

Sarsılarak *uyandım ve panikle doğruldum.*

Bir an için nerede olduğumdan emin olamıyorum. Üzerimde gerilmiş siyah bir çadır yok, parıldayan altın bir tavan yok. Bunun yerine, uzandığım yabancı yatağın dört posterini üzerine örtülmüş lavanta kumaşına bakıyorum.

Her şey aklıma geliyor. Nerede olduğum, kiminle olduğum. Neyse ki yanımdaki boşluk soğuk ve odanın sessizliği bana yalnız olduğumu söylüyor. Burada birinin bulunduğu tek kanıtı, odanın diğer ucundaki ateşin hafif çıtırtısı.

Dördüncü'nün askerleri tarafından kuşatıldıktan sonra, odanın sessiz mahremiyeti neredeyse ürkütücüydü. Rip'in paletinin üzerinde uyurken aldığı sabit nefeslere alışmıştım. Islak deri kokusuna, aramızda yanan kömürlerin kokusuna alışmıştım.

Zengin bir şekilde süslenmiş odaya bakıyorum, gözlerim Midas'ın başını koyduğu yastığa takılıyor ama yine de tek görebildiğim Rip'in çadırın karşısındaki karanlık silüeti, mürekkep lekeli gözlerinin parıltısı.

Bir elimi göğsümde gezdiriyorum, çünkü kalbimde Midas'la ilgisi olmayan bir sızı var. Kendime ihanetin tadının boğazımı tıkamadığını, bu acının çenesi boyunca kökleri olan bir erkekten ve bir yabancının yeşil gözlerinden kaynaklanmadığını söylemeye çalışıyorum. "Unut onu," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Midas'la anlaş. Ravinger'ı unut. Yapmam gereken şey bu.

Derin bir nefes alarak kendimi toparlıyorum, tüm duygularımı kapağını kapatabileceğim küçük bir kutunun içine zorla itiyorum. Dikkat dağıtıcı şeylere yer yok. Kanayan kalbimin parçalarını dağlamalıyım, çünkü yapmam gereken planlar var.

Kaskatı kesilmiş omuzlarımı geriye atarken inliyorum, kollarım başımın üzerinde gerilirken patlıyor. Ne kadar zamandır uyuduğuma dair hiçbir fikrim yok ama camın üzerinde asılı duran kalın perdelerin arkasındaki kenarlardan ışık dilimleri geçiyor

balkon kapıları.

Altın rengi battaniyeleri geri çekip ayağa kalkıyorum ama çıplak ayaklarım halıya değer değmez ıslanıyor, altın rengi anında beyaza karışıyor. Çorapla uyumalıydım ama sanırım artık bunun bir önemi yok. Midas'la birlikte olmanın iyi bir yanı, gücümün kanıtlarının onunla ilişkilendirilmesi, bu yüzden saklamam gerekmiyor.

Kendimi ne kadar sersemlemiş ve ağrıyor hissetsem de, neyse ki iradi sihrimi halıyı sertleştirmeyecek kadar kontrol edebiliyorum. Beni bekleyen bir çift terlik buluyorum ve kıyafet aramaya çıkmadan önce onları giyiyorum.

Soyunma odasının kapısından içeri adımımı atarken kasvetli güneş ışığı beni karşılıyor, zayıf ışık huzmelerinin arasından geçerken tenim hafifçe karıncalanıyor. Her tarafta yeni bir gardırop beni bekliyor, morun çeşitli tonlarında düzinelerce elbise asılı.

Kurdelelerimi çıkarabilmek için arkası alçak dikilmiş bir tane seçiyorum. Dokunduğum anda ellerimden altın damlıyor ve kadifemsi kumaşa mürekkebin kağıda yapışması gibi yapışıyor.

Dolabın içinden eldivenler ve kalın yün çoraplar alıyorum ama elbisemin altına giyecek bir şey bulamıyorum. Onun yerine yığın yığın firfırlı danteller buluyorum. Bir çiftini elime aldığımda kaşlarımı çatıyorum ve bunların iç çamaşırı olması gerektiğini anlamam çok uzun sürüyor.

"Bunların rahat olması mümkün değil," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Elbisemin altında çıplak kalmak istemiyorsam, elimdeki tek seçenek bu.

Boyun eğmiş bir iç çekişle, gece elbisemi çıkarıp küçük parçalarını üzerime geçiriyorum. Aynaya doğru yürürken, kendimi görmek için döndüğümde kaşlarım kalkıyor ve zarif dantelin kıvrımlarımı nasıl sardığına hayran kalıyorum.

"İyi tarafından bakarsak, kışımı *harika* gösteriyor."

Neyse ki, taytın yumuşaklığı danteli dengelemeye yardımcı oluyor, bu yüzden düşündüğüm kadar rahatsız edici değil. Ancak elbise farklı bir konu.

Görünüşe göre Beşinci Krallık'taki kadınların nefes alması gerekmiyor, çünkü elbisenin korsajına kalın kemerler yerleştirilmiş. O kadar sıkıyor ki, sadece o lanet şeyi çekerken bile nefes nefese kalıyorum.

Değiştirmek için diğer elbiselere bakıyorum ama hepsinde aynı şey var. Göğüslerimi boynuma kadar iten ve kaburgalarımı tutsak eden korsaja bakarak içimden gelen dürtüyle hareket ediyorum. Kurdelelerim çıkıyor ve nefes alabileceğim kadar bollaşana kadar birbiri ardına kemerleri kırıyor.

Aynaya tekrar bakıyorum, şimdi kıvrılmış, kırık kemik çizgileri garip bir şekilde dışarı çıkmış olan korsaja bakıyorum ve gülümsüyorum. "Çok daha iyi," diyorum başımı sallayarak.

Ayakkabılarımı ve eldivenlerimi giydikten sonra, kurdelelerim saçlarımı birkaç örgü şeklinde örerek tutturuyor. Kurdelelerimi tamamen saklamak yerine, onları bir kemer gibi gevşekçe kalçalarımın etrafına sarıyorum, yerde sürüklenmemeleri için boylarını yeterince kısaltıyorum ve sonra hazırım.

Diğer herkese muhtemelen değişmemiş görünüyorum. Muhtemelen aynı yaldızlı eyer, aynı altın dokunuşlu tercih gibi görünüyorum.

Ama daha yakından bakarsanız, gözlerimdeki parıltıyı görebilirsiniz. Ağzımın hemen kenarında yatan hoşnutsuzluğu ima eden kıvrık dudaklarımı yakalayabilirsiniz.

Yatak odama geri dönüyorum, doğruca kapıya yöneliyorum ve onu açıyorum. Tereddüt etmeden dışarı çıktım ve omurgamda küçük bir heyecan dolaştı.

Koridorda nöbet tutan muhafızlar aniden ortaya çıkmam karşısında o kadar şaşırıyorlar ki en yakındaki iki kişi sığıyor, koridorda yürümeye başladığımda ise koridordaki diğer dört kişi bana göz kırpmıyor.

"Erm..."

Mırıldanmalar başladı.

Sivri bir fısıltı. "Gitmesine izin var mı?"

"Bilmiyorum... İzni var mı?"

"Neden bana bakıyorsunuz?"

"Leydim?" diye sesleniyor

içlerinden biri.

Yüzümde hoş bir gülümsemeyle dönüp bana bakan altı adama bakıyorum. "Evet?"

Beni çağıran gardiyanın açık kahverengi saçları kısa kesilmişti, yüzünün iki yanında kalın favoriler vardı. "Affedersiniz leydim ama odalarınızda kalmanız gerekiyor."

Ona bir bakış attım. "Öyle mi?"

Altı muhafız da bakışlarını değiş tokuş ediyor ve ben de onların kararsızlıklarını, parıldayan göğüs plakalarındaki yansımamı görebildiğim kadar emin bir şekilde görebiliyorum.

"Hımm, evet?" diye cevap veriyor kararsızlıkla. "Neredeyse üç gündür uyuyorsun. Belki de... dinlenmelisin?"

Bu beni şaşırttı. *Üç gün mü?*

Başımı öne eğiyorum. "Neredeyse üç gün uyuduğuma göre epey dinlenmişim demektir. Adın ne senin?"

Adam kızardı, sanki ona skandal bir şey sormuşum gibi. Belki de ben

Muhtemelen benimle konuşmamaları söylendiği için. Boğazını temizliyor. "Scofield, leydim."

"Scofield, ben bir mahkum muyum?" diye sordum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır, tabii ki değil."

"Güzel. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim," diyorum parlak bir gülümsemeyle. "Şimdi izin verirsiniz."

Arkamı dönüp hızla uzaklaşıyorum, muhafızlar anlık bir sessizliğe gömülüyor. İçlerinden biri küfrediyor, sonra aralarında tıslamalı bir tartışma çıkıyor, benim duyamayacağım kadar alçak sesle ve aceleyle. Birkaç saniye sonra iki ağır ayak sesi peşinden geliyor.

Merdiven boşluğuna ulaştığımda omzumun üzerinden bakıyorum. "Siz ikiniz kısa çöpü çektiniz, ha?"

Scofield'ın da onlardan biri olduğunu görünce şaşırmadım.

"Kamışlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum leydim ama burada daha önce Highbell'de sizi korumak için nöbet tutan tek kişi benim. Bu yüzden diğerleri sizinle kalmamı önerdi. Lowe da Kral Fulke'nin hizmetindeydi, o yüzden kalenin her yerini bilir."

Kısa boylu, kızıl saçlı Lowe'a bakıyorum, burada olduğu için pek heyecanlı görünmüyor. "Harika, o zaman bana bir tur attırarak yardımcı olabilirsin."

"Tur mu?" Lowe, sanki bu fikir ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi konuşuyor.

"Ranhold'a ilk kez geliyorum ve daha fazlasını görmek istiyorum. Önce mutfaklara gidelim."

"Leydim, eğer tek arzunuz yemekse, bir hizmetkârımız size bir şeyler gönderebilir mi?" Lowe umutla sorar.

Scofield öneriyi kabul eder. "Evet, sizin için her şeyi gönderebiliriz. Mutfığa gitmenize gerek yok."

"Oraya yemek için gitmiyorum. Sadece biraz dolaşmak istiyorum," diyorum dalgınca, sahanlıkta durup dönmeden önce. "Şimdi, ikinize de açıkça belirtmek istediğim bir kural var. Ve bu bir ölüm kalım meselesi." Ses tonumdaki ciddiyet onları duraksatıyor. "İkiniz de bana dokunmayacaksınız. Asla."

Gözleri komik bir şekilde açılıyor. Bakışlarım muhtemelen biraz abartılı ama anladıklarından emin olmalıyım çünkü hayatları buna bağlı.

Şimdiye kadar gün boyunca kimse tenime dokunmadığı için şanslıydım ve bunun böyle kalmasını sağlamalıyım. Midas zaten kimsenin bana dokunmaması gerektiği konusunda emsal teşkil ediyor, bu yüzden tek yapmam gereken bu kuralı eve götürmek.

"Beni ezmek üzere olan bir arabanın olması önemli değil,

Ya da çorba kasemde bir engerek yılanı varsa, ya da kırık bir merdivenden inmeme yardım etmek için kolunu uzatmak istiyorsan," diye devam ediyorum. "Asla, hiçbir koşulda, herhangi bir parçama dokunmana izin yok. Niyetin onurlu olsa bile Kral Midas seni anında ldürtür. Anladın mı?"

Lowe'un boğazı gergin bir şekilde sallanıyor, sanki bana eşlik etmekten daha önce olduğundan daha az memnunmuş gibi. Scofield temkinli bir şekilde başını sallıyor. "Kuralları biliyorum leydim. Kral onları son *derece* açık bir şekilde belirtti." Gözlerini kaçırıyor ve mırıldanıyor: "Belki az önce yaptığınız kadar renkli değıl ama..."

Bir homurtu tutuyorum. "Tamam, güzel. Sadece onları takip ettiğinden emin ol." Derin bir nefes alıp etrafıma bakıyorum. "şimdi, mutfaklar ne tarafta?"

Lowe, "Sola, leydim," diye cevap verir.

Hemen dönüp o yöne doğıru ilerliyorum ve halılara işlenmiş sivri buz sarkıtları amblemlerine bakarak etrafıma göz gezdiriyorum. Eldivenli parmaklarım cam tabakasıyla kaplı taş duvarlara sürtünmek için kaşınıyor ama onları yanlarımda tutuyorum. Buza benzeyen görüntüsünden ürperiyorum, bodur tavanlara ve her köşedeki yarıklara yapışmış gibi görünen havadaki soğukluk da bu etkiye yardımcı oluyor.

"Kral Ravinger bu katta mı kalıyor?" Merakla soruyorum. Soruyu yüksek sesle sorduğum anda, pişmanlık dilimi ısırma neden oluyor. İster bu katta olsun, ister cehennemde bin kat aşağıda, fark etmemeli ve umursamamalıyım.

Umurumda *değıl*.

Scofield, "Sanırım başka bir kanatta, leydim," diye cevap veriyor.

Sertçe başımı sallarken boğazımdan onaylamayan bir ses yükseliyor. *Boş ver onu, diye* tıslıyorum kendi kendime.

Bir sonraki katta, beni görünce olduğı yerde duran iri gözlü bir hizmetçinin yanından geçiyoruz. Kendini duvara o kadar sıkı bastırıyor ki sanki ayağımla takılıp ona düşeceğimden ve Midas'ın onu cezalandıracağından korkuyor. Çok uzak bir senaryo değıl.

Ona dostça bir el sallıyorum ama sonra kollarındaki paçavra yığınının fark edince duruyorum. "Onlardan birini alabilir miyim?"

Bana göz kırptı. "Ne?"

"Paavralar, lütfen bir tane alabilir miyim?"

Cevap vermeyi başarana kadar yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. "Elbette leydim. Ne isterseniz alın."

"Teşekkür ederim." Yüzünü buruşturduğunu fark etmemiş gibi yaparak yığından bir tane koparıyorum.

Bezi elime alır almaz reverans yapıp aceleyle uzaklaşıyor. Bir iç çekişi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Midas tarafından kontrol edilen bir kaleye geri döndüm. İnsanların benden korkmasının en iyisi olduğunu biliyorum, çünkü kazara kimseyi incitmek istemiyorum, ama aynı zamanda, bir süreliğine bu tepkiye katlanmamak çok güzeldi. Dördüncü Ordu'da kimse benden ürkmedi, kimse gözlerini kaçırmadı. Bu beni neredeyse normal hissettirdi.

Scofield ve Lowe'a dönüp baktığımda, eldivenli elimdeki paçavraya kaşlarını çattıklarını fark ediyorum. Hemen cebime atıyorum. "Burnum akarsa diye," diyorum beceriksizce. "Burası... cereyan yapıyor."

Yüzümü buruşturuyorum ama onlar sadece başlarını sallıyorlar ve ben de dönüp yürümeye devam ediyorum. Lowe'un talimatlarını saray mutfağına kadar takip ettim ama yeterince yaklaştığımda, sadece kokusundan bile bulabilirdim.

Kapıdan içeri adımımı attığımda beni taze pişmiş ekmek kokusu karşılıyor. Alan geniş, o kadar çok buhar ve duman var ki sanki bir bulutun içinde yürüyorum. Bir an etrafıma bakıyorum ve işleriyle meşgul olan işçileri fark ediyorum.

Muhafızlara etrafta dolaşmak istediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Ranhold'u her yönüyle tanımak istiyordum ve mutfakların başlamak için masum bir yer olduğunu düşündüm.

Terli yüzlü ve kirli önlüklü bir aşçı nihayet puslu havada bile beni fark eder gibi oluyor ve gözleri büyüyor. "Leydim?"

"Merhaba," diyorum gülümseyerek.

Mutfak personelinin geri kalanı sessiz ve hareketsiz, gerçek olup olmadığından emin değillermiş gibi bana bakarken kadın yanıma geliyor.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı leydim?" diye soruyor endişeyle, muhafızlara bir bakış fırlatarak.

Etrafımdaki şaşkın personele bakıyorum ve belki de bunun o kadar da masum görünmediğini düşünüyorum. "Sadece bir parça meyve alabilir miyim diye merak ediyordum?"

Arkamda Lowe'un parıltısını neredeyse hissedebiliyorum. "Elbette leydim."

Aceleyle sobanın yanındaki bir yere gidip bir sepet elma alıyor ve seçmem için bana getiriyor. İçlerinden en büyük olanını seçiyorum. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Ekmek? Peynir? Şarap için birini göndereyim mi...?"

Şarap beni cezbediyor ama başımı sallıyorum. "Bu mükemmel, teşekkürler"

Sen." Başımı sallayarak dışarı çıkıyorum, çıkar çıkmaz patlak veren mırıltıya kulak kesiliyorum.

"Aç olmadığınızı söylediğinizi sanıyordum, leydim?" Lowe dikkatle sorar.

Elmayı cebime, paçavranın yanına koyuyorum ve omzumun üzerinden ona rahat bir bakış atıyorum. "Bir hanımefendinin fikrini değiştirme hakkı vardır. Şimdi nereye gidelim?"

Gardiyanlar birbirlerine bakıyor ve korkuları her şeyi çok daha eğlenceli hale getiriyor.

"Gerçekten gidip kralla konuşmalıyız-"

Scofield'ın sözünü kestim. "Kral Midas inanılmaz derecede meşgul ve o çalışırken sizin onu rahatsız etmeniz isteyeceği son şey olur. Bu sadece bir kale turu," dedikten sonra topuklarımın üzerinde dönüp tekrar yürümeye başladım. "Kütüphaneye ne dersiniz?"

"Kütüphane mi leydim?" Lowe tekrarlıyor.

"Evet, hani şu tarihi kitapların ve arada sırada aşk romanlarının olduğu yer?" Hâlâ tereddüt edince kaşlarımı çatıyorum. "Ranhold kitap okumaktan falan mı hoşlanmıyor?"

"Sadece...şey, kraliyet kütüphanesi halka açık değil. Kraliyet mensubu değilseniz, kâtiplerden randevu almanız gerekir."

Vay canına, bu saray kitapları konusunda gerçekten çok titiz. "Pekâlâ, o zaman gidip bir randevu alalım."

Lowe bana göz kırpmıyor. "Şu anda mı?"

"Şimdiki zaman gibisi yok. Bütün parçalarımı bu elbisenin içine boşuna sokmadım beyler," diyorum kırık korsajımı göstererek. "Ah, bir de şatonun bahçesi var mı?"

Uzun bir göz kırpma daha. Zavallı Lowe turları, kitapları *ya da* bitkiler. "Şurada bir sera var, hanımım." "Harika, sonra oraya gidebiliriz."

Lowe'un iç çektiğini duyduğuma yemin edebilirim, bu da dudaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor. Muhtemelen bundan bu kadar heyecan duymamalıydım ama duyuyorum.

Bu küçük bir şey, etrafta dolaşmak, personelle konuşmak, yapmak istediğim şeyi yapmak istediğim zaman yapmak. Orea'da yaşadığım neredeyse tüm süre boyunca kendi kararlarımı veremedim.

Çocukluğumdan beri her şey bana dikte edildi, bu yüzden bu küçük özgürlük parçası inanılmaz derecede tatmin edici. Yeni keşfettiğim isyankâr çizgim beni neredeyse koridorlarda zıplatıyor. Şimdiden daha özgür hissediyorum ve bu sadece

Başlangıç. Bu heyecan bana ne için mücadele etmem gerektiğini hatırlatıyor.

Sessiz ol. Güzelce oturun. Aptal müziğinizi çalın. Uslu durun.

O eski emirler, artık dinlemek istemediğim abartılı bir şarkı gibi kafamın içinde çalışıyor. Her eski emri, her manipölasyonu ateşli kızgınlığımı körüklemek, odaklanmamı sağlamak için kullanıyorum.

Eğer Midas beni uyumlu hale getirmek için pişmanlık duyan ve uzlaşmacı tavrını sürdürecekse, o zaman bana atabileceği her şeye karşı tetikte olmam gerekir. Kendimi kandırmasına ya da yönlendirmesine izin veremem.

İşte bu yüzden yıllar boyunca bana dayattığı her bir kontrol kuralını ezbere saymaya başlıyorum. Bu yüzden iplerimi çektiği, beni sömürdüğü, duygularımı kendi entrikaları için kullandığı her zamanı hatırlıyorum.

Bana yıllarca acı çektirdi. Kontrolümü elimden aldı. Şimdi, onu geri alma zamanı.

Bölüm 6

AUREN

"Leydim, lütfen sizi odalarınıza geri götürebilir miyiz?"

Kalenin bailey'sinde yürürken omzumun üzerinden Lowe'a bakmak için dönüyorum. *Eğitilmiş askerlerin bu kadar mızmız olabileceğini kim bilebilirdi?*

"Yakında," diye onu temin ederim.

Yatışmış görünmüyor. "Bağışlayın ama seradan sonra da böyle demiştiniz."

"Ve kütüphane," diye ekliyor Scofield yararsız bir şekilde.

Gözlerimi deviriyorum. Kapıyı çaldığımda lanet kâtiplerin hiçbiri gelmedi bile.

"Müzikhol de öyle," diye ekliyor

Lowe. "Hmm, ben de öyle yaptım."

Adımlarım telaşsız, arazide yürürken elbisemin etekleri ince toz kar tabakasını süpürüyor. Lowe ve Scofield bugün beni Ranhold Kalesi'nin her yerine, aklıma gelebilecek her yere götürdüler.

Saatler geçmesine rağmen hala odalarım dönmeye hazır değilim. Görünüşe göre özgürlüğün tadını almışım. Ne zaman bir ısırık daha alsam, daha fazlasını istiyorum. Ruhum çılgınlığa aç. Gezmeye açım. Her yere gitmek, her şeyi görmek istiyorum. İlk defa Midas bana dikte etmek için burada değil.

Ne yapacağının söylenmemesi çok özgürleştirici. Tutsak olmamak. *Tutulmamak*. Hiç tadını çıkarma fırsatı bulamadığım bir hoşgörü. Çok uzun zamandır ılık bir şekilde durgun olan bir parçama karşı serin ve canlı bir merhem.

"Leydim, ceketiniz yok. Üşütebilirsiniz," diyor Lowe, bana yetişmek için acele ederken kızıl saçları rüzgârda savruluyor.

"On yıldır Sixth'te yaşıyorum ve buraya gelmek için Barrens'tan geçtim," diyorum ona. "Bana bir şey olmaz. Burası onlarla kıyaslanamaz bile." Bu

Doğru. Beşinci Krallık'ın soğuk havası yanaklarımda bir nefes gibi. Kış nefesinin nazik üfleşi ve ben bunu canlandırıcı buluyorum.

Birkaç yüklü arabanın yanından geçiyor, beyaz kuşların görünmez yiyecek parçaları için karı gagalamalarını izliyorum. Muhafızlar ve kale işçileri beni fark ettiklerinde görevlerinde donup kalıyorlar ve kısa süre sonra açık hava bailey sessizleşiyor. Bakışlar beni takip ediyor ve fısıltılar meraklı yılanların kıvrılmış dilleri gibi tıslamaya başlıyor.

Bakışlarını enseme hissetsem bile görmezden geliyorum. Yine de, mırıldanmalarını engellemek daha zor.

"Bu o, Kral Midas'ın gözdesi." "Bu yaldızlı eyer."

"Yüzüne baksana, altın dokunuşluydu, değil mi?"

"Bacaklarının arasında da altın olduğunu mu düşünüyorsun?"

İç çekişimi tutamıyorum. Farklı krallık, aynı kelimeler. Ve sorun da burada yatıyor. Çünkü nereye gidersem gideyim, kelimeler, ilgi ve tanınma beni takip edecek. Midas'tan önce, ben sadece bir tuhafıktım. Ama o beni kötü şöhretli yaptı ve tüm Orea'da tanınmamı sağladı.

Kaçışım için çok önemli olduğu için bu konuda ne yapacağımı bulmam gerekecek. Şimdilik sadece temiz havanın tadını çıkarmak istiyorum.

Her tarafı gri ve soğuktan yıpranmış kale duvarlarıyla çevrili meydanlık alanda ilerliyorum. Burada taş tuğlaların üzerine düzleştirilmiş cam tabakası yok, süslü telkari veya kar taneleri yok. Kale arazisinin bu kısmı güzel değil, işlevsel olmak için yapılmış.

Arkamda bir tahıl ambarı var; duvarları, altındaki ham ahşabın lehine beyaz boyayı akıtıyor. Daha fazla kuş, bir işçi tarafından kovulmak için tohumların ve tahılların döküldüğü önündeki zemini gagalıyor. Solumda, duvarın her iki köşesinde iki yüksek kule var ama ben açıkta kalan korkulukla ilgileniyorum.

Ön duvardaki kaba taş merdivenlere yöneliyorum, takılmamak için eteğimin önünü tutuyorum.

Lowe arkamdan, "Leydim, oraya çıkmanıza izin yok," diye sesleniyor. "Sadece görmek istiyorum."

Bu merdivenlerde korkuluk yok, bu yüzden dik basamakları çıkarken vücudumu duvara yakın tutmaya dikkat ediyorum. Görüldüğünden daha yüksek ve daha yarisına bile gelmeden nefesim daralıyor.

Kurdelelerim biraz gevşiyor, böylece bir elbisenin uzun kuyruğu gibi peşimden gelebiliyorlar. İpler gri kayanın üzerinde altın su damlaları gibi sürükleniyor, sanki onlar da özgürlüğün tadını çıkarıyor. Bu yüzüme bir gülümseme getiriyor. Daha önce

bana mutluluk getireceklerini asla düşünmezdim.

Sırtımdan ilk çıktıklarında, beni daha da öne çıkardıkları ve bana daha fazla acı verdikleri için onlardan nefret etmişim. Saklamam gereken başka bir şeydi.

Onlardan utanıyorsun. Onları bir zayıflık olarak görüyorsun, ama onlar bir güç Auren. Kullan onları.

Rip'in önceki sözleri bana yapıştı. Kim olduğu hakkında sırlar saklamış olabilir, ama kim olduğumla yüzleşmemi sağlama konusunda kesinlikle bir yeteneği vardı. Kabul ettiğim sınırları ve yalanları itiraf etmem için.

Kendimden yeterince uzun süre nefret ettim, içerledim ve utandım. Artık bu tür düşünceleri barındırmak istemiyorum. Midas'tan zihinsel olarak kopmakla başka bir şey de değişti. Kim olduğumu ve neler yapabileceğimi kucaklamaya başlamanın zamanı geldi.

Yüksek merdivenlerin tepesine ulaştığımda bacaklarım tırmanmaktan yanıyor ama sadece yükseklik için bile buna değer. Açık korkuluk hat boyunca yüz metre kadar uzanıyor ve krallığın engelsiz bir görüntüsü var.

Duvarla muhtemelen okçular için yapılmış bir çentiğin önünde duruyorum ama bu bana mükemmel bir görüş açısı sağlıyor. Aşağıdaki şehir, aya karşı bir gökkuşağı gibi kaleyi çevreleyen binalardan oluşan bir kemer.

Yolları ve çatılarıyla, üst üste yığılmış binalarıyla Ranhold Şehri'nin tamamını görebileceğim kadar yüksekteyim. Manzara karla kaplı ve zemini pırıl pırıl yapıyor ve arkamda, beyaz şapkalı dağlar gelin peçeli gökyüzünü işaret eden kuleler gibi duruyor.

Çok güzel.

Başımı yavaşça çevirip her şeyi içime çekiyorum, saçlarımı karıştıran temiz ve sert havanın tadını çıkarıyorum. Yine de yeterli değil. Neredeyse yetmiyor. Bu yüzden ellerimi küçük çentiğimin iki yanına koyup kendimi yukarı kaldırıyorum.

Scofield'ın yüzünün rengi solurken Lowe'dan boğuk bir şaşkınlık çığlığı yükselir. "Hanımım! İnin oradan!"

"Düşecek!" Lowe ciyak ciyak bağırmayı başarır.

"Düşmeyeceğim," diyorum korkuluk duvarının üzerinde dururken, doğrulmadan önce ayağımın sağlam bastığından emin oluyorum.

Lowe ve Scofield donup kalmış, aynı dehşet dolu ifadelerle bana bakıyorlar. Scofield beni tutacakmış gibi elini uzatıyor ama benim bir bakışla elini geri çekiyor.

"Leydim-" diye başladı.

Tekrar şehre dönerek sözünü kestim. "Ben iyiyim. Biraz bakmama izin ver, sonra söz veriyorum günün geri kalanında odama döneceğim."

O ve Lowe bunun üzerine sessizleşiyor, ancak onlardan yayılan gerginliği hissedebiliyorum.

Belki burada durma riskini almak aptalca ama bazen sırf yapmış olmak için aptalca şeyler yapmanız gerekir. Bir gün geriye dönüp baktığımda burada, buzdan bir krallığın kalbinde, ayaklarımın altında buz tutmuş bir şehir ve yanaklarımda titreyen bir gökyüzü ile durduğumu hatırlayabilirim.

Bu bir kafesten çok daha iyi.

Esintiyi içime çekerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Sanırım bir kuşun kanatlarını açıp uçmadan önceki hali böyle bir şey olmalı. Kollarımı kaldırmak istiyorum ama bu muhtemelen gergin gardiyanlarımı uçurur, bu yüzden ellerimi yanlarımdaki yükseltilmiş tuğlaların üzerinde dikkatlice dengede tutuyorum.

Gözlerim şehri tekrar tarıyor ama dikkatim bir mıknatıs gibi uzaktaki bir noktaya çekiliyor. Orada, kararmış damarların karda bozulduğu yerde, Ravinger'ın yürüdüğü ve büyüsunü çıkardığı yer.

Yırtık bir kâğıt gibi pürüzlü çizgiler toprağa kazınmış, kenarları karla kahverengi bir renk almış. Buradan bile hastalıklı nabızlarını hissedebildiğime yemin edebilirim, sanki çürümüş kökler gibi, efendilerinin onları topraklamasını bekliyorlar.

Daha yukarılarda, şehre hakim bir tepede, sıra sıra Dördüncü Ordu çadırları düzgün küçük sıralar halinde kurulmuş. Garip bir nedenden dolayı, bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor.

Parmaklarımı içeri sokarken parmak uçlarım avuçlarımda altındaki sert taşa sürtünüyor. Çadırlara, etrafta hareket ettiğini görebildiğim noktalara, yanan kamp ateşlerinden havayla karanlık bir el sıkışma gibi yükselen dumana bakıyorum ve bakıyorum.

Göğsümdeki duygunun özlem olduğunu kendime itiraf edebilmem için bir dakika daha bakmam gerekiyor.

Özliyorum.

İçimden bir homurtu kaçıyor, çünkü hangi insan kendisini esir alan düşman ordusunun seyahat kampını özler ki?

Ve yine de... onlar düşman değildi. Benim için değillerdi. Onların esiri olduğumu bile söyleyemem, çünkü gerçekte beni Kızıl Akıncılar'dan onlar kurtardı. Aslında, işler farklı olsaydı, kalma kararını vermiş olsaydım, o zaman belki bazı

oradaki askerlerin hepsi benim arkadaşım olabilirdi. Lu, Osrik, Judd, Keg, Hojat.

Rip.

Beklediğim gibi değillerdi. Ama bir şekilde, tam da ihtiyacım olan şey oldular.

Scofield, "Leydim, oradan hemen inmeniz için gerçekten ısrar etmek zorundayım," diye yalvarır.

Acıyan gözlerimi manzaradan ayırıp ona bakıyorum. O kadar gergin ki üniformasının içine işlemeye hazır görünüyor. Pantolonunun kesimi düşünüldüğünde, bu muhtemelen zavallı adamı rahatsız edecektir, bu yüzden ona acıyorum.

Geriye dönerek, sağlam zemine atlamadan önce son bir kez derin nefes alıyorum. Her iki muhafızım da gözle görülür bir rahatlama yaşadı.

"Hey! Siz üçünüz burada ne halt ediyorsunuz?" diye bağıyor biri.

Hâlâ duvarın tepesinde olmadığımı gerçekten memnunum çünkü ani sesle içgüdüsel olarak irkiliyorum. Üçümüz de bir askerin bize doğru geldiğini görüyoruz. Ranhold'un zırhını giymiş ve mor bir pelerin takmış ama bunların hiçbirisi yüzündeki derin kesik kaşlar kadar düzgün değil.

Lowe çenesini neredeyse göğsüne kadar indiriyor. "Yaldızlı Leydi sadece manzarayı seyretmek istiyordu, Kaptan."

Hoşnutsuzluk su damlaları gibi tenimden aşağı yuvarlanıyor ve Lowe'a bir bakış fırlatıyorum. Şimdi birden bire *Yaldızlı Leydi mi* oldum?

Adam önümüzde durduğunda taş gibi bakışları üzerime düşüyor. "Manzarayı bir pencereden seyredebilir. Korkuluk, kadınların etrafta dolanması için uygun bir yer değil."

Lowe saygıyla, "Elbette Kaptan," der hemen. "Hemen yola çıkıyoruz."

Belki aşırı tepki veriyorum ama içimi bir öfke dalgası kaplıyor. Neden herkesin bana patronluk taslaması ve hareketlerimi dikte etmesi bu kadar kolay?

Herkes her zaman benden boyun eğmemi, uslu *durmamı* bekliyor ve nedense şu anda bu durum bana ters geliyor. İçimde tünemiş bir öfkeyi dürtüyor, ta ki tomurcuklanan bir husumetin kanatlarını esnettiğini, pençelerinin fırfırlı bir öfkeyle uzandığını hissedene kadar.

Fark ettim ki çok farklı türde kafesler var ve hepsinin dışında kalmak istiyorsam önümde bir mücadele var. Çünkü dünya bana tasma takmaya çalışmaya devam edecek, erkekler beni yönlendirmeye devam edecek

kontrollerini ellerinde tutuyorlar. Bu yüzden her seferinde pes edemem. Bastırılmış öfkenin o tünekte takılı kalmasına izin veremem.

Tanrıçalar beni dişi yaptı. Savaş beni bir yetim yaptı. Midas beni bir eyer yaptı. Şimdiye kadar, bu şeyler beni bağladı. Dizginlenmeme, oradan oraya sürüklenmeme izin verdim. Ama dizginlerin her çekilişinde çenemin arkasındaki o ısırtığı kemirmekten bıktım usandım.

İşte bu yüzden kaptanın gözlerinin içine bakarak "Biz Henüz gitmiyorum. Hazır olduğumda gideceğim."

Sesimdeki çelik adamların bana inançsızlıkla bakmasına neden oldu. Bana söylenenden başka bir şey yapmamı beklemiyorlardı. Söylemelerine gerek yok, çünkü gözlerinden okunuyor.

Kendine gelen ilk kişi kaptan oluyor ve bana öyle sert bir bakış atıyor ki, yüzünün soyulmamasına şaşırıyorum. "*Şimdi* gideceksiniz hanımefendi. Duvar sadece askerler içindir, kadınlar için değil ve açıkçası burada istenmiyorsunuz."

Burada hoş karşılanmıyor muyum, duvardaki gibi mi, yoksa Beşinci Krallık'taki gibi mi?

Etrafıma üstünkörü bir bakış attım. "O kadar yüksekte miyiz ki görgü kurallarınız buharlaştı, Kaptan?"

Yüz ifadesi, üzerinde durduğumuz tuğlalara rakip olacak kadar taş gibi. "Altıncı Krallık'ın altın kızı olabilirsin ama burada izinsiz olarak duvarıma çıkan bir kadınsın sadece. Gitmen gerek," diyor, gözleri de ses tonu kadar sert. "Burada yaralanmak istemezsin, değil mi?"

Öfkem tüylerimin kabarması gibi kabarıyor. "*Tehdit* mi ediyorsun Ben mi?" "Duvardan düşen ilk izinsiz giren sen olmazsın."

Şok içinde adama bakıyorum. Sözleri zararsız görünebilir ama Gözler çok daha karanlık bir şeyi ima ediyor.

İçimde kabaran öfke bir anda uçuşa geçerek içimden süzülüyor ve uğursuz bir şarkının meydan okuyuşunu çılglık çılgılığa haykırıyor. *Bu bir tehdit olsun.*

"Düşmek mi? Yoksa otoriter bir duvar kaptanı tarafından uçurumun kenarına kadar eşlik edilmek mi?" Ben de karşılık verdim.

Yanımda, muhafızlarımın sertleştiğini, dördümüzün arasındaki gerilimin arttığını hissediyorum. Ama gözlerim sadece ağzı gerilen, soğuktan çatlamış dudaklarını sert bir suçlama çizgisiyle birbirine bastıran kibirli kaptanı görüyor. "Elbette hayır ve bu tür histerik davranışlar, insanın aklını başında tutması gereken bu yerde işiniz olmadığının yeterince kanıtı."

Histeri mi? Ona histeriyi gösterebilirim. "*Gidin*, madam."

Omurgam dikleşti. "Hayır."

Bu yabancıyla aramdaki ani soğukluk kireçleniyor ve olduğum yere çakılı topuklarımı birleştiriyor. Muhtemelen gitmeliyim, çünkü zaten gidecektim, ama bana emrettiği için, benimle *alay* ettiği için, yapamıyorum.

Kaptan alay eder ama sesi kısıktır, ukalalığı dizlerinde kesilmiştir ve aradan çok fazla zaman geçmiştir. "Bu saçmalığa bir son verin artık," diyor küçümseyerek. "Görevimi bölüyorsunuz ve değerli vaktimi alıyorsunuz."

Sözümü kesenin o olduğunu belirtmedim. "Elbette, git çok önemli olan duvar gözetleme görevini yap Kaptan. Görüşümü engelliyorsunuz," diyorum sahte bir gülümsemeyle.

Benimle eşleşiyor, inatçılığa inat. Daha çok mu sinirlendim yoksa daha çok mu sevindim bilmiyorum.

Sesi alçalır. "Şimdi git, yoksa seni kendim götürürüm."

Göğsümden kirli bir kahkaha yükseliyor ve kendimi durduramadan ona doğru eğiliyorum. "Devam et. Sana meydan okuyorum." Gözlerim meydan okumamın parıltısıyla yanıyor, göz bebeklerim havadaki bu öfkenin sıcaklığını alıyor ve onun da yapmasını istiyorum. Beni tutmaya çalışmasını, beni hareket ettirmeye çalışmasını istiyorum. Çünkü şu anda, hesaplanamaz bir şiddet damarlarımda çığlık çığlığa dolaşıyor ve omurgamdaki şeritleri sıkıyor.

Yap şunu, sözsüzce söylüyorum.

Kibirli kıcıyla buraya geldiğinden beri ilk kez kaptan bocalıyor. Gözleri yüzümde geziniyor, sanki bir rakibi değerlendiriyor ve aniden doğru silahı getirip getirmediğini bilemiyor.

Sonra eli kayıyor ve gözlerim harekete kayıyor, parmak uçlarım karıncalanıyor. Ama avucu bir santim bile yükselmeden kendini durduruyor, eli kılıcının kabzasına gidiyor.

Bakışlarım tekrar onun yüzüne yöneliyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye cıvıldıyorum kendini beğenmiş bir haklılıkla.

Yüzü kırmızı-mor bir öfkeyle benek benek oldu. "Eğer benim eyerim olsaydın, seni sokaklarda kırbaçlatırdım."

"Ben değilim. Size hizmet *eden* zavallı eyerlere de acıyorum. Umarım onlara iyi para ödüyorsunuzdur," diye karşılık verdim, gözlerim onun pek de çekici olmayan formunda geziniyordu.

Bir an için, sözünü ettiği kırbaçlamadan kurtulup kurtulamayacağını tartışıyor gibi görünüyor. Beni cezalandırmaya çalıştığını, çıplak parmaklarımı tenine batırırken hatasını anladığında yüzünde beliren ifadeyi hayal ediyorum.

Kimse beni durduramazdı. Ne korumalarım, ne kaptan, hatta Midas bile.

Bekleyip bilgi edinme, gizlilik örtüsünün altından kaçma planımdan vazgeçebilirim. Midas'ın sıkı pençeleri arasından sıyrılmaya çalışmak yerine, göğsümde tomurcuklanan bu teğetin içine kendimi bırakabilirim. Parmaklarımdan altın damlamasına ve yoluma çıkan her engeli sağlamlaştırmasına izin verebilirim.

Gerçek kapasitemin bu ani farkındalığı bir kuşun en keskin gagası gibi ısıyor. Kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim, ya da belki de neler yapabileceğimi hiç anlamamıştım, çünkü korkular ve şüphelerle dizginlenmiş, manipülasyonlarla yönetilmiştim.

Cezalandır onu, karanlık bir ses kulağıma mırıldanıyor.

Elim hareket edip sol eldivenimi çekiştirdiğinde zar zor hissediyorum. Kurdelelerim saldırmaya hazır yılanlar gibi bacaklarımdan arkasından aşağı doğru kaymaya başladığında hissetmiyorum.

Dudaklarımdan kenarlarında küçük, tuhaf bir gülümseme belirliyor ve hissedebildiğim tek şey bu. Bir de kafatasımın içinde çılgık çılgıca yankılanan karanlığın çağrısı.

Elim havaya kalkıyor, çıplak parmağım bir amaç için işaret ediyor ve görüşüm tünel çizerken bile kanım titriyor. Durup düşünecek, ne halt ettiğimi düşünecek vaktim yok, çünkü bu İlahi lanet karanlık içimde uçuşa geçti ve tek bildiğim bu.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor kaptan, sesi düzensiz, gözleri temkinli.

Çarpan kalbim, şakaklarımda patlayan nabzım yüzünden onu zar zor duyuyorum.

Ritim bir meydan okumayla tıngırıyor: *Yap şunu. Yap şunu. Yap şunu.*

Sadece bir dokunuş. Tek gereken bu. Parmağım yaklaşıyor, şeritler sıklaşıyor ve-

"Bakıyorum da uyanmışsın, Saka Kuşu."

Karanlık, şehvetli ses içimi kemiren öfkemi ikiye bölerek beni transa benzer halimden çekip çıkarıyor.

Benlik duygum, bir yağmurun ilk damlaları gibi yavaşça üzerimden süzülüyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, kaptanın çatık kaşlarına birkaç santim mesafede duran elime bakıyorum.

"Duvar saatiyle mi oynuyorsun?"

Yaklaştığını hiç hissetmediğim halde bir şekilde yanımda duran Kral Ravinger'a bakmak için başımı sallıyorum. Sesi sırtımdan aşağı süzülüyor ve kızarmış tenim ürperiyor.

"Ne?" Sesim sersemlemiş gibi çıkıyor ve savaşıyan duygular içimde bir sel gibi akarken elimi hızla bırakıyorum.

Ravinger selam veren kaptanı ve muhafızları görmezden geliyor, yeşil gözleri bana kilitlenmiş. Güç, şafak vakti aydınlanan bir tarlaya yapışan sis gibi etrafını sarıyor ve ben aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor alaycı bir ses tonuyla.

Sayamayacağım kadar çok nedenden dolayı yanaklarım kızarıyor. Neredeyse...ve sonra o...

Ne yapmak üzereydim?

Kaptan, Ravinger'ın sözünü kesmesi üzerine rahat bir nefes almış gibi görünüyor ve bunu uzaklaşmak için kullanıyor, açıkça huzursuz. "İzninizle Majesteleri. Görevlerime geri dönmem gerekiyor." Bana doğru bir bakış fırlatmadan önce tekrar sertçe eğiliyor. Sonra dönüp gidiyor, o kadar hızlı yürüyor ki koşmadığına şaşıyorum.

Ravinger geri çekilirken sırtıyor, sonra dönüp bana bakıyor. Büyük İlahi, bu *sırtıma*. Yüzündeki kaba kirli sakal, çenesinin etrafında hareket eden kâğıt inceliğindeki güç çizgileriyle birlikte uzuyor, obsidyen saçları rüzgârda hafifçe savruluyor. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş, kusursuz bir şekilde dikilmiş pantolonu ve tuniği altındaki kasları gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

İyi görünüyor. Hem de çok iyi.

Bakışları botlarına kayıyor ve görüş açısını takip ettiğimde, kurdelelerimden birinin bacağının etrafında kıvrıldığını gördüğümde utançtan yüzüm kızarıyor.

Kaşlarımı çatarak kurdelenin onu serbest bırakmasını sağlıyorum ve sonra arkama itiyorum. Ravinger'ın sırtışı genişliyor.

"Arkadaş mı ediniyorsun?" diye mırıldanıyor.

Düşen eldivenimi almak için uzanıyorum ve titreyen elime geri geçiriyorum. "Edinebileceğimi umduğum tüm *arkadaşların* çılgınca hayal kırıklığı yarattığını öğrendim."

Bunun üzerine yüzündeki sırtıma kayboldu. "Peki neden bu kadar kötümser bir bakış açısına sahipsiniz?"

İçim karmakarışık olsa da bakışlarıyla yüzleşiyorum. "Bana dostça davranan her insan, benim için

beni hayal kırıklığına uğrattı."

Ravinger'ın ifadesi keskinleşir. "Bu çok talihsiz bir durum." Bir omzumu kaldırıyorum. "Ben buna alışkınım."

Çene kası zıpladığında, onu sinirlendirdiğimi anlıyorum. Bu iyi bir şey, çünkü o zaman az önce neredeyse yaptığım şeyden ziyade buna, onu kızdırmaya konsantre olabilirim.

Ellerim önümde sıkılıyor ve bu hareket bana ihanet ederek bakışlarının kırık korseme kaymasına neden oluyor. "Korse sorunu mu?" Lanet olası eğlencesi çoktan toparlandı.

"Evet, *sorun şu* ki korseler aptalca."

Ravinger kıkırdıyor ve bu ses boğazımda düğümlenen nefesimi serbest bırakmama yardımcı oluyor. Yavaş bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve bunun tenimi ısıtmasından, kalp atışlarımı hızlandırmasından nefret ediyorum. "Sizi ayakta görmek güzel Leydi Auren. Altın kralınıza dönüşünüzün oldukça... kısıtlayıcı olmasından endişe ediyordum."

Seçtiği kelimeler karşısında gözlerim kısılıyor. "Her şey yolunda, Kral Ravinger. Beni serbest bırakma nezaketiniz için teşekkür ederim," diyorum hastalıklı ve tatlı bir ses tonuyla.

Başını eğiyor, o yosun yeşili gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Bir saka kuşunu serbest bırakmak için birine ihtiyaç var mı? Yoksa kendisi mi yapıyor?"

Ağzımı açıyorum, ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Kalın siyah bir kaşını kaldırıyor ve bu hareketinde hemen Rip'i görüyorum, bu da midemi ekşitiyor. Sonra bir saygı jestiyle başını hafifçe eğiyor. "Gününüzün tadını çıkarın, Leydi Auren."

Dönüp kendinden emin adımlarla uzaklaşıyor, ben ise arkasından bakakalıyorum, az önce olanları anlamlandırmaya çalışıyorum.

"Leydim."

Scofield'ın sesiyle şaşkınlık içinde sıçradım. "Kahretsin. İkinizin arkamda olduğunuzu unutmuşum."

Küfrümü duyunca ayağa kalkıyor ve Lowe'la bakışıyor. "Artık gerçekten içeri dönmemiz gerekiyor."

Sesi ve kahverengi gözlerindeki gerginlik beni rahatlatıyor. İki muhafızım arasında keskin fısıldaşmalar geçerken başımı sallayıp merdivenlerden inmeye başlıyorum.

Az önce olanların artçı sarsıntıları adımlarımı sallıyor ve düşüncelerimin başını döndürüyor. Çünkü o duygu yoğunluğu, o karanlık cezalandırma arzusu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Öfkenin tadının şekerli bir alev gibi olduğunu fark ettim. Ve hayatım boyunca yaşadığım soğuk acılardan sonra, bir parçam bu ateşin tadına varmak, onun yakıcı kucağında çiçek açmak istedi.

Tam olarak ne zaman oldu bilmiyorum ama içimde bir karanlık filizlenmiş, solmaya terk edildiğim acımasız topraktan beslenmiş gibi görünüyor.

Kendimi çok güçlü hissettim.

Durdurulamaz. Ve *bu hoşuma gitti.*

Akılsız bir katil olmakla suçladığım kişi, beni katil olmaktan alıkoyan kişiydi.

Bakıyorum da uyanmışsın, saka kuşu.

Tanrım, o soğukkanlı, telaşsız sesi. Sadece yataktan kalkmamdan bahsetmediğine dair bir his var içimde. Tek bir cümlesiyle beni yerçekiminin yeryüzüne indirdiği gibi yere indirdi. Sesi bilinçaltımdaki uğursuzluğu yarıp geçti ve beni tekrar aşağı çekti.

Ama odama dönene kadar bir soru peşimi bırakmıyor, adımlarıma dadanan bir hayalet gibi, nemlenen ruhumun üzerine hastalıklı bir soğuk su döküyor.

Sözümü kesmeseydi ne yapacaktım?

Cevapla yüzleşmeye hazır olduğumu sanmıyorum.

Bölüm 7

AUREN

Kafama takılan bir bar şarkısını mırıldanırken balkon kapımın camlarından *yağan karı izliyorum*. Üçüncü Krallık'taki zamanlarımdan kalma eski bir melodi ve tüm sözlerini hatırlamıyorum ama nakaratı beni her zaman homurdanmaya itmiştir.

*Sevgili John bir
esnemeydi Ama pantolonu
sıkıydı, Böylece fırfırlar
gülümseyecek Ve onu bir
gece için eve davet edecekti,
Ama zavallı fırfırlar, nasıl da
ötüyorlardı- Çünkü sadece bir
boru cebiydi.*

Çaldığım pipoyu hissetmek için cebime uzanırken sırtıyıyorum. Odama dönerken yoldan geçen bir muhafızın kılıfından çıkan ince ahşap uzunluğunu fark ettim. Onu almak neredeyse *çok* kolaydı. Görünüşe göre Zakir'le öğrendiğim eski yankesicilik becerilerinden bazıları hâlâ işe yarayabiliyor.

Pipoyu yüzümde bir gülümsemeyle bırakıyorum, ancak duvardaki kaptanla olan etkileşimimi düşündüğümde bu gülümseme tekrar kayboluyor. İçimde hiç bu kadar kontrol edilemez bir karanlığın yükseldiğini hissetmemiştim. Kafesteki bir hayvan sonunda özgür kaldığında böyle mi olur?

Şiddet göğsümün içinde şarkı söylüyordu, tıpkı avlanmak için pike yapmaya hazır, daireler çizen yırtıcı bir kuş gibi. Karanlık bir ihtiyaç için ürkütücü bir sözdü. Bu kötü şarkı ne kadar da baştan çıkarıcı.

Ravinger ortaya çıkmasaydı, öfkenin ortaya çıkmasına izin verir miydim? Altın kaplı ellerimde başka birinin kanı olur muydu?

Ve yine de, o canavar bir kez daha sessiz olsa da, hala orada, izlediğini hissedebiliyorum. Ortaya çıkmaya hazır, kullanılmayan bir yaratık.

Bu düşünce karşısında hareketsiz kalıyorum ve eski bir anı gözümün önüne geliyor.

Zayıflığı bastırın, güç yükselecektir.

Bu uzun zaman önceki tavsiye son zamanlarda aklıma takılıyordu, ama şimdi tüm gücüyle geri geliyor, sanki hep buraya, bu ana gelmemi bekliyordu, böylece hatırlayabilecektim.

Saçlarım balık ve parfüm kokuyor. Koku çıkmıyor ve denemenin de bir anlamı yok. Yarın yine buraya döneceğim, hasır bir şiltenin tuzağına ve bir adamın etine yakalanacağım.

Başımı sağa çevirdiğimde, Yalnızlık'ın benekli penceresinden limanı görebiliyorum. Yatak kayıyor ve samanlar kuru bir tehditle yün çarşafları delmek için çatırdıyor. Kıllı bir kol bir an için görüşümü engelliyor ama bakmaya devam ediyorum, o yüzen gemileri görmeye çalışıyorum, hatta adam komodinin üzerine bir bozuk para bırakırken metalik bir tıkırtı duyulduğunda bile. "Senin için, güzelim. Zakir West'e ne kadar iyi bir kız olduğunu söyleyeceğim."

Sırtımdaki bir nokta acıyor, deri tam kürek kemiklerimin arasına atlıyor. Yine de kaşımak için uzanmıyorum. Ona cevap da vermiyorum. Ama görüşümü engellemeyi bırakma nezaketini gösterene kadar dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırıyorum.

Saçlarım yanağımla yastık arasına sıkışmış burnumu gıdıklamaya devam ederken, onun pantolonunu ve gömleğini karıştırdığını duyuyorum. Her nefes alışımında balık ve parfüm geliyor, o kadar güçlü ki tadını alabiliyorum.

Veda eder gibi bir şeyler söylüyor ama ne olduğunu duymuyorum. Umurumda da değil. Sonunda yalnız kaldığımda sırtımdaki karıncalanma kesiliyor ve elbisemi giymek için kendimi yataktan sürüklüyorum.

Koyu yeşil rengi bana bir zamanlar gizlice gittiğim Annwyn'deki lagünde kayaları kaplayan yosunları hatırlatıyor. Bana annemin atlarının otladığı tepelerdeki yaz çimenlerini hatırlatıyor. Bana Bryol'daki sokaklarda gökyüzüne uzanan ağaçları hatırlatıyor.

Bana evimi hatırlatıyor.

Çoraplarımı ve çamurlu botlarımı giyerken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Pencereye doğru yürüyorum ve tam arkamdaki kapı açılırken ellerimi pervazın sert tahtasına dayıyorum.

"Gitme zamanı. Bu gece için başka bir kiracım var."

Doğruca yatağa gidip çarşafları sıyırmaya başlayan dolgun vücutlu hancıya bakmak için dönüyorum.

"Yardım mı istiyorsun?"

Natia, gümüş tellerle süslü kalın siyah saç topuzunun altından bana bakıyor. Açık sözlü bir kadın, aklından geçenleri hızlıca ve pişmanlık duymadan söylüyor ama koyu sarı yüzünün kırışıklalarında gülümseme çizgileri var. "Hayır kızım, burası benim otelim ve ben ilgilenirim. Ayrıca, düzgün bir yatak hazırlamayı biliyor gibi görünmüyorsun."

Ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Haklısın," diyorum. Ona bunun sebebinin sevgilimin olmaması olduğunu söylemiyorum.

Diğer taraftaki çarşafı çekiştirirken Natia masaya doğru başını sallıyor. "Orada senin için bir jeton var. Al onu."

Sırtımdaki deri titriyor, gergin hissediyorum. Paraya bakmak bile istemiyorum. "Sende kalsın. Yataklar hep böyle dağınık olduğu için özür dilerim." Bunu söylerken yanaklarım yanıyor ve bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kalıyorum.

Altı hafta oldu. Zakir'in gönderdiği kişiyle buluşmak için her gün buraya, Yalnızlık'a geleli altı hafta oldu. Sokaklarda dilenmeyi özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Bütün gece sarhoşlardan ve hırsızlardan yankesicilik yapmayı özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, bu bazen yakalanıp hırpalanmam anlamına gelse bile.

Bir insan altı haftada kırılabilir mi?

Öyle hissediyorum. Çok fazla ellenmiş bir bez bebek gibi dikiş yerlerinden yırtılabilirmişim gibi geliyor.

Belki de bu yüzden sırtım sürekli titriyor, derim çimdikler ve dürtmelerle sürekli geriliyor. Belki de çatlaklarımın görünmeye başlayacağı yer orası olduğu içindir.

Uygun olurdu, değil mi? Sırtımı kırmam için. Zakir'in ayaklarına kapanmam ironik.

Natia aniden yanıma gelip elimi tuttuğunda irkiliyorum, parayı avucuma sokup sıkıyor. "Şimdi beni dinle kızım," diyor sertçe. "Bu bakışı binlerce kez gördüm."

"Ne bakışı?"

"O pes etme bakışı." Parmakları elime gömülüyor, para aramızda bir sır gibi saklanıyor. "Bunu görecektir kadar uzun zamandır buralardayım. Zakir'in kızları arasında burada bir oda kullanan ilk kişi sen değilsin."

Daha önce yanaklarımın yandığını düşündüysem bile, şimdi yüzümün ne kadar sıcak hissettiğinin yanında bu hiçbir şey.

Pencereye doğru başını sallıyor. "Hep o gemilere bakıyorsun ama hiç birinde olacağını düşünmediğini söyleyebilirim."

Böyle bir şeyi fark etmesine şaşırarak göz kırptıyorum. Onu her seferinde sadece birkaç dakika gördüm... sonra.

"Şey, yapmayacağım, değil mi?" Cevap veriyorum, ses tonum acılıkla lekelenmiş. "Neden olmasın?" diye meydan okuyor.

Sorduğu soru karşısında yeni bir öfkeyle doluyorum ve elimi onun elinden çekerek bozuk parayı pervaza çarpıyorum. "Ne demek neden olmasın? Zakir gitmeme asla izin vermez ve kaçak yolculara ne olduğunu biliyorsun."

Eğiliyor, kahverengi gözleri meydan okumayla dolarken önlüğü elbiseme sürtünüyor. "Kaçak yolculardan kim bahsetti?"

Bir an için anlamadan ona bakıyorum. Ama sonra bakışları tekrar madeni paraya kaydı. "Dediğim gibi, jetonunu al kızım."

Uzanıp parayı alırken parmaklarım biraz titriyor. Bu bana ilk bahşış verilışı değil ama her bir bozuk parayı geride bıraktım. Onlara dokunamayacak kadar utanıyordum, nefret ediyordum. Ama Natia elbisesinin cebine uzanıp küçük, yamalı bir kese çıkardığında, içinde ne olduğunu zaten biliyordum.

"Bu Zakir West için değil, duydun mu? Bunlar senin. Onları nasıl kullanacağın sana kalmış." Başını tekrar limana doğru eğiyor. "Mavi yelkenli ve sarı güneşli gemilerin, haftalarca yağmur yağmayan ve sıcak çöl kumunun toz kadar ince olduğu İkinci Krallık'tan geldiğini duydum."

Soğuk liman yağmurundan sürekli sırılsıklam olmak yerine bir çölde kuru ve sıcak olma fikri bile tüylerimi ürpertiyor.

"Ama bu vazgeçmiş bir kızın düşüneceği bir şey değil sanırım," diye bitiriyor Natia omuz silkerek. "Sen öyle misin? Vazgeçmiş bir kız mı?"

Sertçe yutkunuyorum, gözlerim onunla uzakta süzülen sarı yelkenli üç gemi arasında gidip geliyor.

Önerdiği bu şey, bu kaçış umudu, benim için can çekişen şey. Ve yine de, eğer yakalanırsam, eğer başarısız olursam.

Gözlerim yaşıyor ve vücudum titriyor. Zakir beni sadece cezalandırmakla kalmaz, kaçmaya çalışırsam beni gerçekten öldürebilirdi. Ya da beni sonsuza dek Barden East'e teslim eder ve o zaman ölmüş olmayı dilerim.

"Yapamam."

"Yapabilirsin," diye karşılık veriyor yaşlı kadın, elleri kalçalarında, kaşları çatık bir şekilde bana bakarak. "Bu senin korkunun konuşması ve bu senin üzerinde yükselmeden önce aşağı itmen gereken bir zayıflık."

O haklı, ben zayıfım. Onun "pes etmiş" lakabı çok uzak değil.

Zayıfım ve yalnızım ve sadece altı hafta içinde, kendi üzerine çökmüş birinin görünümünü aldım. Sadece kırık duvarlar ve yırtık pırtık acılarla dolu boşluklar var, asla temizlenemeyecek kadar çok şey yığılmış.

Alt dudağımın titremesinden nefret ediyorum, kendimi bu kadar küçük hissetmekten nefret ediyorum. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Deneyecek kadar güçlü müyüm bilmiyorum."

Natia yumuşamıyor, omzuma nazıkçe vurmuyor ya da bana her şeyin yoluna gireceğini söylemiyor. Bunun yerine, para kesesini göğsüme öyle sert bir şekilde itiyor ki, hızla yakalarken bir adım geriye sendelememe neden oluyor.

"İster yap, ister yapma. Benim için fark etmez," diyor gerçekçi bir şekilde. "Yine de bana öyle geliyor ki denemek ve başarısız olmak vazgeçmekten daha iyidir." Gözleri sessiz bir ders verir gibi benimkileri tarıyor. "Zayıflığı bastır, güç yükselecektir. Önce o zayıflıkları yenmeden güçlü olamazsın. En azından ben böyle düşünüyorum."

Parmaklarım keseyi kavrarırken omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor, kirli paranın kenarları elime batıyor.

"Şimdi git ve buradan çık. Aşağıda bekleyen müşterilerim var ve hala bu odayı havalandırmam ve yeni yatak takımları almam gerekiyor. Yapacak işlerim varken günün her saati çene sallayamam." Natia bana son bir kez daha sertçe bakarak odayı geçti ve kirli çarşaf yığını becerikli ellerine aldı. Sonra başka bir şey söylemeden odadan çıkıyor, benim kulaklarım ise söylediği her şeyle çınlıyor.

Elimdeki bozuk para kesesine bakıp duruyorum, cesaret edip edemeyeceğimi, bir kaptana geçiş için rüşvet vermenin bana ne kadara mal olacağını merak ediyorum. Bağlarını gevşetip parmaklarımı içine daldırıyorum ve kenarları yıpranmış ve kirli tek bir altın para çıkarıyorum.

Etrafında dönüyorum, kendime bunu gerçekten deneyip deneyemeyeceğimi soruyorum. Belki Natia haklıdır. Belki de vazgeçen kız olmaktansa deneyip başarısız olmak daha iyidir.

Koridorda bir ses duyduğumda, parayı hızla geri atıyorum ve saklamak için cebime gömmeden önce keseyi sıkıca kapatıyorum. Ama... yeterli mi? Daha fazlasına ihtiyacım var mı?

Odadan aceleyle çıkarken, derim yine sıkışıyor ve sıçırıyor, ama bu sefer sırtımda değil.

Parmak uçlarımda.

Yatak odamın kapısı çarparak kapandığında anılarımdan sıyrılıyorum. Gözlerim Midas'ın durduğu yere kayıyor ve hemen geriliyorum.

Bronzlaşmış yüzündeki öfke yakışıklılığını yok ediyor, yerini çirkin, midemi bulandıran bir şeye bırakıyor. Zihnim onun bakışları altında bir an için bocalıyor. Bu kas hafızası ya da belki de zihin hafızası - neredeyse eski davranışlarıma dönmeme neden olan bir şey. Yatıştırma, memnun etme dürtüsü çok güçlü.

Beni çok iyi eğitti.

Teslim olmak yerine, öfkemi çağırıyorum, haklı alevini körüklüyorum ve kendimi toparlamayı başarıyorum.

"Midas, nasılsın?" Ayağa kalkıp yatağa doğru ilerlerken pratik bir hoşlukla soruyorum, böylece aramızda boşluk bırakabiliyorum.

"*Nasılım?*" diye tekrarlıyor, elini kapıya doğru uzatarak. "Az önce bütün gün şato arazisinde dolaştığınızı öğrendim."

Öfkesini ölçüyorum ve aptalı oynamaya karar veriyorum. Umursamaz bir tavırla yataktaki yastıkları kabartmaya başlıyorum. "Yaptım," diyorum parlak bir sesle. "Harikaydı. Kütüphaneye giremedim ama bir sürü oda gördüm ve Ranhold iyi birine benziyor.

Yine de içeride biraz cereyan sorunu var gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi? Tahminimce pencere çerçeveleri için gözenekli ahşap kullanılmış. Kötü planlama."

Ben yastıklarla oynamaya devam ederken Midas'ın yüzünde inanılmaz bir ifade belirliyor. Büyük yastıklardan birini kuvvetlice sallıyorum ve sonra "Bunu benim için kabartır mısın?" Sözcükler daha ağzımdan çıkmadan ona olabildiğince sert bir şekilde fırlatıyorum.

Altın saten Midas'ın yüzüne çarpıyor, tüyler tatmin edici bir gümbürtüyle başının etrafında bükülüyor. Çocukça, elbette. Ama moralim için harikalar yaratıyor.

Yastığı indirip yanında tuttuğunda, ben çoktan battaniyeleri düzeltmekle meşguldüm. Yastığı sıkıca kavrarken onu göz ucuyla görebiliyorum.

"Auren."

Ona bir bakış attım. "Evet?"

"Kafes-"

Hemen doğruluyorum, içimdeki öfke ateşi alevlenirken sahte parlaklığımın tüm iddiaları yok oluyor. "*Hayır.*" Bu kelimenin onun ağzından çıkmasına tahammül edemem. Burada bir rol oynayacağım çünkü zamana ve bir plana ihtiyacım var, ama bir daha İlahi lanet olası bir kafesle bir şey yapmaya kalkarsa, öfkeden kuduracağım.

Midas tereddüt ediyor, kahverengi gözleri ani değişimi değerlendirirken hesap yapıyor

tavırlarımdan etkilendi. Bir süre sonra farklı bir yöne gitmeye karar verir gibi oldu. "Kalede bensez dolaşman senin için çok tehlikeli."

"Yanımda iki muhafız vardı."

Başını iki yana sallar. "Bunun bir önemi yok. Herkes senin için bir tehlike."

Bunu biliyorsun. İnsanlara güvenemezsin. Özellikle de Ravinger'ın tekrar sana yaklaştığını duyduğumda," diye homurdanıyor.

Omurgam sertleşiyor. "Ben oradayken duvarın üzerindeydi," diye savunmaya geçiyorum.

Hayal kırıklığı omuzlarının gerilmesine neden olur. "Bundan hoşlanmıyorum. O ve komutanı ya sana abayı yakmışlar ya da bilerek benimle alay ediyorlar."

Dilimin ucunda, insanların aslında bana aşık olduğundan her zaman emin olduğunu belirtmek var. Beni başkalarının önünde altın bir havuçmuşum gibi sallamaya bayılır. Kral Fulke bunun en iyi örneğiydi. Midas sadece onu kontrol etmek istiyor.

"İnsanların tehlikeli olmasının yanı sıra, senin de *onlar* için bir tehlike olduğunu unutmamalısın," diye devam ediyor ve sözlerinin içine işlemesine izin veriyor. Yüzümdeki ifadeyi boş tutmaya çalışsam da yüzümdeki ifadeyi nasıl etkilediklerini görmek için izliyor. "Tek bir yanlış hareket, tek bir kaza ve birini öldürebilirsin. Az önce dublörünü öldürdüğünü hatırlatmama gerek var mı?"

Bu sefer, irkilmeme engel olamıyorum. Kadını nasıl geri ittiğimi, dokunuşumun anında nasıl ölümcül olduğunu hatırlamama engel olamıyorum. Sonsuza dek benim için yapılmış bir kafeste, benim elimde ölerək gömülü kalacak. Suçluluk ve pişmanlık bulutlar gibi kümeleniyor, göğsümde nemli bir basınç toplanıyor.

"Carnith'i düşün Auren. Pervasız davrandığında neler olduğunu düşün."

Bir damla düşüyor, öfkemle yanan suyun tıslaması gibi. Manipölasyonun ne olduğunu görebiliyorum. Yine de bir an için tereddüt etmeme neden oluyor. Eski Auren'den çiseleyen bir yağmur, ateşimi söndürmekle tehdit ediyor.

Sorun şu ki, o haksız değil. Tek bir hata yeter. Biri tenime dokunursa som altına dönüşür ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Neden bilmiyorum ama insanların, hayvanların rengini değiştiremiyorum. Eğer onlara dokunursam, altın rengi onları ele geçiriyor. Kolumu onlarınkine değdirdiğimde ölüyorlar. Kafesimdeki kadın gibi. Heykeli donmuş Barrens'ta bir yerlerde yatan Kızıl Akıncılar'dan Kaptan Fane gibi. Carnith'teki insanlar gibi, altın parmak uçlarımdan ilk damladığında ve beni kanlar içinde bıraktığında

ellerimde.

"Gün boyunca içeride kalmalısın," diyor Midas, gözleri bir ağacın kabuğu kadar sert. Tek bir dokunuşuyla kıymıkları beni keserdi.

Boğazımda şeftali çekirdeği büyüklüğünde bir yumru oluşuyor ve bu yumruyu yutmak için mücadele ederken bir yandan da bulutlu duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum. Bir daha herhangi bir yerde kilitli kalma fikri midemi bulandırıyor. "Söz vermiştin," diyorum şiddetle.

"Seni kendinden korumaya çalışıyorum."

Alay ediyorum ve başımı sallıyorum. Bu konuda bu kadar uzman olmasından nefret ediyorum.

Beni boyun eğdirmeye, ertelemeye çalışıyor, çünkü aramızda işler hep böyle yürüdü. Suçluluk duygumun tellerini nasıl koparacağını ve beni nasıl kendi melodisini çalmaya zorlayacağını biliyor, bu yüzden onun yerine kendi melodimi çalmak zorundayım.

Zayıflığı bastır.

Midas odanın etrafını işaret eder. "Zaten izin verdiklerim için nankörlük etmeyin."

Onu bir bakışla kıstırdım. "İzin *verdiklerim* için nankörlük etme Midas."

Aramızda başka bir bakış var. İtici iradelerin çatışması. Gelgit ve kıyı, kara ve su arasında, vermek ve almak arasında sonsuza dek sürecek bir savaş.

Tacı o takıyor olabilir ama onu altın yapan bendim.

İçinde tutmaya çalıştığı öfkeyi görebiliyorum ama uzlaşma konusunda hiçbir zaman iyi olmadı ve karşılık vermemden *nefret* ediyor. Bir süre sonra iç çekip yastığı yatağa gereğinden sert fırlatarak yere düşmesine neden olduğunda öfkesinin bir kısmının dışarı sızmasına izin veriyor.

Derin bir nefes daha alıyor, elleri kalçalarını kavırıyor. "Kafese geri dönmemen konusunda hemfikirim - parmaklıkların korumasının arkasına hapsolmaman konusunda," diye düzeltiyor. "Ama gün içinde tek başına dışarıda olman çok tehlikeli. Kendin için olduğu kadar başkaları için de. Gücünü kontrol edemiyorsun Auren."

"Bunu biliyorum," diye çıkışıyorum. Üstünlük sağlamaya çalışıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. "Tıpkı herkesin kuralları bildiği gibi. Kimse bana dokunmayacak ve ben de tıpkı Dördüncü'nün ordusunda olduğu gibi dikkatli olacağım."

Bana acıyan bir hayal kırıklığıyla bakıyor. Bu bakış daha önce karnıma bir tekme gibi gelirdi. Düzeltmek, *iyi* olmak için çırpınırdım. "Sorumsuzca davranıyorsun Auren. Buna gerçekten değer mi? Gerçekten

vicdan azabı çekmek ister misin? Ben sadece seni düşünüyorum."

Piç kurusu. Ne duygusal, ip çeken, kuklacı bir piç.

Yine de bencillik *mi* yapıyorum? Ya bir hata yaparsam ve bu yüzden bir başkası ölürse?

Alt dudağımı ısırıyorum, endişemi kemirirken dişlerim batıyor. İçimde bir kavga başlıyor, bir düşünce savaşı, savaşılan istekler.

Midas, sudaki kanın kokusunu alan bir köpekbalığı gibi yaklaşıyor. "Düşün Auren. Birini öldürme riskini gerçekten göze alabiliyor musun? *Yine mi?*

Çünkü olacak olan bu. Ben sadece seni korumaya çalışıyorum. Daha önce bana hep güvendin. Bana tekrar güvenmene ihtiyacım var."

Gözlerim yanmaya başlıyor ve yüzüne tükürmek istiyorum. Ben de kendi lanet yüzüme tükürmek istiyorum.

İpleri etrafımda dolaştırdığımı hissedebiliyorum, düğümleri bağlamaya çalışan ustaca kelimeler. Beni manipüle etmekte çok iyi. Bu konuda bu kadar ustayken onu kendi oyununda yenebileceğimi nasıl düşündüm?

Kendimi tamamen donanımsız hissediyorum.

Bana ihtiyacı var, kendime hatırlatıyorum. Burada elimde bir koz var, çünkü o benim kayıtsız kalmamı istiyor ve ben de onun her şeyin yolunda olduğunu düşünmesini istiyorum ki buradan defolup gidebileyim. Elbette isteyeceğim son şey kazara birini öldürmek ya da yanlış zamanda yanlış bir şey yapmak ve herkesin sırrımı öğrenmesini sağlamak ama her gün bu odaya tıklıp kalamam.

"Kilit yok Midas, yoksa bu oda bir kafesten farksız olur," diyorum ona. "Korumalarını her zaman yanımda tutacağım, ellerimi ve kollarımı kapalı tutacağım ve mesafeyi koruyacağım, ama burada sıkışıp kalamam," diyorum çenemi yukarı kaldırarak.

Beni izliyor ve ben kıpırdamamaya çalışırken kalbim çarpıyor. İkimiz de hareketsiz dursak da aramızdaki çekişmeyi hissedebiliyorum. O çektikçe ipin avuçlarımı kestiğini hissedebiliyorum. Eğer izin veririm, beni aşağıya sürükleyecek.

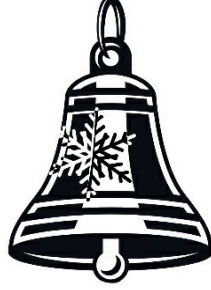
Bu yüzden geri adım atmıyorum. Bırakmadım. Ve sonunda, bir başka gergin andan sonra, bir iç çekti. "Kavga etmek istemiyorum, Değerli. Uzun bir gün geçirdim. Lanet olası uzun bir *ay*." Birden yorgun görünüyor, sanki bu etkileşim beni yorduğu kadar onu da yormuş gibi.

Midas yanıma geliyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor, artık gece çöktüğü için güvendeyim. "Biraz dinlenmelisin, tamam mı? Sana akşam yemeği gönderirim, yarın konuşuruz." Gözleri elbisemin bedenine kayıyor. "Terziye elbiseni de düzelttireceğim."

Cevap beklemeden arkasını dönüp odadan çıkıyor ve ben kapalı kapıya bakakalıyorum. Hiç kuşkum yok ki, kararlılığıma karşı gagalamaya devam edecek, beni çiğ çiğ tırmalamaya çalışacak. Eğer yakında bir plan yapmazsam, pençelerini bana tekrar batıracak ve bunun olmasına izin veremem.

Tutuşunu sıkılaştırmadan önce parmaklarının arasından kaymam gerekiyor.

Bölüm 8

KRALİÇE MALİNA

Cırcır böcekleri. Danışmanlarım bana bunu hatırlatıyor.

Wilcox, Barthall ve Uwen, hepsi bir zamanlar gelişen Highbell evlerinden gelen soylular. Onlar ayaklarımın dibinde zıplayan haşereler, sadece onlara meydan okuyacak başka bir şey çıkmadığında ses çıkarmaya cesaret ediyorlar.

"Bansgot Hanesi'nin çiftçilik haklarını ellerinden alamayız," diyor Barthall, kaşları çatık, yaşlanan yüzüne mükemmel bir şekilde uyuyor, çünkü bu benim yanımdayken en çok kullandığı ifadelerden biri.

"Haklı Majesteleri," diye onaylıyor Uwen solumdan. "Nesillerdir bu haklara sahipler."

Parmaklarım birbiri ardına kalkıyor, sonra tırnaklarım önümdeki masaya sırayla vuruyor. Hâlâ yeni boya kokuyor. Saray marangozu, toplantı odasındaki her altın mobilya parçasını kaplamasını söylediğimde bana deliymişim gibi baktı ama söyleneni yaptı.

Gösterişli metali tamamen kaplamak için beş kat beyaz boya ve tamamen kuruması için beş gün gerekti.

Elbette o gün, casuslarımın Dördüncü Krallığın Beşinci Krallığa umduğum gibi savaş açmadığını haber verdiği gündü. Bunun yerine, Kral Rot ve Tyndall bir tür geçici ateşkes yapmış gibi görünüyor. Tek başına bu bile beni kötü bir ruh haline soktu, ama sonra *onun* hakkında bir şeyler duydum. Altın amcık hâlâ hayatta ve Tyndall'ın elinde.

Dudaklarım alaycı bir ifadeye büründü.

Onu ve diğer fahişeleri Kızıl Akıncılar'a gümüş tepside sundum ve korsanlar bunu mahvettiler, eyerleri verdiler ve sonra korkaklar gibi kaçtılar. Bunu düşünmek bile sinirlerimi bozuyor, içim buz kesiyor.

Erkekler kadınların en iyi planlarını mahvediyor.

Kendimi tekrar konuşmanın içine çekerek başımı sertçe sallıyorum. "Ne kadar süredir ellerinde olduğu umurumda değil. Bansgot Hanesi vergilerini sadece doğrudan Tyndall'a ödeyeceklerini ilan etti, bu da vatana ihanettir," diye cevap veriyorum.

"Kral-"

Uwen'in sözünü kestim. "*Tyndall*," diye vurguladım, "artık Altıncı'yı yönetmiyor. *Ben yönetiyorum*." Cıvıltıları her zaman olduğu gibi sessizleşiyor. "Vergilerin zamanı geldi ve herkes ya ödeyecek ya da sonuçlarına katlanacak. Bansgotlar ödemelerini üç hafta geciktirdiler ve bu nedenle tüm tahsilat girişimlerini görmezden geldiler. Bu yüzden çiftçilik haklarını kaybedecekler ve ben de bu hakkı Colier kraliçelerine sadık bir Haneye vereceğim."

Ben sinirli bir iç çekişi bastırırken üç adam da bana bakıyor.

Highbell'deki hakimiyetim en iyi ihtimalle geçici. Her gün, yönetimimi sağlamlaştırmak ve Tyndall'ı kötülemek için adımlar atmaya çalışıyorum, ancak geri püskürtme sadece daha da kötüleşiyor gibi görünüyor. Soylular ikiye bölünmüş durumda. Bir zamanlar babama ve ondan önce onun babasına sadık olan haneler şimdi beni reddederek yüzlerine tükürüyorlar. Hepsi Tyndall'ın zenginlikleriyle gözlerini kamaştırdığı için.

Bu yüzden aylık altın hediyelerini keserek musluklarını kuruttum.

Yine de yaptığım her karşı hamlede zemin kaybediyor gibi görünüyorum ve bu beni çileden çıkarıyor. Önce köylüler, şimdi de soylular.

Ama onları dize getireceğim. Getirmeliyim.

"Çiftçilik haklarını Shurin Hanesi'ne verin. Highbell'in mahsullerini tedarik etme sözleşmesini ellerinde tutabilirler ve ayrıca sadakatleri için teşekkür etmek amacıyla onlara bir araba altın göndereceğiz," diyorum, parmaklarım elbisemin kürklü yakasıyla oynarken.

Uwen dudaklarını birbirine bastırsa da her şeyi itaatkâr bir şekilde yazıyor. "Şimdi-" Kapı çalındığında sözüm kesiliyor. "Girin."

Muhafızım kafasını içeri soktu. "Affedersiniz kraliçem ama size bir haberci geldi."

"Nereden bir haberci?"

"Beşinci Krallık."

Danışmanlarımın gerildiğini, endişeli havanın boğazlarında düğümlendiğini hissediyorum. "Ah, Tyndall sonunda onu görmezden geldiğim sonucuna vardı," diyorum. "Haberciği içeri alın. Onu burada kabul edeceğim."

Tırnaklarım masaya vurmaya devam ederken birkaç gergin dakika geçiyor. Sevgili kocam, sonunda bana olan bağlılığının

Highbell'e meydan okunuyor. Cevabının ne olacağını görmek için hem heyecan hem de beklenti hissediyorum.

İşte beklediğim şey buydu. Kral ve kraliçelerin satranç oyunu asla sıkıcı değildir ve uzun zamandır Tyndall'a karşı çıkmak istiyordum.

Koridorda ayak sesleri duyulduğunda, titreyen parmaklarım biraz fazla sert vuruyor. Gözlerim beyaz boyanın sıyrılıp tırnağımın altına gömüldüğü yere dalıyor. Masanın üzerindeki çizikten görünen altın rengi şeridi fark ettiğimde göğsümde hayal kırıklığı çiçekleri açıyor. Tek bir kayma ve beş kat boyanın mahvolması, işte böyle. Lanet metal benimle alay ediyor, alaycı bir hilal gülümsemesiyle bakışlarımı karşılıyor.

"Majesteleri?"

İki muhafızım haberciye içeriye kadar eşlik ederken açık kapıya bakıyorum. Altın bir zırh giymiş ve üzerine beyaz dikenli çalılar gibi sivri kar tutamları yapışmış ağır bir pelerin giymişti.

Rüzgârdan çatlamış yüzüne bakar bakmaz tanıdım. "Ah, Gifford. Gördüğüm kadarıyla hâlâ Tyndall'ın mesajlarını iletiyorsun. Terfi yok mu?"

Zeytin tonlu adam beni selamlamak için eğiliyor, iğnelememi görmezden geliyor. "Tanrıların emirlerini yerine getirirken terfiye gerek yoktur."

Kar beyazı kaşlarımdan biri yukarı kalkıyor. "*Tanrılar* mı? Tanrım, Tyndall önce kral olmak için mevkisini aştı, şimdi de tanrı mı oldu? Bu ona ne kadar altına mal oldu?" Dudaklarımı alaycı bir şekilde çekerek soruyorum. Wilcox'un bana onaylamayan bir bakış attığını hissediyorum ama bu sadece eğlencemi artırıyor.

Gifford başını sallar, kahverengi gözleri hiçbir şeyi ele vermez. "O kadar da küfür sayılmaz, Majesteleri. Sadece tanrılar hükümdarları görevlendirir ve kutsar. Bir kralın emirlerini yerine getirerek, tanrıların da emirlerini yerine getirmiş oluyorum."

Başımı eğiyorum. "Peki ya kraliçeler ve tanrıçalar? Ben papaz değil miyim, Gifford?"

Tereddüt ediyor ve cevap vermeden önce danışmanlarıma bir bakış atıyor. "Elbette Majesteleri, alınmak istemedim."

"Hiçbir şey vermediniz. Özsuju salyasından sorumlu tutmuyorum. Ne de olsa onu yapan ağaçtır." Çatık kaşlarından ne dediğim hakkında hiçbir fikri olmadığını anlayabiliyorum. Ona bir el sallıyorum. "Sanırım sevgili ayrı yaşadığım kocamdan bir mesajınız var?"

Gifford ayaklarının üzerinde kayar. "Biliyorum, Majesteleri. Çabuk varabilmem için beni bir kereste kanadıyla gönderdi. Sizin için endişeleniyor."

Ağzımın bir köşesi kıvrılıyor. "Eminim."

"Tüm şahinleri cevapsız kaldığında..." diye devam ediyor adam. "Diken üstündeyim," diyorum kayıtsızca, bir elimi uzatarak.

Öne doğru gelmeye başladı ama muhafızım onu durdurmak için kolunu kaldırdı. "Majestelerine mesajı ileteceğim."

Gifford başını eğiyor. "Elbette." Kalçasında asılı duran bir keseyi karıştırarak altın bir silindir çıkarır ve uzatır.

Muhafızım mektubu açıyor ve bana uzatmadan önce şüpheyi bakıyor. Bir adım geri çekilirken "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Bir çanın -benim çanımin- metalik balmumu mührü beni karşılıyor.

Parşömen beklediğimden kısa olsa da kalın. Okumak için açtığımda, çizilen her kelimede sırtım sertleşiyor, dudaklarım birbirine öyle sert basıyor ki muhtemelen beyazlaşıyor.

Bunu yaptığımın farkına bile varmadan mektubu avucumun içinde buruşturdum. "Majesteleri?"

Circır böceklerimden hangisinin konuştuğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Sandalyemi çok sert bir şekilde geriye iterek ayağa kalkıyorum. Bacaklar boyalı zemine sürtünüyor, daha fazla beyaz dökülerek geride altın rengi bir kızak bırakıyor.

Yumruğum mektubun etrafında daha da sıkılaşıyor. "Kraliçem mi?"

Yine de hepsini görmezden gelerek odadan çıkıyorum, arkamda şaşkın bir seyirci bırakırken korumalarım bana yetişmek için acele ediyor. Yukarı çıkarken elimi sıkıyor, kâğıdın kalın ve keskin kenarlarının avucuma batmasına izin veriyorum.

Odama girip kapıyı arkamdan çarpana kadar nihayet yumruğumu açıp lanet mektubu yanan ateşe atıyorum. Sıkılmış dişler ve katılmış bir boynun çıkardığı sesle birlikte bir hayal kırıklığı çılgılığı da atıyorum.

Ellerimi şömineye dayayıp alevlere bakıyorum, kelimelerin yanışını izliyorum, onları kaleme alan eli yakabilmeyi diliyorum.

"Sorun nedir?"

Arkamı dönmüyorum, gözümü kırpmıyorum. Alevlerin sıcaklığı gözlerimi örtüyor, ama yine de her şeyin küle dönüşmesini izliyorum.

Jeo yanıma yaklaşıyor ve tereddütlü bir elini sırtıma koyuyor. "Ne oldu aşkım?"

"Aşk," diye tükürüyorum, dönerken ondan uzaklaşıyorum. "Beni sevmiyorsun, Jeo. Sen benim kraliyet eyerimsin. Binmek için para ödediğim bir fahişe. Güzel yalanlarla beni kandırma."

Kolu düşüyor ve yüzünde incinmiş bir ifade belirliyor. Keşke kalıcı olsaydı. Keşke bu acıyı yayabilsem, herkese *benim* bu hayatta çektiğim kadar acı çektirebilsem.

"İyi," diyor, bakır saçları ateşin ışığında titriyor, çilli yüzü hem öfke hem de utançtan kızarmış. "Sorun nedir, Kraliçe Malina?" diye soruyor sertçe.

"Sorunun ne olduğunu bilmek ister misin?" Tersledim. "Bir bakireyi dürtmüş ve onun erdemini çalmış her hıyar. Soyunu lekelemek için doğan her piç. Kadınların karnına basarak yükselen her erkek."

Jeo'nun kalın kırmızı kaşları birbirine yaklaşıyor. "Takip etmiyorum."

"*Fahişelerinden* birini hamile bıraktı!" Bağırıyorum, sinirlerimin etrafındaki buzlar kırılıyor.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Tyndall?"

"Elbette, Tyndall," diye öfkelenim, gözlerim alev alev yanıyordu.

"Başka kim olacak?"

Eyerim ağzını açıyor ama konuşmadan kapatıyor. Yanı başımızdaki ateş çtırdamaya devam ediyor, dişleri onu beslediğim mektubu gıcırdatıyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Jeo."

"Şey, sadece..." Elleri beyaz tuniğinin önünde geziniyor, sanki söylemek üzere olduğu şeyi yumuşatmak ister gibi. "İktidarsız olanın o olduğunu sanıyordum."

Dişlerimi sıkıyorum, bakışlarım Altıncı'nın fırtınalarına rakip olabilecek kadar soğuklaşıyor. Şanslıymış. Eğer damarlarımda büyü olsaydı, bana böyle bir şey söylemeye cüret ettiği için onu durduğu yerde yere sererdim.

"Yani çocuğumun olmaması *benim* suçum, öyle mi?" Ses tonum o kadar ölümcül derecede alçak ki, kesinlikle yerin derinliklerine ulaşıyor ve cehenneme doğru sızıyor.

Jeo'nun pişmanlığı bana bir şey ifade etmiyor. "Kraliçem, öyle demek istemedim.

Bu."

"Çık dışarı."

Mavi gözleri büyüyerek geri çekildi. "Malina..."

"Bu gece senin hizmetine ihtiyacım yok, Jeo.

Git buradan."

Dönüp tekrar ateşin karşısına geçiyorum ve şeytani güce bakıyorum, her şeyi yalayıp kül haline getirmesini izliyorum. Kulaklarım Jeo'nun dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken çıkardığı ayak seslerini takip ediyor ve ancak o zaman bir iç çekiyorum.

Tyndall'dan öfke ve siyasi bir hamle bekliyordum.

Altıncı'yı ondan almaya çalışıyordum. Onun egemenliğini altından almak için yaptığım tüm sıkı çalışmalar için İlahi bir yanıt bekliyordum.

Ama hayır.

Sanki hiçbir şey yapmamışım gibi hepsini görmezden geldi. Sanki yaptığım sessiz ihanetin hiç önemi yokmuş ve hiçbir hareketim onun dikkatini çekmeye değmezmiş gibi. Beni tehdit etmeye bile tenezzül etmedi.

Bunun yerine, bana resmen hamileliğimi ilan etmemi ve ardından önümüzdeki altı ay boyunca odama kapanmamı söyledi. Dışarı çıktığımda, kollarımda bir bebekle olacağım. Benden olmayan bir bebekle. Orospusunun çocuğu, prens ya da prenses diye yutturulmuş.

Onun sözleriyle:

Bunu yapacaksın ki sonunda karım olarak bana karşı görevini yerine getirebilesin ve ben de meşru bir varis talep edebileyim.

Gözlerim yanıyor ama kırpıyorum. İrislerimin alevlerin yansınmasıyla tükenmesine izin veriyorum.

Gerçek tehdidin ne olduğunu biliyorum. Burada ne yaptığımı bildiğine şüphe yok, ama beni piç bebeğiyle bağlamayı planlıyor.

Bunu yapacaksın, yoksa bir eş olarak artık işime yaramayacaksın.

İşe yarar. Onun için önemli olan tek şey buydu.
kullanışlı.

Elimin karnıma indiğini, tırnaklarımın oradaki ete battığını fark etmiyorum bile. Kısır bir rahmi yalanlayan düzlük.

Eğer gerçekten onun fahişesinin bebeğini alıp kendi bebeğimmiş gibi davranacağıma inanıyorsa, o zaman beni hiç tanımıyor demektir. Hayır, eğer ben çocuk sahibi olamıyorsam, o da olamaz.

Highbell'i avuçlarından söküp alacağım ve bir varis edinme umutlarını yıkacağım. Ne de olsa önce o bana yaptı.

Bölüm 9

AUREN

Yips ve ulumalar beni uyandırıyor.

Tek gözümü açıp cam balkon kapısına bakıyorum. Dün gece uyumadan önce perdeleri kapatmayı unutmuşum, bu yüzden hafif şafak ışığı içeri süzülüyor, rengi teneke bir fincan ufku üzerinde bir top krema gibi.

Daha fazla havlama sesi duyunca doğrulup yataktan kalkıyorum, ayaklarıma terlik geçiriyorum ve koltuğun üzerinde bıraktığım bornozu üzerime geçiriyorum. Balkona doğru ilerliyorum, kapıyı açarken avuçlarım kapının tokmağını altın rengine boyuyor.

Dışarı çıktığımda soğuk sabah esintisi beni karşılıyor, saçlarımin dağınık tellerini oynatıyor. Yerde hafif bir kar serpintisi var, parmaklıklara doğru yürüyüp aşağıya bakarken adımlarım ayak izleri bırakıyor.

Kargaşa, küçük bir taş yapıya karşı inşa edilmiş ahşap bir ağлда birbirlerini ısırarak koşuşturan heyecanlı bir köpek sürüsünden geliyor. Onları karda yuvarlanırken izlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, havlayıp sıçradıkça dilleri çözülüyor.

Aşağıda onlarla birlikte iki adam var, o kadar kalın kürkler giymişler ki paytak paytak yürümelerine şaşırıyorum. Adamlardan biri köpek kulübesi olduğunu tahmin ettiğim binanın içinde kayboluyor ve birkaç saniye sonra arkasında bir köpek kızıağı sürükleyerek dışarı çıkıyor.

Bir ıslıkla tüylü köpekler ona doğru koşuyor, o onları kızıağa bağlarken kuyruklarını sallıyorlar. Diğer adamın okları ve bıçakları kızıağın arkasına yüklediğini gördüğümde onların bir av sürüsü olduğunu anlıyorum.

Köpeklerin hepsi bağlandıktan sonra, tiz bir düdük daha havayı deliyor ve köpekler yarışırken her iki bakıcı da ayaklıkların üzerinde dik duruyor. Köpek kızıağı kalenin arkasında nöbet tutan dağlara doğru ilerliyor ve ben de gözden kaybolana kadar onları izliyorum.

Aceleyle uzaklaşmalarını izlerken içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor. Böyle at sürmek çok özgürleştirici olmalı. Saçlarında esen rüzgârla, ayaklarının dibindeki ısıltılı karla. Bahse girerim esintiyi hissetmek için duvarda durmaktan bile daha iyidir.

İçeri girip sabah rutinimi hızla yerine getiriyor, korkunç kemerli bir başka elbiseyi giyiyor ve hepsini teker teker kırıyorum. Eğer kadınlar bütün gün bellerini sıkarak ve göğüslerini yukarı itmek zorunda olsalardı, korse kaburgalarla doğardık.

Soğuktan korunmak için üzerimde bir palto varken, adımlarım yavaşlamadan ve vicdanım duraksamadan önce yatak odamın kapısına giden yolu yarılardım.

Birini öldürme riskini gerçekten kabul ediyor musun? Yine mi?

Dişlerim alt dudakımı endişelendirirken parmaklarım eldivenlerimin altında karıncalanıyor. Ama bu şüphe, onun *istediği* şey bu. Kafamın içine giriyor ve ben buna izin veremem.

Yenilenmiş bir güçle kapıya doğru ilerlerken, bugün gideceğim tüm yerleri düşünüyorum. Ama çıkmak için kolu tuttuğumda dönmüyor.

Altın metale bakıyorum ve yanımda bir sürgü olmadığını fark ediyorum. *Piç herif beni içeri kilitledi.* Her zaman yanımda muhafız bulundurmaya kabul etmeme rağmen beni yine de kilitledi.

Sırtım karıncalanıyor. Boynumda ter birikiyor.

Bir anda burada, Beşinci Krallık'ın yatak odasında değilim. Highbell'e geri döndüm, kafesimin içindeyim, avuçlarım hücredeki bir mahkûm gibi parmaklıklara sarılmış.

Uzaklaştırıldı. Kilitlendi. *Tutuldu.*

Kapana kısılmışlık hissi bir yerçekimi kuvveti gibi göğsüme baskı yaparken donup kalıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Ama sonra kurdelelerim hareket ediyor, uzunlukları gövdeyi sarıyor ve ben nefes almayı hatırlayana kadar sıkıyor.

Bütün güç bende. Benim.

Titrek bir nefes vererek, kafese kapatılmış hayvan hissinden sıyrılıyorum ve bunun yerine öfkeme karşı bir nefes üfleyerek onu bir kalkan olarak kullanıp canlandırıyorum. Öfkem beni daha iyi hissettiriyor, kontrolün bende olduğunu hissettiriyor. Bana, onun düşünmemi istediği gibi güçsüz olmadığımı hatırlatıyor.

Tabii ki Midas beni içeri kilitledi. Daha azını beklememeliydim. Duygusal olarak hazırlıklı olmalıydım. Etrafımda parmaklıklar olmayabilir ama bu onun beni hapsetmesinin başka bir yolu. Bekçimin yeni bir kilidi var ama bu kapana kısıldığım anlamına gelmiyor.

Dişlerimi gıcırdatarak yumruğumu kaldırıp kapıyı çalıyorum, parmak eklemlerim gürültüyle birbirine vuruyor. "Affedersiniz?"

Cevap alamıyorum, bu da beni rahatsız ediyor çünkü dışarıda korumalar olduğundan hiç şüphem yok.

Dudaklarımı birbirine bastırarak bu kez yumruğumu masaya vuruyorum ve bağıriyorum. "Affedersiniz!" Diğer taraftan ayak sesleri ve ardından telaşlı fısıltılar duyuyorum. "Orada olduğunu biliyorum! Sen misin Scofield?"

Bir süre daha sessizlik oldu ve sonra "Evet leydim." dedi. Yüzünü buruşturduğunu duymak için yüzünü görmeme gerek yok.

"Scofield, kapım *yanlışıklıkla* sıkışmış gibi görünüyor. Açabilir misin lütfen?"

"Bunu yapamam leydim." Evet, bu kesinlikle duyduğum bir yüz buruşturma. Hançer gibi kapıya bakıyorum. "Neden?"

"Kral Midas'ın emirleri. Güvenliğiniz için bugün odalarınızda kalacaksınız."

"Öyle mi?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Evet leydim," diye boğuk bir yanıt geliyor.

"Scofield, kapıyı aç da konuşmak zorunda kalmayalım."

"Üzgünüm leydim, anahtarım yok."

Öfke göğsümde tütüyor. "İşbirlikçi pislik," diye tıslıyorum.

Scofield boğulur gibi bir ses çıkarıyor. "Ne?"

"Sen değil," diyorum iç çekerek, elimi hayal kırıklığı içinde alnımda gezdirirken. "Dinle Scofield, benim için Midas'ı getirmeni istiyorum."

"Korkarım bunu yapamam."

Tanrıça, bunu iyi eğittiği kesin. "Neden olmasın?" diye sordum.

Scofield dürüstçe, "Çünkü benden bunu yapmamı istediğinde böyle yanıt vermem gerektiğini söyledi," diye yanıtlıyor.

Gözüm seğiriyor.

"Majesteleri bunun gerekli olduğunu size bildirmemi de söyledi." Yuvarlanan gözlerime bir alay eşlik ediyor.

"Eminim."

Dönüp odanın içinde bir tur atıyorum, ne yapacağımı düşünürken ellerim önümde kıpırdanıyor. Midas çıkmama izin verene kadar yerimde kalabilirim ama bu seçenek ağızımda iğrenç bir tat bırakıyor ve giderek klostrofobim artıyor.

Kurdelelerimin kapıya ne tür bir zarar verebileceğini de deneyebilirim, ama kaçmaya çalışırsam muhafızlar kesinlikle Midas'ı uyarır.

Gözlerim balkona kaydı. Belki onun yerine gizlice çıkabilirim?

Kendimi sorgulamadan odanın diğer ucuna geçiyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Parmaklıklara doğru yürüyüp etrafıma bakarak durumumu değerlendiriyorum. Üçüncü kattayım. Çok kötü değil. Harika da değil.

Duvarda, kendimi korkuluktan yavaşça indirebilirimsem dayanak olarak kullanabileceğim birkaç çıkıntılı taş var gibi görünüyor. Tabii buzda kayıp düşerek ölmezsem. Bu pek de ideal olmaz.

Yaralanma ihtimalim olsa bile, bütün gün bu odada mahsur kalma düşüncesi şimdiden nabzımı hızlandırıyor. Yapamam. Hapsedilemem.

En iyi yolu bulmaya çalışarak parmaklıkların üzerine daha fazla eğiliyorum, ama sonra istemeden çok fazla eğiliyorum. Ellerim kayıyor ve ağırlık merkezim de onunla birlikte kayıyor. Duramayacak kadar hızlı bir şekilde devrilirken korku midemi sıkıştırıyor.

Kahretsin!

Kıç üstü devrilirken içimden bir çığlık kopuyor ve kendi dikkatsizliğim için kendime lanet ediyorum. Dalışa karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum ama sonra şimşekten daha hızlı bir şekilde kurdelelerim harekete geçiyor. Hemen yukarı fırlayıp demir parmaklığa dolanıyorlar ve ben düşerken altın paltomun uçmasını sağlıyorlar.

Bedenim ani bir sarsıntıyla dururken gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ciğerlerimden bir çığlık daha kopuyor. Kurdelelerim beni havada asılı tutarken, sırtımdaki deri acı verici bir çekişle sarsılıyor. Göğsüm kabarıırken, altımdaki yere bakıyorum - şimdi istediğimden çok daha uzak görünen bir yere.

Kısa süreli düşüşümden dolayı kulaklarıma kan hücum ediyor ve iplerinden asılı bir kukla gibi hafifçe ileri geri sallanıyorum.

Bu ironi benim için kayıp değil.

Zorlanarak uzanıp kurdelelerimi bir ip gibi tutmaya çalışıyorum, böylece kendimi geri çekebiliyorum ama ilk denememde, tembel ve kayıtsız bir ahmak olduğum için kol kaslarımın sıfır olduğunu hemen hatırlıyorum.

"Aptal," diye tıslıyorum, elim ayağım titriyor. "Komik, ben de sana aynı şeyi söylemiştim."

Sesi duyunca şaşkınlıkla irkiliyorum, bu sırada kurdelelerime olan hakimiyetimi kaybediyorum ve yayılmış kukla pozuma geri düşüyorum.

En iyi zamanım değil.

Bakışlarım hemen altımda yerde duran kişiye takılıyor. Ben sallanırken en sevdiğim Wrath bana sırtarak eğleniyor. Pürüzsüz abanoz bir teni ve kıvrak bir formu var, gömülü gücünün ipuçlarını veriyor

Asker derisi ve kalın bir kışlık montun altında. Baldır hizasında botları var ve kalçasında bir kılıç asılı; kollarını kavuşturmuş, çizmeli ayaklarını omuz genişliğinde açmış, tam bir savaşçı edasıyla bana bakıyor.

"Selam Lu," diyorum gülünç bir el sallayışla. "Ne yapıyorsun?"

Ben ileri geri sallanırken kara kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Bence daha eğlenceli soru ne yaptığın?"

Kollarımı kavuşturuyorum ama sonra bunun beni daha da aptal gösterdiğini fark edip tekrar aşağı sarkıtıyorum. "Bir şey yok."

Dudakları seğiriyor. "Uh-huh. Yardıma ihtiyacın var mı, Gildy Locks?" "Hayır. Ben, uh... Ben hallettim. Beni yakalamaya falan çalışma,

Tamam mı?"

Bir homurtu kaçar. "Yapmayacaktım. Seni kış üstü düşerken izlemekten zevk almak istiyorum."

"Teşekkürler," diyorum kuru bir sesle.

Büyük bir güçle boynumu eğip duvara bakıyorum. Çılgınca bir çözüm ararken gözlerim yaklaşık bir metre ötemdeki balkon korkuluğuna takılıyor. Saçlarımı yüzümden çekmeye çalışarak nefesimi üflüyorum.

"Kahretsin."

Lu benim yüzümden gülmeye başladı.

Alnımda ter birikiyor ve omurgam acı içinde kıvranıyor. Acele etmezsem kurdelelerim sırtımdan kopacakmış gibi hissediyorum. Dişlerimi gıcırdatıp konsantre olmaya çalışarak kurdelelerden birkaçını çıkarıyorum ki altımdaki balkonun korkuluklarına tutunabilsinler.

Ancak, bu lanet şeylerden yirmi dört tane varken ve hayatımın büyük bir bölümünde onları saklayıp sadece aptal saçlarımı yapmak için kullanmışken, her seferinde sadece birkaç tanesini kontrol etmek *gerçekten çok zor*.

"Aptal," diye kendime bir kez daha küfrediyorum.

"Evet, bunu tespit ettiğimize sevindim," diye sesleniyor Lu.

Onun en sevdiğim Wrath olduğunu söylemiş miydim? Değil. Osrik'i tercih ederim.

Yavaşça, üç tanesini aynı anda çözmeye başlıyorum, ancak üç tanesi daha izinsiz olarak katılmaya başlıyor. Sonra başka bir üç ve başka bir üç ve-

Tekrar düşerken boğazımdan bir çığlık kopuyor. Bu sefer, kurdelelerim herhangi bir şeye tutunamayacak kadar birbirine dolanmış durumda. Birkaçı sertleşmeye ve düşüşümü kırmaya yardım etmeye çalışıyor, ama yine de yüzüstü karda bir yığın halinde kalıyorum.

Harika.

Sersemlemiş bir halde, tek yapabildiğim bir saniye hareketsiz yatmak oldu.

Dilimde metalik bir tat hissediyorum. Odamdan çıkalı sadece otuz saniye oldu ve Şimdiden İlahi bir hata yaptım. Kendimi kendi kurdelelerimle boğmak istiyorum ama bu noktada, *bunu* düzgün bir Şekilde yapabileceğimden bile emin değilim.

Kollarımı altına sokarak, kar tükürerek doğrulmaya çalışıyorum. Yerdeki altın yüz izimi gördüğümde gözlerim açılıyor.

"İyi misin, Gildy?" Lu, ayak sesleri yaklaşırken soruyor.

"Tamam!" Altını telaşla silerken aceleyle söylüyorum, onu beceriksiz bir kar yığınının altına gömüyorum ve bu sırada eldivenlerimi ısılatıyorum.

Adımları yaklaştığında sıcıyorum ve onun yakınlığında dönüyorum ve bir adım geri gitmeye çalışıyorum, ama kurdelelerim bacaklarımın arasına dolanıyor ve neredeyse düşüyorum. Yine düşüyordum.

Neyse ki, sendelemeden önce kurdeleleri ayağımın altından çekmeyi başarıyorum.

Lu önümde durdu, gözleri neşeyle parlıyordu. "Odalarınızdan ayrılmak için ilginç bir yol."

"Sadece kurdelelerimi kullanarak pratik yapıyordum," diye cevap veriyorum kıyafetlerimdeki karın tozunu almaya başlarken. "Bilirsin işte. İçgüdülerime güveniyorum."

"...Doğru," diye yanıtlıyor bana hiç inanmadığını belli eden bir ses tonuyla.

Etrafımızda hafif bir kar yağışı, karalanmış bulutlardan aşağıya doğru süzülen kağıt inceliğinde taneler gönderiyor. Kar onun kırpılmış kafasında toplanıyor, siyah saçlarına kazınmış hanerlerin Őekillerinde eriyen zerrecikler oluşuyor ama o soğuğa aldırıyor gibi görünüyor.

Hızla paltomu alıp üzerime geçiriyorum, kar yüzüme vurmasın diye kapüşonunu yukarı çekiyorum.

Gözümün ucuyla, yanımdaki zeminde altın sarısı karı kaçırdığım bir nokta görüyorum. Sarsak bir adım atıp elbisemin eteğini çekerek onu engelliyorum. Lu'nun kahverengi gözleri tekrar yüzüme gelmeden önce aşağıya kayıyor.

Yanaklarım sinirden kızarıyor ama yüzümü olabildiğince soğuk tutmaya çalışıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Bir Dördüncü Ordu askerinin kale duvarlarının içine girmesine izin vermelerine şaşırdım."

"Yapmadılar." Omuzlarını silkiyor ve bir elini kılıcının bükülmüş kabzasına tembelce koyuyor. Devam etmesini bekliyorum ama etmiyor. Lu pek konuşkan sayılmaz ama genelde bundan daha açık sözlüdür.

Garip bir sessizlik, istenmeyen bir ziyaretçi gibi aramıza giriyor. Balkondan sarktığım o gülünç an geçtiğine ve artık benimle alay etmediğine göre, aramızdaki enerjinin farklı olduğunu söyleyebilirim. Yüz ifadesinde bir şey var, bana bakarken koyu renk gözlerinde söylenmemiş bir şey var. Ve sonra, bir sarsıntıyla, ne olduğunu anlıyorum.

Hayal kırıklığı.

Boğazımı temizliyorum. "İçeri girmenize izin verilmediyse buraya nasıl geldiniz?" Etrafa bakmadan önce soruyorum ama burada sadece biz varız. Köpek kulübesi bize en yakın olan şey ve sessiz ve boş duruyor.

"Yürüdüm."

Verdiği kısa yanıt karşısında nefesim bir duman gibi dışarı çıkıyor.

"Lu..."

Başını eğiyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim, Gildy."

"Ne yapmak?" Şaşkınlıkla sordum.

"Buna geri dönelim," diyor burnunu kırıştırarak, yaklaşmakta olan şatoya tiksintiyle bakarken. "Pek bir değiş tokuş gibi görünmüyor."

Bir anda, gözlerindeki hayal kırıklığının ve soğuk bakışlarının sebebinin *bu olduğunu* anlıyorum. O bana böyle baktıkça, ben daha az dayanabiliyorum. Sessizliğini bozmuyor, geri adım atmıyor. Yüzündeki ifade sanki benden bir şey istiyor gibi. Bir özür mü? Bilmiyorum.

"Bak, bana kızgın olduğunu görebiliyorum."

"Kızgın değilim," diye cevap veriyor umursamazca. "Sadece Midas'ın parmağının altına geri dönmeni beklemiyordum. Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum."

Sert ses tonu karşısında irkilmemeye çalışıyorum. Dişlerimin arasından sızan ve boğazımdan aşağıya doğru kıvrılan acıyı yok etmeye çalışıyorum.

Lu'dan çok hoşlanıyorum. Midas'a geri dönmeyi seçtiğimde özgürlüğümden çok daha fazlasını kaybettim. Şu ana kadar bu şeylerden birinin onun saygısı olduğunu fark etmemiştim. Ya da bunun beni ne kadar rahatsız edeceğini.

Gergin sessizlik çok uzun sürüyor ve gözlerinde parlayan yargının altında kıpırdanmama neden oluyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Rip'in aslında onun kralı olduğunu bilip bilmediğini ya da bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını bile bilmiyorum.

Onu sormak, kafes odasında konuştuğumuzu bilip bilmediğini sormak istiyorum ama bu arzumu hemen bastırıyorum. Belli ki Midas'a döner dönmez onunla her türlü arkadaşlık ihtimalini ortadan kaldırmıştım.

Dilimin ucunda ona kendimi bu işe vermediğimi söylemek var.

Midas'ın kuralının altında, yine gitmenin bir yolunu bulacağımı söylüyorum ama kendimi tutuyorum. Bu itirafın faydası olur mu, yoksa planımı tehlikeye mi atar emin değilim.

Gerçek şu ki, Lu ve ben arkadaş değiliz. O Rip'e sadık, bana değil.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, onun bakışları altında bir saniye daha duramıyorum. "Gitmeliyim. Özellikle de duvarların içine girmene izin verilmediği için. Benimle görülürsen başının belaya girmesini istemem."

Lu alay ediyor. "Ranhold'un güvenliği berbat. İstesem gözlerim kapalı duvarları aşar ve Kral Midas'ın tacını kafasından çalabilirim."

Gözlerim büyüdü. "Lütfen bunu yapmayın."

"Yaldızlı kafanı bu konuda yorma. Yapacak işlerim var ama o. En azından sıkılmadığım sürece."

"Lu."

Gözlerini devirerek uzaklaşmaya başlar. "Benim için endişelenme. Devam et ve ne yapmak için sıvıştıysan onu yap."

Omuzlarım sertleşiyor. "Gizlice çıkacağımı söylemedim," diye sesleniyorum ona

Geri.

Dönerek geriye doğru yürümeye devam ediyor, bir yandan da elinin yan tarafına vuruyor.

burnunu ve sonra beni işaret etti. "Bir sinsi her zaman başka bir sinsiyi fark edebilir, Gildy."

Ben bir yanıt veremeden kalenin yan tarafında kayboluyor ve beni yalnız bırakıyor.

İç çekerek balkonumun yüksek olduğu yere bakıyorum ve başımı sallıyorum. Lanet boynumu kırmadığım için şanslıyım. İyi ki beni yakalayacak bir yığın pelüş kar vardı. Bu haliyle sırtım ağrıyor ve zarif inişim yüzünden yüzüm acıyor. Hepsi Midas kontrolcü, çıkarıcı bir pislik olduğu için.

Ve şimdi, Lu benden nefret ediyor.

Şu ana kadar sabahım pek iyi geçmedi.

Ama Lu gibi ben de arkamı dönüp uzaklaşmaya başlıyorum, çünkü aslında gizlice yapmam gereken bir iş var, kale arazisinin planını çıkarmakla başlayacağım.

Bölüm 10

AUREN

Görünüşe göre gizlenmek zor iş.

Lu güvenlik konusunda haklı, çünkü eğer gizlice dolaşabiliyorsam, devriyeleri pek de iyi değil demektir. Tam olarak ortama uyum sağlayamıyorum. Görünmemek için çaba sarf etmek zorunda olmadığımından değil. Ama yakalanmadan etrafta dolaşabilmem biraz endişe verici. Gizlenme konusunda pek tecrübeli değilim.

Şato arazisini keşfetmek için zaman ayırıyorum ve gördüğüm her şeyi not ediyorum. Bir süre sonra etrafta dolanmaya, dışarıda tek başıma olmanın tadını çıkarmaya başlıyorum. Burası Highbell'in hiç olmadığı kadar huzurlu, kızgın kar fırtınaları ya da inleyen rüzgarlar yok. Sadece gelip giden hafif bir kar yağışı ve gökyüzünü kaplayan beyaz tüy bulutlar var.

Neyse ki Ranhold Kalesi'nin arazisi çok geniş, bu yüzden dolaşacak çok yerim var. Kulübeleri, buzdan heykelleri, bir avluyu ve sıra sıra seraları görüyorum. Kaleye açılan her kapıyı özellikle not ederek kafamda bir harita oluşturabiliyorum. Her ihtimale karşı çıkışların planını çıkarmak beni daha iyi hissettiriyor.

Seraların arasında yürürken ayaklarımı izliyorum, zihnim Lu'ya geri dönüyor. Ayakkabılarım karlı yürüyüş yolunda çıtırdıyor, yanımdaki cam bölmeler düşüncelerimi hapsetmek için kristalize ağlarla buz tutuyor. Burada ne işi olduğunu ve Ranhold'a neden gizlice girdiğini merak ediyorum. Ayrıca onun, Judd'ın ya da Osrik'in kötü bir şey yapıp yapmadığını da merak ediyorum.

Gerçek şu ki, onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Yani, Rip onlardan *Gazap* olarak bahsediyor. Bu lakap pek de sıcak ve heyecan verici değil.

Yine de onlarla birlikteyken bana iyi davrandılar. Osrik ile ilk karşılaşmam dışında, hiçbiri bana karşı kaba davranmadı. Aksine, önyargılı beklentilerimin ötesine geçtiler.

Ama bir sürü sırları var. Birincisi, Rip'in Fae olduğunu biliyorlar, ve şimdi,

Benim de öyle olduğumu biliyorlar. Bunun yansımalarını, ya olursa'ları çözmeye çalışamıyorum bile. Bunu bana karşı kullanacaklar mı? Rip'in ikili bir hayat yaşadığını da biliyorlar mı?

Başımı döndürüyor ve endişeyi eklemelerimde kilitli tutuyor. Bilmemek beni savunmasız hissettiriyor, herhangi birinin benden faydalanmasına açık hale getiriyor.

Belki de bu yüzden Rip bana kendini gösterdiğinde bu kadar güçlü tepki verdim. Hayatımda ilk kez, gerçek beni tanıyan ve beni ötelemeyen birini bulduğumu düşünmüştüm. Beni manipüle etmeyen birini.

Seranın pencere camında yansımamı yakalıyorum ve dalgalı camda bile altın gözlerimin içindeki acıyı görebiliyorum. İnkâr etmeye çalıştığım bir acı.

Gururum incinmişti elbette ama kalbim daha çok incinmişti. Çünkü *Rip* daha fazlasını hissettirdi. Neredeyse.

O benim *neredeyse daha fazlasıydı*.

Bir fikir, bir umut, karanlıkta bir uzanma. Yumruğum boşluğun etrafını sarana kadar ona tutunduğumu fark etmedim.

Gözlerimi pişmanlıkla yakan şey de bu. Beni ışığa, *yanmaya* itti, sadece beni küllü bir aldatmacayla ıslatmak için.

Bunu kişisel olarak algıladım ve muhtemelen algılamamalıydım ama duygularla mantık yürütemezsiniz. Onlar istediklerini yapar, sizi katlanmaya zorlarlar. Yapabileceğiniz tek şey dişlerinizi sıkmak ve zamanın onu körelteceğini umarak katlanmaktır.

Lütfen körelmesine izin ver.

Acaba Lu bugün beni gördüğünü Rip'e söyleyecek mi? Acaba ben ona.

Sadece adı bile mideme keskin bir sancı gönderiyor. Her ne kadar onu düşünmemeye çalışsam da, ister çivili ister kral formunda olsun, bu neredeyse imkânsız. Çünkü aklım ne zaman dolaşsa, hemen ona geri dönüyor.

Yanımdaki cam duvardan bir parça buz koparıyorum, bir çiçekten taç yaprağı koparır gibi. Parçalanmış bir parçadan toplanacak bir dilek.

Eldivenli avucumun içindeki buza bakarken uzaktan sesler duyuyorum. Buzu yere bırakıp seranın köşesinden bakıyorum. Birkaç yüz metre ötede bir ahır var. Taş yapı, büyük yuvarlak bir ağılla bağlanmış ve içinde, bakıcısı tarafından daireler çizerek koşturulan kalın kürklü bir at var.

Seslerin kaynağını hemen fark ediyorum, ahırlardan uzaklaşıp bana doğru gelen iki muhafız görüyorum. Kaçmak için arkamı dönmeden önce

fark edildiğinde, gözlerim ağılın hemen dışında duran ve kollarını çitin parmaklıklarına dayamış olan forma kilitleniyor.

Sırtı bana dönük olsa bile, onu nerede olsa tanırım.

Ravinger koyu kahverengi giyinmiş ve gür siyah saçları rüzgârdan dağılmış. Bu mesafeden ve yüzündeki ifadeyi göremesem de rahat görünüyor, ayaklarının altındaki kar kadar serin. Ama bu o. Burada, başka bir krallıkta, etrafı potansiyel düşmanlarla çevrili olsa bile asla sinirli görünmüyor. Bire karşı bin olduğunda bile, gerçek tehdit o.

Gözlerim onun formunda geziniyor, bakışlarım oyalanıyor. Korkunç, dehşet verici bir kral. Ama iyi tarafı? Kesinlikle bir çift pantolon giyebiliyor.

Lanet olsun.

Vücudunun sertleştiğini gördüğümde hâlâ kışına bakıyordum. Omuzları gerildi ve sonra arkasını dönüp bakışlarını *bana dikti*.

Geri çekilip tekrar seranın arkasına saklanıyorum ve bir saniye kıpırdamadan duruyorum. Belki beni görmemiştir. Başka bir şeye bakmak için dönmüş olabilir, değil mi?

Doğru.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum, ancak daha iyi bir yargıya karşı, yavaşça etrafıma bakıyorum çünkü görünüşe göre kendime yardım edemiyorum.

Bakar bakmaz kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Sırtını çitlere yaslamış, kollarını önünde kavuşturmuş ve dikkatinin bana kilitlendiğine hiç şüphe yok.

Tekrar baktığımı görünce dudakları çarpık bir sırıtışa dönüşüyor.

Kahretsin.

Gözlerimi ondan kaçırmam gerekiyor ama yapamıyorum. Bakışlarımız birbirine bağlı, gergin bir çizgi her iki tarafı da çekiştiriyor. Solundaki bir hareket bağlantıyı koparana kadar gözümü bile kırpmıyorum.

Dikkatim başka yöne kayıyor ve sonunda tüm bu süre boyunca onun yanında duran figürü fark ediyorum. Tamamen siyah bir zırh ve miğfer giymiş, ön kollarındaki metal bilekliklerden hınzırca sivri uçlar çıkmış ve daha fazlası omurgasından aşağıya doğru sıralanmıştı...

Rip mi?

Zihnim durmadan önce kafa karışıklığı içinde kekeliyor.

Kaşlarım çatılırken gözlerimin Ravinger ve Rip arasında gidip gelmesine izin veriyorum.

Şaşkınlık içinde, oraya doğru yürüyüp bu gizemi çözecekmişim gibi bir adım atmaya başlıyorum ama Ravinger başını sallıyor

keskin bir şekilde. Otomatik olarak duruyorum, ki bu iyi bir şey, çünkü tamamen unuttuğum iki muhafız şimdi önümden geçecekleri kalenin köşesine ulaşmaktan sadece birkaç metre uzaktalar.

Dikkat etmediğim için kendime lanet ederek, nereye saklanacağımı bulmak için yaklaşık iki saniyem var, çünkü camdan yapılmış şeffaf bir yapı bunu kesmeyecek.

Gülünç derecede uzun olduğu için seranın arkasına zamanında koşamıyorum, ama kalenin karşısındaki eskimiş merdivenlerin görüntüsüne kilitleniyorum. En üstte gözüme kestirdiğim bir kapı var. Diğer alternatiflerden çok daha yakın ve umarım açılır ya da en azından basamakları tırmanabilirim ve muhafızlar yukarı bakmayı düşünmez.

Ani bir karar veriyorum ve muhafızlar seraya ulaşmadan önce eteklerimi toplayarak onlara doğru koşuyorum. Yürüme yolundan hızla geçerek merdivenlerin dibine kadar kayıyorum ve sonra her seferinde iki adım atmaya başlıyorum.

Ufalanın taşın yukarı çıkarken, tam üst sahanlığa ulaştığımda bir buz parçasına basıp kayıyorum. Neredeyse açık merdivenden aşağı yuvarlanıyordum - *lanet olası bir korkuluktan vazgeçmek kimin aptalca fikriydi?* - ama son saniyede kapı koluna tutunmayı başardım ve kendimi düşmekten kurtardım.

Kendime zaman tanımadan kapıyı zorlayarak açıyorum ve kapı kolu gerçekten döndüğünde kendimden geçiyorum. İçeri koşuyorum ve kapıyı arkamdan olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde kapatıyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Çok yakındı.

Nefes nefese, bağırışlar ya da merdivenlerden yukarı tırmanan aceleci ayak sesleri olmadığından emin olmak için bir an dinliyorum, ama hiçbir şey duymuyorum.

Birkaç saniye bekledikten sonra nihayet rahat bir nefes alıyorum ve dönüp etrafıma bakıyorum. Kapının üzerindeki yarık bir pencereden gelen acınası ışıkla bir tür boş antre odasındayım. Kalenin geri kalanının aksine, sade ve sıkıcı, hiçbir süsleme yok. Kullanılmamış gibi görünüyor ve aynı zamanda birkaç geçidin içine tükürmek için bir bağlantı odası gibi görünüyor. Ayrıca gülünç derecede soğuk.

Paltomun altında titreyerek aceleyle girdiğim kapıya bir kez daha bakıyorum. İçeride bile, aramızda taş duvarlar varken, yemin ederim Ravinger'ı hâlâ dışarıda hissedebiliyorum. Orada olduğumu nereden biliyordu?

Asıl soru, yanında kim vardı? Bu Rip'in zırhı, Rip'in kaskı, botları, duruşu, boyu, hatta lanet olası sivri uçlarıydı ama belli ki gerçekte o değildi.

Bu sahte Rip, Judd olamayacak kadar büyük, Osrik olamayacak kadar küçüktü. Peki kimdi bu?

Yine bir numara, yine bir aldatmaca. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum ve onu aklımdan çıkarmak için kendimi zorluyorum.

İyi tarafı mı? Muhafızlardan hiçbiri beni görmeden kaleye geri girdim. Bunu en iyi şekilde değerlendirip içeriği de kontrol etmeye başlayabilirim.

Duvarlara dayalı taş bankların yanından geçerek kasvetli ön odaya doğru ilerliyorum. Bir insan neden burada oturmak ister, aklım almıyor. Birkaç kapıyı açmaya çalışıyorum ama her biri kilitli. Buna şaşırmadım.

Son kapıya geldiğimde -o da kilitli- kurdelelerimden birini çözüyorum ve zeminle kapı arasındaki aralıktan geçiriyorum. Bu biraz sırtınızdaki bağcıkları bağlamaya benziyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve kurdelemi diğer taraftaki kilide ulaşması için yönlendirirken yalnız hissetmeye çalışıyorum. Eski demir sürgünün etrafına dolanıyor ve paslı bir gıcırtyla kapı açılıyor.

Kurdelem tekrar bu tarafa kayarak etrafıma dolanır dolanmaz, bir başka kullanılmama gıcırtsıyla kapıyı çekip açıyorum. Tanıdık bir koku burnuma çarptığında karanlık alana giriyorum ve etrafıma bakıp nerede olduğumu fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

Kraliyet kütüphanesi.

Kitapların kokusu, eski parşömen ve deriyle ciltlenmiş mürekkep, yüzüme bir gülümseme yayılmasına neden oluyor.

Gözlerimin loş ışığa alışması biraz zaman alıyor, çünkü burada hiç pencere yok gibi görünüyor. Tek aydınlatma duvarlardaki titrek apliklerden geliyor ama bu da gölgeleri uzak tutmaya yetmiyor. Özellikle de üzerimde yükselen ve görebildiğimden daha uzağa uzanan, bazıları kitapların çıkarılmasını önlemek için zincirlerle kaplı raflar varken. Burası bir mezar kadar davetkâr.

Tam olarak pitoresk olmasa da, aklıma bir düşünce geliyor ve etrafıma yeni gözlerle bakıyorum. Burası sessiz, karanlık ve *gizli bir* yer. Bir şey saklamak için mükemmel bir yer.

Aklımda yeni bir amaçla, mümkün olduğunca sessiz olmaya dikkat ederek bir sıra raftan aşağıya doğru ilerliyorum. Eteklerimi tutuyorum, böylece zeminde çok yüksek sesle sallanmıyorlar, ayakkabılarımın tabanları adımlarımı yankılamayacak kadar esnek olduğu için şükrediyorum. O kadar sessiz ki nefes alışlarım bile yüksek sesle geliyor.

Mümkün olduğunca sessiz hareket etmeye çalışarak, yanından geçtiğim kitapların sırtlarındaki başlıklara gözlerimi kısarak bakıyorum. Beşinci Krallık'ın gerekli tarihini, Orea'nın coğrafyasını, önceki savaşların hikâyelerini, kralların soyağaçlarını not ediyorum... sıkıcı, sıkıcı, Sıkıcı. Ne kadar çok sırt okursam, o kadar az şansım oluyor.

romanslar bu yerde tutulur.

Ama yolculuğum tamamen boşa gitmedi. Gözlerim ileride, yarısı karanlık tarafından yutulmuş bir rafa kayıyor. Diğerlerinden daha kısa ve tozla kaplı, yıllardır dokunulmamış ya da bakılmamış gibi görünüyor.

Mükemmel.

Etrafıma bakıyorum ama yakınlardaki tek şey birkaç metre ötedeki tek bir aplik. Dönüp eldivenimi hızla çıkarıyorum ve elbisemin cebine uzanıyorum. Birbiri ardına üç şey çıkarıyorum: mutfaktan aldığım elma, muhafızdan çaldığım pipo ve hizmetçiden aldığım bez parçası. Üç zararsız, rastgele eşya, hepsi farklı yerlerden, farklı insanlardan alınmış. Midas'ın özlediğini bile bilmeyeceği şeyler.

Çıplak tenim onlara dokunur dokunmaz, metalik sıvı avucumdan akıyor. Her bir eşya saniyeler içinde kaplanıyor, som altına dönüştükçe ağırlıkları artıyor. Ulaşamayacağım bir yer ararken, birbirlerine yaslanmış iki büyük kitap buluyorum ve bunlar mükemmel küçük gizli bir köşe oluşturuyor. Parmak uçlarımda, eldivenli elimle paçavra ve boruyu kitapların arasına sokarak onları gözden gizliyorum.

Kendimi tekrar aşağı indirerek altın elmayı cebime sokuyorum, ağırlığı kalçama ağır geliyor. Eldivenimi tekrar giyip çıkmak için dönüyorum ama alt rafta bir parıltı gözüme çarpıyor. Diz çöküp bir toz şeridini temizliyorum ve tek bir kelime ortaya çıktığında nefesim göğsümde sıkışıyor.

Fae.

Eğimli ve siyah, altın telkari altında deriye kazınmış kelime neredeyse bana fısıldıyor, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Rafin önüne bağlanmış bir zincir var ama sarkık ve gevşek. Gölgeler beni izliyormuş gibi etrafa bakıyorum ama nabzımın atışından başka her şey sessiz. Zincirleri sarsmamaya ya da tozda iz bırakmamaya dikkat ederek küçük kitabı kaldırıyorum. Elimde tuttuğum anda parmaklarım karıncalanıyor.

Avucumdan biraz daha uzun olan kapak, mürver ağacından yapılmış, tahtaların üst kısımlarına kırmızı deriden narin bir kaplama dikilmiş ve zaman aşımına uğramış sayfalardan geçirilen kalın iplik onu bağlıyor.

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Orea'da geçirdiğim onca zaman boyunca tek bir fae kitabı bile görmedim. Bildiğim kadarıyla, savaştan bu yana fae'ler tarafından yapılmış ya da fae'ler hakkında yazılmış her eser yok edildi. Fae'lerden sadece tarih kitaplarında bahsediliyor, onlar da büyük hainler ve kana susamış katiller olarak tasvir ediliyor.

Bu kitap yasak. Yüzyıllar önce yakılması gerekirdi ama yine de burada, tozlu, zincirle kilitlenmiş bir rafta, eskimiş tarih kitapları ve rulo parşömenler arasında duruyor.

Sağıma soluma tekrar bakarak, ceketimin altından geçirip göğsümün karşısındaki iç cebe sokarken görgü tanığı olmadığından emin oluyorum. Tekrar ayağa kalkıyorum, kalbim sinsî ayak sesleri gibi çarpıyor.

Bekle. Hayır. Bunlar *gerçek* ayak sesleri.

Kahretsin.

Sağa doğru koşuyorum ve sırtımı rafın kenarına dayayarak keskin bir dönüş yapıyorum. Bir saniye sonra, yan koridorda birinin yavaş adımlarla yürüdüğünü duyuyorum.

Gitme zamanı.

Eteklerimi iki elimle kavrayarak etek ucunu tamamen yukarı kaldırıyorum, kurdelelerim paltomun altında kıvrılıyor. Nefes bile alamayacak kadar gerginim, ama ayakkabılarım taş zemine her yüksek sesle sürtündüğünde ürpererek rafların yanından parmak uçlarımla uzaklaşıyorum.

Geldiğim yoldan geri dönemem, o kişi bu kadar yakinken olmaz. Bu yüzden şifreli odada gezinirken aramıza olabildiğince mesafe koyuyorum.

İleride daha fazla ışık gördüğümde, beni başka bir çıkış yoluna götüreceğini umarak ona yöneliyorum. Raflardan oluşan bir koridoru kesiyorum ve diğer tarafa çıktığımda, kitapların ve parşömenlerin serildiği ve fenerlerin yandığı masalar buluyorum. Ama gözlerim onların yanından geçip tam önümdeki kapıya gidiyor.

Teşekkürler Tanrım.

Aceleyle ilerliyorum, ancak acelemden masalardan birinde oturan, elinde tüy kalemle kamburlaşmış figürü fark edemiyorum. Tam yanından geçerken başını kaldırıyor ve bu hareket beni şaşkınlıkla sarsıyor. "Oh, kahretsin," diye telaşla küfrediyorum. "Özür dilerim."

Yaşlı cüppeli adam bir anda ayağa kalktı, sandalyesi gıcırdayarak yere çarptı. "Buraya girmene kim izin verdi? Burada olmak için iznin yok!" diye kükrer.

"Özür dilerim," diyorum tekrar, ellerimi önümde tutarak geri geri giderken. "Ben, şey, kütüphaneyi ziyaret etmek için randevu almak istemiştım," diyorum beceriksizce.

Adamın derin bakışları daralmış bir küçümsemeyle üzerimde geziniyor. "Kim olduğunu biliyorum."

"Doğru," diyorum, seksen yaşında bir adamın bana yaldızlı fahişe demesi hiç de ilgimi çekmiyor. "Yani... randevu mu?"

"Hayır."

Ona göz kırptım. Beklediğim bu değildi. "Hayır mı?" diye sordum.

"*Asillerin* randevu almasına izin veriliyor," diyor bana, sesi de saman rengi saçları kadar sert. "Diğerleri kraliyet kütüphanesine giremez. Sizin ne soylu ne de kraliyet mensubu olmadığınız açık olduğundan, içeri girmenize izin verilmiyor."

"Ama-"

"Burada karanlık yıllardan kalma parşömenlerimiz var. İlk krallar tarafından yazılmış kitaplarımız var. Haşhaş Vebası sırasında Aziz Bosef'in anlattıklarını *bizzat* ben yazıya geçiriyorum," diyor göğsü önemle kabarmış bir şekilde. "Şimdi, bu senin için bir şok olabilir, ama lakabına rağmen, bu kütüphane senden çok daha *değerli*," diyor alaycı bir şekilde. "Bu yüzden nazikçe huzurundan çık ve bir daha girmeyi aklından bile geçirme çünkü burada istenmiyorsun. Ait olduğunuz yere, eyer kanadına dönün."

Şaşkın ve hareketsiz bakıyorum. Bir kâtibin bana kendimi bir toz zerresi kadar değersiz ve hak etmediğimi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Bakışları ceketime düşüyor ve anında yüzümdeki kan çekiliyor. Cebimdeki çalıntı kitap ağırlaşıyor, kalbime çarpıyor.

Açıkça görülebilen bir taslak var mı? Yere bakmaya cesaret edemiyorum ama elini kaldırıp mürekkep lekeli parmağıyla beni işaret ettiğinde midem ayaklarımın arasına düşüyor. Kütüphanede *durmama* bile izin yok. Yasak bir kitabı çalmaya çalıştığım için bana ne olacak?

"Sizi götürmeleri için muhafızları çağırmam gerekiyor mu?"

"Hırsız" diye bağırmadığını ya da ceplerimi açmamı istemediğini anlamam bir anımı alıyor. "Ben... Ne?"

Parmağı yana kayarak arkamdaki kapıyı işaret ediyor. "Aptal mısın sen? Dedim ki, muhafızları çağırmam gerekiyor mu, yoksa kendin çıkarabilecek durumda mısın?"

"Hayır, hayır. Ben gidiyorum," diye aceleyle cevap verdim.

Olabildiğince çabuk dışarı çıkmak için dönüyorum ve ağır kapıyı çekerek açıyorum. İçeriye sığabileceğim kadar büyük bir boşluk oluşur oluşmaz dışarı çıkıyorum. Kapı arkamdan bir gümbürtüyle kapanıyor ve ben de hızla atan kalbimi bastırmak için elimi göğsümün üzerine koyarak arkama yaslanıyorum.

Hayatımda pek çok tatsız insanla tanıştım, ama o yazar Göt.

Başımı sallayarak nefesimi bırakıyorum. Parmak uçlarımda, kitabın sert köşelerini bir gizlilik rozeti gibi derimi kazıyormuş gibi hissediyorum. İçinde ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama sinsi bir *his* var. Sanki sayfalar fısıldıyor ve ben de sırlarını duymak için eğiliyorum.

Nefes alışım normale döndüğünde elimi bırakıyorum ve kapıdan doğruluyorum. Artık yakalanma endişem kalmadığına göre, yaşlı kâtibin gösterdiği küçümseme karşısında öfkem kabarıyor. Bırakın bir şey okumayı, kütüphanenin küflü havasını soluyacak kadar bile iyi değilmişim gibi baktı bana.

Bir daha girmeyi düşünmeyin, çünkü burada hoş karşılanmıyorsunuz.

Sanki benim varlığım tüm kütüphaneyi lekeliyormuş gibi davranıyor, sanki bir sayfayı yırtacakmışım ya da bir sırtı kıracakmışım gibi.

Yani, evet, az önce bir kitap çaldım ama bunun konuyla ilgisi yok. Ve evet, geçmişte dikkatli olmadığımda yanlışlıkla bazı sayfaları som altın haline *getirdim*. Bu da konuyla ilgili değil.

Kâtip, hakaret etmek amacıyla da olsa iyi bir noktaya değindi.

Ait olduğunuz eyer kanadına geri dönün.

Komik, ben de tam oraya gitmek istiyordum.

Bölüm 11

AUREN

Sele kanadını bulmak kolay değil. Sadece nerede olduğunu bilmediğim için değil, aynı zamanda etrafta gizlice dolaşmam gerektiği için. Bu, odaların içinde çok fazla eğilmek veya yakınlarda bir hizmetçi veya muhafız olduğunda iki kat geri dönmek anlamına geliyor ve çok zaman alıyor.

Yine de arama yapmak ve etrafta dolaşmak, katların haritasını çıkarabileceğim, her şeyin nerede olduğuna dair bir fikir edinebileceğim ve bu da kaçış planım için yardımcı olacak. Attığım her adımda zihnimde sağlamlaşan bir plan.

Birkaç saat sonra, bir köşeden bakarken şansım yaver gidiyor ve bir kapının önünde oturan bir çift muhafız buluyorum.

"Bu direk kuzey duvarından çok daha iyi. Bir kez olsun kıçımızı dondurmak zorunda kalmayacağız," diyor bir adam.

Diğer muhafız taburesine yaslanmış, kulağını kapıya dayamış. "Kahretsin, sanırım birinin inlediğini duyabiliyorum."

"Gerçekten mi?" Bu diğerini neşelendiriyor ve o da kulağını kapıya dayayınca gözlerimi deviriyorum. "Sence bütün gün... birbirlerini mi beceriyorlar?"

Bir erkek iniltisi yankılanıyor. "Kahretsin, umarım öyledir."

"Midas'ın Fulke'den çok daha iyi fahişeleri var. Şu kızılın memelerini gördün mü?"

Eyerleri buldum.

Bir an tereddüt ediyorum, bir plan oluşturmaya çalışıyorum ama bütün gün bu köşede pusuya yatamayacağımı biliyorum. Er ya da geç biri geçecek.

Gardiyanları tanımıyorum ve belli ki bu görevde yeniler, bu da benim lehime olabilir. Böylece, aklıma gelen bir fikirle derin bir nefes alıp köşeyi dönüyorum. Buz mavisi koridorda kendimden emin bir şekilde yürüyorum, duvarı kaplayan dekoratif sütunların yanından geçiyorum.

Hâlâ eyerleri gözetlemeye çalıştıkları için, altın kaplı muhafızlar

iki adım uzaklaşana kadar beni fark etmiyorlar. Yaklaştığımda hemen ayağa fırlıyorlar ve telaşlı görünüyorlar. Biri daha yaşlı, şakakları ağarmış, diğeri ise benden daha genç görünüyor, sarı sakalları çenesinin üzerinde üzgün küçük parçalar halinde uzuyor.

"Kimsin sen?" Patch Beard soruyor.

Yaşlı olan ona dikkatle bakıyor. "*O kim?* Ona bir bak.

O altın, seni aptal. Kim olduğunu *sanıyorsun?*"

"Ah. Doğru." Yanaklarında ikiz kırmızı noktalar belirir.

Parlak bir şekilde gülümsedim. "Merhaba, sizi rahatsız etmek istememiştim. Sadece eyer kanadına giriyordum."

Gri Saç şaşkınlıkla kaşlarını çatır. "Buna izin yok hanımefendi."

Kibirli bir bakış takınıyorum. "Elbette buna izin var." İnsanları bir şeyi yapmaya izniniz olduğuna ikna etmenin en iyi yolu, aksini düşündüklerinde kırılmış gibi davranmaktır. "Kim olduğumu biliyorsun."

Aslında bu bir soru değil ama yine de başlarını sallıyorlar.

"Yani biliyorsunuz ki ben Kral Midas'ın altın dokunuşlu favorisiyim. Onun en sevdiği *eyer*," diyorum yavaşça, bunu fark etmedikleri için kendilerini aptal gibi hissetmelerini sağlamak için kelimelerimi kaşımı kaldırarak noktalıyorum. "Ve bu da eyerin *kanadı*, değil mi?"

Tereddüt ediyorlar.

"Şey. Evet..." Yama Sakal cevap veriyor, yanaklarındaki kızarıklık hâlâ devam ediyor. "Peki, içeri girebilmem için lütfen çekilebilir misiniz? Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Krala, en sevdiği eyerinin kendi kanadına girmesini engellediğini söyle. Eminim bundan pek memnun olmayacaktır."

Genç muhafız bembeyaz kesilir ve başını Gri Saç'a doğru çevirir.

"Kral Midas'ın gözdesine hakaret ediyorsun," der dişlerinin arasından.

"Değilim," diye savunuyor. "Ben onun-"

Patch Beard onun sözünü kesip bana bakıyor. "Devam edin hanımefendi," diyor uzanıp kapıyı görkemli bir şekilde açarken.

Yanından geçerken ona tatlı bir gülümseme vermeyi ihmal etmiyorum.

"Teşekkür ederim."

Kapı arkamdan kapandığında, ikisinin hemen tartışmaya başladığını duyuyorum ve boğazımda bir homurtu yükseliyor. Bunun gerçekten işe yaramasını beklemiyordum ama kesinlikle bundan faydalanacağım.

Küçük, boş girişe bakıyorum ve sağ tarafımdaki kapıdan gelen bir ses duyuyorum. Oraya doğru yürüyüp kapı aralığından içeriye bakıyorum ve geniş bir oda görüyorum. Arka duvar boyunca pencereleri bir arada tutan kitap ayracı gibi duran iki beyaz sütun var. Mekân, güneşin tadını çıkarıyor.

Buzlu pencere camlarının düşünceli ışığı, buz mavisi boya ve uyumlu halılar, ocakta yanan ateşe rağmen soğuk görünmesine neden oluyor.

Samanla örülmüş yumurta şeklindeki sandalyeler tavandan sarkıyor, aynı anda birkaç eyerin sığabileceği kadar derin. Bazıları tam da bunu yapıyor, içerideki pelüş yastıklara uzanıyor, sanki bu tuhaf sallanan koltuklar onların ortak kozalarıymış gibi.

Gözlerim onlardan köşede yerde duran, beyaz, mavi ve mor renklerden oluşan çökmekte olan yastık yığınlarına kayıyor. Karşı duvarda yemek tabakları ve içki sürahileriyle dolu ince bir masa ve odanın ortasına dağılmış birkaç şezlong var. Sonuç olarak, biraz dağınık olsa da çökmüş görünüyor.

Buraya birlikte geldiğim eyerlerin çoğunu ve birkaç yeni yüzü seçiyorum ama henüz hiçbirini beni fark etmedi. Sallanan yumurta sandalyelerdekiler uyukluyor gibi görünüyor, tembel bacakları dışarı sarkıyor, ipek elbiselerinin etekleri halı kaplı zemine sürtünüyor.

Birlikte o kadar rahatlar ki içindeki kıskançlık duygusunu bastırmak zorunda kalıyorum. Highbell'de yaşarken ben de onlara dahil olsaydım nasıl olurdu? Eğer eyerleri ziyaret etmeme izin verilseydi, benden nefret etmeselerdi, hayatım çok daha az yalnız olurdu. Tartıştıklarını ve kavga ettiklerini biliyorum -Dördüncü'nün ordusundayken bunu gördüm- ama dostluklar da kurdular. Bazıları birbirlerinden nefret etse bile, en azından birbirlerine *sahipler*. Benim kimsem yoktu. Kimsem *yok*.

Sağımdan gelen bir kıkırdama acıma partimi yarıda kesiyor ve bakışlarım şezlonglardan birine kayarak arkadaş olmak istemediğim bir kişiyi buluyor.

Polly benim onu fark ettiğim anda beni fark etmiş gibi görünüyor, çünkü kristal mavisi gözleri bana dönüyor, dudaklarındaki kıkırdama sönüyor. Yanındaki erkek eyer Rosh sertleşiyor. Diğer şezlongda oturan üç eyer daha ben yaklaşırken dönüp bana bakıyor.

"Güzel elbise," diye dudak büküyor Polly, eğilmiş ve garip bedenime bakarken dudakları kötü niyetli bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Onun sert bakışları karşısında yanaklarım biraz ısınıyor ama omuz silkiyorum. "Kaburgalarım Beşinci'nin kıyafetlerini pek sevmez."

Alaycı bir şekilde homurdanıyor, vücudu mor minderlere yaslanmış, sarı saçları darmadağın. "Acı güzelliiktir. Ama sanırım sen bilemezsin."

Diğer eyerler kıkırdıyor. Yanaklarımda daha fazla sıcaklık oluşuyor. "Acı güzelliğin şartı olmamalı."

"Gerçek bir şımartılmış fahişe gibi konuştun," diye karşılık verdi, ama gözleri

cam gibi, odaklanmamış. "Burada ne işin var senin? Kanadımızda hoş karşılanmıyorsun."

Beni sıkılmış bir ilgiyle izleyen diğer üç kadına dikkatle bakıyorum. "Nasıl yerleştiğinizi görmek istedim."

Polly gözlerini devirir. "Yalancı."

"Peki," diye omuz silkerek kabul ediyorum. Onun benimle konuşmak istediği kadar ben de onunla konuşmak istemiyorum. "Rissa'yı görmeye geldim. Nerede olduğunu biliyor musun?" Etrafıma bakınarak soruyorum.

Hafif kan çanağı da olsa kurnaz gözlerini bana dikti. "Neden son zamanlarda hep onunla konuşmak istiyorsun? Siz arkadaş değilsiniz."

Sanki karnıma bir tekme atmış gibi, sanki buraya gelmeden önce ne düşündüğümü görmüş ve bıçağı saplamak istiyor.

"Arkadaş olmadığınızı nereden biliyorsun?" Savunmacı bir şekilde soruyorum.

"Çünkü Rissa *benim* arkadaşım," diye yanıtlıyor Polly, yanaklarında beni şaşırtan öfkeli bir kızarıklık belirliyor.

Diğer eyerlilerden biri gülüyor - siyah saçlı, heykelsi olan Isis. "Yaldızlı amcığı mı kıskanıyorsun?"

Sözlerine sinirleniyorum ama Polly de sinirleniyor. "Kapa o koca çeneni," diye tersledi.

Isis daha çok gülüyor, öyle ki sonunda yanında oturan eyere düşüyor ve o da kahkahalara boğuluyor. Kontrol edilemeyen bir kıkırdama yığını içinde birlikte yere yığılırlar ve sonra-

Tamam, şimdi öpüşüyorlar.

Gia adındaki minyon, peri görünümlü eyer gözlerini deviriyor ve ayağa kalkıyor. Rosh'un kucağına oturmadan önce yerdeki iki kadının üzerinden geçiyor ve sonra onu öpmeye başlıyor.

Birden bire bir sürü öpüşme oldu.

Polly Gia'ya bir bakış atar ve yüzünü iterek uzaklaştırır. "Git başkasını becer."

Kız suratını asar ama Rosh'un ağzını emmek yerine boynuna öpücükler kondurmaya başlar. "Hadi ama Polly. Hepimiz katılalım. Şu anda kendimi çok iyi hissediyorum."

Rosh'un kasıklarını okşamaya başlayınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor, Rosh da inleyerek başını geriye atıyor.

Polly'nin ağzı sert bir çizgi halinde sıkışıyor ve her zamanki pembe, pelüş dudakları ince ve beyaz bir hal alıyor. Dudaklarının sıkıca kenetlenmiş aralığından sinirli bir iç çekiş boğuklaşıyor. "Siz sürtüklerin bu kadar çiği kaldıramayacağınızı biliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Dew?"

Polly benden her zamanki gibi etkilenmiş görünüyor. "Evet, *çiy*," diyor abartılı bir göz devirmeyle. "O kadar da aptal değilsin, değil mi?" Ben şaşkınlıkla ona bakmaya devam edince iç geçiriyor. "Bilirsin, boyalı taç yaprağı, pürüzlü bakire, *çiy* damlaları, kiraz *çiği*..."

Hâlâ yerdeki diğer eyere binmiş olan Isis'ten bir homurtu geliyor. "Kiraz *çiği*, çünkü bir yalayışta en namuslu kızların bile kirazlarını patlatmak istemesine neden olur." Altındaki kız dönene kadar tekrar gülmeye başlıyor ve sonra eğlencesi bir iniltiye dönüşüyor.

"Dew... bir uyuşturucu mu?" İnanamayarak sordum. Şimdi onların cam gibi gözlerine ve kızarmış yüzlerine farklı bir gözle bakıyorum; şehvetli, durgun davranışları beni tedirgin ediyor. "Başınız belaya girmez mi?"

"Kimden?" Polly kaşlarını çatarak sordu. "Kraldan."

"Bunu bana veren o olduğuna göre, bu garip olurdu." Zihnim bir tıkırtı ile çalkalanıyor. "*Ne?* Midas mı verdi?"

"Bunu bize ilk olarak tamirci verdi. Kızıl Baskınlar ve orduyla yaşadığımız onca şeyden sonra başa çıkmamıza yardımcı olması için. Ama Midas bana kendi kutumu verdi çünkü onu memnun ettim." Polly gururla cevap veriyor ve hâlâ minderlere yaslanmış olmasına rağmen bana doğru kindar bir gülümseme fırlatıyor. "Onu son *derece memnun ettim*."

Sertçe yutkunuyorum. "Son zamanlarda mı?"

Bundan hoşlandığı belli, çünkü gözleri parlıyor ve dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. "Sadece dün gece."

Onun sözleri kalbime bir hançer gibi saplanmalı ama incinmiyorum, öyle değil. Ya da eğer öyleysem, bu Midas'ın cinsel istismarlarına karşı geçmişte verdiğim tepkilerin bir yankısı. Kıskançlıklarımı *hep* bastırmak zorunda kaldım. Bana mantıksız ve adaletsiz davrananın ben olduğumu düşündürdü. Ama onun yatağını ziyaret etmek için benim yatağımı terk ettiğini duymak şu anda beni kıskanç hissettirmiyor. Onun yerine, ondan iğreniyorum.

Belli ki kendime yalan söyleme konusunda çok iyiydim, çünkü kendimi onun beni sevdiğine başka türlü ikna edemezdim.

Kötü gerçeklerimizin etrafında dolanmak için kendimize çarpık yalanlar söyleriz; tüm bunlar, bağa yakalanabilmek ve çıplak pişmanlıklarla yüzleşmek zorunda kalmamak içindir.

Midas'ın sırf onlardan birini ziyaret etmek için benimle birlikte olduğu o kadar çok zaman vardı ki. Ya da sanki üzerimdeki tam kontrolünden sapıkça bir zevk alıyormuş gibi, onu onlarla birlikte izlememi sağladı. I

Yıllar önce taşaklarını patlatmalıydım, eyer binen yılan.

Şimdi de eyerlere davranışlarını etkilemek için bu çiğ her neyse onu veriyor. Bütün bunlar ağızımda kötü bir tat bırakıyor.

"Belki de onu almamalısın..." İhtiyatlı bir şekilde söylüyorum.

Polly sertleşir. "İşte yine üstünlük kompleksine kapıldın. Bizden daha iyi olduğunu düşünmekten kendini alamıyorsun, değil mi?" diye meydan okuyor.

"Bu değil-"

"Kral Fulke'nin eyerleri yıllardır her gün bunu alıyor. Bu maddeye bayılıyorlar. Her şeyi çok daha... zevkli hale getiriyor," diyor ve adam Gia'nın boynuna sokulurken eğilip bir parmağını Rosh'un çıplak pazusunda gezdiriyor.

Kaşlarım düştü. "Fulke'nin eyerleri mi?"

Rosh bana cevap verecek kadar başını kaldırıyor. "Evet." Şehvet dolu bir pusla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, gözleri sürmeden dolayı daha da yoğun. "Şuradakiler," diyor arkamı işaret ederek.

Bakmak için döndüğümde, küçük bir oyukta fark etmediğim bir grup kadın buluyorum. Vücutları duvara yaslanmış, altlarında yastıklar, elleri kalçalarının arasında. Odaklanmamış gözler, parmakları hareket ederken ve dudakları inlerken bile nerede olduklarının tam olarak farkında değillermiş gibi duvarlara bakıyorlar.

Göğsümde huzursuz bir his geziniyor, endişelerimi kazıyan bir kum eleği gibi. "Onların nesi var?"

"Fulke bir et tüccarıydı," diyor Rosh omuz silkerek, Gia parmaklarını saçlarında gezdirirken sesi hafifçe bulanıklaşıyor. "Duyduğumuza göre kraliyet eyerleri kalıcı değilmiş, bu yüzden onları sık sık değiştirmiş. Çoğunlukla içlerine kapanıktırlar ama çiylerini severler. Kral Midas onların hala çiy almasını sağlıyor."

Gözlerimi onların gevşek yüzlerinden, boş gözlerinden ayırıyorum. "Bence bunu almamalısın."

"Ama *çok iyi* hissettiriyor," diyor Isis yerden, eli diğer kadının elbisesinin üzerinde geziniyor. "Sen de biraz denemelisin."

Polly, "Sanki hediyemi *onun* için harcayacakmışım gibi," diye tersledi.

Bunu görmezden geliyorum. "Sonunun onlar gibi... olmasını istemezsin," diyorum fısıltıyla, gözlerim Fulke'nin eyerlerine kayıyor. Ama bağırılmış olsam bile, umursayacak kadar farkında olduklarından emin değilim.

"Bu şekilde daha mutlu oluyorlar," diyor Rosh dalgın bir şekilde, bakışları

Gia'nın göğsü.

"Mmm, ben de daha mutlu olmak istiyorum," diye mırıldanıyor Gia.
"Hadi, Polly. Biraz daha içelim."

"Artık irislerini bile göremiyorum ve sen Rosh'u kuru kuru beceriyorsun. Yeterince içtin," diye karşı çıkıyor Polly. Sonra sırtındaki yastığın altına uzanır ve küçük bir cam kutu çıkarır. Kapağı çevirip açar açmaz, dört eyer de canlanır, kemiğin kokusunu alan köpekler gibi kafaları ona doğru sallanır.

Isis eğilip kutunun içine uzanmaya çalışır, ama Polly kutuyu elinden çekip alır ve elini tokatlar. "Hayır, sen de yeterince içtin."

Isis kaşlarını çatır ve elini ovuşturur. "Sen bizim patronumuz değilsin."

"Kral Midas *bana* bu ekstra çiği verdi. Bu da benim olduğu anlamına geliyor. Eğer siz üç sürtük dikkatli olmazsanız sizi keserim. Şuradaki Fulke hayaletinden biraz almaya çalışmanız gerekecek," diyor Polly, elini onlara doğru sallayarak. Onları tarif ederken yüzümü buruşturmadan edemiyorum. Haksız da sayılmaz, hayalet gibiler, cansız ve boş gözlü hayaletler. "Şimdilik yeterince içtiğinizi söyledim ve bunda ciddiydim. Şimdi git buradan. Beni rahatsız ediyorsun."

Isis ona sinirli bir bakış daha atıyor ama belli ki tehdidini ciddiye alıyor çünkü ayağa kalkıp altındaki kıza elini uzatıyor. İkisi tökezleyerek ulaştıkları ilk sallanan kozaya doğru ilerliyor ve içine tırmanıyor. Kısa süre sonra iniltiler yükseliyor.

Gırtlaktan gelen bir kakhaha bakışlarımı geri çekiyor. "Bu çok kabaydı Polly," diye mırıldanıyor Rosh. Gia şimdi onun kucağında sallanıyor, küçük kalçaları aşağı yukarı hareket ettikçe kadife taytının altında boyu fark edilir şekilde uzuyor.

"Kaba olduğumda hoşuna gidiyor," diye yanıtlıyor Polly boğucu bir bakışla.

Rosh başını çevirip Gia'nın göğsünden aşağıya doğru bir çizgi yalamadan önce tekrar kıkırdıyor. Gia buna karşılık olarak geriye doğru eğilir ve içinden inanılmaz derecede şehvetli bir ses çıkarır.

"Biri bana Rissa'yı nerede bulacağımı söyleyebilir mi?" Sabırsızlanarak soruyorum. Artık burada olmak istemiyorum. Tüm bunların ne kadar *yanlış* hissettirdiğine dair huzursuzluk tenimde geziniyor.

Polly kutuyu tekrar açmadan önce "Hayır," diyor. İçinde, üzerlerinde kan kırmızısı damlacıklara benzeyen bir yığın kalın beyaz yaprak var.

"Polly..."

Beni görmezden geliyor ve bir yaprağı dudaklarına götürüp dilinin üzerine koyuyor. Ağzını şehvetli bir çöküşle kapatıyor, yüz hatlarına bir coşku ifadesi çökerken gözleri başının arkasına kayıyor.

Yavaşça çiğniyor, sanki dişlerinin her gıcirtısının ve dilinin her turunun tadını çıkarıyormuş gibi. Rosh, Polly yaprağı yutmadan önce onun yüzünü kavırıyor, ağzını yutuyor, dili sanki az önce yuttuğu her özü yalamaya çalışıyormuş gibi açgözlülükle itiyor.

Hâlâ onlara bakıyordum ki arkamdan bir ses, "Onları kendi hallerine bıraksan iyi olur. Saatlerce uğraşacaklar."

Arkamda duran ve her zamanki gibi güzel görünen Rissa'yı görmek için dönüyorum. "İşte buradasın," diyorum rahatlayarak. Arkamdan gelen yüksek sesli bir inilti beni irkiltiyor.

"Çiğ hayranı değil misin?" diye soruyor bilerek. Başımı sallıyorum.

"Burada, Beşinci Krallık'ta popüler bir üründür, ancak oldukça pahalı olduğunu duydum. Görünüşe göre Kral Fulke bundan bir stok tutmuş. Yaşlı eyerleri başka hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünüyor. Şey...o ve sikişmek, çünkü cinsel arzuyu artırıyor. Eyerlerin böyle bir şeye bağımlı olması oldukça faydalı, sence de öyle değil mi?"

Sözleri acı, ısırtıcı. Güzel dudakların ardındaki zarif dişlerin şakırtısı.

Rissa'nın sarı saçlarına, berrak gözlerine, kızarmayan tenine bakıyorum. Odada ya cinsel bir şeyler yaptığını ya da uyukladığını fark ettiğim diğer eyerlerin aksine, o tamamen toparlanmıştı.

"Sen katılmıyor musun?" Merakla sordum.

Mavi gözleri donuklaşıyor. "Hayır. Sorunlarımın bir kenara itilmesini ya da şehvete zorlanmayı istemiyorum. Burada kalmayı ve boyun eğmeyi reddediyorum." Buna bir şey demiyorum ve sonunda gözlerini Fulke'nin eyerlerinden ayırıp bir eliyle dar elbisesini düzeltiyor. "Sanırım buraya benimle konuşmaya geldin?"

"Ben yaptım." Arkamdan başka bir nefesli, şehvetli ses geliyor. "Daha özel ve daha az... iniltili bir yerde konuşabilir miyiz?"

Rissa homurdanıyor ama dönüp beni arkadaki bir kapıdan geçiriyor. Neyse ki boş olmasına rağmen içerisi yapılmamış yataklarla dolu. Kapıyı arkamızdan kapatarak uzak duvardaki yerini alıyor ve duvara yaslanarak bana bakıyor. "Ziyarete gelene kadar beni ne kadar bekleteceğini merak ediyordum."

"Seni bekletmeyeceğim," diyorum. "Sana işleri yoluna koymamın zaman alacağını söylemiştim."

"Ve? İşleri yoluna koyuyor musun?" diye soruyor ve o zaman fark ediyorum - altta yatan çaresizliği. İyi saklıyor, ama ben bunu onun

gergin parmaklarını uzatıyor, bakışlarını sabitliyor.

"Öyleyim."

"Öyle misin?" diye tekrar soruyor, ses tonunda açık bir şüpheyile. "Ya da belki de şu anda bana yalan söylüyorsun ve bunun yerine krala söyledin ve bana ihanet etmeyi planlıyorsun."

Bana şantaj yapanın o olduğunu söylemiyorum. "Sana söz verdim, Rissa," diyorum ona. "Sana altını getireceğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Ama... seninle yeni bir anlaşma yapmam gerekiyor."

Rissa'nın gözleri kuşkuyla kısıılır. "Nedir bu *yeni* anlaşma?"

Dudaklarımı yalayıp endişeyle etrafıma bakındıktan sonra fısıldıyorum: "Sözleşmeni feshetmek ve bir yerlerde yeni bir hayata başlamak için yeterli altına ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Ama Kral Midas'ı tanıyorum. *O* karar verene kadar anlaşmandan çıkmama izin vermeyecektir. Bu konuda bana güven."

Kaşları birbirine sıkıca kenetleniyor. "Öyle mi?"

"Evet," diye kesin bir dille cevap veriyorum. "Bu yüzden yeni bir plana ihtiyacımız var. Eğer buradan ayrılmak istiyorsan, bunu gizlice yapmak zorundasın."

"*Kaçmayı mı* kastediyorsun?" diye soruyor kuşkuyla. "Sen aptal mısın? Kral Midas peşime düşer ve beni zindanlara tıkmak için geri sürüklerdi."

"Seni bulamazsa olmaz."

Rissa alay ediyor, sanki bu fikir çok gülünçmüş gibi. "Sen bizim anlaşma."

"Değilim," diyorum inatla. "Ama onu *tanıyorum*, Rissa. Umurumda değil.

Sen onun en iyi kraliyet eyerisin. Kendini sözleşmeden kurtarmak için başkalarından yeterince bahşiş aldığına bir an bile inanmayacaktır."

Kendini hiç kıpırdatmıyor, dudakları öfkeyle sımsıkı birbirine kenetlenmiş, ancak dudaklarında fark etmediğim hafif bir bükülme var. Kafasına şüphe tohumları ektiğime göre ya haklı olduğumu biliyor ya da bu riski almak istemiyor.

Sırrımı açıklamakla tehdit etmediği ya da benden öfkeyle uzaklaşmadığı için bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. "Hâlâ özgür olabilirsin ve bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım, yeter ki Midas'tan geçmemeyi kabul et, çünkü anında yakalanırsın."

Rissa söylediklerimi çiğniyor, ancak omuzlarındaki sert çizgiden de anlaşılacağı üzere hâlâ sinirli. "Dinliyorum."

"Buradan kaçış planı yapmana yardım edeceğim. Ayrıca buradan ayrıldığınızda çok zengin bir kadın olmanıza yetecek kadar altınınız olmasını sağlayacağım."

"Ranhold'dan kimsenin haberi olmadan çıkmak imkansız olacak."

"İmkânsız değil," diyorum. "Titizlikle planlarsak olmaz." "Peki ya altın?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum. "Sana para getiremem. Midas'ın gücü... "

Rissa sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdirir. "Bana lanet perdeleri yaldızla, umurumda değil. Sana daha önce de söyledim, sırrının bir bedeli var Auren ve bunu ödemek *zorundasın*. Midas'ın gücünden bir adamı *som altına* çevirecek kadar yararlanabildin," diye hatırlatıyor bana. "Hakkımı istiyorum."

"Sana altın bulabilirim ama onunla ne yapacaksın?"

"Burada para karşılığında onu eritecek bir demirci bulurum. Sessizliği için ona ödeme yaparım," diye cevap veriyor ellerini kalçalarına dayayarak.

Daha sözünü bitirmeden başım titremeye başladı bile. "Ranhold'daki herhangi bir demirci kraldan çaldığını hemen anlar ve seni göz açıp kapayıncaya kadar satar. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Zihni karmakarışık görünüyor, eklemleri yanlarında tuttukları yerde beyazlaşıyor. Ellerini bırakıyor ve benden uzaklaşıyor, boş odada volta atıyor, sanki adımlarının karışıklığı zihninin belirlediğim yeni yolu çözmesine yardımcı olacakmış gibi.

"Sana altın bulabilirim," diyorum tekrar, gözlerim onu takip ederken. "Ama Ranhold'dan uzaklaşana kadar onunla hiçbir şey yapmayacağına söz vermelisin."

"Peki," diye isteksizce razı oluyor durduğunda. "Bunun faydasını görebiliyorum. Bir demirciye ödeme yapmak ve para karşılığında ticaret yapmaya çalışmak riskli olur ve burada Highbell'de olduğu gibi bağlantılarım yok. İspiyonlanma riskini almak istemiyorum. Bir zindanda harcanamayacak kadar güzelim."

Dudaklarım seğiriyor. "Kesinlikle."

"Eyerlerin her zaman korunduğunun farkındasınız, değil mi? Kontratımı satın alamayacağımı söylüyorsun ama o zaman yakalanmadan nasıl ayrılmamı bekliyorsun?" Ses tonu temkinli, inançsızlıkla dolu ama ben bir adım öndeyim.

"Kraliyet kütüphanesine girmenin bir yolunu buldum," diyorum ona. "Ve her kraliyet kütüphanesi her zaman şehrin planlarını içerir. Kalenin kendisi de dahil."

Okyanus mavisini gözlerinden anlayış fışkırıyor.

"Araştırmam biraz zaman alabilir ama planları bulacağım ve Ranhold'dan çıkış yolunu çizeceğim. Her kalenin güvenlik açıkları ve gizli kaçış yolları vardır. Mesele sadece onları bulmak. Ben bunu yaparken, senin de bir ulaşım şekli bulman gerekecek. Gizli ve göze çarpmayan bir şey."

Bir an için düşünüyor. "Eyerlerin şehir içinde gezmesine izin veriliyor. I

Sanırım seyahat ayarlamak için bir yol bulmaya
çalışabilirim." "Güzel."

Rissa'nın mavi gözleri beni tarıyor. "Bu plan değişikliğini kabul ediyor olmam sana tamamen güvendiğim anlamına gelmiyor. Hâlâ altın istiyorum. En azından haftada birkaç parça."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama o elini kaldırıyor. "Bu pazarlığa açık değil. Bunu sessizliğimi sürdürmem için bana ödeme yapmak olarak düşün."

"Peki," diyorum isteksizce. "Ama saklamak için iyi bir yere ihtiyacın var. Yakalanamayız Rissa ve eğer altın bulunursa, seninle birlikte benim de suçum ortaya çıkar."

"Bir yerim var," diye teminat veriyor bana, sesi güven dolu.

"Emin misin?"

Güzel yüzünü kızgınlık kaplıyor. "Bana patronluk taslama. Neredeyse tüm hayatım boyunca bir sürü eyerle birlikte yaşadım, her zaman bir alanı paylaştım. Başkalarının çalmasını istemediğim şeyleri nasıl saklayacağımı bilirim."

Yeterince adil.

Ayaklarım altımda kayıyor. "Yeni anlaşmamızda bir şey daha var."

Dişleri gıcırıyor. "*Şimdi ne olacak?*"

Bu gerçekten endişelendiğim kısım.

"Giderken ben de seninle geliyorum."

Sessizlik ani bir kaya kayması gibi aramıza düşüyor, kayalar ağır bir düşüşle ayaklarımızın dibine iniyor. Rissa şokla geri çekildi. "Aklını mı kaçırdın sen? Sen altın dokunuşlu favorisin. Kral Midas gitmene *asla* izin vermez. Böyle bir şeyi başarmamız mümkün değil."

"*Yapabiliriz*," diye iddia ediyorum, doğruyu söylediğimi umarak, gerçekte hissettiğimden daha inançlı konuşuyorum. "Birlikte gideceğiz. Anlaşma bu," diyorum kararlılıkla, tartışmaya yer bırakmadan. "Buradan birlikte çıkacağız ve bir daha asla hiçbir şey istemeyeceğinden emin olacağım. Altınının bitmesi önemli değil, çünkü seninle olursam, sana daha fazlasını bulabilirim."

İkna olmuş görünmüyor, ama bakışlarında açgözlülüğün parıltısını görüyorum. "Çok uzaklardan bile onun gücünü bu şekilde çalabiliyor musun?" diye soruyor kuşkuyla. "Çünkü sizi temin ederim, Altıncı ya da Beşinci Krallık'ın yakınında bir yerde kalmayacağım. Buradan ayrıldığımda, bir gemiye binip beni götürebileceği kadar uzağa gideceğim ve bir daha asla tek bir kar tanesi bile görmek zorunda kalmayacağım."

"Altın dokunuş büyüsünü bana bırak. Senin tek yapman gereken sessiz kalmak ve bizi şehir dışına ulaştırmak."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Yine de uyum sağlayamıyorsun. Bizi ele verirsin."

"Kendimi koruyacağım ve bir şeyler bulacağım," diye söz veriyorum ona.

Ben alt dudağımı ısırmanın ya da ellerimi sıkmanın çalışırken o bana uzun uzun ve sertçe bakıyor. Eğer beni geri çevirirse, eğer sırrımı bir sonraki en yüksek teklifi verene satarsa...

"Tamam."

Gözlerim onun yüzüne kayıyor. "İyi misin?" Şaşkınlığımı sesimden uzak tutamayıp tekrarlıyorum. "Emin misin? Çünkü bu tehlikeli bir oyun ve ikimiz de ağır bir şekilde cezalandırılabiliriz."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye tersliyor. "Ben aptal değilim." Kalbim umutla çarpıyor. "O zaman bu işte beraberiz?" İç çekiyor. "Sanırım."

Sıkması için eldivenli elimi uzatmadan önce ona belli belirsiz bir gülümseme vermekten kendimi alamıyorum. "Aynı taraftayız. Sen kendi işini hallet, ben de kendi işimi halledeyim ve sonra buradan *çıkalım*. Özgür olacağız, Rissa."

Elimi tutmadan önce bir an tereddüt ediyor. Tutuşu sert, parmakları benimkileri sıkıyor. "Bana ihanet etme, yoksa seni pişman ederim," diyor yüzündeki acımasızlıkla.

Bu kesinlikle *sonsuz* dek sürecek bir *arkadaş* sözü değil ama iş görür.

Diğer elimle cebime uzanıp altın elmayı çıkarıyorum ve gözlerinin açılmasını izliyorum. "İhanet yok. İhanet yok."

Meyveyi almak için avucumu bırakıyor, elbisesinin cebine koymadan önce ağırlığını test ediyor. "Pekala, Auren. Aynı taraftayız."

Bu cümledeki söylenmemiş kelimeleri etiketlemesine gerek yok. *Ya da başka* bir şey ima ediliyor.

Ama belki, sadece belki, ikimiz birbirimize güvenmeyi öğrenebilir ve buradan tek başımıza çıkmak zorunda kalmayız.

Umarım.

Bölüm 12

AUREN

Eyer kanadından *ayrılırken*, görünmeden odalarımına nasıl geri döneceğimi düşünüyorum, ancak endişeli görünen bir Scofield'in koridordan hızla gelmesiyle kararım altımdan çekilip alınıyor.

Donup kalıyorum ve sağa sola bakıyorum, bu aptalca çünkü saklanacak bir yer yok ve zaten beni gördü.

"Leydim, buraya nasıl geldiniz? Her yerde sizi arıyordum!" diye haykırarak ileri atıldı.

"Odamda olmadığımı nereden bildin?"

Önümde durdu, kahverengi saçları dağınıktı. Üniformasının altın tokalarıyla oynarken, "Kralın emirlerine karşı geldiğine dair bir his vardı içimde," diyor. "Ayrıca, sürekli kapını çaldım ama cevap vermedin."

"Uyuyor olabilirdim," diyorum savunmacı bir tavırla. "Dürüst olmak gerekirse, Scofield, böyle bir sonuca varmak biraz kabalık olur."

Kaşları çatılır. "Ama uyumuyorsun."

"Artık bunu biliyorsun." Boş salona bakıyorum. "Burada olduğumu bilen başka biri var mı?"

Scofield başını sallar ve favorisini kaşır. "Bildiğim kadarıyla hayır. Her ihtimale karşı seni aramaya gelebilmek için görev yerime birini gönderdim. Diğerleri beni görmezden geldiğini düşündü."

"Gördün mü? Bu çok daha makul bir varsayım. Bir dahaki sefere onları dinlemelisin."

Bana sert bir bakış attı. "Yanılmışlar."

Omuz silkiyorum, sanki bu konunun dışındaymış gibi. "Artık beni buldun, eğer kendini daha iyi hissedeceksen odama kadar bana eşlik edebilirsin. Yolu göster." Koridorun aşağısını işaret ediyorum. "Beni ne kadar çabuk geri götürürsen, Kral Midas'ın senin gözetimindeyken kaçtığımı öğrenme ihtimali o kadar azalır. Muhtemelen senden pek memnun olmaz."

Scofield'ın yüzündeki kanın, sözlerimin ağırlığını hissettikçe çekilmesinden dolayı biraz suçluluk duyuyorum ama kirli oynamayı sevmiyorum.

Oraya vardığımızda Midas'ın odamda bekliyor olması çok kötü.

Kapıyı açar açmaz onu içeride dikilirken bulduğumda midem bulanıyor. Scofield yanımda boğulur gibi bir ses çıkarıyor, Lowe ise koridorda göz temasından kaçınıyor.

Kapı aralığında duraksadığımda Midas'ın okunamayan bakışları üzerimde geziniyor. "Kapıyı kapat," diye emrediyor.

Sertçe yutkunarak içeri giriyorum, onunla yüzleşmeden önce kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kollarını önünde kavuşturmuş ve kusursuz bir şekilde giyinmiş. Resmi bir pantolon ve uzun bir gömlek giymiş, düğmeleri köprücük kemiğinden kalçalarına kadar iliklenmiş ve tuniğinin uzunluğu boyunca özenle işlenmiş bir telkari var. Bugün kimi etkilemek için giyindiğini merak ediyorum ama çenesinin yapısı ve bakışlarının keskinliği dikkatimi daha çok dağıtıyor.

Titremelerini engellemek için ellerimi önümde kenetliyorum.

Güç bende. *Benim.*

Bu sessiz düşünceler, karşılaşmak üzere olduğumu bildiğim öfke saldırısına karşı kendimi çelikleştirmeme yardımcı oluyor.

Kahverengi gözleri, beni kapıya yapıştıracak bir çift iğne gibi yerime mıhlıyor. "Neredeydin?"

Çenemi kaldırıyorum. "Sana kilitli kalmayacağımı söylemiştim."

İçindeki tüm sessizlik bir anda patladı. "Bunu seni korumak için yaptım!" Bana doğru bir adım atıyor, isyanımı dizlerinden kesmek istercesine elini havaya kaldırıyor. "Seni kafesinden çıkardım," diyor Midas, sanki minnettar olmalıymışım gibi, sanki böyle bir şey yapmış gibi.

"Hayır. Kendim çıktım."

Midas yüzümdeki ifade karşısında duraksıyor ve bir an için kurdelelerimin demir kapıyı menteşelerinden söküp ona fırlatışını hatırladığını biliyorum. Ağırlığı altında sersemlemiş bir halde nasıl yere yığıldığını.

"Sana bu odadan çıkmanı istemediğimi söylemiştim." Tuniğinin alt kısmını çekiştiriyor ve sanki bu konudaki kararlılığı kesinleşmiş gibi sert bir nefes veriyor.

Öyle olmadı.

"Ve *size* kilit altında tutulmayacağımı söyledim. Yanımda muhafızlar tutacağıma ve dikkatli olacağıma söz verdim. Artık senin evcil hayvanın değilim."

Midas'ın gözleri kararır. "Bu süre boyunca etrafta dolaşmana izin yok.

gündüz saatlerinde, ve bu son."

Öfkemin kömürleri parlamaya, birikmeye ve ısınmaya başladı. "Bu *değil* Final!"

Üzerime üstünkörü bir bakış atıyor, yumruklarımı ve düğümlemiş kollarımı yakalıyor. "Döndüğünden beri farklısın."

Yüz ifadem taşlaşıyor. "Ve sen tacı taktığın anda farklı oldun."

Bu cevaptan hiç hoşlanmadı.

Başımı salladım. "Sana ne oldu Midas?" Bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum ama kendime sorup durduğum bir soru bu. O hep böyle miydi? Yoksa ılık suya atılan bir kurbağa gibi, içinde haşlanana kadar hırsının yükselen sıcaklığının yavaş ilerleyişini fark etmedim mi?

Alnında bir fırtına birikiyor. "Ben büyüdüm Auren. Ne istediğimi anladım ve onu *aldım*."

"Açgözlülük yaptın."

Aramızdaki boşluğu kapatıyor, ta ki o fırtınası havamın üzerinde gezinip hafif ve sıcak olan her şeyi söndürmekle tehdit edene kadar.

"Açgözlülük görecelidir. Hayatımı daha iyi hale getirmek için bir fırsat gördüm. *Ve* senin."

"Avantaj elde ettin."

Alaycı bir kahkaha attı. "Dramatize etmeyi bırak Auren. Bu isyanı bırak. Sana yakışmıyor."

"Hayır, sorun *size* uymaması."

İşin gerçeği bu. Tutulması gereken bir evcil hayvanım ve kullanılması gereken bir aracım ve eğer uzaktan yakından bireysel bir şey yaparsam ya da söylersem, hoşuna gitmeyen ya da kontrol edemediği herhangi bir şey, o zaman bunu bir böcek gibi topuğunun altında ezmek istiyor.

"Yeter," diye homurdanıyor ve irkilmeme neden oluyor. "Bir velet gibi davranıyorsun." Hakaret karşısında geri çekiliyorum. "*Velet* mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Diline dikkat et," diye homurdanıyor, parmağını kaldırıp yüzümü işaret ediyor. Omurgam sertleşiyor. "İstediğimi söyleyeceğim ve istediğim zaman bu *lanet* odadan çıkacağım ve beni durduramazsın."

Beni

durduramazsın,

beni

durduramazsın,

beni

durduramazsın.

Kelimeler aramızda çarpışıyor, onun kulaklarında tıkanıyor ve benim

dilimde uğulduyor, çünkü işte orada. Asla bilmemi istemediği çirkin gerçek:
g sadece büyüden gelmez. Kendinden gelir

Grit. Ve bende ikisi de var.

Gözlerindeki bakış geri dönmek istememe neden oluyor ama kendimi tutmayı başarıyorum. "Dikkatli ol Auren. Çok, çok dikkatli ol."

Her kelime bir uyarı kırbacıdır.

Nefesim kesiliyor, göğsümdeki o karanlık, sarmal öfke kıvranıyor ve tüyleri ve gagasıyla isimsiz bir canavar gibi dürtüyor. Akıllıca plan yapmaya, uzun vadeli oynamaya ve burnunun dibinden kaybolmaya çalışıyorum ama o beni tutsak *edemeyecek*. Ruhum bunu bir daha kaldıramaz.

Güç bende.

Ben.

Bunun tam tersi olduğunu düşünmem için beni ne kadar kandırmaya çalıştığı umurumda değil.

"*Yoksa ne olur?*" Sesim kırbaç gibi şaklayarak meydan okuyorum.

Beni tehdit etmek istiyor ve derimin altında yeşeren yaratık ayağa kalkıp bu yüzden onu yere sermek istiyor.

İfademden ne anladığımdan emin değilim ama Midas'ın gözleri kısılıyor. "Hmm. Ayrı geçirdiğimiz zamanın sana ilk düşündüğümünden daha fazla zarar verdiğini görebiliyorum."

Mizahtan yoksun bir kahkaha attım. "Deli bir insan gibi akıl hastanesine kapatılmayı reddettiğim için zarar gördüğümü mü düşünüyorsun?"

"Dinle, planlarım var ve Üçüncü Krallık yakında gelecek, bu yüzden çizginin dışına çıkmaya izin vermem. Bu işe çok şey bağlı ve sen de üzerine düşeni yapmalısın. Bu da sana yaldızlamanı söylediğim her şeyi yaldızlaman ve kalmanı söylediğim yerde kalman anlamına geliyor. Bazı travmatik olaylar yaşadın ve bunun için üzgünüm ama ben senin düşmanın değilim. Ben sizin koruyucunuz ve kralınızım."

Benim muhbirim ve hainim.

"Ne istersen yaldızlarım," diyorum ona, "beni tekrar kilitlemezsen."

Ültimeatom gökten düşen ve yerde patlayan bir yıldız gibi yere düşüyor. Ocaktaki ateş kısık yanıyor, yumuşak turuncu bir parıltı aramızdaki gölgelerle rekabet ediyor.

Uzun bir süre beni izledi. Sadece ikimiz birbirimize yabancılar gibi bakıyoruz. Ona hiçbir zaman istediği her şeyi vermedim ya da isteğine boyun eğmedim. O piç benim için aynı şeyi söyleyemez.

Sonunda bir iç çeker ve başını sallar. "Ah, Auren." Bronzlaşmış elleri, kendini destekliyormuş gibi kalçalarını desteklemek için yukarı kalkıyor. Yine de

Yüzünde küçümseyici bir ifade vardı ve hala gündüz olsaydı bana böyle bakıp bakmayacağını merak ediyordum. "Bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim ama bana başka seçenek bırakmadın."

Cebini karıştırıyor ve sonra avucunu uzatarak küçük, altın rengi bir metal parçasını ortaya çıkarıyor.

Bekçi rozetine kaşlarımı çatarak bakıyorum, gözlerim çan ambleminin üzerinde geziniyor. "Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Tanımadın mı?"

Tedirginlik yüzümü boyuyor. "Highbell'deki tüm muhafızların taktığı rozet."

Midas onu kaldırıyor, dünyayı tehditkâr bir şekilde sıkıştıran bir tanrı gibi parmağıyla başparmağı arasında yuvarlıyor. "Bana muhafızlarının Kızıl Akıncılar'la birlikte öldüğünü düşündüğünü söylemiştin."

Zihnim

koşuşturuyor.

Tökezliyorum.

Bir uçurumdan aşağı yuvarlanır, kazınır, dağılır ve düşmeye bırakılır.

Bir an için tek görebildiğim karda parlayan kırmızı bir ışık ve tatlı mavi gözler. Tek duyabildiğim "*Geçti, geçti, geçti.*"

Adı, bir sandıktan çekilen hançer gibi içimden çekilip çıkıyor.

"Yelken..."

Ama Midas başını sallıyor ve ben de gözlerimi iğneden ayırıp ona bakıyorum. "Hayır. Digby."

Serbest düşüşteki zihnim durma noktasına geliyor. Beni yutmaya hazır yıldızsız bir gökyüzü gibi görüşümde siyah noktalar beliriyor. Fiziksel olarak tökezliyorum, dizlerimin bağı çözülmek üzereyken kendimi komodine zor atıyorum.

"Digby?" Bir fısıltı, bir yalvarış, şaşkın bir nefes. "Ne... Anlamıyorum... Anlamıyorum."

Çamurlu gözlerinin derinliklerinde bir şeyler parıltıyor. "Onu yakaladım Auren."

Göğsümden kopan iç burkucu nefes kalbimi açıkta bırakıyor. Dudağım titriyor, kaburgalarım sıkışıyor, ayakta durabilmek için parmaklarım masaya gömülüyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yine soğukkanlı ve sakin. Hesaplı. Sadece bu bakış bile beni dehşete düşürüyor.

"Bunun bir hediye olması gerekiyordu, görüyorsunuz."

Gözlerimi bir anlığına kapatıyorum, yaşadığım şoku anlamaya çalışırken başım titriyor. "Bekle, bekle. Sen... Digby'nin hayatta olduğunu"

mu söylüyorsun? O *burada mı?*"

"Dediğim gibi, dönüşünüz için bir hediye olacaktı. Yaşlı adama düşkün olduğumu biliyordum. Yine de cezalandırılması gerekiyordu elbette."

Digby. Yaşıyor. Gerçekten *yaşıyor* mu? Ben-

"Bekle," demek için acele ediyorum, başımı sallıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Cezalandırıldın mı?"

Midas küfrüme sinirlenmiş bir bakış fırlatıyor. "Kızıl Akıncılar'ın seni ve ardından Dördüncü'nün ordusunu ele geçirmesine izin verdi. Bunun cevapsız kalmasına izin veremezdim."

Dehşet ani bir sel gibi üzerime çöküyor ve beni şiddetli yoluna sürüklüyor. "O *yaşıyor* ve sen bunu bunca zamandır benden sakladın öyle mi? Onu *cezalandırdın* mı?"

Gözleri bilerek titriyor. "Kendisine emredilene yapmadı."

Çifte anlam karşısında dişlerim gıcırıyor. Tehdit. Ben de onun emirlerine uymazsam cezalandırılacağım.

Kollarımı önümde kavuşturuyorum. "Onu görmek istiyorum."

Midas dilini şaklatır. "Sorun da burada yatıyor. Tam da bunu yapmana izin verecektim ama şu anki ruh halin ve aşırı duygusal histerik halinle buna izin veremem."

İzin veremez misin?

Ateş göğsümde alevleniyor ve gözlerimi yakıyor. "Bırak onu göreyim. Tamam. Şimdi."

Yüzündeki karanlık uyarı, memnuniyetle keskinleşiyor. "Davranışlarını ve ruh halini düzelttiğinde, yapacağım."

Dudaklarım alaycı bir ifadeyle geri çekildi. "Seni orospu çocuğu."

Yine dilini şaklatarak, terbiye edilmesi gereken bir çocukmuşum gibi beni azarladı. "Bu kesinlikle böyle yapılmamalı Auren."

Gözlerime sıcak yaşlar doluyor ama onları tutuyorum. "Yalan söylüyorsun. Ona sahip değilsin."

Midas bana acıyarak bakıyor. "Biliyorum. Ama yalan söylediğimi düşünsen bile, gerçekten onun hayatı üzerine bahse girmeye istekli misin?"

Aniden dinen şiddetli bir fırtına gibi hareketsiz kalıyorum. Havanın her zerresi durgunluktan mahrum kalana kadar emildim.

"Sakin ona zarar vereyim deme."

Midas omuz silkiyor. "Bu tamamen sana bağlı." Elimi tutuyor ve iğneyi avucuma bırakıyor.

Ona bakıyorum ve ne olduğunu görüyorum. Beni kayıtsızlaştırmak için en iyi pazarlık kozu. Bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar ağır gelebilir?

Avucumun içine bir damla gözyaşı damladığında Midas'ın gözleri yumuşuyor. Bu jest muhtemelen beni daha önce kandırır, kendimden şüphe etmeme neden olur ve duygularımın kafa karışıklığı ve kalp ağrısıyla örülmesine neden olurdu.

Ancak yalancıların gözleri aldatıcı şeylerdir. Gerçeği asla yansıtmadan size görmek istediklerinizi gösterebilirler. En iyisi bir yalancının gözlerinin içine bakmamaktır. Kendi zorlamalarında o kadar iyidirler ki bakışları sabit kalır ve sonra görüşünü kaybeden *siz olursunuz*.

Midas başımın tepesine bir öpücük konduruyor, ama ben şoktan uyuşmuş bir vaziyette geri çekilemiyorum. "Seni cezalandırmaya çalışmıyorum Auren," diyor saçlarımı okşarken usulca, bir kez daha iyiliksever bir efendi gibi. "Kendin olmaya geri dönebilmek için odaklanacak bir şeye ihtiyacın var. Ben sana bunu veriyorum."

Bana daha önce de ihanet etmişti, ama bu...

"İyileşir iyileşmez ve tekrar kendin gibi davranmaya başlar başlamaz, Digby'yi görevine iade edeceğim ve o zaman her şey yoluna girecek." Bana cesaret verici bir gülümseme verdi. "Söz veriyorum. Yaptığım her şeyi *senin* için yapıyorum. Bunu şimdi anlıyorsun, değil mi?"

Sarsılmış gözlerim tekrar onun yüzüne kayıyor. "Evet, Midas.

Anlıyorum." Anlıyorum.

"Sana biraz yiyecek göndereceğim. Sabah biraz dinlendikten sonra kafan daha net olacak ve sonra bazı şeyleri altına çevirmek için çalışmaya başlayacağız, tamam mı?"

Çoktan tasmaını çekiştirmeye başladı, topuklayıp topuklamayacağımı test ediyor. "Tamam, Midas."

Yüzünden memnun, yatıştırıcı bir ifade geçiyor. "İşte benim değerli kızım. İhtiyacın olan şeyin bu olduğunu biliyordum. Yakında daha iyi olacaksın." Çeneme dokunuyor. "Hiçbir şey için endişelenme. Her zaman ihtiyacın olan şeye sahip olduğundan emin olurum, değil mi? Seni güvende tutacağım," diyor ciddiyetle, eli bir kez daha saçlarımı okşuyor. "Seninle uzlaşmaya bile varırım. Hava karardıktan sonra bir muhafız *eşliğinde* kalede dolaşmana izin vereceğim. Ama gün boyunca, güvenli olmadığında, olduğun yerde kalacaksın. Kapının dışında her zaman daha fazla muhafız olacak. Kimse sana ulaşamayacak."

"Sadece sen." Kelimeler ağzımdan çıkıverdi.

Dokunuşu uzaklaşmadan önce başımın üzerinde duraklıyor. "Bu doğru. Sadece ben," diye mırıldanıyor.

Bu bir vaat. Bu

bir tehdit.

Kum saatinden damlamaya devam eden kumdaki bir çizgi.

"İyi geceler, Kıymetlim."

O gittiğinde, yatak odamın kapısı sıkıca kapandığında, eteklerim dizlerimle birlikte buruşuyor, yere düştüğümde kumaş dalgalanan bir göl gibi yayılıyor. Boşta kalan elimle içimden kopan hıçkırıkları bastırmaya çalışırken gözyaşlarım kirpiklerimi ıslatıyor.

Nasıl yapabildi?

Nasıl *yapabildi*?

Digby'ye karşı hep bir zaafım olduğunu biliyor. Beni her zaman kollayan bu huysuz adamın yanında kendimi rahat hissettim. Ve bunca zamandır, Sail için yas tuttuğum gibi onun için de yas tutuyordum.

Digby'nin bunca zamandır Ranhold'da olduğu ve muhtemelen yaralandığı düşüncesi...

Ne zaman ve nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Nerede tutulduğu ya da iyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Midas da yalan söylüyor olabilir ve bu konuda bu kadar acı verici olan da bu. Gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum.

Onun cezalandırılması fikri kalbimi sızlatıyor ama bu düşünceyi bir kenara itmek zorundayım, yoksa ağlamayı asla bırakamayacağım. Midas'tan bir karşı hamle beklemeliydim ama bu kadar alçalacağını tahmin etmemiştim. Bu benim için her şeyi sağlamlaştırıyor. Bu, boynuma dolanmasını istediği tasmanın bir başka dikenini.

Çünkü Midas haklı. Yalan söylüyor olsa bile, bu riski almak istemiyorum. Korumamın onda olma ihtimali olduğu sürece, iyi davranmak zorundayım. Akıllı oynamalıyım. Digby *benim* korumam. Şimdiye kadar sahip olduğum tek sabitim ve onu geri istiyorum.

Bir başka hıçkırıktan sonra, panik ve nefreti uzaklaştırmak için kendime güçlendirici bir nefes aldırıyorum, çünkü *düşünmem* gerekiyor. Derimin altındaki tüylü öfke omurgamı çelikleştirmeye yardımcı oluyor ve kurdelelerim beni rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor.

Altın Kral tellerimi koparıp bana şarkı söyletmek istiyor. Ben de şarkı söyleyeceğim. Digby'ye zarar vermemesini sağlayacak kadarını yapacağım.

Yanaklarımı silerek ayağa kalkmaya başlıyorum ama cebimde ağırlaşan küçük kitabı hissedince duraklıyorum. Muhafız iğnesini komodinin üzerine koyuyorum ve ardından yasaklanmış fae kitabını çıkarıyorum. Gözlerim mürver ağacını izliyor, parmaklarım onu kaplayan kırmızı deri üzerinde geziniyor, altın telkari ve kadim bir dil dokunuşumla buluşuyor.

Ön kapağı açtığımda çıkardığı ses, esneyen bir çenenin çatırtısı. Çok uzun süre içeride tutulmuş, kapalı bir nefesin iç çekişidir.

parşömen kaburgaların altında.

Bu kitapta hiç kelime yok, mirasım ve halkım hakkında uzun açıklamalar yok. O ana kadar bunun için ne kadar çaresiz olduğumu fark etmemiştim. Belki de bu kitabı açtığımda, sahip olduğumu bile bilmediğim soruların tüm cevaplarını bulacağımı düşünmüştüm.

Bunun yerine, her kalın sayfada sadece özenle çizilmiş resimler var, bazıları çatlamış veya tozlanmış, boya zamanla olan savaşında pes etmiş. Ne bir kelime, ne de sayfaların arasından çıkıp bana kim olduğuma ya da hakkında çok şey unuttuğum evime dair cevaplar verecek uzun zaman önce yaşamış bir fae.

Bir şekilde, sessizlik resimlerin özüyle telafi ediliyor. Sanki bu kitap üzerinde çalışan kişi bana kelimeler verememiş de başka bir şey vermiş gibi.

Annwyn.

Dünyam unutulmuş bir diyarın yasak sayfalarından bana bakıyor. Şafak ışığıyla benek benek parlayan nehirler, gülümseyen çiçekler ve kavrayan kolları olan ağaçlar. Üzerine bastığınızda yuvarlanan tepeler ve camdan yapılmış kum.

Önünden geçtiğim her resimde gözlerim yaşıyor, parmaklarım tanıdık bir şeyin yankılarını hisseder gibi karıncalanıyor. En son sayfada duruyorum ve keten saçlı, sonbahar gözlü Orealı bir kadının oniks taç takmış bir erkek fae'ye yaslandığını görüyorum. Sivri kulakları, koyu bir teni ve sırtında gölge gibi asılı duran ipek kanatları var.

Gün batımı gökyüzüne karşı sıkışmışlar, arkalarında turuncu ve pembelerle dolup taşan puantiyeli bulutlar var.

Birbirlerine bakışları sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi. Kucaklaşmalarının etrafını saran hafif bir pus var, gözlerinde aşk parlıyor. Sayfanın altında, eski fae dilinde tek bir kelime özenli bir kaligrafiyle resmedilmiş.

Päyur

Uzun süre resimlere baktım.

Kitabı bir ileri bir geri çevirerek, sönmekte olan ateşin ışığını nostaljik özlemimi beslemek için kullanıyorum. Digby'nin düşüncesi damarlarımda dolaşıp dururken, gözlerim yorgunluktan yanana kadar kitaba bakıyorum.

Digby buradaysa gidemem, o yüzden onu bulacağım. Bu kaleyi temelinden çatısına kadar aramam gerekse bile, muhafızımı bulacağım. Ve sonra gittiğimde, çünkü gideceğim, Digby'yi de yanımda götüreceğim.

Lütfen iyi ol, Digby.

Lütfen hayatta kal.

Elbisemin cebine gömdüğüm gizli kitapla uykuya dalıyorum,
rüyamda o fae çiftini görüyorum, ortak bir auraya sarılmışlar ve bana eve
gelmemi fısıldıyorlar.

Keşke evimin nerede olduğunu bilseydim.

Bölüm 13

KRAL MİDAS

Ranhold Kalesi'nin *zemin* katının *üç kat altındayım* ve sanki bir buz kutusunun içindeyim. Bornozumu ve kalın eldivenlerimi giymem bile soğğun nüfuz etmesini engellemiyor. Her nefes verdiğimde nefesimi göremediğime şaşırıyorum.

Hücrelerin yanından geçerken, parmaklıkların ardındaki bazı gölgeler benden uzaklaşıyor. Sanırım mahkûmlar Fulke'nin zindanında konuşmayı deneyemeyecek kadar uzun süre kalmışlar. Yeni bir kralın hüküm sürdüğünün farkında olsalar bile, yalvarmakla ya da merhamet dilemekle uğraşmamaları gerektiğini iyi biliyorlar.

Birkaç odadan yayılan kokuya bakılırsa, bazılarının çoktan ölmüş ya da kapıya dayanmış olma ihtimali yüksek. Merhamet onlar için bir şey yapmaz, ben de yapmayacağım.

Adımlarım gri taş geçitte yankılanırken, benim hoşuma gitmeyecek kadar alçak inşa edilmiş asırlık kemerlerin altından geçiyorum, yüksekliği sakinleri daha da kapana kısılmış hissettirmek için.

Tavandan, yüzlerce metre yukarıdaki karın hediyesi olan buzlu yoğuşma damlıyor. Sürekli beyazla ıslanan zemin buraya kadar sızıyor ve buzlu sarkıtlar şeklinde aşağıya uzanan buzlu parmaklar gibi suçlama ile işaret eden sakinleri için kayıtsız bir küçümseme ile damlıyor.

Devriye gezen zindan muhafızları geçerken bana selam veriyor ve adımlarım beni dar merdivenlerden yukarıdaki kata çıkarıyor. Burada iki kat daha fazla duvar aplikleri sayesinde daha fazla ışık var ama tavan hâlâ buzla kaplı.

Ayaklarım beni doğruca sol taraftaki odaya götürüyor ve bir muhafız adımlarımı kesmeme gerek kalmadan kapıyı açıyor.

Ön odaya girer girmez içimi bir sıcaklık kaplıyor ve odayı dış kapıdan ayırmak için tavandan sarkıtılmış kalın bir deri örtüyle yüz yüze geliyorum. Ağır kahverengi kapağı iterek geçiyorum ve buhar dolu devasa alana giriyorum.

Birkaç kişi harıl harıl çalışıyor, bazıları da

duvarlar. Bu odada taşlar, don ya da damlayan buz sarkıtları yerine, her çatlaktan süzülen sıcak nemle kayganlaşıyor. İşçiler her santimetrekareyle ilgilenerek küf oluşumunu engellemeye çalışıyor. Diğerleri ise uzun, düz bitki sıralarının arasında, her bir yaprak ve çiçekle ilgileniyor.

Etrafıma bakıyorum, gözlerim mor üniformadan mor üniformaya sıçırıyor, ta ki kalenin tamircisini en uçta, duvara dayalı tezgâhın başında koştururken bulana kadar.

Çelimsiz adam, tam yanında durana kadar burada olduğumu fark etmiyor. Fark ettiğinde elindeki şişeyi neredeyse düşürüyordu.

"Majesteleri, beni bağışlayın," dedi hızlı bir selamla. "Buraya geleceğinizi bilmiyordum."

"Halletmem gereken başka bir mesele vardı," diyorum, üst üste dizilmiş ve damlalıklarıyla birlikte kullanıma hazır kan kırmızısı şişelere bir bakış atarak.

Bir işçi geliyor, hızlı bir reverans yaparken önlüğü kırışıyor. Dolu şişelerden birini kapıyor, giderken mantarını açıyor. İçindekileri boşalana kadar en yakındaki saksı bitkisinin toprağına dökmesini izliyorum.

Burada bu bitkilerden yüzlercesi yetişiyor. Görünüşe göre, güneşte kurudukları ama gelişmek için nemli ısıya ihtiyaç duydukları için telaşlılar.

Dalları, sıra sıra dizilmiş çitler gibi dimdik yükseliyor. Her daldan renkleri solmuş, taç yaprakları beyaz ve kül rengi çiçekler fışkırıyor. Tomurcuklar işe yaramaz ve çiçek açmaları uzun zaman alır, ama olgun olanlar, neredeyse saplarından düşmeye hazır olanlar, bahçıvanların dikkatle topladıkları şeylerdir.

Doğru şekilde bakılırsa, bu sarkık yapraklar kan kırmızısı çiy damlalarıyla boncuklanır. Yutulduğunda sizi rahatlatan ve zevki artıran güçlü bir esans. Çiy bu krallıkta epey para kazandırır.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Majesteleri?"

Lekeli parmaklarını bir bez parçasına sildikten sonra çalışma masasına fırlatan tamirciye dönüyorum. Çizgili alnında ince bir ter tabakası var, yanakları odayı kaplayan sıcak nemden dolayı kızarmış.

"Tüm eyerlere doğum kontrol toniklerinin verildiğinden emin olmak istedim."

"Elbette kralım. Onları kendim dağıtıyordum."

Başımı sallayarak, ensemde biriken nemden kurtulmak için ensemini sıvazlıyorum. "Peki ya hamile eyeri?" diye soruyorum. "Tecrit edildi mi?"

"Evet, bu sabah onu muayene ettim. Her şey kontrolüm altında."

"Her kontrol için rapor istiyorum."

Adam itaatle başını öne eğer ve mendiliyle üst dudağını siler.
"Yapılacak, efendim."

"Güzel."

Dışarı çıkarken buhar dolu odaya bir kez daha takdir dolu bir bakış fırlattım. Herkes olması gerekeni yapıyor, içerideki her şey kusursuz ve düzenli. Tüm bu operasyon mükemmel dikilmiş bir kıyafet gibi bir araya getirilmiş.

Fulke aptal olabilirdi ama iş çiy yetiştirmeye ve tedarik etmeye gelince, doğru insanları görevlendirecek kadar akıllıydı.

Kalenin alt katlarından çıkarken, kaygan tenim saniyeler içinde rahatsız edici bir şekilde soğuyor ve biriken nemli terle daha da kötüleşiyor. Zindanın kiri ve yetiştirme odasının rutubeti, cildimi kaşıntıracak kadar kıyafetlerime yapışıyor. Kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor. Belki bir de banyo.

Üst katlara çıkıp kalenin halka açık kısmına geri döner dönmez, muhafızlarım beni takip etmek için duvarlardan sıyrılıyor. Henüz üç adım atmıştım ki baş muhafızım elinde bir mektupla öne çıktı. "Sizin için bir şahin geldi, efendim."

Onu alıp yürümeye devam ediyorum, şimdiden hangi kıyafeti giyeceğimi planlıyorum ama merdivenlerde çan şeklindeki beyaz balmumu mührü fark edince duraklıyorum.

Yırtıp açıyorum, gözlerim hızla sağa sola kayıyor.

O soğuk, işe yaramaz kaltak.

Tekrar okuyorum, sonra üçüncü kez, dişlerim öfkemi çiğnemek için birbirine vururken. Dördüncü kez okuduğumda aklımda bir plan var.

Malina artık işe yaramak istemiyor mu? Kocasını ve kralını inkar mı etmek istiyor?

Öyle olsun.

Odalarımaya giden yolu tamamen terk ederek keskin bir dönüş yapıyorum.

Kaleden çıkarken muhafızlar adımlarımı gölgeliyor. Avluyu, buzdan heykelleri ve ahırları geçtikten sonra, açık hava antrenman sahasına gelene kadar botlarım tozlu yürüyüş yollarında çıtırdıyor.

Bazı askerler etrafta toplanmış tatbikat yapıyor. Çevremden, selam vermek için durduklarını görüyorum, ama onları görmezden geliyorum ve bağlı binaya doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Muhafızlara "Burada bekleyin ve kapıyı kapatın" diye emrediyorum.

İçeride, bina çıplak kemikler. Küçük bir cephanelikten başka bir şey yok.

eğitim amaçlı. Tahta kılıçlar yığınlar halinde duruyor, kılıç talimi için göğüs zırhları, oklar ve gerilmemiş yaylar var. Dağınık ve ter kokuyor, zeminde kaba taş duvarlara uygun olarak toprak ve samandan başka bir şey yok.

Birkaç asker kapının kapanma sesini duyunca şaşkınlıkla başlarını kaldırıyor ama beni görünce sertçe eğiliyorlar.

"Herkes dışarı," diye sertçe emrediyorum ve gözlerim yaşlı adama takılmadan önce askerlerin dağılmasını sağlıyorum. O artık bir asker değil, bu yaşta değil, ama burayı donanımlı ve düzenli tutmakla görevlendirilmiş, ancak ikincisinde fena halde eksik olduğunu görüyorum.

"Hood'u getirin."

Adamın kaşları şaşkınlıkla kalkıyor, ama dediğimi yapmak için hızla oradan ayrılıyor. Beklerken binanın içinde volta atıyorum, iğrenç zemin yüzünden ayakkabılarımın durumuna bakıp yüzümü buruşturuyorum. Bu adamı görevine gösterdiği özensizlikten dolayı kırbaçlatmalıyım.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açılıyor ve Hood odaya giriyor. O olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yok; her zaman giydiği kalın pelerin ve kukuleta yeterince açıklayıcı. Onsuz asla çıkmaz, yüzü her zaman örtünün altında gölgelenir.

Yine de çenesinde ve boynunda görünen kahverengi ve soluk olmak üzere iki tonlu deriyi görebiliyorum. Vitiligo diyorlar buna, deride lekeler halinde renk kaybına yol açan bir durum.

Bazı askerler onunla alay ediyor, ona Cowhide diyor ama adam hiç konuşmuyor, hiç sinirlenmiyor. Fulke için bir asker olarak harcanmıştı. Bazı askerlerin raporlarını okuyup onun potansiyelini fark etmem büyük bir şanstı.

Bu potansiyeli test edeceğim.

"Hood," diyorum selamlayarak, birkaç adım ötede durup ellerini asker duruşuyla bileğine kenetlerken.

Derisindeki anormallikler onu alay edilen bir yabancı haline getirmiş olsa da, dilsizliği bunu garantilemişti. Fulke'nin adamın sihirli olduğunu anlaması yıllar aldı.

Pelerinli formuna bakıyorum, gözlerim ellerindeki yamaların üzerinde geziniyor, sanki bir şekilde gücün neden damarlarında dolaşmayı seçtiğini görebiliyormuşum gibi.

Büyü, *güçlü* büyü, Orea'da bir zamanlar olduğu kadar yaygın değil. Karışacak daha fazla Fae olmadığından, dünyamızdan yavaş yavaş kayboluyor. Çoğunlukla kraliyet soyunda tutuluyor, ama bu sadece dikkatlice düzenlenmiş birleşmelerden kaynaklanıyor.

Ama önümdeki adam, çatlaklardan kaymış bir adam.

çok uzun süre fark edilmedi. Yetenekli de olsa sıradan bir piyade askeriydi. Sırrı ancak yediye karşı bir gibi çok kötü bir dövüşten sonra keşfedildi ve gözden kayboldu.

Neyse ki Fulke iyi not tutuyordu.

"Senin için bir işim var."

Hood konuşmadan bekliyor, tıpkı bildiğim gibi. Onu gözlemlediğim haftalar boyunca bir kez bile konuşmadı. Sessizliğini başka bir avantaj olarak görüyorum. "Soğuk kraliçe bir sorun haline geldi. Onunla ilgilenmeni istiyorum.

benim için."

Bir yanım Malina'yı hayal kırıklığına uğrattı. Bu şekilde tepki verebileceğini tahmin etsem de bundan daha akıllıca davranacağını düşünmüştüm. Cüretkâr reddi avucumun içinde kırıış kırıış duruyor, mektubu kendi kaderini mühürlüyor.

Bu ona vermek istediğim tek şanstı ve o da kendi önemini abarttığı için bu şansı tepti. Altıncı'yı elinde tutmaya çalışmak için yaptığı acınası entrikalar ve bir varis istemeyi reddetmesiyle artık etkisiz hale geldi.

Harcanabilir.

"Sihrin ne kadar hızlı çalışıyor?" Yaklaşırken merakla soruyorum.

Cevap olarak kollarını iki yana açıyor, başını hafifçe kaldırarak ağzının ve burnunun etrafındaki yamayı ortaya çıkarıyor ve göz kapakları konsantrasyonla kapanıyor.

Değişim yavaşça gerçekleşir, tıpkı gökyüzünde dalgalanan bir bulut gibi. Duman örtüsünün içinde karanlık, yarı saydam bir zerrecik haline gelmeden önce formu oluşuyor ve dalgalanıyor.

Adam hareketsiz bir sessizlik ve çalkalanan gölgeler.

Wraith benzeri formunu, kendi umbra'sında kaybolabilen ve etrafındaki ışığı bükerek onu yok edebilen gizli bir hayaletin büyüünü onaylayarak mırıldanıyorum. Bu garip gölgeleri test etmek için elimi uzatıyorum ama parmaklarım soğuk dumandan başka bir şey hissetmeden içinden geçiyor.

Büyüleyici. Etkili. Bir suikastçı olarak kullanmak için mükemmel bir büyü.

Elimi bırakarak Hood'un yeniden ortaya çıkışını izliyorum; gölge ve ışık, bedeni bir kez daha katı ve görünür hale gelene kadar onun etrafında birleşiyor.

"Bu gece gitmeni istiyorum," dedim ona. "Beni yüzüstü bırakma."

Hood emre uyarak çenesini eğiyor ve sonra dönüp sessizce uzaklaşıyor, girdiği gibi sessizce çıkıyor.

Malina beni reddettiği için pişman olacak. Krallığımı elinde tutmak için

gösterdiği zayıf çabaları mahvedeceğim ve sonra gölgem onu söndürecek.

Bölüm 14

AUREN

"Yerdeki *bir noktayı* atlamışsın Auren."

Midas'ın nereyi işaret ettiğini görmek için başımı çeviriyorum. Yorgun gözlerim mermerde bir noktaya takılıyor, yaldızlı damarlar artık her cilalı karo boyunca uzanıyor.

Ağır adımlarla odanın öbür ucundaki saldırgan noktaya doğru ilerliyorum. Çıplak ayaklarımın altında, altınımın bir kısmının topuklarımdan ve ayak parmaklarımdan akmasını istiyorum, ama yavaşlıyor, kuruyor, kemerlerim birinin tırnaklarının gergin kaslara batması gibi ağrıyor.

Noktayı yaldızlamayı başarır başarmaz duvara yığılıyorum, uzuvlarım yorgunluktan titriyor. Alnımda bir ter tabakası oluşuyor ve taht odasının tam ortasında uzanıp bayılmamak için tüm irademi kullanıyorum.

"Hava kararmak üzere," diyor Midas, sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Tahtta oturuyor ve kucağında kaç saattir burada olduğumuzu gösteren bir defter var. O kim bilir neler okuyup notlar alırken, ben de sistematik olarak odadaki her şeye altın dokunuşlar yapıyordum. Tıpkı son dört gündür diğer çeşitli odalarda yaptığım gibi. Bir kaleyi altına çevirmek hatırladığımdan daha yorucu.

Bunu Highbell'de yaptığımda güçlerim hâlâ yeniydi. Altın dokunuşum anlık olarak gelir ve çabuk tükenirdi. Yine de yıllar geçtikçe sihrim daha da güçlendi. Tek seferde daha uzun süre daha fazlasını yapabildim, ancak dört gün boyunca gücümü tekrar tekrar tüketmek beni yakaladı. O kadar ki, yaklaşan alacakaranlık içimi rahatlatıyor.

Elektriğimin sadece gündüzleri çalışıyor olması sınırlı olduğum anlamına geliyor ama bu aynı zamanda bir lütuf da olabiliyor. Güneş batır batmaz rahatlayabiliyorum. Her hareketime dikkat etmek, cildimin ve vücudumun farkında olmak zorunda değilim.

Dokun. Daha da önemlisi, Midas'ın bitmek bilmeyen isteklerine bir ara verebilirim.

Tek yaptığım, onu memnun etmek için gücümü tekrar tekrar kullanarak kendimi kemiklerime kadar çalıştırmak. Digby'yi üzerimde sallandırıyor. Ne zaman başka bir giysiyi, tabağı, bitkiyi ya da masayı altına çevirmek yerine ona defolup gitmesini söylemek istesem, dilimi ısırarak zorunda kaldım. Ellerimi yumruk yapıp yine de yapmak zorunda kaldım, çünkü Digby'ye zarar verme tehdidi üzerime çökmeye hazır bir toz fırtınası gibi belirliyor.

Son birkaç gündür sürekli çalışmamın tek iyi yanı aydınlatıcı olması. Etrafta gizlice dolaşmak zorunda kalmadan kalenin ana bölümlerini daha fazla görebildim, etrafımdaki her şeyin daha fazla haritasını çıkarabildim. Artık sadece çıkış yolları aramıyorum, aynı zamanda Digby'nin nerede tutulabileceğini de bulmaya çalışıyorum.

Midas'a dürüstçe "Bugün daha fazlasını yapamam," diyorum ve yapış yapış olmuş ellerime bakarken başımı sallıyorum. Sıvı altın pıhtılaşmış ve topaklanmış, kalınlaşan boya gibi avuçlarımda yarı kuruyor. "Bittim tükendim."

Çatık kaşlarıyla defterini kapattı ve tahttan kalkmadan önce yeleğinin altına sıkıştırdı. Benim sayemde artık tıpkı altındaki yükseltilmiş kürsü gibi som altından olan bir taht. Altın dokunuş, çıplak tenime temas eden her şeyle anında temas ediyor, ancak onu ne kadar çok kullanırsam o kadar zor ve yorucu oluyor. Büyümün bu bitmek bilmeyen talebiyle daha kaç gün başa çıkabileceğimi bilmiyorum. Şimdiden yirmi yıl yaşlanmış gibi hissediyorum.

Midas bana doğru yürüyor, bakışları taht odasını tarıyor. Artık pırıl pırıl parlayan zeminlere, yaldızlı pencere çerçevelerine ve artık altın rengine bürünmüş camlara bakıyor. Duvarların her santimini yaldızlamayı bile başardım, bu devasa alanda saatlerimi aldı, çünkü kendimi çok çabuk tüketmemek için peyderpey yapmam gerekiyordu.

Ama şimdi yorgunum, huysuzum ve Midas'ın başka nelere altın dokunuş yapılması gerektiğine dair yumuşak *önerilerine* tahammül etme konusunda günlük sınıma ulaştım.

Midas kaşlarını çatarak tavanı incelerken gözlerini kaldırıyor. Gücümün o kadar uzamasını sağlayamadım, bu yüzden tavana ve mavi kristal avizelere dokunulmadı. Şahsen ben beyaz ve mavinin daha iyi görüldüğünü düşünüyorum.

Burada kalan tek şey soldaki izleme bölümü, ahşap korkuluklar ve banklar sağlam. Odanın büyüklüğü düşünüldüğünde, bugün yapabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlasını yaptım.

Midas önümde durup başını kaldırırken, "Avizelere yazık oldu," diye

düşünüyor.

Ona küfretmemek için dilimi tutmak zorundayım. Bütün gün yorulmadan çalıştım ve bana söyleyeceği şey *bu mu?*

Korkuluk duvarından gelen o eski öfkenin ruhumun uçurumunda başını kaldırdığını hissedebiliyorum, bir göz çatlayarak açılıyor. Kurdelelerimi sırtımda basit fiyonklar halinde bağlamıştım ama öfke kıvılcımımınla içgüdüsel olarak geriliyorlar.

O odaya bakarken ben de ona bakıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye ısırıyorum.

"Yarın hallederiz," diyor dalgın bir şekilde, ne dediğimi anlamadan.

Ses

Neden *biz* diyor, sanki orada oturmaktan başka bir şey yapıyormuş tonu

gibi, "Tam zamanında. Üçüncü Krallık'tan haber aldım. Onlar

.

Ben.

Ahşap kanatları yüzünden geciktiriler ama rotalarına geri döndüler ve yakında varacaklar." Yıldızlı tahta gururla bakıyor, sanki yeni hayranları ona bakarken içinde oturmayı hayal ediyormuş gibi.

Göğsüme yerleşen canavar bir uyarıda bulunuyor ama onu bastırıyorum.

Her gün altına dokunduğumdan beri Midas sessizce çalışıyor, sadece arada bir birkaç kelime söylüyor, bu da düşünmek için bolca zamanım olduğu anlamına geliyor. Onun kontrolü dışında kim olduğumu bulmaya çalışıyorum ama... Olduğum kişiyi *sevmek* istiyorum. İçimde kök salan bu karanlık canavar çirkin başını kaldırırsa neler olabileceği konusunda endişeliyim.

Boğuk bir nefes vererek öfkemi bir kez daha bastırırken, parmaklarım ağrıyan şakağıma bastırmak için yukarı kalkıyor. "Şimdi gidip uzanmak istiyorum."

Midas ilk kez bana bakıyor, küstah gözleri üzerimde gezinirken kaşları çatılıyor. "Yorgun musun?"

"Tabii ki yorgunum," diyorum ters bir şekilde.

Öfke parıltısı ya da Digby'yi hatırlamam için beni uyaran sivri bakış yerine kaşları daha da çatılıyor. "Haklısın. Son birkaç gündür çok fazla iş yaptın ve kendini çok fazla yormamanı sağlamalıydım. Gel, arka kapıdan çıkalım ve sana dinlenebileceğin odana kadar eşlik edeyim."

Dinlen. Kulağa cennet gibi geliyor.

Dönüyor ve yürümeye başlıyor, ama söz konusu dinlenmeye ulaşmadan

önce yürümem gerektiğini fark ettiğimde irkiliyorum. Uzaklara.

Kabarık yatağımı ve kuş tüyü yastıklarımı düşünerek vücuduma rüşvet veriyorum.

üst katta bekliyor. Bu taht odasının asıl trajedisi avizeleri yaldızlamayı başaramamış olmam değil, burada tek bir yastık bile olmaması.

Mevcut en yumuşak şey artık som altından bir taht olduğu için kendime bir moral konuşması yapıyorum.

Bunu yapabilirim.

Saatlerce sihrimi tükenme noktasına getirdikten sonra odalarım giden uzun yolu yürüyebilirim. Yürüyebilirim çünkü Midas'ın önünde zayıflık göstermek istemiyorum. Ben bağımsız olmayı öğrenen güçlü bir kadını, lanet olsun.

Ish. Ben *güçlü* bir kadını. Şimdilik bu kadar yeter.

Biraz inilti gibi çıkan kararlı bir nefesle kendimi duvardan sıyırmayı ve iki ayağımın üzerinde durmayı başarıyorum.

İyi tarafı, yüzüstü düşmüyorum.

Ama sonra tırmanmam gereken merdivenleri hatırlıyorum ve biraz bocalıyorum. Aptal kaleler ve onların aptal çoklu seviyeleri.

Ayakkabılarımı ve eldivenlerimi kürsüde bıraktığım yerden alıp ikisini de giyiyorum, tam da günün sona erdiğinin işaretiyle tenim karıncalanırken.

Altın dokunuş gücüm sis gibi buharlaşıp güneş batarken gece boyunca uykuda kalırken titrek bir nefes veriyorum ve son altın da tenime geri emilirken ağrıyan avuçlarım sızlıyor.

Midas kapının yanında beni bekliyor, şüphesiz oraya varmamın ne kadar uzun sürdüğünü not ediyor. İpek terliklerim sürükleniyor, her adım bir öncekinden daha ağır geliyor.

Sonunda kapıya ulaştığımda kaşları çatılıyor. "Seni çok çalıştırdım. Özür dilerim."

"Sorun değil."

Beni boş toplantı odasından geçirip diğer uçtaki kapıya doğru götürürken, "Değil," diye cevap veriyor. "Sadece başlamak için sabırsızlanıyordum ve burada yapılacak çok şey var... ama bu bir mazeret değil. Bugün seni bu kadar uzun süre zorlamamalıydım." İkinci kapının önünde durdu ve gerçekten endişeliymiş gibi bana döndü. Belki de öyledir ama *benim* için değil, gerçekten değil. Musluğu kurursa daha fazla altın alamaz. "Bağışlayın beni. Küstahlık etmek istemedim, bunu biliyorsun."

Saçmaladığını biliyorum ve kesinlikle yaldızlı değil.

"Sadece uyumam gerek Midas," diyorum kalın bir sesle, sanki devrilecekmişim gibi hissederek. Durmak şu anda iyi bir fikir değil, çünkü bir daha devam edemeyebilirim ve istediğim son şey onun bana dokunarak

bana yardım et.

"Elbette," diye başını sallıyor. "Yarın da dinlenmene izin verebilirim. Şimdiden çok şey yaptın. Sabah hâlâ çok halsiz olursan, ertesi gün şatoda daha fazla şey yapmak için bekleriz."

Benden daha ne kadar çok şey yapmamı istediğini düşündükçe başım dönüyor.

Boğazını temizliyor. "*Ve* kutlama balosuna kadar bu şekilde davranmaya devam edersen, Digby'yi ziyaret etmene izin vereceğim."

Midem sıkışıyor, göğsüm zıplıyor. "Gerçekten mi?"

"O zamana kadar bunu hak etmiş olacaksın," diyor ve bana parlak bir sırıtışla bakıyor. *Hak etmiş* olacağım... ya da onu kendim bulacağım.

Midas'a titrek, çaresiz bir gülümseme veriyorum çünkü istediği bu. "Teşekkür ederim."

Başını sallayarak kapıyı açtı ve boş salona doğru yürüdük. Bu hafta çalıştığım her gün bölgeyi kilitledi, muhafızlar da dahil olmak üzere kimsenin bulunduğumuz odaya yaklaşmasına izin vermedi. Kimsenin içeri girip işleri gerçekten kimin çevirdiğini görmesini istemezdi, değil mi?

Koridorda birlikte yürürken, Midas havayı tek taraflı konuşmalarla doldururken ben sürüklenen ayaklarımı izliyorum. Sırada hangi odaları yapacağımızı, ilk seferimde neleri kaçırdığımı, soyluların ne kadar altına ihtiyacı olduğunu anlatıyor... Bazen benimle değil de doğrudan büyümle konuşuyormuş gibi hissediyorum. En azından benim cevap vermeme gerek yok.

Sağda ve solda kıvrılan ikiz merdivenlerden oluşan büyük girişe çıktığımızda sırtımdan ter damlıyor ve bacaklarım titriyor.

Sahanlıkta duraklıyorum, Midas bir şeyler hakkında gevezelik ederken nefesimi tutmak için korkuluklara tutunuyorum.

"Kral Midas."

Midas üstümdeki merdivenlerde durup dönüyor, benim başım da yeni sesle yüzleşmek için dönüyor. Solumuzdaki ikinci merdivende, basamaklardan inen bir çocuk ve arkasından gelen üç Ranhold muhafızı var, mor pelerinleri sırtlarında ağır ağır sallanıyor.

"Prens Niven," diye cevap veriyor Midas başını eğerek. Sadece onu çok iyi tanıdığım için, cilalı sesindeki hoşnutsuzluğu fark edebiliyorum. "Bana hâlâ iyi olmadığınız söylendi."

Çocuk, kol ağızlarına gümüş buz sarkıtları işlenmiş matem siyahı giymiş. Babası için yas tutuyor, beni neredeyse öldüren adam için.

Elim yukarı kalkıyor, parmaklarım boğazımdaki yara izinin üzerinde kayıyor. Artık çok belirgin değil, sadece küçük, pürüzlü bir çizgi, ama dokunduğumda, Fulke'nin bıçağının kenarının içeri girdiğini hissedebiliyorum.

"Bugün daha iyi bir gün geçiriyorum," diyor prens, hızlı adımlarla merdivenin geri kalanını inerken.

Niven genç. Tahmin etmem gerekirse, on iki yaşından büyük olamaz derim. Yine de kraliyet ailesinden gelen bir çocuğun tüm havasını taşıyor. Mağrur bir çene, mükemmel taranmış kahverengi saçlar ve özenle dikilmiş kıyafetler. Gözlerini bana çevirdiğinde, Fulke'ninkiler gibi kahverengi değil de mavi olduklarını görmekten memnun oluyorum.

Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor, sanki bir an için beni bir insan değil de bir heykel sanmış gibi. "Demek doğruymuş," diyor bana doğru adım atarken. "Tamamen yaldızlı."

Geriliyorum ama Midas anında yanıma gelip onu uzaklaştırıyor. "Prens Niven, bu Auren. Benim altın dokunuşlu favorim."

Çocuğun gözleri üzerimde geziniyor. Midas'a bakmadan önce "Tuhaf," diye mırıldandı. "Neden tüm eyerlerini altına çevirmiyorsun?"

"Çünkü o özel biri."

İçimden homurdandım.

Dudağını hafifçe kaldırmasına bakılırsa, Prens Niven bu cevaptan da pek etkilenmişe benzemiyor. "Babam bir zamanlar her şeyi kopyalayabiliyordu ama gücü insanlar ya da hayvanlar üzerinde işe yaramıyordu. Ama *benim* sihrim ortaya çıktığında, onunkinden bile daha güçlü olacak. Belki seninkinden bile daha güçlü olacak," diyor, ancak bir çocuk prensin olabileceği kadar kendini beğenmiş bir ses tonuyla.

"Sihrin ortaya çıktığında çok etkileyici olacağına eminim," diye sakın bir şekilde cevap veriyor Midas.

"Evet." Niven başıyla onaylıyor ve beni tamamen başından savmadan önce son bir kez daha dikkatini üzerime yöneltiyor. "Sizi yakaladığıma sevindim Kral Midas. Sizinle bazı konuları görüşmek istiyorum. Toplantı odasına gidelim mi?"

Midas'ın parmağının kalçasına sinirli bir şekilde vuruşunu yakalamak için tam zamanında bakışımı kesiyorum, pantolonunun altın kumaşına karşı altı sürekli thrums.

Bundan nefret ediyor, değil mi?

Deli gibi sırtmamak için kendimi zor tutuyorum. Şu anda ne kadar bitkin olduğum için biraz tokat mutluluğunda olabilirim, ama bu konuşma beni hemen canlandırdı. Midas, kendini beğenmiş küçük prensle uğraşmaktan nefret ediyor olmalı.

Beşinci Krallık'ın hükümdarını oynamakla meşgul.

Midas'ın yüzündeki ifadeyi görmek bile yorgunluğuma geliyor. Aklına gelen her kötü düşünceyi yutmak ve onun yerine prensi selamlamak için kendini nasıl zorladığını görmekten son derece memnunum.

"Elbette, Majesteleri. Her konuda size yardımcı olmak için buradayım."

"Mükemmel," diyor Niven, sesi biraz tiz ve genizden geliyor. "Hadi git."

"Sizinle birazdan buluşacağım, favorimi odasına götürdükten hemen sonra."

Midas onu merdivenlerden yukarı kadar takip etmemi işaret ederken bunu söylüyor.

Prens Niven kaşlarını çatıyor. "Bir kralın bu kadar önemsiz bir şey yapmasına gerek yoktur herhalde?" Çocuk etrafına bakınıyor ve üstümüzdeki sahanlıkta Midas'ın altın giysili iki muhafızını görüyor. "Siz oradakiler! Buraya gelin ve Kral Midas'ın gözdesine odasına kadar eşlik edin. Kralınızın ilgilenmesi gereken çok önemli bir işi var ve böyle şeylerle uğraşamaz."

Midas'ın yüzü kızarıyor ve bu manzara boğazımda bir kahkaha patlamasına neden oluyor. Dışarı çıkmadan önce onu bastırıyorum, ama öksürükle örtbas etmek zorunda kaldığım boğucu bir ses çıkarıyorum.

İki kraliyet mensubu da kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Özür dilerim," diye törpüledim. "Boğazıma toz kaçtı."

Midas yanıma gelirken, yukarıdan gelen muhafızlar hızla bize doğru ilerliyor. "Doğruca odana git."

Çenemi eğiyorum, onun itaatkâr eyeri rolünü oynuyorum. "Evet, Kral Midas."

Duraklıyor, gözleri hafifçe kısılıyor ve bunun ona *kralım* yerine Kral Midas dediğim için olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor. Bu ikimiz için de yeterince açıklayıcı olmalı. Onu artık benim olarak görmüyorum.

Muhafızların gelişi Midas'ın dikkatini benden uzaklaştırıyor, böylece onlara ters ters bakabiliyor. Cebini karıştırıp bir anahtar çıkarmadan önce, "Ona doğruca odasına kadar eşlik edin," diye emrediyor. Anahtarı muhafızlardan birinin eline tutuşturuyor.

"Evet, Majesteleri."

"Gelin, Kral Midas. Konuşacak çok şeyim var," diyor Niven, yanımdan geçip toplantı odasına doğru yürümeye başlarken sabırsızlığı gösterişli ses tonundan damlıyor.

Midas'ın omuzları geriliyor, kaşları kızgınlıkla iniyor. Siyasi bir ağ örmekle meşgul olmasaydı prene gerçekten ne söyleyeceğini merak

ediyorum

sahte inceliklerle dolu.

Midas bana son bir kez baktıktan sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve Niven'a yetişiyor. Prens konuşmaya başlarken geveze sesi bana kadar ulaşıyor. Midas da Niven'ın adımlarına ayak uyduruyor, o kadar sert ki kolları iki yanında sallanmıyor bile. Köşeyi dönüp gözden kayboluyorlar ve üzerimde taşıdığımı fark etmediğim bir gerginlik hemen gevşiyor.

"Gelin leydim."

Dikkatimi muhafızlara veriyorum. "Evet. Tamam," diyorum iç çekerek. "Sadece... bana bir saniye ver."

Hâlâ korkuluklara yaslanmış halde ayaklarıma bakıyorum, sanki onlara bakmak bir şekilde cesaret verecekmiş gibi. Önce bir, sonra iki adım atmayı başarıyorum ama üçüncüde bacaklarım yine titremeye başlıyor. Ayağımı kaldırıp kendimi merdivenden yukarı çektiğimde, yere buruşuk bir yığın halinde düşme olasılığımın çok yüksek olduğunu fark ediyorum.

Tekrar duruyorum ve korkuluğa yaslanıyorum, avuçlarım trabzanı kavradığım yerde zonkluyor. Yüce Tanrım, dört gün boyunca gücümü aralıksız kullanmak çok fazla.

"Leydim?"

"Sadece... bana... bir dakika ver." Bu sefer bir *saniye* yerine bir *dakika* diyorum ama gerçekten birkaç saate ihtiyacım olacak.

Nefes alıp vermeye çalışıyorum, yıkılmamak için kendimi zorluyorum. Kendimi fark ettiğimden *çok daha fazla* zorladım.

"Size hemen yukarı kadar eşlik etmeliyiz," diye ısrar ediyor muhafız.

Kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar zayıf hissediyorum ve bu beni çok kızdırıyor. Bu zayıflık tam da ortadan kaldırmam gereken şey. Zihnimi, bedenimi ve gücümü daha da güçlendirmeliyim.

Gardianlar fısıltıyla konuşuyorlar ama zihnim yüzüyor, bu yüzden beklemek zorundalar. Başımı korkuluklara yaslıyorum, bedenimi ayakta uyuyakalmaması için ikna etmeye çalışıyorum. İşe yaradığından emin değilim.

"Saka kuşu? Neyin var?"

Gözlerimi açtım.

Halsiz bir şekilde başımı kaldırmadan sola çeviriyorum. Kafam *ne zamandan beri bu kadar ağır?*

"Rip?"

Merdivenleri ikişer ikişer çıkararak bana doğru ilerleyişini, deri üniformasının kaslı vücuduna neredeyse kalıp gibi yapışmasını izlerken görüşüm tünelleşiyor. Onun gerçek olduğunu görebiliyorum, beden ikizi değil, çünkü kaskı

kapalı ve karanlık aurası silüetine yapışmış durumda. Sivri uçları tehditkâr bir şekilde dışarı fırlıyor ve yüzündeki ifade muhafızların geri çekilmesine neden oluyor.

Rip onların geri çekildiğini gördüğünde kalın alnında bir fırtına kopuyor ve aurası tiz bir nota gibi havayı delip geçiyor, tiz titremeden irkilmeme neden oluyor.

"Başka bir krallığın ordusundan bir komutanın kralınızın gözdesine doğru geldiğini görüyorsunuz ve içgüdünüz *geri çekilmek mi oluyor?*" diye feveran ediyor.

Vay be.

Sesinden taştan karanlık öfkeyle tüylerim diken diken oluyor ve nefesim göğsümde sıkışıyor.

İki adamın önünde duruyor, ikisinden de bir karış daha uzun. Gözlerinin alev alev yanan siyahlığı, bakışlarından nasibini alanın ben olmadığımı sevinmemi sağlıyor.

"Biz... biz sadece ona odasına kadar eşlik ediyorduk."

"O neredeyse yere düşerken sen orada dikilip işe yaramazlık yapmaktan başka bir şey yapmıyordun." Çenesi gergin, yüz ifadesi keskin bir küçümsemeyle dolu ve sözlerinden bir alfa kurdunun uyarı hırıltısı gibi yayılan vahşi korumacılık nabzımı hızlandırıyor.

Şu anda, söylentilerdeki gibi tehditkâr bir canavar gibi görünüyor. Ben bile biraz korkuyorum ama bana zarar vermeyeceğini biliyorum. En azından fiziksel olarak.

"Ben iyiyim," diyorum, sesim gırtlaktan çıksa da, sessiz.

Aurasının bana doğru uzanması beni şaşırtıyor ve tenimi okşadığını hissedince nefesim kesiliyor. "Oh?" Rip kaşını kaldırarak soruyor ve oradaki kör sivri uçları havaya kaldırıyor. "O zaman dik dur."

"Tabii, hazır başlamışken ben de bir at kaldırayım. Belki de Barrens'a kadar koşarım," diye homurdanıyorum.

"Mm-hmm," diyor Rip, açıkça haklılığını kanıtlamanın verdiği ukalalıkla. Boktan listesini yapmış gibi görünen muhafızlara geri döner.

"Düşman olmadığım için şanslısın. Şanslısın ki benim kralım seninkiyle ittifak imzaladı. Çünkü ikiniz de onu korumaya hakkı olmayan beceriksiz aptallarsınız," diye homurdanıyor Rip, sesinde kaynayan bir öfke var ve bu öfke kızaran tenimi alevlendiriyor, göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Kralınıza nasıl davrandığınızı söylemeden önce gidin."

Muhafızlar ağzı açık kalır. "Ama iyilik-"

"Onunla odalarına kadar yürüyeceğim ve benim tarafımdan çok daha fazla korunacak."

Siz ikinizin aksine, bir tehdit yaklaştığında asla geri çekilmem."

Midem alt üst oluyor ve içimde bir duygu dalgası yükseliyor. Üstüne vazife olmayan bir işe karıştığı için sinirlenmem gerekirken, bunun yerine... rahatladım. Burada olduğu için rahatladım, beni kendi yöntemiyle savunduğu için rahatladım. *Rip olduğu* için rahatladım.

"Komutan-"

"Kral Midas şu anda ne kadar işe yaramaz olduğunu görseydi, kollarını altın kırılganlara bağlardı. Ama size bir sır vereceğim." Yüzlerine doğru eğiliyor, kollarındaki sivri uçlar vurmaya hazır pençeler gibi, yanaklarındaki pullar ise azalan ışığın altında parlıyor. "Sizi çok, *çok* daha kötü cezalandırırdım."

Gardiyanlardan birinin yutkunduğunu duydum.

"Şimdi siktir git." Çenesini yukarı kaldırdı ve hepsi bu kadar. Elinde anahtar olan muhafız anahtarı Rip'e doğru itiyor ve ikisi de dönüp ayakları yanıyormuş gibi kaçıyor, gürültü tamamen kesilene kadar adımlarını hızla atıyorlar.

Rip ile yalnız kaldım ve birbirimize bakarken zaman durmuş gibi görünüyor, buz tutmuş bir göl gibi aramızda düzleşiyor.

Yutkunuyorum ve gözleri boğazımda geziniyor, boynumdaki deri kızarıyor, sanki bakışlarını bir çivinin sürtünmesi gibi hissedebiliyorum. Neden birdenbire kalbim yapraksız bir çalının arkasından başını kaldıran bir geyik yavrusu gibi görünüyor? Sanki dişler ya da pençelerle değil de dikenlerle dolanmış bir av gibiyim. O kadar isteyerek yürüdüğüm dikenli çalıların kıvrımlarında saklı dikenler tarafından, kalbimin kanı her bir dikenini kaplıyor.

Hiç şüphe yok. Şu anda, en zayıf ve en savunmasız olduğum anda, gerçek çırılçıplak yatıyor, tıpkı hiçbir şeye dönüşmemiş bir bakire gibi.

Kendime ne kadar yalan söylemeye çalışsam da, onu ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışsam da, gerçek tenimin kızarması ve göğsümün ağrmasıdır.

Bu dipsiz gözlü erkek beni çoktan tuzağa düşürdü.

Bölüm 15

AUREN

Aramızdaki *zaman tik takları* sadece göğsümdeki atışlarla işaretleniyor, bu atışlar onun boynundaki nabız atışlarıyla eşleşiyor gibi görünüyor.

Her ne kadar bu geniş girişte dursak da, beyaz kırılgan göğsündeki deri kayışlar gibi başının üzerinde çaprazlama uzansa da, sanki birlikte küçük bir muhafazanın içindeymişiz, mevcut her alanı yiyip bitiriyormuşuz gibi geliyor.

Rip, parmaklıkların üzerine yığıldığım yerde beni değerlendiriyor ve eğer kendimi bu kadar kötü hissetmeseydim, ne kadar zayıf göründüğümü umursayabilirdim. Yine de zihnim çok fazla yanmış durumda, bu yüzden her türlü önemseme buzlu pencereden dışarı çıktı.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce. Ses tonu farklı. Muhafızlara karşı kullandığından çok farklı. Yumuşak sesi, yıldızlarla aydınlanmış bir göletin üzerindeki sis gibi bedenimi kaplıyor sanki.

"Ben mi? Ben harikayım. Mükemmelim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, ancak kelimelerim çok özensiz, çok bulanık.

Rip gözlerini kısar. "*Sarhoş musun sen?*"

"Güç sarhoşu." Utanç verici bir şekilde, kendi kötü şakama gülmeye başladığımda içimden inanılmaz yüksek sesli bir homurtu çıkıyor. Sonra Rip'in yüzündeki çatık kaşlara daha çok gülmeye başlıyorum, ta ki tüm vücudum neşeyle titreyip dik durmayı daha da zorlaştırana kadar. Evet. Sonunda çatladım. Büyümle birlikte duyularım da tükendi.

Rip'in ağzının kenarı eğlenerek seğirdiğinde, bu manzara karşısında midem bulanıyor. Kahkahalarım gelgitin çekilmesiyle azalıyor, histeriklerim terk edilmiş bir kıyı şeridi gibi kuruyor.

Savaşan arzularım beni ondan uzaklaşmak mı yoksa yakınlaşmak mı istediğim konusunda kararsız bırakıyor.

Kötü bir fikir. Kötü, korkunç, berbat bir fikir.

Yine de yorgunluğum beni soyup soğana çevirdi, çünkü sadece *nefes* almak istiyorum. Plan yapmayı, rol yapmayı, endişelenmeyi bırakmak ve bir

an için sadece *olmak*.

Gerçi bu tehlikeli bir su ve ben asla iyi bir yüzücü olmadım.

Birdenbire gerginleşen gözlerim, dikkatimi dağıtacak bir şey yapma ihtiyacıyla sağa sola dalıyor... bir şeyler yapma ihtiyacıyla, sırf ona doğru bir adım atmamak için, çünkü şu anda kendime güvenmiyorum.

"Odama gitmem gerekiyor," diye bağıyorum, sesim gerginliğimi, kaçma ihtiyacımı yalanlıyor.

Sarsılarak doğruluyorum ve bir adım atmak için hamle yapıyorum ama yoğun bir baş dönmesi beni vuruyor ve jöleli bacaklarım pes ediyor. Halı aniden kayganlaşmış gibi ayaklarım altımdan kayıyor ve bacaklarım bükülürken ağzımdan bir alarm balonu çıkıyor.

Düşmeme fırsat vermeden Rip'in güçlü kolları etrafımı sarıyor, biri dizlerimin altında, diğeri sırtımın arkasında ve ağırlık merkezimi bile kaybedemedi havalanıyorum.

Kocaman gözlerle ona bakıyorum. "Kaydım."

İçinden yumuşak bir kahkaha yükseliyor, eskimiş kayaların üzerinden akan su gibi serin ve ferahlatıcı. "Fark ettim," diye yanıtlıyor, daha önce yaptığımız aynı konuşmayı yineleyerek. Kutup denizinin kenarında, mavi bir matem ayının altında sadece ikimiz dururken.

O zamanlar her şey daha basit görünüyordu.

Kollarındaki sivri uçlar gitmiş, göz açıp kapayıncaya kadar derisinin içine gömülmüş, böylece beni delmemişler. Beni saran kollarının, beni tutarken hiç tereddüt etmemesinin inanılmaz derecede farkındayım, sanki beni sonsuza kadar tutabilir ve asla bırakmayabilirmiş gibi.

Neden bu bende ağlama isteği uyandırıyor?

"Beni yakaladın," diyorum ama sesim daha çok bir fısıltı gibi çıkıyor, içinde söylenmemiş bir sorunun sesi sürükleniyor.

Çenesini aşağı eğiyor, gözleri kavrulmuş bir güne karşı gölge gibi beni kaplıyor. "Ne zaman yakalamaya ihtiyacın olursa bunu yaparım, Saka Kuşu."

Şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı başım dönüyor. Bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum, göğsüm gökyüzünde birlikte dönen oyuncu bir kuş sürüsü gibi çırpınıyor.

"Kahretsin," diyorum, bunun ne kadar kötü olduğunu fark ettiğimde aklım başıma geliyor. "Bana dokunmamalısın."

Kollarındaki kaslar geriliyor ama beni üst kata çıkarmaya başlarken yüzü okunmaz hale geliyor. "Altın kralın bundan hoşlanmayacağı için mi?"

Başımı salladım. "Hayır, sorun o değil, sorun... Bak, beni yere bırakabilir misin?"

"Ve düşmene izin mi vereyim? Hayır."

Şu an çok telaşlıyım. Kurdelelerim bile gevşekçe bağlanmış fiyonkları çekiştiriyor. Göğsünün düzlemlerini kolumda hissetmek ve bedenimi güçlü bir şekilde kavraması altıncı bir farkındalık hissi uyandırıyor. O beni tutarken kendimi duygusal olarak nasıl uzaklaştırabilirim?

"Seni altınlayabilirdim, yani yaldızlayabilirdim. *Seni yaldızlayabilirdim*," diye kekeliyorum, yüzüm kızarıyor.

"Sarhoş olmadığına emin misin?" diyor alaycı bir sırıtışla.

Yüce Tanrım, bana öyle baktığında, o ince, gizemli gülümsemesini gösterdiğinde, tüm yüzünü değiştiriyor. O, aşkın bir güzelliğe sahip, için için yanan, seksi bir savaşçı ve ben onun kollarında olmayı çok seviyorum.

Dudaklarımı yalıyorum, gözleri aşağıya kayıyor ve midemi titretiyor. "Sarhoş değilim ama şu anda olmayı çok isterdim."

Gülümsemesi genişliyor ve kendi dudaklarımın seğirdiğini, köşelerinin dansa katılmak istercesine yukarı kalktığını fark ediyorum.

"Ama seni yaldızlayabilirdim," diye tekrarlıyorum. "O zaman burada, merdiven boşluğunda sıkışıp kalmış bir heykel olurdunuz ve altının sizin renginiz olduğunu sanmıyorum Komutan."

"Katılmıyorum. Altın hızla favorim haline geldi."

Bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkın bir şekilde ona bakıyorum.

Ağzımın açık kalması o kadar etkili oluyor ki, gözümü kırpmadan baktığım şaşkınlık halim başımı bir kez daha yorgunluktan sersemletiyor. Ona doğru daha da yığılıyorum. "Ugh."

Rip beni tutuşunu ayarlıyor ve boynumun geriye düşmemesi için çaba sarf etmem gerekiyor. "Çok sarkıksın."

Başımı onun sert ve kaslı göğsüne yaslıyorum. "Çok sertleşmişsin," diye karşılık veriyorum.

Ağzından zengin, karanlık bir kahkaha dökülüyor. "Hiçbir fikrin yok."

Sırıttığında yüzüm anında parlıyor, yanaklarının kıvrışıklıkları pullarının parıltısını kaldırıyor ve onu o kadar muhteşem gösteriyor ki tek yapabildiğim bakmak oluyor.

Benimle *flört ediyor*. Ve göğsümdeki baş döndürücü duyguya dayanarak, bundan hoşlandığımı bile inkar edemem. Hem de *çok*.

Bu yasak arzuyu hissetmek farklı bir özgürlük türü, yeni bir ülkenin sınırını geçmek gibi. Bir anda kendimi her şeyin farklı olmasını, başka koşullar altında tanışmış olmayı dilerken buluyorum. Aramızda Kral Ravinger, Midas ve geçit vermez bir arazide çıkıntı yapan ihmaller olmasaydı... çünkü sanırım bu yürüyüşü sevebilirdim.

Eğer bana kim olduğu hakkındaki gerçeği söyleseydi her şey ne kadar

farklı olurdu?

Öyle miydi? Hile ve manipölasyonlarla Midas'ın izinden gittiğini hissetmeseydim?

Öfkem tekrar yükseliyor, hatta tamamen ona değil, içinde bulunduğumuz karmaşık ağa, çünkü kendimi *soyulmuş* hissediyorum. Bir şeyim çalındı... benim olabilecek bir şeyim.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve ne kadar yutmaya çalışsam da yutamıyorum. "Bana dokunmamalısın," diye itiraf ediyorum, eldivenli ellerim omuzlarında kıvrılırken bile. "Ben tehlikeliyim."

Gözleri neşeyle parlıyor, kenarları kırışıyor, onu çok daha genç, çok daha az engellenmiş ve huysuz gösteriyor. "Öyle görünüyorsun." Ona kaşlarımı çatıyorum ama bu beni merdivenlerden yukarı çıkarırken onu daha da eğlendiriyor gibi görünüyor.

"Ben tehlikeliyim," diye ısrar ediyorum, belki de şu anda bu ifadem biraz itibarsızlaşmış olabilir. "Şey... belki şu anda değil, çünkü tükenmiş durumdayım. Geceleri de değil, çünkü o zaman gücüm işe yaramıyor ve-"

"Yani gücün sadece gündüzleri mi çalışıyor? Ben öyle sanıyordum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, içimden kendimi tekmeliyorum ama artık çok geç. Şu anda kendime güvenmemekte haklıydım. Sadece duygularıma değil, görünüşe göre sırlarıma da. Gerçi asıl sırlarımı zaten biliyor ama beni ifşa etmedi. Henüz.

İçimde bir endişe yumağı yuvarlanıyor. "Bu bilgiyi bana karşı mı kullanacaksın?"

Rip yürümeye devam ederken bana bakıyor, aurası şuruplu bir bulanıklık gibi etrafında uğulduyor.

Sakalları, onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi yine daha kalın, kirli sakaldan ziyade. Soluk çenesinin üzerindeki siyah kıllar, nasıl bir his olduğunu görmek için uzanıp dokunmak istememe neden oluyor. Orada bile keskin mi? Yoksa kafasındaki kabarık saçlar gibi daha mı yumuşak?

Hızlı adımlarla yürümesine rağmen kollarıyla beni sarsmıyor. Hareketleri akıcı ve zarif, ona bakınca hiç de beklediğiniz gibi değil. Ama Rip her zaman beklenmedik olmuştur. "Niyetim seni asla kullanmak değil, Saka Kuşu." demesi gibi.

Bir an için hiçbir şey söyleyemiyorum. Ellerim omuzlarında hafifçe geriliyor, vücudumdan onunkine doğru bir gerginlik yayılıyor. "Biliyor musun, sanırım sana inanıyorum. İnanmamam gerekse bile."

Sıkışmış kaslarındaki gerginliğin az da olsa gevşediğini hissediyorum. "Evet, yapmalısın."

Kurdelelerimden biri fiyonkundan kayıyor, altın uzunluğu koluna dolanıyor ve yüzünde fazlasıyla memnun bir ifade belirliyor. "Kurdelelerin beni sevmişe benziyor."

"şey, beyinleri yok, yani..."

şimdiye kadar duyduğum en zengin, en derin kahkaha onun içinden geçip beni sarıyor. Neredeyse sese doğru eğiliyorum, sanki kendimi kabuğunun altına gömmek istiyorum.

Tehlikeli. Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum, ona bu kadar yakın olmak, özellikle de şu anki halimle. Donanımım yok, duvarlarım örölmemiş ve ona doğru devrilmemek için bu duvarlara *ihtiyacım var*.

Bu yüzden büyük bir irade gücüyle kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum, kurdelemi çekerek baş döndürücü bağlantıyı koparıyorum.

Kendimi ondan, o andan kopardığım anda, iç çektiğini duyuyorum, göğsü omzumun altında yükselip alçalıyor ve hayal kırıklığının nefesini taşıyor. "Hangi odalar senin?"

Elbette bunu bilmesi gerekiyor ama ona söylemekten çekiniyorum.

Tereddüt ettiğimi hissedince, "Benimkiler bu katta, karşı tarafta, kar tanesi kapının olduğu yerde" dedi.

Bu bilgiyi içime çekmemiş gibi yapıyorum. "Bu koridorun hemen aşağısında ve bir kat daha yukarı. Midas'ın karşısındaki kapı."

Neredeyse oldu ve sonra kendimi kapatabilir ve Rip'in beni etkileme şeklinden saklanabilirim.

"Hmm."

Gözlerim kesildi. "Bu *hmm* ne anlama geliyor?"

Odama doğru dönerken sorumu duymazdan geliyor. Onun yerine "Gücün neden tükendi?" diye soruyor.

Her zaman içine düştüğümüz bu ileri geri, birbirimize sorular savurma ve cevapları zor yakalama durumu.

Kulağımın dibinde gergin ama giydiğı deri gömlek esnek, tahmin ettiğimden çok daha yumuşak. "Çünkü çok fazla kullandım," derken buluyorum kendimi sessizce.

"Ve Midas sizi bu noktaya mı getirdi?"

"*Altın Kral* olarak sürdürmesi gereken bir itibarı var," diyorum dilimden dökölen fazlasıyla acıyla.

Rip tadını almış gibi görünüyor, o kadar sert ısıırıyor ki dişlerinin gıcırdadığını duyuyorum. "Artık gücünü kullanmasına izin vermemelisin."

Ses tonundaki yargılama beni geriyor. "Anlamıyorsun," dedim.

Aklım hemen Digby'ye takıldı. "Mecburum."

"Hiçbir şey yapmak *zorunda* değilsin," diye karşılık veriyor. Aurası tekrar titreşiyor ama bu sefer düzensiz ve sinirli. Bu ikimiz için de geçerli, çünkü ben ne yaptığımı biliyorum ve bu itaat oyunu gerekli.

Son merdiveni çıkarken, bunun nasıl görüneceğini ve neyin tehlikede olduğunu hatırlıyorum. "Neredeyse geldik. Gardiyanlar görmeden beni yere bırakmalısın."

Alevlenmiş, acımasız gözler benimkilere dikildi. "Midas'ın muhafızları umurumda bile değil."

Ani öfkesi yüz ifademi kaş çatmaya dönüştürüyor. "*Rip*."

"Bunu konuşmuştuk. Dik bile duramıyordun Auren. Seni yere sermeyeceğim," diyor bana, sesi kayaların kaba sıyrıklarına benziyor, sert ve inatçı. "Midas'ın onun *iyiliğine* dokunduğumu duyması umurumda değil. Hatta umarım duyar."

İnatçı piç kurusuna iç çekiyorum. "Bu sadece Midas'la ilgili değil. Bana dokunmanın sorun olmadığını düşünmeni sağlayarak bir hata yaptım," diyorum sessizce, ona bakamadan. Ya alacakaranlık olmasaydı? Tek bir dokunuş. Tek gereken bu ve bunun sonuçları beni dehşete düşürüyor. "Bencilce davrandım. Ama kendi iyiliğin için durmalısın."

Merdivenlerin tepesinde aniden duruyor ve sonra beni döndürüyor, aniden popomu sahanlıktaki düz korkuluğa yerleştiriyor, vücudum ona doğru bakıyor. Altımdaki korkuluğu kavriyorum, geriye doğru yuvarlanmadan önce kendimi ortalıyorum, ama buna gerek yok, çünkü kolları beni zaten sabitliyor.

Elini cesurca başımın dibine doluyor, parmakları omurgamdan aşağı karıncalanmalar gönderecek kadar basınçla enseme bastırıyor. Başımı kendine doğru çevirip yüzünü tam önüme indirdiğinde nefesim göğsümde kilitleniyor. Gördüğüm tek şey o, var olan tek şey o olana kadar diğer her şeyi engelliyor.

"*Kendi iyiliğim için mi?*" Soru, yanağındaki pulların ağına takılmış bir hırıltı gibi. Sesi *tam orada*, dudaklarımda bir dil darbesi gibi hissediliyor, kulaklarımdan geçip göğsüme yerleşiyor ve tüm bedenimi alarma geçiriyor.

Kurdelelerim de geri kalan her şeyim gibi donmuş durumda, bir büyüünün gözlerine yakalanmış yılanlar gibi. "Evet."

Bakışlarının yoğunluğu karnımda bir ateş yakıyor. "*Benim iyiliğim bir korsan gemisinde sıkışıp kalmıştı, fener gibi bir aura ile*

Barrens," diye homurdanıyor, kalın bir sesle beni düğümlemek için. "*Benim iyiliğim*, onunla kıyaslandığında *hiçbir şey* olmayan adamların önünde sinmekti."

Şok içinde ona bakarken tüm nefes alma yeteneğim kayboldu.

"*Kendi iyiliğim* benden nefret etti, benimle savaştı, benimle tartıştı, ama umurumda değildi, çünkü onun yavaş yavaş kabuğundan çıkmasını, her seferinde bir katmanı soymasını izledim ve bu çarpıcıydı." Yüzümün önünde bir parmağını kaldırıyor. "Tek bir dokunuş aldım. Tek bir tat aldım ve eğer bu bir bencillik eylemiyse, bilmelisin ki kesinlikle tek taraflı değildi Auren."

Göz

kırpamıyoru

m.

Düşünemiyo

rum.

"Ne... ne diyorsun?" Göğsüm, belirsiz bir denizdeki dalgalar gibi, nefes nefese sorduğum soruyla kabarıyor.

Onun dipsiz gözlerinin derinliklerinde boğulabilirim.

Sanki belirsizliğim onu sinirlendiriyormuş gibi dişleri birbirine çarpıyor. "*Senin benim iyiliğim* olduğunu söylüyorum. Ve senin için, sana bir seçenek sundum ama sen *onu seçtin*."

Kafatasımın içinde bir fırtına kopuyor. Emdirilmiş bulutların sarmal bir koleksiyonu kafamın içinde dalgalanıyor, nabzımda gürlüyor ve yanaklarıma yağmak için yağmur tehdidinde bulunuyor.

Ama sen onu seçtin.

"Rip-"

"Her zaman onu seçeceksin. Bana böyle söylemiştin."

Yüzüme fırlattığı kendi sözlerimden irkiliyorum, çatlayan duvarlarımdan barajını aşan çalkantılı bir tufan.

"Hâlâ doğru mu?" diye soruyor, çaresiz bir talep gibi.

Göz kapaklarımda su boncukları, zifiri karanlığa menteşelenmiş altın bir bakış. İlk damla yanağımdan aşağı süzülüyor, parçalanan kararlılığımı sıkarak geçiyor. Ama ona cevap vermek için ağzımı açtığımda, hiçbir kelime gelmiyor.

Bunun yerine Rip hareket ediyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum, rüzgâr ve yağmur ahenkli bir birliktelik içinde. Bedenim dönüyor ve o da bacaklarımdan arasına giriyor, ben korkuluklara tünemişken, bir elini sağıma dayamış, düşmemem için kolunu yanıma doğru kıvrımış. Başparmağını enseme dayayıp sıkıca tutuyor, parmaklarını gevşek saçlarıma sokuyor.

Ağzı aşağı indiğinde, gözyaşımı emmek için yanağıma dayandığında,

nasıl nefes alacağımı unutuyorum. Sert dudakları isyanımı içine çekiyor,
sanki ruhumdan bir yudum almak istiyor.

Ve ona izin vermek istiyorum.

Gittikçe daha da yakınlaşarak, herhangi bir sayıda insanın izleyebileceği Ranhold Kalesi'nde değil de, kendi yarattığımız özel bir boşlukta, başka hiçbir şeyin var olmadığı bir yerdeymişiz gibi davranıyoruz.

Ağzı elmacık kemiğimin yanından, kulağımın hemen altından geçiyor, sıcak nefesi hassas tenime değiyor. Ellerim iki yanımdaki parmaklıklara kenetleniyor ve kıpırdamaya cesaret edemiyorum, kalçalarım zaten onun kalçalarını sıkarken, tek yapmak istediğim başımı çevirip dudaklarımı onunkilerle kaynaştırmakken olmaz.

"Bir doğruya karşılık bir doğru söyle," diye mırıldanıyor, sesi tenime çakıl taşları gibi batıyor. "Ya da bir sır için bir sır sakla," diye bitiriyorum.

Gözyaşlarımın tuzuyla tuzlanmış sıcak bir dil dışarı fırlıyor ve ben bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. Dişlerinin tehlikeli kıstırması boynuma çarpıyor ve başımın tehlikeli bir davetle eğilmesine neden oluyor.

Eli, dudaklarımdan içmeye hazırmış gibi çenemi kavrayana kadar hareket ediyor.

"Söyle bana Auren."

Korku gözlerimi genişletiyor, şehvet dolu bulanıklığın bir kısmını temizliyor. Kalbime vuruyor, ağzımın kurumasına neden oluyor. Sözleri basit görünüyor ama *her şeyi* istiyor. Eğer teslim olursam, eğer konuşursam, geri dönüşü olmayacak.

O bir erkek. Bir kral. Sırları ve planları olan biri. Hatalarımı tekrarlamak istemiyorum ve tekrar incinmekten korkuyorum.

Başımı salladığımda acı dolu bir fısıltı dökülüyor. "*Yapamam.*" Hayal kırıklığı ikimizi de ıslatıyor.

Uzun bir süre birbirimize baktık, kasvetli bir pişmanlık içindeydik. Ve sonra Rip çekiliyor, beni sallanmaya, köksüz yuvarlanmaya bırakıyor.

"Hadi seni odana götürelim," dedi.

Sadece başımı sallayabiliyorum, göreceklerimden korktuğum için gözlerinin içine bakamıyorum.

Orada.

Bir nefeslik sürede, onun sıcaklığı, onun samimi dokunuşu, gitti. Bu Açıklık, yumuşaklık, bunların yerini soğuk bir kopukluk alıyor, o kadar uzak ki sanki aniden ayrı bir dünyadaymışız gibi.

Mesafe acı verici.

Bölüm 16

AUREN

Rip beni parmaklıklardan çekip aldı. Tutuşu artık farklı, sanki zihinsel olarak çoktan bırakmış gibi. Dokunuşu geri çekildi.

Nefret ediyorum.

Bundan nefret ediyorum.

Bunun bu kadar *zor* olmasından nefret ediyorum. Çok kafa karıştırıcı.

Çok korkutucu.

Alt dudağım titriyor ama ısııyorum. Pişmanlık midemin çukurunda çiçek açıyor, iltihaplı ve ağır. Yine de aramızdaki bu sürekli çekimden çok korkuyorum, yanlış bir karar vermekten çok korkuyorum. Sözleri ve dokunuşları beni bir yaygara ile baş başa bıraktı, bu gürültü düşünemeyeceğim kadar sağır edici.

Rip Midas değil, bunu biliyorum. Şimdiye kadar beni hiç kullanmadı, işine yarayacak olsa bile. Belki de içten içe bu düşünceyle, Midas'ın yaptığı gibi bana zarar vereceği korkusuyla savaşıyorum. Bu yüzden kendimi "Onu seçmiyorum" derken duyuyorum. Artık seçmiyorum. *Kendimi* seçiyorum."

Rip'in adımları tek bir adım için duraksıyor. Ayaklarının altındaki halı kaplı yollukta sadece bir çizme genişliği kadar, ama sözlerim tabanlarına yapıştığında bunu hissediyorum. Ama sonra adımları devam ediyor, emin ve istikrarlı, cevap gelmiyor ve acaba hayal mi ettim diye düşünüyorum.

Çok yakında, ya da belki çok uzun bir süre sonra, kapımın önündeyiz. Scofield tanımadığım başka bir muhafızla birlikte orada.

"Leydim?" diye soruyor, gözleri kocaman açılmış.

"Ne-"

"Leydi Auren merdivenlerde düştü," diye açıklıyor Rip. "Onu içeri götürüyorum."

Scofield bana tekrar seslenmeye çalışıyor ama Rip anahtarı kilide sokuyor ve hiç vakit kaybetmeden ya da muhafızların bir şey yapmasına fırsat vermeden beni içeri taşıyor. Kapıya bir tekme atarak arkamızdan kapatıyor, gözleri kararan odayı tarıyor, ateş neredeyse sönmüş.

"Seni nereye koymamı istersin?"

Ses tonundaki kayıtsızlık boğazımı sıkıyor. "Balkon.

Lütfen." Temiz havayı hissetmeye ihtiyacım var. Geceyi solumalı ve ciğerlerimin Rip'in göğsünün sıcaklığından başka bir şeyle dolmasına izin vermeliyim. Belki bu, derimin altında zıplayan bu duygu sürüsünün dağılmasına yardımcı olur.

Başını sertçe sallayarak odayı geçti ve yataktan bir yastık ve battaniye aldı. Cam balkon kapısını açıyor ve beni üzerine yatırmadan önce yastığı sandalyenin üzerine bırakıyor. Battaniye üzerime örtülüyor ama o bile artık bana dokunmadığı anda hissettiğim soğuk kaybını engelleyemiyor.

Dudaklarım aramızdaki kilometreleri azaltmak için bir *şeyler* söylemek üzere aralanıyor. Ama o çoktan arkasını dönmüş, balkonu geçmiş ve bir veda bile etmeden odama geri dönmüştü. Sanırım bir vedayı hak etmiyorum.

Titrek bir nefesle kapılardan dönüp sandalyeye yerleşiyorum, kendime bunun en iyisi olduğunu söylemeye çalışırken tüylü battaniyeyi etrafıma sıkıca sarıyorum.

Aşırı ısınmış bedenimin serinlediğini, aşırı terlemenin yanık tenimde kuruduğunu hissediyorum. Ama sessiz, durgun havada bile düşüncelerim sakinleşmiyor, duygularım dönüp durmaktan vazgeçmiyor.

Beni parmaklıklara dayamışken paylaştığımız her nefis saniyeyi tekrar tekrar yaşıyorum. Dudaklarının tenime sürtünmesini ve sert kollarının beni göğsüne yaslayışını hissediyorum. Nasıl oluyor da onun kollarında hem bu kadar güvende hem de bu kadar tehlikede hissedebiliyordum?

Bedenim yorgun olabilir ama Rip'le etkileşim zihnimi dinçleştirdi.

Söylediği o şeyler.

Kendi iyiliğim. Kendimi bu kadar *iyi* hissederken nasıl başkasının iyisi olabilirim?

Kötü mü?

Bir damla gözyaşı daha yüzümden aşağı akıyor ve ben buna aldırmış bile etmiyorum.

silip süpürüyorum. Sadece arkama yaslanıyorum, başım battaniyeyle yüksek arkalı sandalyeye yaslanıyor, gözlerim soğuğa karşı kapalı.

Gece daha da kararırken orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama ayak sesleri beni acı dolu düşüncemden uyandırdığında gökyüzünü siyah bir örtü kaplamıştı.

Dönüp baktığımda, Rip'in silüetinin odamda yeniden canlanmasını sağladığı ateşle aydınlandığını görüyorum. İçeride hareket ettiğini bile duymamıştım. Gittiğini sanmıştım. Elinde bir tepsi yemek vardı ve yanımdaki küçük demir masaya bıraktı, şekerli ekmek kokusu hemen burnuma doldu.

"Bana yemek mi getirdin?"

"Bir uşak teslim etmek için kapıya geldi," diyor bana, sesi dikkatle korunarak. "Yemek yemelisin. Güç boşalmasına yardımcı olabilir."

Kollarımı serbest bırakabilmek için battaniyeyi üzerime örterek doğrulduğumda ağzım sulandı. "Açlıktan ölüyorum." Kirpiklerimin arasından ona hızlı bir bakış attım. "Teşekkür ederim."

Bana başıyla bir selam verip gitmek için dönüyor ama ben daha ne yaptığımı anlamadan elim kolunu yakalamak için fırlıyor. İkimiz de bileğine dolanmış eldivenli parmaklarına bakıyoruz ve onu yakaladığım için hangimizin daha çok şaşırdığından emin değilim.

Hemen bıraktım, soğumuş yüzümde bir kızarıklık oluştu. "Özür dilerim, ben..." Boğazımı temizledim. "Yani... Kalıp benimle yemek yemek ister misin?"

Savunmasız. Bu sessiz soru çok savunmasız.

Belki de tüm sağduyum altınla birlikte avuçlarımdan akıp gitti ama ben onun gitmesini istemiyorum. İçimde yarılmış bir mağara var, ona gerçeği inkar ettiğim anda genişleyen kasvetli bir yalnızlık.

Rip bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor ve utanç, sürünen karıncalar gibi üzerimde geziniyor, kaşınmak istiyorum. Yaptığım şey ikimiz için de adil değil.

Midas'a yaptığım gibi ona karşı da kendimi sertleştirmeliydim. İstiyorum. Bunu denedim. Peki neden Midas'tan nefret ettiğim gibi ondan da nefret edemiyorum? Bu her şeyi çok daha kolaylaştırırdı.

Çelişkili yüzünden beni reddedeceğini, tıpkı ona korkulukta yaptığım gibi beni susturacağını görebiliyorum. Bu yüzden ondan önce davrandım.

"Boş ver. Beni yukarı taşıdığınız için teşekkür ederim."

Sadece bana bakıyor, karanlıkta ifadesi okunamıyor. "Gerçekten," diyorum gergin bir şekilde. "Sadece benimle kalmak zorunda hissetme kendini."

Çünkü ben sordum. Zaten muhtemelen kötü bir fikir. Akşamdan kalmayım ve korkuluktaki o andan sonra..." Sanki yüzümdeki kızarıklık sesimi çalmış gibi sözümü kesiyorum. "Her neyse. Bana yalan söylediğin için sana hâlâ kızgınım, biliyorsun ve senin de şu anda bana kızgın olduğun çok açık, bu yüzden kalmaman muhtemelen daha iyi olur."

Başını sallıyor, bir an için gökyüzüne bakıyor, sanki tomurcuklanan yıldızların arasına sıkışmış bir sabır bulup bulamayacağını anlamaya çalışıyor. Belki de sonunda bir şeyler bulmuştur, çünkü bir nefes verir ve "Böyle bir davete nasıl karşı koyabilirim ki?" der.

Sürpriz bir şekilde yanımdaki sandalyeye oturdu.

Daha çok korktum ya da rahatladım.

Tepsiadaki yemeği birlikte yemeye başlarken göz ucuyla onu izliyorum, ellerimizin birbirine değmemesine, hatta bir santim bile yaklaşmamasına dikkat ediyorum. Sinirlerim onun daha fazla farkında ve yemin ederim bakışlarının sürekli boynumun yan tarafına indiğini, ağzının gittiği yolu takip ettiğini görüyorum.

Bu *kesinlikle* kötü bir fikirdi.

Birkaç dakika boyunca aramızdaki sessizlik bir yük gibi. Gergin omuzlarımızda taşınıyor, sert ellerle yoklanıyor. Ama yavaş yavaş ağırlığı kalkıyor, daha kolay, daha tanıdık bir şeye dönüşüyor. Bir an için, neredeyse ordusuna geri dönmüş, çadırın sessizliğini paylaşıyormuşuz gibi davranabiliyorum.

İki şekerli ekmek, biraz ballı jambon ve vişne kırmızısı şuruba batırılmış meyve yiyorum. Buradaki yemeklerin her zaman tatlı ve yapışkan olduğunu fark ettim, ancak şu anda gerçekten umursamıyorum, çünkü parmaklarımı her yaladığında Rip'in gözlerinin bana doğru kaydığını hissediyorum.

Tüm tepsiyi temizlediğimizde kendimi daha iyi hissediyorum, artık her an devrilecekmişim gibi hissetmiyorum. Avuçlarımda buğulanmış bir kupa bal likörüyle, tam kar yağmaya başlarken iç çekerek arkama yaslanıyorum. Bulutlardan kopan taneler, parşömen bir zeminden kopan konfeti kâğıdı gibi düşüyor.

Yumuşak, yavaş, rahatlatıcı.

Karın kirpiklerime düşmesine izin vererek yukarı bakıyorum ve Rip'e bakmak için döndüğümde, onun zaten bana baktığını görüyorum.

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye soruyor alaycı bir tonla. Sessizliği sona erdirmek, merdiven boşluğundaki azarlamayı geride bırakmak için rahatlamış bir şekilde üzerine atlıyorum.

"Öfkeli."

Rip sanki daha azını beklemiyormuş gibi başını öne eğiyor.

"Sen mi?" Ona soruyorum.

"Öfkeli."

Ağızlarımız eşzamanlı olarak seğiriyor, ortak sırtışlarımız köşelerden yukarı kalkıyor.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, sırtındaki sivri uçlar derisinin altında kayboluyor. "Sen ve ben oldukça iyi bir çiftiz."

Onun sözleriyle, battaniyenin altında sarılı olmama rağmen kollarıma bir ürperti yayılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzünde çözemediğim esrarengiz bir ifade var ve cevap vermek için ağzını açıyor ama tekrar düşünüp bir kez daha susuyor. Kar taneleri siyah

saçlarına düşüyor, mürekkepli bukleleri ıslatırken

bana alıştığım o yoğunlukla bakıyor. "Bu olağanüstü, biliyorsun."

"Neymiş o?" Ben soruyorum.

"Tüm dünyadaki son iki fae olabiliriz ve bir şekilde o gece yollarımız kesişti."

Daha önce auramın onun takip ettiği bir işaret olduğuna dair söyledikleri boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. "Kader garip şeyler yapar."

"Öyle," diye mırıldanıyor, bana bakarken başparmağı alt dudağına değiyor.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

Kaşlarını çattı. "Kuralları biliyorsun."

"Sırlarımı yeterince biliyorsun," diye cevap veriyorum bıkkınlıkla.

"Herkesi nasıl kandırdığını bilmek istiyorum. Seni ahırın dışında Sahte Rip ile gördüm."

Gözleri dans ediyor. "Beni keserken demek istiyorsun."

Yüzüm hemen ısınıyor ve ağzım açık kalıyor. "Ben seni kontrol ediyorum!"

Beyaz dişleri gecenin içinde parıldıyor. "Küçük yalancı."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Eee?" Telaşlı görünmemek için elimden geleni yaparak soruyorum.

"Peki ne?" diye sırtarak konuyu saptırıyor.

"Anlaşıldı," diye homurdandım. "Peki, o zaman bana şunu söyle, neden sana gerçekten Rip diyorlar?" Bu soru içimi kemiriyor, kaşımak için bir türlü bulamadığım bir kaşıntı.

Uzanırken ayak bileklerini önünde çaprazlıyor ve gözlerim tekrar yukarı kalkmadan önce güçlü kalçalarına düşüyor. "İşte *bu* ilginç bir cevap."

Kemikle alay edilen bir köpek gibi daha fazla öne eğilmekten kendimi alamıyorum. "Ve?"

"Ve... Bir gün sana anlatacağım." Pislik.

Gözlerimi devirip arkama yaslanıyorum. "Ne zaman?"

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve kendi iyiliği için fazlasıyla seksi görünüyor. "Artık bana kızgın olmadığın zaman."

İçkimden bir yudum alarak, aşağıya doğru inerken göğsümde oluşan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. "İyi, sırlarını sakla."

"Saklıyorum. Seninkini sakladığım gibi."

Verdiği cevap midemi düğüm düğüm ediyor. Gece burada oturup numara yaptığımı biliyorum. O Kral Ravinger değilmiş gibi, kendi entrikaları ve hileleri yokmuş gibi davranıyorum.

"Peki *neden* sırlarımı saklıyorsun?" Dikkatlice soruyorum.

Bu çukurda zaten çok ilerledik, neden biraz daha ileri gitmeyelim ki? Duvarlarımız kâğıt gibi yırtılmış bir gecenin altında paramparça olmuşken, böylesine açık bir dürüstlük için sahip olduğumuz tek şans bu olabilir.

"Çünkü bunu yapmak bana uygun." Gözlerinin deliciliğiyle tıpkı bir iğnenin pervanenin kanatlarına batması gibi kıştırıldım ve acı aynı.

Okyanus tabanındaki çakıl taşları gibi, hayal kırıklığı da içimin derinliklerine yerleşiyor. Bir uyarı o zaman. *Şimdilik* ona uyuyor olması, her zaman uyacağı anlamına gelmiyor. Midas olsaydı, bilgiyi kullanmak için tam olarak doğru ana kadar beklerdi. Çoğu kral böyle yapardı.

Sanırım midelerin çırpınışlarına ve kalplerin sıkışmalarına güvenilemez. Bu gece olan her şey -beni taşıması, sözleri, dudakları yanağımı sıyrırken kalçalarımın arasına sıkışan sıcaklığı- çalınmış anlardı. Sahip olmayı göze alamayacağımız anlar. Hedeflerimiz bu kadar uyumsuzken olmaz. Rip ve Goldfinch olarak belki, ama Ravinger ve Auren olarak? Asla.

Her ne kadar her şeyin daha basit ve farklı olmasını dilesem de... öyle değil ve ben de aksini iddia edemem.

Rip doğruldu. "Ve işte orada." "Orada *ne var?*"

Sanki yüzümden bir sır okumuş gibi eliyle yüzümü işaret ediyor. "Benim Kral Slade Ravinger olduğumu hatırladın, sadece bunu değil..."

İnkâr etmiyorum. İnkâr edemem. Bir parçam bu konuda suçlu hissediyor ama gerçek bu. Eğer sadece Rip olsaydı, bu kadar zor olmazdı.

"Krallara güvenemem." Pişmanlığın sesini sesimden uzak tutmak imkansız. Sessiz dileğin sözcüklere ağırlık vermesini engellemek.

Öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor. "Güvenebilirsin Ben."

Çaresizlik belli oluyor. Biliyorum, çünkü çaresizliğime engel olamıyorum.

gözlerim parlıyor, vücudum ona doğru eğiliyor. "*Kanıtla.*" Küçümseyici değil. Şüpheyle dolu değil. Sözlerim ona yalvarıyor, tam da bunu yapmasını *talep* ediyor.

Lütfen, kanıtlayın.

Sanki yalvarışlarımı duyuyormuş gibi Rip sandalyeden kalkıyor. Onun

Güçlü bedeni dimdik ayakta durur, kollarından ve sırtından sivri uçlar yırtıcı bir hayvanın pençesinden uzanan pençeler gibi yavaşça yükselir.

Yavaşça, içindeki o yırtıcı hayvan vücudunu benimkine yaklaştırıyor, her seferinde bilinçli bir adım. Elleri iki yanımdaki kolçaklara iniyor ve o eğilip tüm havayı çalarken başımı sandalyenin arkasına yaslıyorum.

"Yapacağım," diye mırıldanıyor ve ben bir nefes nefese kalıyorum.

Gözlerimin önünde Rip şekil değiştiriyor, büyü buhar gibi etrafında dönüyor. Yavaşça yayılan güç dalgaları beni hareketsiz bırakıyor. Oniks gözleri yosunlu yeşile dönüyor, pulları sivri uçlarıyla birlikte kayboluyor, kulakları ve kemikleri yumuşuyor ve küçük çatlaklar boynundan yukarı uzanıp sakalının altından kök salıyor.

Kral Ravinger'ın yüzüne bakarken kalbim kontrolsüzce çarpıyor, ellerim battaniyenin içinde kayganlaşıyor. Soluk bir ten, orman yeşili gözler, o kadar erkeksi ve muhteşem ki ona bakmak neredeyse acı veriyor.

"Kendini seçtiğine sevindim," diyor sessizce ve dudaklarım aralanıyor, sanki onun temposunun gürültüsünü yutmak istiyormuşum gibi.

"Öyle mi?"

Elini hareket ettirip çenemi kavradığında tamamen hareketsiz kalıyorum, sanki dikkatimi verdiğimden emin olmak istiyor.

Öyleyim.

"Evet, Saka Kuşu. Çünkü ben de seni seçiyorum."

Rüzgârda eğilmiş bir dala takılmış bir kurdele gibi, o alçalıyor, ben yükseliyorum.

Dudaklarım onun dudaklarına konuyor, dili benimkine değiyor ve sonra birden *açlıktan ölüyormuş* gibi öpüşmeye başlıyoruz.

İki yıldızın çarpışması gibi öpüşüyoruz, etrafımızdaki soğuk dünya ışıığımızla kaybolurken sıcaklığımız yanma tehdidiyle alevleniyor.

Birbirimizin tadına ihtiyacımız varmış gibi öpüşüyoruz yoksa karanlıktan asla çıkamayacağız.

Tüm bedenim ona doğru eğiliyor, her bir kurdelem gevşiyor, geriliyor, kanatların bir esintiye uzanması gibi ona ulaşıyor.

Eli çenemi sarmak için hareket ediyor, beni tam istediği yere doğru eğiyor ve tam da bu -onun baskınlığı, gücü ama mutlak ilgisi- sonsuza dek yanabilirmişim gibi hissettiriyor.

Derimin altındaki ateşin öfke ya da kan davasıyla hiçbir ilgisi yok. Bu, damarlarımın nabzında atan, görmezden gelinmeyi reddeden saf, aç, ağrıyan bir istek.

Dilini ısırduğımda, alt dudağımı bir ısırıkla ısıırıyor.

Ağzımdan bir inilti çıkaran erotik bir sancı. Nasırlı elleriyle yüzümü sıkıca kavıyor, sanki elinden kaymamı istemiyormuş gibi.

Kurdelelerim sarmaşıklar gibi uzanıyor, vücuduna doğru süzülüyor, onu daha da yakınlaştırmak için kollarına dolanıyor. Bunun üzerine göğsünden gırtlaktan bir inilti yükseliyor ve öpücüğü daha da derinleştiriyor, ta ki sadece tenim değil, bacaklarımın arasında da muhtaç bir ateş tutuşana kadar. Bir eli kurdelelerimi okşamak için aşağı indiğinde bu ihtiyacı daha da artırıyor ve sırtım boyunca lezzetli bir ürperti damlatıyor.

Sadece bir öpücük. Bir öpücük ve ben mahvoldum, çünkü bunun asla olmasını istemiyorum.

Dur.

Bir öpücüğün böyle olabileceğini hiç fark etmemiştim.

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi ellerimi tekrar omuzlarına dayadım.

parmakları derinin altındaki güçlü kaslara girerek beni tutacak. Eldivenlerime kızıyorum. Onu hissetmek, ten tene temas etmek istiyorum ama eldivenlerimi çıkarmak için duramıyorum.

Gökyüzünden düşen taneler soğuklarıyla bizi tozutuyor, ama soğğun bize dokunma umudu yok. Her yerim yanıyor, tutku daha fazlasını arzulamakla alevleniyor. Sanırım üzerime eğilmeseydi yerimden fırlayacaktım, vücudu oltaya takılmaya çalıştığım yem gibi.

Ama tam onu da kendimle birlikte aşağı çekmeye hazırken, dudakları beni terk ediyor.

Benim.

Nefeslerimiz hızlandı, battaniye unutulmuş bir yığın halinde benim Belim. Göğsüm hızlı bir şekilde kabarıken, dudaklarım tutuşunun yankısıyla karıncalanırken ona bakıyorum.

Bakışları yüzümü okşuyor ve benimkiler de aynısını yapıyor, parmağım köklenme gücünün çizgilerini izlemek için yukarı çıkıyor ve dokunuşumun altındaki hafif kaymayı fark ediyor.

Geri çekiliyor ya da çekmeye *çalışıyor*. İkimiz de ona kendi kişisel hediyelerini vermeye karar vermişler gibi etrafına sarılmış kurdelelerime bakıyoruz.

"Üzgünüm..." Birdenbire utanarak, hızlıca çekip çıkarmak için hareket ettiğimi söylüyorum, ancak isteksizce uzaklaşıyorlar.

Ravinger bana çarpık bir gülümseme veriyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına öyle bir nezaketle sıkıştırıyor ki boğazım daralıyor.

"Umarım bu her şeyi açıklığa kavuşturur."

Doğruldu ve onu gördüğümde hala nabzım atıyor olsa da

Yarış, korku içinde değil. Artık değil. Bu dönüşümün zamanlaması kasıtlıydı. Çünkü şekli değişebilir, gözleri, duruşu, adı ama dudakları, elleri, sözleri, *sıcaklığı...* hepsi aynı.

Rip ve Ravinger aynıdır ve bunu anlamam için bir öpücük almam gerekti.

içinde.

Arkasını döndüğünde, çoktan değişmeye başlamıştı.

dikenler, pullar, bir savaşçının acımasız adımları, ama yine de o.

Balkon kapısında durup bana bakıyor, yeşil gözlerinin son ışıkları da sönüp gidiyor. "İyi geceler, Auren."

Hâlâ o.

Bu yüzden mırıldanıyorum, "İyi geceler... Slade."

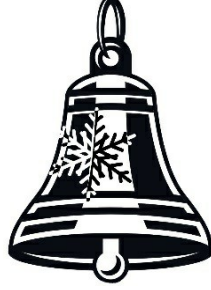
Ona ilk ismiyle hitap ettiğim için yaşadığı şaşkınlığı gizlemek için gözleri sonsuz bir an için açılıyor. Sonra dudakları kıvrılıyor, benim kurdelelerim de kıvrılıyor, sanki özel, mahrem bir şey paylaşıyormuşuz gibi. Aramızda dokunaklı bir şey var.

Belki de öyleyizdir.

O gittiğinde, sandalyeme geri oturuyorum, battaniye unutuluyor, çağırdığımız sıcaklıktan sonra gereksiz. Sessiz kar yağışı altında onun adını tekrar fısıldıyorum, sadece birkaç kez daha, yukarıdaki gizli yıldız kümesine tek kelimelik bir yakarış.

Lütfen, kanıtlamasına izin verin.

Bölüm 17

KRALİÇE MALİNA

Eskiden buz tutmuş *eski* taşlar, şimdi kulenin kemerinin esneyen ağzına yaslandığımda ellerimi ısırarak yıpranmış altın tuğlalar.

Nadiren görülen bir güneş pırıltısı, parçalı bulutların arasından süzülüyor ve azalan gün ışığı arkamdaki çanı aydınlatıyor. Altın yansıması yüzeyinden vuruyor, yargılayıcı bir parıltıyla sırtımı sarıyor.

Highbell'in çan kulesi o kadar yüksekte ki, inşaatı sırasında yüzden fazla işçinin hayatını kaybettiği söylendi, ancak bu atalarımı sonuna kadar görmekten alıkoymadı.

Biz Colier'ler pes etmeyiz.

İşte bu yüzden şehrin kalbinde, çok altımdaki manzara, bir sabanın yüzeyi kazıyıp altındakileri çalkalaması gibi sinirlerimi bozuyor.

İsyanlar.

Her yerde.

Pis gecekondu-lardan lüks butiklere kadar şehir bana karşı ayaklandı.

Meydanda yağma ve kraliyet mallarına saygısızlık durmaksızın devam ediyor. Emniyet güçleri araya girip tutuklama yapmaya çalıştıklarında her seferinde saldırıya uğruyor. Tüm bunları kuleden izliyorum, çan arkamda, halk aşağıda isyan ederken tiksintiyle parlıyor.

Bende vardı.

Bir an için, onlara *sahiptim*. Tahtta oturuyordum, her zaman olması gerektiği gibi yönetiyordum. Asilleri kazanıyor, Highbell'i eski ihtişamına kavuşturuyor, kendimi -gerçek bir Colier'i- hakiki hükümdar olarak yeniden konumlandırıyordum.

Her şey yerli yerine oturuyordu.

Ta ki her şey dağılmaya başlayana kadar.

Çeteler şehirdeki beneklerden başka bir şey değil, birlikte hareket eden kümeler. Şehrin zabıtası onları durdurana kadar yakıp yıkıyor, yağmalıyor ve genel olarak yasaları çiğniyorlar. Sorun şu ki, bir öfke bastırıldığında, iki tane daha ortaya çıkıyor gibi görünüyor.

Parmaklarım pençe gibi kıvrılıyor, tırnaklarım yaldızlı pervazda biriken kırağıları kazıyor, soğuk hava tenime işliyor. Üç gündür bu böyle devam ediyor ve bu insanların yola gelmediği her dakika, onlara karşı bir başka tik işareti. Nazik bir kraliçe olmaya çalıştım. Onlara açlıktan ölmelerine, umutsuzluğa kapılmalarına ve yoksulluğa sürüklenmelerine izin verenin *Midas* olduğunu hatırlatarak ikramlarda bulundum.

Yine de *bana* sırt çevirdiler.

Çenemdeki kaslar kasılıyor, yerimden fırlayacakmışım gibi bir ağrı hissediyorum.

Dişler.

Şehirde bir yangın daha alev aldığında, tiksintiyle arkamı dönüyorum. Kraliçemin dört muhafızı da, altın basamakları çok fazla topuk basmaktan kararmış sarmal merdivenlere yöneldiğimde sessiz.

Solgun ellerim tırabzanı kavrarken baş döndürücü bir iniş, kıvrımlı duvarlar merdivenin sonsuz tirbuşonuyla benimle alay ediyor.

Sonunda aşağıya ulaştığımda, açık duvarlı geçitten başka bir merdiven setine ve nihayet kaleye geri dönerken ısıran bir rüzgar tarafından azarlanıyorum.

İçeride hava yoğun bir boya kokusuyla kaplı. Duvarlar da öyle.

İki düzine marangoz. Her şatafatlı yüzeyi boyamak ya da gizlemek için etraflarını inşa etmek üzere bu kadar işçi işe alındı.

Yine de baktığım her yerde lekeler var. Duvarların beyaza boyandığı yerlerde çentikler oluşmuş. Yerlerin kaplandığı yerlerde halılar kaymış. Masa üstlerine ve pencere çerçevelerine ahşap çivilenmiş yerlerde, benimle alay etmek isteyen kesik sırtışlar gibi boşluklar beliriyor.

Highbell, her yaldızlı yüzeyinden bana dudak büken, yaşayan, nefes alan bir kale haline geldi. Eğer hepsini kapatmazsam, kirletilen her bir santimetreyi silmezsem, delireceğim.

Hepsi onun suçu.

Evimi benden aldı, onu alay konusu haline getirdi. Döndürdü Kendimle alay eder hale geldim.

Ana salonun önünden geçerken Tyndall'ın mesajı kafamda çınlıyor. O

Gözümün önünde piç bir çocuğu sallandırarak beni oynatabileceğini mi sanıyor? Onun ayaklarını öpmeyi tercih ederim ve *bu* cehennemde soğuk bir gün olacak.

Onun piçini asla sahiplenmeyeceğim ve ben bunu yapmazsam, o çocuk asla bir varis olamaz, asla Highbell'e sahip olamaz.

İkisi de yapamaz, çünkü o *benim*.

Geçtiğim kapılara bakıyorum. "Danışmanlarım nerede?" Özellikle kimseye sormuyorum.

"Emin değilim kraliçem." Cevap baş muhafızımdan geldi, cevabı tereddütlüydü.

"O zaman onları bulması için birini gönderin," diye sabırsızca çıkıştım.

Başını diğer muhafızlardan birine doğru salladı, adam onları bulmak için uzaklaştı.

Boş koridora tekrar bakarken kaşlarım çatılıyor, ne bir ses duyuyorum ne de çalışan birini görüyorum. "Marangozlar nerede?

Çekiş sesleri duymam ve duvarlara asılmış merdivenler görmem gerekmiyor mu?"

Ayaklarının üzerinde kayıyor, gümüş göğüs plakası benim benekli yansımamı gösteriyor. Solgun yüzümün kızgınlıkla buruştuğunu, beyaz saçlarımın başımın tepesinde toplandığını görebiliyorum.

"Ayaklanmalar başladığından beri marangozlar gelmedi, Majesteleri."

Burun deliklerim alevlendi. Şu tembel, çekilmez aptallar. Muhtemelen şehirdeler, sarhoş oluyorlar ve ayaklanmaları çalışmamak için bahane olarak kullanıyorlar. "Güzel. O halde sözleşmeleri ücretsiz olarak feshedilmiştir. Yarın sabaha kadar burada çalışmaya istekli insanlar istiyorum."

Gardiyanlar bakiştılar ama umurumda değil. Böyle bir saygısızlığa müsamaha göstermeyeceğim. Babamın hükümdarlığı sırasında hiç kimse saraydaki bir günlük işini aksatmaya *cesaret edemezdi*. Colier'lerin emirlerini yerine getirmek bir onur sayılırdı.

"Anlaşıldı mı?"

"Evet, Majesteleri."

Ona sırtımı dönerek odama çıkmaya karar verdim. Şakaklarım ağrımaya başladı ve biraz yemek yiyebilirim.

Daha merdivenlere varamadan, bir hizmetçi öne atıldı. "Majesteleri, salonda bir misafiriniz var."

Dudaklarım neredeyse alaycı bir ifadeye bürünüyor. "*Kim?*" "Sör Loth Pruinn."

Sabırsız bir iç çekiş boğazımı tırmalıyor. Şarlatan. Kendini falcı sanan gümüş gözlü tüccar. Arabasından beri

O gün şehirdeki arabamı bloke etti, habersizce uğrayıp duruyordu.

Bunu ilk yaptığında neredeyse onu dışarı atıyordum, ancak karşı koyamadığım tek bir şeyle geldi ve bunun en büyük arzuma ulaşmanın yolunu gösterdiğini iddia eden hileli bir haritayla ilgisi yoktu.

Satmak için mücevherlerle gelmişti elbette, ama *asıl* sattığı şey bilgiydi. Sör Pruinn kendini nasıl değerli kılacağını çabucak anladı ve o zamandan beri bana şehir ve insanlar hakkında bilgi veriyor.

Bu yüzden huzursuzluğun yayıldığını biliyordum. İsyanlar günler önce patlak verdiğinde bu yüzden şaşırmadım. Ne yazık ki bir isyan bir kez alevlendi mi, kuru otların üzerindeki bir kıvılcım kadar kolay tutuşabilir.

"Peki," diyorum, topuklarımın üzerinde dönerek.

Salona girdiğimde Pruinn'i minderli koltuğa uzanmış, kucağından taşan omuz çantasını topaklı bir evcil hayvan gibi kucağında buluyorum.

Odaya girdiğimde onu soğukkanlılıkla selamlıyorum. "Pruinn."

Sarışın adam görkemli bir şekilde ayakta duruyor, eğilerek selam verdiğinde çantası şingirdiyor. Kıyafetleri her zamanki gibi kusursuz, buz mavisi tuniği kürklü süslemelerle ağırlaşmış, çenesi temiz traşlı, başındaki saçlar kafa derisinin sadece bir santim üzerinde.

"Kraliçe Malina, her zamanki gibi kusursuz görünüyorsunuz."

Elimi arkama atmadan önce ona etkilenmemiş bir bakış attım. "Bizi yalnız bırakın."

Ben Pruinn'in karşısına otururken muhafızlar dışarı çıkıyor, kapı arkalarından kapanıyor. Oda soğuk, dış duvar boyunca uzanan pencereler boya dumanını dışarı atmak umuduyla aralık bırakılmış. Duvarlar kaplanalı günler olmuş ama bu kadar soğuk sızarken kuruması çok uzun sürüyor.

"Bugün senin ıvır zıvırınla ve dağınıklığınla ilgilenmiyorum Pruinn, bu yüzden burada olmasan iyi olur."

Sırt çantasını tekrar kucağına koyarak oturuyor ve kara kaşlarını yukarı kaldırıyor. "Emin misiniz? Sadece İkinci Krallık'ın kum tepelerinde bulabileceğiniz bir tüccardan çok egzotik bir parfüm aldım."

Buna cevap vermeye bile tenezzül etmiyorum.

Pruinn'in yüz ifadesi eğlenceyle parıldıyor. "Tamam o zaman. Şehir ayaklanıyor."

"Bunu görebiliyorum," diye tersliyorum. "Elinizde *gerçek bir* bilgi mi var, yoksa sabrımı zorlamaya mı çalışıyorsunuz? Çünkü sizi temin ederim ki bugün benimle dalga geçilmeyecek."

Azarlanmış gibi görünmek yerine öne doğru eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "Gifford adında birini tanıyor musun?"

Göz kırpmam, bu ismi duyduğumda yaşadığım şaşkınlığı ele veren tek şey. "Evet, o Tyndall'ın ulaşı. Beşinci kattan bana bir mektup teslim etmek için geldi," diyorum sertçe.

"O *sadece* bir haberci değil."

Ellerimden biri sandalyenin kolçağının üzerinde kıvrılıyor. "Açıkla."

Gri gözleri neredeyse ifşa etme hevesiyle parlıyor. Seyahat eden tüccarların bu kadar çekilmez dedikoducular olabileceğini hiç bilmezdim ama yine de faydasını göreceğim. "Görünüşe göre sen cevabını verdiğinde Kral Midas adama ona göre hareket etmesini emretmiş. Şahini göndermiş ve geride kalmış."

Tedirginlik sırtımdan yukarı doğru kayıyor. "Ne amaçla?"

"Şehirde dolanıp duruyordu. Bardan bara, handan hana, vitrinden vitrine," Pruinn öne doğru eğiliyor. "Gittiği her yerde huzursuzluğu körüklüyor. Homurdananları kışkırtıyor. Yayılmasını sağlıyor. İsyanların dalgalanmasına neden olan damla o."

Parmaklarım boyalı ahşap kolçağa gömülüyor, beyaz renk tırnaklarımın altına doluyor. "Bana Midas'ın bu haberciye huzursuzluğu tırmandırmasını emrettiğini mi söylüyorsun?"

Pruinn kararlı bir şekilde başını sallar. "Evet."

Sıkı dişlerimin arasından bir tıslama sesi geliyor ve ayağa fırlayıp dışarı bakmak için pencereye doğru ilerliyorum. Dağın yamacından ve çevredeki kale duvarlarının bir kenarından başka bir şey göremiyorum ama yine de dışarı bakıyorum. Sanki doğrudan şehrin içine bakabiliyormuşum gibi bakıyorum, mesajlarını döndüren ve insanları ani bir kan tadıyla çılgın koyunlar gibi yönlendiren o alçak Gifford'a doğru bakıyorum.

"Onun öldürülmesini istiyorum."

"Şüphesiz," diye yanıtlıyor, açıklamamdan hiç rahatsız olmamış gibi. "Ne yazık ki, o çoktan gitti. Dün ahşap kanadıyla uçup gitti."

Sert rüzgâr açık pencerenin aralığından içeri girip midemi ısıtırıyor ama içimi kemiren öfke karşısında hiçbir şey yapamıyor.

Tyndall'ın hatası.

Hepsinin.

Göğsümde kristalleşen buz gibi bir öfke anından sonra arkamı dönüyorum. "Anladığım kadarıyla kendi başınızın çaresine bakabilecek durumdasınız, Sör Pruinn," diyorum soğukkanlılıkla, uzaklaşmaya başlamadan önce.

"Elbette Majesteleri," diye yanıtlıyor kolayca, sandalyeden kalkıp bir kez daha eğilerek selam veriyor. "Harita üzerinde biraz daha düşündünüz mü?"

Kapıda durup omzumun üzerinden ona bir bakış fırlatıyorum. "Yedinci Krallık'ta kazanacak hiçbir şey yok Sör Pruinn, en azından benim en büyük arzum bu," diye kestirip atıyorum. "İyi günler." Kovulmam kapıyı açmamı sağladı ve cevap olarak bir şey söylediyse de duymadım. Kafamın içinde çalan gürültülü morluk yüzünden duyamıyorum.

Koridordan geçerken muhafızlarım hemen peşime takılıyor, baş ağrım yeni keşfettiğim bir öfkeyle sızlarken kararlı adımlarla beni üst kata çıkarıyorlar.

Tam kapıya ulaştığımda dördüncü muhafız koşarak geliyor, nefesi hızlı hızlı kesiliyor.

"Eee?" Soruyorum. "Danışmanlarımı buldun mu?"

"Hayır, Majesteleri, ama dışarıdaki devriyeye sormaya gittiğimde, isyancıların yola çıktığını ve zabitanın onları engelleyemediğini öğrendim. Surlara doğru gidiyorlar."

Damarlarım fokur fokur kaynıyor. "Ne istiyorlar?"

Ayaklarının üzerinde gergin bir şekilde kayıyor. "Görünüşe göre derme çatma silahlarla geliyorlar. Sanırım kaleye saldırmayı deneyecekler."

"Durdurulmalarını istiyorum," diye bağırdım, solgun gözlerim hazırolda duran her bir adamı sabitleyerek. "Beni duyuyor musunuz?"

Baş muhafızım hemen başını salladı. "Derhal kraliçem. Ablukaları kuracağız. Hiç kimse-"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Onlara bir örnek teşkil etmeliyiz. İnsanlara böyle bir saldırının hoş görülmeceğini hatırlatmalıyız." Ondan bir karış kısa olduğumu umursamadan bir adım daha yaklaşıyorum, çünkü tacı *ben* takıyorum. "Hepsinin *katledilmesini* istiyorum. Surların iki yüz metre yakınına gelen herkesin nankör hayvanlar gibi kesilmesini istiyorum."

Dönüp odama giriyorum, kapıyı arkamdan çarpıyorum ve arkamda dört asık suratlı muhafız bırakıyorum.

Bu insanlar ayaklanıp kraliçelerini tehdit etmek mi istiyorlar? Şehirlerini yakıp yıkmak ve kanunlarıma karşı gelmek mi istiyorlar? O zaman son isyancıyı da öldürteceğim ve nankör cesetlerini ayaz kaplarken kuledeki çanı çalacağım.

Onlara Soğuk Kraliçe olmamın bir sebebi olduğunu hatırlatacağım.

Bölüm 18

AUREN

Güç tükenmem gerçekten kötü *olmalı*, çünkü ertesi gün boyunca uyuyorum. Sonunda kendimi sürükleyerek uyandırdığımda, alacakaranlık çok uzakta değil, günün son saatleri pencerelerden yanıyor.

Ayağa kalkarken gözlerimi ovuşturarak esnedim ve gerindim. Buruşuk elbisemi çıkarıp ipek bir bornoz ve bir çift eldiven giyiyorum. Zihnim rüyalarımada dadanan adamla dolu, sözleri yürek parçalayan bir melodi gibi tekrar edip duruyor.

*Senin benim iyiliğim olduğunu
söylüyorum. Ve senin için, sana bir
seçenek sundum.*

Ama sen onu seçtin.

Dilim dudaklarıma sürtünüyor, sanki hâlâ kalıcı bir tat alabilecekmişim gibi.

Onun hissini hiç unutabilecek miyim ya da gözlerimin içine bakıp beni seçtiğini söylediğinde hissettiğim heyecanı hiç kaybedebilecek miyim bilmiyorum. Kalbimi hem çok umutlu hem de çok korkmuş hissettiriyor.

Endişeli bir iç çekişle ellerimi karmakarışık saçlarımda gezdirip yatağımın altına tıktırdığım fae kitabını aldım ve şöminenin önündeki yaldızlı sandalyeye oturdum. Hizmetçi alevleri yükseltmek ve yeni odun getirmek için içeri girdiğinde uyandım, ancak onu izleyen iki muhafızın istenmeyen varlığından dolayı inledim. Neyse ki ben daha gözlerimi açmadan hepsi dışarı çıkmıştı ve hiçbirisi tek kelime etmedi.

Digby bana homurdanır, o sözsüz üslubuyla surat asmayı bırakmamı söylerdi ama bu düşünce midemi hafifletemediğim bir acıyla burkuyor.

Ayaklarıımı altıma alıp ateşe bakıyorum ve kapı çalındığında dalgın dalgın kitaba göz gezdiriyorum. Bir an için kalbim çılgınca çarpıyor, sanki karşıdaki Slade olabilirmiş gibi.

Bunun aptalca bir düşünce olduğunu biliyorum. Kitabı yere bırakıp kapıya doğru yürüdüm ve Scofield'ı bulmak için kapıyı açtım.

Bornoz sadece dizlerime kadar uzandığı için vücudumu büyük ölçüde gizlemeye dikkat ediyorum. "Evet?"

Scofield bana, "Leydim, Kral Midas sizi çağırdı," diyor ama sesi resmi ve muhtemelen soyunuk halimden dolayı gözlerimin içine tam olarak bakmıyor. "Bir saat içinde resmi yemek salonunda onunla buluşacaksın."

"Pekâlâ... Nedenini söyledi mi?" Şimdiye kadar, lanet olası şatoyu yaldızlamadığım sürece gün boyunca odamda kapalı kalmamı tercih etti. Bu çağrı Highbell'deki resmi yemeklere çağrıldığım zamanları anımsatıyor... ve iyi anlamda değil.

"Majesteleri Üçüncü Krallık Kraliçesi dün gece geldi. Kral Midas ve Prens Niven onun onuruna bir karşılama yemeği düzenliyor."

"Öyle mi?" diyorum içimden, aklım çoktan çalışmaya başlamış. Bir süre daha alacakaranlık olmayacak, bu yüzden dikkatli olmam gerekecek. "Uyardığın için teşekkürler Scofield."

Kapıyı kapatmak için hamle yapıyorum ama elini kaldırıp beni durduruyor. Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bir sorun mu var?"

Scofield omzumun üzerinden bakıyor. "Hayır, ama... biz de odalarınızı değerlendireceğiz."

Onunla diğer yabancı muhafızın arasına bakıyorum ve sinirlenerek çıplak ayaklarımı yere vuruyorum. "*Şimdi mi?*"

"Evet, leydim."

Bir an için kapıyı suratına çarpmayı hayal ediyorum, ama bu sadece burada duran Midas olsaydı gerçekten tatmin edici olurdu.

Bunun yerine topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşıyorum, kapıyı arkamda aralık bırakarak Scofield ve üç korumanın daha içeri girmesine izin veriyorum.

Hiçbiri bana bakmayacak.

Sistematik olarak, hepsi tüm alanı kontrol etmeye başladı. Midas'ın rastgele oda kontrollerinden ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum. Highbell'deyken sık sık olurdu. Ama kaç kez olursa olsun, onlardan nefret etmeyi asla bırakmadım. Her zaman mahremiyete bir saldırı gibi geliyor, buralar *benim* odalarım olsa da aslında bana ait olmadıklarını hatırlatıyorlardı.

Midas bunu ben yokken de yaptırabilirdi, ama onlar bunu yaparken beni bilerek burada tutuyor. Belki de her şeyin ona ait olduğunu hatırlamam için bir uyarı olarak.

Gözlerim sandalyenin üzerinde gelişigüzel bıraktığım kitaba kayıyor. Muhafızlara bakıyorum ama şu ana kadar hepsi yatağın yanında. Koşma isteğimi bastırıyorum ve bunun yerine ölçülü adımlar atıyorum. Oturur oturmaz kitabı kalçalarımın altına sokuyorum ve saklandığından emin olmak için bornozumu düzeltiyorum.

Vücudum gergin, gardiyanların titiz bir dikkatle odayı taramasını izliyorum. İçlerinden birinin elinde sürekli atıfta bulunduğu küçük bir parşömen parçası bile var ve yastıklarımı sayma şekline bakılırsa, sahip olmam gereken tüm eşyaların bir çetelesi olduğunu biliyorum.

Yatağımdaki çarşaflar ve battaniyeler incelenir. Halılar ve perdeler kontrol ediliyor, sandalyeler ve duvarlar inceleniyor. Bunu neden yaptıklarını biliyorlar mı yoksa Midas'ın kontrolcü eğilimlerinden biri olarak mı görüyorlar merak ediyorum.

Soyunma odası ve banyoya geçmeden önce yatak odamdaki her şeyi gözden geçirirken gözlerim onları takip ediyor.

Bir kapıdan kumaşların karıştırılma ve ayakkabı kutularının açılma sesleri gelirken, diğer kapıdan daha sessiz bir inceleme yapılıyor. Hepsi dışarı çıktıklarında, belli etmemeye çalışsam da hem kızgınlık hem de endişe içinde kaynıyorum. Saçlarımı örüyorum ve bacaklarımı sabit tutuyorum, yasak kitap bir yalan gibi tenime batıyor.

Adamlar tam gitmek üzereyken Scofield yanıma geldi. "Özür dilerim leydim. Sandalye. Acaba...?"

Kalbim göğsüme o kadar sert çarpıyor ki çarpıp içeri girecek diye endişeleniyorum. Paniğimin dizginlerini kavırıyor ve onları aşağı itiyorum, kendime hiçbirinin beni fiziksel olarak hareket ettirme iznine sahip olmadığını hatırlatıyorum.

"Scofield, bu halimle ayağa kalkmamı gerçekten bekliyor musun? Bu hiç uygun değil. Doğru düzgün *giyinmedim*," diyorum elimi vücudumda gezdirerek, toplayabildiğim kadar öfkeyle. "Midas bundan hoşlanmazdı."

Yanakları kızarır ve hemen geri çekilir. "Özür dilerim leydim. Elbette orada kalmalısınız."

Gözlerimde ateşle başımı sallıyorum ve sonra topuklarının üzerinde dönmesini izliyorum. Adamlar onaylanmamış herhangi bir gereç için etraflarına bir kez daha üstünkörü bakıyor, hiçbir şeyin eksik olmadığından emin olmak için yemek tarifi yapan bir aşçı gibi iki saniyede bir listeyi kontrol ediyorlar.

Sonunda hepsi gidiyor, Scofield giderken bana bakamıyor bile ve kapıyı arkasından kapatıyor. Rahat bir nefes alıyorum ve kitabı altımdan çekip çıkarıyorum.

Çok dikkatsiz davrandım ve bu da göze alamayacağım bir şey. Yapmam

gereken

ilk fırsatta bu kitabı iade edeceğim. Midas'ın bende olup olmadığını umursayıp umursamayacağını bilmiyorum, ama kesinlikle sorgulayacaktır. Hakkımda pek çok şey biliyor olabilir, ama fae olmak ona hiç söylemediğim bir sır, Tanrı'ya şükürler olsun.

Ona göre, ben sadece çok güçlü bir Oread'ım, atalarımın fae büyüğü o kadar seyretilmemiş.

Bu oda taraması aynı zamanda tam da bu yüzden odamdaki hiçbir şeyi altına çevirip Rissa'ya gizlice veremiyorum. Sahip olduğum, kullandığım her şey hesaba katılıyor. Değerlendirildi. Kontrol edildi.

Midas her zaman tek bir parçanın bile eksik olmadığından emin oluyor, ister benim elimden ister başkasının elinden olsun. Eskiden bu kontrollerin hiçbir şeyin çalınmadığından ya da kırılmadığından emin olmak için yapıldığını söylerdi. Ama aslında, altına dokunduğum şeylerle gizli bir şey yapmadığından emin olmak istiyor. Sanki hepsi ona aitmiş gibi. Sanki değerli olan her şeyi yapan *onun* gücüyümüş gibi.

Yakında kütüphaneye bir kez daha gitmem gerekiyor ama şimdilik gitmem gereken bir akşam yemeği var. Harekete geçerek, hazırlanmak için kendimi soyunma odasına gitmeye zorluyorum. Aramanın kanıtları burada çok belirgin, elbiseler askılarda birbirine girmiş, şapka ve ayakkabı kutuları açılmış ve duvara itilmiş. Çalışma masasındaki tüm çekmeceler de açık, eldivenler ve iç çamaşırları sayılmış yığınlar halinde, parfüm şişeleri ise devrilmiş halde duruyor.

İçimi çeke çeke kitabı asılı elbiselerden birinin içine saklıyorum ve onu yerinde tutmak için korsajın bağlarını sıkıyorum. Düşmeyeceğinden emin olduğumda bornozumu çıkarıyorum ve ne giyeceğime karar verebilmek için değerlendirici bir gözle elbiseleri inceliyorum.

O yemek odasında neyle karşılaşacağımdan emin değilim ama kraliyet ailesi söz konusu olduğunda her zaman entrikalar ve planlar olduğunu biliyorum. Midas'ın kendi planları vardır, eminim kraliçenin de kendi planları vardır.

Üçüncü'nün Kraliçesi hakkında tam olarak ne bildiğimi hatırlamaya çalışarak zihnimi yokluyorum. Genç bir dul olduğunu biliyorum. Kendisinden çok daha yaşlı biriyle evlenmiş ve kısa bir süre sonra da ölmüş. Gücü ve mirası olduğu için tahtı elinde tuttu ama gücünün ne olduğunu hatırlayamıyorum ve bu da beni huzursuz ediyor.

Kendimi savunmak için, Üçüncü Krallık'la ilgili her şeyi engellemeye çalıştım. O topraklar, bir parçası olmak istemediğim anılarımı canlandırıyor. *On yıl* boyunca Derfort Limanı'nda sıkışıp kaldım, hayattaki tek çıkışı çocukların sırtından servet edinmek olan bir et tüccarına aittim.

Bu kraliçe o dönemde hüküm sürmüyordu ama yine de temkinliyim.

Ne zaman Üçüncü Krallığı düşünsem, zihnim beni geri dönölmez bir şekilde oraya geri götürüyor.

Boyalı dilenci kız. Neredeyse kaçamayacak olan kız.

Bu düşünceleri bir kenara iterek elbiseleri karıştırıyorum ve dokunuşumla çoktan altın rengine dönüşmüş bir tanesini kapıyorum. Bunun üzerindeki korse görünüyor, sert kumaş dış kısmına dikilmiş.

Giyiniyorum, bir kurdelenin kenarını sertleştiriyorum, sonra arkadan kısa bir çizgi kesiyorum. Bu şekilde, kurdelelerim omurgama rahatsız edici bir şekilde sıkışmayacak ve korse yukarıda kalacak, ancak hayatımı sıkımayacak. Kazan-kazan.

Üstümü sabitledikten sonra, kurdelelerimi tüllü eteğin etrafına geniş kavisler çizerek sarkıtıyorum ve uçlarını arkamda gevşek bir fiyonkla topluyorum. Akşam yemeğine uygun bir çift ipek terlik ve eldiven aldıktan sonra, saçlarımı uzun bir örgü haline getirip kendi taç versiyonum gibi başımın etrafına sarıyorum.

İşim bittiğinde odamdan çıkıyorum ve koridora adım atıyorum. Scofield önden giderken, iki muhafız daha arkamdan geliyor. Kraliyet karşılama yemeğine itilip kakılmak üzere olduğum için gergin hissetmem gerekirdi ama hissetmiyorum.

Çok uzun yıllarımı gergin olarak geçirdim. Çekingen ve endişeli olarak. Her zaman Midas'ın benden istediği ilk izlenimi yaratmaya çalıştım; bu ister utangaç ister baştan çıkarıcı, ister taparcasına ister gururlu olsun. Her zaman oynayacak bir açısı vardı.

Kral Fulke'de, beni görünür ama erişilmez kılmanın cazibesi vardı. Arka planda ben varken ama her zaman kafesimdeyken adamla alay etmek. Onun imrenmesi için oradaydım ama ulaşamazdım.

Midas'ın kraliçeye karşı tavrı ne olacak bilmiyorum ama her ne olursa olsun, artık benim bu işte bir çıkarım yok. Midas'ın tarafında değilim. Digby'yi güvende tutacak kadar iyi davranmak dışında onu memnun etmek amacım değil.

Alt kata inip ana salonu geçtikten sonra kapılardan geçerek resmi yemek odasına giriyorum. Mekânın odak noktası, zeminin ortasındaki uzun cam masa. En az on beş santim kalınlığında ve buzul gibi görünmesini sağlayan mavimsi damarları var. Üst kısım boyunca uzanan cam, merkezden çıkan baş aşağı buz sarkıtları gibi pürüzlü kristaller halinde yükselecek şekilde üflenmiş.

Masanın etrafında, üç düzine insana yetecek kadar, pelüş mor minderli, yüksek arkalıklı sandalyeler var. Ne yazık ki neredeyse hepsi dolu.

Birkaçını tanıyorum: Midas'ın danışmanları, Fulke'nin danışmanları.

ama yeni yüzler de var, sanırım kraliçenin krallığından geliyorlar.

Kraliyet mensupları ortada toplanmış, titrek mumlarla aydınlatılmış sahte buz sarkıtlarının arasından birbirlerine bakıyorlar.

Midas solunda prensle oturuyor, danışmanları da yan tarafa serpiştirilmiş. Sırtı bana dönük olan kadın ise kraliçe olmalı. Başında duran ışıltılı tacı, inciler ve deniz yıldızlarından oluşan tokalarla sabitlenmiş kalın samur saçlarıyla gerçekten de hiç şüphe yok.

Odanın yarısına geldiğimde Midas tartışmasından başını kaldırıyor ve beni çağırmak için elini kaldırıyor. Adımlarımı telaşsız ve düzgün tutarak, gözlerimin gelişimi izlemek için dönen yüzlerde gezinmesine izin veriyorum.

Üstümdeki avizeler kristal ışıklar saçıyor ve masanın arkasındaki pencerelerin önünde bir arp var. Sol tarafta bir şömine gürül gürül yanıyor, içine girip kütüklerinin üzerinde uyuyabileceğim kadar büyük.

Masanın etrafında dolanıyorum, insanlar şarap kadehlerinden yudumlarken mırıldanan sesler kulağıma yükseliyor, akşam yemeğinin gelmesini bekliyorum. En azından karnımı doyurabileceğim, çünkü aniden açlıktan öldüğümü fark ediyorum.

Sandalyesine ulaştığımda, Midas'ın değerlendirici bakışları formumda geziniyor, takdirle değil, değerlendirmeye, sanki süslü akşam yemeği için uygun olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi. Gözleri elbisemin arkasındaki yırtık şeride takılıyor ve çenesinde bir tik beliriyor. "Auren."

Başımı sallıyorum ve sırf onu kızdırmak için aynı şekilde değerlendiren bir bakış atıyorum. "Kral Midas."

Masanın karşısındaki Üçüncü Krallığın kraliçesi, yaptığım takas karşısında kaşlarını çatı. En azından tam bir reverans uygun olurdu ama artık onun önünde eğilmeyeceğim. Onun için tekrar diz çökmemin tek nedeni, kasıklarına vurmak için dizimi geri çekmek olacak.

"Demek altın kızınız bu..." Kraliçe beni özenli sarı gözleriyle süzüyor ve ben de o anı kullanarak aynısını ona yapıyorum.

Esmer teni giydiği elbiseye çok yakışıyor; ayran rengi kumaş kıvrımlarına uyum sağlıyor, korsajın alt kısmında elmas gibi parlayan geniş düğmeler var.

"Evet, bu o." Midas'ın eli uzanıp bir boğumunu kollu ön kolumda gezdiriyor.

Kurdelelerim kalçalarımın etrafında geriliyor, ipeksi şeritler kırbaçlamak ve dokunuşunu tokatlamak ister gibi sertleşiyor. Beni okşamaya devam ettikçe tüylerimi diken diken eden bir his tenime iniyor ve her şeyi içine çekiyor

Yüz hatlarımı düzeltmem ve kolumu çekmemem
gerekiyordu. "Auren, Üçüncü Krallık Kraliçesi Kaila
Ioana ile tanış."

Reverans yapıyorum. "Majesteleri," diye mırıldanıyorum. "Umarım
Beşinci Krallık'a yaptığınız seyahat çok yorucu geçmemiştir."

Yemyeşil dudakları köşelerinden yukarı doğru çekiliyor.
"Seyahatlerinizin duyduğum kadar yorucu olmadığını biliyorum," diye cevap
veriyor. "Kar korsanları tarafından yakalandım, sonra Dördüncü'nün ordusu
tarafından ele geçirildim, hepsi de Barrens'ten Beşinci'ye geçerken oldu." Bir
tıkırtı sesi çıkarıyor. "Bunu tek parça halinde başarmış olmanız bir mucize."

"Dördüncü müdahale etmek için orada olduğu için şanslıydım."

Midas sertleşiyor ve elini bırakıyor ama sözlerime itiraz edecek bir şey
söylemiyor. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Eğer Kızıl
Akıncılar'la gitseydim, büyük ihtimalle şu anda ölmüş olurdum. O zamandan
beri çok şey oldu. Eğer Dördüncü'nün ordusu orada olmasaydı, hala beni esir
alanın peşinden koşan o kız olurdum.

"O sadece altın bir bebek değil mi?"

Dikkatim kraliçenin sağında oturan adama yöneliyor ve aile benzerliğini
hemen fark ediyorum.

"En güvendiğim danışmanım ve kardeşim Manu," diye takdim ediyor
kraliçe.

Kalın siyah saçlarını ensesinde sıkıca toplamış, ceketinin altına sarı bir
yelek giymiş, ipekli kumaştan bir tutam yakasından dışarı taşıyor. Bir eliyle
kadehini tutarken diğer elini de yanında oturan adamın sandalyesinin
arkasına doğru uzatmış, bana sadece memnun olarak tanımlayabileceğim bir
bakış atıyor.

"Keon, sence de o bir bebek değil mi?" diye soruyor, yanındaki adama
doğru eğilerek.

Keon koyu kahverengi gözlerini üzerimde gezdiriyor, kel kafasının
ışığı avizelerin altında parıldıyor ve önünden sarkan kolyeleri öne
çıkartıyor. "Düşündüğümde daha uzunmuş," diye cevap veriyor zayıf adam.

Manu başını sallar. "Ve şu saçlara bak." Eğiliyor, yakalı fırfırlar aşağı
doğru açılarak altındaki esmer göğsünü ortaya çıkarıyor. "Doll, bunu fiçılar
dolusu paraya satabilirsin."

"Umm... teşekkür ederim?"

Kraliçe Kaila ona bir bakış fırlatır. "Kral Midas'ın gözdesini kızdırma
kardeşim. Bu kötü bir davranış."

Manu'nun yakışıklı yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yerleşiyor.
"Ama kötü olmak çok daha eğlenceli sevgili kardeşim."

Ona donuk bir bakış atıyor, ancak gözlerinde parıldayan şefkati fark etmemek mümkün değil.

"Ah, yemek hazır."

Midas'ın anonsu herkesin dikkatini arkadaki kapıdan içeri giren ve ellerinde yemek tabakları taşıyan bir düzine hizmetkâra çeker.

"Auren."

Sağındaki boş koltuğu işaret eden Midas'a bakıyorum. Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. Resmi bir yemekte beni *hiç* yanına oturtmamıştı, özellikle de kraliyet ailesiyle dolu bir masada. Tedirgin bir şekilde oturuyorum, yine de sinirlerim tepemde, çarklar dönüyor. Çünkü bu bir lütuf değil. Bu onun bana gösterdiği bir iyilik değil. Henüz oyununun ne olduğunu bilmiyorum.

Hizmetçiler yemek tabaklarını masanın üzerine yığmaya başlıyor, şurup ve şeker kokuları hemen havayı sarıyor, ben ise yemek yiyebilmek ve daha da önemlisi içebilmek için sessizce batan güneşe doğru acele ediyorum.

Kadehimi elime aldığımda boş olduğunu gördüm. Bu işe yaramaz. "Affedersiniz, biraz şarap alabilir miyim?" En yakınımıdaki hizmetçiye sordum.

Kız başını eğiyor ve tabağını bırakır bırakmaz geri çekiliyor. Masada bir aşağı bir yukarı sesler gidip geliyor, her şey sıkıcı ve politik. Henüz gece olmadığı için yemek yiyemiyorum. *Yiyebilirim* ama dudaklarıma değdiği anda metalik bir yulaf ezmesi çiğniyor olacağım.

Bunun yerine rol yapıp kendimi meşgul gösteriyorum. En yakınımıdaki tabaktan kendime servis yaparak konuşmaları bastırıyorum. Ne yazık ki pek iştah açıcı görünmüyor ama idare etmek zorunda. Eldivenli elimde tuttuğum kaşıkla pıhtılaşmış şekerli yulafı karıştırıyorum.

Bunları yıkamak için biraz şaraba ihtiyacım olacak.

"Doll, Dördüncü Komutan tarafından yakalandığını duydum."

İrkilerek gözlerim masanın ortasındaki camdan iki serulean mavisini sarkıtının arasından Manu'ya yöneliyor ve yüz hatlarının muzip bir niyetle aydınlandığını fark ediyorum.

Göz ucuyla Midas'a bakıyorum ama o ve Niven bir şeyler konuşuyorlar. "Evet, konuşuyordum."

"*İşte* yemek masası için olgunlaşmış bir hikâye." Kaşlarından biri yukarı kalkarken hevesli gözler benimkilere takılı kalıyor. "Onun tarafından esir alınmak hiç de fena olmazdı. Tüm o *sert* dikenler ve *kalın* kaslar..."

Dilim boğazımda düğümleniyor, yanaklarımda alev alev yandığını hissediyorum. Yanında, Keon uzandı ve bir parça et kopardı. Manu'nun tabağını alır ve ona ters ters bakarken ağzına tıktırır. Manu sadece güler ve yanağına bir öpücük kondurur. "Numara yapma

o canavar adam için beni bir saniye bile yatırmazdı."

Keon çatalını ona doğrultur. "Benimle alay edersen, Tanrılara yemin ederim ki pişman olursun."

"Ooh," diye mırıldandı Manu. "Ne kadar da iç gıcıklayıcı." Keon homurdanıyor.

Dudaklarım yukarı kalkıyor, şakalaşmaları bu akşam yemeğinin o kadar da korkunç görünmemesini sağlıyor. "Siz ikiniz ne zamandır evlisiniz?"

"Üç ay," diye cıvıldıyor Manu.

Keon, kocasının tabağından daha fazla yemek çalmadan önce gözlerini devirerek "Üç yıl," diye düzeltiyor.

"Ah, doğru ya," diyor Manu, ağzına bir üzüm atarak. "İyi sürdüğün zaman zaman uçup gidiyor-"

"Arabalar," diye hızla araya giren Keon, koluna bir dirsek atarak onun sözünü kesti ve kaşları çatık danışmanlara aceleyle baktı.

Manu ona sırtıyor, kocasının onu bıçakladığı yeri ovuyor ve sanırım bunlar benim yeni favori iki insanım.

"Siz içki oyunları oynar mısınız?" Canlanarak soruyorum.

Manu parmaklarını şıklattı ve beni işaret etti. "Gördün mü? Senden hoşlandığımı biliyordum. Eğlenceli olanları her zaman fark edebilirim."

Gülümseyerek servis yapan kızı bulmaya çalışıyorum ama o ve şarabım hâlâ ortalıkta yok. Ağzım yemek kokularından sulanıyor. Güneş batar batmaz karnımı tika basa doldurup bir kadehi mideye indireceğim.

"Hizmetçilere bu gece şarap içmemelerini söyledim."

Midas'ın sözleri beni ürkütüyor ve başımı ona doğru çeviriyorum.

"Neden olmasın?"

Bana soğukkanlılıkla bakıyor ve orada bir şey var, şu ana kadar fark etmediğim bir titreşim. "Çünkü ben öyle dedim."

İçimdeki kıvrılmış yaratık esniyor, öfkenin gerginliği uyanmak isteyip istemediğini görmek için bekliyor. Midas bu gece ya Üçüncü'nün varlığı ya da başka bir şey yüzünden gergin.

Ve sonra aklıma geldi.

O *biliyor*. Elbette Scofield ve diğerleri Rip'in beni odama taşıdığını ona rapor edeceklerdi. Midem düğümleniyor ve kafamda endişeler alevleniyor. Bu yüzden Digby'ye bir şey mi yaptı?

Yoksa... *beni* cezalandırmayı mı tercih eder?

Gözlerin üzerimde olduğunu, yüklü bakışların bizi izlediğini hissedebiliyorum ve bu da öfkemin utanç dalgasıyla kızarmasına neden oluyor. Yine de dikkatimi Midas'a veriyorum.

gözlerindeki eleştirel parıltı.

"Şarap içerken iğrençleşmeni istemiyorum, Değerli," diyor sert bir kibarlıkla ve herkesin önünde benim arkadaşlığa uygun olmayan bir tür ayyaş olduğumu ima ettiği için yanaklarıma ateş basmasına neden oluyor.

"Su içmeme izin var mı Majesteleri?" Ses tonum sakarinin kötü tarafında, samimi olamayacak kadar yağcı ve çok ileri gittiğimi biliyorum.

Masanın altında, eli kalçama sertçe iniyor ve parmağıyla başparmağı arasında derimi sertçe çimdiklerken geriliyorum. Bunu eteğimin üzerinden yapmasına rağmen yine de acıyor, kumaş bariyer keskin acıyı engellemek için hiçbir şey yapmıyor.

Gittikçe daha sert sıkıyor, ama yüzüme hakim oluyorum. İrkilmeme izin vermiyorum. Gözümü bile *kırpmıyorum*. İsterse derimi yüzün, ben yine de burada papatya gibi dikileceğim, çünkü ona solma zevkini tattırmayacağım.

Masa benim ve Midas'ın bakışları altında sessizleşti, dikkati benim üzerimde sadece birkaç saniye fazla kaldı, yüzü sözde *iyiliğiyle* birkaç derece fazla sertleşti.

"Babam Üçüncülerle ticaret yapmazdı ve ticaret verginiz bu kadar yüksekken neden şimdi başlayacağımızı hayal bile edemiyorum," diyor Prens Niven, genç ve genizden gelen sesi Midas'ın dikkatini dağıtıyor. "Üçüncüler'in kaynakları böyle bir ücret için gerçekten değerini karşılayabilir mi?"

Artık herkes bana değil kraliçeye bakıyor, çatalı ağzına doğru giderken duraklıyor. Niven'in kendini beğenmiş bir prens olduğu kesin, ama iş nezakete gelince, ciddi şekilde eksik.

Midas'ın eli neyse ki bacağımdan çekiliyor ve acı içinde zonklayan bir nokta bırakıyor. Kan hücum ettikçe derim karıncalanıyor ama politik drama lehine bunu görmezden geliyorum.

Midas işleri yoluna koyamadan kraliçe tahrik edercesine prene bakar. "Biz *Üçüncülerin* sizin buzdan halkınızla ticaret yapmamıza gerek yok, Prens Niven," diyor soğukkanlılıkla, sesi ısıltılı tacındaki kuleler kadar keskin. "Üçüncü Krallık, sizin kar yığınınızdan on kat daha fazla kaynakla gelişiyor. Kral Midas bizi buraya ittifakımızı güçlendirmek için davet etti ve biz de halkımıza faydalı olabileceği için buradayız. Ama hata yapmayın, sizin bize bizim size olduğumuzdan daha fazla ihtiyacınız var."

Prens Niven yanaklarında ve boynunda yırtık pırtık kırmızılarla öfkeyle kızarır, ancak Midas çocuk ayağını tekrar ağzına sokamadan araya girer. "Altıncı ve Beşinci Krallıklar varlığınız için minnettar,

Kraliçe Kaila. Yapabileceğimiz herhangi bir yeni ticaret anlaşması kesinlikle tüm tarafların yararına olacaktır."

Başıyla onaylarken, artık pek de neşeli görünmeyen kardeşi Manu eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Manu arkasına yaslandığında, kraliçe kendini toparlamak ve yüzündeki gerginliği dağıtmak istercesine bir yudum alır. "Ne kadar genç olduğunuzu ve hâlâ babanızın yasını tuttuğunuzu unutmuşum Prens Niven. Kral Midas bu yönetim değişikliği döneminde size yardım etmeye geldiği için çok şanslısınız."

Başka bir deyişle, *sen bir aptalsın, evlat.*

Niven kendini daha uzun, daha yaşlı göstermek istercesine sandalyesinde doğruluyor, ancak bebek yüzü ve dağınık kahverengi saçlarının arkasındaki perçem bu görüntüyü bozuyor. "On üçüncü yaşıma sadece iki ay kaldı."

Kaila sırtıyor. "Ah, on üç," diyor düşünceli bir şekilde. "Güçlerim o zaman ortaya çıktı. Hatırlıyor musun Manu?" diye soruyor kardeşine dönerek.

"Nasıl yapamazdım?" diye cevap veriyor, konuşmayı yeniden düzenlemek için gülümsemesinin ağzında asılı kalmasına izin veriyor. "Anneme ve babama seni anlatamayayım diye beni dilsiz yapardın."

Dudakları bükülür. "Bunu hak etmiştin." "Muhtemelen," diye kabul ediyor.

Prens kaşlarını çatar. "Sesleri kendine doğru çekme gücün olduğunu sanıyordum? Odadaki her fısıltıyı duymak için mi?"

Lanet olsun. Sırları asla yakınımnda konuşmamam gerektiğini hatırlamalıyım.

Onu.

Midas ona sert bir bakış atar ama prens o kadar kayıtsızdır ki sadece ağzına bir kaşık yahni tikiştiriyor.

"Benim sihrim pek çok şey yapabilir," diyor Kaila şifreli bir şekilde. "Seslerini kötüye kullanarak beni yeterince sinirlendiren bazı insanlar sese sahip olma ayrıcalığını kaybediyor."

Bakışlarım kırmızı suratlı Niven'a kaydı. Yanımda Midas'ın ayağı gergin bir öfkeyle yere altı kez vuruyor.

Niven başını sallar. "Gücüm yakında gelişecek ve Beşinci Krallık'a fayda sağlayacak. Danışmanlarım babamdan bile daha güçlü bir büyüye sahip olacağımı tahmin ediyor. Belki de bu odadaki herkesten bile daha fazla."

Neredeyse yüksek sesle homurdanacaktım. Prens, Midas ve Kaila'nın kulaklarından çıkan buharı fark etse de fark etmemiş gibi yaparak yoluna devam ediyor, belli ki tüm dünyadaki En Gösterişçi Küçük Hıyar Prens

ödölünü kazanmaya çalışıyor.

Orea. O kesin aday.

"Şimdi, Kral Ravinger... *güç* var," diye devam ediyor Niven, kimin kendisiyle aynı fikirde olduğunu görmek için masadakilere yukarıdan aşağıya bakarak. Kimse onunla göz göze gelmiyor. "Bana sorarsanız çok fazla. Buraya geldiğinde çürüyen büyüü Beşinci'nin topraklarına sızdı. Muhtemelen gelirken görmüşsündür. Bu ve onun başıboş ordusu," diyor bir yudum daha yahni içmeden önce. "Bir parça toprak vermek ya da ordusunun saldırısıyla yüzleşmek zorunda kaldık."

Slade tam o sırada sanki işaret verilmiş gibi odaya giriyor, karanlık sesi hiç duraksamadan yükseliyor. "Sanırım sen daha iyi bir anlaşma yaptın, değil mi?"

Bölüm 19

AUREN

Masadaki *herkes* Slade'in aniden ortaya çıkmasıyla kaskatı kesiliyor. Ama ben... Vücudum buraya geldiğimden beri ilk kez rahatlamış gibi görünüyor. Kurdelelerim gevşiyor, uzunlukları perdelerinden sıyrılıyor, uçları sanki ona doğru kaymak istiyormuş gibi masanın altından süzülüyor.

Dikkatim ona kilitlendiğinde biraz tünel görüşü yaşıyorum ve dudaklarım ısınıyor, bir kez daha ağzının baskısını ve dişlerinin kıştırmasını hatırlıyorum.

Harika Divine, şu öpücük.

Yeşil gözleri odayı tarıyor, oniks rengi saçları mükemmel bir şekilde dağılmış ve vücudu tepeden tırnağa siyah özel dikim kıyafetlerle kaplı, belinde basit bir kahverengi deri kayış var. Bakışları tam olarak üzerime düşmüyor ama dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüğüme yemin edebilirim.

Slade, tavizsiz özgüvenine yakışır bir kibirle odaya girer. Arkasında, her biri miğferleri de dahil olmak üzere tam zırhlı olan Gazabı var. Onlar olduğunu söyleyebilmemin tek nedeni Osrik'in devasa formunun ve Lu'nun tüy gibi hafif adımlarının gözden kaçmaması. Judd kollarını rahatça sallayarak onun hemen arkasında yürürken, gruptaki dördüncü kişi...

Gözlerim Slade'den Rip benzerine gidip geliyor. Slade kasıla kasıla yürüyor, ama Sahte Rip *sinsice yaklaşıyor*. Çizmeli adımlarla ilerliyor, kollarından ve zırhının arkasından çıkan kavisli sivri uçlarıyla, tanıdığım ordu komutanının her haline benziyor.

Bir şey hariç. Etrafında hiçbir aura titreşimi yok. Özünün mürekkep gibi varlığı havada asılı durmuyor. Bu kişi kesinlikle bir taklit. Asıl soru şu... kim bu adam?

"Kral Ravinger," diyor Midas, dört Gazap'ın yemek odasının duvarında yerlerini almalarını izlerken, Ranhold'un muhafızları

onları ağırlamak için bir yol. "Belirtilen yemek saatinde gelmediğinizde, başka yükümlülükleriniz olduğunu varsaydım."

Midas'ın Slade'in geç kalmasından hoşlanmadığını belli eden sözlü bir iğneleme.

"Pardon," diye cevaplıyor Slade, prensin karşısına oturup yemek tabaklarına yardım etmeye başlarken. "Beşinci Krallık'ın yemek inceliklerinden faydalanmak niyetinde değildim ama zaman *elimden kaçtı*."

Niven'in beti benzi atar ama prens ilk kez çenesini kapalı tutacak kadar sağduyuludur.

Geçen dakikalar o kadar yoğun bir gerilimle dolu ki, bunu kesmek için benim yerime konan bıçaktan daha keskin bir bıçak gerekir. Herkes yemeğini yerken ve konuşurken ben yemeğimin etrafında dönüyorum ve biri bir şey söylediğinde başımı kibarca sallıyorum, bu sırada iç saatim tik tak ediyor.

Hükümdarların hepsi, biri bakmadığında diğerine kayan bakışlar atıyor, sözleri alaycı ya da sahte pohpohlamalarla dolu bilmecelerden başka bir şey değil. Benim kadar sessiz olan tek kişi Slade.

Gözlerim kendi isteğiyle kalkıp profiline bakıyor. Gömleğinin yüksek yakasının arkasından zar zor görünen çene kesimine, uzanan gücüne bakıyorum. İlgimi hissetmiş gibi, koyu yeşil gözlerini bana çeviriyor ve yemeğimi karıştırırken hareketsiz kalmaya çalışarak bakışlarımı kaçırıyorum.

Ona bakmamalıyım. Ne kalbim küt küt atarken ne de bu masadaki dikkatli gözler varken.

Yine de, gözümü kaçırdığım anda, bakışlarının yanağıma tekrar geldiğini hissettiğime yemin edebilirim, sanki o da bu çekimi hissediyor, çarpışma arzusu duyuyor. Bu tuzağa düşmek yerine gözlerimin Gazap'ının üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

Osrik duvarın karşısında yarı dev gibi duruyor, insandan çok sütun gibi, sanki yıkılsa tüm tavanı ayakta tutabilirmiş gibi. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yapabilirdi.

Judd onun yanında, başını bir sağa bir sola çevirirken, Lu kıpırdamadan duruyor, eli kalçasındaki kılıcın üzerinde, belki de insanlara dördünün en küçüğü olabileceğini ama en az onun kadar ölümcül olduğunu hatırlatmak için.

Burada oturduğumu fark eden olursa, belli etmiyorlar.

Rip benzerine gelince.

Gözlerim en çok ona takılıyor.

Elimde değil. Sanki tüm farklılıkları görebiliyormuşum gibi görünüşünü ayırmaya çalışıyorum. Yine de aurasının titreşmesi gereken boş alan dışında, onun gerçekte kim olduğuna dair bana ipucu veren hiçbir şey göremiyorum.

öyle.

"Kral Midas, taht odası konusunda size henüz iltifat ettiğimi sanmıyorum.

Kesinlikle muhteşemdi," diye övgüler yağıdırıyor Kraliçe Kaila.

"Prens Niven'a bir hediye," diyor Midas yumuşak bir sesle, sanki bunu kendisinden başka biri için yapmış gibi.

"Çok cömert bir davranıştı," diye mırıldanıyor çocuk monoton bir sesle.

Kraliçe Kaila'nın dudakları gülümsedi. "Biliyor musunuz, gücünüz beni her zaman büyümüştür Kral Midas."

"Önemli değil," diye yanıtlıyor rahat bir gülümsemeyle.

Kıllanıyorum. Kurdelelerim sivri dişler gibi

keskinleşiyor. Bir şey yok.

Hiçbir şey.

Parmaklarım kaşığımın etrafında sıkıca kenetlendi. Bu adam için kendimi o kadar çok tükettim ki, sırf bu *onun* gücüymüş ve *hiçbir şey* değilmiş gibi davransın diye.

O kızgın yaratık kaburgalarımı dürtüyor, dışarı çıkmak için tıkırdıyor. Kurdele sarmalları, bir damarı delip sinirli kasları parçalamak isteyen yılanlar gibi bacaklarımdan aşağı kayıyor, ama onları tutuyorum.

"Gücünün sana bu kadar kolay geldiğini duyduğuma çok sevindim," diye yanıtlıyor Kaila. "Büyü vefasız bir şey olabiliyor."

"Olabilir," diye hemen kabul ediyor. "Ama ben bunu uzun zaman önce öğrendim."

Ustalaştım.

Midemin küle döndüğünü, tiksindirici öfkemin boğazından fışkıran ateşin parlamasıyla yandığını hissediyorum.

Bana hakim oldu, demek istiyor, bu tam ve mutlak bok parçası-

"Çok muhteşem," diyor Kraliçe Kaila. "Bize gösterebilir misiniz?"

Kadehinin üzerindeki eli hareketsizleşir, gözleri ona kilitlenir. "Göster Sen?"

Kraliçe heyecanla başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Sen olsan düşünebilir misin? Ne kadar hayranlık uyandırıcı olduğuna dair pek çok hikaye duydum ve bir gösteri yapmayı *çok* isterim. Sanırım bu konuda tamamen ustalaştığınıza göre, bu o kadar da kötü bir dayatma değil? Kardeşim ve ben bunu görmeye bayılırız."

Midas yüzünde hâlâ o kibar gülümsemeyle ona bakıyor olabilir ama ben çenesindeki gerginliği görüyorum. Topuğunun yere altı kez vuruşunu hissediyorum.

Kaila sadece birkaç kısa cümleyle onu tuzağa düşürdü. Eğer onu inkar

ederse, bu onu ya zayıf ya da huysuz gösterecektir. İkisi de

Midas'ın kanıtlamaya çalıştığı şeyler.

Birkaç vuruşluk uzun bir sessizlikten sonra başını eğiyor. "Elbette, Kraliçe Kaila. Memnuniyetle."

Çok genç ve güzel görünerek ona bakıyor ama bakışlarında sanki bu bir sınavmış gibi parıldayan bir kurnazlık var.

"Auren, kadehini uzatır mısın?" Midas bana dönüyor, gözleri sivri bir taleple parlıyor. Bu oyunu pek çok kez oynadık. Pek çok insanı kandırdık.

Ama şu anda öfkem kontrolüm altında ve aptal olmasını istediğim tek kişi o.

Yüzümde sakarin bir gülümsemeyle kadehi alıp ona uzattım. Geçmişte, kadehi uzatırken tam doğru anda tenimin nesneye değmesini sağlamak için hızlı bir el çabukluğu yaptığımdan emin olurdum, böylece altınım yayıldığında kadeh sıkıca avucunun içinde olurdu.

Ama ben hiçbir şey yapmıyorum.

Midas'ın keçiboynuzundan yapılmış gözleri kararıyor ve donuklaşıyor, bir daldan düşüp eldivenli elime iniyor. Bakışlarını tekrar kaldırdığında, arafta kalıyoruz, ikimiz de fincanı tutuyoruz, birbirimize eşit meydan okumayla bakıyoruz.

Onun bakışı bir emirdir.

Benimki bir tehdit.

Bu yüklü, ağır saniyelerde, Altın Kral ile yaldızlı evcil hayvanı arasında düğümlenen sarsılmaz bakışların bağladığı gergin bir sessizlik masanın üzerinde uzanıyor.

Midas'ın çenesinde bir tik beliriyor ve gülümsemesi hâlâ yakışıklı yüzüne yapışmış olsa da, derinlere gömülmüş, beni çıkarmaya ve meydan okumamı bir yumrukla ezmeye hazır bir öfke var. Yüzümdeki gülümsemeyi masum bir ciddiyetle korumayı başarıyorum ama altın rengi gözbebeklerim bir ateşin ışıyla parlıyor.

Beni gölgesinde bırakmak için her zaman üzerimde yükseldi ve bir gölge onu doğrudan yaktığınızda bundan hoşlanmaz. Gücümü hiç kullanmayarak manipüle ettiğim güç karşısında göğsüm kabarıyor. Herkes gözlerini dikmiş, onun performansını bekliyor.

Ve yapamaz.

"Bırakacak mısın?" diye soruyor hafifçe, sanki bir şakaymış gibi, ama çenesindeki sertlik bunu yalanlıyor.

Sana söyleneni yapacak mısın? Gerçekten söylüyor.

Yapmasaydım ne yapardın? Bakışlarım öyle diyor.

Bu kamusal güç oyununda saniyeler geçiyor.

Birkaç sandalye aşağıda, siyah giysili bir göğsün içinde sessiz olsa da gürleyen bir kahkaha hissettiğime yemin edebilirim. Benimki biraz daha şişmiş gibi görünüyor.

Midas kadehi benden çekip alıyor ve eğlenen bir bakışla masaya bakıyor. "Özür dilerim, sık sık tercihim yüzünden dikkatim dağılıyor," diyerek aramızdaki konuşmayı mazur göstermeye çalışıyor ve birkaç kişiyi kibarca güldürüyor.

Gözleri arkamızdaki pencerelere kayıyor ve gecenin çökmek üzere olduğunu anladığında dudaklarının sıkışmasındaki çileden çıkmış paniği görüyorum. Dakikaları, hatta belki saniyeleri var. Gücüm uykuya dalmak üzere ve onun öfkesi kabarıyor.

"Anlaşılabilir. Çok güzel bir kız," diyor Keon ve bana göz kırpmıyor ama herkes merak ediyor. Şüphe ediyor. Tam olarak anlayamıyor. Evcil hayvan ilk kez efendisine sırtını döndü ve efendisi de susturduğunu sandığı dişlerinin ortaya çıktığını görmekten hoşlanmıyor.

Midas eğiliyor ama tenime dokunacak kadar yaklaşmıyor elbette. Bunun için fazla titiz. "Dikkatli ol, Kıymetli," diye fısıldıyor, sesi bir nefese kadar düşüyor.

İsyanım, tehditkâr gülümsemesinin altında bocalıyor. Midas uyarısını ima etmek için bana bakıyor, ancak az önce gözde eyerine mahrem sırlar fısıldayan bir kral gibi geri çekiliyor.

Digby. Digby'yi düşünmek zorundayım.

Gururumu yırtık bir kâğıt gibi yumruk yaparak kucağımdaki eldivenimi gizlice çekip çıkarıyorum. Tekrar ayağa kalkarak bir servis kaşığına uzanıyormuş gibi yapıyorum ve önümde yükselen buzdan orta süsü için şükrediyorum. Midas kadehini yere bırakır bırakmaz, çıplak avucumu hemen yanındaki cam masa tablasına sürterek gücümü serbest bırakacak şekilde dikkatle zamanlama yapıyorum.

Altın, masanın üzerinde kanayan fişkırان bir yara gibi patlar.

Sıvı Midas'ın kadehinin altından yayılıp sel suları gibi masanın her tarafına dökülürken birkaç nefes sesi duyulur. Kadehi parlak paletiyle yutar, kenarlarından aşağıya damlar ve kenarlarından aşağıya doğru kıvrılarak altına yayılır. Birkaç dakika içinde masanın tamamı yaldızlanır, sivri uçlu buz sarkıtlarının ortası artık altın açgözlülüğün pençeli parmakları gibi yukarı uzanmaktadır.

Midas'ın omuzları belirgin bir şekilde gevşer ve karşısında Kraliçe Kaila alkışlar. "Ne kadar zarif, Kral Midas," der sırtarak, bronzlaşmış parmakları cilalı metalin üzerinde gezinirken.

Keon neşeyle güler. "Aynen öyle. Bir kadeh içmek varken neden

tüm masayı yaldızlar mısın?"

Midas dişlerini göstererek gülümser. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum." Kötücül dikkati yüzüme yerleşiyor ve onu çiğ çiğ kazıyor. "Hoşuna gitti mi, Değerli?"

"Ben yaptım."

Gerçekten, gerçekten.

O yemeğine geri dönüyor ve ben eldivenimi geri çekiyorum, altınla kaplanmış avucum kumaşın iç kısmına yapışıyor. Sakin kalmaya özen göstererek, içim isyan ederken yüz ifademi kapalı tutuyorum.

Aptalca. Bu almamam gereken aptalca bir riskti. Gururum Digby'nin hayatına değmez.

Ama kahretsin, onu kıvrandırmak iyi hissettirdi.

Birkaç dakika sonra güneş batıyor ve ölmekte olan gün teslim oluyor. Gecenin inişiyle birlikte gücümün içimden boşaldığını hissediyorum. Elimdeki altın rengi kalıntılar tekrar derimin içine işliyor ve yorgun bir nefes alıyorum. Çok hızlı ve çok fazla güç sersemlememe neden oldu ve belli ki hala boşalmanın etkisinden kurtulmaya çalışıyorum.

Herkes etrafımda konuşuyor, Kraliçe Kaila altın masaya yaltaklanırken diğerleri yemek yemeye ve havadan sudan konuşmaya devam ediyor. Her nasılsa, yapış yapış, soğuk yulaf lapamı yemeyi ve bir yudum suyla ağzımın damağından uzaklaştırmayı başarıyorum.

Tek yapmak istediğim odama koşmak ve balkona kaçmak, meraklı gözlerden ve saray sohbetlerinden uzakta, temiz havayı içime çekmek. Midas'ın yanımdaki varlığı bir geminin pruvası gibi, ne kadar hızlı yüzmeye çalışsam da giderek yaklaşıyor.

Şuruplu meyveleri ısırdığımda içimden aniden ağlamak geliyor. Ama bu olmazdı. Kraliyet yemeğindeki bir gösteri gibi burada oturuyor olmam yeterince tuhaf. Eğer yemek tabağıma bakıp ağlamaya başlarsam, sarayda konuşulan kişi ben olurum. Ama bundan nefret ediyorum. *Ondan* nefret ediyorum. Dişlerimi sıkarak kendime toparlanmamı, beni etkilemesine izin vermememi söylüyorum.

Siz ona *her şeyinizi* vermişken, neden bir erkek size kendinizi bir hiç gibi hissettirebilir?

Birdenbire, kulağıma fısıldanmış gibi, büyüünün en hafif esintisinin yanağıma değdiğini hissediyorum. Çok ince, durgun suya tek bir parmak ucunu daldırmak gibi. Genelde yaydığı mide bulandırıcı güçten ziyade, bu, çivili formundayken alıştığım serin bir okşayışın merhemidir.

Özünün darbesiyle normal bir nefes alabiliyorum. Benim

Boğazım düğümleniyor, pişmanlık ve endişeyi yutuyorum ve ihtiyacım olan soğukkanlılığı yakalıyorum. İşte böyle, Slade beni sakinleştirdi, sabit bir yere oturttu.

Ona bakamadığım için gözlerimi tekrar Fake Rip'e kaldırıyorum, yarık miğferi tam karşıya bakıyor, elleri önünde kenetlenmiş. Yüzünü gizleyen o kara metali çekip çıkarırsam kimi bulabilirim? Kral Slade Ravinger'ın başka hangi sırları var?

"Beni duydun mu?"

Midas'ın sesiyle başımı sola çeviriyorum. "Ne?"

Bakışları benden az önce bakarken yakalandığım komutana kayarken kahverengi gözleri kararıyor. Midem bulanıyor ve bu gece büyük bir hata daha yaptığımı anlıyorum. Slade'den aldığım tüm sakinleştirici güvence anında yok oldu ve Midas'ın bakışlarının tehdidi altında ezildi.

Midas çenesini yukarı kaldırır, gözleri pencerenin yanındaki arpa kayar. "Git biraz müzik çal."

Bir istek değil.

Ortamı ve yemeğimi bitirmediğimi düşünürsek, pek uygun bile değil. Beni Rip'e bakarken yakaladı ve bundan hoşlanmadı. Hem de hiç.

"Majesteleri, bizim hesabımıza eğlence eklemek zorunda hissetmeyin kendinizi," diye araya giriyor Manu. "Ayrıca, o arp çok karmaşık görünüyor, değil mi Keon?"

Adam başını kaldırıp ağzının önündeki bacak etine bakıyor. Hemen cevap vermeyince Manu ona dirsek atıyor. "Ah, doğru ya. Evet, çok karmaşık."

Midas yine sahte bir gülümsemeyle, "Benim Auren'im kendi kendini yetiştirdi," diye övünüyor. "Ee?" diye sorar.

"Şimdi mi?" Kalın bir sesle soruyorum, oyalanıyorum.

Yüz hatlarından hoşnutsuzluk akıyor. "Evet, *şimdi*."

İnce bir buzun üzerindeyim, bunu biliyorum. Bu gece bana ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Belki de biliyordum.

Önemli bir şey

değil. Ben

ustalaştım.

Zaten bana hakaret etti, beni utandırdı, beni buraya ödülü olarak oturttu ve masayı yaldızlamış gibi yaparak kendi imajını güçlendirdi. İsteyeceğim son şey oraya gidip bir kukla gibi oynamak.

Yine de kendimi "Hayır, teşekkür ederim" derken duyduğumda şaşıyorum.

Birinin çatalı, ürkmüş bir müzisyenin keman telini gıcırdatması gibi tabağına çarpıyor. Masadaki konuşmalar azalıyor. Çevremden Slade'in sırtıttığını görüyorum.

Midas'ın inceliklerini okumayı uzun zaman önce öğrendim ve şu anda öfkesi o kadar keskin ki doğrudan delinme tehlikesiyle karşı karşıyayım. Sesi boğulmuş bir denizdeki yağmur tehdidi gibi alçalıyor. "Hayır mı?"

Ona yatıştırıcı bir gülümseme vererek kırılan tüylerini yumuşatmaya çalışıyorum. "Birinin önünde çalmayalı çok uzun zaman oldu. Pratik yapmıyorum..."

Gülümsüyor, ama gözlerine ulaşmıyor. Hayır, orada beni geren bir tür öfkeli ama neşeli anormallik var. "Oh, Değerli, çok güzel çalışıyorsun. Tekrar alışacaksın ve eskisi gibi olacaksın."

Çifte anlamı açıktır.

Kraliçe Kaila onun dikkatini çekerek, "Altın dokunuşunuzun bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum," diyor.

"Evet, yıllar içinde beni *eğlendirmek* için çok iyi beceriler öğrendi," diyor bana dönerek. "Öyle değil mi, Değerli?"

Bu ima beni yanaklarımdan kulaklarıma kadar yaktı.

Bunu bilerek yapıyor. Beni aşağılıyor. Beni yerime koyuyor. Bana ve buradaki herkese onun malı olduğumu hatırlatıyor.

"Başkalarını da eğlendirmekten her zaman mutluluk duyar," diye devam ediyor Midas ve benden gözlerini kaçırdığı o bir an için bakışlarımın Slade'e kaymasına izin veriyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir dirseğini kolçağına dayamış ve diğer elinde bir kadehi dengede tutuyor. Rahatlamış görünüyor. Hatta sıkılmış.

Kadehini öylesine şiddetle kavırıyor ki, paramparça etmesinden endişe ediyorum.

Belki bu süreçte *beni* paramparça eder.

Odanın arka tarafından bir öksürük sesi geliyor ve gözlerim, ellerini önüne indirmiş olan Sahte Rip'e kayıyor.

Bu sefer Midas'ın eli yukarı kalktığında, parmakları kolumun hassas alt tarafını sıkıştırıyor. Kolluğun içinden bile acıyor. Kaskatı kesiliyorum ve nefesimi içime çekiyorum, parmaklarını soktuğunda acının keskin çentiğinden gözyaşlarım fişkırıyor.

Elinin pazuma sarılış şekliyle, masanın geri kalanına bu cezalandırıcı baskınlık hareketi yerine bana şefkatli bir dokunuş bahşediormuş gibi görüldüğünden eminim.

Bazıları kibarca sohbet etmeye devam ediyor, ama gerçekten

dikkatlerini bize veriyorlar. Ne de olsa, Altın Kral'ı altın dokunuşlu favorileriyle gözlemlemek her gün nasip olmuyor.

Sanki bu inceleme yeterince kötü değilmiş gibi, Slade'in gözlerinin yüzümün yan tarafını yaktığını hissedebiliyorum. İzlediğini nasıl bildiğimi ya da dikkatinin Midas'ın bana dokunduğı yere dikildiğini nasıl hissettiğimi bilmiyorum ama hissediyorum.

"şimdi utanma, Değerli."

Kurdelelerimden biri kalkıyor, eğimli ucu havayı koklayan bir yılan gibi dikiliyor. Geçen her saniye sıkışan noktayı daha da acı verici hale getiriyor, sanki derime bir iğne saplanmış gibi hissediyorum.

Midas gözümün içine bakarak gülümsüyor ve beni kutsayarak serbest bırakıyor.

Sonunda gitmesine izin verse de, bu acıyı ortadan kaldırmıyor ve bu uygun değil mi? Dokunduğı her yer, acısını çektiğim bariz bir noktayla çiçek açtı. Her dokunuş, onun tahrip ettiğı noktadan bir iz yayıyor.

"Bacağım ve kolum biraz ağrıyor," diye sessizce cevap veriyorum ve çoktan çürük oluştuğuna şüphe olmayan uyluğuma sivri bir bakış atıyorum.

"Ne kadar narin olduğunuzu unuttuğum," diyor Midas, sesindeki hoşluk gözlerindeki parıltıyı gizlemekten başka bir işe yaramıyor. "Bacağın çok ağrıdığını göre, belki komutan seni arpın yanına taşıyabilir. Bu konuda biraz pratiğı var gibi görünüyor."

Kahretsin. Kalbim kekeliyor, beceriksiz bir nabız kaburgalarımaya çarpıyor. *Ne kadarını biliyor?*

Her hareketimi rapor eden muhafızlara lanet olsun. şimdi düşünüyorum da, Midas'ın yatak odama hışımla girmemesinin tek nedeni muhtemelen Kraliçe Kaila'nın dün gece gelmiş olmasıydı.

Kafası meşguldü.

Artık kafası meşgul değil.

şimdi, başka birinin bana dokunmasına izin vermenin bedelini ödeyeceğim. Merdivenleri çıkamamamın en başta onun hatası olması önemli değil.

Krallara yaraşır sesiyle, "Komutan, gelin Auren'e arpı getirmesine yardım edin."

Hakkını vermeliyim. Komutanın şöhreti ve Midas'ın onun kralı bile olmadığı gerçeğı göz önüne alındığında, Rip'e böyle emirler yağıdırmak gerçekten çok yüzüzce.

Midas'ın tüm dikkati Sahte Rip'in üzerinde ama adam hâlâ duvara yaslanmış, güçlü kalçalarını omuz hizasında açmış duruyor. Başını Midas'a değil, Slade'e doğru eğiyor ve utancım doruğa ulaşıyor.

"Buna gerek yok," diye hemen belirtiyorum.

"Oh, ama öyle. *Israr* ediyorum." Midas'ın sesi kesecek kadar keskin.

Dişlerim gıcırdıyor ve gıcırdıyor. Artık çaresiz bir halde masanın etrafına bakıyorum ama herkes bu konuşmaya dikkat etmiyormuş gibi davranıyor. Manu ve Keon bile kraliçeleriyle derin bir tartışma içinde.

"Komutanı rahatsız etmeme gerek yok." Sandalyemi çok hızlı bir şekilde geriye itiyorum, ayaklarım taşa çarparak tiz bir çığlık atıyor.

Tam olarak ayağa kalkamadan Midas'ın eli bileğimde, beni durduruyor. "Dün gece rahatsızlık vermediyse, şimdi de kesinlikle vermemeli." Soğuk meydan okuma, Slade'e bir bakış atmadan önce sözlerinden çıkan bariz bir kontrol esnekliği. "Sakıncası yok, değil mi Ravinger? Komutanın dün gece Auren'ime çok iyi baktı, bunu tekrar yapabileceğini biliyorum."

Auren'im.

Bir yanımda bu geceki kontrol ve sahip olma oyununun bu kadar bariz olmasına şaşırıyorum. Ama dün gece öğrendiğini bildiğim için bana da mantıklı geliyor. Nefret ettiği bir şey varsa, o da birinin bana dokunmasıdır.

Slade ona bakıyor, başı eğik, ifadesi kayıtsız. Gözleri Midas'ın beni tuttuğu noktaya kaydığında bile hiçbir şey yok. Herhangi bir duygudan eser yok.

Sanırım beni en çok rahatsız eden şey de bu.

En azından Slade "Elbette Midas. Neye ihtiyacın varsa."

İçimdeki bir şey bunu duyunca sönüyor, kurdelem görünmez yaraları yalamaya koyuluyor. Az önce kadehini tutarken gördüğüm öfke ısırığını hayal mi ediyordum?

Slade'in her hareketi her zaman beklenmediktir. Ama bu hayal kırıklığı çakıl taşını içimde hissedene kadar, onun benim adıma müdahale edeceğini düşündüğümü fark etmiyorum.

Ama yapmıyor.

Sahte Rip çoktan bana doğru yaklaşmaya başlamıştı, sivri uçların siyah parlaklığı onda Slade'de olduğundan daha korkunç görünüyordu. Çok geçmeden tam önümde duruyor ve kolumu sert dirseğinin kıvrımına alıyor.

Dönüp arpın yanına doğru aşağılayıcı bir yürüyüşe başladım, keşke o koca ağzımı hiç açmasaydım. Midas'ın bana hemen haddimi bildirme gereği duyacağını bilmeliydim.

Daha birkaç adım atmıştık ki Midas seslendi: "Favorim kendi başına yürüyemez Komutan."

Topukları taşa yapışmış bu yabancı ve ben bir an donup kaldık. Sonra, neredeyse duyulamayacak kadar sessiz bir şekilde, bir iç çekiş sesi duyuldu.

Kask.

Omuzlarım gerildi. "Sen de-"

Cümlemi bitirmeden Sahte Rip'in kollarına atıldım. Gelin gibi değil.

Bir vahşi gibi omzuna bile atılmadım.

Hayır, beni bir patates çuvalı gibi taşıyor, bir koluyla belimden tutup kaldırıyor, yan tarafına yaslayarak dengeliyor.

Arp'a giden yolun geri kalanında, her adımda beni bir annenin kalçasındaki serseri bir çocukmuşum gibi itip kakarken, itiraz edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

Belirsiz bir şekilde enstrümanın önündeki tabureye bırakılıyorum ve protesto edercesine tıslayarak adama ters ters bakarken, kurdelelerim neredeyse ipeksi dillerini ona doğru uzatmak için dönüyor. Emin değilim ama dönüp yerine gitmeden önce kaskındaki yarıklardan bana göz kırptığını görebileceğimi düşünüyorum.

Ne oluyor be?

Manu "Neden beni böyle taşıyorsun?" diye sorana kadar yemek odası bir an için acı verici bir sessizliğe büründü.

Keon, "Çünkü benden yaklaşık yüz kilo daha ağırsın," diyor.

"Bu korkunç bir mazeret."

Manu ve kocası sessizliğin garip boşluğunu doldurduğu için şükrederek sırtımı dikleştiriyorum ve parmaklarımın tellere vurmasına izin vermeden önce çenemi kaldırıyorum.

Belirli bir şarkı çalmıyorum. Buna gerek yok. Midas aslında kimseyi bir melodiyle eğlendirmemi istemiyor, bunca yıllık çalma hayatımda bu hiçbir zaman böyle olmadı. Bu bir performans ama müzikle ilgisi olan bir şey değil.

Sonraki bir saat boyunca, diğerleri yiyip içip konuşurken, benim yaldızlı parmaklarım tellerin üzerinde tıngırıyor. Bu, parmak uçlarımda fiskeleriyle ortaya çıkan, odak noktası olmayan, tembel ve serseri bir melodi.

Midas bir daha bana bir şey söylemedi. Slade ya da Gazap'ından herhangi biri bir kez bile bana bakmadı. Manu arada bir bana bakıyor ama onu yüzündeki ifadeyi değerlendirecek kadar iyi tanımıyorum.

Bu gece uslu

dur, güzelce

otur.

Aptal müziğinizi çalın,

bırakın adamlar

konuşsun.

O eski kelimeler sesiz sözlerle birlikte şarkı söylüyor. Aynı bok, farklı

kale.

Bölüm 20

AUREN

Parmak uçlarım acıyor.

Arp çalmayalı aylar oldu ve bu belli oluyor. Saatlerce o taburede oturup, eldivenlerim kucağımda dururken çıplak ellerimle uyumsuz telleri kopardıktan sonra, parmaklarım şimdi hassas ve kırgın, öfkeyle şişmiş durumda.

Mesele şu ki, müziği *seviyorum*. Her notanın tınısını kontrol edebilmeyi, her melodiyi yönlendirebilmeyi seviyorum. Belki de bir kuşun şarkı söylemeyi sevdiği gibi seviyorum. Ama bir evcil hayvanın arka planda gürültü yapmak için çalması gibi çalmamın *emredilmesi*, bu eylemden tamamen nefret etmeme neden oluyor. Arpın başına oturmak istiyorum çünkü istiyorum. *Usta olduğum* için değil.

Bu gece olanlar bir bakıma iyi oldu. Midas'ın pislik eğilimlerinin çirkin yüzünü göstermesi, halkın utancı, hatta Slade'in tepkisi. Bu iyi, çünkü bana yolumdan sapmamam gerektiğini hatırlatıyor. Neden Digby'yi bulup buradan gitmem gerektiğini ve erkeklere güvenmemem gerektiğini hatırlatıyor.

Kanıtla dedim ona.

Kanıtlamadı.

Midas yemek biter bitmez beni odama götürüyor. Öfkesi çift uçlu bir mum gibi yanıyor, bir yandan öfkeyle, diğer yandan kibirle alev alev yanıyor. Highbell'de hâlâ aynı kız olsaydım şu anda terliklerimin içinde titriyor olurum ve onun istediği de bu. Dev her zaman ayaklarının altındakilerin onun emirleri için çırpınmasını bekler, yeter ki ezilmesinler.

Koridora ulaşır ulaşmaz, koridordaki nöbetçiler yatak odamın kapısını kırbaçla açıyor, böylece içeri girerken adımlarımızı bile bozmuyoruz. Doğruca balkon kapısına gidiyor ve kapıları açıyorum, üst üste yığılmış karların odanın içine savrulmasını, özensiz bir yemek tabağının üzerine tuz gibi saçılmasını umursamıyorum.

Temiz havaya ihtiyacım var. Bu kapıların temsil ettiği *açıklığa* ihtiyacım var. Çünkü

Bu geceden sonra, bu hakimiyet gösterisinden sonra, ruhumun hatırlatmaya ihtiyacı var.

Kapana

kısılmadım. Zayıf

değilim.

Ben *onun* değilim.

Kapı bir çırpıda kapanıyor, alevler yanan odunları kemirip ısırırken çıkan ses şöminenin çıtırtısıyla dans ediyor.

Arkamı dönüyorum, ellerim önümde kenetli ve Midas beni içimden sarsmak ister gibi bakışlarıyla kavırıyor.

"Bu akşam iğrenç davrandın."

Bu ikiyüzlülüğe homurdanmak istiyorum ama dudaklarımı balmumu gibi mühürlüyorum.

Mektup.

Yüzünün sağ tarafı turuncu renkte parlıyor, bronzlaşmış teni benek benek oluyor.

alevlerle birlikte. "Kraliçe Kaila'nın senin hakkında ne düşündüğü hakkında bir fikrin var mı?"

Sanki umurumda. Ama kesinlikle umurunda. Midas dış görünüşe ve onu kendi lehine nasıl kullanacağına kafayı takmış durumda.

"Sana pek çok özgürlük tanıdım Auren. Ancak saygısızlığa tahammül *edemem* ve tartışmamızdan sonra daha iyi bilmen gerekir."

Öfkeme yuva yapmış gibi görünen tüylü yoldaşımla birlikte çenem de yükseliyor. "Digby yıllarca sadık bir muhafız olmaktan başka bir şey yapmadı. Onu tehdit etmeye hakkın yok."

Gülüyor.

İçinde yıkandığı ateş ışığıyla çelişen acımasız, soğuk bir kahkaha. Midas önümde alev alev yanana kadar aramızdaki boşluğu tüketirken, bir kaçış hatırlatması sırtımı ürpertiyor.

"Kral olmak bana dünyadaki her hakkı veriyor. Haklar, kurallar, kanunlar bana *ait*. Geçtiğimiz hafta yaptığınız işlerle beni memnun ettiniz, ancak bu gece yaptığınız numaraya müsamaha gösterilmeyecek."

Kanatlı öfkem ayağa kalkıyor, boğazının arkasında bir söz gibi gelen karanlık bir tril.

"Dün gece o iğrenç adamın sana dokunmasına izin verirken aklından ne geçtiğini bana açıkla?" Sözleri birbiri ardına sıralanıyor. "Başka *bir* asker olsaydı, kesik başı çoktan yaldızlamanız için küvetinizde akıyor olurdu."

Boğazımın arkasından ılık safra akıyor, midem bu görüntüyle çalkalanıyor. Rip'in -Slade'in- *kafası* boynunun tam ortasından kesilmiş, soluk teni kırmızı kan boyasıyla parlatılmıştı. Bu ilk kez olmuyor.

Midas bu kadar korkunç bir şey yaptı ve başkalarına ibret olsun diye altınla dokunmamı emretti.

Midas eğiliyor ve ben gözümü kırıştıtarak görüntüyü uzaklaştırıyorum, öfkesi odadaki oksijeni emerken nefesim göğsümde tekliyor. "Eğer bir daha birinin sana dokunmasına izin verirsen, olacaklardan hoşlanmayacaksın. Sana, karşıdakine *ya da* Digby'ye."

"Merdivenlerde neredeyse bayılıyordum ve korumalarınız yardım etmedi." "Etmemeliler de!" diye patladı. "Kimsenin sana dokunmasına izin yok.

Ben hariç. Bu komutan bana iki kez saygısızlık etti." Kaşlarımın arasında bir çizgi beliriyor. "İki kez mi?"

"Seni geri getirdiğinde attan indirdi," diye öfkелendi. "Onu durduğu yerde vurmak için bir ok sipariş etmeliydim."

Peki Dördüncü Ordu'nun gücü ona saldırmış mıydı? Pek olası değil. "Onu becerdin mi?"

Soru, toprağı kiralayan bir çatlak gibi iniyor.

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "*Ne?*"

"Beni duydun." Sesi, sarsılmış bir zeminin alçak gürültüsü, her kelimenin içinden çıkan sahiplenici bir öfke. "Duydun mu. Sen. Siktin. Onu."

Çalkalanan, acı bir nefret gözlerimi kaplıyor, altın bir pusla parlatıyor ve öfkeli canavar kulaklarımda kükrüyor. "Hayır."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, ölümcül kıskançlık gözlerini delip geçiyor ve dişlerinin arasından fırlıyor. "Onu istiyor musun Auren?" diye mırıldanıyor nefretle. "O grotesk, çirkin, çivili, büyüyle lekelenmiş canavarın seni domaltıp bir fahişe gibi becermesini istiyor musun?"

Hava sıkışıyor, ciğerlerimi kesen parçalara ayrılmış gibi üzerime çöküyor. Kafatasımdaki yaygaranın ötesini düşünemiyorum, öfkem bu kadar yüksek sesle cınlarken olmaz.

Bu ne cüret.

Bu ne cüret.

"Onu izliyordun. Seni gördüm."

"Öyle mi?" Isırarak söyledim. "Gözümün önünde sürekli kraliyet eyerlerinizi becerdiğinizi gördüm, bu yüzden bir bakışla başa çıkabileceğinizi düşünüyorum."

"*Dikkat et,*" diye uyarıyor.

"*Ben yaptım*" diye cevap verdiğimde ses tonum alaycı bir küçümseme ile damlıyor. Her şey çok hızlı oluyor.

Bir saniye orada durmuş çene çalıyorum, sonra Midas'ın eli beynimi sarsacak kadar sert bir şekilde yüzüme çarpıyor.

Sendeleyerek geri çekiliyorum, başım sağa kayıyor, yanağım cezalandırıcı darbeden alev alev yanıyor. Gözyaşlarım, sanki gözlerim az önce tokat attığı yeri okşamak istermiş gibi, ağrıyan etimden aşağıya damlıyor.

Zaman durmuş gibi.

Aramızda bir çizgi oluşuyor, tek bir darbenin gücüyle çatlamış topraktan bir yarık.

Daha önce bana hiç vurmamıştı. *Asla.*

Daha önce yaptığı çimdikleme başlı başına bir şoktu ama yine de bu kontrollü bir cezaydı. Hizada kalması için sivri bir hatırlatma, tasmalı bir tasmayı çekiştiren bir efendi gibi ve her zamanki öfkesine çok uygun.

Ama bu farklı. Bu Midas'ın bir öfke dalgası içinde kontrolünü kaybetmesiydi ve o kontrolüyle gurur duyuyordu.

Az önce olanları kavrarken sersemletici bir sessizlik odayı karanlık gölgelerden oluşan bir boşluğa boyuyor. İçimdeki kükreyen yaratık da her şeyi kavlıyor, gagasını açarak bir sıra jilet gibi keskin dişini gösteriyor.

Bir öfke denizi yükseliyor gibi görünüyor ve öfkem bundan zevk alıyor, derinliklerinde yüzmeye hazır. Tüm bedenim onu zapt etme gücüyle titriyor. O suların bana yaklaştığını hissedebiliyorum, beni altına çekmeye hazır bir girdap.

İçimdeki o aşk lekeli kız gitti. Kalbi, onu bir tahtaya bir böcek gibi tutturmak için kullanılan parçalarla kırılmış olan. Avucunun gücüyle yakıldı. Külleri, aniden daha parlak çiçek açmış gibi görünen kötülüğün saplarını filizlendiren topraktan başka bir şey değil artık.

Güçlendirici bir nefes alıyorum ve Midas'a bakmak için geri dönüyorum. Açgözlülüğü onu o kadar mahvetmiş ki bunun farkında bile değil. Yıldızlı bir denizde çok uzaklara yüzmüş ve denizin onu boğduğunu bile görmüyor.

Ondan nefret ediyorum. Ondan o kadar nefret ediyorum ki, gerçeğin gözlerimden parladığını biliyorum.

Gözl

er. Hamile bir duraklama aramızda kaynayan bir bulut gibi dalgalanıyor. Midas'ın gözleri kocaman, yüzü solgun, bana şok içinde bakıyor.

Aniden,

nefesi havayı paramparça ediyor. "*Kahretsin...*"

Elleri yüzüme geliyor ve avuçları çenemi kavlıyor, başparmakları zonklayan yanağımı okşuyor. "*Kıymetlim... Ben... Ben öyle demek istemedim. Kızgındım. Ben... Kahretsin!*"

Ses tonundan ıstırap akıyor ve gürleyen sesle midem sıkışıyor. Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama beni bırakmaya korkuyormuş gibi sıkıca

kavıyor. Havada kaybolacağımdan korkuyor.

Ben de *tam olarak* bunu yapmaya niyetliyim.

Başımı kaldırıp beni ona bakmaya zorluyor. "Beni deli ediyorsun Auren." Neredeyse alay edecektim. Bunlar suçu benim ayaklarıma atmak için söylenmiş sözler. "Bu şekilde davranmana alışkın değilim ama benim hatamdı. Kendimi kaybettim ama seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu."

Dokunuşu yüzümü yumuşatıyor, başparmağı gözyaşı izlerini siliyor, sanki her duygumu silmek, yaptığım her şeyi, hissettiğim her şeyi kontrol etmek istiyor. Beni bir yazı tahtası gibi temizlemek istiyor.

Neredeyse onun için üzüleceğim. Ben de kendim için üzülüyorum, sonumuz böyle olduğu için. Ancak, ben gittiğimde, yeniden başlayabilirim. Bir hayatım olabilir. Ama o...

Beni kaybederse, *her şeyini* kaybeder.

"Bu iş çığırından çıkıyor," diyor, sesi sakınlaşıyor, son öfkesi de yüzüm tarafından emilip tüketiliyor. "Hadi yatağa gidelim. Seninle ilgilenmeme izin ver. Seni ne kadar sevdiğimi göstermeme izin ver."

Gözlerimi kırıştıyorum, neyi ima ettiğini anladığımda inanılmaz bir korku nabzımı hızlandırıyor. Onunla şu anda *seks* yapacağıma gerçekten inanıyor mu?

Ya yüzümdeki ifadeyi görmüyor ya da fiziksel olarak dikkatimi dağıtarak bunu tersine çevirebileceğinden emin, çünkü bir sonraki bildiğim şey, ağzının alçaldığı ve bir öpücük için benimkini yakalamaya hazır olduğu.

Azalan öfkem, geri çekilen bir dalga gibi geri geliyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar, kurdelelerim kalkıyor, önümün etrafında bir kaburga kozası gibi kıvrılıyor. Güçlü bir itişle onu geriye itiyorlar ve Midas tökezleyerek neredeyse kıcının üstüne düşüyor.

Bana şaşkınlıkla bakıyor, gözleri yanlarımda duran ve uçları havaya kalkmış kurdelelere kaygıyla bakıyor. Duruşlarında eksik olan tek şey zehir damlayan dişleri ve kuyruklarındaki çingirak.

"*Dokunma bana.*" Sesim yanıyor, kulağına çarpıyor ve yanmayla birlikte seğirmesine neden oluyor.

Midas kendini toparlıyor, ayaklarının üzerinde temkinli bir şekilde kayıyor. "Sinirlisin," diyor yatıştırıcı bir sesle ve sakın görünmeye, kendinden emin görünmeye çalışsa da, altın rengi tünüğünü aşağı çekerken ellerinde bir titreme var, parmakları düğmelerin üzerinde geziniyor. "Bu anlaşılabilir bir şey."

Hiçbir şey söylemiyorum. Burnumdan sığ nefes almakla meşgulüm, kurdelelerim sırtımda geriliyor, kaslarımı çekmek ister gibi çekiştiriyor.

derimi yırtıp o piçle mücadele edeceğim.

"Seni sevdiğimi biliyorsun Auren," diyor sessizce, nadir görülen bir pişmanlık gösterisiyle omuzları çöküyor. "Sen benim için dünyadaki en değerli şeysin, ama öfkemin beni yenmesine izin verdim. Beni masada kraliçenin önünde utandırdın ve onun ittifakına *ihtiyacımız var*," diyor sanki umurundaymış gibi. "Ve komutanın benim iznim olmadan sana dokunmaya hakkı olduğunu düşünmesi hoşuma gitmiyor. Bunun bir daha olmayacağından emin ol ve sadece... uslu *dur*, tamam mı? Aramızda sürekli bir gerilim olmasını istemiyorum." Bu neredeyse bir yalvarış, sanki ona zorluk çıkarıyormuşum gibi.

Gözlerim taş gibi sert. "Digby'yi görmek istiyorum."

"Yakında," diye söz veriyor, gözleri yanağımda zonklayan noktaya kayıyor. "Biraz uyu, sonra konuşuruz, tamam mı?"

O gider gitmez, kapım bir anahtar tıkırtısıyla kapanır kapanmaz, balkona fırlıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Sonra sandalyenin üzerine bırakılmış karla kaplı yastığı elime alıyorum ve bastırılmış bir öfkeyle ona doğru bağıyorum.

Sanki kendi ağzımdan değil de, bir çocuğun boğazından çıkıyor gibi. Canavar.

Çığlık atıyorum, çığlık atıyorum, çığlık atıyorum ve gökyüzü bir Dağları titreten cevap veren bir kükrete.

Yine de solmuş bir kalpten ve bastırılmış öfkeden doğan yaratık tatmin olmuyor. Kurdelelerim tükürükler saçarak etrafımda vahşice kıvranıyor, bu yüzden yastığı yere atıyorum ve sonra uzunlamasına tırbzanın etrafına sarıyorum.

Sadece bastırılmış öfkemle üç basit salınım la kendimi balkondan aşağı atıyorum. Sonra karda sinsice ilerliyor, beni kilitli kapıları ve soğuk havasıyla o unutulmuş ön odaya götürecek olan köhne merdivenlere doğru koşuyorum.

Çünkü hareketsiz kalamam. Ellerini üzerime koyduğu o odada kalamam.

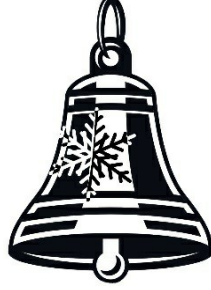
Hareket etmek zorundayım, yoksa içimdeki bu şey her neyse derimden pençelerini çıkarıp yoluna çıkan her şeyi harap etmesinden korkuyorum.

Digby'yi bulmalıyım.

Sonunda kendimi kaybetmeden ve olmamaya çalıştığım canavara dönüşmeden önce kaçmalıyım. Şiddet ve kana susamışlık isteğimi bastırabilmemin tek yolu da planıma odaklanmak.

Beni saf altını yakan alevlerin içine dalmaktan alıkoyan tek şey bu.

Bölüm 21

KRALİÇE MALİNA

Kollarımı kavrayan *gergin parmaklar* gözlerimin açılmasına, vücudumun dikleşmesine neden oluyor.

Bir an için kafam karışıyor, zihnim uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyor, o sersemletici, kalp çarpıntısı arasında sıkışıp kalıyorum.

Püskürerek verdiğim bir nefesle görüşüm gecenin karanlığına alışıyor ve Jeo'ya bakıyorum. "*Ne yaptığını sanıyorsun sen?*" Beni uyandırma şekli ruh halimi dibe vurduracak kadar sarsıcı olduğu için mırıldanıyorum.

Jeo tutarlı olduğumu görür görmez topuklarının üzerinde döndü. "Gitmemiz gerekiyor. Ayakkabıların nerede?" Cevap beklemeden uzaklaşıyor ve soyunma odamda kayboluyor.

Bu da ne böyle?

"Jeo?" Seslendim. Cevap yok. Karanlık odada yönümü bulmaya çalışırken, bir elimi yüzümde gezdirerek uykunun etkilerini silmeye çalışıyorum.

Jeo bir saniye sonra soyunma odamdan çıkıyor ve odayı aydınlatmak için sadece kısık ateş varken, kollarındaki bohçaya gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Kıyafetlerimle ne yapıyorsun?"

Yorganı kenara itip kalkıyorum, hala giyinik, beyaz kumaşımın kesimi artık korkunç derecede kırıkmış.

Yatağın yanında durur, rastgele giysi parçalarını bir sırt çantasına - Pruinn'in ıvır zıvırları için taşıdığı türden bir çantaya- tıktırmaya başlamadan önce yere atar.

"Jeo," diye çıkışıyorum, her şeyi telaşla içeri tıktığını, kendi giysilerinin darmadağın oluşunu, kan kırmızısı saçlarının sanki yataktan yeni kalkmış gibi yer yer havaya kalkışını izliyorum. "Bana hemen neler olduğunu anlat."

Bana bakıyor, mavi gözleri ateşin ışığından solmuş.

"Kale duvarlarını aştılar."

"Kim?" Bu aptalca soru ağzımdan düşüverdi. Elbette kim olduğunu biliyorum. Sadece *nasıl olduğunu* bilmiyorum. Muhafızlara, dağa çıkmaya cüret ederlerse hepsini öldürmelerini söyledim.

"İsyancılar. Birkaç dakika içinde kaleye girmiş olacaklar. Güvenli eve gitmelisiniz."

Başımın titrediğini, yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Bu mümkün değil. Muhafızlar-"

Parmakları yine kollarımı kavıyor, beni sarsıyor, tıpkı beni uyandırmak için yaptığı gibi. "Muhafızlar görev yerlerini terk etti. Lanet kapıları *açtılar*."

"Ne?"

Bir kabus. Hepsi bu kadar. Hala uyuyorum ve bu bir kabus.

Şakaklarım tekrar zonklamaya başladı.

Parmaklarımı kaldırıp nabzına bastırarak acıyı dindirmeye çalışıyorum. "Biraz yiyecek gönder. Bu bitmek bilmeyen baş ağrısıyla düşünemiyorum."

"*Yemek* mi? Şu anda düşündüğün şey bu mu?" diye soruyor kuşkuyla. "Gümüş tepsilerde yiyecek gönderilmeyecek. Hizmetkârlarınız gitti, çoktan kaçtılar."

Uykunun kalıntıları suda sallanıyor, baş ağrım çapayı çekiştiriyor.

"Aptallar!" Lanet ediyorum. "O zaman hizmetkârlar da muhafızlar gibi bana ihanet etti."

"Malina, askerlerine insanları katletmelerini emrettin. *Onların insanlarını*," diye tıslıyor Jeo, parmakları kollarıma batıyor, beni orada olmaya zorluyor, beni şimdi ve burada tutmaya çalışıyor. "Orada, o şehirde onların aileleri var. Arkadaşları. Komşuları. Ve sen hepsinin öldürülmesini emrettin."

Sesindeki suçlama omuzlarımı dikleştiriyor, dudaklarımı büzüyor. "İnsanlar *ayaklanıyor*, Jeo! Cezalandırılmaları gerekiyordu ve benim de onlara hadlerini bildirmem gerekiyordu. Kraliçe olarak bu benim görevim ve askerlerin görevi de bana itaat etmek," diye çıkışıyorum. "Duvar muhafızları onları içeri mi aldı? O zaman ben de onların cezalandırılmasını sağlayacağım."

Tiksintili bir alayla, beni aşağı itmek ve yatağa oturtmak için elini kullanıyor. Diz çöküyor ve ayaklarımı bir çift kötü bağlanmış botun içine sokuyor. "Anlamıyorsun, değil mi?" Becerikli parmakları beni bağlamaya başlıyor, o kadar sıkı ki ayak bileklerim sızlıyor. "Burada sahip olduğunu düşündüğün son gücü de kaybettin. Sana sırt çevirdiler. *Herkese*. Onlar içeri girmeden kaçmalısın."

Başım yine titriyor, boynumu bir inançsızlık mantrası kontrol ediyor. "Danışmanlarımı çağırın. Saray muhafızlarını çağırın. Kimse kanlı bir sonla karşılaşmadan Highbell'e giremeyecek."

Beni bağlamayı bitiriyor, ayağa kaldırmak için ayağa kalkıyor ve kıyafet çantasını omzuna atıyor. Beni kapıya doğru çekiyor, ben elimi onun elinden çekmeye çalışıyorum ama o vazgeçmiyor.

Sırtına bir yumruk indirdiğimde dönüp bana bakıyor, gözleri alev alev yanıyor. "Danışmanların gitti. Muhafızlarının çoğu da gitti ve muhtemelen kalabalığa katılmak için silahlarını kaldırdılar. Her şey bitti, Malina!"

Boğazım tıkanıyor, korku ve inkâr beni kazıyan çakıl taşları gibi. "Hayır."

"Evet," diye ısrar ediyor ve işte o zaman öfkesinin, telaşının ötesini görüyorum, ve başka bir şey fark ettim.

Korku.

Yüzünü sarartan soğuk dehşet çillerini daha da belirginleştirmiş. Sertçe yutkunuyorum, o sivri kaya parçaları gerçekliğimi kesip parçalıyor.

"Ne yapmalıyım?" Benim sesim gibi bile değil. Ne mağrur bir güven, ne de dengeli bir edep. Ses tonu düzensiz. Savunmasız.

Jeo'nun gözleri bir kalp atışı kadar yumuşuyor ve benim göğsüm bu eyer karşısında, son birkaç haftadır benim dediğim bu adam karşısında sıkışıyor.

"Beni terk etmedin."

Başını yavaşça sallar. "Hayır, kraliçem."

"Neden olmasın?" Ben nazık bir kadın değilim. Kolay bir kişilik değilim. Kesinlikle sıcak biri değilim. Yatakta iyi olduğum için övünemem bile, çünkü o benim Tyndall'dan sonraki ilk sevgilim. O yüzden bana neden bu kadar sadakat gösterdiğini anlayamıyorum.

Roller tersine dönseydi, gitmiş olurudum. Suçluluk yok. Tereddüt etmezdim.

Yine de işte burada, beni sarsarak uyandırıyor ve beni güvenli bir yere götürmek için çantamı hazırlıyor.

Jeo ya cevap vermek istemediği için ya da nedenini kendisi de bilmediği için cevap vermiyor.

"Acele etmeliyiz," diyor onun yerine, parmaklarında daha önce hiç görmediğim bir hançer tutuyor. "Benimle kal ve herhangi bir şiddet duyarsan başını eğmeni istiyorum, tamam mı?"

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, onu çökertmekle tehdit ediyor, ama başımı sallamayı başarıyorum.

"Bu kapıyı açar açmaz Kraliçenizin muhafızları etrafımızı saracak ve bizi güvenli evinize götürecekler. Ne olursa olsun hareket etmeye devam etmelisin. Sakın durmayın. Tamam mı?"

Teyit için gözlerimin arasına bakıyor ve başımı salladığım anda kapıyı açıp beni içeri çekiyor. En kötüsünü bekleyerek kendimi kuşanıyorum, başım hala bunun gerçek olamayacağını, her an uyanabileceğimi iddia etmeye çalışıyormuş gibi dönüyor.

Ama bu bir kabus değil. En azından uyuyarak atlatılabileceğin türden değil.

Tıpkı Jeo'nun dediği gibi, koridora girdiğim anda korumalarım etrafımı sardı. Koridorlarda koşturulurken başımı eğip omuzlarımı büküyorum. Korumalarım güvenli eve nasıl gidileceğini biliyor ama bu herkesçe bilinen bir şey değil. Yine de içlerinden biri söylediye, beni bir tuzağa sürüklüyorlarsa...

"Ya güvenli ev artık gizli değilse?" Yan yana acele ederken Jeo'ya fısıldıyorum, kolu koruyucu bir şekilde sırtıma dolanmış.

Asık suratı onun da bunu düşündüğünü anlamamı sağlıyor. "Elimizde kalan en iyi seçenek bu."

Düşüncelerim dönüyor, bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum.

"Timberwings

."

"Hepsi gitti. Hepsi Midas'la birlikte alındı."

Nefesimin altından küfrediyorum, çok sıkı çizmelerim neredeyse tökezliyordu.

Yere serilen yeni halılardan birini yakalıyor, göz kamaştıran beyaz kürk daha fazla altını örtmek için aptalca bir girişim.

Ana kata çıktığımızda duydum. Bir öfke kakofonisi.

Yüzlerce ses, kale duvarlarının dışında meliyor. Hepsi farklı bir şey haykırıyor, kelimeler ya da alaylar ya da sözsüz bağırışlar, aralıksız bir çığlık yaygarasına katılıyorlar.

Ana salonda yarıştığımızda, işte o zaman sesleri duyuyorum. Yok etmek.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Bağırıyorum, kesip biçme sesleri o kadar yoğunlaşıyor ki kale duvarlarında titreştiğini *hissedebiliyorum*.

"Haklarını alıyorlar," diye cevap veriyor Jeo acımasızca, bana sarılışı daha da sıkılaşıyor. "Highbell'i tuğla tuğla parçalıyorlar, açlıktan ve soğuktan donarken her gün görmek zorunda kaldıkları altını alıyorlar."

Ekşi asit boğazımda fokurduyor ve dilimin arkasını kaplıyor.

Midas'ın Highbell'i lekelediği altından nefret ediyorum ama bu... kaleme, *evime* yapılan bu saygısızlık ellerimi titretiyor. Bunu ben istemedim. Bunların hiçbirini istemedim.

Bu nasıl oldu?

Nasıl bu kadar *çabuk* kontrolümü kaybettim?

Korkunç bir gümbürtü duvarları sarsıyor, avizelerin sallanmasına neden oluyor, sanki düzinelerce insan içeriye zorla girmek için kırış sallıyormuş gibi.

"Kapılar dayanacak mı?" Ben soruyorum. Yıldızlılar, sağlam değiller ama öyle bile olsa kırılmaları daha zor olmalı.

"Nöbet yerlerini terk etmeyen son muhafızlar da diğer tarafta," diyor sol tarafımı koruyan adam. "Tutabildikleri kadar tutacaklar."

Jeo beni daha hızlı gitmeye zorluyor, ta ki koşmaya başlayana kadar. Çan kulesine açılan kapıya doğru gidiyoruz, ancak kapıdan geçmek yerine keskin bir sağa saparak çıkmaz gibi görünen bir koridora giriyoruz. Muhafızlarım asılı bir duvar halısını kenara iterek duvara kilitlenmiş, lambri ile gizlenmiş gizli bir kapıyı ortaya çıkarıyor.

Gizli kapıyı zorlayarak açtıklarında, unutulmuş bir geçidin esneyen karanlığına bakıyorum. Nesillerdir hiçbir kraliyet mensubu tarafından kullanılmamış bir geçit. Şimdi, oradan kaçmak zorundayım.

Yol o kadar karanlık ki, karanlık etraflarını sarmadan önce tek görebildiğim dar bir merdiven setinin ilk birkaç basamağı. Aşağıda altın yok. Ham kesme taştan başka bir şey yok, kasvetli ve gri, bayat havayla kirlenmiş.

"Meşaleler. Meşalelere ihtiyacımız var!" diye bağılıyor muhafızlardan biri ve yolumuzu aydınlatacak bir şeyler almak için odadan dışarı bir koşu daha yapıyor.

Az önce çıkıp gittiği kapı aralığını izliyorum, zihnim gerçekten geri dönüp dönmeyeceğine dair korkunç bir soruyla çalkalanıyor. Gözleri yaşlı, saçları darmadağınık, vahşi gözlerinde panik olan bir hizmetçi yanımdan geçip gittiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Git!" Jeo ona bağırarak irkilmesine neden olur. "Kaçman gerek.

Saklanmalısın.

İçeri girdiklerinde burada hizmet verirken yakalanmayın."

Kıza ikinci kez söylenmesine gerek yok. Dönüp kaçıyor, adımları dışarıda devam eden saldırı tarafından bastırılıyor, öfkeli sesler dağlarda yankılanıyor.

"Bu gerçekleşiyor olamaz..."

Kimse fısıltımı duymuyor ama benim için bir çığlık kadar yüksek. Beklerken saniyeler saatler gibi geliyor, tüm kale titriyor

İnsanlar çekiçlerle ve bıçaklarla kazıyarak altınları yağmalıyor.

Hepsi onun suçu. Hepsi Tyndall'ın suçu.

Koşan ayak sesleri zemini dövüyor ve gardiyan geri döndüğünde rahatlamadan önce kalbim boğazıma fırlıyor. Elinde duvardan söktüğü anlaşılan üç aplik ve kırık bir süpürge sapına benzeyen bir şeyin tepesine sarılmış yırtık perdelerle kabaca yapılmış bir meşale taşıyor.

Aplikleri hemen diğerlerine uzatır ama kendi derme çatma aplığının ucu yanmayı reddeder. Yaldızlı perde, yanan aplikleri ne kadar uzun süre tutarlarsa tutsunlar, buruşan alevlere karşı direnç gösteriyor. "Yanmıyor lan!" diye tükürüyor elindeki işe yaramaz meşaleyi sallayarak.

"Bırak gitsin. Üç tane yeter," diyor bir başkası.

"Bunların bizi ne kadar aşağı götürdüğünü biliyor musun? Aşağısı zifiri karanlık! Alabileceğimiz tüm ışığa ihtiyacımız var yoksa bunun bir anlamı kalmayacak çünkü hepimiz düşüp boynumuzu kıracağız."

"Başka bir ışık tutucu ister misin?"

Herkes sese doğru döner, ama içeri giren bir hizmetçi yerine, elinde üç mumu yanmakta olan bir şamdan taşıyan Pruinn'dir.

"Burada ne işin var?" Jeo kolunu bana dolayarak tersledi. Pruinn yanıma geldi ve omuz silkti. "Kapıya ulaşana kadar, muhafızlar çoktan yerlerini terk etmişti. Kızgın sürünün içinde öldürülmek istemedim ve geri döndüm."

"Öyle mi? O zaman defol git. Bizimle gelemezsin," diye tersliyor Jeo.

Pruinn yakışıklı bir şekilde sırtıyor ama bu sırtış gözlerine ulaşmıyor. Hayır, o gümüş havuzlar sert ve sade, kesmeye hazır tırtıklı bir bıçak gibi.

Jeo ondan hoşlanmıyor, ilk karşılaşmamızdan beri ve ondan sonraki her hazırlıksız ziyarette hoşlanmadı, ama şimdi erkek egemenliği oyunlarının zamanı değil.

"Bunun için zamanımız yok. Gelmek mi istiyorsunuz? O zaman önce siz gidebilirsiniz, Sör Pruinn," diyorum.

Jeo geriliyor ve gitmeme izin veriyor ama sözlerim başlı başına bir meydan okuma ve Pruinn bunun farkında. Yüzünde heyecansız bir ifadeyle gölgeli derinliklere bakıyor. Bir saniye sonra bana saygıyla başını salladığında bunu örtbas ediyor. "Size liderlik etmek benim için bir onurdur, Majesteleri."

Jeo yanımda kaba bir ses çıkarıyor ve tüccar bunu tamamen görmezden geliyor.

Korumalarım yoldan çekildi, ama tam Pruinn ilk adımı atarken

mutfakların olduğu yönden kulakları sağır eden bir gürültü geliyor.

Muhafızlardan biri "İçeri girmişler!" diye bağırarak dört muhafızı da Zırhlı adamlar kılıçlarını kınlarından metalik bir sıyrıkla çıkardılar.

"Gidin, Majesteleri! Gidin!"

Tereddüt edecek ya da yürüyüşten korkacak zamanım yok, çünkü korkunç, çılgınca bağırışlar çoğaldı ve havayı yırtıyor. Dışarıdaki çığlıklar ve sloganlar, burunlarında kan kokusu olan kuduz bir kurt sürüsü gibi.

Cam kırıkları ve ayak sesleri drtnala koşan kalbimle eş zamanlı olarak yankılanırken çığlık gibi çığlıklar yankılanıyor. Pruinn'in tüm tereddütleri, merdivenlerden aşığı koşarken bir anda siliniyor. Pruinn'in peşinden ileriye doğru itilmeden önce yeri sarsan büyük gürültüyü fark edecek zamanım bile olmuyor, bedenim geçidin içine dalıyor.

"Siz ikiniz kraliçeyle gidin!" diye bağırıyor bir muhafız. "Sizi içeri kapatacağız!"

Botlarım basamaklara çarpıp kayıyor, ta ki Jeo'nun parmakları koluma dolanana kadar. "Seni yakaladım," diyor arkamdan. "Devam et."

Aşığıya doğru srnyoruz, her merdiven dar, ayak parmaklarımın kenardan sarkmasına neden oluyor. Avuç iim sağımdaki kirli taş duvara sürtünüyor ve ben Pruinn'in topuklarına yapışıp kalırken Jeo da benimkilere yapışıyor.

Bağırışlar şimdi daha yakın, daha fazla kırılma, daha korkunç hackleme.

Tam da bundan daha kötüsü olamaz diye düşünürken, geride kalan iki muhafız aniden gizli kapıyı çarparak kapatıyor.

Karanlık beni yutuyor.

Bölüm 22

KRAL MİDAS

Heykeltıraşların buzu yontmasını izlerken sabah ışığının üzerinde *bir kasvet* var.

İki tanesi benden daha yüksek bir blok üzerinde çalışıyor, avludaki donmuş levhayı yontarken vücutları merdivenlerin üzerinde duruyor. Bana Niven'in bir heykeli üzerinde çalıştıkları söylendi. Prensın yaklaşan doğum günü için bir hediye. Görünüşe göre, ona benzeyen toplam on üç heykel yapacaklar.

Bir küçümsemeyi bastırmak zorundayım.

Çocuk, hükümdarlık oynayabileceğini sanan, aşırı şımartılmış bir veletten başka bir şey değildir. Fulke oğluna, etkili olabilmesi için gerekli yeteneklerden hiçbirine sahip olmadığı halde taç giyme hakkını vererek ona kötülük etmiştir.

Genç olması hiçbir şeyi mazur göstermez. Ben onun yaşındayken evimi geçindiriyordum, masaya yemek koyabilmek için maaş alıp çalışıyordum. Bana hiçbir şey verilmedi, *almak zorundaydım*.

Niven'in yaptığı tek şey sabrımı zorlamak. Geldiğimden beri başparmağında bir kıymık, koparıp atamadığım bir sıkıntı.

Henüz değil.

Zamanlama her şeydir. Bu krallığı avucumun içine almalıyım. Bu şimdiden olmaya başladı, özellikle de Ranhold oda oda, dokunuş dokunuş zenginleşirken. Altın her zaman iyilik getirir.

Etrafıma bakıyorum, keskilerin hafif vuruşları kulaklarımda uğuldarken bir sonraki adımda bu çardağı altınla kaplatmayı aklıma not ediyorum. Onu odalarımın görebileceğim ve şansım yaver giderse, prensin heykellerini gölgede bırakacak. Lanet olası on üçünü de.

Bir varlık beni düşüncelerimden alıkoyuyor ve başımı kaldırdığımda Kraliçe Kaila'nın çardaktan içeri adım attığını görüyorum, biçimli mavi etekleri dizlerinden dışarı taşıyor.

"Kraliçe Kaila." Gülümseyen kadın elini uzatırken ayağa kalktım.
Kafa.

"Günaydın, Kral Midas," dedi, tarçın rengi gözleri
Eğlence. "Seni burada ikinci kez yakalıyorum. Burası en sevdiğin uğrak
yerlerinden biri olmalı."

"Evet, öyle. Oturmak ister misiniz?" Yanı başımı işaret ederek sordum.
Başını iki yana sallıyor, pelerininin kürk astarlı kapüşonu kırağı
artıklarıyla parıldıyor. "Sorun değil, sadece yürüyüş yapıyordum."

Gülümsemem gerginleşiyor. Bu sözde yürüyüşler sırasında sihrini
kullanarak sırları ortaya çıkarmaya çalıştığını hayal ediyorum. Onun yerinde
olsam ben de öyle yapardım. Muhafızlarla bir kez daha konuşmam gerekecek,
böylece hepsinin konuşmayı minimumda tuttuğundan emin olacağım.
Üniformalı erkekler kız öğrencilerden daha çok dedikodu yapıyor gibi
görünüyor.

"Bunun için güzel bir sabah."

"Çok sessiz ve sakın," diye cevap veriyor, ancak havadan
bahsetmediğini hissediyorum ve bir sırtımayı bastırmak zorunda kalıyorum.

Kraliçenin gücü beni geriyor olsa da ilgimi çekiyor. Başkalarının
sözlerini toplayabilmek etkileyici bir büyü. Kesinlikle işe yarayacaktır. Onu
bu yüzden buraya davet ettim.

Kraliçe Kaila bir ittifak kurmak istiyor çünkü krallığının gelire ihtiyacı
var. Erişimimi artırmak istiyorum. Bunu yapmak için altınla kolayca satın
alınabilen ve başkalarının fısıltılarını çalabilen biriyle ittifak kurmaktan daha
iyi bir yol var mı? Onu yakınımında tutarak bu sırları benden çalmak yerine
paylaşmasını sağlamak daha iyi.

"Umarım Beşinci Krallık'a alışma sürecinde çok büyük bir şok
yaşamamışsınızdır."

Kaila etrafına bakıyor, pürüzsüz siyah saçları omuzlarına dökülüyor.
"İtiraf etmeliyim ki, karın kendine has bir cazibesi var," diye cevap veriyor,
sesinin boğuk tınısı baştan çıkarıcı bir hal alıyor.

Başımı eğiyorum, sırtışım yükseliyor. "Öyle. Yine de Üçüncü
Krallık'ın özel adalarının Orea'daki en güzel adalar olduğu söylenir."

"Bu değerlendirmeye katılmak zorundayım," diyor nazikçe, zarif
bileğinin etrafında asılı duran deniz kabuklarıyla oynayarak. "Gerçi bu
konuda kesinlikle önyargılıyım."

Hoş bir kahkaha attım. "Her hükümdar kendi topraklarının en iyisi
olduğunu düşünmeli, değil mi?"

"Öyle olmalı." Başını sallıyor. "Ama bu durumda, belki seni davet
edebilirim"

Yakın bir zamanda bu adalardan birine gidin ki, kendi gözlerinizle görüp hak talebinde bulunup bulunmayacağınıza karar verin."

Sırtışım genişliyor.

Gözlerimin onun hoş figüründe gezinmesine izin verdim. Belki de Malina'nın meydan okuması her şeye rağmen benim lehime sonuçlanacaktır. Keşfedilecek başka seçenekler varken neden soğuk bir cadaloz ve bir eyer piçiyle yetineyim ki?

"Bu akşam benimle özel odamda yemek yemek ister misiniz?" diye sordum. "Eminim mutfaktan krallığınızın popüler bir yemeğini yapmalarını isteyebilirim."

Yüzünde memnun bir ifade belirliyor. Gerçekten çok güzel bir kadın. Acaba kendisinden *çok daha* yaşlı ve şimdi ölmüş olan ilk kocası hakkındaki söylentiler doğru mu? Hoşuna gitmeyen bir sır duyduğu ve kısa süre sonra öldüğü söyleniyor.

"Bu çok hoş olur. Altın dokunuşlu favoriniz bize katılacak mı?"

Bu tür konuşmalar konusunda deneyimli olmasaydım, sorusu beni hazırlıksız yakalayabilirdi.

"Bu gece değil," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum. "Yine de eminim ondan oldukça hoşlanacaksınız."

Kaila gülümser. "Eminim yaparım."

Etrafımızdaki kasvetli sabah, ıslak bir kar tabakası bırakmaya başlıyor, yağlı pullar şekerli krema gibi yerde eriyor.

Kraliçe titrer. "İçeri girsem iyi olacak. Kar her ne kadar büyüleyici olsa da, bu kadar soğuk olmasından pek hoşlanmıyorum." Bana bir gülümseme attı. "Akşam yemeğimizi dört gözle bekliyorum Kral Midas."

"Tyndall, lütfen. Ben de öyle."

Başını güzelce sallayarak dönüyor ve çardaktan dışarı çıkıyor, kalçaları sallanarak kendisini kale duvarının yanında bekleyen muhafızlarına ve kardeşi Manu'ya yetişiyor.

Manu bana kibar bir hoşluktan başka bir şey göstermemeye dikkat eden bir bakış atıyor, ancak omuzları biraz fazla sert. Tüm dış görünüşüne rağmen, keskin bir karakter yargıcı olduğuna dair bir his var içimde. Kız kardeşinin kulağına bu kadar derinden gittiğine göre, onunla iyi geçinmek için dikkatli olmam gerekecek.

Kaila içeride kaybolduğunda, şimdi kış serpintisiyle tozlanan, kapüşonlarını çekmiş ve eldivenlerini giymiş heykeltıraşlara dönüyorum. Gözlerim onların hareketlerini takip ediyor ama aklım kraliçeyle yaptığım konuşmada, kullanabileceğim olasılıklar ip gibi uzayıp gidiyor.

Auren'e ilgi duyuyor, ama duyacağını biliyordum. *Herkes Auren'ımla* ilgileniyor.

Diken sırtlı piç Komutan Rip de dahil.

Çenemde bir tik atıyor, öfke göğsümde huysuz bir çıban gibi kaynıyor. Ona dokunduğu için hâlâ öfkeliyim. Hatta onu muhafızların önünde taşıma cüretini bile gösterdi. Henüz bilmediğim şey, bunu kız zayıf olduğu için mi yoksa benimle alay etmek için mi yaptı.

Her iki durumda da, bu durum dişlerimi sıkıyor. Ravinger'ın koruması altında olduğu gerçeği olmasaydı, onu çoktan kilitlemiş ve omurgasındaki dikenleri sökmüş olurdum. Ellerim yumruk haline geliyor ve aniden bunu yapma *-cezalandırma-* dürtüsü kollarımın sertleşmesine neden oluyor.

Onunla ilgilenilmesi gerekecek.

Auren'in de halledilmesi gerekecek.

Bana bakma şeklinden ya da yüz ifadesini artık susturan temkinli tavrından hoşlanmıyorum. Benden uzakta geçirdiği zaman onu değiştirdi. Yıllarca özenle bakımını yaptıktan, ona düzgün davranmayı öğrettikten sonra, onun üzerindeki etkimin sağlam olduğunu düşünmüştüm. Oysa benden sadece birkaç hafta uzak kalınca davranışları buzdaki ayak izleri gibi kaydı. Ona kimin baktığını, efendisinin kim olduğunu hatırlatmam gerekecek.

Ona daha önce hiç vurmamıştım ama yemek masasında yaptığı maskaralıklarla beni buna zorladı. Elime bakıyorum, sanki yanağına vurduğum keskin darbeyi hala hissedebiliyorum. Bunu yaptıktan sonra yüzündeki ifade...

İçimde çirkin bir şey kıvrılıyor. Öfkemin beni alt etmesine izin vermemeliydim. Burada geçirdiğim her dakikaya çok şey bağlı. Yerine oturmasına ihtiyacım var, geriye doğru kaymasını durdurmalıyım.

Bu yüzden ona somurtması için zaman vereceğim. Meraklı gözlerden uzakta, huzur içinde yaralarını sarması için. Kendimi ayrı tutacağım, böylece olayları kendi hızında ele alabilecek. Kendine gelecektir, her zaman olduğu gibi.

Bu arada, onun morarmış yüzünde kontrolümü kaybettiğimi hatırlatan bir ifade görmek de pek umurumda değil. Şimdilik onu kendi haline bırakacağım. Bırakın sakinleşsin. Ranhold'a konuşmayı kesecek kadar altın bahşedildi ve balodan önce görmem gereken bir sürü başka şey var.

Her şeyden önce Komutan Rip ile ilgilenilmesi gerekecek.

Ona dokunduğunu, benim ulaşamayacağım bir yerde birlikte seyahat ederken aralarında neler yaşanmış olabileceğini her düşündüğümde içimi bir öfke kaplıyor.

Korumalarım ve çalışanlarım ona dokunmamaları gerektiğini biliyorlar.

Ordu komutanı ve Ravinger'ın da daha iyi bildiğinden emin olmak için.

Parmağım kızgınlıkla bacağıma vuruyor.

Gevşemeye çalışan bu telleri daha iyi kavramam gerekiyor.

Auren, komutan, Malina, Niven. Sürekli dikkat gerektiren iki lanet krallık.

Etkimi Beşinciye taşımak için ilerlemenin zor olacağını biliyordum.

Yine de bu, üstesinden gelmekten zevk aldığım bir zorluk ve üstesinden geleceğim. Daha azını kabul edemem.

Ama bu sürekli baskı giderek artıyor. Ne zaman kucağıma yeni bir iplik atılsa, onun diğer her şeye dolanmasını önlemek için inanılmaz bir planlama yapmak gerekiyor. Keşke bu iplikleri örmek bu kadar zor olmasaydı.

Yumruklarım tekrar tekrar gevşeyip sıkılıyor, esneyip gevşiyor.

Heykeltıraşın merdiveninin iniltili gıcırtısı dikkatimi çekiyor ve bakışlarım düşürdüğü çekici almak için aşağı inen adama takılıyor. Yüzü bana doğru dönük, bu da onu mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor.

Derinlerde yatan nefret onu görünce kabarıyor. Her seferinde oluyor ama yine de buraya geliyorum.

Başımı eğiyorum, yumruklarım karıncalanıyor. Haftalardır onu izliyorum, ölü babamın yüzüne sahip bu adamı. Bugün bile nefret ettiğim bir baba, şimdi külden başka bir şey olmasa da, bedeni kavrulmuş bir çölde yanmaya bırakılmış olsa da.

Başlarda heykeltıraşı izledim çünkü babamın burada olduğunu, etrafımda dolandığını, gözümün altında çalıştığını hissetmek hoşuma gidiyordu. Ama belki de asıl amacı kaçırıyordum. Belki de tanrılar onu benim için burada bıraktılar, kontrolümün zayıfladığını hissettiğimde bunu hafifletmek için. *Onun üstesinden geldiğimi* ve başka her şeyin ve herkesin üstesinden gelebileceğimi hatırlatmak için.

Belki de tanrılar ona babamın yüzünü verdi, böylece onu kullanabilirim.

Buzlu levhanın tozunu almak için uzandığında yumruklarım gevşiyor. Kukuletası geriye düşüyor, belirgin kırışıklıklarla kaplı kel kafasını ortaya çıkarıyor, derin çıkıntılar kaş çatma şeklinde. Beyaz sakalı karlı arka plana karşı sararmış, gözleri biraz daha eğik. Onun gözleri berrak ve kahverengiyken, babamın gözleri kapüşonlu kapakların altında demlenen alkol damarlarıyla her zaman kan çanağı gibiydi.

Heykeltıraş dikkatimin üzerinde olduğunu hissetmişe benziyor, çünkü başını çevirip bir an için bakışlarımı karşıladıktan sonra başını eğiyor. Babamın eğildiği tek zaman, beni kemeriyle dövmek için üzerime diz çöktüğü ya da bir sürahi birayı kuruttuğu zamanlardı.

Bazen onu kulübemizde yanmaya terk ettiğim için pişmanlık duyuyorum. Çok çabuk oldu.

Onun için ölüm. Ama belki şimdi bunu değiştirebilirim. Görünüşe göre planlarımın hiçbirini bozmadan bir başkası üzerinde otorite kurma şansı bana verildi. Cezalandırılmam için bana mükemmel bir insan verildi.

Baş muhafızıma işaret etmek için elimi kaldırdığımda göğsümün girintilerine karanlık bir zevk yerleşiyor. Her zaman dikkatli olan başgardıyan bu hareketi görür görmez aceleyle yanıma geldi ve çardağın hemen dışında durdu. "Efendim?"

"Şuradaki adam," diyorum başımı eğerek. "Onu zindana götürün."

Onu hazırlıksız yakaladığımı görebiliyorum ama iyi eğitilmiş olduğu için kendini çabuk toparlıyor. "Evet, Majesteleri. Yapılacak."

Dönerek diğer muhafızlardan birine işaret eder ve ikisi birlikte yaşlı heykeltıraşa doğru ilerlerler.

İlk başta yaşlı adam onların yaklaşması karşısında kaşlarını çatıyor, alnında bir şaşkınlık belirliyor. Hiçbir şey söylemeden korumalarını birer kolunu tutuyor ve keski ile çekicini yere düşürmeden önce vücudu şaşkınlıkla sendeliyor. Diğer heykeltıraşların hepsi şok içinde donup kalıyor ve korumalarının onu sürükleyerek götürmeye başlamasını iri gözlerle izliyorlar.

Boğuk haykırırları çaresizliğin doruğunda havada şaklıyor, kel kafası sağa sola savruluyor. "Ne yapıyorsunuz? Beni nereye götürüyorsunuz? Ben hiçbir şey yapmadım!" diye haykırıyor, dal gibi bacakları ve sürünen ayakları karda sürüklenme izleri bırakıyor.

Avludan tedirginlik geçiyor ama kimse beni sorgulamıyor. Kimse durdurmaya çalışmıyor.

Başını çeviren adamın vahşi gözleri bana kilitlendi. "Lütfen, Majesteleri! Bir hata oldu! Lütfen, bana yardım edin!"

Babamın *sürüklendiğini*, sesinin yalvardığını hayal ettiğimde göğsüm memnuniyetle kabarıyor.

Boğazından boğuk bir çığlık yükselir. "Ben hiçbir şeyden suçlu değilim!"

Ona benziyorsun, diyorum sessizce. *Suçluluğun yüzüne vuruyor.*

Bükülmüş, romatizmalı elleri muhafızların üniformalarını tutmaya çalışsa da fazla mücadele edemeyecek kadar zayıftır. Havaya son bir çığlık atarak onu kalenin yan tarafına sürüklüyorlar ve zindanların gizli bir girişine götürüyorlar.

Sesi boğulduktan sonra avlu sessizliğe gömülür.

Orada durmuş, kollarımı göğsümün önünde kavuşturmuş, cesurca geride kalan herkese bakıyorum. Dağınık Ranhold muhafızları, heykeltıraşlar, bir seyis, hepsi olduğu yerde donup kalmış. Konuşmaya cesaret edebilecekler mi diye bekliyorum ama hiçbir

çoğunun var.

Dikkatimin kendilerine çevrildiğini fark ettiklerinde, bakışlarını kaçırarak hızla işlerine geri dönüyorlar. İnsanlar başkalarının talihsizliklerini ne kadar da çabuk görmezden geliyorlar. Kulaklarındaki karanlık ses fısıldıyor, *bırak öyle kalsın. Karışmayın, yoksa sizin de başınıza gelir.*

Kollarımı bırakıp çardaktan çıkıyorum, Ranhold'un ana girişinden geçerken alnıma ıslak kar taneleri düşüyor.

Zindanların ana girişine doğru ilerlerken avuçlarımda heyecan uğulduyor. Her zor konu için, sorumlulara veremediğim tüm öfke için, *ona vereceğim.*

Çünkü tanrılar bana bir hediye bıraktı ve ben onu *almaya* niyetliyim.

Bölüm 23

AUREN

Yanağımda *hala bir çürük var.*

İyi tarafı mı? Midas beni vurduğundan beri üç mübarek gün boyunca beni rahatsız etmedi. Hiçbir şeyi yaldızlamam için beni çağırmadı, kraliyet şölenlerine katılmamı istemedi.

Ama bu erteleme bir suçluluk hediyesi. Midas kontrolünü kaybettiğinin kanıtının yüzümü kararttığını görmek istemiyor. Gözden uzak, hatadan uzak.

Yine de bu aranın tadını çıkarıyorum çünkü kendime zaman ayırabiliyorum.

Üç gün boyunca, sabah uyandığım andan güneş batana kadar odamdan çıkmadım ve antrenman yaptım. Lunge ve curl gibi basit egzersizler yaptım, ayrıca bir çift ayakkabıyı som altına çevirdim, böylece onları kaldırıp kol kaslarımı geliştirebildim. Ayrıca Gazap'ın onlarla birlikteyken bana göstermeyi başardığını hatırladığım birkaç şeyi de gözden geçiriyorum. Vücudum efordan titremeye başladığında, ki bu çok uzun sürmüyor, kurdelelerimi çalıştırmaya başlıyorum.

Onları teker teker ve sonra da birlikte nasıl hareket ettireceğimi öğrenmeye odaklanıyorum. Bu biraz karnınızı ovarken aynı anda başınızı okşamak ya da iki elinizle aynı anda iki ayrı kelime yazmaya çalışmak gibi bir şey. Konsantrasyon ve çok zaman alıyor. Bunu yapmaktan bıktığımda, onlarla bir şeyleri kaldırmaya ve hareket ettirmeye çalışıyorum. Kurdelelerimle pratik yapmaktan vücudumu çalıştırmaya kadar bir ileri bir geri gidiyorum.

Acınacak derecede zayıfım ama bunu kendi başıma yapabileceğim şeyleri yaparak düzeltmeye karar verdim.

Güneş batar batmaz, hizmetçiler ateşimi beslemek, banyomu yapmak ve bana yemek getirmek için gelirler. O zamana kadar terleyen, titreyen, huysuz bir karmaşa oluyorum. Kurdelelerim bile tüm bu sıkı çalışmadan dolayı kopuyor. Ama aynı zamanda kendimi *iyi* hissediyorum. Üretken bir şey yapıyormuşum gibi. Göğsümü gagalayan yaratığı tatmin ediyor.

Şimdilik.

Midas sözüne sadık kalarak geceleri kalede bir muhafızla dolaşmama izin verdi. Yorgun kaslarımı ıslattığım bir banyodan sonra, son birkaç gecedir yaptığım gibi odalarımın çıkıyorum. Rissa'yı ziyaret ediyor, ona her seferinde bir yaldızlı eşya sokuyordum.

Ayrıca muhafızların beni kütüphanenin kimsenin kullanmadığı ya da gerçekten umursamadığı unutulmuş girişine götürmelerini sağlıyorum. Yalan söyleyip kâtiplerin daha özel olduğu için bana özel izin verdiklerini söylüyorum. Bunu sorgulamadılar. Scofield ve Lowe soğuk antre odasında beklerken ben de vakit öldürmek için Beşinci Krallık'ın tarihini okuyormuş gibi yapıyorum.

Midas bana vurduktan sonraki gece ön odadaki diğer kilitli kapıları zaten kırmıştım. İçlerinden birinin beni zindanlara ya da gizli bir geçide götüreceğini ummuştum ama götürmedi. Kilere, mutfaklara, ahırların yakınındaki bir çıkışa, birkaç rastgele koridora ve Kral Fulke'nin odaları olduğunu düşündüğüm yere götürdüler. Hepsi sonuçsuz.

Bu gece Rissa'yı ziyaret ettikten sonra kütüphaneye geri dönüp kalenin planlarını tekrar araştırmaya çalışacağım. Digby'nin nerede tutulduğunu bulabileceğimi ya da Ranhold'dan fark edilmeden çıkmamıza yardımcı olabilecek gizli geçitler bulabileceğimi umuyorum.

Yine uzun bir gece olacağına şüphe yok.

Bir şey bulamadığım her gece daha da endişeleniyorum. Rissa huzursuzlanmaya başladı. Her ziyaretinde gözleri, zamanı geri sayan bir güneş saatinin gölgesi gibi kararıyor.

Bu yüzden, onun sabırsızlığına dair çelişkili düşüncelerimin beni o kadar kaptırması ve eyer kanadına giderken koridorda onunla karşılaşmam neredeyse komik.

"Kahretsin." Ben sendeleyerek geri dönüyorum, omzum az önce döndüğüm köşeye çarpıyor, Rissa ise kendini zar zor duvara tutturmayı başarıyor.

"Leydim mi?" Scofield gözlerini kocaman açarak ağzından kaçırıyor ama bana yaklaşmıyor ya da yardım etmeye çalışmıyor. O daha iyi biliyor.

"Nereye gittiğine dikkat et!" Rissa elleriyle sarı saçlarını düzelterek tersledi.

Doğrudum, yüzüm buruştu. "Özür dilerim."

Tanrı'ya şükür gece oldu.

Nefes nefese kalıyor, bana bakarken ses tonu ve ifadesi sertliğini kaybediyor. "Sorun değil. Sen olduğunu bilmiyordum."

Elleri elbisesinin dekoltesiyle oynarken arkasındaki korumayı fark ediyorum. İkimizin köşeden dönerken neredeyse kafa kafaya çarpışacak olmamızdan hiç de endişeli görünmüyor. Aslında, gözlerini Rissa'nın göğüs dekoltesine dikmekten başka bir şey yapmıyor. En azından Scofield ve Lowe beni bu şekilde süzmüyorlar. Kabul ediyorum, korselerimi her giydiğimde yırtıyorum, bu yüzden göğüslerim onunkiler kadar diri ve dolgun görünmüyor, ama yine de.

Rissa'nın soğukkanlı değerlendirmesi yüzümde geziniyor. "Daha iyi görünüyorsun." Avucumu hâlâ hafifçe morarmış ve şişmiş olan yanağıma götürüyorum.

"Evet," dedim basitçe. Ne olduğunu hiç sormadı, ben de bilgi vermedim. Ama o biliyor. Kadınlar her zaman bilir.

"Yine ziyarete mi geldin?" diye soruyor, eyerlerin odalarından uzağa doğru yürümeye devam ederken.

Muhafızların varlığı sözlerime dikkat etmemi sağlıyor. "Evet, sohbet edebileceğimizi umuyordum."

"Gördüğünüz gibi eyer kanadında değilim ama bana katılabilirsiniz."

Rissa'nın topuklarının mermere vuruş sesiyle tekrar öne doğru dönmeden önce muhafıza bir bakış fırlatıyorum. "Oh, sen...umm. Bir *randevuya* gitmiyorsun, değil mi?"

Homurdanıyor ve bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Hayır, birini becermem için çağırılmadım Auren," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

"Şey, kontrol etmenin akıllıca olacağını düşündüm..."

Rissa'nın mavi gözlerinin yuvalarında yuvarlandığını neredeyse duyabiliyorum. "Bana binilmesini izlemen için seni gerçekten davet edeceğimi mi sanıyorsun?"

"İlk teklifim olmazdı."

İçinden isteksiz bir kahkaha yükseliyor. "Doğru. Sana izlettirmesinden nefret ederdim."

Bu beni şaşırttı. "Gerçekten mi?"

"Elbette," diyor başka bir köşeyi dönüp kalenin henüz gitmediğim bir bölümüne doğru ilerlerken. "Sence herhangi birimizin hoşuna gitti mi?"

"Polly yaptı," diye cevaplıyorum tereddüt etmeden. "Kral... şeyken benim parmaklıklar ardında sıkışıp kalmam hoşuna gidiyordu. Bunun onu eğlendirdiğini söylediğimde bana inanın."

"Belki, ama ben değil. Kralın altın dokunuşlu gözünün her şeyi izlemesi, yargılaması, görmesi..." Başını sallıyor. "Bundan nefret ettim. Senden nefret ettim."

Bunu kin gütmekten, sadece gerçekleri ifade ederek söylüyor. "Peki ya şimdi?"

Rissa bana baktı. "Şimdi ne olacak?"

"Artık benden nefret etmiyorsun."

Gözleri kısılıyor. "Sana tahammül ediyorum."

"Çok sıcak ve bulanıksın."

Gülümserken dudaklarının hafifçe kıvrılışını yakalıyorum. Sadece bir parıltı ve sonra kayboluyor, ama dikkati dağılmış, yorgun ruhumu daha hafif hissettiriyor.

"Buradayız." İkinci bir muhafızın hemen dışarıda, alt dudağında kürdanla bir taburede oturduğu bir kapının önünde durur.

"Burası neresi?" Tanımadığım kapıya bakarak soruyorum. "Ne yapıyorsun?"

Rissa sarışın kaşlarını çatıyor ve bana sırtıyor. "Mist'i ziyarette geldim." *Sis.*

Birden fazla kez gözlerimi oymaya çalışan eyer gibi. Sözlü nefretle beni alenen aşağılayan kadın. Midas'ın gayrimeşru çocuğuna hamile olan kadın.

Bir adım geri çekildim, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne? Oraya giremeyeceğimi biliyorsun!" Tısladım.

"Bu çok kötü oldu. Eğer benimle oraya gelmezsen, *sohbet* edemeyiz ve inan bana, çok ilginç dedikodularım var" diyor.

Bir tuzak kapısının ortaya çıkmasını umar gibi koridora bakıyorum ama dedikodu kısmı bana haberleri olduğunu söylemesi. Ayrıca şu anda cebimde bir delik açan bu altın varaktan da kurtulmam gerekiyor.

Göğsümden bir iç çekiş dalgası yükseliyor. "Artık benden nefret etmediğine emin misin? Çünkü öyle görünüyor."

Rissa'nın sırtışı genişliyor, sanki verdiğim tepki onu iyice eğlendirmiş gibi. "Dedikodularımı duymak isteyeceksin Auren."

Kahretsin, beni yakaladı. Beni yakaladı ve bunu biliyor. "Biliyor musun, içimde aniden bir kitap fırlatma isteği uyandı."

Melodik kahkahalar yükseliyor ve sonunda ağır omuzlarından kurtulmuş gibi görünüyor, gözleri bir anlığına parlıyor. "Bu kadar dramatik olma. Sadece kısa bir ziyaret için geldim. Biz eyerlilerden her gün biri gelir ve bugün sıra bende."

Bir saniye daha tartışıyorum ama sonra pes ediyorum. "Peki. Ama güvenli bir kelimeye ihtiyacım olduğunu hissediyorum."

Sinsi bir sırtışla kapıyı çalıyor ve içeri gir çağrısı üzerine, muhafızlar koridorda beklerken ikimiz de içeri giriyoruz, kapı arkamızdan güvenli bir şekilde kapanıyor. Cezayir menekşesi rengindeki odaya bakıyorum, kadınsı yatak takımlarına ve

Çay saati için hazırlanmış zarif bir masa ile tamamlanan ateşin yanındaki oturma alanına uygun.

Mist şimdi orada, yuvarlak yüzünün profili düzgün siyah saçlarının altından görünüyor. Rissa şezlongun etrafından dolanır ve tekli koltuğa oturur, vücudu pelüş mor minderlere gömülür.

Sis ona bakarak, "Ah, sensin," diyor.

Kahretsin, eğer *Rissa* böyle *karşılanıyorsa*, benimki kesinlikle çok iyi olacak.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Mist," diye gülümseyerek cevap veriyor Rissa, masadan bir çay fincanı alıp kendine uzatırken.

İkisinin arkadaş olduğunu sanıyordum, o yüzden bu değişim beni şaşırttı. Öte yandan, eyerleri genellikle sadece Midas'ı ziyarete geldiklerinde görürdüm. O zamanlar *çok* arkadaş canlısı görünürlerdi ama bu bir roldü, onların işiydi.

Garip bir şekilde geri çekiliyorum. "Güzel oda."

Mist'in başı o kadar hızlı dönüyor ki boynunu kırmadığına şaşıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyorum kapıya yaslanırken. Daha fazla yaklaşmak istemiyorum. Sis'in pençeleri var ve göğüs kafesimin altına yerleşmiş olan o tüylü yaratığa güvenmiyorum.

Koyu renk gözleri Rissa'ya kayıyor. "Onu buraya sen mi getirdin?"

Rissa çayından zarif bir yudum alır, sanki gerginlikten hiç etkilenmemiş gibidir. "Her gün misafir isteyen sendin. Şimdi aynı anda iki kişi var."

Mist parmağını bana doğru uzattı. "O bir insan sayılmaz."

Hakaret karşısında gözlerimi kırıştıyorum ve öfkem alevleniyor, ama Rissa ben cevap veremedim araya giriyor. "Hamilelik hormonlarınız kesinlikle görgü kurallarınızı geliştirmemiş, Hanımefendi."

"Onun önünde neden terbiyeli olayım ki? Yeterince üzerine titriyor."

Rissa soğuk mavi gözlerini ona dikti. "Evet, şimdi de buradasın ve üzerine titreniyor. Kendi süitin, emrine amade hizmetkârlar, sırtın üzerinde çalışmaya dokuz ay ara. Eyerlerin geri kalanı *sana* karşı sürtük gibi mi davranmalı?"

Mist'in yanakları kararıyor ve bir an için ikimize de dışarı çıkmamızı söyleyeceğini sanıyorum ama onun yerine bana ters ters bakarak "Eee? Orada öyle sopa gibi dikilip durma," diye tersliyor. "Otur."

Çok hoş.

Rissa'nın yanındaki sandalyeye oturarak ona geniş bir alan bırakıyorum. Yine de çaydan ya da kurabiye tepsisinden kendime yardım etmiyorum. Mist'in toleransının sadece altımdaki mindere kadar uzandığını söyleyebilirim.

Masanın karşısında birbirimize bakıyoruz, yanımızda neşeli bir ateş titriyor, sanki nezaketsizliği yakmaya çalışıyormuş gibi. Üçümüz katı bir sessizlik içinde oturuyoruz, kafesimin karşı taraflarından birbirimizi izlediğimiz yılların birikimi bir şekilde bu ana dönüşüyor.

Mist elini hafifçe çıkıntı yapan karnının üzerine koyuyor ve gözlerim dokunuşa takılıyor. Hamileliğini ilk öğrendiğimde çok üzülmüştüm. Ama şimdi...

Şimdi ne hissediyorum?

Kıskançlığın bazı yankılarının içimdeki boşluklara çarpmasını bekliyordum. Ama öyle olmadı.

Artık belli oluyor. Sadece küçük bir şişlik, ama vücuda oturan elbisesinin arkasında yeterli. Midas'ın kanıtı onun büyüyen göbeğindeyken, benim için kararın yanağımında olması ne kadar komik.

Ve aynen böyle, ruh halim değişiyor.

Mist, Midas'ın hayatındaki statümün ne olduğunu düşündüğü için beni kıskanıyor. Bunu şimdi de biliyorum, daha önce de biliyordum ama onun karnını görmek her şeyi bir perspektife oturtuyor. Çünkü... onun yerinde olsaydım nasıl hissederdim?

Bu normal bir hamilelik değil. Mist bir kralın çocuğunu doğuracak. Onu kraliyet eyeri olarak tutmanın dışında ona gerçek bir değer vermeyen bir kral.

Muhtemelen korkuyordur. Genel olarak hamilelikten, doğum yapmaktan, sonrasında başına geleceklerden. Hiçbir kontrolü olmayacak ve bunu dünyadaki herkesten çok ben anlıyorum.

Mist, Midas'ın bebeğini doğuracak. Az önce bana vuran, canımı yakan, vücudumda çürükler bırakan adam. Sempati, ağır ve ıslak bir yağmur bulutu gibi, ruh halimin üzerinde çiseliyor ve karşımda oturan kadın için üzüntüyle doyuruyor.

Ben de olabilirdim. Çocuğunu taşıyan ben olabilirdim, o zaman ne yapardım?

Ondan asla kaçamazdım.

Mist'in hayatı geri dönülmez bir şekilde sonsuza dek değişti. Artık usta bir manipülatör ve hüküm süren bir narsistle, birine fiziksel olarak zarar vermekten çekinmediğini gösteren bir adamla zincirlenmiş durumda.

Midas'ın ilgisinin iyi bir şey olduğunu düşünüyor. Ama *değil*. Daha çok zehirli.

kıskançlığından daha fazla.

Bu düşünceler içimden akıp geçerken onun karnına bakıyor olmak istemezdim ama o kadar dalmışım ki Mist çay fincanını yere çarpana kadar onun bakışını fark etmedim. Bakışlarımı kucağıma düşürdüm.

"Polly beni bir daha ne zaman ziyarete gelecek?" Mist, şu anki arkadaşlığından pek de etkilenmemiş gibi soruyor.

"Birkaç gün önce burada olduğu için şanslısın. Çoğu gün yataktan çıkma zahmetine bile katlanamıyor."

Ani sessizliğe bakıyorum ve ikisi arasında bir şeylerin geçtiğini fark ediyorum, az önceki kızgınlık biraz azalmış gibi görünüyor. "Çiğ almayı bırakması gerekiyor."

"Neden bunu ona söylemeyi denemiyorsun?" Rissa karşılık verir.

Mist dişlerini gıcırdatıyor, sonra eli fark etmediğim bir iplik yumağını yakalamak için hareket ediyor. Onu kucağına koyuyor ve başını sallarken onunla oynamaya başlıyor. "Çiyin burada, Beşinci'de bir lezzet olduğunu biliyorum ama ben sevmiyorum. Onu..."

Rissa boşluğu dolduruyor. "Özensiz. Umursamaz. Kafasındaki her bir düşünceyi boşaltmışken, başka hiçbir şeye değil sevişmeye bağımlı."

Mist'in dudakları kıstı, parmakları ipliğe daha sıkı gömüldü. "Evet."

Kesinlikle Polly'nin büyük bir hayranı değilim, ama onun ya da diğer eyerlerden herhangi birinin bu şeylere bağımlı olması düşüncesinden hoşlanmıyorum.

"Burada eyerlere davranış biçimleri iğrenç," diyor Rissa, yanaklarında öfke çiçekleri açıyormuş gibi pembeleşiyor. "Ve o ilaç herkesi daha da kötüleştiriyor."

Aralarına ağır bir sessizlik çöküyor, sadece Mist örmeye başladığında bozuluyor. Rissa çay fincanını bırakıp, "Polly sabahları hâlâ hasta olduğundan bahsetmişti," diyene kadar birkaç dakika boyunca odadaki tek ses iğnelerin birbirine vurarak çıkardığı *tık tık tık sesleridir*.

Sis omuz silkiyor. "Hizmetçiler bana zencefil çayı getiriyor. İdare ediyorum." Kara kaşlarının arasına bir hayal kırıklığı çizgisi çekerek yaptığı ilmekleri çekip çıkarırken nefesinin altından küfrediyor.

"Bunu örmene yardım edebilirim" demeden önce bir dakika debeleniyor. Koyu kahverengi gözleri yukarı fırlıyor, parmakları duraksıyor. "Affedersiniz?"

Başımı eğip şu anda karıştırdığı ipliğe bakıyorum. "Örgü örüyorum. İstersen yardım edebilirim."

Yüz ifadesinden küçümseme damlıyor. "Hiçbirine dokunmanı istemiyorum"

bebeğimin eşyaları."

Teklif kurşun bir ağırlık gibi düşüyor ve ben rahatsız bir şekilde yutkunuyorum. "Pekâlâ."

Örmeye devam ediyor, adeta iğneleri batırıyor, her özensiz ilmekle daha da sinirleniyor. "Örgü örmeyi nereden biliyorsun ki?" diye soruyor.

"Hayatınızın her günü tecrit edilmek zorunda kaldığınızda kendinizi meşgul edecek pek çok şey öğrenirsiniz." İstedğimden daha fazla üzüntüyle konuşuyorum ama elimde değil.

Örgü örmek, dikiş dikmek, nakış işlemek, harmanlamak, okumak, uyuklamak, içmek. Zamanımı alan akılsız, anlamsız şeyler. Amaçsız, neşesiz, kalpsiz ya da *hayattan* yoksun geçirdiğim pek çok gün. Bir heykel de olabilirdim, kendimi som altına çevirip Midas'ı zahmetten kurtarmalıydım.

"Yüzüne ne oldu?"

Sıkıntılı düşüncelerimden sıyrılıyorum, bakışlarım Mist'in solmakta olan morluğunu incelediğini görmek için tekrar yukarı fırlıyor. Bu gece istenmeyen her türlü ilgiyi üzerine çekiyor. Bir an için yalan söylemeyi ya da onu başından savmayı düşündüm ama... bir parçam onu uyarmak istiyor. Ona ulaşmak için.

Çünkü ben onun düşmanı değilim, ona öyle olduğumu söyleyen acıya rağmen. Ben rakip değilim. Ben sadece parmaklıkların diğer tarafındaki kadını.

Parmaklarım yanağıma hafifçe bastırıyor. "Kral Midas öfkesine yenik düştüğünde işte böyle olur."

Badem şeklindeki gözlerinde bir şey belirliyor ama bir anda kayboluyor, sonra burnunu çekip çenesini kaldırıyor. "Onu üzmemelisin. Sana çok şey veriyor."

Alaycılığımın yarıklarından bir kahkaha kopuyor.

"Komik olan ne?" diye tersliyor.

Yüzümdeki buruk eğlence kayboluyor ve sanki içime yerleşmek isteyen hüznü uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi başımın sallandığını hissediyorum.

"Hiçbir şey," diyorum ona. "Bana çok şey verdi, bu doğru."

Ama çok daha fazlasını aldı.

"Tabii ki öyle." Omuzlarının kabarıklığı bir kademe daha artmış olsa da sahte bir gülümseme takınarak omuzlarını düzeltiyor. "Şimdi ben, yaptığım her şey için minnettarım. Çocuğunu taşıdığımı öğrendiği anda beni eyer kanadından çıkardı ve buraya koydu." Sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi odaya bakıyor.

görünmez çubukları göremiyorum.

Tereddüt ediyorum. "Bebek doğduktan sonra ne olacağı hakkında seninle konuştu mu?"

Bunu sormak yanılttı, çünkü Mist'in yüzü şurup kıvamından öfkeye dönüştü. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Dudaklarım birbirine yapışıyor, keşke o kelimeleri koparıp tekrar ağzıma tıkabilseydim.

Rissa çayından bir yudum daha aldıktan sonra, "Bu oda çok güzel," diye araya giriyor. "Burada çok rahat ediyor olmalısınız."

Mist dikkatini sarışına çevirmeden önce bir süre daha bana bakıyor. Sanki kendi iç sıkıntısını hafifletiyormuş gibi bir elini kolçağın üzerinde gezdiriyor. "Evet, çok güzel, değil mi? Kral çok düşünceli biri. Bu kadar iyi bakılmak güzel bir şey."

Onu izlemek, kendimin eski bir versiyonunu izlemek gibi. Onun tarafından, tüm güzel şeyler tarafından, vaatlerinin beraberinde getirdiği tüm güvenlik tarafından gözleri kamaştırılıyor. Nasıl etkilenmesin ki? Bu adam gülümsemelerini ve güzel sözlerini size çevirdiğinde, onun büyüüne kapılmamak zor. Mist ve ben, onun inanmak istediğinden çok daha fazla birbirimize benziyoruz.

"Ona kimsenin sahip olmadığı bir şey veriyorum." Eli bir kez daha yumruğunun üzerine yerleşirken yüz ifadesinde dürüst bir gurur parlıyor. "İstedğim her şeye sahip olduğumdan emin oluyor. Yemek, kıyafet, tamirci ziyaretleri... Zaten bana çok bağlı, beni her türlü konforla kuşatıyor."

Onun ve bu güzel mor odanın yerine, Highbell'in en üst katındaki yatak odamı ve bana verdiği tüm güzel şeyleri görüyorum. Duvarlarımın yaldızlı parmaklıklarla yavaşça kapandığını, ayak bileklerime görünmez bir zincirle kenetlendiğimi görüyorum.

Boğazımı temizliyorum, içinde yükselen acıma duygusunu ayıklamaya çalışıyorum ama yumru aşağı inmiyor.

"Bu seni rahatsız ediyor, değil mi?" Sis yüz ifademi inceleyerek soruyor. "Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil."

İğneleri tutuşu sıkılaşıyor ve odadaki hava da onunla birlikte sıkılaşıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ben senin için bir tehdit değilim," diyorum ama bana inanmadığını görebiliyorum ve dürüst olmak gerekirse, neden inansın ki?

"Tabii ki değilsin," diye alaycı bir tavırla karşılık veriyor. "Onun bebeğini taşıyorum Auren. Bir gün çocuğum bir taç takacak."

Şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorum. "Ben...ben düşündüm ki...şey, onun olmadığını düşünürsek

karım..."

"Kral bana kendisi söyledi," diye ısırıldı, yüzü öfkeyle kızararak.

"Çocuğum meşru kabul edilecek ve her şey bana verilecek, ben ise hayatımın sonuna kadar bakılacağım."

O kadar şaşırdım ki tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

Sivri bir parmak yüzüme doğru saplanıyor. "Gördün mü?

Kıskanıyorsun. Onun çocuğunu taşıyacak kişi olmak istiyordun ama o *benim ve sen* bundan nefret ediyorsun." Sözlerindeki zehir nefes nefese kalmasına neden oluyor. "Hiçbir şey senin için yeterince iyi değildi, bunu gördüm.

Hepimiz gördük, Rissa da dahil."

Söz konusu eyer kaşlarını çatıyor ama bunu tartışacak bir şey söylemiyor.

gerçek.

Mist durmayacak gibi görünüyor, beni dümdüz etmek istiyor.

Beni dışlamak için bir ağırlık kayası. Ayağa kalkarken kurdelelerim kalçalarımda bir yumruk gibi sıkılıyor, bebeğinin örgü şapkasının zavallı parçaları ayaklarının dibinde unutulup düşüyor. "Şu anda kralın taptığı benim, bebeği bir gün tahta oturacak olan benim ve sen bundan nefret ediyorsun.

Kabul et bunu."

Sertçe ayağa kalkıyorum, çünkü omurgam kaşınıyor, sanki altın uzunluklarım onun bize saldırmasını bekliyormuş gibi.

"Ona bir varis veriyorum," diye bağırıyor bana, kelimelerindeki öfke yüzüme çakmak istediği çiviler gibi. "Ona yaldızlı bir amcık dışında ne verdin ki?"

Kurdelelerim etrafımı o kadar sıkıyor ki neredeyse havamı kesecekler.

Ona ne verdim?

Bir kraliçe. Bir krallık. Bir taç.

Ölçülemez zenginlik.

Kendim.

Ama karşımda duran bu öfkeli kadın, her bir pisliği itiraf etsem bile bunların hiçbirini dinlemeyecektir. Daralmış gözlerindeki parıltıda bunun gerçekliğini görebiliyorum, duygular yapıyor ve dökülmekle tehdit ediyor. Bana olan nefreti keskin köşelere ve sarsıcı bir ağırlığa sahip, ancak bunun altında, çok iyi bildiğim kasvetli bir korku var.

"Ben kendim çıkarım."

Mist'in yüzü buruşur. "Evet, defol!" diye hırlıyor, dikkati ayağa kalkan Rissa'ya kayıyor. "Onu bir daha asla burada istemiyorum."

Rissa yatıştırıcı bir şeyler mırıldanıyor ama ben odanın yarısını çoktan geçtim. Söylediği şey her neyse pek de yerine oturmadı, çünkü Mist'in sesi tizleşiyor. "Umurumda değil. Kralın bebeğini taşıyorum ve o bunu

kıskanıyor.

Onun yeni gözdesi olduğum için beni kıskanıyor!"

Kapıyı çekip açıyorum ve tek kelime etmeden muhafızları geçerek dışarı çıkıyorum. Sadece yürüyorum. Yürüyorum, yürüyorum ve yürüyorum, sanki Mist'le arama koyduğum mesafe onun kustuğu düşmanlığı yok edecekmiş gibi.

Ben koridorun sonuna ulaşmadan Rissa bana yetişiyor, elbisesi yere çarpıyor. Bir an için hiçbir şey söylemiyor, ama o eyer kanadına geri dönerken kendimi onunla birlikte adım atarken buluyorum, muhafızlar da peşimizden geliyor.

"Sis... Şu anda pek iyi durumda değil," diyor sonunda. "Onun adına özür dilemene gerek yok. Kızgın değilim."

Rissa göz ucuyla bana bakıyor, sanki bana inandığından pek emin değilmiş gibi. Ama bu doğru.

Sis *benden* nefret etmiyor. Gerçekten etmiyor. Temsil ettiğim tehditten nefret ediyor. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi davranıyor çünkü onun rahatını, güvenliğini ve Midas'ın hayatındaki önemini elinden alabileceğimi düşünüyor. Hayatını mahvedeceğimi düşünürken nasıl kızabilirim?

İç çekerek o odadaki her şeyden sıyrılmaya çalışıyorum ve koridorda adeta süzülerek ilerleyen Rissa'ya bakıyorum. "O Beşinci Krallık korselerini giymeye nasıl dayanabiliyorsun?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Bana sırtıyor. "Küçük nefesler alıyorum."

Biraz kıkırdıyorum, az önce Mist'le olanları geride bırakmama yardım ettiği için minnettarım. "Yine de göğüslerini harika gösteriyor," diyorum ve arkamızdaki muhafızlardan biri öksürüyor.

Rissa başını sallar. "Gerçekten öyle."

Eyer kanadının kapısına ulaştığımızda içeri giriyoruz ve muhafızları koridorda bırakıyoruz. Beklentim artıyor, bana ne söyleyeceğini öğrenmek için meraktan yanıp tutuşuyorum. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için önce kontrol ederek kendimizi boş oturma odasının köşesine sıkıştırıyoruz.

"Dün gece yine herhangi bir plan ya da harita bulamadım," diyorum hemen.

"Peki ya koruman?" diye soruyor, çünkü ona bu konuda zaten bilgi vermiştim.

-Onu yanımda getirmem gerektiği konusunda.

Başımı sallıyorum. "Onu aramak için gizlice dışarı çıkmayı denedim ama tutulduğunu düşündüğüm alt katlar her zaman korunuyor."

Dudakları hayal kırıklığıyla kısılıyor. "Yani, temel olarak, bu dünkü haberlerin aynısı. Ve ondan önceki günle."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş kaçıyor benden. "Deniyorum."

Bir elini uzatıyor. "En azından benim için altının var, değil mi?"

Cebimi karıştırarak yaldızlı bir yaprak çıkardım ve ona uzattım.

Yaprağı inceledikten sonra göğüs dekoltesinin arasına sıkıştırıyor ve söze girmeden şöyle diyor: "Haritaları ya da gizli geçitleri bulamamanızın artık bir sorun teşkil etmediğini bilmek sizi memnun edecektir. Benim farklı bir planım var."

Ona göz kırpıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Muhafızların gözlerinden uzakta gizli bir yola ihtiyacımız yok. Doğrudan kalenin ön kapısından çıkacağız."

Kaşlarım birbirine yaklaşıyor. "Peki bunu tam olarak nasıl yapacağımızı düşünüyorsun?"

Kararlılığı omuzlarının çekilmesiyle pekişiyor. "Kutlama balosunun olduğu gece ayrılıyoruz."

"*Top mu?*" Başım şimdiden titremeye başladı. "Buranın onlarca değil de yüzlerce gözle dolacağı geceden ayrılmayı mı denemek istiyorsun? O zaman sıvışamayız, Rissa. Katılmamız bekleniyor. Kral yokluğumuzu hemen fark edecektir."

"Dikkati dağılacaktır," diye savunuyor. "Bu tek zaman. Yüzlerce at arabası, işçiler, teslimatlar, dikkat dağıtacak kadar koşuşturma olacak. Kimse şıklıklarıyla gelip giden insanlara dikkat etmeyecek."

Dudağımı ısııyorum, zihnim dönüyor.

"Gizlice çıkabileceğimiz bir yol bulamadın Auren. Tek başka yol bu. Ve üzgünüm, bu muhafızı yanında getirmek istediğini biliyorum, ama o zamana kadar onu bulamayabilirsin ve..." Sözleri yarım kalıyor ama ne söylemediğini biliyorum. Burada bile olmayabilir. Ölmüş olabilir. Seyahat edemeyecek kadar yaralı olabilir.

Midem düğümleniyor.

"Top çok riskli. Yokluğumuzu çok daha çabuk fark edecektir."

"*Her şey bir risk,*" diye belirtiyor Rissa. "Ve seni daha fazla beklemeyeceğim."

Şansımı kaçıramam."

Uyarı mavi gözleri kadar açık - onu bundan vazgeçirmek mümkün değil, çünkü o çoktan kararını vermiş.

"O gece için ulaşım ayarladım. Dördümüzle biraz sıkışık olacak, hiç de rahat olmayacak ama gizleneceğiz ve kimse farkına varmadan kaçacağız. Tek yapmamız gereken kapı duvarları aşmak."

"Ben-bekle. *Dört* mü dedin?"

Rissa'nın gözleri kısılır ama çenesini kaldırır. "Bu korumayı ekledin

Yanında getirmek istediğın. Ben de birini ekledim."

"*Kimi?*"

"Polly."

"Rissa!" Başımı sallayarak tısladım. "Polly'ye güven olmaz. Arkadaşın olduğunu biliyorum ama benden *nefret ediyor* ve o-"

"Bu pazarlığa açık değil," diye yanıtlıyor Rissa, sesi sertleşerek. "Eğer sen korumanı getireceksen, ben de onu getireceğim."

Paniğe kapıldım. "Ona bu plandan bahsetmedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye tersliyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum, zihnim bunun kötü bir fikir olduğuna dair tüm sebeplerle dolup taşıyor. "Rissa..."

Sesini alçaltıp, "Bakın, birbiriniz hakkında ne hissettiğinizi biliyorum. Ama Polly ve ben birlikte çok şey yaşadık ve o burada kalçalarını açmış ve kafası karmakarışık bir şekilde sıkışıp kalmaktan daha iyisini hak ediyor. Çiğ bağımlısı ve bu onu *öldürüyor*. Onu burada öylece bırakamam."

İçimi çekmeden önce bir süre ona bakıyorum. "Ugh. İyi."

Vücudu bir parça gevşiyor, gözlerinin köşeleri o kadar da gergin görünmüyor.

Polly'yi kurtarmaya çalıştığı için onu suçlayamam, özellikle de ben Digby ile aynı şeyi yaparken. Balo gecesı konusunda da haklı. Şatonun etrafı telaşlı olacak, belki de altın tenli bir kadının bile içine karışabileceğı bir kalabalıkla dolup taşacak.

Ama baloya sadece dört gün kaldı.

Dört gün.

Ve aniden, bu gün sayısı çok, çok küçük görünüyor.

"Yani balo? O zamana kadar muhafızını bulup gitmeye hazır olacak mısın?" diye soruyor, topuklu ayağını cilalı zemine vurarak. "Bir cevaba ihtiyacım var Auren."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum ve kaygan avuçlarımı elbiseme siliyorum, gerginlik tenimi sarıyor. "Evet."

Bir şekilde Digby'yi bulmalıyım, sonra da Midas'ın dikkatli kahverengi gözlerinin önünden kaçacağız. Bunun için çalışıyordum. En iyisinin bu olduğuna karar verdim.

Yine de kütüphaneye gitmek üzere Rissa'dan ayrılırken, gözlerim heyecanlı bir kararlılıkla dolu değil. Hayır, onlar gözyaşlarıyla doluydu.

Çünkü bir kraldan kaçmak için iki kralı geride bırakmak zorundayım.

Bölüm 24

AUREN

Rissa ile konuştuktan sonra, kütüphaneye girerken Scofield ve Lowe'u banklarda tünemeleri için bırakarak ön odaya yöneliyorum. Küflenmiş kitaplar ve okunamayan parşömenler konusunda fazlasıyla korumacı olan cüppeli kâtiplere yakalanmamaya çalışarak içeride dolanıyorum.

Sürekli yakalanma endişesi içinde olmasaydım, kalenin planlarını engelsiz ve kesintisiz bir şekilde arayabilirdim, ama böyle bir lüksüm yok. Bu yüzden unutulmuş yığınları araştırıyorum, korkunç ışıktaki gözlerimi kısarak bakımsız rafları karıştırıyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ya da parmak uçlarımda uzanarak etrafı tarıyorum, ancak biri yanımdan geçtiğinde kaçmak zorunda kalıyorum.

Ama bunca zamandır ararken ne buldum? Hiçbir şey.

Bu da bana doğru yerlere bakmadığımı söylüyor. İçimde odanın ön tarafında tutulduklarına dair kötü bir his var, ama gidemediğim tek yer orası, çünkü orada beni daha önce yakalayan, vücudu masanın üzerine eğilmiş ve tüy kalemle bir şeyler karalayan bir kâtip var.

Muhtemelen bu gece yine elim boş döneceğim ve bu beni korkutuyor. Çünkü Rissa'nın yeni planıyla zaman her zamankinden daha fazla ensemde. Bir harita bulma fikrinden vazgeçip bunun yerine yürüyerek aramaya başlamak zorunda kalabilirim. Yine de buradaki tüm muhafızlardan nasıl kaçacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Ne kendimi ne de Digby'yi başarısızlığa uğratmak istemiyorum. Ve ben de başarısız *olmak* istemiyorum.

O korkunç yemekte, Midas'ın bana davranış şekliyle, Slade'in müdahale etmesini istediğim bir an vardı. Önceki sözlerinin doğru olduğunu göstermek için.

Kendimi *umutlandırdım*.

Balkonumda öpüştüğümüzden beri, aramızdaki bu şey büyüdü.

Genişletilmiş. Tıpkı Fulke'nin topraklarına tecavüz etmekle suçlandığı gibi, Slade de *bana* tecavüz etti. Duygularıma.

Katlamaya çalıştım. İnkâr ederek buruşturdum, düşüncelerimin en uzak köşelerine sıkıştırdım. Ama bir mektubun kapağının altından kayan bir parmak gibi, içinde ne olduğunu görmek için onu açmanın cazibesine karşı koyamadım.

şimdi elimde sadece boş sözler ve göğsümden yayılan kağıt kesiği ağrıları var, çünkü bana söylediği gibi bunu kanıtlamadı.

Görünüşe göre aptal kalbim dersini almamış. O yüzden beni tamamen mahvetmeden buradan gitmeliyim.

Tozlu havadan gelen bir hapşırığı bastırarak ayağa kalkıyorum, sert zeminde diz çöküp parşömenleri karıştırarak geçirdiğim onca zaman yüzünden ağrıyan dizlerim patlıyor. Bu yığında Beşinci Kral'ın eski doğum kayıtlarından başka bir şey bulamadım.

Gerçekten heyecan verici bir şey.

Bir hışımla kendimi sürüklüyorum, mağara gibi odanın derinliklerine dalıyorum ve yüzüncü kez burada daha fazla ışık olmasını diliyorum.

Duvara gömülü bir kitaplığa doğru ilerliyorum. Sol tarafta tek bir aplik asılı, en yakın raftan bir metre kadar uzakta ve acınacak miktarda ışık saçıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu kitapların üzerinde muhtemelen herhangi bir şeyi yakmaya cüret eden herhangi bir alevi boğacak kadar toz var.

Gözlerimi kısıarak, parmaklarıımın kitap sırtlarında başlıkları okuyacak kadar gezinmesine izin veriyorum. İşe yarar bir şey gözüme çarpmayınca, en üstteki parşömenlere bakmak için parmak uçlarımda ayağa kalkıyorum, ama tam parmaklarım bazılarına yaklaşırken, ayak sesleri yoluma çıkıyor.

Sessiz bir homurdanmayla rafı terk ediyorum ve hangi kâtip beni rahatsız ediyorsa ona lanet okuyarak ters yöne doğru acele ediyorum. Bu gidişle bu aptal haritaları asla bulamayacağım.

Arkasına saklanmak için ilk kitaplığa yöneldiğimde, o yönden bir çift ayak sesi *daha geliyor*. İki kâtip birbirlerine yaklaşırken sessizce konuşmaya başlıyorlar, sesleri duvarlarda yankılanıyor ve ilk düşündüğümden çok daha yakınlarmış gibi geliyor.

Topuklarıımın üzerinde dönüp geldiğim yöne doğru koşuyorum ve sonra iki rafın arasına dalıyorum, onlardan uzakta olduğum sürece nereye gittiğime bile dikkat etmiyorum.

Sesler solumda bir yerde birleşiyor ve sonra birlikte yürürken adımları birbirine karışıyor. Bana doğru. *Tekrar*. Bir bakış attım

Sanki gece gökyüzünü görebiliyormuşum ve yıldızlarda saklanan tanrıçaları lanetleyebiliyormuşum gibi tavan.

Keskin bir sağa saparak bir sonraki koridora geçiyorum, sonra bir tane daha, bir tane daha. Kütüphane beni karanlık karnında yutuyor, ama buna değiyor, çünkü çok geçmeden aramıza öyle bir mesafe koyuyorum ki artık kâtiplerin konuşmalarını duymuyorum. Nefesimi tutmak için duruyorum, kulaklarım zorlanıyor ve birkaç saniye sonra beni başka hiçbir ses karşılamayınca nihayet rahatlıyorum.

Ne yazık ki, derin nefesler almaya devam ettiğim için çok fazla toz soluyorum ve burnum şiddetli bir şekilde karıncalanıyor. Yapabildiğim tek şey, hapşırık patlamadan önce elimi ağzıma götürmek.

Yankılanıyor.

Yüksek sesle.

Dehşet içinde donup kalıyorum, kalbim vahşi bir at gibi havalanıyor, bir şey söylemeye bile cesaret edemiyorum. kâtiplerin koşarak bana doğru gelmesini dinlerken *nefes* alıyorum. "Tanrı sizi korusun."

Bir çığlık dilimi tutuyor ve boğazımın altında düğümleniyor. Elimi kalbimin üzerine koyup dönüyorum ve taş kitaplığa yaslanmış Slade'den başkasını bulamıyorum. Koyu renk giysileri, delici yeşil gözleri ve keskin çenesinin üzerinde kıvrılan gücüyle gölgelerin içinde adeta güneşleniyor.

"Yapma bunu!" Sesim ancak bir nefes veriştikten daha yüksek çıksa da patlıyorum. Zaten yeterince gürültü çıkarmıştım.

Kollarını önünde kavuşturmuş ve solgun yüzünde bir sırıtişla, piç kurusu son derece rahat ve çok eğlenmiş görünüyor.

"Ne yapacağım?" diye soruyor başını eğerek. "Tanrı seni korusun mu diyeyim?"

Kâtiplerin sıraya hücum edip yaşlılık lekeleri olan çelimsiz elleriyle beni yakalamalarına hazırmış gibi omzumun üzerinden bakıyorum.

"Sessiz ol!" Tıslıyorum.

Bu kez eğlencesini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor, çünkü yüzüne bir gülümseme yayılırken dişleri karanlıkta parlıyor. "*Kral Rot'a* sessiz olmasını söylemeye ancak sen cüret edebilirsin."

"Belki daha fazla insan..." Mırıldanıyorum.

Göğsünde, kayadan önce gevşeyen taşlar gibi gümbür gümbür bir kıkırdama yuvarlanıyor.

Kabalığıma cevap verme fırsatı bulamadı, çünkü tam o sırada koridorun sonunda aniden bir kâtip belirdi ve midem bir kaya gibi düştü.

Kemikli ellerindeki fenerle yüzü ışıldayan turuncumsu döküntü

adamı korkunç gösteriyor, uzun beyaz saçları ateşten bir örtü gibi. Zemini süpüren ağır mor cüppeler giymiş olan adamın gözleri kızgın bir bakışla hemen üzerime dikiliyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Ağzım kuruyor, zihnim bir bahane bulmaya çalışıyor. "Umm..."

Yaklaşıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum, umutlarım ve planlarım etrafımda yıkılıyor. Tüm bunlar aptal bir hapşırık yüzünden oldu.

"Burada olmak için izniniz yok."

Fener ışığı görüşünü mü bozuyor yoksa Slade'i çevreleyen gölgeler mi çok ağır bilmiyorum ama kâtip, Slade hareket edene kadar arkamdaki kralı fark etmemiş gibi görünüyor.

Rüzgâr gibi hızlanıyor ve serin bir okşayış gibi yanımda durana kadar yanımdan geçip gidiyor. "Ona burada olması için izin verdim."

Kâtibin gözleri büyür, ağzı bir an için açık kalır. "Kral Ravinger. Seni orada görmedim," diyor kambur omurgasını eğerek.

Slade hiçbir şey söylemez ama önceki tüm eğlence işaretleri kaybolmuştur.

Onun rahat enerjisinden geriye tek bir dokunuş bile kalmadı, ama dürüst olmak gerekirse minnettarım. *Kral* maskesi takılıyken onunla aramıza duygusal bir mesafe koymak daha kolay oluyor.

"Özür dilerim Majesteleri, ama burası *kraliyet* kütüphanesi. Kraliyet soyundan olmayanların içeri girmesine izin verilmez," diyor gergin kâtip.

Havaya bir güç dalgası sızar. Slade'in büyüü hiçbir şekilde tam güçte değil, ama sadece bir *itme*. Ondan yayılan ve yayılan bir alt ton, cildimin üzerinde bir ürperti damlatıyor, kurdelelerim titriyor.

Aydınlatmaya rağmen, birden kiminle konuştuğunu hatırlayan kâtibin yüzündeki kanın çekildiğini görebiliyorum.

"Ben... tabii ki. Eğer seninle birlikteyse, o zaman bu kural ortadan kalkar."

Slade ona taştan kesilmiş bir ifadeyle bakar. "Güzel. Sen de git."

Kâtip başını sallıyor, dönüp bana bakmaya cesaret edemeden tek kelime etmeden ayrılıyor. O gider gitmez içimden bir rahatlama nefesi çıkıyor. "Teşekkürler," diyorum ve sonra ben de uzaklaşmaya başlıyorum, çünkü Slade ile yalnız kalmak planlarım için kötü.

Sinirimi bozacak şekilde, beni takip ediyor, başıma bela gibi yapıyor. Ona bir bakış attım. "Sakıncası var mı?"

Ellerini ceplerine sokmuş, *yürüyor* piç kurusu. Yavaşça. Yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi. "Hiç de değil. Kasvetli bir kütüphanede uzun yürüyüşlerden hoşlanırım."

"*Kraliyet* kütüphanesi," diye kestirip atıyorum. "Ve harika. Git bir

yerlerde yürüyüşün tadını çıkar.

başka

." Kaşları çatıldı. "Sen... bana kızgın mısın?"

Bunu sormak zorunda olması bile.

Ağzımdan acı bir kahkaha çıkıyor. "Kızdın mı? Hayır, tabii ki kızmadım. Neden?"

kızarmıyım?" Rahatça cevap veriyorum. "Şimdi, beni takip etmeyi bırakmanı ve hapşirmeden önce burada ne yapıyorsan onu yapmanı ve beni yalnız bırakmanı istiyorum."

Adımları duraksıyor. "Auren."

Onu görmezden geliyorum, ama bu onu daha önce hiç durdurmamıştı.

"Auren," dedi tekrar, sesi ısrarcıydı, sabırsızlığın bir kenarı araya giriyordu.

İzlerimde duruyorum ama onunla yüzleşmek için dönmüyorum. "Ne?"

Slade yanıma geliyor, öyle ki söylediği her kelime dudaklarımı onun havasıyla boyuyor. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Göğsümden gelen nefes sarsılıyor, çünkü kalbim bu sürekli hayal kırıklığını, bu umut ve güvensizlik çemberini kaldıramıyor.

Gözlerim sola, kitaplığa kayıyor ve bakışlarımı sağlam bir şeye sabitlemem gerekiyormuş gibi ciltlere bakıyorum. Ondan başka bir şeye.

"Midas özel hayatında hep farklıydı," dediğimi duyuyorum, bu yasaklayıcı yerde dudaklarım üşüyor. "Halkın içindeyken kraldı ve öyle davranırdı. Bunun gerekli olduğunu söylerdi. Malina'yla evlenmesi gerekliydi. Bana en sevdiği altın dokunuşlu eyer demeye başlamak için gerekli. Beni başkalarının önünde sallamak için parlak bir kupa gibi kullanıyormuş gibi görünmek için gerekliydi. Beni krallıklar boyunca sürükleyip o korkunç buzlu yere getirdiğinde ona aşık olmamın bir önemi yok."

Titriyorum ve kollarımı kavuşturuyorum, kurdelelerim de sanki soğuktan korunmaya çalışıyormuş gibi onlarla birlikte kavuşturuyor. Bunun içimde olması çok kötü.

Slade sessiz. Dinliyor. Sanki her kelimeyi duyuyor ama onlara yüzlerce farklı yönden bakıyor.

"Tüm bunlara katlandım çünkü özel hayatında farklıydı," diye itiraf ediyorum. "Yeterince doğru şeyler söylerdi. Yalnız kaldığımızda, etrafta başka gözler yokken, güzel sözler fısıldar ve büyük vaatlerde bulunurdu."

Kurdelelerimden biri aşağıya doğru kayarak avucumun etrafını sarıyor, sanki elimi rahatlatmak için sıkıyormuş gibi parmaklarıma dolanıyor.

"Anlamıyorum." Sesi neredeyse kaybolmuş gibi. Ki bu imkansız. Slade Ravinger her zaman kendinden emindir.

"Sana bunu bana kanıtlamanı söyledim ama sen yine de o masada oturdun ve bir *kraldın*."

Nefesini içine çekiyor. Sanki gerçeğimi içine çekmeye çalışıyor. Onu tatmaya, anlamaya çalışıyor.

Ona bakmak için dönüyorum, kurdelelerim ayaklarıma düşüyor, çenem kalkık, ifadem değişmiyor. "Özel hayatında güzel vaatler, toplum içinde ise umursamaz bir kral." Yüzümdeki hayal kırıklığı ifadesini görmesine izin vererek başımı sallıyorum. "O yoldan daha önce de geçtim Slade. Bunu tekrar yapmayacağım. Senden bunu kanıtlamanı istedim ve sen kanıtlamadın."

Bir nefes veriyor ve elini gür siyah saçlarının arasından geçirerek arkasını dönüyor. "*Siktir*."

Gitmek için dönüyorum ama takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde önüme geçiyor ve ben ikinci bir adım atamadan yolumu kesiyor. Bunun yerine diğer tarafa dönmeye çalışıyorum, ama bu bir hata, çünkü önümü kesmek için bir kolunu uzatarak dönüşümü durduruyor.

Şimdi sıkışmış durumdayım, sırtımı kitaplığa dayamışım, elleri iki yanımdaki raflara dayanmış. Yer olmamasına rağmen bana doğru bir adım daha atıyor. Vücudu benimkine çarpıyor ve ağzımdan bir nefes çıkmasına neden oluyor.

"Çekil," dedim ona.

"Hayır," diyor hemen başını sallayarak. "Açıklamama izin verin."

Alay ediyorum ve gözlerimi deviriyorum, çünkü *bunu* kaç kez duydum? Artık o kişi olmak istemiyorum, herkesin üzerinde yürüyeceği o halı olmak istemiyorum.

Slade bana, "Midas'la aramızdaki şeyler en iyi ihtimalle istikrarsız," diyor, zümrüt gibi sabit gözleri karanlıkta doğal olmayan bir şekilde parlıyor.

"Ondan nefret ediyorsun. Bunu açıkça belirttin, o zaman neden onu öldürmüyorsun?" Dürüstçe merak ettiğim için soruyorum. Nefret seviyesinin bir saçmalık olduğunu sanmıyorum.

Slade'in gözleri donuklaşır. "İster inanın ister inanmayın, düşünmeden adam öldürmüyorum. O bir kral. Eğer onun sonunu getirecek olursam, özellikle de büyümü kullanarak, bunun sonuçları olur ve bu da bir olaylar zincirini başlatır. İnsanları yönetiyor ve şu anda daha da fazla yönetmek için oyunlar oynuyor. Ama bazen bir canavarın kafasını keserseniz, iki tane daha ortaya çıkar."

Farkına varır. "Midas kral olmasaydı, yerine daha kötü birinin geçeceğinden mi endişeleniyorsun?"

Bana sertçe başını salladı. "Oyunu oynamak ve ondan on hamle önde

olmak, zayıflıklarını öğrenmek ve onu acıtacak yerden kesmek daha iyi.
Eğer ben

onu öldürürsem, onun krallığından daha fazlası için endişelenmem gerekecekti. Diğer kraliyetler bana karşı birleşirdi. Saltanatım ve büyüm konusunda yeterince endişeliler zaten. Kendi halkımın refahını da düşünmeliyim. Kimse çürümüş bir kralı sevmez, ama hükümdarlardan herhangi biri bana karşı saldırır ve savaşa zorlarsa, diğer krallıklardaki masumların yanı sıra acı çekecek olan benim halkımdır."

Gücünün değişen izlerinin derisinin altında hareket ettiğini görebiliyorum, her biri bir saç teli kadar ince. Boynuna doğru ilerliyorlar ve suyun altına daldırılmış misina gibi kirli sakalının altında kayboluyorlar.

Onu gücendirdim, bu çok açık. Ve bir anlığına, tacın altındaki erkeği görüyorum. Dünyanın onu nasıl algıladığını ve bunun bir insana verebileceği zararı görüyorum. Kötü şöhretli olmayı, bir şey haline getirilmeyi bilen biri varsa o da benim.

Göğsüm aniden ağrıyor, kararlılığım küçük acı iğneleriyle deliniyor.

Sesi alçalıyor, gözleri parlak ve keskin, içimde daha da fazla delik açıyor. "O pislik seninle o şekilde konuşurken orada oturup hiçbir şey yapmak *istemediğimi mi sanıyorsun?*" diye ısırdı. "Seni o arpın yanına götürmesini emrederek yaptığı çocukça güç oyunundan zevk aldığımı mı sanıyorsun? Masanın üzerinden atlamak ve çıplak ellerimle boğazını sıkmak istedim."

Sözlerini kanıtlamak istercesine kolunu kaldırıyor ve avucu boynuma dolanıyor. Ama sıkıyor, acıtmıyor. Karanlık sözleri çarpan kalp atışlarımın etrafında dolanırken, dokunuşu boğazımı sarıyor. Başparmağı nabzıma sürtünüyor, bir tehdit olarak değil, bir okşama olarak.

Bu samimi dokunuş karşısında gözlerimin kapanmasına izin vermemek, sıcaklığını bedenimi saran bir battaniye gibi hissetmeme rağmen göğsüne yaslanmamak için büyük bir irade gerekiyor. Midas dışında bana dokunan tek kişi o.

Her tutuşu ve darbesi içimdeki boş bir kuyuyu dolduruyor gibi. Çıplak tenime dokunmanın neler yapabileceğini bilmesine rağmen hiç tereddüt etmiyor. Sanki kendine engel olamıyor, sanki beni hissetmeye *ihtiyacı var*.

Midas bana asla *böyle* dokunmaz. Dokunuşları her zaman yatıştırıcıdır; başımı okşar, çeneme dokunur. Ya öyle, ya da sahiplenici. Ama Slade'de bunların ikisi de yok. Bana karşı koyamazmış gibi dokunuyor, sanki beni hissetmeden bir saniye daha geçiremezmiş gibi.

Ona direnmek zor. Ama bir şekilde, yaydığı o sıcaklığa teslim olmama izin vermiyorum, hayata çarpan o ağırlı duyguya teslim olmuyorum

bacaklarımın arasına. Onun yerine, elini üstümden çekiyorum.

Elini bırakıyor, eli yanına düşüyor ve ben kurdelelerimin etrafına zihinsel bir yumruk atarak uzanmalarını engelliyorum. Ona bu kadar yakinken duygularımı dizginlemek çok zor. Bu yüzden yanağımı çeviriyorum, çünkü gözlerinin tuzağına yakalanmak ya da sözlerinin cazibesini tatmak istemiyorum.

Ama başımı çevirir çevirmez, tamamen hareketsiz kalıyor.

Bu *doğal olmayan* bir durgunluk. Şaşkınlık ve korku içimde gezinirken nefesimi daraltan türden.

Etrafımızdaki havaya öfke pompalanıyor ve sonra Slade cehennem çukurları kadar karanlık bir sesle gözlerimi kocaman açmama neden olan bir şey söylüyor. "Yanağında ne sikime bir morluk var?"

Bölüm 25

AUREN

Hakkını vermeliyim, Slade'in bu kadar kötü bir ışıktaki soluk çürüğü görebilmesi bile onun fae görüşüne bir övgüdür.

Elim otomatik olarak onun baktığı noktaya gidiyor, parmaklarım yanağıma bastırıyor, ama tıpkı ona yaptığım gibi, Slade daha iyi görebilmek için elimi geri çekiyor.

Yüzümü çevirdiğimde, tüy gibi hafif parmak uçları parlatılmış altın lekelerinin üzerinde geziniyor, sanki canımı yakar diye üzerine baskı uygulamak istemiyor.

Olmazdı, şimdi olmaz. Eskisinden çok daha iyi. Midas bana ilk vurduktan birkaç saat sonra oldukça kötü şişmişti. O gece balkonumdan topladığım karları bir bezin içine doldurup üzerine soğuk kompres yaparak uyudum. Bana Hojat'ı hatırlattı.

Çürük artık neredeyse hiç görünmüyor. Altın rengindeki tenim her zaman daha koyu, bronz ve pas tonlarında morarır, sonra tekrar her zamanki ışıltısına döner. Ama en azından şişliğin neredeyse tamamı gitti. Gerçekten dikkat etmezseniz koyulaşmış iz bir gölge sanılabilir.

Belli ki Slade dikkatini veriyor.

Dokunuşu sinir uçlarımı canlandırıyor ve göğsümün yanağımdan çok daha fazla şiştiğini hissediyorum.

"Bir şey yok," diyorum sert bir yutkunmayla ve başımı onun bakışlarından uzaklaştırıyorum.

"Bu hiçbir şey *değil*. Biri sana elini mi sürdü?" Ona temkinli bir şekilde bakıyorum, sanırım bu yeterli bir cevap. "Kim?"

"Slade-"

"*Kim*, Auren mi?" diye soruyor, karanlık, baştan çıkarıcı sesi ses tonundaki şiddetle çok çelişkili.

Çünkü cevabı biliyor. Bunu yüzünde görebiliyorum.

"Midas," diye hırlıyor, gözlerini ormanda izinsiz dolaşan bir avcıya dikmiş bir yırtıcı gibi. Bekliyor, onaylamam için bana bakıyor ama cevap vermiyorum, başımı bile sallamıyorum.

Ama ben de bunu inkar etmiyorum.

Sessiz onayımla Slade *kendini kaybetti*.

Birden gözleri parlıyor, şaşırtıcı bir yeşilden saf siyah bir kanamaya dönüşüyor. Kollarından çıkan ve gömleğinin kollarını delip geçen dikenler ağzımdan bir nefesin çıkmasına neden oluyor.

Mücadele edişini izliyorum, çenesinin tıktırtısıyla formları arasında gidip geliyor, öfke kaslarını geriyor. Etine damgasını vuran çizgili güç, kirli sakalının altında kıvranıyor, uzanıyor, *büyüyor*.

Gücünün havaya hakim olduğunu hissettiğimde soğuk terler döküyorum. Şurup gibi koyulaşıyor ve vücudundan mide bulandırıcı bir *ölüm* dalgası yayılıyor.

"Slade..." Dudaklarımdan gergin bir yalvarış dökülürken geri çekilmek için hamle yapıyorum ama yapamayacağımı hatırlıyorum. Hâlâ kitaplığa yapışmış durumdayım, onun varlığı önümü kapatıyor.

Onu bu şekilde görmek, vücudunun ileri geri savaşıyor gibi görünmesi şok edici. Ama biçimleri titrerken, özü de titriyor - bir kısmı yozlaşmış büyü, bir kısmı rahatlatıcı aura. Her ikisi de tek bir tepkiyle davul gibi çalıyor.

Öfke.

Ve korku üzerime çöktüğü anda, yanmış bir sis gibi dağılıyor.

Çünkü öfkesi *tanıdık geliyor*.

İçimdeki tüylü yaratık, hesaplaşmak için kıpır kıpır olan, doğruluyor ve başını eğiyor. Dikkatini veriyor.

Slade'in tezahürlerinin çatışması karanlık ve kıvranan bir şeyden kaynaklanıyor. Onun iki yarısını ayıran ve kendi içinde savaşmasına neden olan bir şey. Ama o şey... sessiz bir çağrı yapıyor ve havada hissedilebilir bir ritim yaratıyor. Çiçek açmış öfkemin duyabileceği gergin bir uyumsuzluk şarkısı.

Nefesim bir akordeon böğürtüsüne dönüşüyor, ona bakıyorum, korkuyla değil, içimdeki canavar ayağa kalkıp *onun* içindeki canavara cevap verirken tanıyarak.

Kurdelelerimin yirmi dördü de dikkat kesiliyor. Sanki onun büyüünün düzensiz yükselişini hissetmişler ve aynı şekilde karşılık veriyorlarmış gibi enerjiyle doluyorlar.

Yine de Midas'a yaptıkları gibi ona saldırmak yerine, bir koza oluşturuyorlar, sanki zaten var olan aurasının üzerine başka bir katman oluşturuyorlar.

bizi çevreliyor. Bu parçalarımız kendimizi çok canlı hissediyor. Çok *çökmüş*.

"Bana bak." Vücudu formunu korumak için mücadele ederken bile sesim soğukkanlı ve korkusuz.

Yeşil ve siyah yanıp sönen gözleri bana kilitlenmiş, çılgınca salınımlarıyla hipnotize ediyor. Parçalanırsa ne olur bilmiyorum ama ondan güç akıyor ve havaya çarpıyor. Bu sefer kusma isteği uyandırmıyor. Bunun yerine, şarkı söyleyen bir siren gibi ve ben de içine çekilmekten başka bir şey istemiyorum.

"Bunu hissedebiliyor musun?" Elim göğsüne doğru yükselirken fısıldıyorum, açık avucum hızla atan kalbinin üzerindeki yontulmuş kaslarla birleşiyor.

Dokunuşum ona yerleştiği anda Slade'in gözleri, karanlıkta beliren çam iğneleri gibi yeşil bir ormana dönüşüyor. Nefesim kesiliyor, kalbi avucumun altında damarlarımdaki itiş gücüyle eşleşen bir ritimle atıyor.

Tadını çıkardığım dokunuşları, şimdi ona doğru bastırdığım dokunuşlarla birleşti. Ve ne kadar masum görünse de, bir şekilde samimi.

"Kalp atışların..."

"Ne olmuş ona?" Sesi boğuk, nefesi kesik kesik.

"Benimkine benziyor."

İki gözyaşı delik deşik bir ıstırapla yanaklarımı yırtarken, ikiz atışlar nabız gibi atıyor. Çünkü onu *duyabiliyorum*, bu mükemmel uyumu, güneşin ve toprağın, derinliğin ve yükselişin uğultusu gibi. Ama o an lekelenmiş, ucuzlamış, çünkü başımı bir başkasının göğsüne dayamış, benim için söylemeyen bir şarkı duyuyorum. Peki duyduklarıma nasıl güvenebilirim?

"Auren."

Parlayan gözlerim yukarı kalkıyor ve kısa bir süre için sivri uçlarının derisinin altına geri battığını ve pullarının yanaklarından kaybolduğunu fark ediyorum. Elimi çekmeye başlıyorum, çünkü aniden bu dokunuşu hak etmediğimi hissediyorum. Ama ben bunu yapamadan, eli benimkini yakalamak için yukarı kalkıyor ve anlayamadığım bir yoğunlukla beni izlerken elini orada tutuyor.

"Sıcaksın," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, avucumdan yayılan sıcaklığı hissediyorum, gömleğinin yumuşak kumaşına dalıyor, altındaki sert göğsüne batıyor. Nasırlı başparmağının elimin arkasına sürtünmesi şehvetli hissettirmemeli ama hissettiriyor.

Sıcaklık göbeğimden aşağı damlıyor, uyluklarımın arasına yerleşiyor ve kaslarımın gerilmesine neden oluyor. Tırnağı parmak eklemime sürtünüyor.

Derinlere inme ihtiyacının ipuçlarını taşıyan yakınlığın aşınmış kenarı. Tam o anda, ona izin vermek istiyorum. Altında yatana ulaşabilmesi için katmanlarımı soyup açmak istiyorum.

"Sana vurdu." Slade kelimeleri gıcırdatarak söylüyor, her biri keskin arka dişlerinin arasından çıkıyor.

Midas bundan çok daha fazlasını yapmıştır, ancak duygusal saldırı deride herhangi bir iz bırakmaz.

Güç çizgileri Slade'in çenesine minyatür engerekler gibi çarpıyor ve bakışlarım onların yavan hareketlerini takip ediyor. "Bunu ne zamandır yapıyor?"

"Bu ilk seferdi."

Tamamen ikna olmamış görünüyor. "Peki ya yemek masasında?" "Ne olmuş ona?" Çitle çeviriyorum.

"Yüz ifadenizin değiştiği bir an oldu. O zaman sana zarar mı veriyordu?"

"Sadece bir tutam." *Sadece* bir *çimdikten* daha fazlası olduğunu ya da tenimde öyle koyu morluklar bıraktıklarını ima etmeye cesaret edemiyorum. Midas'ın fiziksel saldırısıyla ilgili tek iyi şey, o zamandan beri beni yalnız bırakmış olması.

"Bana bir daha asla dokunmayacak," diyorum, çünkü bu sözü kendime çoktan vermiştim.

Slade'in içinde bir şeyler kaynıyor, o kadar sıcak yanıyor ki elim onun elinin altında kavruluyor. "Bana onu neden öldürmediğimi sormuştun," diyor, sert, acımasız gözleri yüzüme takılmış. "Ama neden *yapmıyorsun*?"

Sorumu yüzüme geri fırlattığında şaşkınlıkla göz kırpmıyorum ve kurdelelerim soluyor, koparılmış yapraklar gibi yere düşüyor.

Parmağı yanağımyı sıyırmak için yukarı çıkıyor ve yine kontrolünü kaybetmese de daha az öfkeli değil.

"Beşinci Krallık'a geldiğim andan beri, onu çıplak ellerimle parçalara ayırmaktan başka bir şey düşünmedim. Ama beni durduran ne biliyor musun?" diye soruyor, başparmağı hâlâ okşuyor, kalp atışlarımız hâlâ ritmik. "Politika ve potansiyel dünya savaşlarından daha fazlası."

Sormak istemiyorum ama yine de soruyorum.

"Ne?" "*Sen.*"

Kelimayı ağızından çıkarış şekli, nefesini kirleten acılık aklımyı başımdan alıyor ve sanki haşlanmışım gibi elimi göğsünden çekiyorum. "Ben mi?"

"Evet. Bunun için benden nefret ederdin, çünkü her ne sebeple olursa olsun, hala

Ona iyi bak."

"*İstemiyorum*," diye savunuyorum ve benimle alay ettiğinde tekrar söylüyorum. "Gerçekten mi?" diye meydan okuyor. "O zaman bana sor."

Zihnim tökezliyor, sanki yokuş aşağı çok hızlı gidiyormuşum ve hız benden uzaklaşıyormuş gibi. "Sana sor...?"

"Onu senin için öldürmemi iste."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissederek irkildim. Söylemesini beklediğim en son şey buydu.

Şu anda Slade'le ilgili her şey vahşi, sınırsız ve tamamen fae, gözlerden sakladığı kısımlarına rağmen. "Tek kelimeyi söylersen, iş biter. Beni duyuyor musun?" Elini kaldırıyor ve parmaklarını öyle bir şaklatıyor ki irkiliyorum. "Bu kadar çabuk, Auren. Çılgık çılgığa kaçışan insanlarla, bana karşı birleşen hükümdarlarla dolu bir odada bir nefeste işini bitirirdim. Ama bunu yapmamı istersen, yaparım. *Söyle o zaman*."

"Bu sadece benimle ilgili değil," diye açıklamaya çalışıyorum ama beni duymuyor bile.

Slade yüzündeki o kaba, korkunç meydan okuma ifadesiyle bana bakıyor. "Söyle!" diye bağıyor ve irkilmeme neden oluyor.

"Yapamam."

Gözlerinde tam bir hayal kırıklığı parıltısı belirliyor. Ve cam kadar keskin o jest beni iliklerime kadar kesiyor. Yanağımdaki yaradan çok daha kötü bir yara.

"*Aynen öyle*." Dönüp birkaç adım uzaklaşıyor ve aramızdaki boşluğu, geçme umudumun olmadığı bir uçurum gibi hissediyorum. "İşte bu yüzden şansımı o *değersiz herif* yüzünden mahvetmeyi reddediyorum," diye hakaret ediyor ısırılmış dişlerinin arasından. "Eğer onu öldürseydim -ve hiç kuşkun olmasın Auren, onu senin için *seve seve* öldürürdüm, sonuçları ne olursa olsun. Ama öldürseydim, gerçek yüzüne vururdu. Bunun için bana kızarsın. Kabul etmek istemesen bile. Ve bu da her şeyin acımasız bir cilvesi değil mi?"

Ondan dökülen her kelimeyle birlikte gözlerimde yaşlar birikiyor ama bu sefer düşmelerine izin vermiyorum. Göz kapaklarımda yanarken ve birikirken bile.

Başını bana doğru eğiyor, aramızdaki havaya yapışmış toz zerrecikleri sanki yerleşmemizi bekliyormuş gibi. Ama biz durulmuyoruz, sorun da bu. Asla anlaşıyoruz. Ne zaman durmaya hazır olduğumuzu düşünsem, ikimizden biri bir adım daha atıyor.

"Ben..." Ağzım kapandı. Neyim ben? *Özür mü?* Özür diliyor muyum?

Önümdeki erkekten, *arkama* koyduğum erkeği öldürmesini isteyemez miyim?

"Yapmam gerektiğini düşündüğün şey bu mu? İstedğin bu mu?"

Onun yerine ben soruyorum, soru gerçek.

Başını yukarı kaldırıyor ve örümcek ağlarıyla kaplı tavana acı bir gülümseme gönderiyor. "İstedğim şey..." Kahkahası kasvetli bir sertlikle ıslanmış, gözleri bizi göremeyen bir gökyüzünden bilgelik arıyor. Gergin göğsünü iterek nefes aldıktan sonra tekrar bana bakıyor. "Artık istediğimi fark ettiğim tek bir şey var."

Midemde bir çalkantı var, beyanı beni o kadar sarsıyor ki, kendimi çözüp çözemeyeceğimi bilmiyorum. Çim biçimli gözlerindeki örülmüş bakışa bakılırsa o da aynı şeyi hissediyor.

"Balodan sonraki gün Dördüncü Krallık'a döneceğim," diyor aniden ve göğsümde acı veren bir şey yırtılıyor. "Zaten çok uzun zamandır uzaktaydım ve orada bana ihtiyaç var."

Burada sana da ihtiyaç var.

Bana bakıyor ve orada bir bekleyiş var, ondan kalmasını istemem için bir fırsat ve bu beni korkutuyor.

Çalınan ganimetlerin itirafı gibi, "Onu terk etmeye çalışıyorum" dediğimi duyuyorum.

Slade'in dikkati keskinleşiyor, gözlerim yüzüme inen delici bakışlardan uzaklaşıyor. "Ben sadece... *gitmeye* çalışıyorum." Sözlerim bir özür mektubunun ortasında yırtılmış bir parşömen gibi yırtılıyor. "Ortadan kaybolmak için."

İçindeki o durgunluk geri döndü, rüzgârlara karşı dimdik duran kıpırtısız dağ.

Ona neden söylediğimi bilmiyorum, ama yine de, söylemem *gereken* tek kişi o gibi geliyor. söyle.

Çünkü kaçma kararlılığıma rağmen Slade haklı. Bu Midas'ın sonunu getirmek, onu o çok istediği altına dönüştürmek çok kolay olurdu. Bu zorbalığa bir son vermek. Slade için onu çürütmek daha da kolay olurdu.

Ama yapamam.

Ve büyük İlahi, *bu* beni çelişkili bırakmıyor mu? Kendimden nefret ediyorum, kendimle gurur duyuyorum, haklıyım, haksızım, bu en iyisi, bu en kötüsü.

Dönüyorum, dönüyorum, dönüyorum.

"Onu bitiremediğim için beni yargıla," diyorum usulca, sanki bunu yapmasını *istiyormuşum* gibi. Belki de istiyordur. Belki de bu iyi bir ceza olurdu, kendisini esir alan kişiye aşık olan ve bocalamasına izin veren

kıza uygun bir ceza. "I

Sana ne kadar zavallı göründüğümü biliyorum."

Yüzümde gördüğü her neyse gözlerini yumuşatıyor, ağır kaşlarındaki kızgınlık yumuşuyor. Tekrar bana doğru yürüyor, bu sefer o kadar yakın değil ama en azından aramızdaki mesafeyi kapattı, nefes aldığımda aramızdaki hava o kadar da soğuk ve keskin değil.

Slade yavaşça elini kaldırıp bir parmak eklemine çürüğümün üzerinde gezdiriyor. Bir şamdanın üzerindeki balmumunun ağzı gibi dokunuşun içinde eriyorum ve tek düşünebildiğim, *onun sıcaklığını yakalayıp yanmak nasıl bir şey olurdu?*

Sadece basit bir göz gezdirme fırsatı buluyorum ve sonra dokunuşu uzaklaşıyor, izi karıncalanmaya bırakıyor. İki elini de ceplerine sokuyor, sanki bana tekrar uzanmamak için orada tutması gerekiyormuş gibi. İhtiyacım olan şeyin ondan ayrılmak olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama her seferinde sanki biri kâğıttan kalbimi yumrukluyor, buruşturuyor gibi hissediyorum. O orada öylece dururken içimde bir sızı yankılanıyor, aniden dokunulmaz gibi görünüyor.

Gömleğinin kollarının çivilerin delip geçtiği yerden yırtılmış olması önemli değil. Burada, çürümüş kitaplarla dolu bir kütüphanede olması önemli değil. Kontrolünü bir parça kaybettiğini görmem bile önemli değil. Her nasılsa, hala kral gibi görünmeyi başarıyor. Göz korkutucu. *Muhteşem*.

"Zavallı değilsin," diye mırıldanıyor sessizce, kasvetli bir şarkı gibi. "Sadece henüz onu bulamadın."

Yüz ifadesindeki anlamı ararken altın rengi kaşlarım birbirine çarpıyor. "Neyi buldun?"

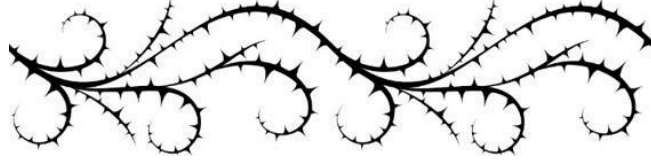
"Hepimizin bir üstünlüğü vardır, Auren. Bir gün sen de kendininkinin nerede olduğunu bulacaksın." Özünün karanlığı bir fısıltının okşaması gibi tenime geliyor. "Devrilene kadar ne kadar ileri itilebileceğini öğreneceksin. Ve bu olduğunda, sınırını bulduğunda, bana tek bir şey için söz ver."

Sesim bir vıraklama gibi çıkıyor, tek bir damla gözyaşı akıyor. "Ne?"

"Sakın düşme." Eğilip öpücük kondururken zaman duruyor. şakağıma, dudaklarım kulağıma fısıldamak için döndü. "Uç."

Nemli göz kapaklarımı kırıştırtıp tekrar açana kadar gözlerimin kapandığını fark etmiyorum bile. Ama o zamana kadar Slade çoktan gitmiş, ses çıkarmadan gölgeler tarafından yutulmuştu.

Bölüm 26

SLADE

Kütüphane kapısı arkamdan *çarparak* kapanmadı. Öyle olsaydı daha tatmin edici olurdu. Kafalarının içinde bana lanet okuyacak olan kâtipler için değil ama o anki ruh halim göz önüne alındığında bu beni son derece memnun ederdi.

Onun yerine tek duyduğum odunların sessiz şakırtısı. Yine de bir şekilde Osrik bunu duyuyor ve köşede beliriyor, siyah derisi gölgelerin arasından sıyrılıp beni bekliyor.

Koca bir piç için, istediği zaman sessizdir. Tüm Gazaplarım öyledir. Yıllar boyunca bu gibi becerileri öğrenmek zorunda kaldılar. Bu becerilerden bazıları sessizce hareket etmeyi öğrenmek kadar zararsızken, diğerleri... o kadar da zararsız değildir.

Osrik yüz ifademi şöyle bir süzüyor ve gür kaşlarını kaldırıyor. Bir eliyle kahverengi sakalını sıvazlarken, ben koridorda ona doğru ilerlerken beni inceliyor. Yanıma yaklaşıp hızıma ayak uyduruyor ve her ne kadar kısa boylu bir erkek olmasam da Osrik'in boyu benimkini gölgede bırakıyor, hantal vücudu her adımda sallanıyor.

"Auren'le ziyaretiniz iyi geçti demek?" diye soruyor alaycı bir ifadeyle, ağzında bir sırıtış.

Ona ters ters bakıyorum. "Neden alt dudağındaki piercingi alıp üst dudağına da takmıyorsun?"

Osrik bir kıkırdama çıkarıyor, dili Dördüncü'nün bükülmüş ağaç dalı mühründeki küçük deliğin üzerinde geziniyor. Bu onun tek işaretlerinden biri. Düşünürken, kızginken ya da eğlenirken dilini oynatır. Yani aslında, sanırım oldukça boktan bir işaret.

"Sana bir numara yaptı, ha?"

Sinirim şakağımdaki damarla birlikte seğiriyor. Derimin altında, gücümün enfekte olmuş damarlar gibi kıvrandığını, tutunacak bir kaynak aradığını hissedebiliyorum. Öfkem de aynı şekilde, ama hıncımı *tam* olarak kimden çıkarmak istediğimi biliyorum.

"Ona vurdu."

Osrik olduğu yerde durdu. Yüzümü ona dönüyorum ve kahverengi gözleri bana kırpışıyor, yuvarlak yüzü saçlarının altında kızarıyor. "Ne dedin lan sen?"

Sadece ıssız bir koridorda olduğumuz için benimle bu şekilde konuşabileceğini biliyor. Başkalarının yanındayken resmiyetimizi korumamız gerekir. Ama Gazap'ımı tebaam ya da hizmetkarım olarak görmüyorum. Bu lanet dünyada güvendiğim tek insanlar onlar. Sarayda oynamaya zorlanmadığımızda, özgürce konuşabiliriz.

Yüzünde gördüğüm öfkeden memnunum. Mutsuzluk arkadaşı sevebilir, ama öfke onunla *büyür*.

"Midas ona vurdu. Hoş geldin yemeğinden sonra. Yanağında lanet bir morluk var."

Osrik nefesinin altında küfrediyor ama bunu yüksek sesle söylemek bile ellerimi iki yanımda yumruk yapmama neden oluyor. İlk başta izi fark etmemiştim; yanağındaki hafif karartının sebebinin loş ışık ve gölgeler olduğunu düşünmüştüm. O sümüklü bok kafalının ona elini sürdüğü düşüncesi bile kanımı kaynatıyor.

"Ne yapmak istiyorsun?" Osrik eşit bir şekilde sorar. "Öldürmek mi?"

Bir kralı öldürmemizi bu kadar zahmetsizce önermesine gülümsemek zorundayım.

Mesele şu ki, eğer onlardan bunu isteseydim, Gazaplarımdan herhangi biri bunu anında yapardı. Tereddüt etmeden, soru sormadan. Midas'ın boğazını keserler ve bıçaklarındaki kan lekesi için mutlu olurlardı.

Yine de Auren'e söylediğim gibi, geri durmamın bir nedeni var. Sadece ortaya çıkabilecek siyasi sorunlar yüzünden değil - ki çıkacaklardı. Özellikle de onu öldürdüğüm ya da bu işte parmağım olduğu ortaya çıkarsa.

Krallığının karşılaşacağı tepkileri düşünmek bile istemiyorum ve halkım bunu hak etmiyor.

Diğer krallıkların benden kurtulmak için bir ittifak kuracaklarına şüphe yok. O zaman halkım daha fazla savaş yaşamak zorunda kalacak ve eğer diğerleri başarılı olursa, krallığım yeni bir kral ya da kraliçenin altında yaşamak zorunda kalacaktı.

Siktir et.

Ancak bu nedenler bir yana, Auren istese yine de onu öldürürdüm. Ama o istemeyecek. Tıpkı Ranhold'u terk etmememi istemediği gibi.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çektim. "Ne kadar istesem de... hayır."

Auren'in gözleri artık açıldı, parmaklıkların ne olduğunu görüyor ama sevdiği tutsağı öldürmek tamamen başka bir mesele. Bu yüzden şimdilik hiçbir şey yapamıyorum ve sadece bu bile beni öfkelendiriyor, sinirli gücümü artırıyor

huysuz ve talepkar. Ya da belki de onun gitme, kaybolma düşüncesidir. Sanki sadece Midas'tan değil, benden de kaçması gerekiyormuş gibi.

Cevabım üzerine Osrik hayal kırıklığına uğramış bir alaycılıkla dudağını kaldırdı. "Ya onu biraz sakat bırakırsam?"

İçimden bir kıkırdama geliyor ve düşüncelerimin üzerinde dolaşan kara bulutların dağılmasına yardımcı oluyor. Ben düşünürken ikimiz tekrar koridorlarda yürümeye başlıyoruz. Ranhold bir koridorlar ve merdivenler labirenti ve taş ve cam duvarları arasında kaybolmak kolay olabiliyor, yine de çoğuna aşına olmaya özen gösterdim.

"Sakatlama konusunda sana haber veririm," diye cevap veriyorum. "Onu hadım etmeyi düşünmezdim."

Osrik de bana homurdanarak karşılık veriyor.

"Prese karşı bir hareket yok mu?" Konu değiştirerek soruyorum.

Başını sallıyor, uzun saçlarının tokası ensesinde toplanmış. "Hayır. Lu gece nöbetini daha yeni bıraktı. Midas o küçük dangalağı öldürmeyi planlıyorsa bile henüz bir şey yapmadı."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. "Diğerleri nerede?"

"Çoktan kampa döndük. Dördüncü katta güncellemeler için şahinleri aldık."

"Her şey yolunda mı?"

diye sordum. "Evet."

Eğlenerek gözlerimi deviriyorum. "Her zaman çok gevezesin, Os." "Neyi düşük?"

Dudaklarım seğiriyor. "Yok bir şey."

Zemin kata indiğimizde, kendimi daha kontrollü hissediyorum, ancak karamsar gücüm hala dolup taşıyor ve değişken. Kütüphanede biraz büyü yapmak zorunda kalacağımı düşündüm. Öfkem o kadar kabardı ki formlarım bir ileri bir geri kaymaya başladı ki bu yıllardır olmamıştı. Kendimi tutmak için her şeyi yaptım ama o zaman bile kendimi kaybedeceğimi düşündüm. Ta ki Auren bana dokunana kadar.

Tek bir dokunuşla sihrimi dize getirdi. Güneş ışığıyla aydınlanan aurası benimkine değdiğinde neredeyse tadına varabiliyordum. Bunu benden başka kimsenin görememesi iyi bir şey, çünkü insanlar onu uzun zaman önce anlayabilirdi. Ama mesafeler ve lanet olası öfkem yüzünden gücüm geriliyor ve sanki derimin altından sürünerek çıkıp bu lanet olası kaleyi çürütmek istiyormuş gibi sinsice hareket ediyor.

Osrik'in dediği gibi, kontrollü bir nefes alıp veriyorum,

"Bunlardan biraz kurtulman gerek."

O ve diğerkleri, gücümü kullanmadığımda ve çok fazla birikmesine izin verdiğimde neler olabileceğini herkesten daha iyi biliyor. "Sonra görüşürüz."

İkimiz duvarlar boyunca direk gibi dikilmiş muhafızları görmezden gelerek büyük salonda ilerliyoruz. Dışarı çıktığımda, bu lanet şatodan ve Midas'ın bizi çok yakından izleyen muhafızlarından uzaklaştığımda kendimi daha iyi hissedeceğim. Ancak tam köşeyi döndüğümüzde, şu anda dünyada görmek istediğim son kişiyle karşılaşlıyoruz.

Midas.

Yanımda, Osrik sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle homurdanıyor. Onun sözsüz seslerini çözmek için uzun zamanım oldu ve bu ses Midas'a sik kafalı demekle eşdeğer.

Değerlendirmesine fazlasıyla katılıyorum.

Altın Kral bizi fark edince balo salonuna girerken durdu ve ben kendimi zor tuttum. Hıyar her zamanki gibi kendini beğenmiş görünüyor; tuniğinin üzerinde saf altın iplikler, etek uçlarında ve kol manşetlerinde muhtemelen saçlarını tararken aynaya baktığı küçük ekstra süslemeler var.

Ama onun hakkında beni asıl rahatsız eden şey ayakkabıları.

Giydiği ayakkabılara bakarak bir erkek hakkında çok şey söyleyebilirsiniz. Midas her zaman yeni bir çift giyer. Parlak ve şatafatlı bir şey, tabanları fayanslara metalik bir tıkırtı çıkarır, sanki kelimenin tam anlamıyla altın üzerinde yürümekle övünmekten hoşlanıyormuş gibi.

"Ah, Ravinger. Bu tesadüfi karşılaşmaya sevindim," diyor Osrik ve ben yaklaşırken. Kralın muhafızları altı kişiden oluşuyor ama her biri Osrik'e hızlı bakışlar atarken ondan çekiniyor gibi görünüyor.

Midas, Gazabım'ın varlığı konusunda katıdır. Eğer Ranhold'a gelirlerse bana eşlik etmek zorundalar, bu yüzden Lu'nun prene göz kulak olmak için gizlice dolaşması gerekti.

"Öyle mi?" Yumuşak bir şekilde cevap veriyorum, önünde duruyorum. Büyüm bir yumruk gibi sıkılıyor, derimi delip geçmek ve onu durduğu yerde çürütmek istiyor.

Midas başını sallar. "Aslında sizinle konuşmak istiyorum."

Aslında demir çivileri çiğneyip geri sıçmayı tercih *ederdim* ama bir kralın hayatı kolay değil.

"Tamam."

Osrik ve ben birlikte Midas'ı balo salonuna kadar takip ettik.

Kısmen yaldızla kaplanmış mekânı görünce hemen daralıyor. Altın duvar halıları neredeyse kırk fit yüksekliğindeki pencereleri destekliyor. Uzak duvar boyunca uzanan ve bir zamanlar mermer olan damarları kararmış devasa sütunlar şimdi metalik bir parıltıyla ışıltıyor. Ziyafet masaları altın masa örtüleriyle kaplı ve üzerlerindeki şamdanlar muhtemelen benden daha ağır. Müzisyenler için köşede bir kürsü kurulmuş, her bir enstrüman ve tabure sihirle yaldızlanmış.

Odanın geri kalanı hâlâ eskisi gibi görünüyor; cilalı beyaz zeminler, camla kaplı taş duvarlar ve yukarıda sade bir asma kat balkonu var. Ancak Auren'in diğer her şeye altın dokunuş yapmak için kullanması gereken güç miktarı çok yorucu olmalı. Sadece sütunlar bile inanılmaz bir başarı ve bu beni kızdırıyor. Midas'ın kendi imajıyla övünmek için gücünü bu şekilde kullanması, neredeyse kendini tüketmesi. Çünkü bu altın hiçbir işe yaramıyor. Halkın kullanması için değil, kraliyet kasasında sayılmıyor. Sadece işe yaramaz, sözsüz bir palavra.

Her yerde pencereleri temizleyen, yerleri cilalayan, onarım yapan ya da sayısız çiçek aranjmanı getiren hizmetliler var. Buraya da merdivenler dikilmiş ve saray çalışanları şamdanları yerleştiriyor ve düşmeye hazır keskin buz sarkıtları gibi görünen büyük avizelerin tozunu alıyor.

Midas etrafına eleştirel bir bakış fırlatıyor ve işçiler onun varlığıyla kaskatı kesilmiş gibi görünüyor, her biri meşgul olmaya özen gösteriyor. Odayı daha iyi değerlendirmek ya da belki de sadece kendini önemli hissetmek için yürümeyi bırakıyor. "Kutlama balosu için mekânı hazırlıyorlar," diye açıklıyor.

Ben duvara yaslanırken Osrik sağımda duruyor. "Bunu görebiliyorum."

Az önce girdiğimiz yerden bir sıra kadın içeri giriyor ve bazılarını Midas'ın Kızıl Akıncılar'dan alıp buraya getirdiğimiz kraliyet eyerleri olarak hemen tanıyorum.

Her kıvrımı saran daracık elbiseler giymiş kadınların hepsi Midas'a reverans yapıyor, bazıları beceriksizce, hareketleri çok durgun, onlara bariz emirlerle gevezelik eden yaşlı bir adamı takip ediyorlar.

"Kraliyet eyerlerim," diyor Midas gülümseyerek. "Güzeller, değil mi?" Ben karşılık vermeyince gözleri bana kayıyor. "Eğer onlardan yararlanmak istersen, istemen yeterli. Bu gece için onlardan bazılarını sana hediye etmekten mutluluk duyarım."

Tiksintimi yüzümden uzak tutmak için çabalamam gerekiyor. İnsanları nasıl da kolayca kullanıyor, sanki onlar birer eşya, takas edilecek birer oyuncakmış gibi. "Hayır, teşekkürler."

Midas omuz silkiyor. "Balo sırasında odayla ilgileniyor olacaklar," diyor,

bir kez daha onları izliyor. "Odo görevlerini açıklıyor, böylece buna göre hazırlanabilirler. Bazıları gösteri yapacak, diğerleri ise içecek servisi yapacak ya da onlardan istediğim başka bir şey olacak."

Sözde zenginliğini sergilediği kadar onları da sergileyecektir.

"Beni buraya gerçekten balo hazırlıklarınız hakkında konuşmak için mi getirdiniz?" Sabırsız bir ses tonuyla soruyorum. Onun huzurundan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi.

Yüzünde kızgın bir ifade belirliyor, ama hemen sahte yüzünün ardına saklanıyor. "Her zaman sadede gelmeye hazırsın, Ravinger."

"Daha dürüst bir konuşma olur, sence de öyle değil mi?"

Midas sinisi bir sırıtışla ağzını yumruklamak istememe neden oluyor. "Gerçekten de öyle, ama senin de çok iyi bildiğin gibi *dürüst konuşmalarla* kral olunmaz."

Adam haklı. Bir kral olduğunuzda, konuşma oyununu oynamak zorundasınız ve bunu herkesten daha iyi yapmak zorundasınız. Normalde en iyileriyle bile laf çarpıtabilirim ama şu anda buna sabrım yok. Auren'in morarmış yanağının görüntüsü zihnimde bu kadar tazeyken olmaz. Derimin altında kaşınan ve dışarı çıkmak için yalvaran gücümle değil. *O varken* olmaz.

"Ne istiyorsun, Midas?"

Sırtımayı bırakıp bana dönüyor ama gözlerindeki ifadeden hoşlanmıyorum. "Beşinci ve Altıncı Krallıklarla devam eden ittifakınız için size teşekkür etmek istedim. Artık bir sınır savaşı endişesi olmadığına göre, halkımız biraz daha rahat edebilir. Ne de olsa bu balonun amacı da bu; ittifakları ve güçlü bir Orea'yı kutlamak."

Zihnim satır aralarını okumaya çalışıyor, böylece söylemediği kelimelere takılabiliyorum. Midas'ın her zaman bir açısı vardır. Yıllarca, krallığımla uğraşmadığı sürece istediğini yapmasına izin verdim.

"Üçüncü ile kurduğunuz güçlü ittifak gibi," diye araya girdim.

"Kesinlikle." Midas gitmeden önce odayı tekrar değerlendiriyormuş gibi yaptı

"Savaştan kaçınmak için bir anlaşmaya varabildiğimize çok memnun oldum. Pazarlık yaptığınız o toprak parçası barış adına çok küçük bir fedakârlık gibi görünüyordu."

Omuzlarım gerildi.

Kahverengi gözleri bana doğru kayıyor ve o piçin yüz ifademi okumaya çalıştığını görebiliyorum ama bunu başaramayacak. Her duyguyu ve düşünceyi yüzümden nasıl uzaklaştıracağımı uzun zaman önce öğrendim.

"Deadwell," diyor bir elini tıraşlı çenesinde gezdirerek. "Uygun bir

Ölümcül çürütücü gücünüzle istila ettiğiniz yerin adı. Ne kadar ilginç bir toprak parçası, değil mi? Beşinci Dünya'nın sınırında donmuş bir çorak araziden başka bir şey olmadığını sanıyordum ama bu tam olarak doğru değil, değil mi?"

Dişlerim gıcırıyor. Bana yaklaşabileceği onca zaman varken, inanamayacağım kadar kızgın olduğum ve gücümün derimin altına kazımaya başladığı şu an *olmalıydı*.

Cevap vermeyince Midas tamamen bana dönüyor, kendini beğenmiş kibri yüzünden okunuyor. "Drollard Köyü, hiç duydun mu?"

İçim buza dönüştü. Keskin buz parçası göğsümün tam ortasında beliriyor, saplanmaya hazır.

Auren'le karşılaşmam yüzünden, hayal kırıklığı sırtımı acımasızca tırmaladığı için ifadesiz maskemin çatlamasına izin verdim. Sadece bir anlığına.

Ama Midas görüyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye devam ediyor ve gözlerindeki parıltı hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç. "Drollard Köyü, Deadwell'in hemen kenarında, onaylanmamış bir kasaba."

Yanımdaki Osrik de benim gibi hareketsiz kaldı.

"Pek hoş isimler değiller, değil mi?" Midas benimle oynuyor. "Ama zaten burası pek de hoş bir yer değil."

Sikeyim.

"Teknik olarak bunca zamandır Beşinci Krallık'ın bir parçası olmasına rağmen hiçbir kaydın olmaması çok garip. Herhangi bir tarihsel verinin ya da nüfus bilgisinin bir parçası değil. Oradaki insanlar hiç vergi ödememiş. Aslında, Drollard Köyü Beşinci Krallık haritalarında bile yok. Ve şimdi, *sizin* bölgenizin bir parçası," diyor ve bakışlarının kurnaz kenarı, tepkimden bir şey çıkarmaya çalışarak yüz ifademi sıyırmaya çalışıyor.

Yüzümü sıkılmış bir ifadeye zorluyorum. "Evet, artık benim. Dediğiniz gibi, gücüm oraya tecavüz etti, bu yüzden onu resmi olarak kendi alanımın bir parçası haline getirdim. Bu nedenle, haklarından vazgeçtiğin için artık Beşinci Krallık'ın ilgi alanı değil. Tabii ticaretinizden geri dönmeyecekseniz?" Sorum bir tehdit ve bunu ikimiz de biliyoruz.

"Hiç de değil," diye yanıtlar sümüklü piç. "Ben sözümün eriyimdir." Bunun üzerine neredeyse gözlerimi devirecektim.

"Elbette, yeni sınır çizgilerini işaretlemek için danışmanlarımdan birkaçına resmi sıfatla eşlik ettirdim. Bir kralın kayıtlarını titizlikle tutması gerekir, ama eminim sen de aynı fikirdesindir, değil mi Ravinger?"

Gözlerim, iç cebinde sakladığını bildiğim küçük karalama defterinin olduğu yere kayıyor. "Evet, bir kralın tuttuğu notlar *çok* ilginçtir."

Midas sonunda ima ettiğim şey karşısında suratındaki yapmacık ifadeyi kaybetti. Güzel. Bırakalım da defterine göz atma şansım olup olmayacağı konusunda endişelensin.

Birkaç saniye sürüyor ama geri dönüyor. "O küçük köy hakkında ilginç olan ne biliyor musunuz? Oradaki insanlar çok açık sözlü. Görünüşe göre sık sık ziyaret ediyorsunuz."

Kulaklarımda bir uğultu var ve gücüm derimi sarıyor ve koparıyor. Yine de her şeyi geri tutuyorum. Kontrolü uzun zaman önce öğrendim, öğrenmek zorundaydım. "Ne diyebilirim ki? Dışarıda iyi kurutulmuş et yapıyorlar. Ben tekrar ediyorum. müşteri," diyorum.

Yemi yutmadığım için Midas'ın dudakları hafifçe geriliyor. Varsayımları ve imaları olduğu artık çok açık, ama daha fazla bilgi istiyor.

"Deadwell artık Beşinci'nin meselesi olmadığına göre, neden bu kadar ilgilendiğinizi anlayamadım. Dediğiniz gibi, pek de hoş bir yer değil," diye ekliyorum.

"Hayır, kesinlikle değil," diye başını sallayarak onayladı. "Ve halkım yeni sınır çizgilerini çizmeyi bitirir bitirmez Drollard Köyü'nden ayrılacak elbette. Burası artık size ait ve bence başkalarına ait olana saygı göstermemiz önemli."

Ve işte orada, örmeye çalıştığı düğüm. Bağlamaktan hoşlandığı mükemmel ilmekleri elde etmek için her zaman çok fazla adım var.

Tepkilerim üzerinde zaten sıkı bir tasma olmasaydı, yine tereddüt edebilir ve çok fazla şey verebilirdim. Kendimi toparlamam lazım. Onun yanındayken gardımı düşürmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Günah dilimde mayalanıyor. Onun en büyük sırrının yasaklanmış bilgisi beni oltaya takılmış bir solucan gibi yemliyor. İçimdeki kral bunu yapmak, Midas'la oyun tahtasında buluşmak ve ona sırrını benim de bildiğimi ve onunkinin benimkinden çok daha zararlı olduğunu söylemek istiyor. Kibirli ayaklarını altından tekmelemek ve gözlerine panik sokmak hoşuma giderdi. Ama kendimi tutuyorum çünkü bu ne kadar tatmin edici olsa da Auren'i olumsuz etkileyecek ve buna izin vermeyeceğim.

"Ne istiyorsun Midas?" İç çekerek söylüyorum. "Görmem gereken işler var. için."

"O zaman açık konuşacağım." Midas yüzündeki sahte hoş ifadeyi kaybetti. "Deadwell senin mi? Auren de *benim*. Ordu komutanınızın ondan uzak durmasını istiyorum."

Yemekte yaptığı küçük güç oyunundan bir şeyler çıkacağını biliyordum. Bakışlarım donuklaşıyor. "Onu arpin yanına götüren *sendin*. Onunla hiç ilgilenmiyor."

Ama ben biliyorum.

Midas'ın dudakları sert bir çizgiyle birbirine yapışır. "Komutanın Ranhold'u terk ettiğinde benim adamlarım da Drollard Köyü'nü terk edecek."

Son halka, sıkıca çekildi.

"Deadwell artık senin değil, bu yüzden *danışmanlarını* oraya resmi bir sıfatla göndermiş gibi davranabilirsin, ama onları köyümden çıkarmak istiyorum," diye hatırlatıyorum ona.

"Bir arazi değişiminden sonra sınır çizgilerini yeniden işaretlemek benim hakkım."

Yakına eğilerek, boynumda gezinen sihirli çizgileri görmesine izin veriyorum. Asla irkilmeden bakamaz.

Onu Drollard'dan çıkarmam gerek. Orada gözünün olduğu her saniye, bilmesini istemediğim daha fazla şey öğrenmesi için zaman demektir. Orada gömülü tuttuğum sırrı daha önce kimse ortaya çıkaramadı ve ben de onun tek zayıf noktamdan birine girmesine izin vermeyeceğim.

Benden kısa olduğu için başımı abartılı bir şekilde de olsa aşağı eğiyorum ki gözlerinin içine bakarken benden daha küçük olduğunu hissedebilsin. "İnsanların beni zorlamaya çalışmasından hoşlanmam Midas. Ordumun hâlâ kapının eşiğinde olduğunu hatırlaman senin için iyi olur. Gerçekten benimle kötü olmak istiyor musun?"

"Hiç de değil," diyor kolayca, sesindeki o sinir bozucu sevimli ton geri gelmiş. "Bu saygıyla ilgili, değil mi? Müttefikler olarak başkalarına ait olana saygı duyarız."

Auren'in *sahibi* olduğunu düşünmesi beni kızdırıyor.

Tam o sırada, eyerlerin etrafında dolanan yaşlı adam bir selamla araya girer. "Majesteleri, balo için sormamız gereken birkaç soru var."

Midas bana dönmeden önce cüppeli adama, "Elbette Odo," diye cevap veriyor. "Bazı işlerimi halletmem gerekiyor," diyor, benim lanet olası bahanemi tekrarlayarak. "Adamlarıma Deadwell'i en kısa zamanda terk edebileceklerini söyleyeceğim."

rahatlık. Gerçi bence oradaki herkesi tanımaktan oldukça keyif alıyorlar." Bana dişlerini dökmek istememe neden olan bir sırıtma gönderiyor. "Gecenizin tadını çıkarın."

Midas döner ve adamıyla birlikte yürür, eyerler parfüm kokusu ve sallanan kalçalarla peşinden gelir.

Osrik'in bana bir bakış fırlattığını hissedebiliyorum ama belli belirsiz başımı sallıyorum ve sonra ikimiz de dışarı çıkana kadar konuşmamamız gerektiğini bilerek odadan çıkıyoruz. Kalenin ana kapısından geçip sis ve ayazdan başka bir şeyin olmadığı kasvetli gece havasıyla karşılaştığımızda bile bekliyoruz.

İkimiz sessizce duvarın ön kapısından geçiyoruz; Ranhold'un askerleri geldiğimizi görür görmez hazır ola geçip aceleyle kapıyı açıyorlar. Onları kim daha çok korkutuyor bilmiyorum, Osrik mi yoksa ben mi?

Kalenin surlarından yeterince uzaklaşıp karla kaplı tepenin hemen ardındaki ordumun kampına doğru ilerlediğimizde Osrik sonunda bir küfür savuruyor. "O şerefsiz," diye homurdandı. "Drollard'ı nasıl buldu?"

"Gözcüler, tabii ki. Deadwell'i takas ettiğimde adam göndereceğini tahmin etmeliydim," diyorum ve buna hazırlıklı olmadığım için kendime kızıyorum. Kafam meşguldü, dikkatim dağılmıştı. Auren'le ilgili tünel görüşüm vardı ve bazı sorumluluklarımın gözden kaçmasına izin verdim.

"Bu kadar çaba sarf etmesini beklemiyorduk. Boş olduğu bilinen bir toprak için değil."

"Yine de her ihtimale karşı plan yapmalıydım," diye cevap veriyorum, sesimdeki hayal kırıklığı soğuk bir bulutla dışarı çıkıyor.

İkimiz bir süre sessizlik içinde yürüyoruz, tek ses karı yararken botlarımızın çıkardığı seslerden geliyor. Askerlerimin çoğunun toplandığı tepenin zirvesinde kamp ateşlerinin parıltısı asılı duruyor. Geri kalanlar muhtemelen hâlâ Ranhold Şehri'nde paralarının yettiği eğlenceleri arıyorlardır.

"Ne yapacaksın?" Osrik sorar.

"Midas'ın oradan çıkmasını istiyorum," diye cevap veriyorum hayal kırıklığıyla. "Belki de hepinizi göndermeliyim. Durumun halledildiğinden emin olun."

Tepenin zirvesine vardığımızda, sayısız deri çadır görüş alanımı doldururken Osrik bana bir bakış atıyor.

"Siktir et onu. Seni burada o altın puştla bırakmayacağız." Ona bir bakış attım. "Benim için endişeleniyor musun, Os?"

Yürümeyi bırakıyor ve devasa cüssesiyle yolumu kapatıyor. "Eğer sen

Gerçekten gitmemizi istiyorsan, gideceğimizi biliyorsun. Biz senin Gazabınız ve ne istersen yerine getiririz, sen yeter ki söyle. Ama arkanızı kollayacak kimse yoksa Lu çok kızacak."

"Siz bir avuç anaç tavuksunuz," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. Osrik sadece sırtıyor. "Evet."

İç çekerek elimi yüzümde gezdirdim. Şu anda ihtiyacım olan son şey buydu. Sorumluluklarım birikiyor ve şimdi de Midas'ın burnunu sokmasını istemediğim bir yere sokmasıyla uğraşmak zorundayım. Tüm bu zahmete sonunda Deadwell üzerinde hak iddia etmek için girmedim, sırf Midas onu neden istediğini anlasın diye.

Osrik dudaklarını bükerek, "Midas'ın istediğini yaparak geri adım atmasını sağlayın ve *ordu komutanınızı* Deadwell'e gönderin," diye öneride bulundu. "Zaten o heriften bıktım usandım."

Alçak sesle kıkırdıyorum, askerlerimden bazılarının uzakta dolaşmasını, karanlık gölgelerin çadırdan çadıra geçmesini izliyorum. "Dördüncü'ye geri dönmeliyiz. Belki de hepimiz hareket etmeliyiz."

Osrik'in gür kaşları yukarı kalkıyor. "Gitmek mi?

Onsuz...?" Bu düşünce dişlerimi gıcırdattı.

Tüm içgüdülerime ters düşüyor ama onun isteklerine saygı göstermezsem Midas'tan farkım kalmaz.

Bakışlarımı kale boyunca gezdiriyorum, sanki içindeki duvarların içini görebiliyormuşum gibi. "İki gün içinde ayrılacağız. Balonun ve ukala prensin canı cehenneme. Bırakayım da hepsi mezarlarına kadar komplo ve entrika çevirsinler. Dördüncü'de kal ve bu lanet hükümdarları unut."

Osrik tereddüt ediyor, muhtemelen ses tonumu keskinleştiren hayal kırıklığı karşısında. "Bundan emin misin?"

Başımı sallamam ağır geliyor, gücümün kökleri tenimi sıkıştırıyor. Huzursuz bir enerjiyle dolup taşıyorum. "Midas'ın casuslarını Deadwell'den kendim çıkaracağım. Eğer çürüyen cesetler olurlarsa rapor edecekleri hiçbir şey olmaz."

"Eğer yapmak istediğiniz buysa, bunu gerçekleştireceğiz."

Bu kadar basit. Yine de ayrılmak basit bir şey *değil*. "Ama bu kadar erken ayrılmak istediğine *emin misin*?" diye sorar.

Bu düşünce karşısında büyüm bozuldu ve ellerimi iki yanımda yumruk yapmak zorunda kaldım. Ona cevap vermek yerine topuklarımın üzerinde dönerek kamptan uzaklaşıyorum, uzaktaki ağaçların arasına doğru ilerlerken botlarım derin karda gıcırıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Osrik arkamdan sesleniyor.

"Gidip bir şeyler çürütmem lazım," diye cevap veriyorum omzumun üzerinden. Nefesinin altından bir şeyler homurdandığını duyuyorum ama beni bırakıyor.

Gerçeklerle yüzleşme vakti geldi. Auren'e de söylediğim gibi, krallığımdan çok uzun zamandır uzaktaydım. O seçimini yaptı ve içgüdülerim beni ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsa da bunu kabul etmek zorundayım. Büyüm ne kadar isyan ederse etsin.

Midas'ın oynadığı politikadan nefret ediyorum, bu yüzden belki de bağları koparmanın ve her şeyi akışına bırakmanın zamanı gelmiştir. Dördüncü'ye dönüp sınırlarımı güçlendireceğim ve diğer krallıkları umursamamaya devam edeceğim, yeter ki benimkine bulaşmaya çalışmasınlar. Midas görünüşe çok önem verdiğiinden, erken ayrılıp kutlamalarını kaçırmam onu çok kızdıracak, yani bu da benim için bir umut ışığı.

Zaten burada kalmamın tek bir nedeni vardı, o da kesinlikle top oynamak değildi.

Bölüm 27

AUREN

Yatağımda *dönüp* duruyorum, hem battaniyemin hem de düşüncelerimin içinde kıvranıyorum. Ancak güneş doğduktan sonra nihayet yorgun bir uykuya dalıyorum, ama o bile pek dinlendirmiyor.

Slade'in benimle konuştuğu her kelime tekrar tekrar aklıma geliyor. Sadece kütüphanede söyledikleri ya da beni üst kata taşıyıp balkonuma oturttuğu zaman değil, daha da eskilere gidiyorum. Kömürle aydınlatılmış bir çadırda birlikte olduğumuzda, karlı bir çemberde savaşırken ya da ordusunun kampının kenarında yürürken.

Küçük, çalıntı anlar. Tehlikeli,
yasak anlar. *Söyle bana.*

Yapamam.

Bir zamanlar berrak olan göletim bulanıklaştı, sanki Slade içine dalmış ve derinliklerimde yüzüyormuş gibi. Ben farkına varmadan damarlarıma girdi ve şimdi her düşüncemde yüzüyor, her damlaya batmış durumda.

Gözlerimi tekrar açtığımda saat geç olmuştu ama hiç dinlenmemiş gibi hissediyordum. Uyurken bile Slade her santimetrekareme işlemiş gibi görünürken nasıl dinlenebilirim ki?

Arkanıza yaslanıp solmayı seçtiniz.

Bazen bir şeylerin yeniden yapılabilmesi için önce mahvolması gerekir.

İçgüdülerinizi dinleyin ve kendinizi tutmayı bırakın.

Odanın sessizliği kafatasımın içinde onun sesini daha da yükseltiyor. Battaniyeleri yırtarak, derimi diken diken eden bir huzursuzlukla ayağa kalkıyorum. Adımlamaya başladığımda ayaklarımın tabanlarından sıvı altın akıyor ve taş zeminin gücümün henüz ulaşmadığı kısımlarını kaplıyor. Ama bu büyü kullanımı bile beni sabitlemeye yardımcı olmuyor. Kendi karmakarışık düşüncelerimin denizinde sürükleniyor, dalgalara kapılıyorum.

Bedenimi duvara yaslayarak alnımı yaldızlı duvar kağıdına dayıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Dengeleyici nefesler alarak bir süre öylece duruyorum, avuçlarım kapının pervazına dayalı ve göğsümde bir savaş var. Baloya üç gün kaldı. Gitmeme üç gün kaldı. Her nasılsa, o günlerin toplamı içimdeki eksik parçalara eşitmiş gibi görünüyor.

Doğru ya da yanlış, güven ya da şüphe, akıl ya da kalp.

Bir yol ayırımdayım ve artık bu noktada oyalanamam. Bir yol seçmek zorundayım.

Bulutsuz bir gökyüzünün ani berraklığıyla gözlerim açılıyor ve bedenim dikleşiyor. Soyunma odasına geçiyorum ve uzun kollu bir elbise giyiyorum, ipek elbiseyi vücuduma geçirdiğim anda altın rengine bürünüyor. Bir kereliğine, korseyi olduğu gibi bırakıyorum ve kesmiyorum ya da kırmıyorum, ama arkasını da yapmakla uğraşmıyorum.

İç çamaşırlarımı, çoraplarımı, eldivenlerimi, botlarımı ve paltomu çekiştirirken kurdelelerim saçlarımı örüyor ve sonra odadan çıkıp balkon kapısından geçiyorum. Köpekler günlük avlarından çoktan dönmüş, çoğu ağıla girmiş ve karda etrafı kokluyor.

Gökyüzü de benim gibi kara kara düşünüyor, gri bulutlar havada süzülmeğe üzere tembel kar taneleri bırakıyor. Korkuluklara tırmanmadan önce kimsenin yakınlarda olmadığından emin olmak için hızlıca bir kontrol yapıyorum. Kurdelelerimi tırabzanın etrafına doladıktan sonra aşağı inmek için kullanacağım ipler gibi bırakıyorum. Egzersiz seanslarımdan dolayı kol ve bacak kaslarım ağrıyor ama kendimi aşağı indirirken sıkı tutunuyorum.

Sabit tutuyorum ve kurdelelerimin uçlarını bir kanca gibi kıvrarak ağırlığımı taşıyacak kadar sağlamlaştırmayı başarıyorum. Aşağıya bakarak, solumda bir kat aşağıdaki balkonun mesafesini değerlendiriyorum. Zamanlamayı doğru yapmam ve bileğimi kırmamak için yeterli mesafeden atlamam gerektiğini biliyorum. Ama bunu daha önce yaptım ve yine yapabilirim.

Kendime fazla düşünecek zaman tanımadan vücudumu bir, iki, üç kez öne doğru sallıyorum ve sonra kurdelelerimi bırakıp *zıplıyorum*.

Balkonun zeminine sertçe iniyorum ve çarpmanın etkisiyle iki bacağım da sarsılıyor ama başardığım için zaferle gülümsüyorum. Aşağıda köpekler çılgına dönmüş bir halde havlamaya ve bana doğru ulumaya başlıyorlar. İsteyeceğim son şey, birinin gelip neden bu kadar gürültü yaptıklarını araştırması ve beni burada bulması. Aşağıdaki köpeklerle ellerimi sallıyorum ama onlar daha yüksek sesle havlamaya başlıyorlar.

"Tamam, köpekler,
susun!" Susmuyorlar.

Etrafa endişeyle bakıyorum, ama henüz kimse gürültüyü kontrol etmeye gelmedi - gerçi gelecekler de. Aceleyle kapıya koşuyorum, tokmak açıldığında ve içeri girebildiğimde İlahilere teşekkür ediyorum. Kurdelelerimi yanıma alıp kapıyı kapatıyorum, ulumaları engelliyorum ve artık gözden uzak olduğum için sakinleşeceklerini umuyorum.

Kurdelelerim gevşekçe asılmış kemerler gibi belime dolanıyor ve odayı içime çekerken sakinleştirici bir nefes alıyorum. Burası bereket versin ki terk edilmiş ve dondurucu soğukta, belli ki kullanılmadığı için kapalı. Beyaz çarşaf lar yatak odasındaki mobilyaları hantal hayaletler gibi kaplıyor ve şömine boş ve isle lekelenmiş bir şekilde duruyor.

"Pekâlâ. Buraya kadar gelebildim," diye fısıldıyorum kendi kendime, eşit derecede kararlı ve etkilenmiş bir şekilde. Eldivenlerimin sağlam olup olmadığını kontrol ediyorum ve kapıya doğru ilerlemeden önce kapüşonumu çekiyorum. Dışarı bakacak kadar açmadan önce herhangi bir ses olmadığından emin olmak için başımı eğip dinliyorum.

Koridor boş.

Şansımı boşa harcamak istemiyorum, bu yüzden hızla çıkıyorum, kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum ve sonra bu çizmelerle adımlarımı çok gürültülü hale getirmeden cesaret edebildiğim kadar hızlı yürüyorum.

"Karşı taraf, kar tanesi kapısı. Karşı taraf, kar tanesi kapısı..." Fısıltım beni ileriye, buz mavisi koridora taşıyor. Taşlı cam duvarlar ben ilerledikçe bedenimi yansıtıyor ve tavandan yere damlayan kaba buz sarkıtları gibi kesilmiş beyaz sütunların yanından geçiyorum.

Bir köşeye yaklaşırken hemen arkamdaki merdivenden gelen sesi duyuyorum ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Gardiyanlar tarafından görülemez. Bu bir seçenek değil.

Hızımı artırarak köşeyi dönüyorum ve sonra neredeyse rahatlayarak nefes alıyorum. Tam orada, bu kısa koridorun sonunda, kar tanesi kapısı var.

Aceleci adımlarım beni tam oraya getirdi ve durdum, tereddüt ettim. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda, nöbet tutan tek bir sütun dışında yalnız olduğumu görüyorum.

Kapıya bakarken dudağımı
ısıırıyorum. Kapıyı çalayım mı?

Birden midemde bir gerginlik hissettim ama artık geri dönüşü yok. Kendimi fazla düşünmeye bırakmadan buraya koştum, ama şimdi zihnimin yetişme şansı olduğu için tereddüt ediyorum.

"Hadi Auren. Yap şunu," diye mırıldanarak kendime moral vermeye çalışıyorum.

Kararlı bir nefesle kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum ama kapı aniden açılıyor. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum ve parmak eklemelerimin önümdeki metal göğüs plakasına çarpmasını zorlukla engelliyorum.

"Rip?"

Siyah miğfer aşağı eğilir. "Ah. Küçük altın kız."

Sesin tamamen yanlış olduğunu anladığımda bir tutam nefes beni terk ediyor. "Sen Rip değilsin." Kapıyı açtığı anda anlamalıydım ama çok gergindim.

Ön kollarındaki sivri uçlara bakıyor. "Hayır mı? O zaman ben kimim leydim?"

Alaycı ses tonuna karşı gözlerimi kısıyorum. Sesi derin ama Slade'in sesi değil ve etrafında dolaşan bir aura da yok. Yine de yapısı ve boyu aynı ve bu kadar yakından, sivri uçlarının parıltısı bile gerçeğiyle aynı görünüyor.

"Hiçbir fikrim yok. Neden beni aydınlatmıyorsun?" Cevap veriyorum.

Bir süre beni izledikten sonra, "Hayır, sanmıyorum." dedi. Tabii ki bana söylemeyecek.

Gözlerimde küçük bir hayal kırıklığının yuvarlanmasına izin verdim.

"Tamam. Benim için Slade'i çağırabilir misin?"

"Oh, ilk isim bazında, öyle mi? Bu çok gayri resmi," diye yanıtlıyor, çakıllı ses tonunun kenarında dans eden bir eğlenceyle.

Abartılı bir reverans yapıyorum ve gülümsüyorum. "Özür dilerim. Dördüncü Krallığın Hükümdarı ve Şeylerin Rotter'ı Kral Ravinger ile konuşabilir miyim?"

Ondan tırtıklı bir kıkırdama geliyor ama yine de yolundan çekilmiyor. "Şeylerin Rotter'ıyla konuşmaktansa mesajını bana iletmeyi tercih etmeyeceğine emin misin?"

İçimden öfke fışkırıyor ama bir an için Slade'in beni görmek istemediğinden endişeleniyorum. Belki de kütüphanedeki konuşmamızdan sonra benden elini eteğini çekmeye karar verdi ve Sahte Rip ile diğerlerine beni göndermelerini söyledi. "Bak, seni dikenli dublör, onunla konuşabilir miyim, konuşamaz mıyım?"

"Sabırsızız, değil mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Merdivenlerde duyduğum ayak seslerinin fazlasıyla farkındayım ve Slade'in kapısının önünde yakalanmak istemiyorum. "Boş ver," diye homurdanıyorum, kendimi sönmüş hissediyorum.

Arkamı dönmeye başladım ama Sahte Rip beni durdurdu ve "Ben de tam

Seninle uğraşıyorum, altın kız." Kapı aralığını açık bırakıp kenara çekilirken ona bakıyorum. "Sen önden git. Birazdan dönecek."

Ayağım eşikte duraklıyor. "Bekle, burada bile değil mi?"

"Hayır."

"Ve... orada beklememi mi istiyorsun? Onun özel odasında mı? O olmadan mı?"

Sahte Rip omuz silkiyor.

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Berbat bir muhafızsın."

"Muhafız değilim," diye karşı çıkıyor. "Öyle olsaydım bile, Dördüncü Krallığın Hükümdarı ve Şeylerin Rotter'ı Kral Ravinger'ın buna ihtiyacı olmazdı."

Buna itiraz edemem.

Çenesini yukarı kaldırır. "Devam et. Tabii köşeyi dönmek üzere olan muhafızların sizi görmesini istemiyorsanız."

Gözlerim irileşiyor ve Sahte Rip alçak bir kıkırdamayla kapıyı arkamdan kilitlemeden önce neredeyse odanın içine sığıyorum. Şimdi yalnızım, koyu morlar ve mavilerle dekore edilmiş alana bakıyorum. Tavan, kabarık bulutlar ve kar taneleriyle kar yağışlı bir gökyüzüne benzeyecek şekilde boyanmış.

Köşesinde mavi boyalı bir masa olan küçük bir oturma odasıdayım. Üzerinde tek bir parşömen, kitap ya da tüy kalem yok ve sandalyenin yeri de değiştirilmiş gibi görünüyor. Birkaç uyumsuz sandalye, Slade ve misafirleri birlikte konuşmak için onları kaydırması gibi, kısık yanan bir ateşin önünde bir araya toplanmış.

Gazabı'nın tüm üyeleri burada mıydı? Lu, Osrik ve Judd? Sanırım Sahte Rip de bunun bir üyesi sayılır. Ama o da kim? Slade'in bu maskeyi takması için dolaylı olarak güvendiği biri olmalı.

İki farklı insan gibi davranmak büyük bir sır ve bunu neden yaptığını merak ediyorum. Slade hakkında bilmediğim çok şey var.

Ceketimi çıkarıyorum ve ateşin yanına oturmadan önce bir sandalyenin arkasına sarkıtıyorum. Zihnimin dönmesine izin veriyorum, ama sinirlerim uzun süre hareketsiz kalamayacak kadar gergin, bu yüzden neredeyse aynı hızla tekrar ayağa kalkıyorum. Demir çubukla ateşi körüklüyorum, kıvılcımların tembelce yanıp sönmelerini izliyorum ve bakışlarım sağımdaki açık kapıya kayıyor.

Yapma bunu.

Ateş demirini yerine koyarken arkamı dönüyorum ama omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum. Hızlıca bir göz atmamın bir zararı olmaz değil mi?

Bunu yapacağım.

Sadece ufacık bir bakış. Bu garip değil, değil mi? Sadece bir misafir

oda, sonuçta. Burası onun *gerçek* yatak odası değil ki.

Kendi kendime konuşmaya fırsat bulamadan kapıya doğru yürüyorum, önce arkama suçluluk dolu bir bakış atıp hala yalnız olduğumdan emin oluyorum. Yatak odasından içeri süzöldüğüm an, hemen gölgeler içinde kalıyorum. Pencereler yerden tavana kadar uzanan kalın perdelerle örtülmüş, ancak iki panel arasında bir balkon kapısı gördüğümü sanıyorum.

Ayakkabılarım pelüş halının üzerinde kayıyor, bakışlarım şöminenin yanındaki sedirin üzerine gelişigüzel bırakılmış siyah gömleğe takılıyor. Yatak kraliyet mavisine bürünmüş, yastıkların çoğu sanki Slade'in hoşuna gitmeyecek kadar kabarıkmiş gibi yere atılmış. Derisinden dikenler fışkıran ve çoğu zaman bir ordu çadırında uyuyan biri için, sanırım yumuşaktan ziyade sert olana daha alışkın.

Odanın diğer tarafına geçip başka bir açık kapıdan içeri giriyorum, çünkü neden olmasın? Zaten buraya kadar gelmişim.

İçeride bir giyinme odası buluyorum ama benim giyinme odamda olduğu gibi her raf giysilerle dolu ve zemin ayakkabılarla kaplı değil, burası oldukça boş. Sadece birkaç gömlek ve pantolon asılı, hepsi de siyah ya da koyu kahverengi. Bazı zırhlar köşede bir yığın halinde duruyor ve tek bir çift bot da var. Ama bakışlarım duvara yaslanmış endişe verici sayıda silaha takılıyor.

"Bu agresif görünüyor," diye mırıldandım.

Gömlekten çok hançere sahip olan bir erkek hakkında ne söylenebilir ki? Söz konusu erkeğin kişisel odasına gizlice girmek muhtemelen iyi bir fikir değil, ama işte buradayım.

Tam arkamı döndüğümde, daha önce fark etmediğim, ön köşeye sıkıştırılmış bir şey gözüme çarpıyor. Daha iyi görebilmek için Slade'in gömleklerinden birini kenara itip öne doğru kayarken bakışlarım kahverengiye takılıyor.

Bunu yapar yapmaz, nefesim göğsümden sanki bir yumrukla çekilmiş gibi çekiliyor. Tanıdık paltoya bakıyorum, parmaklarım benekli tüylerin ve yaldızlı astarın üzerinde geziniyor. Slade'in ilk kez gözlerimin önünde dönüştüğü, bana Saka Kuşu dediğinde bu paltoyu yüzüne fırlattığım anılar gözümün önünden geçiyor.

Onu sakladı.

Ne zaman bilmiyorum ama o odalara gizlice girdi, bu paltoyu aldı ve sakladı. Gözlerim yanıyor, göğsüm sıkışıyor ve bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. Bakmak ve merak etmek.

Titrek bir nefesle arkamı dönüp yatak odasına tekrar giriyorum ve kendime gelmeye çalışıyorum. Oturma odasına geri dönmem gerekiyor ama o paltonun görüntüsü beni sersemletti.

Sersemlemiş gözlerim yatakta geziniyor, askeri çadırda uyuduğu zamanki halini hatırlıyorum, aramızda için için yanan kömürler ve güvensizlik dağları varken. Aradaki mesafeyi kapatarak parmaklarımın yastığının üzerinde gezinmesine izin veriyorum, başını koyduğu yerdeki tüyler ve ipekteki bariz eğimi fark ediyorum. Hiç düşünmeden kendimi eğilip koklarken buluyorum.

Gözlerim kapalı, Slade'in kokusunu içime çekiyorum. Daha önce nasıl koktuğunu hiç düşünmemiştim ama kokusunda çok topraksı ve farklı bir şey var. Bana nemli odun yongalarını ve çalkalanmış toprağı hatırlatıyor ama daha ağır ve koyu bir şey de var, çikolatanın acılığı gibi.

İçimde bir şey sakinleşiyor, korkulukta dizlerimin arasına sıkıştırdığım kalçalarının verdiği hissi hatırlamamı sağlıyor. Tekrar nefes alıyorum ve nabzım sakinleşiyor, sanki dün geceki sıkıntılı savrulma ve dönme içimden boşalıyormuş gibi.

Sanki kurdelelerim rahatlamış halimden bir ipucu alıyormuş gibi, gevşediklerini ve sonra yatağa doğru kaydıklarını hissediyorum. Sevdikleri bir kokunun içinde yuvarlanan köpekler gibi dönmeye başlıyorlar. Onları suçlayamam bile, çünkü Slade *nefis* kokuyor.

Hoşgörülü bir koklama daha yapıyorum, ama biraz fazla yaklaşıyorum ve burnumun ucundan gelen bir damlacık gözlerimi açmama neden oluyor.

Oh, kahretsin.

Geriye doğru irkiliyorum ve yanlışlıkla yastığa sürtündüğüm yerden tek bir altın damlanın yayılmasını dehşet içinde izliyorum. Eldivenli ellerim sanki o şeyi silebilecekmişim gibi bir telaşla aşağıya iniyor ama tabii ki silemiyorum.

"Hayır, hayır, hayır..."

Hala çıplak tenimle dokunmadığım için, katılaşmasını engelleyecek kadar bile kontrol edemiyorum. Böylece kumaşı yaldızlı ipliklerle doldurmak yerine, büyüm yastık tamamen katılaşana kadar yayılıyor, metalik yüzey paniklemiş yüzümü yansıtıyor.

Saniyeler içinde ipek ve tüy tamamen altın rengine büründü ve Slade'in kafasındaki girintiyi sonsuza dek sağlamlaştırarak kendi aptalca dikkatsizliğimle kapladı.

Bir süre ona baktım, yatağa o kadar ağırlık yapıyordu ki, şilte altında düzleşti ve yatak

 er eve  atlamak  zereymi  gibi öfkeli bir gıcırta çıkarıyor.

"Belki fark etmez?" Bir yumruk yapıp yastı a hafifçe vurmadan önce burnumu silerek düşünüyorum. Yatak yine protesto edercesine gıcırtdıyor.

Pekala, evet. Muhtemelen fark edecektir.

Sırtımdaki bir  eki tirmeyle dikkatim yastık heykelinden uzaklaşıyor ve kurdelelerimin hiper kedi yavruları gibi Slade'in battaniyelerinin altına daldı ını görüyorum.

"Ah, harika İlahi," diye mırıldanıyorum onları uzaklaştırmaya çalışırken. Daha önce hiç böyle davranmazlardı. D v    emberinde Slade'e saldırmak için ortaya çıktıklarından beri sanki kendi hayatlarına sahip olmuş gibiler.

" ık onun yatağından!" Tıslıyorum ama lanet şeyler çok güçlü. Onları çıkarmaya çalışıyorum ama yine elimden kurtulup fıçı taklaları atmaya devam ediyorlar. Bıkkın bir i   eki le e ilip ellerimi battaniyenin altına sokuyorum ve kurdeleleri yirmi dört kollu bir ip gibi kavrıyorum.

Derin,  ehvetli bir ses beni durdurdu unda onları çekmeye ba lıyorum. "Yata ıma dolanmakla ilgilendiğini bilseydim, en azından çoktan yata ıma girmeyi akıl ederdim."

Slade.

İyi tarafı mı? Hiç iyi yanı yok. Kesinlikle hiç. Çünkü o benim kurdelelerimin Slade deresindeki balıklar gibi  ar aflarına dalı ını izlerken ben onun yastı ını deli gibi *koklayarak* som altın rengine d n  t rd m.

Harika.

Bölüm 28

AUREN

Slade bir ayağını arkasına atmış, olabildiğince rahat bir şekilde yatak odasının duvarına *yaslanmış*. Kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş ve güçlü kollarını göstermek için kollarını sıvamış olan *Slade*, fırfırlı siyah saçları ve mükemmel kalıplı kıyafetleriyle gülünç derecede seksi görünüyor.

Gölgeli ışıktaki ifadesindeki eğlenceyi görebiliyorum ve yüzüm utançtan alev alev yanıyor olmasa ne kadar cızırtılı bir güzelliğe sahip olduğunu takdir edebilirdim.

Lanet yastığı koklamak *zorunda* kaldım.

Slade, "*Bunun* üzerinde uyumak için çok rahat olacağından şüpheliyim," diye düşünüyor.

Yakalanmanın şokunu atlattıktan sonra vücudum dikleşiyor ve sanki sadece yatak çarşaflarını tırmalamıyormuşum gibi düzgün davranmaya çalışıyorum. "Bu bir kazaydı."

"Ve geri kalanınız yatağımı karıştırıyordu çünkü...?"

"Kurdelelerimi battaniyelerinizden çıkarmaya çalışıyordum," diye açıklıyorum, sanki bu bir şekilde durumu daha iyi hale getiriyormuş gibi.

Gözleri ellerime takılıyor, altın şeritleri yumruklarımda birleştirmişim ama sanki her şeyi ben uydurmuşum ve hiçbir işe yaramıyorlarmış gibi kurdeleler hemen gevşiyor.

Hainler.

Onları arkama itiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum, kalbim kaburgalarımı çatlatacak kadar sert çarpmasına rağmen bir nebze sakinleşmeye çalışıyorum.

Perdelerin arasındaki boşluklardan içeri süzülen ışık kırıntıları aramızda parlayan çizgiler oluşturuyor. Gergin utancım artarken bir an sessizce birbirimize bakıyoruz.

"Özür dilerim," diye aceleyle çıktım. "Sahte Rip beni içeri aldı ama oturma odasında kalmalıydım. Buraya gelmem son derece kabaydı."

Başını öne eğiyor. "Peki neden yaptın?"

Ağzım açılıp kapanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor, çünkü ne söyleyeceğim ki? *Sadece gözetlemek istedim mi?* Bu iyi bir cevap gibi görünmüyor.

Cevap vermeyince, "Sıkıldığın için mi buraya gelip battaniyelerimi karıştırmaya karar verdin?" diyor. Ses tonu sabırsız ya da öfkeli değil, açıkça haddimi aşmış olmama rağmen. Olsa olsa eğleniyor, ama alttan alta bir temkinlilik de var. Yeşil gözleri her zamankinden daha koyu görünüyor, omuzları bir türlü gevşemeyen bir gerginlikle gergin.

Yanaklarımdaki allık onun alaycı ses tonuyla daha da kızarıyor. "Kızgın mısın?"

"Çok," diye kararlı bir şekilde cevap veriyor ve "ama seninle değil," diye ekleyene kadar kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sertçe yutkunuyorum, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Burada ne işin var Auren?"

"Burada, yani... Ranhold'da mı yoksa...?"

Oyalanıyorum. Bunu ben de biliyorum, o da biliyor ama elimde değil. Şimdi karşımda olduğu için değil.

Neşe yüzünde parlıyor. "Burada, özel odamda olduğu gibi."

Kütüphanedeki konuşmamız tekrar kafamda canlanıyor. "Ben... şey, buraya seni görmeye geldim."

Başkalarına rahat görünebilir ama Slade'e durumun böyle olmadığını bilecek kadar dikkat ettim. O yoğun bakışlarıyla beni izliyor, sanki her santimini inceliyor, her hareketimi not ediyor.

"Neden?"

Ellerimi gergin bir hareketle eteklerimin içine sokuyorum çünkü bu düşündüğümünden çok daha zor. Ya da belki de korkup kaçmak istemediğim için iyice düşünmeme izin vermedim.

"Auren?" diye soruyor.

Bunu hep yapıyor, değil mi? Beni teşvik ediyor, zorluyor ve bu tam da ihtiyacım olan şey. Ama onu sadece şimdi duymuyorum, *o zaman da duyuyordum*. Bana kelimeler, mücadele ve bir seçenek verdiği zaman.

İçgüdülerinizi dinleyin ve kendinizi tutmayı bırakın. Geri kalanını görmek için sabırsızlanıyorum.

Olmana izin verdiğinden çok daha fazlasısın.

Kalmak istiyor musun?

Boğazım çamur yutmuşum gibi düğümleniyor ama ona bakmayı başarıyorum.

göz. "Buradayım çünkü sana bir şey söylemek istiyorum."

Onu şaşırttığının tek göstergesi, sanki söyleyeceklerim için kendini hazırlıyormuş gibi, destekli ayağını yere doğru kaydırması. "...Pekala."

Cesaretimi kaybetmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Ben beş yaşındayken, Annwyn'de yaşadığım Bryol'a savaş geldi. Ateş, duman ve ölümle geldi. Ailem beni sokaktaki diğer çocuklarla birlikte gizlice dışarı çıkarmaya çalıştı ama eskortlarımız bir saat bile dayanamadı. Güvenliğe ulaşmadan çok önce çalınmıştık."

Slade'in dikkati yoğunlaşıyor, sanki bu beklediği son şeymiş gibi. Bir parçam bile bu şekilde açılmayı seçtiğim için şaşıyor. Ama belki de söylemem gereken şey tam olarak buydu.

"Henüz sihriime sahip olmasam da, sırtımdan kurdeleler bile çıkmamış olsa da, herhangi bir fae tarafından satın alınamayacak kadar tanınabilirdim. Bu yüzden Orea'ya kaçırıldım - bugün hala nasıl olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, bir gece Annwyn'deydim ve ertesi gün, ait olmadığım, gökyüzünün şarkı söylemediği ve güneşin doğru olmadığı bu dünyadaydım. Derfort Limanı'nda alkol ve pipo dumanı gibi kokan bir adam tarafından satın alındım. Bana çalmayı ve dilenmeyi öğreten bir adam. Aynı adam daha sonra beni bir sokak faresi eyerine dönüştürdü, *boyalı kızla bir* gece geçirmek isteyen her müşteriye bacaklarımı açmamı sağladı."

Slade tamamen hareketsiz kalır.

Gözleri bir şahin kadar vahşi bir şekilde üzerime dikilmiş ve o müdahaleci gücü havayı titretiyor gibi görünürken, tenime bastırmak için ilerliyor. Sanki bir kedinin kaba dili görünmez yaraları yalamaya gelmiş gibi.

"On beş yaşıma kadar kaçmadım ve sonra..." Gözlerim eldivenli ellerime kaydı. "Pekala. Bu önemli değil. İşler benim için iyi gitmedi."

İlk gözyaşı damlası gözümünden düşüyor, eski acıların tuzlu suyu yanağımdan aşağı kaydığı anda yaldızlanıyor, yine de hızla uzaklaştırıyorum.

"Anlayabilmen için sana bunu anlatıyorum. Midas ortaya çıktığında, yıkılmıştım. Bir erkeğin nazik dokunuşunu hiç tatmamıştım. Aşkın ne olduğunu hiç bilmemiştim, hatta gerçek dostluğu bile. Henüz *kendimi* bile tanıımıyordum. Masum değildim belki ama saftım; kim olduğumdan, kim olabileceğimden emin değildim."

Kırılğanlık beni göğsümden delip geçiyor, ama şimdi duramayacağımı biliyorum.

Nefesim tükenmiş olsa bile, nefes vermeye devam etmeliyim, devam etmeliyim

Yoksa kendi zehrimin içinde boğulacağım.

Bir omzumu kaldırdım. "Onu sevdiğimi sanıyordum. Onun da *beni sevdiğini sanıyordum*. Uzun bir süre kendimi aşkın ve dostluğun bu olduğuna inandırdım, çünkü daha iyisini bilmiyordum."

Odanın öbür ucundan Slade'in solgun boğazının sert bir yutkunmayla titrediğini, gücünün köklerinin boynuna dolandığını görüyorum. "Ya şimdi?" diye gürliyor.

"Şimdi, kendi durgunluğuma tutunmaya çalışan bir kız olduğumu biliyorum, çünkü beni istismar eden dünyaya geri atılmaktan korkuyordum. Midas'ın da beni istismar ettiği gerçeğiyle yüzleşemiyordum, sadece farklı bir şekilde." İtirafım dilimden ağır bir yük gibi kalkıyor, her kelime ağırlaşıyor. "Midas beni sevdiyse bile, bunu altına ve kendine duyduğu sevginin altına gömdü. O kadar derine gömdü ki neyi örttüğünü bile hatırlamıyor."

Slade'in elleri iki yanında sallanıyor ve gözlerinde bir şey dalgalanıyor. Okuyamadığım bir şey. "Ne diyorsun Auren?"

Her şeyi.

Her şeyi söylüyorum.

Çünkü zaman yok. Çünkü gitmem gerekiyor. Çünkü o da gidiyor.

Derin, titrek bir nefes alıyorum. "Hayatım boyunca, parmaklarımdan damlayan ve tenimi parlatan altın yüzünden arzulandım, satın alındım ya da sahip olundum. Kullanıldım ve tutuldum ve bu hayatı kabullenmeyi öğrendim. Hak ettiğim en iyi şeyin Midas olduğunu ve daha fazlasını asla ummamam gerektiğini kabul etmeyi öğrendim çünkü ne kadar kötü olabileceğini biliyordum."

Slade'in yüzünün gölgeleri arasında öfkeli bir ifade beliriyor, ağzı kirli çenesinin üzerinde birbirine bastırıyor.

Islak kirpiklerim her göz kırpışımda yanağıma sürtünüyor. "Ama sonra sen geldin. Ve hiç kimse, bir kez bile bana senin baktığın gibi bakmadı."

Gerginleşiyor, söyleyeceklerimi duymak için nefesi kesiliyor. Aramızda, tek bir damlanın bile dışarı sızmasına izin vermemek için çaresizce suyu kavrayan eller gibi uzun bir duraklama oluyor. "Peki bu hangi yol?"

"Sanki bir kupa değil de bir insanmışım gibi. Bana bakıp sadece altın görmüyormuşsun gibi," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bu daha önce hiç olmamıştı," diye itiraf ediyorum hüzünlü bir gülümsemeyle. "Olduğumdan daha fazlası olmam için bana meydan okudun. Bana gözlerim bağlı olmadan dünyayı nasıl görebileceğimi gösterdin."

Ayaklarının üzerinde kayarak balkondan bir ışık huzmesinin parlamasına izin verdi.

kapıları siyah giysili göğsünün üzerine indi. "Güzel."

"Ama bunu yaptığında sadece gözlerimi açmadın. Görüşümü tamamen değiştirdin ve şimdi tek görmeye devam ettiğim *sensin*."

Sesim gerçekte çatlıyor, ama yayılmasına, bölünmesine izin veriyorum, tıpkı haftalardır ortadan ikiye bölündüğüm gibi. Burada bu çiğ dürüstlikle durmak, kelimeleri kanatmak çok zor. Ama iyi ya da kötü, bu çatallı yolda bir yol seçtim.

"Sadece kaçıp gidecektim. Aramızdaki bu *şeyi* inkâr etmeye ve şüphe etmeye devam edecektim. Kendime bana yalan söylediğini, Midas'ın yaptığı gibi beni kandıracağını, sana güvenilemeyeceğini söyleyip durdum. Ama derimin altındasın ve kafamın içinde sıkışıp kalmışsın ve bunun için sana çok kızgıyım."

Slade geri çekilir ve gözleri parlar. "*Neden?*"

Dudaklarımdan titrek bir iç çekiş dökülüyor. "Öfkeliyim çünkü uyanık olduğum her saat, uykusuz kaldığım her gece kendimi kaçmanın en iyi seçenek olduğuna ikna etmeye çalışıyorum ama bunda *başarısız oluyorum*. Şu anda içimde bu şeyler var, bu öfke, bu korku ve bu *istek* ve çekip gitmeliyim, *gitmeliyim*. Ama artık sadece Midas'tan uzaklaşmak, kaçmak ve saklanmak yeterli değil.

Çünkü etrafımı kazdınız ve beni çözdünüz ve şimdi *daha fazlasını* istiyorum."

Gözyaşları düşerken yanaklarımda parıltıyor. Slade'in nefes aldığını sanmıyorum. Yüzünde bir şekilde kararlılık ve yıkımın mükemmel bir karışımı olan bir ifade var. Gücü çatırdıyor ve kendimi bir hastalık dalgası için hazırlasam da gelmiyor.

"Auren," diye mırıldanıyor, adım bir şekilde ruhundan kopup gelmiş bir söz gibi söylüyor.

"Seni uzaklaştırabilmek için her şey için seni suçlayıp duruyorum. Ama sen yanlış bir şey yapmadın. Gerçekten yapmadın. Bana meydan okudun, beni kızdırdın ve yalan söyledin ama bunlar benim karşılık vermediğim şeyler değil. Hikâyemdeki kötü adam sen değilsin."

"Öyleyim," diyor pişmanlık duymadan, keskin çenesi gerginlikle gerilmiş. "Ama senin *için* kötü adam olacağım. Senin için değil."

"Sana inanıyorum," diyorum hemen, çünkü bu doğru. Ona inanıyorum, sadece bu konuda değil, her konuda. Umarım bu beni aptal yapmaz.

Bunu söylediğim anda Slade bir adım öne çıktı. Sadece bir adım, ama aramızdaki havanın yoğunlaştığını ve kalınlaştığını hissediyorum. Sanki söylediğim tüm bu sözler, topuklarımızı kazarak yarattığımız çukurları dolduruyormuş gibi.

Ben onu izliyorum, o da beni izliyor ve kafamın içinde şöyle dediğini

duyuyorum.

benim iyiliğimdir. Dudaklarımın karıncalanmasında, beni öptüğünde ağzının sıcaklığını hissediyorum.

"Hayatım boyunca erkekler bana sahip oldu ama ben hiç bir erkeğe sahip olmadım."

Dişlerinin arasından azıcık nefes alıyor. Kırılgan bir cam bölmesi gibi aramızdan geçen bir durgunluk.

"Ben erkek değilim."

"Hayır, sen daha fazlasısın," diye kabul ediyorum. "Çünkü ne yaparsam yapayım, tenime yapışıyor ve vicdanımı kemiriyorsun ve bunun için sana ne kadar kızgın olsam da, artık kendime yalan söylemek istemiyorum. Baskıdan *bıktım* usandım. İnkâr etmekten. Kendimi tutmaktan. Yirmi lanet yıldan sonra, kendime hayır demek istemiyorum."

"O zaman *yapma*," diyor, kelimeyi neredeyse lanetleyerek. "Ne istiyorsun Auren? Bana *gerçekten ne* istediğini itiraf et."

İçimde uzun zamandır hareketsiz duran, camdan yayının arkasına sıkışmış, kayıtsız ve umutsuz bir pusula var. Ama Highbell'den ayrıldığım andan beri dönüyor ve içgüdülerimi takip etmem için bana yalvarıyor. Daha iyi bir şeye doğru ilerlemem için.

O pusulayı takip etmeye başlamamın zamanı geldi. Sadece onu göstermesini beklemiyordum.

Nabzım atıyor ve ellerim titriyor, çünkü inkâr içinizden akıp gittiğinde sizi sarsılmış ve korkmuş halde bırakıyor. Beyaz yalanlarımız ve koruyucu duvarlarımız olmadan neyiz biz? Çıplak kaldım, kalbim çiğ ve kırılganlıklarım açığa çıktı, bir şekilde açıklanamaz bir şekilde *doğru* hissederken tamamen mahvoldum.

Bu yüzden Slade'in gözlerinin içine bakıp "Sen, Slade" dediğimde o son duvarın yıkılmasına izin verdim. Seni istiyorum."

Bölüm 29

AUREN

Zaman sürünüyor. Bükülmüş dizleri ve düz avuç içleriyle, acı verici, acınası bir sürüklenişle ilerliyor, ilerlerken sinirlerimi tırmalıyor.

Slade bana bakıyor ve saniyelerin geçip gitmesi gereken boşlukları dayanılmaz bir sessizlik dolduruyor. Sadece orada durarak bu kadar güzel görünmesi haksızlık. Midas ona çirkin demişti, çünkü Slade'in anomalilerinin mükemmelliğini kavrayamıyordu. Derisinin altında kök salan garip güç izleri dikkat çekici. Omurgasından filizlenen dikenler ve diğer formundayken yanağını tozlayan pullar da öyle. Yüzünün her keskin düzlemi, dağınık saçlarının her teli, vücudunu şekillendiren her kas mükemmel.

Neden bu kadar *tüketici* olmak zorundaydı?

Eğer o olmasaydı hayatım daha kolay olurdu. Ama ona çok yaklaştım ve bataklığına saplandım. Hangi yöne gidersem gideyim, sonunda daha derine batıyorum.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki şakaklarım zonkluyor, o orada durup beni izlemeye devam ederken avuçlarım gerginlikten kayıyor.

Onu istediğimi söyledim, hayatımın insanlarla paylaşmadığım kısımlarını anlattım ama o hiçbir şey söylemiyor.

Sonunda, artık dayanamıyorum. Sessizliğe, incelemeye, çürümeye bırakılmış meyve gibi ayaklarımın dibinde duran itiraflara. "Bir şey söyleyecek misin? Az önce seni istediğimi itiraf ettim ve sen orada öylece duruyorsun."

Slade göz kırpmıyor. "İşlem yapıyordum." "Gerçekten yavaş işliyorsun."

Ağzı düğümleniyor. "Beni istediğini söylerken tam olarak ne demek istiyorsun?"

Daha fazla utanamayacağımı düşünmüştüm ama yanılmışım. Bu tepkiyi beklemiyordum ve bu beni reddedilmiş hissettirdi. Küçümsenmiş. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar acı veriyor. "Biliyor musun? Unut gitsin."

Kapıya doğru ilerlediğim anda Slade kolayca önüme geçerek beni olduğum yerde durduruyor. "Bütün bunları bana söyleyip sonra da çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?"

Ona kuşkulu bir bakış fırlattım. "Evet, çünkü *hiçbir şey söylemiyorsun*. Eğer işler değiştiyse, beni geri istemiyorsan, o zaman..."

Kaşları çatılıyor ve Slade'in kaşlarının arasına yerleşiyor. "Seni istemiyor muyum? Böyle mi düşünüyorsun? Bir baloya katılacağım için heyecanlandığımdan Beşinci Krallık'ta takıldığımı mı düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum!" Ellerimi öfkeyle havaya kaldırarak haykırıyorum. "Az önce tüm bunları söyledim ve-"

"Seni ilk gördüğüm andan beri istiyordum, Saka Kuşu. Sadece senin yetişmeni bekliyordum."

Nefesim sesinin sabit yürüyüşüne takılıyor, bakışlarım onun delici gözlerine kilitleniyor. Duymaya ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şey. Sözleri göğsümün içinde dalgalanan çalkantılı suları anında sakinleştiriyor ve reddedilme korkum bir anda yok olup gidiyor.

Öne doğru sinsi bir adım attığında nabzım fırlıyor, sanki kendimi aniden bir avın içinde avı oynarken bulmuşum gibi. "Söyle bana, Fae'ler arasında nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

"Umm, hayır." Tam olarak ne demek istediğini anlayamadığım için başımı yavaşça sallıyorum.

Slade şömineye doğru yürüyüp önünde çömelirken, "Fae'ler Orea'nlar gibi değildir," diye açıklıyor.

Gözlerim onun güçlü kalçalarına kayıyor ve bir parça çakmaktaşıyla yakmadan önce ızgarayı düzgün odun yığınının aldığı çıralarla titizlikle kaplamasını izliyorum. Kıvılcımlar canlanıyor ve daha yakına eğilip alevler odunu yalayana kadar usulca üflüyor. Bunu neden seksi bulduğumu bilmiyorum ama buluyorum.

"Fae'ler içgüdüsel dürtülerimizde daha vahşidir. Talepkar ve ateşli, baskın ve kıskanç olabiliriz." Ayağa kalkıp tekrar yüzüme bakıyor ve daha önce olduğundan daha yakın olmamasına rağmen, aramızdaki bir şey sıkışmış gibi hissediyorum. Sanki dünya bu anın içinde küçülüyor. "Özellikle de... istediğimiz biriyle."

Her yerim sıcak, kurdelelerim sırtıma dolanırken daha fazla hareketsiz kalamıyorum.

"Sana hemen cevap vermedim çünkü önce bir şeyi anlamana ihtiyacım var," diyor, o karanlık, düşünceli sesi kulaklarımı okşuyor.

Kendimi eteklerimi bırakmaya ve tutunduğum kırıksık kısımları düzeltmeye zorluyorum. "Tamam..."

Yeni doğmuş ateş ışığı sırtında titriyor ama bakışları daha parlak parlıyor. "Kendimi çekip gitmeye zorlayacaktım. Erken ayrılacaktım -aslında yarın. Kararına saygı duymak gibi bir niyetim vardı. İster *onunla* kalmak ister kaçmak olsun, kendimi bunu kabul etmeye ve seni rahat bırakmaya zorlayacaktım."

Ayrılmaktan bahsettiğini duymak hoşuma gitmiyor. Düşüncesi bile beni kıvrandırıyor.

"Ama hata yapma. Seni yine de isterdim." Gözlerim onun beyanıyla diken diken oluyor.

Şu anda, dikkatinin yoğunluğu üzerimdeyken, az önce bahsettiği o vahşi sınırı *hissedebiliyorum*. "Ya hep ya hiç Auren."

"Ne demek istiyorsun?"

"Her şeyini istiyorum," diyor bana, yeşil gözlerinin derinliklerinde yeni keşfedilmiş bir açlık, tenimin altındaki ısıyı harekete geçiriyor. "Her parçanı, her anını, her dakikanı, her santimini. Bu sıradan bir ilişki olmayacak. Bu geçici olmayacak. Seni ruhen, zihnen ve bedenen istiyorum. Güvenini ve düşüncelerini istiyorum. Geçmişini, bugününü ve geleceğini istiyorum. Bu yüzden beni doğru nedenlerle istediğinden emin ol. Bunu seçtiğinden emin ol, çünkü bir kez seçersen geri dönüşü olmaz."

Karşı konulmaz bir duygu seli beni sıırıslıklam ediyor. Slade'in fırtınasının yağmuruna yakalandım, tek bir parçam bile selin dışında kalmadı. Ama şaşırtıcı bir şekilde, şüphelerim filizlenmiyor. Endişeler beni sarmıyor. Bunun yerine, içimde bir kararlılık hissediyorum, tıpkı sonunda durulmuş ve hareketsiz kalmış buz gibi.

"İstiyorum," diyorum ona kararlı bir şekilde başımı sallayarak.

Dudaklarında yavaş, hınzır bir sırıtış beliriyor ve ayak parmaklarım da onunla birlikte kıvrılıyor. Bana öyle baktığında tenim parlıyor gibi oluyor ama bunun altın olmakla hiçbir ilgisi yok.

"Ama ben de hepimizi anlıyorum. Kendini bana geri vermeyen birine bir daha asla kendimi vermeyeceğim. Bu yüzden bunu seçtiğinizden çok emin olun, Kral Ravinger," diye papağan gibi tekrarlıyorum. "Çünkü bunu bir kez yaparsan, geri dönüşü olmaz."

Kıkırdıyor, çakıllı bir bariton gibi çıkan ses kulaklarıma müzik gibi geliyor ve dudaklarımı kaldırmama neden oluyor.

"Oh, eminim," diye yanıtlıyor. "Bana hıyar dediğin anda seni seçtim ve kurdelelerin beni kıcıma vurmaya çalıştı."

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. "O zaman mı karar verdin?"

"Evet. Beni ne zaman seçtiğini itiraf etmene gerek yok. Dışarıda kışıma hayran hayran baktığın zaman olduğunu biliyorum."

Ağzım açık kalıyor, yanaklarım kızarıyor. "Son kez söylüyorum. kışına bakıyorum!"

"Mm-hmm," diye cevap veriyor, perdeye doğru yürürken ve onu sürükleyerek açarken ikna olmamış gibi görünüyor, odayı kar yığını bulutların arkasına sıkışmış güneşin gümüş rengi ışığıyla dolduruyor.

Balkon kapısını açıp gökyüzüne baktığında kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorsun?" İçeri girip kapıyı kapatırken soruyorum.

"Zamanı ölçüyorum. Yaklaşık yarım saatimiz var diyebilirim." "Gitmen gereken bir yer mi var?"

Bana alaycı bir bakış atıyor. "Bana aşık olduğunu söyledikten sonra gerçekten gideceğimi mi sanıyorsun?"

Şok içinde göz kırpmıyorum ve geriye çekiliyorum. "Ben... Ben sana aşık değilim," diyorum çabucak. "Ben öyle demedim."

Çenesindeki siyah tüyleri ovuşturarak bana bakıyor. "Tam olarak bu cümle değil, hayır. Ama seninleyken, sözlerinin tamamını okuyabilmek için söylemediklerini de duymam gerekiyor." Sesi midemle birlikte alçalıyor. "Seni temin ederim, seni yüksek sesle ve net bir şekilde duydum."

Başımı sallıyorum ve iddiasını elimin bir hareketiyle savuşturuyorum. "Bu... hayır değil. Saçmalama. Seni istediğimi söyledim. Seni sevmiyorum."

Başını eğiyor, duvara yaslanıp kollarını tekrar kavuştururken çileden çıkaracak kadar sakın görünüyor. "Bundan emin misin?"

Yüz ifadem kuşkulu. "Evet, eminim!" diye haykırıyorum, yanaklarım ateşler içinde. "Sana karşı bir şeyler hissettiğimi kabul ediyorum, ama *bu* değil, seni kibirli göt.

Aşk bu şekilde gerçekleşmez."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Aşk her türlü şekilde olur. Hızlı. Yavaş. Parça parça ya da aniden. Şehvetle, tek taraflı özlemle, daha önce hiç fark edilmemiş bir farkındalıkla dolu. Derinlemesine. Tamamen. Aşk duymadığımız bir fısıltı ya da kulaklarımızda çınlayan ve diğer her şeyi bastıran bir sestir." Slade bana doğru yaklaşıyor ama ben onun sözlerine o kadar dalmışım ki gözümü kırpmayı bile unutmuşum. "İnanılmaz derecede içine kapanıksın. Kapalı.

Gerçek duygularını bastırmaya ve istediklerini inkâr etmeye şartlanmışsın. Yani bana aşık olmasaydın tüm bunları söylemezdin Auren."

Onu seviyor muyum?

Hayır. O hayalperest ve kendinden oldukça emin. Aramızda bir çekim var, elbette, inkar edilemez *bir* kıvılcım, ama bu aşk değil...

Değil mi?

Bir adım geri atarken dişlerim gıcırıyor. "Yanılıyorsun, ayrıca küstah bir pisliksin ve artık seni istemiyorum, bu yüzden şimdi gidiyorum."

Sırtışı genişliyor. "Ve sen de küçük, muhteşem bir yalancısın, ama sorun değil," diyor omuz silkerek. "Seni diğer gerçeklerinle yüzleştirdim ve bununla da yüzleştirebileceğimden hiç şüphem yok."

İtiraf etmek istemediğim bir heyecanla midem zıplıyor.

Benim muhteşem olduğumu düşünüyor.

Tamam, evet, o da benim yalancı olduğumu düşünüyor ama burada asıl önemli olan muhteşem olan kısım.

Kollarımı kavuşturup çenemi yukarı kaldırıyorum, sanki az önce dünyamın eksenini kaydırmamış gibi. Sanki kendimi savunmasız ve korkmuş hissetmiyormuşum gibi. "Aşk deme."

"Neden olmasın?"

"Çünkü," diye oflayıp pufluyorum, bunalmış hissediyorum. "Bu... Bu kelimeyle pek iyi bir geçmişim yok, o yüzden söylemezsen çok memnun olurum."

Piç sırtıyor. "Bunun üzerinde çalışacağız."

Lanet olası kalbim bir ayak sürüsü gibi pıt pıt atıyor olsa da gözlerim kısılıyor. "Tamam, güle güle."

Dudakları seğiriyor ve başını sallıyor. "Daha önce de söylediğim gibi, gitmiyorsun, o yüzden bundan daha iyisini bilmen gerekir."

"Bana sataşmayı bırakmazsan kurdelelerimin seni yolumdan çekeceğini biliyorum."

Gözleri aşağıya kayıyor ve ben de bakışlarını takip ederek kurdelelerimin bir kez daha yatağına doğru kaymaya başladığını görüyorum. "Harika İlahi," diye mırıldanıyorum.

Slade sırtışını bastırmaya çalışır ama başaramaz. "Şansımı onlarla deneyeceğim. Peki... madem kalıyorsun, benim için soyunur musun?"

Kalbim durdu, gözlerim büyüdü. "Affedersiniz?"

"Ruh, zihin ve beden, hatırladın mı?" diyor, gözlerinde şeytani bir kıvılcımla. "Hepinizi istiyorum ve size sahip olacağım."

Tüm vücudumu saran bir kızarıklık tenimden aşağı akıyor ve midemde nabız gibi atıyor. "Şimdi mi?" Gıcırđıyorum.

Bir omzunu kaldırıyor. "İstersen bu itme çekme oyununu biraz daha oynayabiliriz. Sözlü atışmalarımızdan hoşlanıyorum. Meydan okuma

ödüllendirmek çok daha tatlı. Ama ikimiz de biliyoruz ki seni altıma almam, güneşin aydınlattığı tenini benimkine bastırıp seni sert ve yavaş bir şekilde içime almam an meselesi."

"İyi tanrıça," diye nefes alıyorum, bir elimi sıcak yanağıma bastırarak. "Kaba birisin, değil mi?"

İfadesinden şehvet dolu bir eğlence geçiyor. "Oh, Goldfinch, eğer bunun kaba olduğunu düşünüyorsan, o zaman düşündüğüm şeyleri bilmek istemezsin, çünkü onlar kesinlikle *iğrenç*."

Aramızda her zaman var olan yoğunluk midemin çukurundan alevleniyor ve kalçalarımın arasında nabız gibi atıyor. Bu ateşli cazibe her etkileşimde artıyor ve yardım edemem ama aramızdaki tüm anların bizi buna yönlendirdiğini hissediyorum. Çarpışmamız an meselesiydi.

"Şimdi soyunacak mısın yoksa kendine yalan söyleyip buraya beni görmeye geldiğinde istediğin bu değilmiş gibi mi davranacaksın?"

Ukala herif.

Kaşlarımı çatıyorum. "Henüz bana sahip olamazsın." Gözleri meydan okuyarak parlıyor. "Öyle mi?"

Elimi balkona doğru sallıyorum. "Hala gün ışığı var. Bu da bana dokunamayacağın anlamına geliyor." Kendini beğenmiş bir gülümsemenin yüzümden geçmesine izin veriyorum.

Ama Slade caymış gibi görünmüyor. Aslında, bana doğru sinsice yaklaşmaya başlıyor ve takındığı sinsi bakış, benim sırtışımanın duraksamasına neden oluyor. "Neden senden soyunmanı istediğimi sanıyorsun?" diye mırıldanıyor yaklaşırken. "Şu anda sana dokunabilseydim, çoktan dokunmuş olurdum. Dediğim gibi, yaklaşık yarım saatimiz var, ama ellerimi tatlı vücudunun üzerinde gezdirene kadar beklemek zorunda olmam, bu arada bol bol eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum..." Kalbim göğsüme çarpıyor ve sırtım duvara çarpana kadar ilerlemeye devam ederken geri çekiliyorum.

"Tüm kalbimle katılmıyorum."

Tam önüme gelene kadar durmuyor, elleri başımın iki yanını desteklemek için yukarı kalkıyor. Gücü tenime baskı yapıyor, boynumun kenarından aşağı ürperti saçıyor. Bir solukta onun kokusunu kendi afrodisyazıgımmış gibi içime çekiyorum.

Bu tehlikeli yakınlık *her şeyi* artırıyor. Aramızdaki arzu o kadar yoğun ki tadını alabiliyorum. Onun cazibesi sadece bir nefes uzakta ama yine de dokunamıyoruz.

Henüz değil.

Ondan uzak durmak, özlem acısının kendi tatlı ıstırabıdır.

Slade yüzünü kulağıma yaklaştırdığında kıpırdamaya, göz kırpmaya, hatta nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Sesi, kurdelelerimin yerde bükölmesine ve kendi arzumun kabarmasına neden olan, elle tutulur bir açlığın baştan çıkarıcı bir ezgisi. Sözleri kulağımlı okşuyor ve kendi ritimlerini taşır gibi kaburgalarımın altına yerleşmek için içeri kayarken gözlerim dalgalanıyor.

"Orada durup beni istediğini söylemen ve bu konuda hiçbir şey yapamaman tam bir *işkence*. Ama ben sabırlı bir erkeğim ve mümkün olan en kısa sürede her santimine dokunacağım ve tadına bakacağım. Seni kıvrandırıp yalvartacağım ve o nefis bedeninden alabildiğim her zevki sana vereceğim," diye mırıldanıyor hınzırca bir vaatle. "Güneş battığı an, Goldfinch, sen *benimsin*."

Bölüm 30

AUREN

Hiç kimseyi bu erkeği istediğim kadar istememiştim. Slade'in bana hissettirdiği kadar arzulandığımı hiç hissetmedim.

Göğsüm kabarıyor, kalbim kaburgalarımı vurarak Slade'in cinsel vaadinin tınısına bir şekilde uyuyor.

"Söyle bana Auren."

Tekrar açana kadar gözlerimin kapanmasına izin verdiğimin farkında bile değildim, başımı arkamdaki duvara yaslamıştım, Slade beni yasak bir yakınlıkla duvara yaslamıştı. "Sana ne diyeceğim?"

"Bana bunu istediğini tekrar söyle. Her şeye sahip olabileceğimi. Bunu duymak istiyorum."

Kavrulmuş sıcaklık beni dudaklarımı yalamaya zorluyor ve Slade'in gözleri, ben cevap veremeden önce dilimin karşısına geçmesini izlerken parlıyor. "Bir daha asla birinin sahipleneceği bir nesne olmayacağım, ama tam olarak bunu kastettiğini sanmıyorum."

"Değil," diye cevap veriyor, arkasındaki alevler silüetini parıltıyla kaplıyor. "Senin efendin olmak istemiyorum Auren. Seni bir mal gibi tutmak istemiyorum. Senden bana her şeyini vermeni ve geri çekilmemeni istiyorum, çünkü seninle daha azına razı olamayacak kadar derin bir ilişkim var. Fae doğamız bunu gerektirir. *Ben de* bunu talep edeceğim. Sana sahip olduğumda, seni bırakmayacağım."

"Yapmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum ve ağzımdan kaçırduğım kırılganlık gözlerini yumuşatıyor. Gözlerinin yeşili o kadar derin ki bana yazın en koyu çimenlerini hatırlatıyor. Kıyı şeridindeki kayalara vurmuş güneş yanığı yosunları. Kimsenin geçmeye yeltenmediği gizli ormanların yeşilini. Ama ben, sadece bu anı kendime hatırlatmak için içinde kaybolmama izin verirdim.

"Benim için soyun, Saka Kuşu," diye mırıldanıyor. "Seni görmek istiyorum."

Dudağımı tereddütle ısıırıyorum, bedenim nabız gibi atsa da. "Sana söz veriyorum"

henüz bana dokunmayacak."

"Güneş batana kadar." Bunu duygulu bir uyarı gibi söylüyor ve uzaklaştığında kendimi titrerken buluyorum. Yakınlığımız tamamen çok tehlikeli olsa bile varlığını hemen özlüyorum. Gün ışığında bana bu kadar yakın olması bile büyük bir olay. Bana sadece bir nefes uzakta olacak kadar güveniyor. Beni riske atacak kadar istiyor.

Slade balkona çıkar ve bir sandalyeyi sürükleyerek getirir; sandalye ateşin önünde dururken demir ayakları yere sürtünür. Geri dönmeden önce kış havasını bir klik sesiyle kapatır ve sonra kaşlarını çatarak oturur. "Ben burada, bu noktada kalacağım."

Verdiğim nefes titrek ama korkudan değil. Onun yerine, beklentiyle doluyum.

Hayatımda ilk kez yatağa götüreceğim kişiyi *ben* seçiyorum. Aramızdaki tüm bu cinsel gerilimin ve yükselen kimyanın neye dönüşeceğini göreceğim. Gerçeğimle yüzleşmek için huzursuz bir gece ve azalan bir kum saati gerekti.

Onu istiyorum.

Onu kendimden uzaklaştırmaktan, kendimi inkâr ve şüphelerle sınırlamaya çalışmaktan bıktım. Onun krallık görevlerini yerine getirmesinin, Midas'ın oyununa gelmemesinin önemini anlıyorum. Ama aynı zamanda Slade'in gerçekten benim olmasının nasıl bir his olduğunu da bilmek istiyorum ve uyandığımda bununla yüzleşmek zorunda kaldım. Çünkü ona söylemeden, kendime bunu yaşatmadan gitseydim, sonsuza dek pişmanlık duyacağtım. Hep merak ederdim.

Merak etmekten bıktım.

Hayatta öyle bir an gelir ki, pişmanlık duymak ile hata yapma olasılığı arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsınız. Hiç risk almadan yaşamaktansa bu hataları yapmayı tercih ederim, çünkü zaten çok şey kaçırdım. Risk almak, her santimetrekarenizin lekелendiğı bir çamur kaymasında yürümek gibi olabilir, ancak pişmanlıklar yoksunluğun durgun havuzlarıdır ve ben çok uzun zamandır bu havuzlarda yüzüyorum.

Biraz kirlenme zamanı.

Kendimi duvardan sıyrırken Slade'in dikkati sadece benim üzerimde. Arkasındaki ateş bir iblisin ağzı gibi parlıyor ama bu odadaki en kötü şey *o*. Beni izleme şekli, düşüncelerinin de iddia ettiği kadar pis ve ahlaksız olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe bırakmıyor.

"Biliyor musun, sen soyunmazken benim soyunmam pek adil görünmüyor," diye belirtiyorum.

Slade oturduğu yerden sırtıttı. "Eğer soyunmamı istiyorsan Auren, tek yapman gereken sormaktı." Gözlerimi ona diktüğimde dilini şaklatıyor. "Utangaç mısın?"

Tabii ki biraz utangacı. Kendimi ona açmak üzereyim, her santimimi görmesine izin vereceğim ve bu sinir bozucu.

Slade sanki içimden geçen tereddüt titremesini yakalamış gibi, "Çadırımda üstünü değiştirirken yanlışlıkla seni içeri aldığım zamanı hatırlıyor musun?" diyor. Yavaşça başımı sallayınca devam ediyor. "Sana dokunmayı o kadar çok istemiştin ki, uzaklaşmak için kendime hâkim olmam gerekti. İtiraf edeyim, o anı *birçok* kez düşündüm."

"Bu pek centilmence değil," diye

takılıyorum. Dudakları yukarı

kalkıyor. "Ben centilmen değilim."

Neden bu kadar basit bir şey omurgamda yankılanan bir heyecan tınısı yaratıyor?

Cesaretimi kaybetmeden önce, elbisemi ayakta tutmak için hala bir şekilde etrafıma sarılmış olan kurdelelere bakıyorum. Teker teker, korsajımın gevşek arka kısmı kâğıt gibi açılana kadar yavaşça çözülmelerine izin veriyorum.

Tüm kurdelelerim arkamda yere serildiğinde, sallanıyor ve geriliyorlar. Parmaklarımı elbisemin üst kısmına doğru kaldırıyorum, onu soymaktan çok yukarıda tutmak için.

Slade'e bir kez bakınca yüzüm ısınıyor ama sinirlerimin beni alt etmesini istemiyorum. Kendimden emin, seksi ve kontrollü olmak istiyorum. *Güçlü*.

Bu düşünce yapısını koruyarak, sırtım ona dönük olana kadar arkamı dönüyorum ve çıtırdayan ateşin sıcaklığı omurgamdan yukarı süzülüyor. Parmaklarım yakanın altına girerken, elbisemi sol omzumdan çekip çıkarıyorum ve tenimden çok daha fazlasını açığa çıkarıyormuşum gibi hissediyorum. Kurdelelerimden ikisi kolumu aşağıya doğru çekmeye yardım etmek için yukarı çıkıyor ve nabzım damarlarımda sekerken, korse belimin etrafında batana kadar diğer tarafa da aynısını yapıyorum.

"Buradaki korseleri sevmiyor musun,

aşkım?" Şu lanet kelime.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Onları giymen beklenseydi *sen* de olmazdın."

Düşük bir kıkırdama. "Sanırım yapmazdım."

Elbiseyi aşağı çekmeye başladım ama Slade "Daha yavaş" dedi.

Sadece bu kelime bile karnımdaki arzuyu artırıyor. "Otoriter."

"Kral," diye hatırlatıyor bana.

Dudaklarım yukarı kalkıyor ve sonra dikkatlice sürükleyerek elbisemi çıkarmaya başlıyorum. Kalçalarımı hafifçe abartılı bir şekilde sallıyorum ve arkamda Slade'in inlediğini duyuyorum. İçimi bir heyecan kaplıyor ve kendime olan güvenim o kadar artıyor ki elbiseyi sonuna kadar çekip ayaklarımın dibine bırakıyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum, vücudumu sabit tutmaya dikkat ederek Kafa.

Öne doğru eğilmiş, dirseklerini kalçalarına dayamış, elleri çenesinin önünde kenetlenmiş. Şu anda onda sıkılmış ya da taşlaşmış hiçbir şey yok. Hayır, saf bir sıcaklık ve dizginlenmiş bir açlık var ve gözlerine bu bakışı yerleştiren kişinin ben olmamı *seviyorum*.

"O muhteşem saçlarını bırak."

Kurdelelerim anında yukarı çıkıyor, ikisi oluşturdukları örgüleri çözüyor. Nazik bir taramadan sonra kafa derim rahatlıyor, altın saçlarım yumuşak dalgalar halinde sırtımdan aşağı sarkıyor.

"Parmaklarımı her telinden geçirmek için sabırsızlanıyorum," diyor bana. "Yumruğumun etrafında döndürmek ve başını geriye yatırmak için, böylece seni arkadan alırken gözlerinin içine bakabileceğim."

Kötücül sözleri karşısında dudaklarımdan kekeleyerek bir nefes kaçıyor ve gözlerinin daha da aşağıya inişini izliyorum. *Aşağıya*.

Slade mırıldanıyor. "Korseler konusunda seninle aynı fikirdeyim ama Beşinci'nin iç çamaşırlarının tamamen farklı bir konu olduğunu söylemeliyim."

Bakışları şu anda altın dantellerle kaplı olan kıcıma yerleştiğinde benden gergin bir kahkaha çıkıyor. Işıltılı çoraplar bacaklarımı sarıyor, üst kısımları kalçalarımdaya duruyor. Elleri kolçaklara gidiyor, parmakları uçlarından kıvrılıyor ve sanki kendini tutmak zorundaymış, yoksa üzerime atlayacakmış gibi sıkıca kavıyor.

"Benim için arkanı dön, Auren." Sesi kaynıyor ve okşuyor.

Beni nasıl bu kadar etkileyebildiğini bilmiyorum ama söylediği her çakıllı talimat, zaten içimde birikmiş olan şehvete ağırlık katıyor. Elbiseden çıkıyorum ve eldivenlerim, çoraplarım, iç çamaşırım ve botlarımdan başka hiçbir şeyim olmadan tamamen ona bakana kadar yavaş bir daire çiziyorum.

Uzun saçlarımın göğüslerimi örtmek için önden mükemmel bir şekilde aşağı sarktığını görünce dudakları titriyor. "Alay et."

"Ben sadece talimatları uyguluyorum," diyorum muzip bir sırıtışla.

Yerdeki hareketlilik ikimizin de aynı anda aşağıya bakmasına neden oluyor ve kurdelelerimin Slade'e yaklaşmaya çalıştığını görüyoruz.

"Öte yandan bunlar oldukça yüzsüz görünüyor" diyor,

Bu konuda çok memnun görünüyordu.

Onları çekiştiriyorum. "Sadece ateşe yaklaştırmaya çalışıyorlar."

"Yalancı." Sırıtarak başını eğdi. "Buraya gel."

Gözlerim kısıldı. "Slade."

"Tenine dokunmayacağım, söz veriyorum. Ayağını tam buraya koy," diyor, bacaklarını açıyor ve aradaki noktaya dokunuyor.

Bakışlarım pantolonundaki gözle görülür şişkinliğe indiğinde boğazımdan sert bir yutkunma geçiyor. Öne doğru yürüyorum, ayağımı dikkatlice kaldırıyorum ve sandalyesinin kenarına, kaslı kalçalarının arasına dayıyorum.

Bakışları yavaşça bacağımın tüm uzunluğu boyunca ilerliyor. Slade mırıldanıyor ve ses tam kalbime yerleşerek nabzımın atmasını sağlıyor. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici kadınsın."

İltifatı göğsümün yarıklarında kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor. Sanki her yerimi görmek için zaman ayırıyormuş gibi tembelce her kıvrımımı takip ettiğinde yüzüne bakmıyorum. Aniden uzanıp ellerimi saçlarının arasından geçirme isteği duyuyorum, bunun yerine onları arkamda tutuyorum, parmaklarım kurdelelerimin dibine dolanıyor.

Ayağımı bu şekilde desteklediğim için Slade *her şeyi* mükemmel bir şekilde görebiliyor. Bunun ne kadar samimi olduğunu görünce bir nefes çekiyorum ve o da gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyor.

İnanılmaz derecede yakın ve dantel külotum beni örtmesine ve saçlarım göğüslerimin üzerinden sarkmasına rağmen kendimi hala çok *açıkta* hissediyorum. Ateş ışığında tenim parlıyor, çoraplarımın sıkı örgüsü parlıyor.

"Kıpırdama," diyor bana ve sonra elleri botlarımın bağcıklarına iniyor.

Şaşkınlıkla onun becerikli parmaklarının düğümü çözmesini ve ardından bağları titizlikle gevşetmeye başlamasını izliyorum. Hepsini gevşettikten sonra botuma hafifçe vuruyor, ben de sağ ayağımı destekleyene kadar dikkatlice bacak değiştiriyorum. Aynı şeyi o ayağıma da yapıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

"İşte," diyor sessizce.

Ayağımı yere koyup geri çekiliyorum ve botlarımdan kurtuluyorum, sonra birkaç adım daha geri çekilip birimiz diğerine saldırmadan önce aramıza güvenli bir mesafe koyuyorum.

"Git yatağıma otur."

Başımı salladım. "Onu yaldızlayacağım." "Umurumda değil," diyor kabaca. "Benim umurumda. Hizmetçiler

görecek."

"Buraya girmeleri yasak."

Etrafımdaki dağınıklığa bakıp sırtıyorum. "Belki de öyle olmalılar."

Dudakları seğiriyor. "Yatak, Auren."

Harika Divine, bunu söyleme şekli. Ses tonundan yayılan emir yırtıcı, sabırsız ve *baskın*. Sanki bunca zamandır beni bekliyormuş ve çatışmaya hazırmış gibi. İçimdeki şehvetli ihtiyaç bunu arzuluyor, onu ne kadar aç bırakabileceğimi görmek istiyor.

"Hmm, sanırım ben burada kalacağım," diye takılıyorum. Ses tonum küstahça olsa da gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

Duvarın yanında durmaya dikkat ediyorum, sadece başımın arkasını duvara yaslıyorum, saçlarım hiçbir şeyi yaldızlamayacak kadar tenimi örtüyor. Sonra, sahip olduğumu bilmediğim bir cesaretle, parmaklarımın köprücük kemiğimde oynamasına izin veriyorum, sonra göğüslerimin arasında yavaşça aşağı doğru iniyorum.

Alçak, gürleyen bir hırıltı ondan kaçıyor.

Bir elini kaldırıp başparmağını pelüş alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve bakışlarım hareketi takip ediyor, bu şekilde dokunduğu *benim dudağım* olsaydı nasıl hissederdim diye merak ediyorum.

"Daha aşağı."

Sert komutu bacaklarımı birbirine bastırmama neden oluyor, ani sürtünme ihtiyacını beslemeye çalışıyorum.

Gözlerim ona kilitlenmişken, parmaklarımın yavaşça göğüslerimin arasından aşağıya inmesine izin veriyorum. Altlarına, kıvrımlarına doğru iniyorum, saçlarım altta hiçbir şey göstermeden en ufak bir alaycı dalgalanmayla hareket ediyor.

"Daha aşağı," diyor tekrar ve meme uçlarım çakıllaşılıyor.

Dokunuşumun karnıma kadar inmesine izin veriyorum, göbek deliğimin üzerinde daire çiziyorum ve sonra külot çizgimin hemen üzerinde duruyorum. Slade arkasına yaslanıyor ve koltuğunda kendini ayarlamak için kalçalarını hafifçe yukarı kaldırıyor ve bu hareketin ne olduğunu bilmiyorum ama bacaklarımın arasında bir ısı dalgası gönderiyor.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Bacaklarının arasında uzamış gibi görünen uzunluğa bir göz atıyorum. "Sanırım *bir* fikrim var."

Başparmağını alt dudağına doğru bir kez daha sürükledi. "Duvara karşı iyi görünüyorsun ama ben seni sikerken duvara yaslanınca daha da iyi görüneceksin."

"Yüce tanrıça," diye mırıldanıyorum, yeni keşfedilmiş bir çarpıntıyla dolup taşarak. "Neredeyse alacakaranlık oldu."

Gözlerim balkon kapısına kayıyor, camı buz tutmuş, her köşesinden küçük donma damarları sarkıyor. Dışarıda ışık bulanıklaşmış, gri yerini karanlığa bırakmış.

"Demek öyle."

Sanki daha fazla kendini tutamayacakmış gibi Slade sandalyeden kalkıyor ve doğruluyor. Gücü etrafını sarıyor, görünmez parmaklarıyla uzanıp tenimi okşuyor. Nefesim kesiliyor ve bir kez daha mide bulantısı ya da yanlıklık hissi yok. Bunun yerine, büyüü hareketsiz bir esintiyle etrafımda esiyor gibi görünüyor.

Slade kafese kapatılmış bir yırtıcı gibi balkonun cam kapılarına doğru gider ve sonra sırtır. "Artık neredeyse benimsin."

Dişlerim beklentiyle alt dudağımı sıkıştırıyor, içimdeki her şey bekleyişin altında neredeyse titriyor. Siyah gömleğinin en üst düğmesine uzandığında, gözlerim büyüyor ve kurdelelerim bile hareketsiz kalıyor.

Yüz ifademi görünce duraksadı. "İstersen açık bırakabilirim."

Bir an için kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor ama sonra farkına varıyorum. Bakışlarım derisi boyunca uzanan sapların üzerinde geziniyor, uzanan uçlar yakasının üzerinden görünüyor.

"Sakin buna cüret etme," diyorum ona. Onu görmek istemediğimi sanıyorsa, yanılıyor. Solgun teninin altındaki o tuhaf kökler beni rahatsız etmiyor. Aksine, parmaklarımı her birinin üzerinde gezdirmek istememe neden oluyorlar.

Cevabım bana çapkınca bir sırıtış kazandırıyor ama yüzündeki rahatlama ifadesini kaçırmıyorum. Yavaşça soyunuyor ve çözülen her düğmeyle birlikte kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Onu dövüş çemberinde gömleksiz görmüştüm ama o zaman Rip formundaydı ve Tanrım, ne kadar da *yırtıktı*. Ama Slade gömleğini çıkarıp yere fırlattığında nefesim kesildi çünkü...

"Çok güzelsin."

Şaşkın bir kahkaha atıyor, ama şaka yapmıyorum. Her santimi mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Dikkatim vücuduna kilitlendi ve başka yere bakamıyorum.

Gücünün bu içsel iplikleri göğsünden, tam göğüs kaslarının altındaki yontulmuş çizgiden filizleniyor gibi görünüyor. Alt kısımları kalın ve yukarı doğru kök saldııkça göğsünün ve boynunun her iki yanında mükemmel bir ayna görüntüsü oluşturuyorlar, sanki bir güneş arıyorlarmış gibi. Çenesinin kenarında bittikleri yerde en ince hallerini alıyorlar, bir iğneden biraz daha büyükler ama dipleri parmağım kadar kalın.

Eğer çok az hareket ettikleri gerçeği olmasaydı, bir tarla gibi

Rüzgârda savrulsa, solgun tenine dövme yapılmış sanırdım. Dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirmek, eğildikçe tadına bakmak için yanıp tutuşurken buluyorum kendimi. Slade orada duruyor, gücü etrafında toplanırken onu içime çekmeme izin veriyor. Bakışlarım mükemmel kesilmiş karın kaslarını görmek için aşağı kayıyor, V leğen kemiğinin altında kayboluyor. Kolları yanlarından sarkıyor, kasları şişkin, ön kollarındaki güçlü damarlar ağzımı sulandırmaya yetiyor.

Sonunda gözlerimi tekrar yüzüne kaldırabildiğimde, ona iki adım daha yaklaştığımı fark ediyorum, sanki ona çekiliyormuşum, aramızdaki boşluğu kapatmaya ihtiyaç duyuyormuşum gibi.

"Seni katılaştırmayacak olsa sana dokunurdum," diye itiraf ediyorum.

Şeytani bir sırıtişla, "Bir yanımda zaten çok sağlam," diyor.

Yüzüm ısınıyor ve Slade önümde zaman çubuklarının düşmesini bekleyen vahşi bir hayvan gibi adım atmaya başlıyor. Ayakkabılarını tekmeliyor ve şu anda yaydığı sabırsız enerji, çılgın gücünün kudurganlığıyla karışıyor ve sinirlerimin gerginlikle zıplamasına neden oluyor.

Elleri pantolonunun düğmesine gidiyor ve gözlerim bu harekete yapışıyor. Ama onu açıp bana geri kalanını göstermek yerine duraklıyor ve ben gerçekten *inliyorum*. Yüksek sesle.

Slade bana kıkırdıyor, şimdi benim daha önce olduğum kadar alaycı davranıyor. "Sabırsız mısın, Saka Kuşu?" diye soruyor, fazlasıyla eğlenerek.

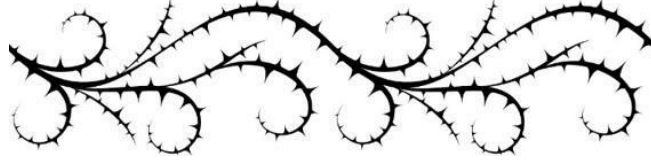
Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kelimeler dilimde kalıyor çünkü tam o anda bunu *hissediyorum*.

Açıkta kalan tenim boyunca ilerleyen, atılan zarlar gibi dağılan ürpertici bir karıncalanma. Kapının camına doğru bakıyorum, ölmekte olan gri ışık günün son nefesiyle birlikte sönüyor.

Sonunda eldivenlerimi çıkarıp yere bir ağırlık gibi düşmelerine izin veriyorum, bu herhangi bir çan sesinden daha belirleyici. Ellerim çıplak olduğu anda geriye uzanıp duvara dokunuyorum ve Slade çıplak tenimin duvarla çarpıştığını görünce donup kalıyor... ve altın gelmiyor.

"Şükürler *olsun*." Beş uzun adımda aramızdaki boşluğu yok etti. Birden orada belirdi, beni belimden kavradı, sert dudakları dudaklarıma yapıştı ve *Sonunda yanıyoruz*.

Bölüm 31

SLADE

Auren de benim ona yapıştığım gibi çaresizce bana yapışıyor.

Geri durmak yok. Artık yok. İrademin geri kalanı batan güneşle birlikte koptu, gün ışığının bağı koptu ve bir an bile erken değil.

Sırtı duvara çarpına kadar onu geriye doğru yürütüyorum ve sonra ağzını tamamen yutuyorum, onu odamda bulduğumdan beri istediğim şekilde tadına bakıyorum. Çenesini sıkıca tutarak başını eğiyorum, dilimi onun sarhoş edici tadını yalayıp bana açılmasını sağlıyorum.

Bu bir öpücük değil. Bu bir *talep* ve o da şartlarımı güzelce yerine getiriyor. Bu anı bekliyordum. *Onu* bekliyordum, bu yüzden umarım söz verirken emindi, çünkü onu buna zorlayacak kadar piçim.

Kıçımı sandalyeye sabitlemek ve uzanıp onu kucağıma çekmemek için yapabileceğim tek şey buydu. Duvara yaslanmış, kararlılığımı test etmeye gelmiş bir baştan çıkarıcı gibi çıplaklığının bakışlarıyla beni kışkırtırken ona dokunmamak için tüm irademi kullandım.

Lanet olası altın dokunuş.

Auren bir nefes almak için dudaklarımdan çekiliyor, ama ben onun ağzını kovalıyorum, onunla işim bitmemişti. İşim bitmeye yakın bile değildi. Düşünsene, yarın gidecektim.

"Nefesimi toplamam gerek," diyor ve nefes nefese boynuma sarılmak için tekrar uzaklaşıyor.

"Şu anda nefeslerini alıyorum." Dilim boynunun yanık kenarını yalamak için dışarı fırlıyor ve onu lezzetli bir şekilde titretiyor.

Yanağının kenarını okşayarak, parmaklarımı sırtından aşağı sarkan uzun saç tellerine daldırıyorum. Onu tam istediğim yere doğru eğerek, ağzını daha da açana kadar dudaklarını ısırıyorum. Uzanıp kalçasını kavradığımda ve daha da yaklaşmak için kalçamı kaldırdığımda bana karşı eriyor. Baştan çıkarıcı bir zarafetle sarılmış esnek bir heves.

Kalçalarımı ona doğru bastırıyorum ve küçük su perisi pelvisini bana sürtüyor, sıcaklığı sert uzunluğumu ararken boğazımdan bir inilti koparıyor. Aşağı uzanıp belini kavırıyorum ve sert bir itişle duvara yaslıyorum.

"Yaramaz şey. Şu anda kontrol bende."

Gözleri sabırsızlıkla parlıyor ama kapüşonlu bakışları göstermeye çalıştığı öfkeyi azaltıyor. Kurdeleleri gevşekçe gövdeyi sarıyor, sanki beni daha yakına çekmek için kullanacakmış gibi.

"Yeterince bekledim," diyor bana, sesi boğuklaşırken, o altın aurası sanki benim kişisel güneşimmiş gibi etrafında parlıyor.

"Daha uzun süre bekledim," diye karşı çıktım.

Sadece beklemekle kalmadım, *gitmesine* de *izin* verecektim. Burada, sıcak ve istekli bir şekilde *beni* seçtiğine neredeyse inanamıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu kaldırdım, çünkü daha fazla bekleyemezdim. Auren kararını verdi ve bu ihtiyacım olan onaydı.

Onu taşıırken şaşkınlıkla ciyaklıyor ama iki bacağı da otomatik olarak belimi sıkmak için yukarı kalkıyor. O kadar mükemmel hissediyor ki, onu kollarımda kaldırarak bu şekilde götürmeyi düşünüyorum.

Bir dahaki sefere.

Şimdilik, hak ettiği gibi yumuşak yatağın üzerinde vücuduna tapmak istiyorum. Alabileceğim her zevki almak istiyorum. Onu yatağa yatırıyorum ki-

ÇAT!

Auren bir başka kadınsı çılgılık atarak sola, yatak başlığına doğru yuvarlandı ve eğer onu kendi vücudumla hızla yerine sabitlememiş olsaydım muhtemelen parçalanmış karyola çerçevesinin içine düşecekti.

İkimiz de yatağın baş tarafına bakıyoruz, yatak çökmüş, her şey eğilmiş. Yastığımın olduğu yerde de büyük bir delik var. Yastık, şilteyi ve çerçeveyi dümdüz geçip, metal bir çınlamayla yere düşerken, şiltedeki tüyler etrafımızda uçuşuyor.

"Sence altın yastık da taş zemini kıracak mı?" Merakla sordum.

Kaşları sevimli bir şekilde çatılıyor. "Eminim sorun yoktur," diyor hemen, ama sesi hiç de ikna olmuşa benzemiyor.

Sırıtarak yüzünü kavırıyorum ve tekrar kendime çekiyorum, tüm dikkatini ona vermek istiyorum. "Biliyor musun, yatağımı bu şekilde kıracağımızı düşünmemiştim."

Güzel bir allık yanaklarını bronzlaştırıyor ve küçük bir kahkaha atıyor, ama dikkatim daha aşağıya iniyor. O böyle altımdayken sikim o kadar sertleşiyor ki pantolonumun dikişini yırtmadığına şaşırıyorum.

Her iki yanında dizlerimin üzerinde yükselirken dudaklarını yalıyor. Saçlarını göğüslerinden uzaklaştırıyorum, sonunda daha önce sadece alaycı bakışlar attığım şeyi görüyorum. Onu görmek içimde bir şeylerin kabarmasına neden oluyor, ona sahip olmak için neredeyse hayvani bir dürtü.

Saçları başının etrafında dalgalanıyor, gözleri şehvetle dolu, gür dudakları ayrılmış ve göğüsleri hızlı nefes alış verişleriyle birlikte aşağı yukarı hareket ediyor. Bu muhteşem yaratığa bakıyorum ve tek yapabildiğim bakmak. Bakmak ve tanrılara onun her santimini ezberleyebilmem için dua etmek. Bu görüntünün sonsuza kadar aklımda kalmasını istiyorum.

Bacağını kaldırıyorum, ellerim baldırında ve kalçasında geziniyor. Çorabını yavaşça aşağı çekiyorum, yumuşak teninin açıkta kalan her bir parçasını takdir etmek istiyorum. Aynı şeyi diğer bacağına da yapıyorum, çorabın geri kalanını çıkarırken titremesinden zevk alıyorum.

Beni şaşırtarak, iki kurdelesini aşağı inip külotunu çıkarmaya yönlendiriyor. "Yine mi sabırsızsın?" Alay ediyorum.

"Evet," diyor kurdeleleri fırlatıp atmadan önce ciddiyetle ve ben ona bakarken kelimeler aklımdan uçup gidiyor.

Tamamen çıplak, her şeyi bana açık, vücudu kısık ateşin ışığında parlıyor.

"*Mükemmelsin amına koyayım,*" diye homurdanıyorum, sesimdeki sertliği engelleyemiyorum. Göğüsleri dokunulmak için can atıyor gibi görünürken, esmer meme uçları sert ve istekliyen değil. Önümde bir ziyafet gibi yayılmışken, onunla ilgili kurduğum tüm fantezilerden daha iyi görünürken değil.

Uzanıp kırık şiltedeki gevşek tüylerden birini koparıyorum ve göğüslerinin arasından geçirerek teninde bir ürperti daha yaratıyorum. "Eğer bir ressam olsaydım, seni aynen böyle resmederdim."

Gülüyor, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor ve elimde olmadan onu yutmak için eğiliyorum. Dilim içeri dalınca ağzımın içinde inliyor, aynı anda diğer elimi beni bekleyen şeyi bulmak için kalçalarının arasına kaydırıyorum.

Sıcak.

Lezzetli, günahkâr, *ıslak bir* sıcaklık. Benden bir inilti daha kaçıyor ve pantolonumun içinde inanılmaz derecede sertleşiyorum. Auren beni dizlerimin üstüne çökertecek. Ama böyle bir manzarada kim şikayet eder ki?

"Benim için çoktan ıslanmışsın," diyorum dudaklarına karşı, boğazına doğru öpücükler kondurmadan önce. Onu almak istiyorum. Sert, yavaş, hızlı, uzanmış, duvara yaslanmış, umurumda değil. Sadece onu benim yapmak istiyorum.

Boğazının altından bir ses çıkarır. "Slade, lütfen." "Lütfen, ne?"

Gözleri dalgalanıyor. "Bana söyletecek misin?"

Yüzümü bir sırtıma kaplıyor. "Evet."

"Götlük yapma."

Omuz silkiyorum. "Kıvrınmanı istiyorum. Kulağımda mutlu inlemelerini istiyorum. Ama aynı zamanda o güzel ağzının duymak istediğim kötü sözleri fısıldamasını da istiyorum."

"Çok talepkârsın." "Seni uyarmıştım."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor ve sonra kurdelelerinden birini aniden pantolonuma getirerek beni şok ediyor. Ama sadece düğmeyi açmakla kalmıyor. Hayır, o lanet şeyi bir jilet kadar keskin yapıyor ve düğmeyi tamamen kesiyor. Sonra pantolonum hiç tereddüt etmeden çekıştırilerek çıkarılıyor ve sertleşmiş sikim dışarı fırlıyor.

Sanırım tek talepkar ben değilim.

Auren beni içine çekerken nefesi boğazına yapışmış gibi görünüyor. Daha iyi görebilmek için doğruluyor ve dudağını ısırarak öne doğru uzanıyor.

Kirpiklerinin arasından sevimli bir endişeyle bana baktıktan sonra parmaklarını etrafımda birleştiriyor.

"Siktir." Başımı geriye atıyorum ve bir inilti çıkarıyorum. Onun dokunuşu en tatlı tuzağa yakalanmak gibi.

Kavrayışı ilk başta hafif ve deneysel, ama sonra cesaretini topluyor gibi görünüyor ve yumruğunu sıkarak uzunluğumda çalışmaya başlıyor.

"O kadar kalınsın ki parmaklarım neredeyse seni tamamen saramıyor," diyor nefes nefese, gözleri sıkıma kilitlenmiş. Başka zaman olsa doyasıya dokunmasına izin verirdim ama şimdi değil. Çok sabırsızım, onun için çok açım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bileğini kavıyorum ve onu eğimli yatağa geri itiyorum. Ellerini başının üstünde kenetlerken bir ses çıkarıyor.

Altın gözler şaşkınlıkla bana bakıyor. "Hey! Dokunmam bitmemiştin sen."

Küstahlığı karşısında dudaklarım kalktı. "İşin bitti." Eğildim ve ağzımı sürükledim

Keşke diğer formumda olsaydım da dişlerim onun hassas tenini sıyırayılsaydı.

"Hadi Auren. Bana ne söylediğini duymak istiyorum.

sikimin içine gömülmesini istiyorsun."

Aurası ateşle parlıyor. Bu bir meydan okuma ve ikimiz de bunu biliyoruz. Geri çekilmek için son bir şans. "Büyük İlahi, şu *ağzın var ya*," diye azarlıyor.

Dudaklarım kurtça bir sırtışı dönüştü. "Çılgılık atana kadar klitorisini yaladığımda bu ağzı çok seveceksin."

Gözleri büyüyor, nefesi hızlanıyor. "Seni hissetmek istiyorum."

"Beni hissetmek ister *misin*?" Yarağımı bacaklarının arasına bastırarak onu kandırıyorum, kendi ıslaklığı uzunluğumu kaplarken vücudunda bir ürperti yaratıyorum. Elini tuttuğum yerden çekmeye çalışıyor ama ben bir kez daha ona doğru sürüklenirken onu sabit tutuyorum, yüzü cinsel hayal kırıklığının mükemmel bir resmi. "Sen söyler söylemez sana istediğini vereceğim. Açık ol."

"Peki," diye homurdanıyor, kızgın görünüyor ama beni kandıramaz. Aurası onu ele veriyor, tıpkı yanaklarındaki allık ve boynundaki hızlı nabız gibi. Dalga geçilmesinden *hoşlanıyor*. Ve benim müstehcen konuşmamı daha da çok seviyor. "Seni içimde hissetmek istiyorum. Beni sertçe becermeni istiyorum, sikini içime gömmeni istiyorum-"

O daha cümlesini bitiremeden kalçalarım havaya kalkıyor ve sert bir hamleyle içine dalıyorum.

"Oh, tanrıça..." O haykırıyor, omurgası *kamburlaşıyor*, başı geriye atılıyor, ben ise lanet bir tünel görüşüne sahip oluyorum çünkü onun içinde olmak muhteşem bir şey.

Gırtlığımdan bir ses yükseliyor ve hemen burada içine boşalmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Amcığı sikimi sanki benim için yaratılmış gibi sıkıyor, o kadar sıkı ki deli gibi içine girmemek için dişlerimi gıcırdatmam gerekiyor. Muhtemelen daha yavaş gitmeliydim, ama onun sıcaklığında kılıflanmak için bir saniye daha bekleyemezdim.

Kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, vücudunun bana alışmasına izin veriyorum, böylece onu incitmiyorum. Ama belli ki başka fikirleri var, çünkü kalçalarını oynatmaya başlıyor. "Kes şunu, alışmana izin veriyorum," diye şakacı bir şekilde azarlıyorum, eğilip ağzımı göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum, dilimi çıkarıp sivri meme ucunu okşuyorum.

"Uyum sağladım," diye mırıldanıyor ve beni kıkırdatıyor. "Daha fazlasını istiyorum. Hareket etmene ihtiyacım var."

Ben de hareket etmeliyim. Onu böyle kıstırmış olmak, vücudunun sikime sarılması aklımı kaçırmama yetiyor. Ama onun da aklını kaybetmesini istiyorum. "Şu haline bak, iki saniyedir sikimi yalıyorsun ve şimdiden daha fazlası için yalvarıyorsun."

Kaşlarını çatması çok sevimli.

Kalçasını tutup belime doladım, tam istediğim yere.

"*Hareket et,*" diye ısrar ediyor, kalçalarını tekrar yukarı kaldırarak. "Manzaranın tadını çıkarıyorum."

Yüzündeki sabırsız ifadeye sırtarak, bacağına arkasını okşamak için zaman ayırıyorum ve sonra kıcının kıvrımına doğru ilerliyorum, sıkarken avucumda hissettirdiği hissi seviyorum. Tutuşumu kalçalarını hafifçe yukarı kaldırmak için kullanıyorum ve sonra yavaşça geri itmeden önce uzunluğumu ondan çıkarıyorum, kaşları hayal kırıklığından zevke dönüşüyor.

"*Evet...*" diye inliyor.

Tekrar yapıyorum ama bu sefer o kadar sert giriyorum ki vücudu yataktan yukarı kayıyor. Kurdeleleri yatak direklerinin etrafında kıvrılmak için yukarı fırlıyor ve onu yerinde tutmak için sertleşiyorlar.

Gözlerimin parladığını hissedebiliyorum. "Ah, o kurdelelerle yapacağım şeyler..."

Bu fikir onu heyecanlandırmış gibi dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor, ben de eğilip dudaklarını ısıriyorum ve kalçalarımı ileri doğru iterek onu nefessiz bırakan bir hamle daha yapıyorum. "Bunun sesini beğendin mi?" Yanaklarının kızarmasına, gözlerinin açılmasına bayılıyorum. Mümkün olduğunca çok kez onun üzerinde bu kızarıklığı yaratmayı kişisel görevim haline getireceğim.

"Evet."

"Güzel."

Bir sert itiş daha, ama vücudu bu kez kıpırdamıyor, kurdeleleri onu yerinde tutmuyor. İki elimle kalçalarını kavrayıp onu mükemmel bir açığa getiriyorum.

Onu istediğim yere getirir getirmez sikimi çıkarıp daha sert sikmeye başlıyorum, kalçalarımın her hareketinde göğüslerinin zıplamasından, içine girerken yüzünde beliren ifadeden zevk alıyorum. Altımda kıvranmaya başlıyor, sırtı eğilmiş bir şekilde yalvarıyor ve ben de onu memnun etmekten çok mutluyum.

Başım aşağı eğilip göğüslerinin eğiminde bir çizgi yalıyor ve pelüş dudaklarının arasından küçük bir miyavlama kaçıyor. "Bunları da becereceğim. Tohumumu üzerine dökeceğim, seni her yerde benim olarak işaretleyeceğim."

"Oh, Tanrım, *ihtiyacım var...*"

"Neye ihtiyacın var Auren?" Diğetine de aynı ilgiyi göstermeden önce göğsüne doğru söylüyorum. Meme uçları daha koyu, neredeyse bronz, sıkı uçları dokunmam için adeta yalvarıyor. Dilimi üzerinde gezdiriyorum, kendime onun her santimini tadacağıma söz veriyorum. Güneş doğmadan önce onu alabildiğim kadar çok alacağım.

"Daha hızlı," diye yalvarıyor. "Daha sert. Beni iyi hissettir." "Boşalmak istiyor musun, bebeğim?"

Sevgi sözcükleri karşısında gözleri parlıyor. "Evet."

"Parmaklarım klitorisine oynarken seni sert ve hızlı bir şekilde becermemi ister misin?"

"Evet!" diye haykırıyor ahlaksız bir huzursuzlukla.

Uzanıp onu kaldırıyorum, bizi kırık yatağın üzerinde yeniden konumlandırırken kurdeleleri anında bana ihtiyacım olan gevşekliği veriyor. Göz açıp kapayınca kadar kucağıma oturdu ve onu belinden tutup kaldırdım, sikime doğru sürükledim ve sonra tekrar aşağı indirdim.

"*Siktir!*" Küfür ağzından uçup gidiyor ve elleri omuzlarıma tünüyor, küçük tırnakları derimi kazıyor. Umarım bir iz bırakır, sırtımın her yerinde küçük hilaller oluşturur.

Saçlarını kavriyorum ve yüzünü bana bakması için geri çekiyorum, kapüşonlu gözleri çabayla açılıyor. "Bana ilk kez adımla seslendiğinde, tek düşünebildiğim, içine gömüldüğümde bunu senden duymak istediğimdi."

Nefes verirken kekeleyor, vücudu titriyor.

"Doğru," diye başımı sallıyorum, ikimiz de nefes nefese kalana kadar vücudunu üzerimde tekrar tekrar kaldırıp indirirken, zevkin zirvesi bizi yukarı doğru sürüklüyor. "Bu mükemmel kedi sikimi sıkıp beni kuruturken ismimi haykırdığını duymak istiyorum."

Gözleri kapanır. "Oh tanrıça... Lütfen, lütfen, *lütfen!*"

Kararlılığım kırıldı.

Söylediği yalvarışla birlikte kontrolümden çıkan her şey serbest kaldı. Göz açıp kapayınca kadar, onu tekrar yatağa sabitledim ve ele geçirilmiş bir erkek gibi ona güç vermeye başladım ve sonra onu gerçekten *becermeye başladım*.

Klitorisiyle oynamak için elimi aramıza sokuyorum ve o kadar sert sarsılıyor ki neredeyse yataktan kalkacak.

"Aman..." Anlaşılmaz bir şekilde inlemeye başlıyor, başı sağa sola savruluyor, kurdeleler çarşafılarına dolanıyor.

"Sana verdiğim zevki al, Auren."

Bedenlerimizin birlikte çıkardığı sesler duyduğum en kirli şarkı. İnlemeler, tenin tene değmesi, yatağın protesto için gıcırdaması. Tüm bunlar olurken onun nefis vücudu bana istediğim her şeyi ve daha fazlasını veriyor.

Onu izlerken, amını titreten her hareketi not ederken parmaklarım koparıyor, daire çiziyor ve okşuyor. Onu öğrenmek istiyorum, bilmek istiyorum

her numarayı, her noktayı, vücudunun benim için şarkı söylemesini sağlayacak her hareketi.

Ve şarkı söylüyor.

"Evet, evet. *Durma*," diye yalvarıyor ve ben onun içine girerken ağzını almak için eğiliyorum, çünkü onun her şeyini, her lanet parçasını istiyorum.

Dudaklarıma karşı inlediğinde, ağzımı boynundan aşağı, kulağının altındaki hassas ete doğru sürüklüyorum. "Etrafımda ne kadar sıkı olduğunu hissediyor musun? Seni ne kadar sert becerdiğimi hissediyor musun?" Diyorum, dudaklarım kızarmış teninin üzerinde geziniyor. "Sana tekrar *tekrar* sahip olacağım. Vücudunun her santimini öğreneceğim, seni zevke sürükleyeceğim ve sonra hepsini tekrar yapacağım."

"Oh..."

Elim, yumruğunu çimdikleyip onunla oynarken rahat durmuyor ve ıslaklığının beni kapladığını hissediyorum. Sikimi ona daha hızlı ve daha sert sokuyorum, klitorisine yaptığım dairesel vuruşlar onun parçalandığını görmek için amansız bir talep.

Aminin kasıldığını, tüm vücudunun gerildiğini hissediyorum ve *tam orada olduğunu* biliyorum. Diğer elimi kalçalarını daha da yukarı kaldırmak için kullanıyorum ve bir miyavlama kazanıyorum. "İşte böyle bebeğim. Benim için gel. Sonunda çözülmeni istiyorum."

Küfrediyor, gözleri kapalı, göğüsleri zıplıyor, güzelce ahlaksız görünüyor ve sonra aurası ışıkla dalgalanıyor. Adımı haykırmadan, amcığı beni bir mengene kadar sıkmadan önce aldığım tek uyarı bu. "*Slade!*"

Orgazmının sancıları içinde dudaklarındaki ismim beni onunla birlikte uçurumun kenarına getirmeye yetiyor. Aletim titriyor ve sonra onun içinde patlıyorum. O kadar sert boşalıyorum ki neredeyse bayılacağım. "*Siktir.*"

Paylaştığımız zevkin çarpışması, tanıştığımızdan beri yaşadığımız tüm bastırılmış çekimi, tüm itme ve çekmeyi kapsıyor. O kadar mükemmel ki, içine gömüldüğümde bile hala daha fazlasını istiyorum. *Her şeyi* istiyorum, tıpkı ona söylediğim gibi.

Zevk uzuyor, itişlerim düzensizleşiyor, her sürükleyişim bir öncekinden daha yavaş, çünkü bunun bitmesini istemiyorum. Onu tam karşımda istiyorum, kollarını boynuma sararken mükemmel aminin sikimi sıkıldığını hissetmek istiyorum.

Vücudu titriyor, dudaklarından küçük, mutluluk dolu bir ses çıkıyor ve göğsüm sıkışıyor. Bir an için birbirimize bakıyoruz, nefesler kesiliyor, tenimiz kayganlaşıyor.

Bunu neredeyse nasıl kaçırdığımızı düşündükçe içimi bir huzursuzluk kaplıyor. Eğer kaçsaydı ya da planladığım gibi erken ayrılıysaydım, kendini bana vermesini kaçıracaktım - sadece bedenini değil, *onu da*.

Duygularını ayaklarımın altına sermenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum, özellikle de geçmişte kaç kişinin onları ayaklar altına aldığını ve manipüle ettiğini düşünürsek. Bana güvenmesi için ne gerektiğini biliyorum ve onu hayal kırıklığına uğratmadan önce kendimi yok edeceğimi de biliyorum.

Auren dudaklarını büzerek bana göz kırpmıyor. Kızarmış yüzünde doymuş, güzel bir ifade var ve o kadar seksi görünüyor ki onu tekrar istiyorum. Sihrimi yatıştırıyor, öfkemi yatıştırıyor, fae doğamı çağırıyor. Karanlığımda bir ışık patlaması gibi, ruhumun çürüyen derinliklerinde hayat fişkırtıyor.

O benim hak etmediğim her şey.

Ama yine de onu tutacağım.

Onu sımsıkı kavrayarak bizi döndürüyorum, böylece sırtüstü düşebiliyorum ve Auren üzerime sarkıyor, vücudu bana mükemmel bir şekilde uyuyor. Zirveden inerken birlikte soluk soluğa kalıyoruz, nefesimizi tutarken kalplerimiz birlikte çarpıyor. Vücuduma şekil veriyor, jöleli ve doygun, kurdeleleri de en az onun kadar memnunmuş gibi yatağın üzerinde gevşek duruyor.

Başına bir öpücük konduruyorum, kolumla onu kendime doğru çekiyorum. Bir süre sonra başını kaldırıyor, çenesini göğsüme dayıyor, parmakları boynuma doğru uzanan ve kıvrılan çizgilerin üzerinde geziniyor. Dokunuşu tanıdık geliyor. Samimi. Ve bu beni çok memnun ediyor.

Bir parmağımı yanağından aşağı indirdiğimde, başı hafifçe dokunuşuma doğru eğiliyor. Bunu yaptığının farkında *olup* olmadığından bile emin değilim ama *bu* bile tatmin edici. Onun her tepkisinin rüzgârdaki dallar gibi bana doğru sallanmasını, eşzamanlılığımızın gücüne kapılmasını istiyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi hâlâ titriyor.

Elimi omurgasında gezdiriyorum, parmaklarım kurdelelerinin sırtından çıktığı yeri okşadığında ürpermesine bayılıyorum. "Sen," diyorum basitçe, bakışlarım onu içime çekmek istercesine üzerinde geziniyor. Parıldayan gözleri, yastık gibi ağzı ve kaşlarının kavis... Her özelliği mükemmel çünkü bu o.

Bana muhteşem gülümsemesini gösteriyor ve gözlerindeki utangaç çekicilik onu tekrar tekrar öpmek istememe neden oluyor, böylece onun mutluluğunu tadabiliyorum.

Benden uzaklaşmaya çalıştığında onu yerinde tutuyorum ve yüzünde bir eğlence beliriyor. "Kalkmama izin verecek misin?"

"Pek olası değil."

Gülüyor. "Hâlâ içimdesin." "Evet."

Gülümsemesi arsızlaşıyor ve biliyorum ki ellerim dolu olacak.

baştan çıkarıcı kadınım "Eğer orada kalacaksan, bunu tekrar yapabilir miyiz?" dediğinde.

Çenesini kavırıyorum, ona bakarken yüz ifademden erkek memnuniyeti akıyor, sikim yeniden sertleşiyor. "Oh Goldfinch, daha yeni başlıyoruz."

Bölüm 32

AUREN

Balkonun cam kapılarından dışarı bakarken *kulağımı* Slade'in göğsüne dayıyorum. Ölmekte olan gece, gökyüzünü boyayan bir ressamın darbeleri gibi, siyahı sessiz grinin tonlarına indiriyor.

Altımda, Slade uyuyor, eşit nefeslerinin temposu bir esintinin çekimi gibi. Oysa ben bir dakika bile uyumadım.

Her anını içime çektim, her dokunuşundan zevk aldım, onun her şeyinden keyif aldım. Şu anda, yaklaşan şafağın sessizliğinde, ruhum daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde tatmin oluyor.

Bu bana Highbell'de o güzel şiir kitaplarını okuduğumda hissettiğim duyguyu hatırlatıyor. Sanki aniden hayatı bir şarkı olarak duyuyormuşum gibi bir his, kavrayabileceğimden çok daha fazla derinliğe sahip bir varlık. Yaşadığım ya da düşündüğüm her şey aniden birleşiyor, anlam kazanıyor, daha büyük bir anlam ifade ediyor.

Burada, Slade'in vücudunun üzerinde uzanırken, tenimiz ortak bir sıcaklıkla birbirine bastırılmışken hissettiğim şey bu. Sanki hayatın perdesi aralanmış, bana daha büyük bir derinliği, bir anın canlılığını ve tüm bunların içindeki yerimi gösteriyor.

Sonsuza kadar burada
kalmak istiyorum. Ama
tabii ki kalamam.

Parmak uçlarım kök salmış güç iplerinin üzerinde geziniyor, solgun teninin altında salınan ince çizgileri izliyorum. Şimdi daha yavaşlar, halsizler, sanki onlar da doymuşlar ve uykuya dalmışlar gibi.

Bacaklarımızın birbirine dolanmasının, bedenlerimizin eğilmesinin, kolunun sırtıma dolanmasının tadını çıkararak kendime bir an daha saf bir hoşgörü veriyorum. O kadar mükemmel ki melankolikleşiyorum, hayatın bu şekilde devam etmeyeceğini bilmenin dehşetine düşüyorum.

Ama keşke olsa.

Gökyüzü yaklaşan şafağın karanlığıyla iyice bulanıklaştığında, sonunda kendimi kalkmaya zorluyorum. Onu uyandırmamak için bunu yavaşça yapmalıyım. Kurdelelerimi kullanarak kolunu altından kayacak kadar kaldırıyorum. Bir ses çıkardığında donup kalıyorum ama uyanmak yerine bacaklarını kaydırıyor. Bu fırsatı kullanarak yolun geri kalanında kendimi kurtarıyorum.

Dikkatli hareketlerle kırık yatağından kalkıp ayağa kalkıyorum, kurdelelerim de aynı şekilde nazikçe kayıyor. Şömine artık sadece için için yanan kömürlerden oluşuyor ve odanın soğuğu kollarımda diken diken oluyor.

Odanın etrafına saçılmış ekmek kırıntılarını toplayan kuşlar gibi, atılmış giysilerimi toplamaya başlıyorum. Vücudum ağrıyor, hem de çok ağrıyor ve güneş doğmadan önce odama dönüp banyo yapmak istiyorum.

Eldivenlerimi, elbisemi ve çoraplarımı çabucak giyiyorum, ardından botlarımı çıkarıp kolumun altına sokuyorum. Parmak uçlarımda kapıya yöneliyorum, elimle kolu kavriyor ve menteşelerin gıcırdamamasını umuyorum.

Kapıyı bir santim açtığımda ses çıkmayınca rahat bir nefes alıyorum, ancak bu nefes bir elin kapıyı tekrar çarparak kapatmasıyla ciyaklamaya dönüşüyor.

Döndüğümde karşımda çıplak ve *uyanık* bir Slade buluyorum. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Beni korkuttun!" Elimi koşu bandıma bastırarak uyarıyorum. Kalp.

Kollarını kavuşturdu ve kapıya yaslandı. içinde. "Neden gizlice çıkıyorsun?"

"Gizlice girmiyorum," diye cevap veriyorum. "Sadece seni uyandırmak istemedim. Neredeyse bir saattir uyuyorsun."

Dudaklarında şeytani bir sırıtış beliriyor. "Kimin suçu bu?"

Soğuk havaya rağmen yanaklarım hemen ısınıyor. "Senin!" Israr ediyorum. Düşünceli bir şekilde başını eğmiş gibi yapıyor. "Mmm, aynı fikirde değilim.

Oldukça doyumsuzdun. Hatırladığım kadarıyla birçok kez *tekrar gitmemizi* istemiştin."

Utanc içinde inliyorum, bu da onun sırıtmasına neden oluyor. "Geri gel yatak."

"Yapamam," diyorum başımı sallayarak. "Güneş doğmak üzere yakında."

Yeşil gözleri cam kapılara, kale duvarlarının üzerinden görebildiğimiz ufka kayıyor. "Bir kez daha sığabiliriz."

"Bir gece için yeterince sığdım," diye espri yapıyorum.

Slade gülüyor ve bu lezzetli ses ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. "Pekâlâ, giyinmeme izin verin, ben de sizinle odalarınıza kadar yürüyeyim."

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Sen neden bahsediyorsun? Bunu yapamayacağını biliyorsun."

Odanın öbür ucuna doğru adım atıyor ve benim dikkatim bir an için onun güçlü sırtına ve sıkı poposuna takılıyor, ta ki soyunma odasına girdiğinde ikisi de gözden kaybolana kadar.

Başımı sallayarak kapıyı açma ve dışarı çıkma fırsatını değerlendiriyorum.

Oturma odasının boş olmasını bekliyordum, bu yüzden Sahte Rip'i sandalyelerden birinde otururken, kucağında bir harita ve önündeki masada bir kahvaltı tabağı bulduğumda irkildim.

"*Her zaman* o kaskı ve zırhı mı giyiyorsun? Saat daha sabahın dördü."

Başını bana doğru bile çevirmiyor. "İnan bana, bu benim en sevdiğim görünüm değil," diye mırıldanıyor. "Yemek yemeyi ve işemeyi çok zorlaştırıyor."

Burnumu kıvırdım. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

Oturduğu sandalyenin arkasında asılı duran paltomu fark edince yanına gidip çekiştiriyorum ama ağırlığının altında kıpırdamıyor. "İnebilir misin?"

"Sanırım *ikinize de* bu soruyu sormama gerek yok," diye şaka yapıyor.

Ağzım bir karış açık kalıyor ama ben bir yanıt veremedim. Slade yarı giyinik, pantolonu kalçalarından aşağı sarkmış, siyah gömleğinin düğmeleri açık bir şekilde odaya giriyor. Doğruca Sahte Rip'e doğru yürüdü ve kafasının arkasına bir şaplak indirdi, kaskına lanet olsun. "Sabahın bu saatinde dilini çürüttürme bana."

Sahte Rip omuz silkerek kıkırdıyor, haritadan başını kaldırıp bakmıyor bile. "Sadece kızardığında teninin ne renge döndüğünü görmek istedim."

"Götlük yapma," diyor Slade gömleğinin düğmelerini iliklemeye başlarken, bakmaya bayıldığım tüm o seksi kaslarını gizleyerek. "Ondan özür dile."

Sahte Rip arkasına uzanıp ceketimi aldı ve bana uzattı. "Üzgünüm, küçük altın kız."

Oturup ayaklarımı botlarımın içine sokmadan ve bağcıklarını bağlamadan önce paltoyu kapıp üzerime geçiriyorum. Çevremden Sahte Rip'in Slade'e baktığını fark ediyorum. "Anladığım kadarıyla artık gitmiyoruz."

Slade'e bir bakış attığımda, yüzünün taş kesildiğini fark ediyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Sahte Rip, ama sesi biraz sertleşmiş. "O zaman beni gönderecek misin?"

"Henüz bilmiyorum."

Sahte Rip'in siyah kaskının arkasından bir küfür yükseliyor. "Kahretsin, bununla dalga geçemeyeceğimizi biliyorsun. Gidip görmemiz gerek-"

"*Biliyorum*," diye ısıtır Slade. "Bunu sonra konuşuruz."

Sahte Rip başını sallıyor ve benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor. Bu konuşmaya kulak misafiri olduğum için hem garip hem de meraklı hissederek botlarımın kalanını hızla bağlıyorum.

"Hazır mısınız?" Slade, ben sözümü bitirir bitirmez yanıma gelerek soruyor.

"Benimle gelemezsin."

Kaşlarını çattı. "Buradan kirli bir sır gibi tek başına sürünerek çıkman fikri hoşuma gitmiyor. Tedbirli olacağım."

"*Doğru*. Çünkü kimse Kral Rot'un sabahın dördünde koridorlarda altın dokunuşlarla süslü bir şekilde yürüdüğünü fark etmeyecek," diyorum homurdanarak. "Kimsenin görmemesi için yalnız gitmem gerektiğini ikimiz de biliyoruz."

Gözleri kısılıyor ve bir an için bir tür açmaza düşüyoruz. Sonra, gözlerini kaçırmadan, "Bize bir dakika ver." dedi.

Sahte Rip sinirli bir ses çıkarır ama ayağa kalkar ve odadan çıkıp balkona doğru ilerler.

Nispeten yalnız kaldığımızda Slade bir elini dağınık, kömür karası saçlarında gezdiriyor. Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki görüldüğü kadar yumuşak. Ama bir şey söylemek yerine tereddüt ediyor, kararsız görünüyor.

"Benimle yürümek istemeni anlayışla karşılıyorum ama ikimiz de bunun iyi bir fikir olmadığını biliyoruz. Gerçekten gitmem gerekiyor." Gözlerinde bir şey parlıyor ve kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Her şey," diye yanıtlıyor hayal kırıklığı içinde. "Buradan tek başına sıvışıp gitmen hoşuma gitmiyor. Ya Midas oradaysa?"

"Gelmeyecek," diye onu rahatlatıyorum. "Gücümü kullanmam gerekmedikçe gün içinde beni görmeye neredeyse hiç gelmiyor. Ve o zamandan beri benden kaçıyor..." Sözümü kesip dudağımı ısıtır ama Slade söylemediklerimi duyuyor, koyu yeşil gözleri yanağıma kayıyor.

"Sana bir daha dokunmasa iyi olur." "Dokunmayacak."

Yine de Slade yatışmış gibi görünmüyor. "Bana geri çekilmediğini söyle."

Kaşlarım kırışıyor. "Geri mi çekiliyorsun?"
"Pişmanlık duymuyorsun, değil mi?" diye soruyor, bakışları gözlerime yüz. odaklanmış

Demek mesele buymuş. Gözlerim yumuşar, sesim yumuşar. "Dün gece pek çok şeydi, ama pişmanlık bunlardan biri değil."

Nefes verirken omuzlarındaki gerginlik buharlaşmış gibi görünüyor. "Güzel. Seni bütün gün yatağa bağlamak gerçekten çok zaman alacaktı."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Buna cesaret edemezsin."

Yüzlerimiz aynı hizada olacak şekilde eğiliyor, o çok sevdiğim hınzır yaramazlık gözlerine geri dönüyor. "Hepiniz, her parçanız ve sizden vazgeçmiyorum, hatırladınız mı? Eğer bundan vazgeçmeye kalkarsan seni *kesinlikle* yatağa bağlarım. Kurdeleleriniz muhtemelen bunu yapmama yardımcı bile olur."

Alaycı imalar midemi bulandırıyor. Kurdelelerimle ilgili kısmı inkar bile edemiyorum, çünkü şu anda onun lanet bacaklarına doğru kaymaya çalışıyorlar. "Şey... çok yakında bana dokunamayacaksın," diye hatırlatıyorum ona.

Sıcak nefesi yanağımda geziniyor. "Bana biraz güven. Tenine dokunmadan bile seni tekrar yalvartabilirim."

Great Divine.

Yutkunuyorum, yükselen şehvet yumruğundan kurtulmaya çalışıyorum. "Şimdi gitmem gerek, yoksa güneş doğmadan önce banyo yapacak vaktim olmayacak."

Yüzümün kızarmasından memnun olmuş gibi görünerek doğruldu. "Önce biraz kahvaltı et."

Masaya doğru bakıyorum ve karnım guruldamak için o anı seçiyor, bu da Slade'in zaferle gülümsemesine neden oluyor.

"Bir kruvasan," diye yumuşadım.

"Ve biraz yumurta," diye ekliyor. "Ayrıca meyve. Belki biraz da jambon."

Gözlerimi devirerek dönüp şezlonga oturuyorum, Slade de hemen yanıma oturuyor. Ben etrafa yayılmış kruvasanlara bakarken o bir tabak kapıyor ve üst üste yığmaya başlıyor. Ben daha birini seçmeden tabağı elime tutuşturuyor ve ben şaşkınlıkla tabağa bakıyorum. "Bunların hepsini yiyemem."

"Elbette yapabilirsin. Ayrıca, vücudunuzu yenilemeniz gerekiyor. Dün gece çok fazla enerji attık," diyor sırtarak.

Şafaktan önce kaç kez kızarabilirim?

Slade çok daha yavaş da olsa kendi tabağından yerken ben cevap

vermek yerine karnımı doyurmayı tercih ediyorum.

Boğazımı temizliyorum ve başımı balkona doğru sallıyorum. "İçeri girmesine izin verecek misin? Dışarısı soğuk görünüyor."

Slade umursamaz bir tavırla, "O iyi," diyor.

"Hayır, değilim!" Sahte Rip camdan içeri sesleniyor, ancak korkuluklara yaslandığı yerden arkasını dönmüyor. "Yine lanet olası kar yağıyor!"

Slade sadece bir kahkaha atar ve yemeye devam eder.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz ama o ekmeğini ısırırken birkaç kez dikkatim dağılıyor, dudakları şekerle tozlanmış, ben de yalayıp yutmak istiyorum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen gitmene izin vermeyeceğim."

Gözlerim, içinde yemekle ilgisi olmayan bambaşka bir açlık barındıran alaycı bakışlarına takılıyor. Lokmamı bitirip tabağı bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Tamam, ben odama dönüyorum. Kahvaltı için teşekkürler."

Slade'in gözleri formumda geziniyor ve vücudum buna tepki veriyor, meme uçlarım çakıllanırken midem alçalıyor. Her saniye daha da aydınlanan pencerelere hızlı bir bakış attıktan sonra, "Önce biraz daha yemelisin," diyor. "Yeterince yediğini sanmıyorum."

"Hayır, gerçekten, ben..." Sözümü kesiyorum, gözlerim kuşkuyla kısılıyor. "Dur bir dakika. Sen... sen beni bilerek oyalamaya mı çalışıyorsun?"

Uzanıp sürahidен kendine bir şeyler doldurmadan ve bir yudum almadan önce tek bir göz kırpmıyor. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Sadece arkadaşılığınızdan hoşlanıyorum ve bence şafak sökene kadar kalmalısınız."

"*Oyalıyorsun*. Beni oyalıyorsun. Neden?"

Slade fazlasıyla masum görünmeye çalışıyor. "Sebebi yok. Peki... gün içinde yıkanmaya çalışırsanız, banyo suyunuzu sıvı altına mı yoksa katı altına mı çevirirsiniz?"

"Onu katı hale *getirebilirim* ama bu çok fazla güç gerektirir. Dokunduğum anda su sıvı altına dönüşür ve bu şekilde banyo yapılmaz. Bu yüzden gitmem gerekiyor. Altın suyuyla yıkanmak pek temiz olmuyor."

"Bu çok talihsiz bir durum," diyor ama sesinde bunun hiç de talihsiz bir durum olduğunu düşünüyormuş gibi bir ifade yok.

Gözlerim farkına vararak açılıyor. "Aman Tanrım, Slade! Yıkanamayayım diye beni geç mi bırakmaya çalışıyorsun?"

İnkâr etmek yerine, sapık piç sıırtmaya cüret ediyor. "I

Siz fae'lerin biraz vahŖi olduğunu söyledim. Kokumun her yerinde olması hoŖuma gidiyor. Orada kalmasını istiyorum."

İğrenmem gerekirdi ama *kokusunu* saklamamı istemesi midemde küçük bir takla attırıyor. "Kaba birisin." "Bunu zaten anlamıŖtık."

Küçük bir homurtu ile dönüp kapıya yöneliyorum. "Tamam, ben normal bir insan gibi yıkanmaya gidiyorum. Sen de aynısını yapmalısın."

Kederli bir i geçirdi ve beni kapıya kadar takip etti. "Tamam, ama bu akŖam kampa gel ve beni gr. Lu'ya seni gizlice çıkarmasını söylerim."

Ona tereddütlü bir bakıŖ attım. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." "Kimse görmeyecek. Güven bana. Seni dıŖarıda bekleteceğim. balkon." Gözlerinde bir eğlence pırıltısı parlıyor. "Nerede olduğunu bildiğini duydum."

İrkildim. "Sana bundan bahsetti mi?"

Dudaklarına bir sırtıŖ yayıldı. "Evet. Balkondan yle sarkmanın grdğu en komik Ŗeylerden biri olduğunu söyledi." Koluna vuruyorum ama bu sadece kıkırdamasına neden oluyor.

Slade benim için kapıyı açıyor ve tekrar yüzüme bakmadan önce bir anlığına baŖını dıŖarı çıkartıyor. "Temiz," diye onaylıyor.

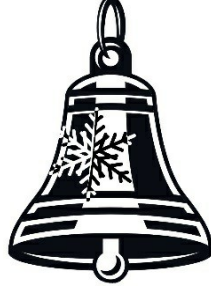
"TeŖekkr ederim."

Karanlık koridorda yürümeye baŖlarken gözlerini bedenimde hissedebilsem de yanından geçip gidiyorum.

"Bu gece, Auren," diyor sessizce ve kurdelelerimin uçları sesinin kenarındaki çökmekte olan vaatle bükülüyor.

Koridorun sonunda durup omzumun üzerinden ona bakıyorum, içimi yasak bir heyecan doldururken dudaklarımda gizli bir gülümseme beliriyor. "Bu gece."

Bölüm 33

KRALİÇE MALİNA

Jeo'nun parmakları rüzgârda savrulan saçları gibi kıpkırmızı, sanki soğuk affetmez pençesini avuçlarının arasına sokmuş ve sıkmış gibi.

Donmuş göldeki deliğin derinliklerine gömülmüş oltasını çekerken pencerenin önündeki yerimden onu izliyorum. Birkaç dakikada bir, sanki doğanın kendisi ona karşı çalışıyormuş gibi, yeniden oluşmaya çalışan buzu kesmek zorunda kalıyor.

Bir başka çekiştirmeyle, eli büyüklüğünde gri bir balık çırpınarak dışarı çıkıyor ve onu arkasından, zaten yakalamış olduğu küçük yığının üzerine fırlatıyor, yanları yükselip alçalmayı çoktan bırakmış.

Daha sonra sırtığı bir kenara bırakıp eğiliyor ve tüm balıkları, yemeğimizi tutmak için yeniden tasarlamadan önce bacadan kül çıkarmak için kullanılan teneke bir kovada topluyor.

Birkaç saniye sonra botları kapının pervazına vuruyor ve içeri girdiği anda buz gibi bir soğuk bastırıyor. Kış havasını dışarıda tutmak için kapıyı hızla arkasından kapatıyor ama ben pencereden başımı çevirmiyorum. Kovayı küçük mutfığa bıraktığını duyduğumda ya da ateşin önünde kurutmak için ağır çizmelerini çıkardığında bile.

Kir ve tozla kaplanmış, camı donmuş bu kirli pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. Diğer tarafındaki Highbell Kalesi'ni görmemi engelleyen karlı dağın ötesine bakmaya devam ediyorum.

Dört gündür bu güvenli evdeyiz. Kalemde kaçıp hiç bitmeyecekmiş gibi görünen taş bir merdivenden indiğimden beri dört gün geçti. Bacaklarım pes edecekmiş gibi hissedene kadar yürüdüm, gözlerim Sör Loth Pruiinn'in yolu gösterirken taşıdığı mum ışığına takılırken o karanlık tünel tarafından yutuldum.

Beşimiz o gece kimse peşimizden gelmeden ya da gizli geçidi keşfetmeden buraya ulaşmayı başardık. Güvenli evin yeri isyancılar tarafından keşfedilmedi. Yine de bu gizliliğin bedeli, takip edilmediğimizden emin olmak için geride kalan diğer iki muhafızım tarafından ödendi. Bizimle asla buluşmadılar ve muhtemelen şu anda bile o yaldızlı odada bir yerlerde katledilmiş olarak yatıyorlardır.

"Biraz uyudun mu?" Jeo arkamdan soruyor.

Kovadan birkaç balık çıkarıp küçük tezgahın üzerine koyarken ona bakıyorum. Kokusu burnumu hemen tıkıyor ve tiksintiyle kırıştırıyorum.

"Bunu yapmak zorunda mısın?"

"Açlıktan ölmek istemiyorsan, evet." Ses tonu ve saygısızlığı karşısında sırtım geriliyor, ama kızgınlığımı fark ettiyse bile bunu yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Çekmeceden bir bıçak alıyor ve balığı düzensiz darbelerle kesmeye başlıyor, derisini yüzerken etin yarısı kopuyor. "Uyuyor musun?" diye tekrar soruyor.

"O berbat yatak odasında dinlenemem." Gözlerim evin köşesine sıkışmış ahşap merdiven boşluğuna kayıyor, sanki söz konusu alana kadar her şeyi görebiliyormuşum gibi. Oradan nefret ediyorum. Pütürlü yatak, ısıdan çok duman çıkaran şömine, küf ve toz kokan çarşaflar. "Korkunç derecede cereyanlı."

Kaşlarının arasında bir çatıklık belirliyor ve ağzı sıkılıyor. "Bu ev eski ama sahip olduğumuz için şanslıyız."

Acı, pürüzlü bir kahkaha şeklinde yükseliyor. "Şanslı mı? Bir hafta içinde kalemi ve Highbell'in kontrolünü kaybetmiş olmamın *şans olduğunu mu düşünüyorsun?*"

"Ben öyle demedim-"

"Ben Altıncı Krallık'ın gerçek hükümdarıyım," diye araya giriyorum, gözlerim de renkleri gibi buz gibi. "Bu Tyndall'ın şehre yaydığı zehir, o kadar ki *evimden* zorla çıkarıldım. Bu sefalet köşesinde saklanmak zorunda kaldım."

"Doğru." Sanki tamamen başka bir şeyi kesip biçmeyi hayal ediyormuş gibi balığı kesip biçmeye başlarken bıçağı yere vuruyor. "Burası sizin için yeterince lüks olmadığı için üzgünüm Majesteleri."

Soğuk bir yanık gözlerimi yakmaya başlıyor. "*Affedersiniz?*" Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret eder?

"Etrafına bak," diyor, bıçağı sanki bir uzantıymış gibi sağa sola savurarak

elinin. "İsyancılar sarayınızı ele geçirdi. Kendi askerlerinin çoğu sana sırt çevirdi. Sadece birkaç haftadır burada tek başına hüküm sürüyorsun ve bak neler oldu."

Çene kemiğim buz gibi. Dişlerimi bir kez daha sıkarsam paramparça olacak. "Bunların hepsi *Tyndall'ın-*"

"Evet, hepsi *onun* suçu," diye araya giriyor Jeo, dönüp bana tamamen bakıyor. İlk kez dudaklarının ne kadar çatladığını, yüzünün pürüzsüz derisinin, dışarıda balık tuttuğu saatler boyunca kışın rüzgârlı ellerinden yediği tokatlar gibi, pembe çizgilerle nasıl pürüzlü hale geldiğini fark ediyorum.

Ve o çizgilerde, o soyulan deride, gözlerinin altındaki halkalarda bunu görüyorum. Onun zihninde nasıl *küçüldüğümü*. Highbell'de olsaydım, güzel elbiselerimi giyseydim ve başımda opal tacım olsaydı, benimle bu şekilde konuşmaya cesaret edemezdi.

Ama ben buradayım. Kendi şatomdan kaçtım, bir sandıkta bulunan ve güveler tarafından yarısı yenmiş onlarca yıllık kıyafetler giyiyorum. Hizmetçim yok, aşçım yok, danışmanım yok, tacım yok, *kalem yok*.

"Bir kraliçenin eyeri onunla bu şekilde konuşmaz," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum, dilini tutması için onu uyarıyorum.

Kızarıklık, günlerdir giydiği tunik ve paltosunun gerilmiş yakasından boynuna doğru ilerliyor. Ama çilli tenini boyayan utanç değil, öfke. "Bu *eyer* seni doyurmak, ısıtmak ve rahat ettirmek için gece gündüz çalışıyor, seninse tek yaptığın oturup şikâyet etmek ve bir şeyler *yapmak* yerine bu kirli pencereden dışarı bakmak!" diye tükürüyor.

Ona bakarken şok, soğuk bir hava gibi dudaklarımın önünde birikiyor.

Bir an sonra öfkesi azalıyor, mavi gözleri bir santim yumuşuyor. Bu yüzden ondan daha da nefret ediyorum. "Her şeyin sana sunulmasını bekleyip sonra da sunulmadığında sinirlenemezsin," diyor sessizce.

"Bacaklarımı nasıl açacağımı ve geçimimi nasıl sağlayacağımı soracak olursam sana danışırım Jeo," diyorum soğuk bir şekilde. "Ama iş hükümdar olmaya gelince, bana tavsiye vermek için fazlasıyla yetersizsin."

Dudaklarını kaldırmadan gülüyor, sesinde hiçbir neşe yok. "Elbette. Ne kadar aptalım."

Jeo bıçağı yere çarptı ve kapıya doğru yürüyüp gitmeye hazırlandı.

"Nereye gidiyorsun?" Talep ediyorum.

Karda kabuk bağlamış paltosunu ve botlarını giymek için durur. "Dışarıda durup soğukkanlı balıkları yakalamaya çalışmayı tercih ederim. Daha iyi arkadaşlık ediyorlar."

Küçük öfke nöbetini görmezden geliyorum ve çoktan parçalamaya başladığı balıkların hala tezgahın üzerinde yattığı, ağızlarının açık olduğu ve kılçıklarının vücutlarından ayrıldığı mutfağa doğru ilerliyorum. "Akşam yemeği ne olacak?"

Jeo düğmelerini iliklerken omuz silkiyor. "Ben bir aşçı değilim, sadece bir eyerim, değil mi?" Sör Pruinn'e bakıyor, o da ateşin yanında oturmuş, hiç utanmadan konuşmalarımızı izliyor. "Belki tüccar bir değişiklik yapıp kışını kaldırabilir?"

Başka bir şey söylemeden, bir çocuk gibi kapıyı arkasından çarparak kendini karın içine bırakıyor. Onun uzaklaşmasını, gölün kenarına inip gözden kaybolmasını izlerken boğazımdan bir ses yükseliyor.

Midem sıkışıyor.

Ayak sesleri geliyor ve ardından bir çift el omuzlarımda beni döndürüyor. Bakışlarım bir çift soluk elin üzerine düşüyor. "Çözün beni, Sör Pruinn."

Gümüş gözlü tüccar uyarıma rağmen neşeyle gülümsüyor. Bırakmak yerine koluma dokunuyor ve beni küçük mutfaktan uzaklaştırıp ateşin önündeki oturma alanına çekiyor. "Kraliyet eyerinizi geri dönecek. Sadece biraz stres atmaya ihtiyacı var. Gelip ayaklarınızı dinlendirmelisin."

Alevlere en yakın sandalyenin sert minderlerine oturmama rağmen, "Elle tutulmaktan hoşlanmıyorum," diyorum. Şömineyi gece gündüz odunluktaki kütüklerle beslememizin bir önemi yok. Hiçbir yakıt bana o turuncu titreşimleri hissettiremez. Highbell'den çıktığım andan beri tenimde biriken ürpertiye kaybetmedim.

Sör Pruinn karşımdaki sandalyeye yerleşti ve tozlu raftaki anlamsız koleksiyondan bir kitap okumaya başladı. Bir an için sadece beni izliyor, bir bileğini dizine dayamış, dirseğini kolçağa dayamış, böylece eliyle başını destekleyebiliyor. Onun bu boş ilgisi beni rahatsız ediyor. "Ne?"

Nikel gözleri parıldıyor gibi. "Bunların hiçbirini hak etmiyorsun. Hem de hiç.

heps

i." İçime attığım savunma düğümleri hafifçe gevşiyor. Boştaki elini odanın içinde gezdiriyor. "Bir kalede olmalısın, Size tapan ve saygı duyan tebaayı yönetmek."

"Tabii ki yapmalıyım," diye cevap veriyorum, daha dik oturarak. "Kocam olmasaydı ben de olurum."

"Kendine ait olmayan bir mirasçıya sahip çıkmanı istedi."

Burun deliklerim alevleniyor, içimde şok dalgaları dolaşıyor. "Bunu nereden duydu?" Bir soru değil, bir cevap talebi.

Emrim altında sinmiyor. Bunun yerine, soluk saçlı tüccar gülümsüyor. "Birçok şey duydum. Bu yüzden benimle görüşmeye devam ediyorsun, hatırladın mı?"

Koltuğumda arkama yaslanıyorum, altımdaki minderin sanki samanla doldurulmuş gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. Bu güvenli evin ne kadar uzun zaman önce inşa edildiği umurumda değil, önceki hükümdarlar burayı, buradan kaçmak zorunda kalabilecek kraliyet mensuplarına layık eşyalarla donatmış olmalıydı. Bu korkunç yerden çıkar çıkmaz, burayı tamamen yenileteceğim.

"Yeterince duymadın," diye suçluyorum. "Neler olduğunu bana daha önce anlatabilmeliydin, Tyndall'ın böylesine şiddetli bir anlaşmazlığı yaymak için habercisini nasıl kullandığını."

"Birkaç gün erken olsa da fark etmezdi. Sonuç aynı olurdu."

"Bunu bilemezsin," diye çıkıştım. "Akıntıyı tersine çevirebilirdim. Highbell benim. Tek istediğim bu ve buna sahip olacağım."

Öne doğru eğilir. "Biliyor musun, en çok istediğin şeyi elde etmenin başka bir yolu daha var."

Bakışlarımız yine çarpışıyor, buz mıknatısları delip geçiyor. "Senin sözde kader okumandan bahsetmeyeceğim. Daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim, Yedinci Krallık'tan geriye hiçbir şey kalmadı."

Pruinn bir omzunu kaldırıyor, kıyafetleri her nasılsa hâlâ kusursuz görünüyor. "Büyü yalan söylemez."

"Büyüde çok şey var Sör Pruin, onu kullanan insanlar da öyle. Eğer bunu henüz öğrenmediyseniz, aptalsınız demektir."

Bana bakarken sessiz, ama ben onun değerlendirmesinden başımı çevirmiyorum.

Omuriliğimdeki donmuş çeliği görmesine izin vererek onunla yüzleşiyorum.

"Bir kraliçe krallığını korumak için ne gerekiyorsa onu yapar," diyor sonunda, eliyle kapıya doğru işaret ederek. "Eyeriniz bunu anlamayabilir ama ben anlıyorum."

"Sen falcılıkla uğraşan gezgin bir tüccarsın. Hiçbir şey bilmiyorsun."

Yakışıklı yüzünde bir gülümseme beliriyor, sert bir sırıtış anlaşılmaz bir ifadeye dönüşüyor. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Ses tonundaki duruş beni rahatsız ediyor, sanki saygıdan değil de hayal kırıklığından erteliyormuş gibi. Kitabını eline alıyor ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yeniden okumaya başlıyor. Sanki kokuşmuş balık kokusu hala

O kovanın içinde oturmak onu rahatsız etmiyor ya da burada kapalı kalmamız hiç rahatsızlık vermiyor.

Sinirimi çiğniyorum. Somut bir şey haline geldi, arka dişlerimin arasında bir kama. Ne kadar kemirirsem kemireyim, hala orada duruyor ve çenemi ağrıtıyor.

Birkaç dakika sessizlik oldu ve sert bir minderin üzerine oturup çiğnemekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Sesler kafamın içinde dönen monotonluğu bozuyor ve tam iki muhafızım eve girerken başımı kaldırıyorum. Kar, çamur sıçramaları gibi üzerlerinden düşüyor, ıslak kümeler zemine sızıyor.

Yüzleri kırılğan, kaşlarına buz yapışmış, ağızlarına ve burunlarına sardıkları eşarpların ardında yanakları kızarmış. Jeo arkalarından içeri girip kapıyı kapatıyor ve ben de beklentiyle ayağa kalkıyorum.

"Eee?" Buzlu pelerinlerini çıkarıp masanın yanına asmaya başladıklarında soruyorum

Ateş.

İlk olarak Tobyn adındaki sarı saçlı olan eğilirken, daha yaşlı olan Nile bir tanesi, botlarını çıkarmak için eğiliyor.

"Fark edilmedik kraliçem," diyor Tobyn, hâlâ biraz nefes nefese.

"Peki şehirde ne öğrendin?" Bastırıyorum. "Hâlâ ayaklanıyorlar mı? Kaleyi ne tür bir güç ele geçirdi?"

"Değiller," diyor Nile, ağır ayakkabıları gümbür gümbür yere inerken.

Ona göz kırpyorum ve Tobyn'le paylaştıkları bakışı fark ediyorum. Şehirden dağın arkasındaki küçük gizli merkezimize kadar karda kilometrelerce yol yürümüş olmaları umurumda değil. Ne bulduklarını öğrenmek için on iki saatten fazladır bekliyorum. "Açıkla."

"Buyurun." Jeo gelip teneke bardaklarda dumanı tüten çayı adamların ellerine tutuşturuyor. Her iki muhafız da ona teşekkürlerini mırıldanıyor. "Oturun, muhtemelen devrilmeye hazırsınız." Fincanların yarısını içip ateşin yanına oturmak için acele etmediklerinde sabırsız bir iç çekişi bastırıyorum.

Hoşnutsuzluk dolu bakışım Jeo'nun yüzünün yan tarafına düşüyor, ancak profiline bir ayaz gibi yapıştığını hissedebileceğini bilsem de bunu kabul etmek için dönmüyor.

"Ne bulduğunu bilmek istiyorum." Ses tonum yıpranmış bir çark gibi sinirimi bozuyor. "Müttefiklerime haber göndermem ve soylu evlere askerlerini bana getirmeleri için emir vermem gerekiyor. Son kılıca kadar ihtiyacım olacak ama hepsi toplandığında Highbell'i geri alabilirim."

Gerginlik, muhafızlar arasında keskinleştirilmiş bir ip gibi çekilir.

"Majesteleri," diye söze başlıyor Tobyn, böcek yutmuş gibi görünüyor. "Kral Midas kuvvetler gönderdi..."

Vücudum hareketsiz kalıyor. "Güç gönderdi de ne demek?" Haykırıyorum. "Ordusunun geri kalanı onunla birlikte Beşinci Krallık'ta. Buraya bu kadar çabuk gelmiş olamazlar."

"İzin verirsiniz?" Sör Pruinn araya giriyor. Bana keskin bir bakış atarak, "Kral Midas'ın sizinle yaptığı anlaşmayı iletmesi için habercisini gönderdiğini, bunu kabul etmeyeceğinizi büyük olasılıkla bildiğini ve böyle bir yanıtla hazır olduğunu size bildirmiştim. Habercisini ve muhtemelen diğerlerini şehirdeki anlaşmazlığı hızlandırmaya yardım ettirdi. İsyanı yayma öngörüsüne sahip olduğuna göre, onu söndürmenin de bir yolunu bulacağına inanmak büyük bir sıçrama olmaz."

Keskin tırnaklarım kolçağın tahtasına batıyor. Ses tonum o kadar düzgün, o kadar sessiz ki, odadaki herkes gergin bir çizgide geriliyor. "Bana Tyndall'ın *planladığı* bu isyanın, her şeyi planlayan kişi tarafından kolayca bastırılabilceğini mi söylüyorsunuz?"

"Tüm bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum..." Tobyn başının arkasını gergin bir şekilde kaşıyarak şöyle diyor. "Ama ayaklanmaların kontrol altına alındığını doğrulayabiliriz. Görünüşe göre Kral Midas'ın kuvvetleri kaleyi yeniden ele geçirdi, çoğunu tutukladı ve isyancılar geri çekildi. Kral daha sonra şehrin yıkımındaki rolünü bırakan herkese ödeme yapmayı teklif etti ve bazılarının Beşinci Krallık'a taşınmasına izin veriyor."

Ayağa fırlıyorum ve pencereye doğru koşuyorum, yumruklarım yanlarımda o kadar sıkı ki kemiklerim kırılacakmış gibi hissediyorum.

"Majesteleri?"

Kirli camlardan dışarı, donmuş suyun ötesine, dağın arkasına bakıyorum. Arkasındaki kalemi bulmak için buz, kar ve kayaların arasından sıkıcı bakışlar atıyorum.

Onu benden aldı. *Tekrar.*

Tahtım, tacım, kalem, evim.

O *burada* bile değil, ama yine de onu altından çekip almayı başardı.

Ben.

"Müttefiklerime haber gönder," diyorum arkamı dönerek. "Yemin edenlere

Colier'lere sadakat. Tyndall çok fazla kuvvet göndermiş olamaz, eğer bir kısmını Beşinci'de tutuyorsa. Onların adamlarıyla orayı geri alabilirim, yapabilirim-"

Tobyn başını sallayarak sözümü kesti. "Kraliçem, soylular

çoktan Beşinci'ye kaçtı ve..."

"Ve ne?" Dişlerimi sıkarak talep ediyorum.

Tobyn, Nile ile bir bakış daha paylaşıyor ve dikkatim yaşlı muhafızda toplanıyor. Sanki inecek bir darbeyi bekliyormuş gibi doğruldu ve şöyle dedi: "Dün halka bir duyuru yapıldı. İsyancıların saldırısında suikasta uğradığınızı söylediler. Açıklamanın üzerinde Kral Midas'ın mührü vardı."

Suikaste mi uğradı? "Benim öldüğümü mü iddia ediyor?" Dedim ki, sesim tizleşti. "Evet, Majesteleri."

Bazıları öfkenin yakıcı olduğunu söyler. Benimki öyle değil.

Benimki katı buza dönüşüyor. Kristalleşiyor, içimin her santimini kaplayan don parmaklarına ulaşıyor, sinirlerimi soğutuyor, soğukluk ifademi kaplıyor.

"Bir at arabası ve birkaç at getirebildik," diye geveliyor Tobyn.

"Kraliyet arabası değil ama zaten öyle olsa dikkat çekerdi. Şehir tanımadığımız muhafızlarla kaynıyor. Kime güvenebileceğimizi bilmiyoruz. Eğer bu duyuruyu kral yaptıysa... ne demek istediğimi anladıysanız, ölü *kalmanızı sağlamaya kararlı olduğunu* varsaymak zorundayız. Seni buradan götürebiliriz. Seni güvenli bir yere götürebiliriz."

"Hayır." Dışarıda esmeye başlayan rüzgârla birlikte başım da sallanıyor. "Dışarı atılmayacağım!"

"Malina," dedi Jeo nazikçe. "Her şey bitti."

Gözlerim ona ve onun korkakça sözlerine kayıyor ve maskem çatlayarak altındaki öfkeyi ortaya çıkarıyor. "*Henüz bitmedi.*"

Bana doğru yürüyor, hayal kırıklığına uğramış endişesi gözlerinin mavisine yansıyor ve bu acıma ifadesinden nefret ediyorum, elleri kollarımı kavradığında nefret ediyorum. "Her şey bitti Malina," diye tekrarlıyor sessizce. "Şehri, askerleri, müttefiklerini geri aldı. Az önce senin öldürüldüğünü ilan etti. Bunu da yapmadan önce gitmen gerekiyor."

"Son kez söylüyorum, sen bir *eyersin*," diye tükürdüm. "Sen benim altımdasın, binilmek için satın alındın. Bir fahişe, bir kraliçenin ne yapacağını dikte edemez!"

Elleri düşüyor, damlanın ağırlığı ayaklarımıza çarpıyor, yankısı bacaklarıma kadar geliyor.

Belki daha sonra yüz ifadesinde gördüğüm acıyı umursayabilirim ama şu anda ona bakarken hiçbir şey hissetmiyorum.

"Sen kesinlikle soğuk bir kaltaksın, Malina."

Dışlerimi sıkıyorum. "Bu senin için
Kraliçe." Bana mizahsız bir kahkaha
atıyor. "Öyle mi?"

Şaşırmış bir halde ona ters ters bakıyorum. Sert bir yanıt veremedi
pencerenin önünden geçen bir gölge dönmeme neden oldu. "O da neydi
öyle?"

Odadaki hava hemen değişir, herkes gerginlikten gerilir.

Jeo dışarı bakmak için hareket ediyor, daha iyi görebilmek için kolunu
cama sürtüyor.

Arkamda muhafızlar ayağa kalkmış, harekete geçmişlerdi bile. Nile kapıya,
Tobyn arka pencereye gidiyor.

"Bir şey görüyor musun?" Ben soruyorum.

Tobyn, "Hayır, hiçbir şey," diye cevap verir. "Dışarı çıkıp çevreyi
kontrol edeceğim."

Kapıyı açıyor, rüzgâr ve kar eşiği dövüyor, sonra da iterek kapatmayı
başarıyor.

Dışarı bakmak için pencereye doğru yürüyorum ama Jeo beni
durduruyor. "Bekle."

Kolunu kenara itmeye başlıyorum ama bunu yapamadan Tobyn'in
dışarıdan gelen çığlık sesi beni olduğum yerde donduruyor. Kalbim duruyor,
kağıt inceliğindeki nefesim incelmış dudaklarımdan hışırdayarak geçiyor.
Yine de dağlarda yankılanan kan dondurucu çığıktan daha da kötüsü, onu
takip eden şey.

Ölüm sessizliği.

"Yüce İlahi..." Jeo nefes alır, yüzündeki tüm kan çekilmiştir.

Korkunç bir korku beni tüketiyor, uzuvlarımı kilitliyor, ayaklarım
yerinde donmuş buz kütleleri gibi. Tobyn'in kesik çığığı kulaklarımda
yankılanıyor.

Jeo panjurları kapatırken Nil kapıya doğru koşar ve sürgüyü aşağı atar.
"Majestelerini arabaya götürmeliyiz!"

Pruinn bir anda yanımda beliriyor, her zaman yanında taşıdığı çantasını
omzuna atmış.

"Başka çıkış kapısı yok," diyor Jeo, elinde hançeri ve parmaklarını
sertleştiren endişesiyle. "Dışarıda kaç adam olabileceği hakkında hiçbir
fikrimiz yok."

"Araba ne kadar uzakta?" Pruin sorar.

Nile başını sallar. "Çok uzak değil. En fazla yirmi metre. Atları
odunların bulunduğu çatının çıkıntısının altında bırakmaya çalıştık."

Jeo dudaklarını yalıyor, gözleri arkamızdaki panjurlu pencereye takılana
kadar düşünürken yerinde dönüyor. "Tamam, birimiz kapıdan çıksın, diğerleri

de kraliçenin pencereden çıkmasına yardım etsin. Arabaya en yakın yer orası ve bunu beklemeyeceklerdir. Onu her açıdan koruyacağız," diyor ve sanki bedeni zihnini ikna ediyormuş gibi başını sallıyor.

Nil acımasızca başını sallar. "Ben kapıdan geçeceğim, siz ikiniz Majestelerini

arabaya."

Adamlar aralarında bakışırken, omuzlarıma ağır ve korkunç bir şey çöküyor. "Beni öldürmek için adam gönderdi," diye nefes alıyorum. "*Benimle* evlenerek kral olan o kibirli piçin beni öldürtmeye cüret ettiğine inanamıyorum!"

"Malina!" Jeo tersledi. "Senin kızgınlığın için zamanımız yok. Bunun için *tek bir şansımız* var, tamam mı? Yoksa hepimiz Toby'n gibi ölürüz."

Pruinn ve Nile pencereden dışarı bakıp aceleyle yaptıkları planları fısıldarken onlara geri döner.

"Hazır mısın?"

Jeo'ya uyuşukça göz kırpmıyorum, çünkü hayır, hazır *değilim*. "Burada kalmalıyız."

"Kalırsak ölürüz, Majesteleri. Burada sizi savunacak yeterli sayıda insan yok. Kaçmak tek şansımız," diyor Nile.

Onay vermemi beklemiyorlar. Jeo elimi tutuyor ve sıkıyor. "Başını eğ ve koşmaya devam et, tıpkı eskisi gibi.

Tamam mı?"

Başım ağırlaştı, vücudumun ne yapacağını bilemediği adrenalin yüzünden görüşüm tünelleşti.

Nile kapıda pozisyon alırken, Prui'n ve Jeo birlikte çalışarak panjurları dikkatlice açıp dışarıya bakabildiği kadar bakar. "Hiçbir şey yok," diye onaylıyor Prui'n. "Araba da orada duruyor."

Jeo muhafıza bakar. "Harekete geçin." Her şey çok hızlı geliyor.

Nile, Jeo ve Prui'n'in pencereden içeri girdiği sırada olabildiğince çok gürültü çıkararak mandalı açar. Ardından Jeo pencereden atlarken Nile kılıcını havaya kaldırmış ve ağzından tehditler savurarak açık kapıdan içeri koşar.

Jeo diğer tarafa geçtiği anda, adamlar tarafından aynı anda itilip çekiliyorum. Devriliyorum, eyerimin elleri belimi kavırıyor ve beni yolun geri kalanına doğru çekiyor. Ama zorla dışarı çekilirken elbisemin etekleri pencerenin tırtıklı kenarlarına takılıyor ve cam kesilerek derimdeki yırtıklardan kan fişkırmasına neden oluyor.

Tam acı dolu bir tıslama sesi çıkarıp dışarıda ayaklarımın üzerine düştüğümde, bir çığlık havayı deliyor.

Nile.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, bağırış yankılanır ve uzar, ta ki aniden kesilene kadar

Hayatın onunla kesildiğini bildiğiniz bir şekilde.

Damarlarımda korku ve dehşetle Jeo elimi tutuyor, tam o sırada Pruinn arkamdaki pencereden atlıyor. Sonra hepimiz arabaya doğru koşuyoruz, ayaklarımız dizlerimize kadar gelen karın içinde kayıyor. Atlar tepiniyor, kafaları titriyor, korku dolu kişnemelerle çılgınca nefes alıp veriyorlar. Pruinn yanımdan hızla geçip sürücü koltuğuna atlıyor ve hayvanlar kaçmadan önce dizginleri tutuyor.

"Acele et Malina," diyor Jeo, neredeyse beni karda sürükleyerek arabanın arkasına götürüyor. Tam ellerim sert tahtaya dayanmışken ve onun elleri beni kaldırmaya yardım etmeye gelmişken, çevremde karanlık bir şey hareket ediyor. Başımı tam zamanında çevirdiğimde evin yan tarafında bir gölgenin hareket ettiğini görüyorum ve dehşet omurgama saplanıyor.

"Jeo..."

Elinde hançeriyle dönüp duruyor ama hiçbir şey yok. Gözlerim etrafa dalıyor, çünkü bir şey gördüğümü biliyorum, ama gölge gitmiş ve-
Şurada.

Gözlerim sol tarafa doğru kayarken, evin gölgelerinden garip siyah dumanlar yükseliyor. Yavaşça dağılıp, yüzünde kukuleta olan bir adama dönüşmesini korkudan donmuş bir halde izliyorum. Adam karanlık bir örtü ile örtülmüş gibi görünüyor, sanki gölge ona yapışmış gibi. Elindeki kılıç bile gizlenmiş, kenarlarından damlayan taze kan tehditkâr bir tehdit gibi yere düşüyor.

Jeo arkasını döndü ve beni sertçe itti. "GIT!"

Bedenim öne doğru devriliyor, kalçam arabanın kenarına çarpıyor, başım donmuş tahtaya çarpıyor. Dizginler Pruinn'in elinden bir kırbaç gibi şaklarken yolun geri kalanına tırmanıyorum. Araba ileri doğru yalpalıyor ve Pruinn'in boğuk "Ya!" sesiyle bir tutamak bulmak için çabalıyorum.

Jeo peşimizden koşuyor, arabadan sadece bir adım ötede ve arka çıkıntıyı tutmayı başarıyor. Yine de adam hemen peşinde, hızla ilerliyor. Gölge vücutuna uyum sağlayıp eriyor, böylece çevresine karşı neredeyse görünmez oluyor, hem karanlığı hem de ışığı bozarken mükemmel bir şekilde karışıyor.

Jeo kalın karda neredeyse tökezliyordu ve saniyeler içinde atların hızının ona şansını kaybettireceğini biliyordum, o da bunu biliyordu. Kararlı bir homurtuyla kendini ileri itiyor ve kenara tutunmayı başarıyor.

Ancak tam kendini yukarı çekmeye başladığında, havada bir kılıç beliriyor ve onu kullanan görünmez iblis tarafından havada tutuluyor. Adını söylemek için ağzımı açtım.

ama artık çok geç.

Jeo'nun sırtına ve göğsüne saplanırken çıkardığı ses, bir çığlıktan önceki soluk gibi.

Eyerimin geniş mavi gözleri bana kilitlendi. Şokla, korkuyla. ile
Ölüm.

Jeo'nun elleri arabanın arkasından kayıyor, kan ceketini lekeliyor ve olduğu yerde sendeliyor. Araba onsuz ilerlemeye devam ediyor ama bakışları benimkine takılı kalıyor, ikimizin de yüzüne korku kazınmış durumda.

Sadece bir saniye sonra, kapüşonlu gölge adam kılıcını eyerimin sırtından çekerek Jeo'nun ağzından bir çığlık kopmasına neden oldu.

Vücudunda açılan delikten kan damlıyor, lekeleniyor, sızıyor, rengi saçlarıyla mükemmel bir şekilde eşleşiyor.

Jeo'nun çığlığı dizleri kara gömülürken kesiliyor. Bir saniye daha bana bakıyor ve sonra yüzüstü kara düşüyor ve bir daha kalkmıyor.

Atlar artık hızlandı, o kadar hızlı gidiyorlar ki neredeyse beni arkadan savuracaklardı ama tutunuyorum, Jeo'nun yattığı yere bakarken gözlerim donuyor.

Bunun bir şok olduğunu biliyorum ama çığlık atacak, fısıldayacak nefesim yok. Dilim ağzımın çatısına yapışmış, onun adını söyleyemiyorum. Tek yapabildiğim Jeo'nun parçalanmış bedeninin yanında gölge ve ışığın birlikte dönerek sorumlu adamı gizlemesini izlemek. Büyü, cezalandırıcı rüzgârın bile dokunamadığı, ölümcül bir sakinlikle sarılıp dağılıyor.

Tobyn ve Nile güvenli evin önünde Ölüm tarafından ekilmiş ürkütücü bir bahçe gibi kıpırdamadan yatıyorlar. Kanlarının kök saldığı, toprağın hayatlarını ıslattığı ve sonlarını filizlendirdiği yere dikilmişlerdir.

Pruinn atlara acele etmeleri için tekrar bağılıyor ve suikastçının gücü havada kayboluyor. Menace'ın ete kemiğe bürünmüş hali gibi orada dururken nefesimi içime çekiyorum. Ne beni öldürmek için gönderilmiş bir asker birliği, ne de bir grup cani. Sadece şeytani gücün etrafında kıvrıldığı tek bir ölümcül adam.

Adam kapüşonunu yavaşça geri çekiyor ve sonra iki tonlu deriden oluşan yamalı bir yüzden beni izleyen karanlık gözlerini görüyorum. Sanki o da ışık ve gölgeyle oynuyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve ben bakışlarımı ayıramıyorum, safra boğazımla savaşırken bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bana tehlikeli bir vaatle bakıyor, ama ben de ona bakıyorum.

Sen, ikimiz de öyle diyoruz.

Sen.

Sonra araba kayalık bir kar tepesine doğru keskin bir viraj alıyor ve onu göremiyorum, atların yere çarpan toynaklarının sesi bir şekilde Jeo'nun dizlerine benziyor.

Çok uzaklarda, kalenin çan sesinin dağlarda yankılandığını duyuyorum; bu, şiddetlenmeye başlayan fırtına için bir uyarı. Fırtına buz ve rüzgârla şiddetlenecek ve sabah olduğunda Jeo'nun bedeni gökyüzünün sakladığı ve yerin çaldığı bir kar yığınının başka bir şey olmayacak. Sabah olduğunda, Highbell tekrar elimden çıkmış ve onu elde etmek için beni kullanan adamın kontrolü altına girmiş olacak, ben ise onun beni yok etmek için gönderdiği gölgeden kaçmak zorunda kalacağım.

Daha önce hiç bilmediğim bir öfke, buzullaşan bir denizin pürüzlü dalgaları gibi sertleşiyor, çözülmesi mümkün olmayan bir donmaya takılıp kalıyor. Kar fırtınası vurduğunda, farkına bile varmıyorum. İçim onu hissedemeyecek kadar soğuk.

Bölüm 34

AUREN

Ölüler gibi uyuyorum, o kadar derin uyuyorum ki kendimi bilince çıkarmak için yerin altı metre altından tırmalamak gibi bir şey. Ama bunu yapıyorum, çünkü bilinçaltım bir şeylerin yolunda gitmediği konusunda beni uyarıyor.

Bulanıklaşan gözlerimi aralayıp, uykunun son kırıntılarını da atmaya çalışarak, duyularım karıncalanarak doğruluyorum.

Loş yatak odamda bir hareket yakaladığımda, gözlerim davetsiz misafirin üzerine düşmeden önce bir an panik yaşıyorum.

"Lu?" Sesim cılız ve çatlak, ama Gazap'a kuşkuyla bakıyorum. Ayaklarını uzatmış ateşin önünde oturuyor, bir elinde kitap, diğerinde şarap kadehi var.

Bana bir bakış attı. "Yeterince uzun sürdü. Güneş bir saat önce battı. Horluyordun."

Utançtan kızgın bir şekilde "Değildim" diye homurdanıyorum. Muhtemelen öyleydim.

Bakışlarımı balkona ve pencerelere çevirdiğimde Lu'nun haklı olduğunu, bütün gün boyunca uyuduğumu görüyorum. Şafaktan önce banyo yapmakla kalmadım, güneş tam tepedeyken kendimden geçtim ve o zamandan beri uyuyorum. Slade'in ilgileri beni en iyi şekilde yıprattı.

Yüzümü ovuşturarak yorganı geriye itiyorum ve ayağa kalkıyorum, kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, her tarafımda küçük sızılar hissediyorum. Gerçi bunların egzersizlerimden çok gece aktivitelerimle ilgili olduğunu düşünüyorum ve anılarım canlandıkça yüzümün kızarmasını engellemek zorunda kalıyorum.

"Buraya nasıl girdin?" Lu'nun yanında dolaşırken soruyorum, sadece şarabımı içmekle kalmıyor, aynı zamanda hizmetçilerin gönderdiği yemek tepsime de el atmış. Ateşimi de yakmış olmalı, çünkü sıcacık ve pırıl pırıl yanıyor.

Karşısındaki sandalyeye çöktüm ve yemek kalıntılarına baktım.

tepside. Görünüşe göre Lu et parçalarına ve kasede ne varsa ona yardım etmiş. Geriye kalan tek şey bir çikolatalı çörek, biraz taneli meyve ve bir ısırik alınmış tarçınlı bir sandviçin yarısı.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Yemeğimi beğendin mi?"

Omuz silkiyor. "Daha kötülerini de yedim. Ama bu krallık neden her şeye şeker atmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor, asla bilemeyeceğim. Şehirde sığır yahnisi sipariş etmişim ve şurupla boğulmuştu."

Çörekten bir ısırik alıp su içerken burnum kırıışıyor. "Buraya nasıl girdin?"

"Kolayca. Balkondan içeri girdim."

Kaşlarım çatıldı. "O kapı kilitliydi."

"Öyle miydi?" diye mırıldanıyor. "O zaman daha iyi muhafızlara ihtiyacınız var. Buradaki arazinin altında bile kimse devriye gezmiyor ve salondakiler de hiçbir şey duymuyor."

Daha iyi muhafızlar dediğinde, Digby'nin yüzü aniden zihnimde beliriyor. Aynen böyle, şekerli kahvaltı ağzımda ekşiyor. Lokmayı yutmayı başarıyorum ama onun yerine mideme suçluluk duygusu yerleşiyor.

"Bu bakış ne için?"

"Hiçbir şey. Sadece... iyi bir muhafızım vardı," diyorum, Digby ve Sail'i düşünürken kucağımdaki kurdelelerimden biriyle oynuyorum.

"Aslında *iki* tane harikaydı."

"Vardı?"

"Benim hatam," diye cevap veriyorum, daha fazla ayrıntıya giremiyorum. Sail'in Red Raids'in kaptanı tarafından bıçaklanması benim suçum. Digby'nin Midas tarafından tutulup başımın üzerinde sallandırılması benim suçum.

Birden kendimi garip hissettim çünkü bu dizginlenemez hüznün dizlerimin bağıını bu şekilde çözmesini, aniden kederle tökezlememi beklemiyordum. Özellikle de Lu'nun önünde.

En kısa zamanda Slade ile Digby hakkında konuşmalıyım, Rissa hakkında da. Bunu dün gece yapmalıydım ama kafam meşguldü. Sadece kendime biraz zaman ayırmak istedim. Gerçekliğin içeri girip birlikte geçirdiğimiz zamanı bozmasına izin vermek istemedim.

Yine de kendimi şımartmak ve tüm sorunlarımı bir kenara bırakmakla bencillik ettim. Şimdi suçluluk duygusu sırtımı tırmalıyor, çünkü ben burada Slade'in arkadaşlığına kapılıp yemeklerin ne kadar tatlı olduğundan yakınırken Digby bir yerlerde zindanda çürüyüp gidiyor olabilir. Ne tür korkunç bir insan bunu yapar?

Lu, yoğun sessizliği yararak, "Kötü bir şey olduğuunda ve bu senin suçun olduğuunda nasıl hissettiğini biliyorum," diyor. Onun saçma olmayan ses tonunu takdir ediyorum. Bana bunun benim hatam olmadığını söylemeye, beni suçluluk duygudan kurtarmaya çalışmadığı için minnettarım. "Rip beni sağ kanadın başına getirdiğinde, bu konuda çok ukalaydım. Ama sonra ilk savaşımız oldu ve çok sayıda iyi adam ve kadın kaybettim."

Ona bakıyorum, gözlerini ateşin alevlerine dikmiş, koyu teninin ateşin sıcaklığıyla ışıldamasını izliyorum.

"Kaybedilen her hayatın sorumlusu bendim, biliyor musunuz? Onlara komuta etmekten ben sorumluydum ve verdiğim her talimat bazılarının yaşamasına bazılarının da ölmesine neden oldu."

Elini kaldırıp saçlarına saplanmış hançer şekillerini ovuyor ve ben birden bu sembolik bıçakların bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum.

"Ölümden sorumlu olduğunuzu hissettiğinizde... bu sizinle kalır. Her adım attığınızda ayak tabanlarınıza yapışır."

Anlamak için yavaşça başımı sallıyorum ve Lu bir nefes veriyor, daha dik otururken yüzü soğukkanlı. "Ama bu hayatta kalanların laneti. Ölülerimizle birlikte yaşamak zorundayız."

Benim yüzümden ölen tüm insanları düşündüğümdede omuzlarım çöküyor. "Ölülerle yaşamak, yaşayanlarla yaşamaktan daha zordur."

Bakışları benimkine sıcıyor ve muzipleşiyor. "Tabii o canlı altın kral hıyar değilse."

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrin yok."

Gülerek şarap bardağını yere bırakıyor ve işaret ediyor. "şarap fıçımız bundan daha iyi."

"Katılıyorum." Çörekten vazgeçerek onu yere bıraktım ve ayağa kalktım. "Yani gerçekten beni buradan gizlice çıkarabilecek misin?"

Lu bana bir bakış attı. "Bana hakaret etme, Gildy."

Yatıştırıcı bir şekilde ellerimi kaldırıyorum. "Tamam, tamam. Giyinmeme izin ver."

Sadece birkaç dakikamı alıyor ve soyunma odamdan çıktığımda yeni bir elbise giymiş oluyorum ve saçlarım artık fare yuvası gibi değil. Ayrıca belli bir kral için görünüşüme biraz daha fazla zaman ayırmış olabilirim, bu yüzden elbisemi özenle seçtim ve korsedeki kemik dolgularından sadece *ikisini* kopardım. Birlikte yattığınız erkekler için yaptığınız şeyler.

"Tamam, ben hazırım," diyorum ve ceketimi giyerek dışarı çıkıyorum.

Lu sandalyeden akıcı bir şekilde kalkıyor. "Nihayet." Bunca zamandır elinde tuttuğu kitabı uzatarak yürüyor.

Yere bakıp ne olduğunu gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu nasıl aldın?"

"Dışarıda öylece duruyordu."

Ona bir bakış attım. "Soyunma odamdaki elbiselerden birinin içine tıkmıştı."

Lu omuz silkiyor ve kalın siyah paltosunun içine giriyor. "Daha iyi saklanma yerlerine ihtiyacın var."

Başımı sallayarak fae kitabını alıyorum ve ceketimin iç cebine koyuyorum. Lu balkondan çıkarken bana yol gösteriyor ve ben daha kapıyı arkamızdan kapatmadan korkulukların üzerine atlıyor.

"Lu-"

Hiç tereddüt etmeden dizlerini büküyor ve sonra *takla* atmaya başlıyor. bunun.

Nefesim kesildi ve oraya koştum, ama Lu mükemmel bir manevra yaptı ve bir şekilde bir sonraki balkonun korkuluklarına tutunmayı başardı. Çılgın akrobasi hareketleriyle ve bunu olduğundan çok daha kolaymış gibi göstererek tekme atıyor, vücudunu döndürüyor ve ardından mükemmel bir çömelmeyle aşağıdaki karlı zemine iniyor.

Karanlıkta ona bakakaldım. "Bunu nasıl yaptın?" I Tısla.

Sırıttıyor. "Kolayca."

Öfkeyle, tırmanmadan önce tüm kurdelelerimi korkuluğun etrafına sarıyorum. üzerine çıktım. Yarısını tutarak, kurdelelerimin beni yavaşça gidebildikleri kadar aşağı indirmesini sağlıyorum. Diğer yarısı bir sonraki balkona uzanıyor, ben de kendimi sallıyorum ve sonra işlemi tekrarlıyorum.

Sonunda yere indiğimde kollarım titriyor ve zor nefes alıyorum.

"Yeterince uzun sürdü," diye uyarıyor Lu. "Ama itiraf etmeliyim ki, bu tanık olduğum ilk çabadan biraz daha iyiydi."

Ona ters ters bakıyorum. "Hepimiz üç kat yüksekliğindeki balkonlardan kayarak düşen takla ustaları olamayız."

Sırıtarak yürümeye başlıyor, ben de arkasından gidiyorum, köpeklerin gece için kulübeye konulduğunu, ağılın boş ve sessiz olduğunu fark ediyorum. "Kol gücün berbat durumda. Geri gelip bizimle tekrar antrenman yapmalısın."

Wrath ile yaptığım çok az sayıdaki eğitim seansı şimdiye kadar yaptığım en zorlayıcı ve titiz şeydi, ama aynı zamanda zihinsel olarak kendimi iyi hissetmemi sağladı - kendi zayıflıklarımın ve zayıflıklarımın kurtulmanın bir yolu.

"Bu hoşuma giderdi," diye itiraf ediyorum.

Lu memnun görünüyor ve bana esrarengiz bir bakış gönderiyor.

"Aklının başına gelmesine sevindim, Gildy."

Eğitimden bahsettiğini sanmıyorum.

Gülümsüyorum. "Ben de."

"Kurdelelerini daha büyük bir ustalıkla kontrol ediyor gibisin," diyor ve iltifatı karşısında biraz şişmekten kendimi alamıyorum.

"Fırsat buldukça onlarla pratik yapmaya çalışıyorum."

"Güzel," diyor keskin bir baş sallamasıyla. "Şimdi çeneni kapatmanı istiyorum, tamam mı?"

Şaşırdım, "Kaba" diye mırıldandım.

Kale duvarlarının köşesine ulaşana kadar onu seraların yanından takip ediyorum. Gökyüzü her geçen dakika daha da kararıyor, kapılı gölgeler araziye geceye hapsediyor. Durup etrafına bakıyor, beklemem için elini kaldırıyor ve bir süre sonra beni tekrar ileriye doğru sallıyor.

Ahırların yanından geçerken endişeyle etrafıma bakıyorum ve sonra bir kez daha Lu beni tam köşede durduruyor, ama bu sefer orada birkaç dakika kalıyoruz ve Lu'nun kemerine takılı pirinç cep saatini kontrol ettiğini fark ediyorum.

"Muhafızların rotasyonlarını mı ayarladın?" Sırtımı ahırın kaba duvarına dayayarak fısıldıyorum.

"Evet. Şimdi şşşt," diye kesti.

Dudağımı ilikliyormuş gibi yaparak gözlerimin kale arazisini taramasına izin veriyorum, uzaktaki buzdan heykelleri fark ediyorum. Gündüzleri güzeller ama geceleri ürkütücü seyirciler gibi görünüyorlar, siluetleri tehditkâr ve ürkütücü. Sürekli onlara bakıyorum ve bir hareket fark ettiğimde kalbim neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bize doğru gelenlerin iki muhafız olduğunu fark edince kaskatı kesiliyorum ama Lu bana hareketsiz ve sessiz kalmamı söyleyen bir bakış fırlatıyor.

Ahırın önüne doğru gittikçe yaklaştıklarında zar zor nefes alıyorum. Tam önümüze geçmeden önce içlerinden biri benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor ve sonra ikisi de bir an için dikkatleri dağılmış bir şekilde arkalarına bakmaya başlıyorlar. Dikkatlerini neyin çektiği hakkında hiçbir fikrim yok ama daha iyi bir zamanda olamazdı.

Lu başını sertçe sallıyor ve ben de aceleyle onu takip ederek ters yöne doğru ilerliyorum. Arkamızdan bakışlar çalışıyorum ama muhafızlar bize hiç bakmıyor.

Bahçe çardağına vardığımızda bizi tekrar durduruyor, gözleri cep saatinin yüzüne odaklanmış, sanki her nöbet rotasını ezberlemiş ve saniyeleri geri sayıyormuş gibi.

"Çok yakındı," diye fısıldıyorum, kalbim hâlâ adrenalinin etkisiyle hızlı hızlı atıyor. "İyi ki dikkatleri dağıldı." Ellerimi birbirine sürtüyorum, soğuk hava eldivenlerimin arasından sızıyor. "Peki planımız ne? Nasıl gizlice kaçacağız?"

"Muhafızlar dış çevre nöbet değişimi için üç dakika içinde kale kapılarını açacak. O zaman sıvışırız."

Yüz hatlarıma kuşkulu bir ifade yerleşiyor. "Sen neden bahsediyorsun? Öylece... kalenin ön kapılarından *sıvışamayız*."

Başını saatinden kaldırmıyor bile. "Evet, yapabiliriz."

Birdenbire deli biriyle konuşuyormuşum gibi hissettim. "Ön kapı muhafız kaynıyor olmalı."

"Genellikle yaklaşık otuz tane olur," diye cevaplıyor omuz silkerek.

Ağzım açık kaldı. "Ve yine de, öylece çıkıp gitmemizi mi bekliyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Gildy Locks, sesin biraz tiz çıkıyor. Kurdelelerini gevşetmeni ve biraz nefes almanı istiyorum."

Tamam, biraz panikliyor olabilirim ama bu kadar eğlenmiş gibi görünmesine gerek yok.

"O taraftan çıkmaya çalışırsak yakalanırız," diye ısrar ediyorum. "Gizli bir çıkış yolu bulduğunuzu ya da bir gardiyana rüşvet verdiğinizi falan sanıyordum."

"Gerek yok," diyor bana. "Gitmeye hazır mısın?" "Hayır!" Tıslıyorum.

Gözlerini deviriyor, bu konuda fazlasıyla sakın görünüyor.

"Konuşmazsan bir şey olmaz. Şimdi hadi, yoksa şansımızı kaçıracağız."

Bir küfür savurarak, çardaktan inip süpürülmüş taş yürüyüş yoluna doğru ilerlerken onu takip ediyorum. Buzdan heykellerin sonuncusunu geçiyoruz, sonra bailey'i geçiyoruz ve çok geçmeden kale kapısına yaklaşıyoruz.

Meşaleler duvar boyunca uzanıyor, demir parmaklar gibi keskin alev tırnaklarıyla taştan dışarı fırlıyorlar. Üst korkuluktaki zırhlı askerleri görebiliyorum, mor pelerinleri soğuk rüzgarda sallanıyor.

Yerde bazı bağlanmamış vagonlar ve boş arabalar var

solda ve geçmişteki kralın taştan bir heykeli tam ortada duruyor, böylece kapılardan girdiğinizde gördüğünüz ilk şey elinde bir kılıç tutan uzun zaman önce ölmüş bir hükümdar oluyor.

Lu bizi kum torbalarıyla dolu bir oyugun gölgesinde durduruyor, muhtemelen kar yağışını azaltmaları gerektiğinde yere dökmek için. Şu anki saklanma yerimizde bile, benim hoşuma gitmeyecek kadar açıktayız.

"Lu..." Nefes alıyorum. Ne kadar gizli olduğu umurumda değil. Kapılar açıldığında oradan gizlice çıkmamızın imkânı *yok*.

Bana sert bir bakış atarak beni etkili bir şekilde susturdu. Slade beni gizlice çıkarma konusunda ona güvenmişti, beni kampa götürebileceğinden kesinlikle hiç şüphesi yoktu ve bu, artı ona olan kendi güvenim, olduğum yerde kalmamı sağlıyor.

İki muhafız kapıya doğru yürüyüp kapıya gerilmiş ağır kirişi kaldırmaya başladığında Lu fısıldar: "Hazır ol Gildy."

Soğuk havaya rağmen gerginlikten terliyorum. Kapı açılıyor ve omuzları çökmüş, adımları sürüklenmiş, yorgun görünen bir sıra muhafız içeri giriyor. Birkaçı doğruca araziye yöneliyor, bazıları ise kirişi yerine yerleştirmek için acele etmeden diğer askerlerle konuşmaya başlıyor.

Lu kapıya doğru yürümeye başladığında dişlerimi sıkıp aceleyle ilerliyorum. Öğle vakti bir gölge gibi ona yapışıyorum, etraftaki düzinelerce muhafıza dikkat ederken gözlerim her yöne dalıyor, içlerinden birinin bizi fark edip alarm vermesini bekliyorum.

Nabzım kulaklarımda atıyor ama Lu kendinden emin adımlarla ilerlemeye devam ediyor, tek bir adımında bile duraksamıyor. Kuşa benzeyen adımları sessiz, sanki bir yerden başka bir yere uçabiliyor, vücudu her hareketinde kıvrak ve zarif, beni onun yanında hantal ve gürültülü hissettiriyor. Sonunda duvarın son gölgelerini de kaybettiğimizde ve kapıya doğru dümdüz ilerleyebildiğimizde bile yavaşlamıyor.

Açık alana çıktığımız anda, duvardaki iki muhafız başlarını bize doğru çeviriyor ve kendimi hazırlıyorum. Ama bize bakar bakmaz tekrar gözlerini kaçırıyorlar.

Bu da ne böyle?

Bizi nasıl görmediklerinden emin değilim ama kıl payı kurtulduğumuzu anlayacak zamanım yok çünkü tam o sırada kapıya ulaşıyoruz. Birkaç metre ötedeki muhafız grubu da bize doğru dönmeye başlıyor ve ben gerilerek kapıdan koşarak geçmeye hazır oluyorum.

Ama bir kez daha dikkatleri dağılır, dikkatleri başka yöne kayar.

Gözleri bize takılmadan bir saniye önce. Adamların hepsi homurdanıyor ve göremediğim bir şeyi işaret ederek botlarıyla karı tekmelemeye başlıyorlar. Lu'dan gelen bir dürtmeyle başımı arkaya çeviriyorum ve sonra birlikte kapıdan çıkıyoruz.

Kale duvarlarının dışına çıktığımız anda bir nefes alıyorum, inançsızlığım kaşlarımı çatıyor.

Dışarı çıktık.

Tüm o kale muhafızlarının yanında, ön kapıdan öylece çıkıp gittiğimize inanamıyorum. Lu'nun Ranhold'un güvenliğini eleştirdiğini biliyorum ve şimdi nedenini anlayabiliyorum. Yine de bir terslik var. Bu kadar şanslı olmamızın imkânı yok.

Hızla uzaklaşırken, altın kaplı sırtımda dev bir hedef varmış gibi hissediyorum, ama... hiçbir şey olmuyor.

Hiçbir şey yok.

Karanlıkta gözlerimi kısarak arkamızdaki nöbetçi kulelerine bakıyorum ama tek bir bağırış bile duyulmuyor. Lu ve ben bir tepenin zirvesine ulaşmış kale duvarlarından yeterince uzaklaştığımızda, yeni çevre muhafızları dışarı çıkıyor ve ardından kapılar tekrar kapanıyor.

Lu memnuniyetle başını sallıyor. "Artık iyiyiz," diyor hızlıca. "Konuşmamakla iyi ettin. Bu benim için işleri daha da zorlaştırdı."

"Bunu nasıl başardık?" Karda aceleyle ilerlerken ona ayak uydurmaya çalışarak nefes nefese kalıyorum.

"Biz yapmadık. Ben yaptım," diye yanıtlıyor Lu, kahverengi gözleriyle manzarayı tarayarak.

Kurdelelerimden birini kolundan tutup onu durdurması için gönderiyorum. "Bana az önce ne olduğunu anlat. Neydi o?"

Lu kaşlarını çatarak kurdeleme bakıyor ve onu uzaklaştırıyor. "Biraz sihrim var." Kaşlarım havaya kalktı. "Sihrin mi var? Ne tür?"

"Çok aşırı bir şey değil, insanları canlı canlı çürütemem ya da bir kaleyi altına çeviremem ama dikkatleri başka yöne çekebilirim."

Şaşkınlıktan başımı salladım. "Nasıl çalışıyor?"

Omuz silkiyor. "İnsanların dikkatini bana verdiğini hissedebiliyorum ve sonra... dikkatlerini başka bir yere vermelerini sağlıyorum."

Bu kullanışlı bir numara.

"Ve bunu yanınızdaki insanlar için de yapabiliyor musunuz?"

"Bir dereceye kadar," diye yanıtlıyor. "Yanımda bir kişi olması kolay. Ama bundan fazlası biraz daha zorlaşıyor."

"Beni gizlice dışarı çıkarmadan önce bu güzel bir bilgi olabilirdi."

Lu sırtıyor, beyaz dişleri gecenin karanlığında parlıyor. "Ama bu daha eğlenceliydi."

Yüzünü orada görmeliydin. Altına işeyeceksin sandım."

"Çok teşekkürler," diyorum sertçe.

"Haydi, Barrens'da hava bir ağaçkakandan daha soğuk. Seni diğerlerini görmeye götüreceğim."

Onu takip ederken yanaklarımda bir gülümseme beliriyor ve ilerideki kamp ateşlerinin turuncu ışıltısını fark ediyorum. Göğsümde baş dönmesi yükseldiğinde, Slade'i ve Gazap'ın diğer üyelerini tekrar göreceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu fark ediyorum. Hatta beni hâlâ biraz korkutan büyük vahşi Osrik'i bile.

Tuhaf ama Dördüncü'nün ordusunun çadırlarının yanından geçmek, arkamdaki kalenin lüksünden çok daha rahat hissettiriyor. Aslında, biraz eve dönüyormuşum gibi geliyor.

Bölüm 35

AUREN

Kamp atmosferi tam da hatırladığım gibi.

Askerler rengarenk ateşlerin etrafında toplanmış, deri çadırlar karla tozlanırken duman ve pişmiş et kokusu havayı kesiyor.

Kampın derinliklerine indikçe, yanlarından geçerken beni fark eden askerlerin sayısı artıyor ve gözlerinin beni takip edişinden hızla utanır hale geliyorum. Onların gözünde bir tutsak olduğum zamanki kadar çekişmeli değil, ama ifadelerinde kesinlikle temkinli bir şey var.

Onları suçlayabileceğimden değil, hakkımda ne düşündüklerini sadece hayal edebiliyorum, onlara ne söylendiği ya da kamp dedikodusu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Yanından geçtiğimiz bir grup tamamen sessizleşiyor, beni fark ettiklerinde sesleri cümlelerin ortasında kesiliyor. Onlara hızlı bir gülümseme göndermeye çalışıyorum ama gözlerini kaçırıyorlar.

"Benden nefret ediyorlar mı?" Soruyorum, sızan soruyu engelleyemiyorum

Dışarı.

"Çoğunlukla sana güvenmiyorlar," diye cevaplıyor Lu yan tarafa yürürken.

yan yana. "Seni Midas'ın evcil hayvanı olarak gördükleri sürece asla göremeyecekler."

Başımı sallayarak kapüşonumu yukarı çekme ve yüzümü örtme isteğimi bastırıyorum. Bir şey saklıyormuşum ya da utanacak bir şeyim varmış gibi görünmek istemiyorum. Bu kalabalığın içinde bana bir faydası olmaz.

Bunun yerine çenemi dik, omuzlarımı geride tutuyor, kurdelelerimin karda peşimden gelmesine, altın uçlarının ışıltılı zeminde oynayıp zıplamasına izin veriyorum. Eğer buraya uyum sağlamaya çalışacaksam, bu askerlerin güvenini ya da en azından hoşgörüsünü kazanacaksam, bunu saklanarak yapamam.

Yanımdaki Lu doğru hamleyi yapmışım gibi başını sallıyor ve bu da kararlılığımı artırıyor. Sıkışık çadırların arasından yolumuza devam ederken,

tanıdığım bir kadın yanıma geliyor. Inga, Lu'nun sağ kanadından şarap fıçısını çaldığımızda Judd ve benimle karşılaşan asker. Judd ona *kadın sorunlarım* olduğunu söylediğinde hissettiğim utancı hâlâ atlatabilmiş değilim.

Pislik.

Tıpkı o zamanki gibi, Inga'nın kafasında kahverengi spiraller ve kulağının arkasına sıkıştırılmış tahta bir boru var. Lu'nun diğer tarafına geçip bizimle aynı hizaya geliyor.

"Eğitim nasıl geçti?" Lu selamlama amacıyla ona soruyor.

"İyi geçti. Gece için şehre gitmelerine izin vermeden önce bazı yeni rutinleri öğrendim."

"Güzel," diye yanıtlıyor Lu. "Neden şehre kendin gitmiyorsun? Bunu hak ettin."

"Teşekkürler ama burada kalmayı tercih ederim. Ranhold bana çekici gelmiyor. Çok soğuk. Ve burada kadınların giydiği korseleri gördün mü?" Inga soruyor, dudakları tiksintiyle kıvrılıyor.

"Değil mi?" Onu görmek için Lu'nun etrafından dolanarak haykırıyorum. "Korkunçlar. Bu krallıkta nasıl nefes alındığından emin değilim."

Inga bana "Dördüncünün kıyafetleri çok daha iyi," diyor.

Lu ona alaycı bir bakış fırlatır. "Sivil kıyafet giymiyorsun. Aslında seni üniformanın dışında gördüğümü *hiç* sanmıyorum."

Kadın siyah derisine bakıyor, parmakları önden çapraz geçen kahverengi kayışları okşuyor. "Çok rahatlar. Tam istediğim gibi oldular."

Lu homurdanıyor.

Inga kulağındaki pipoyu çıkarıyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı Lu?" "Hayır, git rahatla. Teşekkürler, Inga."

Başını salladı ve sonra bana baktı. "Görüşürüz, Gildy." El sallayarak uzaklaşıyor ve kâğıt oynayan gürültülü bir grup askere katılıyor.

"Bana taktığın lakap çok tuttu," diye homurdanıyorum. Lu'nun sırtışı genişliyor.

Çok geçmeden, o ve ben birbirine yakın çadır kümelerinin hepsini geçiyoruz. Mahremiyet anında daha belirgin hale geliyor, boş alanın nefes alma alanı hemen tanıdığım daha büyük bir çadıra veriliyor. Birkaç metre önünde yanan bir ateş var ve etrafında tanıdık bir grup toplanmış. Odun kütüklerinin üzerine oturmuş sessizce konuşuyorlar ve dudaklarımda anında bir gülümseme beliriyor.

Öne doğru bir adım attığım anda, bir çift siyah göz benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor ve sadece bu bakış bile göğsümden nefesimi alıyor. Rip formundaydı ve gördüğüm manzara karşısında midem bulanıyor. Solgun yüzü önündeki titrek alevlerden turuncu renkte parlıyor ama aramızdaki ateş daha sıcak.

Lu adımlarımın duraksadığını fark ediyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ayağın mı kırıldı?"

"Ne? Hayır."

Benden Slade'e ve tekrar bana bakıyor, sonra gözlerini deviriyor ve yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Anlayamıyorum çünkü hâlâ Slade'e bakıyorum. Buna engel olamıyorum. Bana öyle bakarken olmaz.

Dikkatinin yavaşça sürüklenmesi, parmak ucunun çıplak tenime değmesi gibi. Ki dün gecedен sonra bunu çok ama *çok* iyi biliyorum. Gözlerindeki bakış bir şekilde birlikte yaptığımız her erotik şeyi yansıtıyor ve yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. Slade ağzının bir tarafını yukarı kaldırıyor.

O sırtış.

Oh Divine, *şu sırtıma*.

"Gildy! Buraya gel!"

Dikkatim, bana el sallayan Judd'a yöneliyor. Biraz utanarak Lu'nun ben farkına bile varmadan çoktan gittiğini fark ediyorum. Dökülen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak, yerdeki erimiş kar birikintilerinden kaçınarak ateşlerine doğru ilerliyorum.

"Seni buraya sürüklemek zorunda kalacağımı sanıyordum," diyor Judd sırtarak ve bir fiçinin üzerine eğilip şarap dolduruyor. "Al bakalım."

Teneke bardağı minnetle alıyorum ve gülümseyerek nefes vermeden önce hoşgörölü bir şekilde kokluyorum. "Bana karşı iyisin, Hardal."

Judd yüzünü buruşturuyor ve hardal tohumu saçlarını ovuşturuyor. "*O kadar da sarı değil*." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Dinle, ben *altınım*, tamam mı? Bana sızlanma."

Gülüyor ve bronz teni dişlerinin beyaz ve parlak görünmesini sağlıyor. "Yeterince adil."

Daha fazla şarap doldurmaya başladığında, Slade'in dikkatinin üzerimde olduğunu fark ederek arkamı dönüyorum. Kendimi tekrar onun bakışlarına kaptırmak yerine Osrik'in ateşin üzerinde pişmekte olan kızarmış eti çekip çıkarmasını ve parçalarını soymaya başlamasını izliyorum.

İri yarı adam deri bir yelek giymiş, kayışlar devasa pazularının etrafına dolanmış ve kahverengi saçları omuzlarından aşağıya sarkıyor. Kaşları her zamanki gibi çatık, ama en azından beni hayatımla tehdit etmek yerine başıyla selamlıyor. İlk tanıştığımız zamandan bu yana büyük bir gelişme.

Judd görüş alanımdan geçip diğerlerine şarap veriyor ve bakışlarım tekrar Slade'e odaklanıyor. Hâlâ beni izliyor, aurası dumanlı, karanlık bir arzusunun dalgalanan parmaklarıyla bana doğru uzanıyor. Cevap olarak, kurdelelerim yaklaşmaya başlıyor, yerde sürünüyor ve tam önünde durana kadar beni ileri çekiyor.

"Merhaba," diye ağzımdan kaçırdım.

Merhaba? Öyle mi dedim?

Bu erkek dün gece vücudumu her türlü şekilde bükte, bana hiç yaşamadığım kadar zevk verdi ve ben burada beceriksizce durup *merhaba mı* diyeceğim?

Dudakları eğlenerek seğiriyor. "Merhaba, saka kuşu."

Söylemiyor. Neredeyse *mırıldanıyor*. Basit bir selam yerine kulağıma pis şeyler fısıldadığını duyuyorum. Sıcak nefesini boynumda hissediyorum, derisinin altında gizlenmiş karın kaslarının çizgilerini görüyorum.

Yine bakıyorum. Baktığımı biliyorum ama yine de duramıyorum, çünkü ondan yayılan şehvet ve şefkat dolu bir enerji var ve istesem de ondan kopamıyorum.

Dün gece kral formundaydı... ama bu Rip formundayken onunla birlikte olmak nasıl olurdu? Alnının üstündeki sivri uçlarını hissetmek ya da dudaklarımı yanaklarının üstündeki gri pulların karanlık çizgisine bastırmak nasıl olurdu? Dişlerini dişlerimin arasında gezdirerek beni kızdırır mıydı?

"Bacak mı göğüs mü?"

Başımı Osrik'in sesine doğru çeviriyorum ve yanaklarım alev alıyor. "Ne?"

Kahverengi gözleri gür kaşlarının altında sabırsızca kırpışıyor. "Bacak mı göğüs mü?" diye homurdanarak parçaladığı eti işaret ediyor.

"Oh. Uh... bacak?"

Muhtemelen kendi avladığı zavallı bir hayvanın en büyük bacağına çıplak elleriyle koparmadan önce başını sallıyor.

Eldivenlerimi cebime sokuyorum ve sonra uzattığı parçayı tutuyorum. Sadece tutmak için bacak kemiğinin ucunu iki elimle kavramam gerekiyor. Yemek züppesi değilim ama bu biraz saçma.

Slade bana acıyarak devasa bacağı elimden alıyor ve etten bir şerit koparıp çok daha idare edilebilir bir dilimi uzatıyor. "Teşekkürler." Hemen yanındaki boş odun kütüğüne oturuyorum ve ağzımda eriyen eti ısıtıyorum.

"Os, onu böyle parçalamayı bırak. Onu katlediyorsun," diye yakınıyor Lu. Üçü bizden birkaç adım ötede oturuyor, ateşin ışığı uniformalarını parlatıyor.

Gözleri parlıyor. "Nesi varmış bunun?"

Judd yardımsever bir tavırla, "Biraz kuduz kurt sürüsünün yaptığı bir şeye benziyor," diyor. Osrik ona ters ters bakmaya fırsat bulamadan, hardal saçlı Wrath bir kadeh şarabı usulca ona doğru itiyor.

Osrik fincanı alıp Judd'a doğru bir parça et fırlatıyor ve yağların yere damlamasına neden oluyor. "Susadığım için şanslısın."

Judd sırtarak Lu'nun yanına oturuyor ve onun kütüğünün üzerinde kıpırdanmasına neden oluyor. "Buraya oturabileceğini söyledim mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Eğer bir kütüğü Os ile paylaşmaya çalışırsam, muhtemelen bacaklarımı koparır ve şişin üzerinde kızartır."

Lu düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Doğru."

Osrik homurdanıyor, çiğnedikçe çatırdayan tütsülenmiş deriden bir ısırik alırken dişlerini gıcırdatıyor. Ama aynı fikirde değil.

Yemeğimi bitirip içkimi yudumlarken bir yandan da onların rahat etkileşimlerini keyifle izliyorum. Bu beni yavaş yavaş rahatlatıyor, ta ki ben sadece... keyif aldığımı fark edene kadar. Gergin değilim. Ne yaptığımı ya da söylediğime dikkat etmek zorunda değilim. Bir rol oynamak zorunda değilim. Sadece kendim olabiliyorum ve gözüm arkada kalmıyor. Ranhold'un kapısının önünde olabiliriz ama şu anda kendimi bir okyanus kadar uzakta hissediyorum.

"Sanırım sen ve Lu buraya gelirken hiç sorun yaşamadınız?" Slade bana sordu.

Ayaklarımın dibindeki karı kullanarak ellerimi elimden geldiğince siliyorum, sonra da çözülmeleri için ateşe tutuyorum. "Hayır. Bu arada güzel bir numarası var."

Fincanından bir yudum içmeden ve bacaklarını önünde uzatmadan önce "Öyle," diye cevap veriyor.

"Tüm Gazaplarınızın *numaraları* var mı?"

Bana muzip bir bakış attı. "Sanırım bunu öğrenmen gerekecek."

Osrik'in hâlâ yemeğini yiyişine bir kez baktım ve bilmek istediğimden emin değilim.

Sesimi alçaltarak soruyorum, "Onlar... biliyorlar mı?"

Gözlerinde eğlence dans ediyor. "Tam olarak ne olduğunu biliyorlar mı?"

Bu

Biz..."

"Hayır," diye tıslayarak diğerlerine bakıyorum. Neyse ki onlar Judd'la bir konuda dalga geçiyordu.

Slade sırtıyor ve ben bunu bilerek yaptığını biliyorum. Sahte Rip'in bazı şeyleri duymuş ya da duymamış olabileceği gerçeği zaten yeterince utanç verici. "O değil. *Palto* değiştirdiğini biliyorlar mı?" İşaret ederek

soruyorum.

Homurdanıyor. "Evet, form değiştirdiğimi biliyorlar. Sadece onlar,

senden ayrı."

Duygular göğsümde bir süngerin içine batırılmış su gibi kabarıyor, ta ki beni sırrına güvendiği insanlardan oluşan küçük çevresine kabul ettiği için gurur duyana kadar.

"Zavallı adam, ha?" Judd araya girerek aslında kulak misafiri olduklarını kanıtlıyor. "Kıçından çıkan sivri uçlar ya da... mahrem yerlerine inen sihirli çizgiler arasında seçim yapmak zorunda."

Kaşlarım çatıldı. "Onun sihirli çizgileri yok
-" Sözümü kesiyorum ama artık çok geç. Lu şarabını yudumlarken boğuldu.

Judd bir kahkaha atar. "Ha! Söylemiştim!" diye haykırıyor ve sevinçle dizini tokatlıyor. "Öde bakalım, Os."

Utancımdan yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Ah tanrıça."

Judd bana "Kendini çok kötü hissetme, Gildy," diyor. "Biz her zaman biliriz

her şeyi biliyorum. Os'un her gün kaç kez sıçtığını bile biliyorum." Osrik ona ters ters bakıyor. "Merak ediyorsan söyleyeyim, *dört*."

İğrenç.

"Değildim," diye mırıldanıyorum ellerime karşı, yüzümü hâlâ onlara gömülü tutarak. Konuşmanın gidişatına bakılırsa bu daha güvenli görünüyor.

"Hey, Judd?" Slade sesleniyor ve ben parmaklarımın arasından bakıyorum. Kendinden memnun görünüyordu. "Evet, Komutan?"

"Kapa çeneni."

Judd'in neşeli cevabından önce hızlı bir baş sallama geliyor. "Evet, olur."

Slade'in sert parmakları avuçlarımı sarıp yüzümden çekene kadar avuçlarıma karşı gülüyorum. "Judd'a aldırma. Dayanılmaz bir hıyar olmaktan başka bir şey yapamaz."

"Doğru," diye cıvıldıyor Lu. "Bu konuda çok başarılı."

Judd, "Evet, ama sizi eğlendiriyorum," diye savunuyor.

Başımı sallayarak Slade'e dönüyorum ve ona dikkatle bakıyorum.

"Yani... açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, kıçından çıkan bir dikenin yok, *değil mi*?"

Lu, Judd ve Osrik kahkahalarla ulurlar.

Slade sadece iç geçirir. "Konuşacak kış dikenini yok." İyi tarafı.

"Peki, kampa geldiğin için hâlâ memnun musun?" Lu yüzünde bir sırıtışla soruyor.

"Tüm o kış ve boktan konuşmalar dışında mı? Kesinlikle," diye cevap veriyorum ve diğerleri sanki söylenmesi gereken doğru şey buymuş gibi bana sırıtıyorlar.

Aralarındaki rahat arkadaşlık içgüdüsel, beni hayatımda daha önce hiç deneyimlemediğim rahat bir arkadaşlık duygusuyla dolduruyor. Birbirleriyle şakalaşmalarında altta yatan bir acı ya da rekabetçilik yok. Kıskançlık ya da kızgınlık hissi de yok. Bunun yerine, onlarda yoğun bir kesinlik var. Sanki ailedelermiş, birbirlerinin içini dışını biliyorlarmış gibi ve dalga geçtiklerinde ya da şakalaştıklarında bile birbirlerine duydukları sadakati *hissedebiliyorum*.

Slade'in üniformasından çıkan sivri uçlara bakarak, "Demek bu gece Rip sensin," diyorum.

"Öyleyim." Kurdelelerimden ikisi botunun bağcıklarıyla oynamaya başladığında aşağı bakıyor ve dudakları titriyor. "Küçük flörtler."

Omuz silkiyorum, çünkü arsızca şeyleri zapt etmeye çalışmaktan vazgeçtim. "Çok sık form değiştirir misin?" Merakla soruyorum.

"Bazen gerekli oluyor. Ama diğer zamanlarda, kral olmak ve bunun getirdiği her şeyle uğraşmak istemediğimde bunu yapıyorum."

"Bu senin için bir kaçış gibi."

Başını sallıyor. "Kral Rot olmak her zaman kolay değildir," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor, ama bunda acı bir gerçek payı olduğunu görebiliyorum ve kalbim onun için sızlıyor. Sadece bir hükümdar değil, aynı zamanda korkulan biri olarak sırtında neler taşıdığını hayal bile edemiyorum. Hatta bazen hor görülen biri.

"Bunu anlayabiliyorum. Aslında buna imreniyorum," diye sessizce itiraf ediyorum, kurdelelerimin onun ayakkabıları ve ayak bilekleri etrafında şakacı bir şekilde dönmeye devam etmesini izliyorum. "Bir geceliğine bile olsa altın kız olmayı bırakabilseydim, kendim olmama fırsatını kaçırmazdım."

Slade'in parmağı ve başparmağı aniden çenemi kavramak için yukarı kalkıyor ve yüzümü ona bakacak şekilde çekiyor, yoğun gözleri beni delip geçiyor. "Asla böyle söyleme," diye gürliyor, sesinin tınısı kesin bir taleple tizleşiyor. "Senin ışığın olmadan dünya kasvetli bir yer olurdu."

Göğsüm daralıyor, başparmağının fırçasıyla üzerime sıcak bir şey saçılıyor.

"Kahretsin," diyor Judd inleyerek. "Rip çok şirin davranıyor ve bu bende kusma isteği uyandırıyor."

Elini çenemden çekerken Slade'in dudaklarından bir iç çekiş daha geçiyor. "Hey, Lu?"

"Evet, Komutan?"

"Judd'ı benim için tokatla."

Judd'ın atlabileceğinden daha hızlı bir şekilde, kafasının arkasına vurur,

homurdanmasına neden oldu. "Ah! Neden bu kadar şiddetlisin?"

Lu ona dişlerini göstererek sırtıyor. "Çünkü bu beni mutlu ediyor."

İçimden yükselen kahkahayı bastıramıyorum.

Osrik ayağa kalkıp Judd'ı kolundan çekiştirirken, "Haydi Hardal," diye homurdanıyor. "Gidip Lu için biraz daha şarap bulalım. Birkaç kadeh içtikten sonra her zaman çok daha iyi oluyor."

"Bu doğru," diye kabul ediyor.

Üçü uzaklaşıyor ve sonra sadece Spikekey Slade ve ben, parmakları buzlu gökyüzüne doğru sivrilen bir ateşin eşliğinde baş başa kalıyoruz.

"Yani... Saka Kuşu." Sesi çakıllı ve çökmüş bir hal aldı, karanlık aurası etrafımı sarıyor. Bana attığı bakış hem hoşgörölü hem de şehvetli ve midemi kor gibi yakıyor. "Artık yalnız olduğumuza göre, ne yapmalıyız?"

Kelimeler bir soru olabilir ama onun sesinde zaten cevap var ve benimkiyle eşleşiyor.

Yüzümde utangaç bir gülümseme belirliyor. "Birkaç fikrim var."

Bölüm 36

AUREN

Önce *kim kimi öpüyor bilmiyorum* ama dudaklarımız bir arzu çatışmasında bir araya geliyor. Hem kış havasından soğuk hem de kamp ateşinin sıcaklığından sıcak, sıcaklıklar damarlarımızda pompalanan şehveti yerine getirme dürtümüz kadar savaşıyor.

Slade başımın arkasını kavırıyor, parmakları saçlarımın tellerini kazıyor, sanki içime daha derin girmek istiyormuş gibi, beni ağzına doğru tutuyor, böylece benimkiyle kendi yolunu bulabiliyor.

Ve öyle.

Baskın tutuşu başımı tam istediği yere eğiyor, böylece dili sanki beni içine çekiyormuş gibi daha da içeri girebiliyor.

Nefes almak için geri çekildiğimde, avından yakalanmış bir avcı gibi hırlıyor. "Bana sırtını dönme," diye gürliyor.

Gülerek, "Bir kızın nefes almasına izin vermelisin." dedim.

"Seni içime çekmek istiyorum," diye karşı çıkıyor. "Her nefes verişini, auranı, özünü. Tek bir parçanı bile kaçırmak istemiyorum."

Midem göğsüme doğru sıçırıyor, sözleri beni bir dağa tırmanır gibi yükseltiyor ve zirveye doğru götürüyor. Kurdelelerim havaya kalkıyor ve o kollarını bana doladığı gibi ben de ona dolaniyorum ve bir kez daha, dünyanın geri kalanı sadece biz olana kadar kayboluyor. Sadece burası.

Bir elimi kaldırarak parmak uçlarımın elmacık kemikleri boyunca uzanan kül rengi pullara sürtünmesine izin veriyorum ve pulların pürüzsüz dokusuna hayran kalıyorum. Ateş ışığını yansıtarak içindeki fae'yi öne çıkarıyorlar.

"Ailenin pulları var mıydı?" Merakla sordum.

"Babamın."

Cevabının tonunu çözmeye çalışıyorum ama siyah saçlarına düşen hafif kar taneleri dikkatimi dağıtıyor. Slade başını kaldırıp gökyüzüne bakıyor.

"Buraya her zaman kar yağıyor."

"Burası Beşinci Krallık, ne bekliyordun ki?" Alay ediyorum. "En azından burada sürekli kar fırtınası yok. Kar fırtınaları oldukça ılımlı geçiyor."

"Kendi krallığıma dönmek için sabırsızlanıyorum. Güneş."

Nostalji ılık bir yaz esintisi gibi üzerimden geçiyor. "Tanrıça, yapamam Güneşli bir gün geçirdiğimi bile hatırlamıyorum. Orea'nın bu kısmı her zaman kapalı ve soğuktur. Highbell'de her zaman kar yağıyordu ve güneş *çıkarsa* bile, ki bu *çok* nadirdi, onu görmek için dışarıda değildim."

Tedirginlik bakışlarında sabırsız parmaklar gibi şaklıyor. "Güneşi tekrar göreceksin Auren. İstedğin her şeyi ve her şeyi göreceksin."

Kalbim sesindeki kararlılıkla, parmaklarının belimde sıkılaşmasıyla kabarıyor. "Yapacağım," diye kabul ediyorum.

Sanki az önce aynı yemini etmişiz gibi başını sallıyor. "Hadi seni sıcak bir yere götürelim." Geri çekilip elimi tutmasını bekliyorum ama onun yerine beni kollarının arasına alıyor ve bir şaşkınlık sesi çıkarıyorum.

Karda ilerleyerek beni çadıra doğru taşıyor ve yaklaştığımızda, içeri girmemizi kolaylaştırmak için kurdelelerimden bazılarını çadırın kanatlarını tutması için gönderiyorum.

İçeri girer girmez, ortada kaynayan kömürlerin sıcaklığıyla sarmalanıyorum. Slade beni kürklerin üzerine yatırıyor ve etrafa bakıyorum, her şeyin tamamen aynı olduğunu fark ediyorum, sadece...

"Paletimden kurtuldun mu?" Eskiden uyuduğum köşeye yığılmış metal zırhı fark ettiğimde yanından geçip gidiyorum.

"Tam olarak değil," diye yanıtlıyor, kendi paletinin olduğu yere doğru başını sallayarak. "Uyku düzenimiz artık biraz farklı olduğu için seninkini benimkinin karşısına koydum."

Ona sinsi bir gülümseme gönderiyorum. "Sizinle yatacağımı düşünmek çok küstahça, Komutan Rip."

"İstedğin kadar küstahça de," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "İkimiz de yakında içine gömüleceğimi biliyoruz."

"Öyle mi?" Paltomu çıkarıyorum, ama unuttuğum fae kitabı cebinden düşüp yere iniyor.

"O da ne?"

Sayfaların hâlâ sağlam olup olmadığını kontrol etmek için kitabı kaldırıyorum. "Kütüphanede bulduğum bir kitap," diye açıklıyorum ve Slade'in gözlerinin ilgiyle parladığını görüyorum. "Ama... bunu daha sonra konuşuruz." Kitabı ve paltoyu dikkatlice zırhının üzerine yerleştirdikten sonra onun -bizim- *paletine* oturuyorum. Bacaklarımı çapraz yapıyorum, dudaklarım

baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kalktı. "Şimdilik başka bir şey yapmak istiyorum." Öne doğru ilerliyor ve ellerini iki yanımdaya birleştiriyor, Yüzlerimiz tam karşı karşıya gelene kadar eğiliyor. "Bugün tek düşünebildiğim dün gece nasıl hissettiğin" diye mırıldanıyor, sonra eğilip burnunu boynumda gezdiriyor ve sıcak nefesiyle hassas bölgelerin üzerinden hafifçe geçiyor. "Tek koklayabildiğim tenindi ve tek duyabildiğim ben senin içindeyken çıkardığın seslerdi."

Titriyorum, başım geriye düşüyor ve kötücül ağzını tenime bastırmaya başladığında gözlerim kapanıyor. Önümde çömeliyor, elbisemin kolunu omzumu çıplak bırakacak şekilde sürüklüyor. "Duyularımı büyüledin, düşüncelerimi ele geçirdin. Gözümü her kırpışımdaya tek gördüğüm sen oluyorsun, sanki kendini gözlerime kazımışsın ve seni hayal etmeden bir daha asla kapatamayacağım. Ve ne var biliyor musun?"

Sesim de düşüncelerim gibi nefes nefese. "Ne?"

Tekrar gözlerimin içine bakmak için eğiliyor. "Başka türlü olmasını istemezdim."

Bu sefer, onu öpmek için ileri atılan kesinlikle bendim. Çok *daha fazlası için*.

O, sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim her şey. Tadacağımı hiç düşünmediğim her yudum.

Sanki benden koparılacağından endişeleniyormuşum gibi, onu biraz daha sıkı tutuyorum, kurdelelerimin onu biraz daha sarmasına izin veriyorum.

Öpücüğümde aşırı hevesli olduğumda, dudağını kan akıtacak kadar sert ısıriyorum. Ama o geri çekilmiyor. Aksine, bu onu daha da teşvik ediyor gibi görünüyor ve dilinden gelen minnettar bir hırıltıyı yutuyorum.

"Aç mısın?" diye dudaklarıma yapışıyor.

"Uzun zamandır açlıktan ölüyorum," diye fısıldıyorum. Bunu yüksek sesle söylediğim anda ne kadar doğru olduğunu, ruhumun ne kadar yetersiz beslendiğini anlıyorum. Arzuladığım şeyin sadece özgürlük olduğunu sanıyordum ama bu da varmış.

Hayatım düz, çorak bir ovaydı. Ufkum, başkalarının kontrolünün kısıtlamalarıyla bayat ve sonsuzdu. Büyüme ve değişimin olmadığı, yavan ve cansız bir varoluştan başka bir şey yoktu. Hiçbir yükselişin olmadığı kurak bir arazi.

Dünya bana her şeyin her zaman daha kötü olabileceğini öğretti. Her zaman yukarıya bakmayı, alabildiğimi almayı, yetinmeyi öğrendim.

Parlak taraflarım gerçeği göremeyecek kadar gözümü kör etmişti.

Bazen, iyi taraflara o kadar çok bakarsınız ki

bulutlar hakkında inkar.

Slade'in siyah kaşları birbirine yaklaşıyor ve parmağını gözümün altına götürerek oradaki ıslaklığı hissetmemi sağlıyor. "Bu ne?" diye soruyor, sert sesi endişesini kovalardaki yağmur gibi taşıyor.

İçime çektiğim nefeslerle başımı sallıyorum ve onun kokusunu da içime çekiyorum. Yeni dönmüş toprak, yağmurun ıslattığı odun parçaları, dilimde kalan acı tatlı çikolata. "Ben sadece... mutluyum."

Yüzü yumuşuyor ve sonra sırtım kürklere değene kadar beni nazıkçe itiyor ve üzerime çıkıyor. Soğuk saçlarında kar yağışı ve sıcak dokunuşunda hayranlık var ve eğer yapabilseydim, sonsuza dek onun içinde erirdim.

Slade bana değer veriyormuş gibi bakıyor, başparmağının yanağıma dokunuşu bir öpücük gibi.

"Ben de mutluyum, Saka Kuşu."

"Konuşmamız gereken çok şey var," diyorum ellerimi omuzlarındaki esnek derinin üzerinde gezdirerek. "Ama şimdilik senin komutan, benim de saka kuşu olmamı ve kafeslerle ya da taçlarla işim olmamasını istiyorum."

İfadesi anlayışla dolup taşıyor. "Nasıl istersen öyle kalacağım. İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim."

"Sen," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sadece sana ihtiyacım var."

Slade ayağa kalkıyor, sistematik bir şekilde soyunmaya başlarken gözleri benden hiç ayrılmıyor. Ceket, gömleği, çizmeleri, pantolonu, her şeyi çıkıyor, ta ki önümde çıplak durana kadar, soluk teni ve koyu renkli sivri uçları tüm çıplaklığıyla sergileniyor.

Omuzları boyunca daha önce fark etmediğim bir pul fırçası daha var, gri pullar bıçaklardan neredeyse boynunun yanlarına kadar uzanıyor.

Gözlerim her yerini tarıyor, omurgasındaki altı dikenini sayıyor, sanki bir yırtıcının ayaklarındaki pençelermiş gibi hafif kavislerini takip ediyor. Ön kollarındaki dört sivri uç da gururla dışarı fırlıyor ama kalın aleti kadar değil.

Vücudunu bedenimde hissetmek için sabırsızlanıyorum, doğrulup kollarımı kaldırıyorum ve Slade elbisemi kavrayıp çıkarıyor. Tıpkı önceki gece olduğu gibi, botlarımı dikkatlice çıkarıyor ve hemen ardından çoraplarımı indiriyor. "Bir hediye açmak gibi," diye mırıldanıyor.

Bakışları bir iğn üzerindeki iplik gibi üzerimde yuvarlanıyor, vücuduma doğru geriliyor. Ben özenli bir arzuyla sarmalanana kadar skandal düşüncelerini tenimin etrafında dolaştırdığını hissedebiliyorum ve bu tüm vücudumu kızartıyor.

Önümde yere diz çöktü, sert parmakları

Kalçamı sıyırarak. "Dün gece ağırdan alamadım ama şu anda, sen dilimin üzerine boşalana kadar klitorisini yalamak niyetindeyim."

Gözlerim parlıyor ama dizlerimi birbirine vurarak elini yakalıyorum. "Ben, umm, ben hiç... Yani... Hoşuma gider mi bilmiyorum..."

Slade kıpırdamıyor ama aurası etrafına yayılıyor, bir gölge birleşiyor gibi. "Bana daha önce hiç birinin seni ağzıyla tatmin etmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Başımı sallıyorum, yanaklarım rahatsız edici bir kırılganlıkla ısınıyor.

Slade uzanıp iki yanağımı da kavlıyor ve beni bakışlarının içine çekiyor. "O zaman bu diyardaki en şanslı piç benim, çünkü senin tadına ilk bakan ben olacağım."

Onu bundan vazgeçirmeye ya da endişelerimi dile getirmeye çalışmadan, eğilip iç çamaşırlarımın dantellerini dişleriyle kancalıyor ve sonra yavaşça aşağı çekmeye başlıyor. Görüntü erotik, hareketleri yumuşak ve kendinden emin.

Dizlerime kadar geldikten sonra, geri kalan yolu çekip çıkarıyor ve sonra fırlatıp atıyor. "Sana ne kadar seksi olduğunu söylemiş miydim?" diye soruyor, siyah gözleri yüzümde geziniyor.

Eğiliyor ve kalçalarımın iç kısmına hafifçe vuruyor, bu da beni en hafif duyularla bile sarsıyor. "Hatırlamıyorum," diye dikkatim dağılmış bir şekilde cevap veriyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor. "O zaman şimdi hatırladığından emin olmam gerekecek."

Bana güven, tamam mı?"

Başımı salladığım anda içeri dalıyor ve dili klitorisimi yalıyor. Kalçalarım şaşkınlık ve hisle yukarı doğru kalkıyor ama Slade beni tekrar aşağı itiyor, güçlü eli beni kürklere yaslıyor. Karanlık aurası etrafındaki havada kıvranıyor, sanki benim de tadıma bakmak istiyormuş gibi yaklaşıyor.

Vücudum gerginlikten kaskatı kesilmişken bacaklarımın arasından bana bakıyor. "Rahatla. Sana istediğini vereceğim konusunda bana güven."

Kendimi çok açıkta hissettiğim için bunu mahvetmek istemiyorum. Bu yüzden zor bir yutkunmayla başımı sallıyorum ve tekrar uzanırken kıpır kıpır ellerimin altımdaki kürkleri yumruklamasına izin veriyorum. "Sana güveniyorum."

Bacağımı kaldırıyor, sivri uçları ön kollarından yırtıcı dişlerin parıltısı gibi kıvrılıyor. Onları temkinli bir şekilde izlediğimi görünce bana göz kırpmıyor. "Sana zarar vermezler, ama şimdilik..." Bir sonraki göz kırpışında, kolları ve sırtı tekrar pürüzsüz bir deri haline gelene kadar sivri uçları derisine geri batıyor. Geriye kalan tek şey kaşlarının üstündeki küçük sivri uçlar, onu

bir şekilde daha da seksi gösteren siyah saplamalar.

Slade sağ bacağımı omzunun üzerinden geçirerek beni sabitliyor ve aynı zamanda önünde yayılmamı sağlıyor. Dilini yavaşça yarığımı yalamadan önce yukarıya doğru öpücükler kondururken çenesi hafifçe uyluk ilerime sürtünüyor.

"Ah!" Ellerim kürkleri pençeliyor ve dizlerim tekrar birbirine kenetlenmeye çalışıyor, ama biri Slade'in omzunun üzerinden sarktığı için yapamıyorlar. Dili tekrar yukarı çıkıp ıslaklığının tadına bakıyor ve yardım edemiyorum ama bunalmış hissediyorum. Bu çok kötü ve samimi bir şey ve ben-

"*Rahatla*," diye tekrar emrediyor, sesi merkezime doğru titreşiyor.

Dürüst olmak gerekirse yapabileceğimden emin değilim, ama sonra ağzı tekrar klitorisime iniyor ve ben bklyorum. Tüm düşüncelerimi dağıtmak için tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi devam ediyor. Dili alıştırıyor, oynatıyor ve döndürüyor, düşünmeyi unutuyorum, emin olmayı unutuyorum ve sadece *hissetmeye* başlıyorum. Ve bir parmağını açıklığına bastırıp içime soktuğunda, güvensizlikleri ve bilinmeyenleri bırakıyorum ve sonunda sadece hislerin içinde eriyorum.

"Aferin kızıma," diye hırılıyor bana karşı, erkeksi gururu sesine yansıyor. "Senin tadın benim yeni favori tadım. Seni her gece dilimde istiyorum."

Edepsiz sözlerinin hemen ardından ağzı tekrar klitorisime yapışıyor. Ve sonra... beni *mahvediyor*.

Slade yalayıp emiyor ve bedenim mutlulukla canlanıyor. Gözlerimi sımsıkı kapatıp onun yiyip bitiren bağlılığına kendimi bırakıyorum. Sanki bedenime tapıyor, ilahi bir şekilde çökmüş dilinin becerisine içten bir inançla diz çöküp yalvarıyor. Eli beni yerimde tutmak için kalamda dururken, diğer parmağını içeri ve dışarı itiyor, kayganlığıyla sürükleniyor. Eliyle beni sabitleyip zevkimi talep ederken bile beni yüksek bir zirveye çıkarırken diğer her şey kararıyor.

Kurdelelerimden ikisi saçlarına dalıyor, büküyor ve çekiştiriyor, onu *orada* tutuyor, ellerim kürkleri daha fazla yumruklarken, omurgam yükseliyor.

"Durma, durma." Ağzına karşı kıvranıyorum, dağınık ihtiyaç düşüncelerim zihnimde birbiri ardına patlıyor.

Parmağını içeri soktuğunda, bu kez kıvrıyor ve bana karşı yıldızları görmemi sağlayan bir noktaya çarpıyor. "Slade!"

"Gel bebeğim," diye mırıldanıyor karanlık bir çöküşle. "Dilim klitorisini okşarken ve parmağım tatlı amcığının içindeyken gelmeni istiyorum."

"Oh tanrıça..." Patlamak üzere olan bir balon gibi hissederek inliyorum.

Parmakları, olacakların bir başlangıcı gibi içime giriyor ve dilinin düz kısmını klitorisime bir kez daha sürttüğünde, mutluluğa düşüyorum.

Ne söylediğimi ya da hangi sesleri çıkardığımı bilmeden haykırıyorum. Üzerimden geçen, beni savuran ve döndüren, beni daha derin bir zevk sarmalına iten fırtınada çok kayboldum.

Slade'in ayağa kalktığını hissettiğimde hâlâ onun görünmez fırtınasının dalgalarına biniyorum, dizlerimi geriyorum ve sonra siki bir santim içime giriyor.

Gözlerim açılıyor ve dudagımı ısırarak aşağı bakıyorum. "Daha fazla," diye nefes alıyorum, buna ihtiyacım var, onunla o bağı hissetmeye ihtiyacım var. *Ona da* az önce hissettiğim kadar iyi hissettirmeye ihtiyacım var.

Dudakları seğiriyor ama siyah gözleri parlıyor. "Açgözlü olma, Saka Kuşu.

Sana ne verirsem onu al."

Öfkeli bir kaşımı kaldırırken bile karnımda bir sıcaklık kıvrılıyor. "O zaman *bana daha fazlasını ver*," diye karşılık veriyorum.

Genişleyen bir sırtıyla eğiliyor ve dudaklarımı ısırıyor. "Her zaman çok sabırsızsın."

Bacaklarımı kışına dolayarak onu daha derine çekmeye çalışıyorum ama o sadece kıkırdıyor, başını sallıyor ve aynı sığ hamleyle tekrar dalmadan önce içimden *çıkıyor*. "Seni *saatlerce* kıvrandırmalı ve yalvartmalıyım."

Gözlerimi kırıştırdım, dehşete kapıldım. "Hayır, kesinlikle *yapmamalısın*."

Koyu kirli sakalının arkasından bana gösterdiği günahkâr kadar seksi gülümseme, giderek daha sabırsız hale gelmeseydim beni eritecekti. Gevşiyor ve tekrar itiyor, sadece bir santim daha derine iniyor.

"*Slade*."

"Evet, Auren?" diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor. İşte bu kadar.

Kurdelelerimi sol tarafımdan kaldırıp vücuduna doluyorum ve o daha fazla gerilmeden, güçlerini kullanarak bizi ters çeviriyorum, böylece üstte ben oluyorum. Kontrolü elime aldığım ve vücuduna sarıldığım anda üzerine tamamen gömülüyorum ve nefes nefese kalmasına neden oluyorum.

Başım bir solukla geriye savruluyor. "*Evet...*"

Belimi kavramak için uzanıyor, parmakları tenimi kazıyor. "Benim ahlaksız kadınının sikime binişine bak," diyor, sesi memnun bir kibirle kesilmiş. "İstedğini aldığını görmek çok seksi."

Sözlerini zar zor duyuyorum, kendimi onun üzerine kaldırmaya çok kaptırmışım. Ellerinden biri göğsümü okşamak için yukarı kalkıyor,

başparmağı göğsümün üzerinde geziniyor.

Meme ucu, dokunuşuna karşı sertleşti ve sertleşti.

"Daha sert, bebeğim. Kendini bana daha sert siktir," diyor. Diğer elini kullanarak beni sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyor ve vücudumun yeniden zirveye tırmanmasını sağlıyor.

Ellerimi çıplak göğsüne dayamadan önce avuç içlerimin kaslı karın kaslarına sürtünmesine izin veriyorum, daha iyi kaldıraç için kullanıyorum. Tam olarak söylediği şeyi yapıyorum, vücudumu kalın uzunluğunun üzerine kaldırmaya yardım etmeye devam ederken kendimi sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum.

"Bana gözlerini ver Auren," diye emrediyor.

Dinlemediğimde, ikimizi de oturtuyor, kucağına oturduğumda beni inanılmaz derecede derine sürüklüyor, bacaklarım beline sarılmak için kayıyor. Kalçaları içime girerek göğsümden bir inilti çalıyor.

"Aynen öyle. Bana o muhteşem altın gözlerinle bak. Mükemmel amcığın döllerimin her damlasını akıtırken onları üzerimde istiyorum."

Boğazımdan muhtaç bir ses çıkıyor, iğrenç sözleri arzumu artıran kendi afrodisyaklarını oluşturuyor.

Elleri omurgamda geziniyor, dokunuşu her bir kurdelenin tabanında, tam sırtımdan çıktıkları yerde geziniyor. Parmakları onları bir arp gibi hafifçe koparıyor, bedenime şarkı söyletiyor ama şarkıyı sadece o duyabiliyor. Titreme tenime yayılıyor, kurdeleler coşkuyla titriyor.

Kollarımı omuzlarına dayayarak dirseklerimi büküyorum, böylece ellerim yumuşak saçlarına girebiliyor. İhtiyaç dolu bir coşku ve aramızdaki bağın yoğunluğu beni o kadar etkiliyor ki gözlerim yanıyor.

İki eli de tekrar belime geliyor, pazıları şişiyor. Bu sefer kalçalarını yukarı ittiğinde o kadar derine iniyor ki sanki içime kök salmış gibi, aldığım zevkin daha da artmasına neden oluyor.

Ve daha fazlasını istiyorum, *bunu* istiyorum.

Kalçalarımı kullanarak, olabildiğince hızlı bir şekilde üstüne çıkmaya başlıyorum, omurgam dalgalanıyor, kalçalarım gıcırdıyor, şişmiş klitorisim her çarpışımında ona doğru bastırılıyor.

"Siktir..." Slade homurdanıyor ve dudaklarından çıkan lanet beni daha hızlı gitmeye teşvik ediyor ve sonra neredeyse oradayım, çok yakınımda...

"Slade!"

"Tekrar gel, aynen böyle," diye homurdanıyor. "Kukunun sikimi boğmasını istiyorum Auren."

Sızlanmalarım onun sözlerinin pisliğinden kaçıyor ve kendimi

inanılmaz derecede ıslanıyor, içim daralıyor. Bedenim onun için mırıldanıyor, sırtım kamburlaşıyor, kalçalarım onu kavırıyor, amım onun etrafında kenetleniyor. Bakışlarımız kenetleniyor, altın ve siyah denize açılan gemiler gibi birbirine demir atıyor.

"İşte bu, Saka Kuşu," diye mırıldanıyor. Kendimden geçiyorum.

Orgazmım, tamamen sulara gömülene kadar dalgalar gibi üzerime çöküyor. Tüm vücudum onun etrafında kenetlenmiş gibi görünürken, tırnaklarım derisini kazıyarak haykırıyorum.

"*Kahrolası evet...*" Kulağıma kükrüyor, kendini derinlere gömüyor, beni etrafına geriyor. Boşalırken adımları sert bir dua gibi inletiyor, bu sırada dalgalanan orgazmımın sonuncusu kalıcı yalamalarla üzerimde geziniyor.

Beni getirdiği derinliklerde yüzüyorum, her şeyin ağırlıksızlığının tadını çıkarıyorum, birleşmemizin gücüne hayranlık duyuyorum. Ona karşı titrerken ve nefes nefese kalırken, alnımın onunkine yaslanmasına izin veriyorum. Birbirimize doğru batıyoruz, nefesler sık, duygular derin, tamamen keşfedilmemiş sularda yüzüyoruz.

İşte doğru insanla böyle olabilir.

Hayatım boyunca seksin sadece seks olduğunu düşündüm. Satılacak bir mal, yapılacak bir iş. Midas'la seks, umutsuzca arzuladığım dokunuşu bana verdiği tek zamandı, beni sevmesini sağlamamın bir yoluydu. Ama daha önce *hiç* böyle bir şey hissetmemiştim. Hiç kimse bana böylesine zevk vermemiş, kendimi böylesine değerli, seksi ve *arzulanır* hissettirmemişti.

Doymuş bir huşu içinde onu izliyorum, aurası durgun, omuzlarından akıp benimkine serin bir dere gibi damlıyor. Birlikte nefes alıyoruz, göğüslerimiz birlikte yükselip alçalıyor. Kurdelelerim tembelce sırtını okşuyor, bir kez daha omurgasından çıkan sivri uçlarla oynuyor ve saf bir mutluluk içinde mırıldanıyorum.

Bir kez daha, bu hiç bitmesini istemediğim bir an.

Ama bitmesi gerektiğini biliyorum.

Slade sanki bunu yüzümden anlıyormuş gibi alnını benimkinden kaldırıyor ve gözlerimi yüz ifademde gezdiriyor.

"Konuşmalıyız," diyorum ona, sesim hâlâ boğuk bir tını taşısa da pişmanlıkla dolu. Bu üç kelime içinde bulunduğumuz büyüğü bozuyor ve artık her şey basit olmaktan çıkıyor. Sadece o ve ben değiliz.

Çok geçmeden birbirimizden kopuyoruz, bedenlerimiz ayrılıyor, kurdelelerim onu kaybetmenin yasını tutar gibi sarkıyor. Onları suçlamıyorum. Tek istediğim onun yanına kıvrılmak ve kollarında uykuya dalmak ama böyle bir lüksümüz yok. Hiç olacak mı bilmiyorum ve bu

düşünce kalbimi acıtıyor.

Belki de yasak bir aşkın bu çalıntı anları elimize geçen tek şeydir. Dışarıyı unuttuğumuz ama dışarının bizi unutmadiğı anlar. Dünyanın baloncuğunuzu patlatıp geçmenin bir yolu vardır, kaçılan gerçeklik içeri girene kadar dürtmek ve dürtmek.

Her ne kadar görmezden gelmeye devam etmek, onun içinde erimeye devam etmek istesem de bunu yapmıyorum. Eğer onu istiyorsam, eğer *kendimi* istiyorsam, bu acı gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi, çünkü bunun için savaşmazsam Slade ile bir geleceğim olmayacak.

İşte bu yüzden ağır bir sessizlik içinde temizlenip giyiniyor, her türlü endişe, düşünce ve kaygının şelaleden gelen akıntılar kadar şiddetli bir şekilde geri gelmesine izin veriyorum.

Slade paletinden beni izliyor, pantolonunu giymiş, gömleğini çıkarmış, sivri uçlarını çıkarmış, saldıracabileceğı bir sorun bekleyen bir ordu komutanı.

"Anlat bana."

Bir emir değil. Bunu öyle bir şekilde söylüyor ki, burada benim müttefikim olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlamamı sağlıyor. O sadece benim sevgilim değil, aynı zamanda güvenilebileceğim, itimat edebileceğim biri ve *bu da* bana sonunda kendimi serbest bırakma ve dilimin boğazımı bağlayan gizli düğümlerden çözülmesine izin verme gücü veriyor.

"Midas onu yakaladı," diyorum ve kambur omuzlarımdan bir kaya parçası düşmüş gibi hissediyorum. "Digby onun elinde."

Bölüm 37

AUREN

Slade'e her şeyi anlatırım.

Digby hakkında, Kızıl Akıncılar'ın saldırısından önce nasıl kaybolduğu ve onun öldüğünü düşündüğüm hakkında. Tıpkı Sail gibi öldüğünü.

Ona Rissa'dan da bahsediyorum, kaçış planlarımız sürekli değişiyor, gizli bir geçit bulmaya çalışmaktan balo sırasında ayrılmaya ve Digby'yi de yanımıza almaya karar vermeye kadar.

Onunla her şeyi gözden geçirdikten sonra, giyinmeyi bitiriyor ve beni Gazaplarının zaten beklediği toplantı çadırına götürüyor ve her şeyi onlara da aktarmamı istiyor.

İşim bittiğinde Judd, Osrik'le bakışıyor ve bir elini sarı saçlarında düşünceli bir şekilde gezdirdikten sonra, "Midas'ın Digby'ye sahip olmama ihtimali var," diyor.

"Yalan söylüyor olması kesinlikle mümkün," diye kabul ediyorum. "Ama... bu riski göze alamam. Onu bulmam gerek."

"Şimdiye kadar kalenin ne kadarını aradınız?" Osrik masanın karşısından soruyor. Ordularında esir olduğumu sandığım zamanki yerimizdeyiz ama bu sefer yanımda Slade oturuyor.

"Pek değil," diye itiraf ediyorum. "Etrafa bakabildiğim birkaç seferde, korunmayan yerlere bağlı kalmak zorunda kaldım. Bir grup geçidi birbirine bağlayan bir ön oda var, bunlardan biri kütüphaneye gidiyor, ama diğerlerini aradığımda beni Digby'yi bulmaya yaklaştırmadılar."

Herkes Lu'ya bakar ve o başını sallar. "Onları kontrol ettim. O haklı."

Osrik kalın kollarını önünde kavuşturmuş, Slade'e bakarken diliyle dudağındaki piercingi oynatıyor. "Zindanda olmalı."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye yanıtlıyor.

Judd başını Lu'ya doğru eğiyor. "Daha aşağıya inmedin mi?"

"Hayır," diyor. "Midas'ın Prens Niven'i öldürmeye kalkışması ihtimaline karşı her şeye hâkim olabilmek için kalenin üst geçitlerinden uzak duruyorum. Zamanım onun ölmemesini sağlamakla meşguldü."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Prensi mi koruyordun?"

Omuz silkiyor, derisi omzuna doğru kırışıyor. "İsteyeceğimiz son şey o küçük budalanın öldürülmesi ve Midas'ın Beşinci Krallık'ı resmen ele geçirmesi."

Bu mantıklı, Midas'a bir saniye bile şans tanımayacağımı düşünürsek. "Peki ya Kraliçe Kaila? Sence tehlikede mi?"

Wrath düşünceli görünüyor ama cevap veren Slade oluyor. "Emin değiliz. Midas'ın her zaman planları vardır ama ona suikast düzenlemeye niyetli olduğunu sanmıyorum. Bunu bir kaza gibi göstermeye çalışsa bile fısıltılar olacaktır.

Krallığında çok seviliyor. Yankıları olmadan bunun gerçekleşebileceğinden şüpheliyim."

Keşke yardım edebilseydim ve Midas'ın Kraliçe Kaila için planlarının ne olduğunu bildiğimi söyleyebilseydim, ama hiçbir fikrim yok.

Bakışlarım Lu'ya geri dönüyor. "Sence onu bulabilir misin? Digby'yi yani?"

"Eğer şatadaysa onu bulabilirim," diye kesin bir ifadeyle cevap veriyor, kahverengi gözleri umut dolu bir ifadeyle bakıyor. "Rip?"

Slade başını sallar. "Evet, devam et ve Prens Niven'in nöbetini durdur ve Digby'yi orada aramak için zindanları bulmaya odaklan."

"Peki ya prens?" diye sorar.

Düşünceli bir şekilde başını öne eğiyor. "Şimdiye kadar ona karşı bir hamle yapılmadı ama yine de izlenmesini istiyorum. Judd, sen devralabilir misin?"

Adam başını sallar. "Ben hallederim. Ben Lu değilim ama içeri girdikten sonra ona göz kulak olabilirim."

Planlarını bozduğum ve Lu'yu prense göz kulak olmaktan alıkoyduğum için muhtemelen kendimi suçlu hissetmeliyim ama bunu yapamıyorum. Digby'yi gerçekten bulup çıkarma ihtimali bile göğsümün umutla gerilmesine neden oluyor, kaburgalarımın etrafındaki bir bant her nefesimi bağlıyor.

"Pekâlâ, Digby'yi aramaya bu gece geç saatlerde başlayacağım. Yorgun muhafızlar üzerinde sihrimi kullanmak daha kolay," diye açıklıyor.

Slade ona, "Auren'i güvenli bir şekilde odasına geri götürdükten sonra başlayabilirsin," der ve o da başını sallayarak cevap verir.

Osrik gür kahverengi sakalını kaşıyor. "Peki ya bu eyer, Rissa?" diyor. "Güvenilir mi?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. "O *güvenilmez biri* değil," diyorum dikkatlice. "Ama..."

"Ama anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmezsən, seni satar," diye sözümü bitiriyor Slade.

"Evet, ama beni uyarmıştı." Osrik homurdanıyor. "En azından dürüst."

"Bunun için onu suçlamıyorum," diyorum ona. "Bir kadın eyerin hayatı kolay değildir. Kendisi için en iyi olanı yapmak zorunda."

Judd bana göz kırpmıyor. "Gildy. Hadi ama. Burada saf olmayı göze alamazsın. Şimdilik sessiz kalabilir ama ya buradan kurtulmayı başarır ve sonra da parası biterse ne olacak? Sırrını kim satın alırsa ona söyleyecek. Ya da belki o kadar ileri gidemeyecek. Belki de Ranhold'dan ayrılamadan yakalanacak ve sırrını o zaman açıklayacak," diye belirtiyor. "O bir sorumluluk."

"O da bir *insan*," diye cevap veriyorum, içimden bir koruma duygusu yükseliyor. "Ve bana söz verdi."

Slade bana bakıyor, çatık kaşları çatılmış. "Auren, Judd haklı."

Omurgam sertleşiyor. "Yapma," diyorum başımı sallayarak. "Aklından bile geçirme-"

Osrik, masum bir kadını öldürme önerisinden hiç rahatsız olmamış gibi, "Onu öldürmeliyiz," diye huysuzca araya giriyor.

"Ona dokunma," diye bağıriyorum, ayağa kalktığımı bile fark etmeden ayağa kalkıyorum. "O yanlış bir şey yapmadı."

Osrik, "Henüz," diyor.

İki dudağım da sert bir çizgi halinde birbirine yapışıyor. Lu'ya bakıyorum, yanımda başka bir kadın savunucu olmasını umuyorum ama o bile şüpheli görünüyor.

"Bakın, bunun en iyi durum olmadığını anlıyorum ama Rissa tüm gerçeği bilmiyor," diyorum onlara. "Red Raids kaptanını som altına çevirdiğimi gördüğünde kendi sonuçlarına varmasına izin verdim. Midas'ın bana altın dokunuşu yaptığında gücünün benden beslendiğini düşünüyor."

Judd, "Evet, ama bu yeterince tehlikeli," diye ekliyor.

Başımı sallıyorum, bu işi benim elimden alıp affedilemez bir şey yapacaklarına dair gerginliğim giderek artıyor. "Eğer onu bildiği için öldürürsek Midas'tan farkımız kalmaz. Eğer Rissa'nın bir şey bildiğini öğrenseydi o da böyle yapardı."

biliyordu," diye iddia ediyorum, inancım boğazımdan taşarak kelimelerimi kaplıyor. "O yanlış bir şey yapmadı. Suçlu olduğu tek şey, ben Yüzbaşı Fane'e altın dokunuş yaparken aynı odada bulunmak. Bu yüzden öldürülmeyi hak etmiyor."

Osrik tekrar tartışmak için ağzını açıyor ama Slade'in başını sallamasıyla ağzını kapatıyor ve ağır kaşlarını indiriyor.

Slade'e bakmak için döndüm. "Ona zarar vermeyeceksin. Bana söz ver."

Tereddütü gerginliğimi artırıyor ve kurdelelerim arkamdan fırlıyor, ama başını eğiyor. "Sana söz veriyorum. Hatta ona ve birlikte kaçmak istediği diğer eyere de bir teklif sunacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gittiğimizde iki kadın da bizimle gelebilir. Yorucu bir yolculuk olacak ama güvende olacaklar. Bu tamamen özverili bir şey değil elbette," diye açıklıyor. "Bu aynı zamanda ona göz kulak olabileceğim ve sırrınızı söylemediğinden emin olabileceğim anlamına geliyor."

Dudaklarım bu teklif karşısında şaşkınlıkla aralanıyor ve kendimi tekrar koltuğuma bırakıyorum. "Rissa ve Polly'nin seninle gelmesine izin verecek misin?"

"*Bizimle* gel," diye düzeltti, siyah gözleri benimkilere dikilmişti. "Eğer sensiz gideceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirliyor ve kaşlarını çatan kaşlarını düzeltmek için elimi uzatmaktan kendimi alıkoyuyorum. Omuzları sanki ona gitmeyeceğimi söylememi bekliyormuş gibi kaskatı kesilmişti.

"Digby'yi bulur bulmaz gitmeye hazırım."

Yüz ifadesinden rahatlama akıyor. Masanın altında, eli aşağı inip kalçama dayanıyor, rahatlatıcı dokunuşundan sıcaklık yayılıyor. "Güzel."

"Gizli olmak zorunda," diye uyarıyorum onu. "Midas bilmemeli." "Midas gidip kendini becerebilir," diye karşılık veriyor öfkeyle.

Bu erkek.

"Ben ciddiym Slade. İkinizin savaşmasını istemiyorum. Benim için değil. Kimse ölmeyi hak etmiyor."

Osrik araya girerek, "O şerefsiz biliyor," diyor. "Midas'ın kendini beğenmiş kafasının boynundan kopup gitmesi için sabırsızlanıyorum."

Judd neşeyle, "Uzuvlarının teker teker kesilmesini ve yavaş yavaş kan kaybından ölmesini istiyorum," diyor.

"Ya da Rip onu içten dışa çürütebilir," diye öneriyor Lu, üst dudağının üstündeki bükülmüş ahşap deliğe düşünceli bir dokunuşla,

Yakut rengi ucu gözbebeği gibi parlıyor.

Gazap tatmin edici bir tefekkürle başını sallarken ben şaşkın şaşkın bakıyor ve akıl sağlıklarını ciddi bir şekilde sorguluyorum. "Üçünüzün de sorunları var."

Aynı fikirde değiller.

Slade kıkırdayarak bana bakmadan önce başını sallıyor. "Geç oldu. Eğer bu gece kaleye dönecekseniz, bir an önce yola çıkmalısınız."

Diğer seçeneğin havada asılı kaldığını duyabiliyorum - *eğer* geri dönersem. "Ne kadar istesem de kalamam. Digby'nin hayatını riske atamam. Eğer gerçekten Ranhold'daysa, yapacağım her şey onun için doğrudan bir sonuç olacaktır."

Lütfen Ranhold'da olun.

Slade başını sallıyor ama Lu'ya bakmadan önce gözlerinde beliren hayal kırıklığını gözden kaçırmıyorum. "Onu geri götürebilir misin?"

"Anlaşıldı Komutan," diyor ayağa fırlayarak. "Hazır mısın, Gildy?"

Gitmek istemiyorum. Şatoya geri dönmek sanki bir tuzağa düşmek gibi geliyor, demir dişlerin kıskaçları delici tutuşuyla ayaklarıma pranga vurmaya hazır. Ama bunu söylemiyorum çünkü gerçekten dönmek zorunda *olduğumu* Slade kadar ben de biliyorum. Lu Digby'yi bulana kadar bu görüntüyü sürdürmek zorundayım.

Slade ayağa kalktı, elimi tutarak yanımdan dışarı çıktı.

Çadır.

"Seni kamp sınırına kadar götüreceğim. Sonra Lu'nun seni almasına izin vereceğim.

sihrini zorlamıyor. İçeri girerken sorun yaşamayacağından emin olmak istiyorum," diyor karda ilerlemeye başlarken. Etrafımıza bir sis çökmüş, sütümsü bir yoğunlaşma ile kaplanmış, kampa kamp ateşlerini kucaklayan ürkütücü bir parlaklık veriyor.

Bir yanımda Slade, diğer yanımda Lu varken, sadece onların varlığıyla bile korunduğumu, güçlendiğimi hissediyorum. "Teşekkür ederim," diyorum onlara, botlarımin her adımda batışını izleyerek.

Slade bana bir bakış attı. "Ne için?"

"Her şey." Bu basit kelime tam olarak ifade edemediğim bir genişliği kapsıyor. Detaylandırmamı beklediklerini anlayabiliyorum, o yüzden diyorum ki, "Hepiniz bana yardım etmeye çok isteklisiniz. Sizin için bir hiç olmama rağmen."

Slade sanki bir duvara çarpmış gibi adımlarını durduruyor, aurası aniden zifiri karanlığa bürünüyor, tıpkı aysız bir gece gibi. Başı bana doğru dönerken pulları parılıyor, gözleri kısılmış. Lu alçak sesle ısıklık çalıyor ve birkaç adım ilerliyor.

Parmağını kaldırıyor ve "Bunu bir *kereliğine görmezden* geleceğim" diyor. Sesi, yaklaşmakta olan bir fırtınanın tüyleri diken diken eden gürültüsüne benziyor.

boynum dik duruyor. Korkudan değil - ondan korkmuyorum - ama her kelimeyle birlikte inen mutlak etkiye tepki olarak. Yerin titreşmesi kadar büyük bir güç bu, topuklarıma basmazsam beni devirmekle tehdit ediyor. "Ama şimdi beni dinle Auren. Sen hiçbir şey *değilsin*." Sert gözler beni içine çekiyor, rehin alıyor. "Anladın mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum, beyanının ağırlığı kemiklerime bir yük olarak değil, bir destek olarak yerleşiyor. "Anlıyorum."

Doğruyu söylediğimden emin olmak ister gibi yüzümü inceliyor ve sonra sertçe başını sallıyor. "Güzel."

Şu anda biraz tahrik olduğumu itiraf etmekten utanarak nefes veriyorum. Ama *kahretsin*, bu son derece seksiydi.

Tekrar yürümeye başlayıp Lu'ya yetiştiğimizde bana sırtıyor. "Başın belada," diye şarkı söylüyor.

"Kapa çeneni," diye homurdandım. "Öyle demek istemedim zaten."

"Güzel, çünkü bu iş böyle, Gildy. Artık bizden birisin. Her zaman birbirimizin arkasındayız. Dünyaya karşı biziz."

Daha önce hiç gerçek arkadaşlarım olmamıştı, güvenebileceğim ve sırtımı dayayabileceğim insanlar. "Buna alışmak biraz zaman alacak," diye itiraf ediyorum.

Slade yanımda homurdanıyor ve yüzündeki inatçı ifadeye gülümsüyorum. "Şimdi sabırsız olan kim?" Dirseğimle onu dürterek söylüyorum.

Gözlerini tamamen farklı bir bakış kaplıyor. "Eğer Ranhold'a geri dönmeye niyetliysen, benimle dalga geçmemen akıllıca olur."

"İhtiyatlı, hmm?" Lu araya giriyor. "Kana susamış komutanımız için oldukça süslü bir konuşma."

Gözlerini deviriyor.

"Birlikte çalışmaya nasıl başladınız?"

"Onları ben keşfettim," diye cevaplıyor Slade. "Hepsi benim komutam altında asker oldular ve zeki ve yetenekli olduklarını kanıtladılar. Ama sadakat... o zamanla geldi. Osrik aslen Birinci Krallık'tandı. Aslında birbirimizle savaştık - o bir paralı asker takımına aitti."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

O ve Lu sırtıyor. "Evet. Koca piç neredeyse beni atımdan düşürecekti, o yüzden beni etkiledi. Kavga bittikten sonra Judd ve ben Os'u bize katılmaya ve benim askerim olarak eğitmeye ikna ettik. O da anlaşmayı kabul etti," diye açıklıyor Slade.

"Elbette yaptı. Kılıcımı taşaklarına dayamıştı," diye cıvıldıyor Lu, mutlu bir ses tonuyla.

Biraz irkildim. "Bu işe alma yöntemi biraz vahşi görünüyor."

Lu homurdanıyor. "Komutanın Judd'ın kışına tekmeyi basmasından daha Hapi iyi.
shan

e." Gözlerim kocaman oldu. "Sen mi yaptın?"

Slade başını sallar. "Yapışkan parmakları olan bir gezgindi, sürekli soylu evler. Ama sonunda onu yakaladığımızda, herif bunu bir oyun haline getirdi. Neredeyse her gün hücrelerinden kaçıyor ve sonra da kendini beğenmiş bir piç gibi parmaklıkların dışında eğlenerek bekliyordu. Hapishanemizle alay etmeyi bırakması için ona bir anlaşma teklif etmek zorunda kaldım."

Gülüyorum, tüm bunları hayal ederken başımı sallıyorum. "Bu Judd'ın yapacağı bir şeye benziyor. Peki ya sen?" Lu'ya soruyorum. "Dördüncü'nün ordusuna nasıl katıldın?"

Gözlerindeki tüm o rahatlık tek bir kırpışla kayboluyor ve ifadesi sertleşiyor. "Başka bir günün hikayesi."

Merakım alevleniyor ama geçmişimde konuşmak bir yana düşünmekten bile hoşlanmadığım yeterince şey var, bu yüzden baskı yapmaktan daha iyisini biliyorum. Bunun yerine, "Birbirinize karşı davranışlarınız... çok fazla güven var." diyorum.

Lu, Slade'e gülümseyerek, "Uzun zamandır birlikteyiz," diye cevap veriyor. Hiçbir şekilde flörtöz değil, ailevi ve şefkatli bir gülümseme.

Ani bir bağırış havayı yarıyor. "Ho there!"

Çağrı üzerine başım dönüyor ve sisin içinden gözlerimi kısarak bir grup askerin toplandığı büyük bir kamp ateşi görüyorum. Tam ortasında, demir bir tencerenin üzerinde bir şeyler karıştıran ve kulaktan kulağa sırtan tanıdık bir yüz.

"Hey, Keg." Gülümseyerek el sallıyorum.

Keg gözlerini benden ayırmadan önündeki askerin kâsesine bir kaşık yahni atıyor. Bir kısmı dışarı sıcıyor ve asker uzaklaşmadan önce homurdanıyor. İyi yaşı Keg.

"Gildy, onun sen olduğunu sanıyordum," diyor Keg, uzun, bükülmüş siyah saçlarını geriye iterek, sallanan tahta parçalarının çan gibi birbirine çarpmasına neden oluyor. "Burada ne yapıyorsun? O süslü kalede olman gerekmiyor mu?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden omzumun üzerinden Slade'e bakıyorum ve Keg de bakışlarımı takip ediyor. "Merhaba Komutan. Sizi orada görmedim. Üzülerek söylüyorum, Gildy Locks sizi gölgede bırakıyor."

Slade başını sallar, dudaklarının kenarı seğirir. "Aynı fikirde değilim."

"Oy, bana hizmet edebilir misin?" diye soruyor sıradaki bir asker, Keg'in elindeki kaşığa sanki onu elinden almaya çalışacak kadar açmış gibi bakarak.

Ordunun aşçısı adama bir bakış fırlattı ve boştaki elini, derisi pürüzsüz siyah teni kadar koyu olan üniformasına sildi. "*Yapabilirim*. Ayağımı kışına da sokabilirim."

"Seni özledim, Keg," diyorum gülerek. "Sonra görüşürüz, tamam mı? Şimdi süslü kaleme dönsem iyi olacak."

Damlayan kaşığı bana doğrultmadan önce güveçleri bekleyen zavallı askere servis ediyor. "Peki, tamam. Ama seni bir daha gördüğümde, seni besleyeceğim. Çift porsiyon."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım. Ordunun bulamacının tadını güzelleştirebilecek biri varsa, o da sensin."

Keg'in kahverengi gözleri memnuniyetle parlıyor. "Bu doğru, kızım. Bunu sakın unutma. Bu ordudaki diğer aşçılar sürekli beni sabote etmeye çalışıyor. Ama *kimse bu* konuda bir şey yapmıyor," diyor ve Lu'ya bakarken son derece ciddi görünüyor.

Gözlerini deviriyor ve kolumu tutmak için yanıma geliyor. "Evet, evet. Gözyaşlarını tencerede ağla, Keg," diyor biz uzaklaşmaya başlarken.

"Yapacağım!" diye bağıyor. "Nasıl bu kadar tuzlu yapıyorum sanıyorsun?" Sıradaki askerler inliyor.

Gülüşerek kampın kenarına doğru ilerliyoruz, ama oraya varmadan hemen önce bir şahin bize pike yapıyor ve sisin içinden geçip bize doğru gelene kadar onu fark etmiyorum bile.

Şaşkınlıkla ciyaklıyorum ama Slade kolunu kaldırıyor ve kuş kolunun üzerine konuyor, pençeleri sivri uçlarının arasına mükemmel bir şekilde yerleşmiş.

Şaşkınlıkla göz kırpyorum ve şahinin başını okşamasını ve bacağına bağlı metal şişeye uzanmadan önce parmaklarını ısırmasına izin vermesini izliyorum. Bunu yaptığında bakışlarım şişeye odaklanıyor. "Bekle, bu..." Altın çan amblemini fark ettiğimde sorum yarım kalıyor. "Bu bir Highbell şişesi." Gözlerim kocaman oldu. "Bu bir Highbell *haberci şahini* mi?"

Mektubu almak için üstünü açıyor, iri kuş bir kanadını kaldırıp gagasını kaşınıyormuş gibi altına gömerken siyah gözleri mektubu tarıyor.

"Sana söylemedi mi?" Lu yanıma sokularak sordu. "Komutan şahinlerini diğerlerinin önünü kesmeleri için eğitmiş. Şişeleri diğer kuşların bacaklarından koparacak kadar zeki ve yetenekliler. Sonra şişeleri komutana getiriyorlar, o da onları şahinlerinden birine takıyor ve sanki

istediği krallığa aittir. Bu durumda, Highbell. Ancak casus kuşları mesajları iletme yerine her mektubu önce komutana götürmeyi biliyor."

"Vay canına, bu... oldukça şeytani," diyorum ama etkilenmeden de edemiyorum. "Bekle, Midas'a mesaj gönderdiğimi böyle mi anladın?"

"Evet." Okumayı bitirip Lu'ya uzatıyor, yüzüne acımasız bir ifade yerleşiyor.

"Sorun nedir?" diye soruyorum. Lu bana uzatmadan önce mektubu tarıyor ve ben de kelimelere bakarak kaşlarımı çatıyorum.

"Soğuk hava Highbell'den gitti. Önümüzde açık bir gökyüzü var."

"Gökyüzü açık mı?" Şaşkınlıkla sordum. "Highbell'de gökyüzü *asla* açık olmaz. Ve soğuk hava kesinlikle hiç gitmez. Bu ne anlama geliyor?"

Slade balmumu mührünü kırdığı için hiç de endişeli görünmeden onu benden geri alıyor. "Henüz emin değilim. Şifreli. Bunu diğerleriyle konuşacağım." Karanlık bakışlarını üzerime diktiğinde, zihninin çalıştığını anlayabiliyorum. "Bu şahini arabaya geri götürmeliyim ki mektubu tekrar mühürleyip onu yoluna yollayabileyim. Lu için sorun olmaz değil mi?"

"Evet."

"Güzel. Yarın öğleden sonra kaleye kral olarak döneceğim. Akşam karanlığında kütüphanede buluşalım mı? Lu bir şey bulursa sana haber veririm." "Orada olacağım," diye söz veriyorum.

Uzanıp bir parmak ucuyla yanağımı hafifçe okşuyor. "Güzel. Yakında görüşürüz."

Eğilip onu öpme isteğimi bastırmak zorundayım. Sis, karanlık gece göğünün altında bizi örtüyor olsa da, muhtemelen çok fazla şefkat gösterdi.

"Lu, dikkatli ol." "Her zaman, Komutan."

Bana son bir kez baktıktan sonra dönüp uzaklaşıyor ve ben de Lu'yu takip ediyorum, geri dönme dürtümle savaşılmaya çalışıyorum. Ranhold'un duvarlarına yaklaşan her adım yanlış hissettiriyor, kurdelelerim korkum kadar sıkı kıvrılıyor.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, Lu askerlerin dikkatini dağıtmak için sihrini kullanmayı başarıyor ve zamanlamamızı mükemmelleştirerek başka bir nöbet sırasında duvarların içine sızmamızı sağlıyor.

"Balkondan odalarınıza geri dönebilir misiniz?" diye fısıldıyor, hızlı adımları beni şatonun yanından geçiriyor. Gri taşlar buzla kaplı, yüksek katlarını görmek imkansız, çünkü ağır

Sıcaklığın düşmesiyle sis yoğunlaşır.

"Evet, sorun değil," diyorum sessizce, hava şişmiş bir sessizlikle pıhtılaşmış. "Beni gizlice içeri sokup çıkardığın için teşekkürler. Rip ile vakit geçirmek güzeldi."

Gülümsüyor. "Eminim öyledir. Altın hıyardan daha iyi bir arkadaş, değil mi?" "Çok daha iyi," diye kabul ediyorum, dudaklarım kıvrılıyor.

Yine de kalenin arka tarafındaki köşeyi döndüğümüzde ve bulanık havada dört kişinin orada durduğunu gördüğümde bu gülümseme yüzümden damlıyor. Kayarak duruyoruz ve Lu'nun vücudunun kaskatı kesilmesinden misafirimiz olduğunu bile fark etmediğini anlıyorum.

Bir an için kalbim gölgeli figürlere takılıyor ve Midas'ın sisin içinden çıkmasını bekliyorum.

Onun yerine, öne çıkan başka biri oldu - gece vakti arazide dolaşırken görmeyi beklediğim son kişi.

Kraliçe Kaila.

Bölüm 38

AUREN

Kraliçe Kaila önümüzde durduğunda havada *boğucu bir gürültü* ve duraklama oluyor. Lu belini bükerek sert bir selam veriyor ve ben de nabzım hızla atarken aceleyle reverans yapıyorum. "Kraliçe Kaila, bizi affedin. Dışarıda olduğunuzu bilmiyorduk. Umarım bir şeyi bölmemişizdir."

"Oh, yapmadın," diye cevap veriyor, sarı bakışları üzerimizde taş gibi sekiyor.

Orada beceriksizce dururken içimdeki endişe çalkalanıyor. Aldığım her nefes ciğerlerime yapışıyor, soğuk nem ağzımı kaplıyor ve bir bulutun içinde tıkanmışım gibi kirli nefesleri tenime bastırıyor.

Yoğun sis, Lu ile beni odama geri dönerken daha iyi saklayan bir nimetten ziyade aniden bir düşman gibi hissettiriyor. Hava üzerimize kapanıyor, sanki tanrılar bizi tuzağa düşürmek istiyormuş gibi gökyüzünden aşağı itilen opak bir sis.

Kraliçe Kaila'nın gri-mavi elbisesi kalın pelerininin altında parıldıyor, kapüşonu düz siyah saçlarının üzerine çekilmiş. Ona eşlik eden üç muhafız var, sağındaki muhafız elinde bir meşale tutuyor. Zırhları gümüş renginde ve göğüslerinde Üçüncü Krallık'ın amblemi yer alıyor; okyanus suyunun altında sinsice ilerleyen yırtıcı bir köpekbalığının yükselen yüzgeciyle kıyılarını simgeleyen gururlu bir nişan.

Kaila kukuletasını geri itiyor ve bugün başında taç olmasa da eskisinden daha az kraliçe gibi görünmüyor. "İkimizin bu şekilde karşılaşması ne büyük şans."

Karşılık olarak sadece kibarca gülümsüyorum ama sakın dış görünüşüme rağmen kalp atışlarım hızlanıyor. Bu sadece kötü bir *şans*. Tedirginlik hızla moralimi bozuyor, zihnim onun beni görmesinin ne anlama gelebileceğiyle yarışıyor. Kaila'nın karakterini tanımıyorum, hakkındaki temel gerçekleri zar zor biliyorum.

Üçüncü Krallık'la ilgili her şeyi uzun zaman önce aklımdan çıkarmaya çalıştım ama keşke çıkarmasaydım. Keşke bu kadın hakkında araştırma yapmış olsaydım çünkü şu anda tüm içgüdülerim bana Kaila'nın tehlikeli olduğunu söylüyor. Yemekte onu görmezden geldim, eğlenceli kardeşi dikkatimi daha çok çekiyordu, ayrıca Midas'ın talepkâr varlığı ve düşünceli bir kral vardı.

Kaila Midas'ın daveti üzerine burada, ama onu neden özellikle davet ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama belki de daha önemli soru, neden gelmeyi kabul ettiği?

"Bu saatte dışarıda olmanız ilginç," diye düşünüyor Kaila. "Kral Midas'ın sizi kalenin içinde güvende tutmayı tercih ettiğini düşünürdüm."

Çabucak toparlanarak, "Uyuyamadım, bu yüzden dışarıda yürümeye karar verdim. Ranhold'un gece havası bu gece çok yoğun."

"Aynen öyle. Ben de yürüyüş yapmak istedim. Zihinsel olarak uyarıcı buluyorum. Geceleri çok ilginç şeyler duyabiliyorsunuz."

Omuzlarım kaskatı kesiliyor ve Lu'nun dikkatinin kraliçe üzerinde yoğunlaştığını hissediyorum. Kaila da bunu hissetmiş olmalı, çünkü dikkatini tekrar bana vermeden önce bakışları bir an için o tarafa kayıyor. "Benimle yürür müsün?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum, ellerim eteklerime dolanıyor. Yapmak istediğim son şey onunla yürümek, ama onu reddetmemin hiçbir yolu yok, çünkü ikimiz de bunun aslında bir istek olmadığını biliyoruz.

"Elbette, Majesteleri."

Kaila'nın yolu göstermesi için ikimiz de kenara çekildiğimizde Lu'ya sakarca bir bakış attı. "Gidebilirsiniz."

Lu tartışacakmış gibi ağzını açıyor ama ben çaktırmadan başımı sallıyorum. Başının belaya girmesini ya da zarar görmesini istemiyorum. Kraliçe Kaila sinirlerimi sürekli bir alarm akoruyla tıngırdatıyor ve Lu'nun onun yakınında olmasını istemiyorum. O bir savaşçı ve mükemmel bir casus olabilir ama ben yıllar boyunca kraliyet mensuplarından payıma düşeni aldım.

Lu bana dolu dolu bir bakış attıktan sonra başıyla onaylıyor ve topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor. Adımları sessiz, karanlık silueti unutulmuş bir hayalet gibi sisin içinde kayboluyor.

Şimdi Kaila ve muhafızlarıyla yalnız kalan kraliçe yürümeye başlıyor ve ben de onun adımlarına uyuyorum, avuçlarım eldivenlerimin altında gergin bir şekilde terliyor.

"Tuhaf," diye mırıldandı Kraliçe Kaila.

Tanrıça, onun yüklü yemine karşılık vermek istemiyorum ama *yapamam* da. Sözlü tuzak, bir kraliyetin en sevdiği eğlencedir. Savaş alanında savaşmayı

öğrenmek yerine, bunu sarayda yapmayı öğrendiler.

"Tuhaf olan ne Majesteleri?" Boğazımın düğümlenmesine rağmen ses tonumu hafif tutmaya çalışarak soruyorum.

"Kralınızın muhafızları yerine Dördüncü Krallık'tan bir askerin size eşlik etmesi gerektiğini."

Kulaklarım sözlerinin tehlikeli tınısıyla çınlıyor, şakaklarım sözlerinin tonlamasında hissedebildiğim altta yatan tehditle titriyor.

Evet, ona daha fazla dikkat etmeliydim.

Omurgam boyunca kurdelelerim sertleşiyor, satenimsi uzunlukları köşeye sıkışmış bir hayvan gibi derime dayanıyor, tüyleri diken diken oluyor ve saldırmaya hazırlanıyor.

"Diğer korumalarım beni bekliyor," diye yalan söylüyorum. "Aslında, onlar aramaya gelmeden önce yanlarına dönsem iyi olacak..."

Kaila bana öyle bir bakıyor ki, zavallı ayrılma girişimimi anladığını anlıyorum. "Hadi ama Auren. Sır tutabilirim. Aslında çok sır saklarım."

Bu beni hiç de iyi hissettirmiyor.

Kalenin önünden geçmeye devam ederken dudağımı endişelendiriyorum, elbisesinin ağır mavi etekleri yerde sallanıyor, etek ucuna dikilmiş beyaz çakıl taşları gibi küçük kar parçalarını topluyor.

Korumaları birkaç metre arkamızda duruyor ama varlıkları arkamda baskıcı bir duvar gibi, sanki her an üzerime gelip beni yerime mıhlatabilirlermiş gibi.

Lu nasıl oldu da onları duymadı ve dikkatlerini bizim varlığımızdan uzaklaştırdı?

Ben endişemi bastırmaya çalışıyorum, hava da bizi kasvetli havasıyla örtmek için elinden geleni yapıyor ama Kaila her ikisinden de habersiz görünüyor. Ya da belki de üzerimize yapışan ağırlıktan hoşlanıyor.

"Sırlar önemlidir, sizce de öyle değil mi?"

İfademin kırılmasına izin vermemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Kafatasımın altındaki korku dolu endişenin parıltısını görmesini istemiyorum.

"Sanırım öyle, Kraliçe Kaila."

"Sanıyorsun?" diye tekrarlıyor, gırtlaktan gelen kahkahası şuruplu atmosfere kabuk katıyor. "Fısıltılar benim en büyük kaynağımdır. Gücümü hatırlıyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum, ellerimin titremesini engellemeye çalışıyorum. "Büyün sesleri kontrol ediyor."

"Doğru," diyor gülümseyerek başını sallayarak. "Odanın öbür ucuna fısıltılar gönderebiliyorum. İnsanların orada olmayan sesler duymasını sağlayabilirim. Birinin konuşma yeteneğini istediğim kadar çalabilir, onu dilsiz bırakabilirim. Ama en sevdiğim şeylerden biri, kelimeleri kendime doğru çekmektir - dışarıdaki kulaklar için olmayan yasak bilgi mırıltıları. Bunlar benim en büyük servetimdir."

Midem yana yatıyor, omurgamda bir titreme yayılıyor.

Duymuş. Lu ve benim konuşmamızı duydu. Umutsuzca tam olarak ne söylediğimi hatırlamaya çalışıyorum ama buna gerek yok.

Kaila duruyor ve arkasındaki kalenin taşlarıyla bana doğru dönüyor, esmer teni çoraplı meşale ışığında parlıyor. Dolgun dudaklarını büzöstürmesini ve ardından dumanlı bir buhar üflemesini izliyorum.

Büyünün tüyler ürperten varlığı onunla birlikte sönüyor ve sonra ensemdeki tüm tüyleri diken diken eden bir şey duyuyorum.

"Beni gizlice içeri sokup çıkardığın için teşekkürler. Birlikte vakit geçirmek güzeldi.

Rip."

"Eminim. Altın hıyardan daha iyi bir arkadaş, değil mi?"

"Çok daha iyi."

Sesim Lu'nunkiyle birlikte tekrarlanırken hafifçe yankılanıyor. Lu'nun bedensiz sözcükler, yükselen korkumun üzerine sinen doğal olmayan bir esintinin görünmez bir zerresinde sisin içinde oynaşüyor.

Fısıltılar tekrar tekrar yineleniyor, dişlerim kilitleniyor, yüz ifademi ele geçirmeye çalışan bir yaltaklanma hissediyorum. Tüm bunlar olurken Kraliçe Kaila yüzünde memnun bir ifadeyle beni izliyor. Ellerimi kulaklarıma götürme isteğimi bastırmam gerekiyor ama neyse ki bir elini havaya kaldırıyor ve sesler dağılıp sessizliğe gömülüyor.

"Dördüncü'nün ordu komutanıyla vakit geçirmek için kaleden gizlice kaçtın."

Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissediyorum. "I-" Sözümü kesti. "İnkâr etmeye çalışma."

Pişmanlık bağırsaklarımdan fışkırıyor, dallanıp budaklanmak ve beni asmakla tehdit ediyor.

Muhtemelen sessizliğimden memnun olan Kaila dönüyor ve tekrar yürümeye başlıyor. "Bu taraftan."

Uyuşmuş bir halde onu takip ediyorum, ayaklarım dehşetin tuğlalarıyla kurşunlaşmış. "Peki Auren, bir soyadın var mı? Bir ailen?"

Konuyu değiştirince ona ihtiyatlı bir bakış fırlattım. "Hayır, Majesteleri.

Ben bir yetimim."

Bir uğultu çıkarıyor, bizi kalenin köşesinden ve buzdan heykellerle dolu avludan geçiriyor. Ay yarı aydınlanmış ve bulutların ardına gizlenmiş olabilir ama yine de havadaki nemden yansıyarak her şeyi ürkütücü bir bulanıklığa büründürüyor.

"Utanç verici. Aile önemlidir."

"Öyle. Sen ve kardeşin oldukça yakın görünüyorsunuz," diye cevap veriyorum ve konuşmayı ona doğru yönlendirmeye çalışıyorum.

Kraliçenin dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Manu benim en yakın danışmanım ve arkadaşımdır. Sana oldukça düşkündür."

Bu iyi bir şey. Değil mi?

"Elbette, Manu çoğu insanı sever," diye devam ediyor, umudumu ve kale arazisini keserek. Daha önce hiç gitmediğim bir bölüme doğru ilerliyoruz, üst üste yığılmış kayalardan oluşan kısa bir duvarın yanından geçiyoruz. "Başkalarına karşı bilgi kullanmayı aklından bile geçirmeyecek kadar tatlı bir ruhu var. Ama zaten bu yüzden tanrıçalar ona bir güç bahsetmedi, değil mi? Üçüncü Krallığı yönetmek için ben daha uygunum, çünkü tahtımı korumak için ne gerekiyorsa yapacağım." Sanki bu konuşmayı kendisiyle daha önce defalarca yapmış gibi, kendi onayını başıyla onaylıyor.

Taş patikadan sapıp yoğun karda yürümeye başladığında midemdeki hastalık hissi daha da artıyor. Meşaleyi taşıyan muhafız, kraliçesi için arazide daha kolay bir yol açmak için aceleyle önden gidiyor, ateşinin yanan gözü pusun içinden bana bakıyor.

Dehşetim arttıkça artıyor ve sonunda "Nereye gidiyoruz Majesteleri?" diye sorana kadar sessizlik sinirlerimin uçlarını yıpratıyor.

"Biraz daha uzağa."

Omzumun üzerinden bir bakış fırlatıp duruyorum ama kaçacak halim yok. Muhafızlarının bana bakışlarına bakılırsa, kurdelelerimi kullanmazsam fazla uzağa gidemem ve elimden geldiğince kraliçenin bunları bilmesini istemiyorum. Daha fazla sırrıma ihtiyacı yok.

Sonunda, gerçek yüksekliği sis tarafından kavranmış, daha fazla değilse bile beş katlı görünen devasa bir taş binaya yaklaşıyoruz. Ön tarafta, yirmi adamın omuz omuza yürüyebileceği kadar geniş, buzla tuzlanmış taş bir kemer var.

Kemerli kapıdan geçerken dışarıdaki dört Ranhold askeri kraliçeyi selamlıyor ve kraliçenin üç kişisel muhafızı da onlarla birlikte kalıyor. Binanın içine girer girmez şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. Belirgin hayvan kokusu içimi dolduruyor.

Saman, tozlu misk ve neredeyse odunsu bir şey katmanlarında burun. "Bu..."
"Timberwings tüneği," diye bitiriyor Kaila benim için, tam ortasında durarak

büyük açık odanın. Kirişler, taş duvarların dışlarına takılmış kürdanlar gibi silindirik alanın yüksek tavanını çaprazlama kesiyor.

İçeride görebildiğim kadarıyla tüyleri ve pençeleriyle düzinelerce hayvan var. Bazıları kirişlerin üzerine inşa ettikleri ağaç dallarından yuvalarında birbirlerine sokulmuş, bazıları yerdeki samanları tırmalıyor, bazıları da çiğ etin atıldığı yalağa burunlarını sokuyor.

Kaila sol tarafımızdaki bir tanesine doğru yürüyor, tüylü hayvan başını bir kanadının altına sokmuş uyukluyor.

"Riawk," diye mırıldanıyor.

Ağaç kanadı kraliçenin sesine hemen cevap veriyor, çamurlu kahverengi gözleri açılıyor ve başı yukarı fırlıyor. Ağzını açıyor ve keskin, acımasız dişleri karşısında irkiliyorum, ama yaratık sadece kraliçenin elini selamlamak için yalayan bir dil çıkarıyor.

Kaila omzunun üzerinden bana bakıyor. "Hiç bir kereste kanadına yakın oldun mu?"

Tabii ki hayır. Bu şeyler beni korkutuyor.

"Hayır," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

Kaila onun kabuklu tüylerini okşuyor ve hayvan bir mırıltı çıkarıyor.
"Riawk ısırılmaz."

Riawk bütün suratımı dağıtmak istiyor gibi görünüyor ama tabii.

Arkamdaki bir ağaç kanadı aniden kocaman kanatlarını çırparak saman, toprak ve muhtemelen düşünmek istemediğim diğer şeyleri havaya savurup açık kemerden geçerek gecenin karanlığına doğru havalanınca telaşla sığıyorum.

Ben elbisemin ve ceketimin tozunu almaya çalışırken, Kaila Riawk'ı yara almadan kaşımaya devam ediyor. "Auren, kadın kadına konuşalım, olur mu?"

Teredditle, "Tamam." diyorum.

Gözlerimin içine sabit bir şekilde bakıyor. "Buraya geldim çünkü Beşinci Krallık'ın kullanılmayan kaynakları var -benim istediğim kaynaklar. Ama merhum Kral Fulke basiretsiz bir domuzdu ve oğlu da sümüklü bir ukala."

Bana bunu neden söylediğine dair hiçbir fikrim yok, ama bunun arttığını hissediyorum. Her kelimesinde beni kendi yarattığı sarp bir dağa doğru itiyor.

"Kral Midas'ın Beşinci Krallık'taki varlığı ve uzattığı davet benim için oldukça tesadüfi oldu."

"Oh?" Dikkatle soruyorum, bir adım daha yukarı sürükleniyorum.

"Evet. Ne de olsa, Altın Kral'la ittifak kurmanın kendine has

avantajları var, değil mi?" diye soruyor, gözlerini yaldızlı formunun üzerinde gezdirerek. "Neyse ki Kral Midas ve ben karşılıklı bir anlaşmaya vardık," diyor gerçekçi bir şekilde, ancak gözleri benimkileri delip geçiyor, ahşap kanadı da aynı dikkatle bana bakıyor. "Evlilik."

Bir an için onu yanlış anladığımı düşünüyorum ve kaşlarım şaşkın bir şekilde çatılıyor. "Umm...ama o zaten evli."

Başını öne eğiyor. "Oh, sana söylemedi mi? Kraliçe Malina öldürüldü." Zirveden aşağı doğru itildim.

İnançsızlıktan kafamı sallıyorum. Zihnim bu haberle daireler çiziyor, ama bunu kavrayamıyorum bile.

Malina... öldü mü?

Bu nasıl mümkün olabilir? Kadın en başından beri benden nefret ediyordu ama nasıl başa çıkacağımı bildiğim bir kraliçeydi. Durağan hayatımın arka planında bir demirbaş haline geldi. Aniden öldüğünü duymak.

"Nasıl? Ne zaman?" Diye soruyorum, şaşkınlık ağzımın damağına yapışıyor, dilim kelimeleri kazıyan bir zımpara kağıdı gibi törpüleniyor.

Kaila'nın gözlerinde memnun bir parıltı var. Beni hazırlıksız yakalamaktan hoşlanıyor. Acaba bunu sihrini kullanarak mı öğrendi yoksa Midas ona gerçekten söyledi mi?

"Kral Midas'a ihanet etmeye çalıştığı için Altıncı Krallık'ta ayaklanmalar oldu. Halk ona karşı ayaklandı tabii ki. Onları bastıramadı ve kaleyi basıp onu öldürdüler. Kral güçlerini gönderdi ama artık çok geçti."

Şok içinde geri çekildim. Highbell'de isyan çıktığını hayal edemiyorum ama Malina'nın onlar tarafından öldürüldüğünü hayal edebiliyorum. Bu nasıl oldu?

Birden Slade'in ele geçirdiği şifreli mektubu hatırladım.

Soğuk hava Highbell'den gitti. Önümüzde açık bir gökyüzü var.

İdrak, tepemdeki bir enkazın inişidir ve beni kıvrımlı molozların altına hapseder.

Soğuk Kraliçe. Mektup bundan bahsediyordu. Malina'nın gittiğinin teyidiydi.

Kaila, "Bunun senin için büyük bir şok olduğunu görebiliyorum," diyor ama acıyan tonu beni yanıltmıyor.

Aşağıya doğru daldıkça gözlerim düzensiz düşüncelerle bulanıklaşıyor.

Ahşap kanatlara bakıyorum ama onları gerçekten görmüyorum. Onun yerine Malina'yı görüyorum, her zaman burnunun ucuyla bana bakıyor. Müthiş. Soğuk.

Tamamen soğukkanlı.

Bir de Highbell'in kendisi var. Orada kendi kendime mahkûm olmuş olabilirim ama orası uzun, çok uzun bir süre boyunca evim dediğim yerd. O kaleyi olduğu hale getirmek için kelimenin tam anlamıyla kendimi oraya verdim. Her gün ona bakmak zorunda olan insanlar üzerinde yaratacağı etkiyi hiç düşünmeden kendimden çok şey verdim.

Kaila konuşmaya devam ediyor ve onun söylediklerine odaklanmak için düşüncelerimi içimdeki sarmaldan zorla çekip çıkarmam gerekiyor. "Her şeyi kontrol altına aldı. Merhum kraliçe belli ki bu tür şeyleri nasıl bastıracağını bilmiyordu ama Kral Midas bir krallığı nasıl yöneteceğini bilen yetkin bir hükümdar. Bu da iyi bir şey, çünkü ilk kocam aptalın tekiydi."

Tamamen şaşkın ve umursamayacak kadar kararsız bir halde, "Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?" diye soruyorum.

Parmağı pelerininin altından sarkan deniz kabuğu kolyenin üzerinde geziniyor. "Bu, konuşmanın kadın kadına kısmı Auren. Bilmem gerek, sorun çıkaracak mısın?"

Şu ana kadar bu konuşma karnıma bir tekme yememe, uçurumun kenarından itilmeme ve şimdi de düşmeme eşdeğerti.

"Bir sorun mu var?" Koluna sokulmaya başladığında gözlerim ağaç kanadına kayıyor.

Kaila'nın kalın siyah kaşları hafifçe yukarı kalkıyor. "Ben aptal değilim ve daha önce de evlendim. Kralların yöntemlerini ve eyerlerini bilirim ama sen bundan çok daha fazlasısın, değil mi? Altın dokunuşlu tercih edilen." Bakışlarını başımdan ayak parmaklarıma doğru sürüklüyor. "Seni seviyor mu yoksa arada bir seni beceriyor ve seni süslü bir ödöl olarak mı saklıyor emin değilim."

Dudaklarım şokla aralandı ve muhafızların dinleyip dinlemediğini görmek için omzumun üzerinden bir bakış fırlattım ama Kaila, "Merak etme. Bu tüneğe girdiğimizden beri seslerimizi kontrol ediyorum. Kimse bizi duyamaz."

"Çıgılık atsam bile mi?"

Dudaklarında yavaş ve açıkçası ürkütücü bir gülümseme yayılıyor. "O zaman bile değil. Her fısıltıyı kulağıma çekebilir, her sesi kutusundan çıkarabilirim. Konuşmaları yakalayıp odanın öbür ucuna fırlatabilirim. Sesler konusunda ustayım Auren, ama duymak istediğim seninkiler. Sorun çıkaracak mısın?"

Bu kadar genç biri nasıl bu kadar korkutucu olabilir? "Hayır."

Sanki sesimi almış da arkasından inceliyormuş gibi bakıyor bana.

büyüsünün lensleri. "Bunu duymak çok güzel. Peki ya diğer eyerler, onlardan herhangi biri sorun yaratacak mı?"

Yutkunuyorum. "Hayır."

"Bana yalan söylemek iyi bir fikir değil Auren," diye azarladı, kara gözleri diken diken olmuştu. "Ama sorun değil. Hamile olanı zaten biliyorum. *Sis*. Nişanlığının piç doğurmasına izin veremem, bu yüzden o daha uzun süre sorun olmayacak."

Tüylerim diken diken oluyor ve kalbim karnıma doğru iniyor.

Sorun olmayacak. Birini öldürtmek hakkında konuşmak için ne kadar genel bir yol. Adrenalin hücum ediyor, sanki vücudum dönüp kaçmam, Mist'i bulup onu uyarmam için yalvarıyor ama dizlerim kilitleniyor.

"Bu bir iş teklifi, başka bir şey değil," diye devam ediyor. "Yine de halkın beni kabul etmesine ihtiyacım var. Malina'nın yaptığı hataları yapmayacağım. *Tercih edilenler* için bir kenara itilmeyeceğim ya da insanlara ilk fırsatta bana karşı isyan etmeleri için bir neden vermeyeceğim."

Kurdelelerim yumruk olmuş parmaklar gibi gergin.

"Halkın bu birleşmeyi kutlamasını sağlayacağım Auren. Krallıklarımızı birleştirmemizi kabul etmelerinin tek yolu bu. Gitmeni istiyorum. Bu yüzden bu gece seni duyduğuma çok sevindim. Aslında konuşmamızın tek nedeni de bu, *seninle ilgili* meseleyi benim halletmemden ziyade."

Öldürüldü. Beni öldürtecekti. Tanrıça, kim bu kadın?

Bir an beni düşündü, akik rengi saçları elmacık kemiklerini belirginleştirecek şekilde sıkıca geriye toplanmıştı. "Bu kadar şaşırmış görünme. Saltanatımı tehdit eden hiçbir şeye izin veremem. Hele de yetim bir kızın... Saçların saf altın tellerden yapılmış *olsa* bile umurumda değil. Bu yüzden seninle bir anlaşma yapacağım ve bunu sık sık yapmıyorum, bu yüzden yerinde olsam kabul ederdim."

Sesinin altında yatan tehdit karşısında irkilmemi bastırmak zorunda kalıyorum. Belki büyüsünden, belki de sadece kendisinden, ama her iki durumda da büyüleyici dudaklarının arasından sızan tehdidi hissediyorum.

"Gitmeni istiyorum ama sana gelince ellerimi kirletmek istemiyorum. Bu yüzden ordu komutanıyla birlikte kaçmanı istiyorum," dediğinde şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Eğer kendi isteğinle gidersen, Midas'a seni bu gece gördüğümü söylemem."

İçimden *bir ses* gitmemi istiyor, böylece Midas öğrenirse

beni öldürmekten sorumlu olmayacak.

Kaila'nın gözleri keskin ve yüzümü tırmalıyor. "Eğer gitmezsen, ona çivili askerle olan küçük ilişkini anlatırım ve bunu pek hoş karşılayacağını sanmıyorum, değil mi?"

Dengesiz bir zemine şiddetli bir çarpma ile düşüşüm sona eriyor, bedenim tehditlerin arasında yayılmaya bırakılıyor. Kaila bana gülümsüyor, genç yüzünün güzelliği tartışılmaz. İtiraf etmeliyim ki, şantaj ona yakışıyor.

Slade'le kaçmayı planlamış olmam benim lehime, özellikle de Midas'ı bu gece hakkında uyarmadığı konusunda doğruyu söylüyorsa. Ama bir hevesle kullanabileceği bu bilgiyi elinde tuttuğu için dehşete düşüyorum. Midas'ın beni ele vermeyeceğini anladığında ne yapacak?

Kaila'nın yüzümde ne gördüğünden emin değilim ama her neyse sırtıtmasına neden oluyor. "Anladığını görüyorum. Bu küçük sohbeti yaptığımıza sevindim, değil mi?"

Yatıştırıcı dudaklarımla midem bulanıyor. "Öyleyim, Majesteleri."

"Güzel," diye başını sallıyor ve sonra dönüp ahşap kanadının çenesini kaşıyor. "Bu

Kral ve ben kutlama balosunda duyurumuzu yapacağız. Altıncı'daki isyanlar ve henüz tahta oturacak yaşa gelmemiş bir prensle burada işler belirsizliğini korurken, Orea'ya istikrar getirmemiz şart."

Bu birliğin Orea'ya getireceği tek şey, güce çok aç iki hükümdarın *daha da fazla* güce erişmesi olacaktır.

"Riawk'u sevmek ister misin?" Kaila aniden sordu.

Bu kadın beni hazırlıksız yakalamaktan gerçekten hoşlanıyor olmalı. "Oh, hayır, teşekkür ederim."

"Ona bir evcil hayvan verin," diye ısrar ediyor.

"Çok tatlı biri." Tahminimce onun kadar tatlı.

Kısık bir gülümsemeyle hayvana dönüp elimi kaldırıyorum. Bunu yapar yapmaz, gözlerini kısarak başını sallıyor ve bana doğru atılıyor. Elim bir çılgınlıkla geri çekiyorum, dişlerinin ısırığını zar zor kaçırıyorum.

Kraliçe Kaila başını geriye atıp gülerken ağaç kanadının burnuna vuruyor. "Yaramaz Riawk," diye mırıldanıyor ama hâlâ gülümsüyor. "Erkekler her zaman kendilerini okşayan eli ısırırlar."

Bunu çok iyi biliyorum.

"Seninle konuşabildiğime sevindim Auren. Biz kadınlar birbirimiz arasındaki şeyleri anlarız, değil mi?"

"Çok iyi anlıyorum."

"Güzel," diye başını sallayarak cevap veriyor. "Gidebilirsiniz."

Yeterince kovulduktan sonra hiç vakit kaybetmeden dönüp binadan kaçtım,

Peşimden gelen hayvanların hırıltılı cıvıltıları. Taş kemerden çıktığımda kulaklarım patlıyor, sanki onun büyülu ses balonundan geçmişim gibi.

Kaleye geri dönerken kafam karmakarışık, Kraliçe Kaila'nın konuşması ve korkunç gücü beni paniğe sürüklüyor.

Midas onunla eşini bulmuş olabilir.

Slade'e ve diğerklerine olanları anlatmam gerekiyor ama Lu olmadan gizlice kaçmaya cesaret edemiyorum ve haberci şahinlerin nerede tutulduğunu bilmiyorum. Keşke bu gibi durumlarda birbirimizle iletişim kurmanın bir yolunu bulabilseydik ama şimdilik yarın akşam kütüphanede Slade'i görene kadar beklemek zorundayım.

Şimdilik benden nefret eden birini kurtarmaya çalışmalıyım.

Bu tartışmanın az önce yaptığım tartışmadan daha iyi olup olmayacağından emin değilim.

Mist benden nefret edebilir, ama umarım bu nefret uyarımın ışığında söner. Çünkü eğer sönmezse... onun ve doğmamış bebeğinin hayatı sönme tehlikesiyle karşı karşıya.

Bölüm 39

AUREN

Zihnimin bu kadar telaşlı olmasıyla ilgili sorun, saatin ne kadar geç olduğunu unutmam. Eyerlerin kanadına ulaştığımda, içeri girmem engelleniyor. Orada oturan iki muhafız var, ikisini de her zamanki gibi eyerlerin kapısında nöbet tutan muhafızlar olarak tanıyorum. Kır saçlı, huysuz olan ve kafamda kalıcı olarak Huysuz ve Yamalı olarak adlandırmaya karar verdiğim, yamalı sakallı genç sarışın.

Ben yaklaşırken Huysuz başını sallıyor. "Sizi içeri alamam leydim." "Geç olduğunu biliyorum, sadece konuşmam gerek-"

Patch bana, "Zaten eyerlerin hiçbiri burada değil, hanımefendi," diyor.

Tüm palavralarım bir hayal kırıklığı olarak içimden uçup gidiyor.

"Neredeler?"

Patch dalgınca çenesini kaşıyor, altın zırhı koridorun karanlığına rağmen parıldıyor. "Kasabada. Kral'ın emri. Üçüncü Krallık'ın ziyaretçi ileri gelenlerinden bazılarını eğlendirmek için gönderildiler."

Omuzlarım talihsizlikle çöktü. "Tamam, rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye mırıldanıyorum arkamı dönmeden önce.

Arkamda muhafızlar konuşuyor ve ayak sesleri duyduğumda omzumun üzerinden bakıyorum ve Grump'ın beni takip ettiğini görüyorum. Ona kaşlarımı çattığımda, "Gecenin bu saatinde tek başına yürümemelisin. Kralın her zaman yanında koca bir lejyon bulundurmamasına şaşırdım."

Gülümsemem gergin. "Bugünlerde beni biraz daha özgür bıraktığı için mutlu," diyorum arkamı dönmeden önce, bunu Midas'a rapor etmemesini ve ne kadar kötü yalan söylediğimi öğrenmemesini umarak. Ancak, *aslında* kuralı çiğniyor değilim. Dışarısı hâlâ karanlık, yani bir muhafızım olduğu sürece odalarımından çıkmama izin var... ki artık var. Gizlice çıkma kısmı hariç.

"Sizi odalarınıza geri götüreyim mi?"

Başımı salladım. "Biriyle konuşmam gerekiyor."

"Bu saatte mi?" diye soruyor.

"Kral benden ona bir şey söylememi istedi."

Bu onu susturdu, ki bu iyi bir şey, çünkü zaten sinirlerim yeterince yıpranmış durumda. Bu konuyu Rissa'yla konuşabilmeyi umuyordum ama o burada olmadığı için doğrudan Mist'e gitmekten başka çarem yok.

Adımlarımı sessiz tutarak, içimdeki koşma isteğini bastırmaya çalışıyorum. Bu kaleyi gece sevmiyorum. Camlı duvarlar silüetimin karanlık bir yansımasını oluşturuyor, sanki bir hayalet hareketlerimi uğursuz bir niyetle yansıtıyor. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, Lu'nun ve benim bedensiz seslerimizin kafamın içinde yankılandığını duyabildiğime yemin edebilirim.

Mist'in odalarına giden yolu hatırlamak biraz zor, ama bir şekilde kaybolmadan başarıyorum. Yüzleşmekten korktuğumu düşünürsek bu da benim şansım.

Koridorda dolaşan bir gardiyan var ama beni fark edince önümüzü kesmeye çalışmıyor. Kapısının önünde durup derin bir nefes alıyorum ve omurgamı çelikleştirmeye çalışıyorum. İşe yaradığından emin değilim.

Bunu uzatmak istemediğim için elimi kaldırıp ahşap kapıya vuruyorum. Bir kez. İki kez. Üçüncüde gardiyanlar bana deliymişim gibi bakıyor ama ben durmuyorum. Kapıyı ısrarla, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle çalmaya devam ediyorum, zihnim yarışıyor.

Neredeyse yumruğumla vuruyordum ve Mist hala kapıya cevap vermiyordu, gerçekten paniklemeye başladım.

Kraliçe Kaila ona bir şey mi yaptı? Şu anda orada yatıyor mu, vücudu şimdiden soğumaya mı başladı?

Kapı aniden açıldı. "Sis," diye nefes alıyorum, rahatlama dalgalar gibi yanımdan geçip gidiyor.

"Ne halt ediyorsun?" diye homurdanıyor, cüppesini aceleyle kapatırken önden bir düğüm atıyor, belli ki darmadağınık.

"Seninle konuşmam gerek."

Gözlerinin altında koyu halkalar var ve belli ki onu yatağından çekip çıkarmışım, bu da onu bana karşı hiç yumuşatmamış. "Kapımdan uzak dur! Lanet olası gecenin bir yarısı ve öyle olmasaydı bile görmek isteyeceğim son kişi sensin."

Huysuz bu garip değişim karşısında boğazını temizliyor ama onun beni caydırmasına izin veremem.

"Bak, benden hoşlanmadığını biliyorum ama seninle konuşmak zorundayım, bu önemli."

Omzumun üzerinden adamlara bakıyor. "Onu benden uzak tutun."

Burası kralın bana verdiği özel odam ve onu burada istemiyorum."

Muhafızı bir adım öne çıkıyor, bana dokunacak kadar yakın değil ama bana yalvaran bir bakış atıyor. "Leydim..."

Hayır. Buraya kadar azar işitmek için gelmedim. Dişlerimi sıkarak Mist'in kolunu kavıyorum ve kimse tepki vermeden onu da yanımda sürükleyerek kendimi içeri itiyorum. Kapıyı muhafızların üzerine çarparak kapattım, kilidi yerine attım ve sonra kollarımı kavuşturarak tahtaya yaslandım.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Mist yüzüme öfkeyle bağılıyor.

Kapının kilidini açmak için beni geçmeye çalışıyor ama ben onu engellemek için yana kayıyorum.

"Sadece iki dakika dinle, sonra gideceğim."

"Siktir git, amcık!" diye öfkeyle bağılıyor, ellerini yumruk yapmış taraflar.

İçimdeki panik yükseliyor ve sanki Kraliçe Kaila pusuya yatmış gibi etrafıma bakıyorum

bir yerlerde, daha fazla kelime çalmaya hazır. "Sesini alçalt!"

Mist ses tonumdaki çılgınlığı duymuş olmalı, çünkü gerçekten de çılgılık atarak sustu. "Neden susayım ki?"

"Çünkü bu duvarların kulakları var ve inanın bana, kraliçenin sizi duymasını istemezsiniz."

Kaşlarını çatarak dudaklarını aşağı doğru indiriyor, karanlık odanın gölgeleri sadece kısık ateşle dağılıyor. Onu hazırlıksız yakalamış olmamın avantajını kullanarak söyleyeceklerimi ağzımdan kaçırmaya karar veriyorum ama sesimi alçaltıyorum. Muhafızların duymasını istemiyorum ve kraliçenin güçlerinin ne kadar uzağa ulaşabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Hayatın tehlikede Sis. Kraliçe Kaila seni öldürtecek."

Gözlerini kırıştırıyor ve bir adım geri çekiliyor, şaşkınlığı yüzünü kaplayan öfkeyle savaşıyor. "Ne?"

"Doğru," diyorum kapıdan bir adım uzaklaşarak. "Malina öldü ve Midas Üçüncü Krallık'ın kraliçesiyle yeniden evlenmeyi planlıyor, böylece bir başka krallığı daha kontrol edebilecek. Kraliçe Kaila rekabeti sevmez ve senin onun çocuğunu doğurma fikrinden *kesinlikle* hoşlanmıyor."

Sis elini hafifçe yuvarlaklaşmış karnının üzerine koyuyor, ancak koyu renk gözleri şüpheyle kısılıyor, badem şekilleri sıklaşıyor. "Beni yalanlar kusmak için mi uyandırdın?"

"Yalan söylemiyorum," diye ısrar ediyorum, sözlerimin doğruluğunu

görmesi için ona yalvarıyorum.

açık ifadem üzerine. "Kraliçe bu gece benimle konuştu, beni tehdit etti ve çok fazla olmayan kelimelerle senin bir sorun olmadığından emin olacağını söyledi."

Mist, eli cübbesinin kravatıyla oynamadan önce alay ediyor. "Elbette öyle yaptı."

"Gerçek bu. Gitmeniz gerekiyor."

Yüzünde saf bir küçümseme ifadesi beliriyor. "Oyunun bu mu yani? Gitmem için beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" Başını sallıyor, öfke yanaklarında ikiz kırmızı lekeler halinde geri dönüyor. "Bu işe yaramayacak. Kıskançlığına o kadar kapılmışsın ki, özel muamele görmemden, kralın *varisine* sahip olmamdan nefret ediyorsun ve hamile bir kadını kandırmaya mı çalışıyorsun?" Beni nefretle bir aşağı bir yukarı süzerek alay ediyor. "Acınacak haldesin."

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorum," diye tıslıyorum.

Gülüyor ama sesi komik değil, hatta hoş bile değil. Oturma odasının soğuk havasında gıcırıyor, sinsî nefretin karanlık pençeleri beni parçalara ayırıyor.

"Çık dışarı."

"Sis-"

"Çık dışarı dedim!" diye bağılıyor, şiddetli kırbaç darbesi beni geriye doğru sarsıyor ve muhafızlar arkamdaki kapıya sertçe vurmaya başlıyor. Yüce *Tanrım*, umarım Kraliçe Kaila ve gücü yakınlarda bir yerde değildir.

"Tamam, ben giderim," diyorum yatıştırıcı bir şekilde, ellerimi kaldırarak.

Mist'in her yeri titriyor, yanaklarındaki renk şimdi boynuna ve göğsüne inmiş. Onu üzmem istemiyorum ve belli ki ona ulaşamıyorum.

Ama benden ne kadar nefret ettiği umurumda değil, onun ya da bebeğinin öldürülmesini istemiyorum. Bunu ona söyleyen başka biri olsaydı dinleyebilirdi ama bana olan nefreti gözlerini kör etmiş durumda.

Yenilmiş bir iç çekişle arkamı dönüp kilidi kavriyorum ama çevirmeden önce, ona ulaşabilmek için bir şans daha umarak sessizce konuşuyorum. "Benden nefret ettiğini biliyorum ve bu sorun değil. Ama sana yemin ederim Mist, doğruyu söylüyorum. Senin ya da bebeğinin zarar görmesini istemiyorum. Rissa'yla konuş. O sana bana güvенеbileceğini söyleyecektir. Seni güvende olacağın bir yere götürebilirim ama baloda cevabına ihtiyacım olacak."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve yüz ifadesindeki şüphenin kuyruk ucunu yakalıyorum.

"Yeni bir kraliçe, başka bir kraliçeden doğan bir piçi hoş görmeyecektir.

Kadın, Mist," diyorum nazikçe. "Sadece... lütfen. Rissa'yla konuş. Bebeğinizin iyiliği için bunu düşünün."

"Bu doğru olsa bile, ki doğru olduğuna inanmıyorum, Midas asla-"

"Midas'a güvenemezsin," diye sertçe çıktım. "O her zaman ilerlemek için kendisi için en iyi seçeneği seçer ve yeni bir eşle artık o seçenek siz değilsiniz."

Kollarını savunmacı bir tavırla önünde kavuşturuyor ama sinirli duruşuna rağmen gözlerinin gerginliğinde, ayak parmaklarının döşemeyi kazımasında endişeyi görebiliyorum. "Bunu bana neden söyledin ki?"

Omzumu silkerek kaldırıyorum. "Biz eyerliler birbirimize destek olmalıyız, değil mi?" Bunu hafifçe söylüyorum ama içimde derinlerde yatan melankolik bir düşünce bu. Keşke rekabeti bırakabilsek, küçük kıskançlıkları bırakabilsek, erkeklerin bizi birbirimize düşürmesine izin vermesek. Birbirimize sadık olmaya başlasak kadınların neler yapabileceğini hayal edebiliyor musunuz?

Mist'in dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor ve çenesini yukarı kaldırmadan önce yüzünde belli belirsiz bir ifade beliriyor. "Git buradan."

Ona sertçe başımı sallayarak arkamı dönüyorum ve kilidi çeviriyorum. Rissa'yla gerçekten konuşup konuşmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama aklına bir parça bile şüphe sokabildiysem, buna değer. En azından omzunun üzerinden bakmasını umuyorum.

Kilidin tıklamasıyla kapı açıldı ve onaylamayan bakışlarını görmezden gelerek muhafızların yanından geçip dışarı çıktım.

Odama dönerken, duygusal ve zihinsel yorgunluk beni içten dışa doğru eziyor, ta ki dönen zihnim ve kıvrılan kalbim şakaklarımı zonklatıp gözlerimi yakana kadar. Bu gecenin sarsıcı etkisi, beni ağırlığı altında ezmek için topuklarını yere vuran bir yükün acımasız adımları altında sıkışıp kalmak gibi.

Benim koridoruma geldiğimizde, Scofield ve Lowe kapımın önünde duruyor ve beni görünce gözleri açılıyor.

"Hanımım! Nasıl... Bütün gün ve gece odalarınızdaydınız," diyor Scofield açık kahverengi saçlarını gergin bir hareketle çekerek.

Ona cevap veremem. Şu anda ne akla yatkın bir yalan bulmaya çalışacak zihinsel kapasiteye ne de bunu umursayacak duygusal uygunluğa sahibim.

Onun yerine, tek kelime etmeden yanından geçip kapıyı kapatıyorum, arkamdan kilitliyorum ve sonra yatağa düşüyorum, göğsümdeki yasaklayıcı huzursuzluk çok fazla yer kaplıyor.

Uykuya ihtiyacım var ve sabah ilk iş olarak

Rissa. Sonra Slade'le kütüphanede buluşup ona her şeyi anlatabilirim. Birlikte Mist ve Kraliçe Kaila'yla ilgili durumu çözebiliriz ve umarım Lu da Digby'yi bulmuş olur.

Bu rasyonel düşüncelere rağmen, içimi sokan kışkırtılmış eşek arıları gibi sistemimde endişe dalgalanıyor, çünkü yeterince yapıp yapmadığımdan emin değilim.

Tanrıçalara dua ederek sıkıntılı bir uykuya dalıyorum, ama bu yıldızsız bir gökyüzüne yükselen sessiz bir ses ve zaten beni ne zaman dinlediler ki?

Bölüm 40

AUREN

İliklerime kadar işlemiş *bir kararlılıkla uyanıyorum.*

Midas, Digby, Mist, Rissa, Kaila. Bu engeller dün gece üstüme yığıldı, ancak uyku ve huzursuz düşünce benim için iyi bir şey yaptı. Öfkemi ve kararlılığımı, endişeyi uzaklaştıracak kadar körükledi.

İstedigimi elde etmeye çok yaklaştım, şimdi bunu berbat edemem.

Yataktan kalkıp perdelerle doğru ilerliyorum ve onları çekip açıyorum. Beni süt gibi bir sabah karşılıyor, yerde on santim kar birikmiş bile.

Dışarıdan gelen köpek sesleri eşliğinde aceleyle giyiniyorum. Sade ipek bir elbise giyip, korsemi sabırsızlıkla çekiştirerek, botlarımı, eldivenlerimi ve pelerinimi bağlayarak, Rissa'yla tekrar konuşabilmek için gizlice dışarı çıkmaya kararlı bir şekilde balkona koşuyorum. Akşama kadar bekleyemez.

Yine de ellerim korkuluğu kavramak için aşağı indiğinde, bedenim sarsılarak duruyor. Hemen aşağıda bir muhafız duruyor, altın kaplama zırhı kar tanelerinin altında kalmış. Köpeklerin ağılının ön tarafında yürüyor, rahat bir duruş sergileyerek ilerliyor ama midem bulanıyor.

Yavaşça geri çekilerek adımlarım beni balkon kapısına götürüyor ve kalbim aniden endişeyle çarparak içeri koşuyorum.

Midas kaçtığımı biliyor. Başka bir açıklaması yok. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, ama balkonumun altındaki zemin daha önce hiç korunmamıştı, bu yüzden içeride kalmamı sağlamak için olduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, dikkatsiz davrandım. Dün gece Rissa ve Mist'e ulaşmakla o kadar ilgiliydim ki kendimi düşünmedim.

İyi değil. Bu hiç iyi değil.

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırırken, gözlerim komodinime kayıyor ve bir fikir canlanıyor. Eğer Rissa'ya gidemiyorsam, Rissa'nın bana gelmesini sağlamam gerekecek.

Ateş henüz yanmamıştı ama soğuğa aldırmadan komodinin çekmecesini çekip açıyorum. İçinde birkaç parşömen yaprağı vardı ve onları bir tüy kalem ve mürekkeple birlikte alıp aceleyle onun için bir not karaladım.

Çok fazla konuşmaya cesaret edemiyorum. Yazdığım her şey şüphesiz Midas'a iletilecektir, bu yüzden onu odama çay içmeye davet ediyorum. Görünüşte masum bir istek ama Rissa bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır.

Ona benimle birlikte Dördüncü'nün ordusuna katılma teklifinden bahsedeceğim ve Mist'i bizimle gelmesi için ikna etmesini sağlayacağım. Ona bir sürü altın vermem gerekecekmiş gibi bir his var içimde.

Bu arada Lu, Digby'yi bulacak ve sonra buradan gideceğiz.

Sonunda özgür olacağım.

Yatak odamın kapısına yönelip kapıyı açıyorum ve hemen dışarıda oturan Scofield ve Lowe'u ürkütüyorum. Bu ikisinden kurtulamıyorum.

"Leydim, bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" Scofield sorar.

Mesajı parmaklarımın arasına katlayıp kâğıdı ona uzatıyorum. "Bunu kraliyet eyer kanadına teslim edebilir misin? Rissa için."

Açık kahverengi gözleri bir an için uzattığım elime kayıyor ve ardından "Bunu alıyorum" diyor.

Midas'ın sesiyle başım dönüyor ve muhafızlar neredeyse yolumdan çekiliyor. Ben tepki veremeden mektubu kapıyor ve bakışlarını kaçırarak okuyor.

"Gerek yok," diyor ve tekrar katlayıp altın rengi pantolonunun cebine sokuyor. "Bugün çaya gelmeyeceksin, Değerli."

Karnım zil çalıyor ama cevap veremeden içeri giriyor ve ben içgüdüsel olarak yolundan çekiliyorum, ona yakın olmak istemiyorum. Tuniğinin altın düğmeleri çan şeklinde, telkari iplikler yakasına doğru uzanıyor ve her bir manşetten aşağı iniyor. Çenesi pürüzsüz, pantolonu ütülü, ayakkabıları odayı yansıtacak kadar parlak, her zamanki gibi tertemiz.

Kurdelelerimin dipleri tüy gibi diken diken oluyor ve arkasındaki birine işaret ettiğinde, bir hizmetçinin içeri girip doğrudan şömineye yöneldiğini, taze odun ve çıralarla onu yaktığını izliyorum.

Olduğum yerde kalıyorum, sırtım kapının yanındaki duvara dönük, etrafta dolaşırken gözlerim onu bırakmıyor, muhtemelen en son geldiğinden beri bu odada yaldızladığım her şeyi not ediyor.

Kaburgalarımın altında yatan bedensel öfke varlığını bir kez daha hissettiriyor, ruhumun kızgınlığıyla yoğrulmuş ekşi topraktan yeşeren bir yaratık. Bir süreliğine erteleme almıştım - Slade'in

ama Şimdi tam gle geri dnd.

Midas'ı bana vurduğundan beri grmedim.

Yanağım iyileşmiş olabilir ama üzerimde bıraktığı iz tenimde grnmyor. Suya batırılmış, çok aŐağılarda doymuş, içimdeki öfkenin çatlaklarına dolanmış.

Ona bakıyorum ve düşünüyorum, *biliyor musun? Kraliçe Kaila'nın çocuğunu taşıyan kadını öldürmeye niyetli olduğunu biliyor musun? Umurunda mı ki? Kaila'ya onay verdin mi?*

Acı gerçek Şu ki, muhtemelen öyle yapmıştır. Genç bir kraliçeden meşru bir varise sahip olmak varken neden bir eyerden piç bir ocuğ a razı olasınız ki?

Hizmetçi gittiğinde ve onunla yalnız kaldığım da Midas nihayet bana bakıyor, bir elini bal rengi saçlarının üzerinde gezdiriyor. Kahverengi bakışları yanağıma kayıyor, bir saniyeliğine rahatlıyor ve sonra tekrar kayboluyor.

Benden kaçtığı konusunda haklıydım. Yaptıklarının suçluluğunu yüzümde görmek istemiyordu.

"Nasılsın, Değerli?"

Bana bir daha öyle demezse çok iyi olur.

"Peki." DuruŐumla ilgili her Şey kaskatı, herhangi bir hoŐluk numarası yapamıyorum.

Davranışlarında bir tereddüt var ama bu dikkatli davranmaya çalışmasından kaynaklanmıyor. Bu başka bir Şey. Tam olarak tanımlayamadığım bir Şey.

Başını sertçe sallıyor. "Daha dikkatli olamadığım için özür dilerim. Çok meşguldüm, hemen hemen her gün Kraliçe Kaila'yla buluŐmaya ya da Şehirde gösteriler yapmaya veya danışmanlarım ve prensle ilgilenmeye gidiyordum. Beşinci ve Altıncı Krallıkların benim ilgime ve sağıam bir ele ihtiyaı vardı."

Bir parmağıımı elmacık kemiğimde gezdiriyorum. "Sanırım sert elini kesinlikle mkemmellettirdiğini söylemek yanlış olmaz."

Nefesini içine çekiyor, çenesi geriliyor ama aynı hızla öfkesini dışarı veriyor, ellerini ceplerine sokmadan önce başını sallıyor. "zr dilerim. zgn olduğumu biliyorsun. O geceden beri suçluluk duygusuyla doluyum."

"Suçluluk duygusu suçluyu yatıŐtırmaz."

Gözlerinin kısılması kaşlarının içeri çekilmesinden önce geliyor, yüzündeki cazibeyi altındaki gerçek doğıadan ayırmak için bir çizgi ayrılıyor. Ağızını açıyor, sanki beni ıslatmak için hırçın bir Şeyler söyleyecekmiş gibi, ama onun yerine tekrar kapatıyor ve yeniden düşünüyor gibi görünüyor.

Bana Kraliçe Kaila ile nişanlandığını söylemesini, Malina'nın ölümünü haber vermesini bekliyorum.

Ama ikisini de yapmıyor.

Eskiden bana sır verdiğini, gecenin geç saatlerinde kafesimin mahremiyetinde yaptığımız mırıltılı konuşmaların özel bir şey olduğunu düşünürdüm. Oysa şimdi görüyorum ki bana sadece bir amaca, bir manipülasyona hizmet ettiğinde bir şeyler anlatıyormuş. *Altın dokunuşlu eyerinin* etrafındaki dizginleri yönlendirmenin bir yolu.

Midas yavaş adımlarla şöminenin yanına gidip elini şöminenin üzerine koyarken, "Balo yarın akşam," diye hatırlatıyor bana. "Bugün benimle gelmeni ve şatonun etrafına bazı son rötuşlar yapmanı istiyorum."

Tabii ki bu yüzden burada. Özür dilemek için değil. Sadece benim gücüme ihtiyacı var. Muhtemelen grevinin yankılarıyla kazandığım bu kadar gün boyunca ondan uzak kaldığım için minnettar olmalıyım, ama keşke daha da uzun olsaydı.

Başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum, çünkü... bu aslında benim lehime olabilir. "Bir şartla. Digby'yi görmek istiyorum."

Sessiz şelaleler gibi aramızda bir sessizlik çağlıyor, bizi daldırmak için sakın bir su.

"Tamam."

Şaşkınlıkla geri çekildim. Kurdelelerim bile belimde seğiriyor. "Ciddi misin?"

"Bu gece seni onu görmeye götüreceğim. Bunu hak etmiş olacaksın."

Dilimin ucunda önce Digby'yi görmeyi talep etmek var ama Midas'ı tanırım. Eğer onu zorlarsam, her şeyi bir kenara atma olasılığı artar. Bu yüzden başımı sallayıp "Pekâlâ." diyorum.

Beni gücüm için kullanmasına izin verdiğim bir gün daha. Bir gün daha, sonra Digby'nin nerede olduğunu öğreneceğim ve Midas'ın onu ele geçirdiğini doğrulayacağım. Sonra korumamı kurtarabilir ve buradan sonsuza dek ayrılabilirim.

Midas gülümsüyor, yüz hatlarından saf bir çekicilik akıyor. Acaba kendini de büyülüyor mudur? "Mükemmel. Hadi işe koyulalım, bitirdiğinde muhafızını görebilirsin."

Midas'ın "son rötuşları" daha çok amansız bir el yordamına dönüşüyor. Çıplak ayaklarım ve kaygan ellerimle, benden istediği her şeyi çeviriyorum, diğer her şeyi bloke ediyorum, zihnimin gözü tek bir hedefe tünelleniyor: Digby'yi görebilmek için bunu bitirmek.

O kadar odaklanıyorum ki günün saatleri artık dakikalardan oluşmuyor. Altın damlalarından oluşuyor. Değerli metal tanelerin yerini alıyor

Kum saatindeki kum gibi, her damlada harcayacak bir saniye daha yaratıyorum.

Bu yüzden
harcıyorum.

Ve
harcıyorum.

Ve
harcadım.

Giysiler ve tabaklar, duvarlar ve madeni paralar. Duvar halıları ve trabzanlar, buzdan heykeller ve aplikler.

Geçen sabah değil, her odada gezinirken, her eşyaya dokunurken ben oluyorum. Uzayan öğleden sonra değil, Midas'ın adına daha fazla zenginlik yaratarak Ranhold boyunca sihrimin uzamasıdır.

Beni her şeyle meşgul ediyor, birbiri ardına işler, gücüm her bir parçayı pırıl pırıl parlatana kadar nüfuz ediyor. Ama hepsini seve seve, yorulmadan yapıyorum, gün uzadıkça ve altın dokunuşum tıkandıkça bile bir kez bile şikayet etmiyorum.

Çünkü bu gece Digby'yi görme riskine karşı tek bir şey bile yapmayacağım. Midas'ın son bir kez dizginlerimi eline almasına izin vereceğim ve sonra Slade'in kitabından bir sayfa alıp onları meşhur toza dönüştüreceğim.

Bir şey daha var. Başımın üzerinde sallanan son bir şey var ve ben onu ondan geri almak üzereyim.

Tenimde tanıdık bir ürperti oluştuğunda balo salonundayım. Ağırlaşmış gözlerle pencereye bakıyorum, ancak güneşin battığını anlamak için gökyüzünü görmeme gerek yok.

Sonunda.

Son gücüm de kuruyunca elimdeki boş sürahiyi yere bırakıyorum. Zayıflamış büyü kalaylı tabanın etrafında dönüyor, katlaşıp yaldızın ortasında durmadan önce ancak yarısına kadar gelebiliyor. Onu bırakıyorum ve avuçlarımı yukarı çevirerek hasara bakıyorum. Yapışkan altınla kaplanmışlar, kesilmiş süt gibi kümeler cildimde kuruyor.

"Çok iyi iş çıkardın, Kıymetlim," diye övüyor Midas.

Her zamanki "uzaktan izleme" alışkanlığından farklı olarak bütün gün yanımdan ayrılmadı. Belki de bir keresinde rastgele bir hizmetçi içeri girmeye çalıştığı için özellikle balo salonunda daha dikkatli davranıyordu. Ya da belki de sadece daha fazla müdahil olmak istiyordu. Her ne sebeple olursa olsun, başımı öne eğip sadece işimi yapabildim, böylece beni etkilemesine izin vermedim.

Uzun bir gün geçirmiş olmasına rağmen Midas'ın kıyafetleri hâlâ

kusursuz görünüyor. Düzgün saçları neredeyse zemin kadar yaldızlı,
yakışıklı yüzünde hiç kirli sakal yok, hâlâ sabahki kadar taze görünüyor.

Öte yandan, muhtemelen bir enkaz gibi görüyorum, çünkü öyle
hissediyorum. Zayıflamış korse iki yerden daha kırıldı ve örgülü saçlarım

gevşemiş, yıpranmış uçları her yöne fırlamış. Alnımda terden bir parıltı birikmiş, ayaklarım ve ellerim içlerine akan büyüden dolayı zonkluyor ve elbisemin her yerinde yapışkan altın lekeleri var.

"Başardığın her şeye bir bak," diyor Midas odaya göz gezdirirken. Eleştirel olmaktan ziyade, ifadesi neredeyse... huşu içinde.

Kalenin bütünlüğünü korumak için dikkatli olmam gerektiğinden, sütunlar, kirişler ve zemin de dahil olmak üzere süslediğim her parçayı not ederek kendi gözlerimin dolaşmasına izin veriyorum. Yastığın Slade'in yatağına yaptığı gibi tüm ağırlığıyla çökmesini istemiyorum.

Ama benim için sadece bir renk. Ona bakıp zenginlik görmüyorum, çünkü bana şimdiye kadar hangi özgürlüğü kazandırdı? Ne zaman bir şeye altınla dokunsam, gittikçe artan bir bedel ödemeye devam ediyorum. Altın, açgözlülük için kullanılan dört harfli bir kelime sadece.

"Tek bir dokunuşla tüm bunları yapabilirsin," diye devam ediyor Midas, önümüzde altın sofra takımlarıyla dolu büfeye bakarak. Tabaklardan birini eline alıyor, o kadar parlak ki görüntüsünü yansıtıyor. Başparmağı bir sevgiliyi okşar gibi üzerinde geziniyor. "Altın zenginliğin ve gücün simgesidir. Bu dünyada her zaman istediğimi elde etmemi sağlayacak tek sabit şeydir. İnsanlar ayaklarıma kapanacak. Bunun gibi ulaşılmaz zenginliklerle her zaman üstünlük sağlayabilirim." O hürmetle konuşuyor, dindarlar onun sunağında ibadet ediyor ve ben de öşürüm.

Midas tabağı yerine koyduktan sonra dönüp bana bakıyor. "Büyün gerçekten olağanüstü Auren. Sen istisnai birisin."

Övgülerinden rahatsızlık duyarak gözlerimi kaçırıyor ve ellerimi elbisemin ön kısmına siliyorum. "Şimdi Digby'yi görmek istiyorum."

"Elbette," diyor hiç vakit kaybetmeden. "Sana söz verdim."

Tanrı'ya şükürler olsun.

Bir menteşe gıcırtısı devasa odada yankılanıyor ve balo salonunun arka tarafındaki hizmetçi kapısının açıldığını ve bir hizmetçinin telaşla içeri girdiğini görmek için dönüyorum.

"Ah, tam zamanında."

Kadın geliyor ve yanımdaki masaya bir tepsi koyuyor, sonra da reverans yapıp gidiyor.

"Akşam karanlığında sana bir şeyler ikram etmek istedim," diyor bana. "Yine çok yorulacağımı biliyordum ve sana bir şeyler ikram etmek istedim." Bir hareketle tepsinin kapağını kaldırıyor, altındaki yiyecek ve şarap ortaya çıkıyor. "Otur, Değerli. Ye ve iç, sonra seni muhafızına götüreceğim."

Daha fazla beklemek zorunda *olduğum için ne* kadar sinirli olsam da açlıktan ölüyorum. Ve

Haklı, kendimi yine bitkin hissediyorum, neredeyse Slade'in beni merdivenlerde bulup odama taşıdığı geceki kadar bitkin. Şu anki arkadaşlarla yere yığılamam, özellikle de Digby için tetikte olmam gereken şu anda.

Masanın önündeki alçak banka oturuyorum ve Midas bana bir kadeh şarap doldururken yemeye başlıyorum. Söğüş etleri ve peyniri çabucak mideye indiriyorum, Midas masanın üzerindeki sanki değerlerini katalogluyormuş gibi karıştırırken boş midem memnuniyetle gurulduyor.

Yemek ısırıkları arasında şarabı da yudum yudum içiyorum, ama neredeyse şurup kadar koyu ve tatlı. Kafamın arkasında, *dilimin ucunda* başka bir içki içmeyi diliyorum. Çünkü bu oda sıcaklığındaki, mükemmel yıllanmış ve tatlandırılmış şarap fena değil, ama Dördüncü Ordu'nun buz gibi soğuk, mantarlanmış, fiçinin dibindeki şarabının eline su dökemez. İşte *o* iyiydi.

Sonra tekrar, belki de sadece şirketti.

Yine de hepsini mideye indiriyorum ve ardından şekerli bir tartı da bitiriyorum, vücudumun ona verebileceğim her türlü enerjiye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Gücümün tükenmesinden dolayı vücudum ağrıyor ve uyku çağrısı gözlerime batan bir sızı şeklinde geliyor, ama onu uzaklaştırıyorum ve kendimi destekliyorum.

Endişeli hissederek ayağa kalktım ve elbisemdeki kırıntıları sildim. "Ben bitirdim."

"Yeterince yediğine emin misin?" Midas soruyor, bakışları tepsinin ve geride bıraktığım tüm yiyecek parçalarının üzerinde geziniyor. Şarap hariç. Onu hemen parlattım.

"Eminim," diyorum kesin bir baş hareketiyle, tedirginlik hakim oluyor. "Sadece Digby'yi görmek istiyorum."

Omuzlar kaskatı, kurdeleler kıvrılmış, beni yine oyalamaya çalışıp çalışmayacağını, sözünden dönüp dönmeyeceğini görmek için bekliyorum ama Midas başını sallayıp, "O zaman seni şimdi ona götüreceğim," diyor.

Savunmacı duruşum bir nefesle gevşiyor.

Geliyorum, Digby.

Bölüm 41

AUREN

Midas balo salonundan çıkıp büyük salona doğru ilerlerken *bir adım gerisinden takip ediyorum*. Korumaları onu bekliyor ve bizim geldiğimizi görünce duvardan sıyrılıp aynı adımlarla arkasına düşüyorlar.

Yorgunluktan pul pul dökülmüş bir ağ gibiyim ama endişeli bekleyiş köşelerimi keskinleştiriyor. Yediğim yemeğe rağmen vücudumun her adımında zayıfladığını hissediyorum, ta ki ayaklarımı hareket ettirmek için onlara bakmak zorunda kalana kadar.

Midas beni büyük salondan çıkarıp bir koridora ve bir dizi merdivene götürüyor. Yolu henüz bulamamış olma ihtimaline karşı Lu'ya daha sonra aktarabilmek için yolu ezberlemeye çalışıyorum ama kendimi çok bitkin hissettiğim için dikkatimi toplamakta zorlanıyorum.

Acıyan gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve konsantrasyon eksikliğim yüzünden bir adımı kaçırıyorum. Neyse ki kurdelelerim düşüşümü engellemeye yardımcı oluyor.

"Dikkatli ol, Kıymetli," diye mırıldanıyor Midas.

Merdivenlerden inerken acele etmiyorum, korkulukları sıkıca kavıyorum.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda rahat bir nefes alıyorum.

Yorulmuşum. Çok yorgunum.

Havadaki sert soğuk beni ürpertiyor ve bir saniyeliğine etrafıma bakıyorum, ancak gölgeli ışıklandırma dışında mekân dikkat çekici değil. Sade ve gri, bir hizmetçinin geçidi gibi.

Midas koridorda yürümeye devam ediyor ve ben saç çizgimde biriken terden kurtulmak için elimi alnımda gezdiriyorum. "Yaklaştık mı?" Sesim bile yorgun çıkıyor.

"Evet, buradayız," diyor Midas ve düz ahşap bir kapının önünde durduğunda başımı kaldırıp bakıyorum.

Muhafızlardan birine başıyla işaret ediyor ve adam elinde bir anahtarla öne çıkıp kilide sokuyor. Kalbim kafamın içinde, şakaklarımda ve

Damarlarım.

Endişeden kendimi hasta hissediyorum. Ya da belki de sadece hastayım. Çok fazla güç kullanımı, cildimin yarattığı her altın damlasının yavaş yavaş kan kaybediyormuşum gibi hissetmeme neden oldu.

Bu hissi bastırmaya çalışıyorum ama daha da kötüleşiyor, uzuvlarım karıncalanıyor, görüşüm eğiliyor.

Kapı açıldığında Midas bana gülümseyerek bakıyor ve içeri adım atıyor, ben ise nefesimi tutup kendime toparlanmam gerektiğini söylüyorum. Tökezleyerek eşikten geçiyorum, çünkü ne kadar hasta hissettiğim umurumda değil, hiçbir şey beni Digby'yi görmekten alıkoyamayacak. Kendimi bile.

İçeri girer girmez muhafızlar kapıyı arkamdan kapatarak bizi yalnız bırakıyorlar.

Aniden durmadan önce iki adım atıyorum.

Ağzım sessiz bir solukla açılıyor, gözlerim düz gri zemin ve duvarlardan oluşan loş odada geziniyor, ulaşamayacak kadar yüksek bir hilal pencere, yerde bir karyola.

Gözlerimi kırpıştırarak gördüklerimi algılamaya çalışıyorum, ancak zihnime çöken bulanıklığı aşmak zor.

"Digby?"

İleriye doğru attığım adımlar derin kumda ilerlemek gibi, ayaklarımı her kaldırışında ağır bir mücadele veriyorum. Görüşüm tünelleşti, siyah mürekkep damlaları kenarları lekeliyor.

Yatağın başucuna ulaşıp aşağıya baktığımda, karnım bir çatının dik eğimi gibi eğimli, her şeyin yerleşmeden kaymasını sağlamak için. Hem bacaklarım hem de yüzüm buruşuyor ve dik durmamın tek nedeni kendimi duvara tutmayı başarmam, dehşet içinde aşağıya bakarken avuç içimin taşa sürtünmesi.

Yatakta yatan adam tanınmaz halde.

Baktığım deri değil, her bir yaranın nereye gittiğini, onları siyah ve mavilerden sarı ve yeşillere götüren geçitleri gösteren benekli morlukların haritası. Şişmiş yanaklar, yarılmış dudaklar, siyahlaşmış tırnaklar ve kirden kararmış ve alnına yapışmış gri saçlar.

İçimden geçen acıyı bastırmak ister gibi elimi ağzıma götürüyorum ama bunu asla örtbas edemem.

Çünkü Digby bozuldu.

Bu hatırladığım adam değil. Bu benim güçlü, huysuz, metanetli korumam değil.

Bu karyolada yatan kişinin derisi çok fazla yara ve acı ile doludur.

renkleri saymak için. Ciğerlerinden gelen hırıltı olmasaydı, öldüğünü düşünebilirdim.

Islak gözlerim damlamaya başlıyor, dünyam altüst olurken gözyaşlarım yanaklarımı haşlıyor. Ellerim onun üzerinde tereddüt ediyor, altın kumaşı kararmış ve yırtılmış, yırtık pırtık ve kirli üniformasının üzerinde geziniyor. Daha fazla acıya neden olur diye ona dokunmaya korkuyorum, bu yüzden bir kurdeleyle koluna hafifçe dokunmak için uzanıyorum.

"Neden böyle?" diye soruyorum, sesim göğsümde gürlese de boğuk bir fısıltıyla çıkıyor. Cevap alamayınca Midas'ın etrafında dönüyorum ama bu kadar hızlı dönmek baş dönmemi daha da kötüleştiriyor. "*Ne yaptın sen?*" Bu sefer bağırabiliyorum, gök gürültüsü havada yankılanırken duyulabiliyor.

Midas ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, duvara yaslanmış, soğukkanlı bakışlarla bana bakıyor. "Ben mi?" diye soruyor ve sonra yavaşça başını sallamaya başlıyor. "Bunu ben yapmadım Auren. *Sen* yaptın. Ne zaman bir kuralı çiğnesen. Ne zaman benden uzaklaşmaya çalışsan, bunu yaptın. Seni uyarmıştım."

Ağzım açık kalıyor ama duvarı itip bana doğru geliyor ve bir santim ötemde duruyor. Çenemi kaldırıp ona dik dik bakıyorum, gerçi yüzünün ana hatlarının etrafında kırık ışık patlamaları var, gözümü her kırışımda kırılan renklerden oluşan prizmalar sallanıyor.

"Odandan gizlice çıktığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Dün gece Mist'e yaptığın ziyareti bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor, sesinde korkunç ve duygusuz bir şey var. "Bu yaptığın çok aptalcaydı."

Mide bulantısı midemde çalkalanıyor, boncuk boncuk gerginlik alnıma vuruyor. "Odasından çıktığınız anda bana haber gönderdi," diye bilgilendiriyor beni

Elleri kollarımın etrafında kenetlenmeden önce, kavrama acı verici bir çimdikle kazıyor. "*O* sadık biri. Senin de olman gereken şey bu."

"*Öyleydim!*"

Ve bak bu beni nereye getirdi.

Midas tiksintiyle başını sallıyor. "Benim için vazgeçilmez olduğun için şanslısın Auren," diyor, ses tonu aramızda eğilen bir uyarıyla çarpıtılmış.

Elinden kurtulup sendeleyerek geri çekiliyorum, omzum duvara çarpıyor. Vücudum aniden alev alev yanıyor, görüşüm bulanıklaşıyor, olmayan bir sisle boğuşuyorum.

"Mist'e ne yapacaksın?" Talep ediyorum. "Yeni *nişanlının* onu öldürmesine izin mi vereceksin?" Sesim yankılanıyor, *duvarlardan* sekiyor - yoksa *bu sadece benim kulaklarımda mı oluyor?*

Gözlerini kısar. "Şu anda *odaklanman* gereken tek şey eylemleri bu adamı etkiledi."

Boğazıma asit kaçarken Digby'ye bakıyorum, görüşüm sallanıyor. Alabora olmuş bir geminin üzerinde yürür gibi ona ulaşmaya çalışıyorum. Onu buradan sürükleyebilmek için kurdelelerimi çözüyorum ama onlara takılıyorum, dizlerim sert zemine iniyor ve çarpmanın etkisiyle haykırıyorum. Görüşümde renk patlamaları patlıyor, uzuvlarım elektrik darbeleriyle zonkluyor.

Dizlerimin üzerinde muhafızıma doğru eğildim, ellerim omzunu hafifçe sarsmak için yukarı kalktı. "Digby, beni duyabiliyor musun?"

Hiçbir şey.

Onu biraz daha sarsıyorum ama onu olduğundan daha fazla incitmekten çok korkuyorum. "Digby, uyan!" Panik, sesimin kırbacında ve çenemin çatlağında geliyor.

Korkunç sıcak bir dalga üzerime çöküyor, kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyor, baş dönmesi tekrar başladığında daha da kötüleşiyor.

Ve o zaman fark ettim ki. "Bir terslik var."

Çarpıntı, temposu bozuk bir ritim gibi düzensiz bir şekilde kaburgalarımın çarpıyor. Gözlerimi kamaştıran ışığın *tadını* alabiliyorum ve vücudum rahatsız edici bir sıcaklıkla kızarmaya devam ediyor. Bu sadece güçten düşmüş hissetmem değil. Bu sadece Digby'nin durumunu görünce yaşadığım şok da değil.

Çok ama çok *yanlış* bir şeyler var.

Midas gelip önümde duruyor, gölgesi bunaltıcı. "Eminim kendini tuhaf hissediyorsundur ama alışacaksınız."

"Ne demek istiyorsun?" Kelimeler bulanık, göz kapakları ağır. "Ne yaptın sen?" "Bu sadece çiyin etkisi. Kötü tepki veriyor olmalısın çünkü İlk seferin, özellikle de bitkin olduğun için. Oldukça yüksek bir doz aldığından emin oldum."

Korku üzerime çöktü.

Dudaklarımdan bir soluk kopuyor, korku sızıyor.

Dalgalı ve dengesizim, bir su değirmeninin kanatlarına kapılmışım, ters çevrilip tekrar aşağıya bırakılmak için derinliklerden çekiliyorum.

Ayağa kalkmak için mücadele ediyorum, kendimi yukarı çekmek için Digby'nin karyolasının kenarını kullanıyorum. "Sen... bana *ilaç mı verdin*?"

Öğürmeye başlıyorum, sanki zihnim içime akıttığı çiyi vücudumdan atmaya çalışıyor ama bunun için çok geç olduğunu biliyorum. Karıncalanan ayak parmaklarımdan parlayan görüşüme kadar her yerde hissediyorum.

"Size ulaşmak için her şeyi denedim. Sizinle daha önce ilgilenemeyecek kadar meşgul olmam kısmen benim hatam, ama şimdi işleri yoluna koyacağım."

"Seni lanet olası piç!" Saf öfke beni doğrultuyor, kurdelelerimin uçları dik durmama yardım etmeye çalışırken sallanıyor.

Midas yaklaşıyor ve titreyen çenemi inatçı bir şekilde kavıyor. "Sadece nefes al, Kıymetli. Onunla savaşmayı bırak. Rahatlarsan çiy seni iyi hissettirecek."

Beni iyi hissettir.

Eyer kanadını ilk kez ziyaret ettiğim anılar gözümün önüne geliyor. Kan çanağına dönmüş gözleri ve kıkırdamaları hatırlıyorum. Durgun bedenler ve cinsel arzular.

Oh tanrıça...

Gözlerim sıkışarak kapanıyor, gözyaşlarım köşelerde ezilerek beni ıslak ve sıkışmış halde bırakıyor. O korkunç sıcaklık tekrar tenime yayılıyor ve inliyorum, zevkten değil ama ölçülemez bir dehşetten, çünkü bu olamaz. Bu korkunç uyuşturucunun ona karşı şehvet hissetmeme neden olmasına izin veremem.

Ölmeyi tercih ederim.

"Sorun yok, Kıymetlim. Ben seninle ilgileneceğim. Çiğle birlikte bundan sonra çok daha rahat olacaksın." Elleri hareket ediyor, gergin omuzlarımı sıkıyor, istenmeyen dokunuşuyla düğümlemiş kasları sıkıştırıyor.

"Hayır..."

Beni görmezden geliyor, kollarımın kıvrımlarını okşuyor, aşağı yukarı, aşağı yukarı okşuyor. Bedenim bir kargaşa içinde, çok fazla çiğle dolmuş, sihirli bir şekilde boşalmış ve bitkin, adrenalin şokla yükselmiş.

Her şey çok fazla, duyularım beni gidecek hiçbir yer bırakmayan çapraz yönlerden oluşan bir kaos.

Midas beni kendine çekiyor, her zaman metalik bir keskinlik taşıyan kokusuyla bana vuruyor. Çiy ona teslim olmamı istiyor. Şehvet düşkünü pençelerini hissedebiliyorum ve sarhoş hezeyanının ağırlığı altında kalacağıma güveniyor.

"Bu seni tamamen iyileştirecek Auren," diye kulağıma yatıştırıcı sözler söylüyor. Midem bu sözler üzerine çalkalanıyor, onları geri fırlatmak istiyorum. "Seni hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Buna bayılacaksın."

Safra boğazımı parçalıyor, dilimin arkasını yakıyor. İşte.

Bunun gibi.

Bana ilaç verdi, beni dövülmüş bir adamın yatağına götürdü ve

avantaj elde *etmeye* çalışmak için bir fırsat.

Tiksindirici öfke çiyin puslu havasını yararlanarak yukarı doğru fırlıyor. Tüm uzuvlarım ve kurdelelerim jöleli ve halsiz olabilir, ama bir anlığına onunla savaşıyorum.

Çıkarabildiğimi bile bilmediğim bir sesle, kurdelelerimi yukarı kaldırıp ani bir güç patlamasıyla ona çarpıyorum.

Midas duvara çarpıp yere düşüyor ama bu hareket *benim* de düşmeme neden oluyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine sertçe düştüğümde kurdelelerim buruşuyor, ancak acı tenimde patlayan baloncuklar gibi hissettiriyor, bu bile çarpıtılmış.

Ağzından acı dolu bir küfür dökülüyor ve başımı kaldırıyorum. "Bana bir daha *asla* dokunamayacaksın!" Sesimin nasıl çıktığını bile fark etmeden homurdanıyorum. "Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum!" Çığlık atıyorum, boğazım parçalanıyor, oda yarıyor.

Midas doğruluyor, bir elini kaldırıp başının arkasına vuruyor, parmak uçları kanlı bir şekilde geri geliyor. Parmak uçlarındaki kırmızı lekeyi görünce gözleri öfkeyle benimkilere dikiliyor. "Kralına zarar vermeye nasıl cüret edersin!"

Saf adrenalinle koşuyorum, öfke kaburgalarımın tünemiş ve ateşimi körüklüyor. "Sen benim kralım değilsin! Sen benim hiçbir şeyim değilsin! Senden iğreniyorum," diye tükürüyorum, sesim onu düşmanlığımla kör etmek için yayılan bir zehir gibi. "Beni sevdiğini sanıyordum ama sen sadece kendini seviyorsun. Şimdi gerçekten değer görmenin ve saygı duyulmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bunlar senin *asla* yapmadığın iki şey," diye soluyorum, her kelimem pençeler kadar keskin. "Sen hayatındaki herkesi kullanan ve manipüle eden sahte bir kraldan başka bir şey değilsin çünkü içten içe kendinden nefret ediyorsun."

Gözlerinde uğursuz bir şey kaynaşıyor, alnında toplanıyor, kararmış gözlerinin derinliklerine yerleşiyor. Orada titreyerek ve çiğ bir şekilde diz çöküyorum, kazınarak açılmış tüm parçalarımın arasından ona bakıyorum.

Dışarı attığım enerji beni zayıflattı, kurdelelerim karaya vurmuş balıklar gibi yere düşüyor. Bu adama karşı duymayı reddettiğim arzusun zoraki susuzluğunu kıskırtmak için içimden başka bir ısı dalgası geçerken görüşüm alevleniyor.

Nefes nefese kalıyorum ve başımı tutuyorum, bununla mücadele etmeye çalışıyorum ve tam o sırada Midas atılıyor.

Bir saniye önce odanın diğer ucundaydı, sonra yumruğu saçlarımdaydı ve önümü yere çarpıyordu. *Sertçe*.

Haykırdım, yanağım çarpmanın etkisiyle çatladı ve eminim ki

Damarlarımda dolaşan ilaç olmasaydı daha da kötü olurdu.

"El üstünde tutulmanın *ve saygı* görmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" diye kulağıma hırlıyor, vücudu beni bastırıyor. "O grotesk boynuzlu komutanı becerdin, değil mi? O Dördüncü pisliğin *benim olana* dokunmasına izin verdin."

"Ben senin değilim!" Beni bastırırken ağzımdan tükürük ve öfke saçılıyor. "Ve o Dördüncü pislik senin *olabileceğinden* on kat daha erkek!"

Dişlerimi gıcırdatarak kurdelelerimi yukarı kaldırmaya ve onu tekrar itmeye çalışıyorum ama bu, dolaşımı uzun süre kesilmiş uzuvları hareket ettirmeye çalışmak gibi bir şey. Sakarca sallanıyorlar, ilaçtan çok etkilenmişler.

Midas onları diğer eline alır ve sıkıca çekilmiş bir tasma gibi yumruğunun etrafına sarar.

"Bunu kolay yoldan yapmaya çalıştım Auren. Ama bana başka seçenek bırakmadın."

Bir bez bebek gibi ayağa kalktım, görüşüm altüst oldu, derimde iğne izleri belirdi. Midas muhafızların içeri girmesi için bağırırken başımı kaldırıyorum ama kapıya bakmıyorum.

Hayır, dikkatim Digby'nin üzerinde.

Digby, şişmiş gözleri aniden kocaman açılmış ve beni tanımak için kenetlenmiş. Onları görünce neredeyse ağlayacaktım. Yaz güneşinin ışınlarıyla haşlanmış ağaç kabuklarının kahverengisi.

Boğazının nasıl çalıştığını, dağınık gri sakalının altında nasıl sallandığını görüyorum ve sonra çatlak dudakları "Bayan Auren" demek için hareket ediyor ve bu sefer gerçekten ağlıyorum.

O yaşıyor.

Uyanık.

"Seni kurtaracağım," diye yemin ediyorum, kelimeler soyulmuş ve parçalanmış bir boğazdan geliyor, kanayan bir dilden fısıltılar dökülüyor.

Ama o duyuyor.

Muhafızlar içeri girdiğinde anımız kısa kesiliyor ve Midas beni kurdelelerimden ve saçlarımdan tutup kaldırıyor, durdurulamayacak kadar hızlı bir şekilde yüzüstü duvara doğru itiyor.

"Tut onu."

Midas'ın tutuşunu devralan bir grup sert el yukarı çıkıyor. Gökkuşağı ışığının prizmaları görüşüm boyunca uzanıyor, ancak parlak gökkuşakları bu şiddetli loşluğa sığmıyor. Soluk gözlerim kalın kahverengi favorili, profilli bir yüzü seçiyor. Scofield. *Buraya ne zaman geldi?*

Midas'ın emrettiği gibi duvara yaslanmış durumdayım ve mücadele etmek, *çılgılık* atmak istiyorum, ama hiçbir şey yapamadan bir uyuşukluk

akıntısının üzerinde yüzüyorum.

akıntıyı geçmek.

"Bunu kendi başına sen açtın Auren," diyor Midas, ağır gözkapaklarımın kırışmasına neden olarak.

"Ne-"

İşte o zaman Midas'ın elindeki kılıcı görüyorum. Altın bir kılıç, o kadar keskin ki Digby'nin üzerine doğru kaldırdığında havayı kesiyor gibi görünüyor.

İşte o zaman mücadele etmeye başlıyorum. Sadece saf panik dalgası bunu mümkün kılıyor. Scofield ve diğerlerini itiyorum, ama onları çıkaramıyorum.

"Hayır! Digby!"

Çılgın, kocaman gözlerle Midas'ın bana baktığını ve kılıcı kaldırdığını görüyorum. Boğazım kapanıyor, bir ilmiğin düğümü gibi sıkılıyor ve ona Digby'yi rahat bırakması için bağıriyorum, onu rahat bırak, rahat, rahat...

Ama ilaç derinlik algımı değiştirdi, çünkü kılıcı indirdiği kişi Digby değil.

Benim.

Duvara dayandığımın o kadar farkındaydım ki, sadece uyuşturucunun etkileriyle savaşmaya ve Digby'ye ulaşmaya odaklanmıştım, gardiyanların kurdelelerimi hala gergin tuttuklarını fark etmedim bile. Ezici bir tutuşun merhametine sıkışmışlardı.

Sadece bir anlık dehşet uyarısı alıyorum.

Sonra Midas kılıcı üzerlerine indiriyor, keskin bıçağın kenarı altın uzunluklarını kesiyor ve tüm benlik duygum parçalanıyor.

Tek bildiğim tam bir ıstırap.

Mutlak, gölgede bırakan, katıksız

bir ıstırap. Sadece çığlık

atmıyorum.

Yırtıyorum.

Bu sefer körelmiş bir acı yok. O kılıç kurdelelerimi kestiğinde, *her şeyi* hissediyorum.

Bıçağın ısırtığı, kürek kemiklerimin arasında büyüdükleri tepeyi yarıyor ve görüşüm de onlarla birlikte yarıyor.

Tam bir şok içindeyim, işkencenin darbesi altında acı patlıyor. Kurdelelerim sarsılıyor ve geri tepiyor, sessiz bir çığlık atarak omurgama yerleşiyor ve her kemiğimi sarsıyor.

Parçalanmış görüş zerreciklerinde, üç tanesinin ayaklarımın dibinde yere doğru çırpındığını görüyorum. Uçları yıpranmış ve düzensiz, parçalanmış uçlarından küçük altın kan damlacıkları sızıyor.

Onlara bakıyorum, zihnim bunun ne anlama geldiğini tam olarak

kavrayamıyor ve onlar

Vücutundan kopmuş bir kertenkelenin kuyruğu gibi tepki olarak seğiriyor, yattığı yerde kasılmaya devam ediyor.

Korkunç, iniltili, gırtlaktan gelen bir feryat göğsümü yırtıyor. "Hayır, hayır, hayır, hayır! Kurdelelerim olmaz, kurdelelerim *olmaz!*"

"Buna sen sebep oldun. Kralına saldırmayacaksın," diye bağıyor Midas, ses tonundaki soğuk kararlılıktan çılgınca bir vahşilik fişkırıyor.

Umutsuz bir panikle, kurdelelerimin geri kalanını çelikleştirmeye, kenarlarını keskinleştirmeye ve onları katı metal gibi sertleştirmeye çalışıyorum, ama yapamıyorum. Ne ilaçla, ne yorgunlukla, ne şokla, ne de acıyla.

Yapamam. Yapamam. Yapamam, yapamam, yapamam-
Hıçkırıklarım titriyor, sarsılıyor ve devrilmekle tehdit ediyor. "Oh tanrıça,
Lütfen..."

Midas kılıcı kaldırır ve tekrar indirir. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ayaklarıma daha fazla kurdele düşüyor, boğazımdan daha fazla çığlık patlıyor ve beni ikiye bölüyor. Bir noktada ağzımdan kusmuk fişkırıyor ve beni asitli işkencede boğulmaya terk ediyor. O ruhumu bedenimden ayırırken, ben yanıp sönen bir acıdan başka bir şey değilim.

Ağlarım. Çığlık atıyorum. Yalvarıyorum.

Tükürüyorum, çırpınıyorum ve savaşıyorum ve görüşüm kırılıyor, bedenim acının ağırlığı altında kendimi tutamıyor.

Hiçbirinin önemi yok. Muhafızlar hala kurdelelerimi gergin tutuyor. Midas hala kılıcını indiriyor ve bir parçamı kesiyor, altın tel tel, bir uzvumu daha kaybediyorum.

Ne kadar sürer bilmiyorum.

Saniyeler mi? Dakika mı? Saatler? Bayılıyorum, tek bildiği sefalet olan, feryat figan eden bir sersem kütesine dönüşüyorum.

Ve sonra.

Sonuncusunu kesiyor ve ben paramparça oluyorum.

Tam orada, yerde, işe yaramaz paçavra parçaları gibi kalan parçalarım. Artık çalamayan bir arpın telleri gibi. Bir zamanlar beni bir araya getiren teller gibi.

Düşürülüyorum, bedenim bir yığın halinde sert taş zemine bırakılıyor ama bunu hissetmiyorum. Dışarı çıkmaya başlayan muhafızların bulanık şekillerini fark etmiyorum. Sadece kurdelelerimi görüyorum, cansız ve sönük. Tıpkı benim gibi.

"Bunu kendine sen yaptın."

Gözlerim Midas'ın yüksek figürüne, sert çenesine kayıyor.
Gözlerindeki zalimliğe.

Kılıcını bırakır, tuniğini düzeltir. "İtaatsizliğin sonuçları vardır Auren. İçinde iltihaplanmasına izin verdiğim bu itaatsizlik hastalığını kesip atmam gerekiyordu. Beni buna sen sürükledin," diyor, beni çiğ çiğ soyarak.

Yanaklarımdan süzülen yaşlar beni kesiyor, damla damla, yüzümü kesip özüm kadar batan sıcak yaralar. Midas'ın ağzı inceliyor, gözleri muhtemelen yumuşamaya en yakın olan bilinmeyen bir duyguyla titriyor.

"Artık bana itaatsizlik etme, Değerli. Seni böyle görmekten nefret ediyorum." Bakışları hareketsiz kurdelelerin üzerinden zonklayan omurgama doğru kayıyor. "Bu beni, seni incittiğinden çok daha fazla incitiyor."

Çileden çıkmış öfkem canavarımın ağzında alevleniyor ama kusamayacak kadar uyuşmuş durumdayım. O sadece bir kumaş parçasını keser gibi anlamsız dereleri kesip atmadı. Kurdelelerim sadece sırtıma değil, lanet olası *ruhuma da bağlıydı*.

Onları kestiği an, bütünleyici bir şey aldı. İçimi oydu ve bir parçamı kopardı, ve şimdi...

Ben boşum. Parçalanmışım. Bir ıstırap radyasyonundan başka bir şey değilim.

Omurgam boyunca uzanan sakat kenarlar dalgalı ve küt, kısa ve kontrol edemediğim spazmlarla seğiriyor. Sakatlanmış her bir uç, tüyleri yolunmuş kanatlar gibi sırtımdan dışarı fırlıyor.

Midas başını iki yana sallayarak doğrulur, yaptığı her hareketin haklı olduğuna çoktan ikna olmuştur. "Seninle daha sonra ilgilenecek bir tamirci bulacağım. Dinlenmek için biraz zaman ayır, Kıymetli," diyor usulca dönüp dışarı çıkmadan önce ve ayakkabıları kurdelelerime bastığında irkiliyorum, sanki topuğunun altında ezilirken katledilen uzunluklarının hayali acısını hissedebiliyorum.

Kapı kapandığında, ses beni uçuruma sürüklüyor ve bilincim beni soğuk bir unutuşa sürüklüyor.

Yirmi dört parçam yaldızlı bir keder içinde solup gitmeye terk edilirken, kaçmak için bir yalvarışla isteyerek karanlığa düşüyorum. Sırtım damlarken ve gözlerim yaşarırken ürperiyorum, bir daha asla bütün olamayacağımı biliyorum.

Bölüm 42

AUREN

Acı çok uzun süre baygın kalmama *izin vermiyor*. Burada, soğuk zeminde, uyanmak yerine rüya görebileceğim bir yerde yatmayı çok isterdim ama o kadar şanslı değilim.

Kaçışçılıkla ilgili bir şey bu. Her ne şekilde olursa olsun, her zaman sona erer ve sonra neredeyse tatmin edici olmayan bir gerçekliğe geri dönmek zorunda kalırız.

Bir inilti görüşümün önüne geçiyor, dudaklarım göz kapaklarımdan önce ayrılıyor. Gözlerimi kırıştırdığımda odanın ne kadar karanlık olduğunu fark ediyorum, yüksek pencere bana tek bir yıldız gösteriyor.

Bu da mı? Parıldayan saatinde tanrıçaya soruyorum. *Buna katlanmak zorundaydım*

Ne?

Gözlerim, çalınan ipliklerden kaynaklanan ruhumun derinliklerindeki acıdan bulanıklaşıyor.

sırtımdan. Yanağımı sert taş zemine bastırdığımda, içimden bir nefes sesi yükseliyor.

Uyuşuk. Yerde kayıtsızca yatan parçalarıma bakarken böyle hissediyorum. Altınları daha donuk görünüyor, uzun boyları bir kumaş birikintisine benziyor, tüm kişiliklerinden ve canlılıklarından yoksun.

Avuç içim yere sürtünüyor, kolum bana en yakın olana uzanmak için geriliyor. Onu kendime doğru çekip yüzümün önünde tutmayı başarıyorum. Pürüzlü bir şekilde kesilmiş kenarına bakıyorum, altın boya kümeleri gibi kurumuş kanı kaydırıyorum.

Kurdele parmaklarımdan arasından sarkıyor, köklerinden kopmuş yorgun bir sarmaşık gibi. İçgüdüsel olarak birini hareket ettirmeye çalışıyorum ama... hiçbir şey olmuyor. Koparılan her bir kökten gelen sonsuz bir acı zonklamasından başka bir şey yok.

"Bayan Auren."

Sesten irkiliyorum, ama sırtımın gerilmesine neden oluyor, bu da omurgamda yukarı ve aşağı doğru keskin bir acıya neden oluyor. Nefes

almak için yeterli havayı içime çekmeden ağzımdan bir küfür uçuyor.
"Sakin ol."

Gözlerim ona dikiliyor ve bu da benim ruh halimi gösteriyor, çünkü aynı odada olduğumuzu unutmuşum. "*Digby*." Sesim çatlıyor, boğazım çığlıklarından mahvoluyor.

Hâlâ duvara bağlı karyolasında yatıyor ama yüzünü bana dönecek şekilde yan dönmeyi başarmış. Onu canlı bir şekilde bana bakarken görmek bile beni yeniden buruşturuyor ve kontrol edemeyeceğim kadar yoğun duygularla doluyorum.

Gri sakalının ardında dudaklarının titrediğini, gözlerinin hüznle parladığını görüyorum ve bu beni tam göğsümden vuruyor. Onu bu şekilde, dövülmüş ve yara bere içinde, soğuk ve karanlık bir odada kim bilir ne kadar süreyle bırakılmış olarak görmek beni *öldürüyor*.

"Ağlama."

Onun hırçın sesini duymak bile beni daha çok ağlatıyor. Gözyaşları yüzüme damlıyor, her biri yere sıçramak için bırakılmış bir şikayet.

Onu daha iyi görebilmek için kendimi oturmaya zorluyorum, sırtımdan aşağı vuran acıyı dişlerimi sıkarak geçiştiriyorum, ölmüş şeritlerin yırtık uçları acıyla sivriliyor.

Digby küfretmemi, nefes nefese kalmamı ve irkilmemi izlerken dudakları inceliyor, ama oturur pozisyona geçmeyi başarıyorum, gerçi bunu yaptığım sırada midem çalkalanıyor. Sırtım çok hassas olduğu için köşeye doğru kayıyorum ve sonra yaralarımı sıyırmamak için omzumu ve kolumu duvara yaslıyorum.

Yüzümdeki gözyaşlarını silip Digby'ye bakıyorum, eğer hareket etmeye çalışmıyorsa, o zaman gerçekten incinmiş olması gerektiğini biliyorum.

Gözlerimi kırıışmış eski üniformasında gezdirirken, tam olarak ne tür yaralar aldığını merak ediyorum.

"Burada olduğunu bilmiyordum," diye fısıldıyorum. Başını sallıyor.

"Öldüğünü sanıyordum."

Cevap olarak başını sallar.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "İşte benim az konuşan muhafızım," diye nazikçe takılıyorum, her ne kadar zorlanmış hissetsem de, her nefes alışımında sırtımdan aşağı acı fişkırsa da.

Digby karşılık olarak homurdanıyor ama onun da ağzının seğirdiğini görebiliyorum. Bu bir saçmalık, bu küçük rahatlık. Ama sahip olacağımız tek şey bu.

"Ne oldu?" Sesim kısık ve buruk bir şekilde soruyorum. "Buraya nasıl geldin?"

Gözleri titriyor. "Kaçırıldığını gördüm."

"Red Raids tarafından mı?"

Digby başını salladı ve şöyle dedi: "Yardım gönderebilmesi için kralı uyarmak üzere doğruca buraya geldim. O zamandan beri bu odadayım." Sesi benimkinden bile daha hırıltılı ve acaba kullanılmadığından mı diye düşünüyorum. Ne kadar zamandır burada, yaralı ve yalnız olduğunu hesapladığımda...

Midem yumruklarımın arasında sıkışıyor, dilimde safra tadı alana kadar sıkılıyorum. "Bunu sana *asla* yapmamalıydı," diyorum, içimdeki öfke sistemimdeki uyuşturulmuş pusla savaşıyor.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattım leydim. Beni hapse atmakta haklıydı."

"*Kadınım* saçmalığını kes ve *sakın* bunların haklı olduğunu düşünmeye kalkma. Haklı değil." Hiçbiri değil.

Gözlerim istemeden tekrar yere, hâlâ elimde tuttuğum kurdeleye düşüyor.

Digby'nin bakışları beni takip ediyor ama onlar hakkında konuşmuyor. Belki de omurgam boyunca sarkan yıkık dökük izmaritlere zar zor tutunduğumu hissediyordur. Bir kez olsun, az konuşmaya olan eğilimi için minnettarım.

Yine de konuyu açmasa da, serçe parmağı hareket etmese de elinin yumruk haline geldiğini görüyorum. Tırnağından ikinci boğumuna kadar, hokkaya batırmış gibi lekeli. Muhtemelen beni kurtarmaya yardım etmek için Beşinci Cadde'ye giderken ayazın ısırtığı tarafından ele geçirilmiş.

Daha ne kadar parçası köreldi? Midas ve benim yüzümden başka hangi parçaları geri dönülmez bir şekilde incindi?

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı yanımdaki duvara yaslıyorum, soğuk taş hassas yanağıma baskı yapıyor. "Yelken öldü," diye fısıldıyorum ve şimdi bile bu kelimeleri yüksek sesle söylerken göğsümün daraldığını hissediyorum.

"O iyi bir askerdi."

"O iyi bir adamdı," diye cevap veriyorum. "Beni korurken öldü ve şimdi sen..." "Benim için endişelenme," diye karşılık veriyor. "Ben senin için endişelenmeni istiyorum."

seni. Ben nöbet tutamadığımda bile güvende olmanı istiyorum."

Gözlerime su hücum ediyor ve alt dudağım titriyor. Kalbim sadece çarpıyor, o da *çarpmıyor*.

"Çok üzgünüm Dig," diyorum usulca, boğazım düğümleniyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda hâlâ bana bakıyor, yüz ifadesinde suçlama yok, nefret yok. "Seni buradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Seni bırakması için Midas'la bir anlaşma yap."

Ama Digby başını sallar. "Ben sizin muhafızınızım, Bayan Auren."

Benim yerim sizin yanınızdır," der, sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi.

Keskin ve küçük bir şey kalbimin tam ortasına saplanıyor. Sadakatin bu kadar acı verebileceğini kim bilebilirdi?

"Şimdi inatlaşmanın sırası değil."

"Ben değilim." Tavana bakabilmek için boynunu biraz döndürüyor. Belki de yerdeki parçalanmış kalıntılara bakmak benim için olduğu kadar onun için de zordur. "Sizin muhafızınız olarak görevlendirildiğim anda amacımı buldum leydim. Diğer tüm o pislikler size göz kulak olmak için yeterince iyi değillerdi."

Titrek bir gülümseme bıraktım. "Highbell'de güvenebileceğim tek kişi gerçekten sendin," diyorum ona. "Sıkıldığından şikâyet eden sümüklü bir kız olduğumda ya da saatlerce arp çalıştığımda bile hep yanımdaydın. Sen benim dayanağımdın."

Savunmasız sözlerimi sindiriyormuş gibi tekrar sertçe yutkunuyor. Sonra, "O şeyi çalmakta kötüydün. Kulaklarıma bir parça mendil tıkararak gelmek zorunda kaldım."

Hüzünlü bir kahkaha gözyaşlarımı yanaklarımda kırıştırıyor.

"Hatırlıyorum."

Bir an sessizliğe gömülüyoruz, ama ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, bu ham anın ipliklerinde çözülen o kadar çok şey var ki. Ama bir daha böyle bir şansım olur mu bilmiyorum, bu yüzden boğazımı temizleyip, "Sen babama en yakın şeydin," diyorum, sesim kısık, kurdeleyi parmağımın etrafında döndürürken gözlerim yere bakıyor. "Bazen seni delirttiğimi biliyordum ama her zaman kendimi güvende hissetmemi sağladın. Ve sana asla yeterince teşekkür edemedim."

Çakıllı bir boğazdan geçen sarsılmış bir nefes gibi bir ses çıkarıyor. "Size hizmet etmek benim için her zaman bir zevkti leydim." Sonra sessiz bir hoyratlıkla ekliyor: "Her baba senin gibi bir kızı olduğu için çok şanslı olurdu."

Aramızdaki havada bir melankoli buharı yoğunlaşıyor. Aldığım her nefes, ruhumu çiseleyen kederiyle doyuruyor.

Bir süre sonra kurdelenin parmaklarımdan düşmesine izin verdim. Zemin.

"Şu halimize bak, Dig," diyorum, ona gülümsemeye çalışıyorum, ama yüzüm yüzünü buruşturuyor. "Eminim o içki oyununu benimle oynamak isterdin."

Kısa, hırıltılı bir kıkırdama duyulur. "Evet leydim," diye iç çekerek nefes verir. "Evet."

Göz kapaklarım düşüyor, tüylerim diken diken oluyor.

Biraz dinlenebilirim, umarım şafak söktüğünde çok bitkin düşmem.

gelir ve ben de karşılık verebilirim. Sadece güneşe ihtiyacım var. Güneş doğduğunda, Digby'yi buradan çıkarmak için gerekirse yoluma çıkan her muhafıza altınla dokunacağım.

Slade endişelenecek. Onunla kütüphanede buluşmam gerekiyordu, gelmediğim için bir sorun olduğunu anlayacaktır. Sadece dinlenmeye, zamanımı beklemeye ve gelecek gün için dua etmeye ihtiyacım var.

Birkaç sessiz dakika geçtikten sonra, bedenimin ağırlığı beni acının var olmadığı arada bir yere sürüklüyor. Sığ bir denizde kaybolmuş, çapası olmayan bir tekne gibi sürükleniyorum.

Yine de tekrar kayalık kıyıya doğru sürükleniyorum, koridordan gelen bir sesle farkındalığımın çarpışmasına karşı sarsılıyorum.

Kapı aniden açılarak beni dikleştiriyor ve sırtıma tekrar acı veren bir ağrı girmesine neden oluyor.

Dört muhafız koşup beni yakalamadan önce tepki verecek zamanım bile olmuyor. İki ben kollarımdan tutup kaldırıyor, bir diğeri tekme atmaya çalıştığımda ayaklarımı engelliyor ve sonuncusu da Scofield, ayağa kalkıp Digby'yi görmemi engelliyor.

Digby'nin küfrettiğini ve bir tür itiş kakış yaşandığını duyabiliyorum ama Scofield kan kırmızısı çiy damlalarıyla çilli, tanıdık beyaz yaprakları tuttuğunda gözlerim açılıyor.

"Hayır!" Panik ve çılgınlık içinde muhafızları defetmeye çalışıyorum ama içlerinden biri sırtımı sıyırdığı anda acı içinde haykırıyorum, yaralarımın mücadeleye fişkırıyor.

"Bu çok mu fazla?" diye soruyor diğer muhafızlardan biri.

"Kral Midas'ın emirleri," diye cevap veriyor Scofield, bir an için gözlerinin önünden suçluluk dolu bir ifade geçiyor ama bu ona duyduğum nefreti yatıştırmaya yetmiyor. "Kıpırdamayın leydim," diye yalvarıyor, sanki bunu onun için kolaylaştırmamı istiyormuş gibi.

"Siktir git!" Haykırıyorum, görüşüm bilincimi lekelemekle tehdit eden siyah dairelerle dolup taşıyor.

"Ona zarar vermeyin!" Digby nefes nefese tıslamadan önce bağırır.

Scofield, kızıl saçlı Lowe'un Digby'yi tuttuğunu görebileceğim kadar hareket ettiğinde boğazımdan bir hırıltı kopuyor.

"Açın leydim."

Scofield yaprakları ağızıma doğru iterken bakışlarım Digby'den kopuyor, ama ona dişlerimi gösteriyorum, dişlerim bir ağaç kanadı kadar vahşi, sert ve kan akıtacak kadar hızlı.

Küfrediyor ve elini geri çekerek bana bakıyor.

Öfke. Diğer eliyle yanaklarımı kavırıyor ve çenemi *sertçe* sıkarak dudaklarımı ayırmaya zorluyor. Ben daha ona küfredemedim ağzımın içine üç yaprak sokuyor, çenemi kapatıyor ve iki eliyle ağzımı ve burnumu kapatıyor.

Sakarin sıvının dilimi kapladığını, yaprakların ağzımda çözöldüğünü hissediyorum. Tükürmeye çalışıyorum ama Scofield dudaklarımı dişlerime bastırıyor, açmama izin vermiyor. Çırpındıkça dudağımın içi açılıyor ama eli yüzüme kenetlenmişken nefes alamıyorum.

Bedenim havasızlıktan panikliyor ve sonra yutkunarak bana ihanet ediyor. Bunu yaptığım anda, gözlerim dehşetle doluyor.

Çok fazla. Bana çok fazla verdiler.

Scofield bırakıyor ve ben göğsümün tam ortasından kopan kocaman nefesler çıkarıyorum. "Çek o lanet ellerini onun üzerinden!" Digby homurdanıyor.

"Sorun yok Dig," diye yutkunuyorum, çünkü bir dayak daha yemesine izin veremem. Yaşamaya ihtiyacım var. Savaşmadan gitmeme izin vermesine ihtiyacım var ki bu onu daha da kötü bir hale getirecek.

"Bu hiç iyi *değil*!"

Uyuşturucu beni anında vuruyor, bir göle itilmiş gibi, yüzeyin tokadı beni tepeden tırnağa sarsıyor. Zihnim katlanıyor, bir kitabın sayfaları tam ortasından kırılıyor, düşüncelerimi karıştırıyor, kelimelerimi buruşturuyor.

Düzgün düşünemiyorum bile. Tüm vücudumda spazmlar, parçalanmış bir dil, eğilmiş bir omurga, dönen bir mide. Ve *sıcaklık*. Çekirdeğime bağlı, tam merkezimde zonklamama neden olan dayanılmaz bir sıcaklık.

Hayır.

Odadan sürüklenerek çıkarılmadan önce yanan gözlerim son bir kez Digby'ye bakıyor. Çenem göğsüme yaslanıyor, bedenim doğal olmayan bir sıcaklığa yenik düşüyor. Digby'nin son haykırışını ve kapının çarparak kapanışını duyarak bilincimi kaybediyorum.

Ama kafamın içinde fısıldıyorum, *sorun yok, sorun yok, sorun yok.*

Bölüm 43

AUREN

On yıl önce

limanın rıhtımının *altında oturmaya başladım.*

En az yüz metre uzunluğunda, yıpranmış ahşabı tekneler tarafından sallanıyor.

dümdüz uzanışının yanında. Eğimli kıyıya doğru inşa edilmiştir, bu nedenle başlangıcında, birinin saklanması için mükemmel boyutta, tam dibinde bir kum açısı vardır.

Ben de öyle yapıyorum.

Plaj kumunun derin çukurlarında, okyanus dalgaları kıvrılıp düzleşirken dizlerimi önüme bükerek oturuyorum. Direğe yaslanıp uzaktaki gemileri izliyorum. Parlak cerulean yelkenlerin ortasında sarı güneşi olan gemi sanki beni çağırıyormuş gibi parıldıyor.

Ama ben burada, gizli yerimde, Derfort'a demir atmış, çalınmış zamanın gölgelerinde sürünüyorum. Aldığım her nefes, batmış gemilerin ve ağa takılmış balıkların kokusuyla kirlenmiş bir deniz melteminin tuzlu havası. Ve insan. Birlikte olduğum adamın kokusunu alabiliyorum, sanki gözeneklerimi doyurmuş, dokunduğu her yeri lekelemiş gibi.

Serin havayla hiçbir ilgisi olmayan bir ürpertiye bastırarak gözlerimi gemiden ayırıyorum. Son birkaç haftadır buraya kaç kez geldiğimi ve denize doğru özlemle baktığımı hatırlayamıyorum.

Yalnızlık'taki müşterimle işim bittiğinde, her zaman öğleden sonra geç saatlerde gelirim. Zakir'in evine eskort eşliğinde dönüyorum ve sonra bir pencereden gizlice girip yağmur olduğundan çatıya tırmanarak tekrar dışarı çıkıyorum.

Suyla dolmuş kiremitlerden atlamakta şaşırtıcı derecede çevik hale geldim, sonra üç binadan aşağı tırmanıp ara sokağa girdim

ve sahile gidelim.

Şiddetli yağmur fırtınaları her zaman fazla dikkat çekmeden buraya gizlice girmeme yardımcı oluyor. Yağmur yağdığında çoğu insan aşağıya bakar, yüzünü yağmurdan korur, böylece eski püskü kapüşonunun altında aceleyle yürüyen altın kızı fark etmezler, çünkü herkes aynı şeyi yapar.

Şu anda sadece hafif bir çiseleme var ve damlaların üstümdeki tahtalara çarpma sesi neredeyse rahatlatıcı.

Ellerimi yumuşak plaj kumuna daldırıyorum, tekrar yığarken parmaklarımın çatlakları arasından düşüşünü izliyorum. Burada, rıhtımın altında, dokununca serinliyor, tanelerin arasına küçük demir serpintileri serpiştirilmiş.

Bu noktada şanslıydım, bazen burada uyuyan yaşlı dilenci kadın dışında kimse beni rahatsız etmiyordu, yırtık pırtık kıyafetlerinin altında kirşin etrafında kıvrılmıştı. Ama şu anda, limanın sesleri dalgaların çarpışması kadar istikrarlı bir şekilde kükrerken, arkamdaki tepenin kıvrımı tarafından çoğunlukla gizlenen küçük kama kendime ait.

Günün bu saatinde rıhtım çok daha az kalabalıktır. Balıkçıların hepsi gelgitle birlikte geri dönmüş, yanaşmış gemiler iskelelerini indirmiş ve denizciler yemek, içmek, dalgalarla sallanmayan bir yatakta uyumak ya da binecek bir eyer bulmak için Derfort Limanı'nın kalbinde yerlerini almışlardır.

Bugün çok uzun kaldım.

Güneş denizle öpüşüyor, ufkun önündeki bulutlar kabarık kenarlarından yanarak parlak turuncu ve pembe renklere bürünüyor. Derfort Limanı'nda böylesine güzel bir gün batımı nadir görülür.

İşte burada oturmuş, yorgun ruhumu iyileştirmesini umarak manzarayı seyrediyorum. İyileştirmiyor.

Yumuşak kumu tekrar avucumun içine alıyorum, insanların bağırışlarını ve martıların gıkıllamalarını duymazdan gelirken tanelerin dökülüşünü izliyorum. Aklım onlarda değil. Eteğimin altına dikilmiş, uyluğuma yaslanmış küçük kesede.

Orada saklı, şingirdamasın diye sicimle bağlanmış, memnun müşterilerden gelen bahşişler yatıyor - tam olarak otuz madeni para.

Orada, gizli bir cepte bile kendilerini kirli hissediyorlar.

Ama ne zaman ona bir bozuk para daha eklesem, varlığının ağırlığını dikkatli bir bakış gibi hissediyorum. Sanki bekliyor. Zakir'in onu bulmasını ya da bu kudurmuş sokaklarda birinin onu çalmasını ya da...

Ya da.

Bu *ya da* beni geceleri ayakta tutan şey.

Bu rıhtımın altında oturmak ve demir alıp gün batımına doğru yelken açarken sallanan gemileri izlemek için ayaklarımı sürüklüyorum.

Arkamda bir yerlerde asılı cesetler var, hırsızlara, katillere ve kaçak yolculara uyarı niteliğinde etten bayraklar.

Ama yine de bunu *veya olarak* değerlendiriyorum.

Yukarıdan gelen bağırışlar dikkatimi çekiyor ve tahtaların çatlaklarından geçen ağır botların gölgelerini görüyorum, rıhtımda yürürken adımların gümbürtüsünü duyuyorum.

O insanları kısıkanıyorum. Bir tekneye atlayıp burayı terk edebiliyorlar. "Hepsini aldın mı?" diye soruyor hırçın bir ses.

"Evet," diye cevap veriyor başka biri, dilinde kalın bir aksanla.

"Güzel, buradan siktir olup gitmek istiyorum."

"Kaptan yolda."

Bunu kalkmam için bir işaret olarak kabul ediyorum, çünkü diğerleri günlük görevlerinden Zakir'e dönmeye başlamadan önce geri dönmem gerekiyor. Eğer gidersem, beni anında ispiyonlarlar ve bunun için cömertçe ödüllendirilirler.

Kapüşonumu yukarı çekerek takozumdan çıkıyorum ve kırık deniz kabukları ve kurumuş yosun parçalarına basarak derin kumda ilerliyorum.

Yokuşu tırmanıyorum ve iskeleye bağlı kumla ıslanmış tahta kaldırıma yöneliyorum. Kaldırım hemen ilerideki Arnavut kaldırımlı sokağa, sahili binalardan ayıran pazarın başlangıcına çıkıyor.

Mal satmak, ayakkabı boyamak ya da ağ örmek için bütün gün rıhtımda kalan son tüccarlar ve işçiler de ayrılıyor. Sırtları çökmüş ve parmakları çatlamış bir halde yürüyorlar, bazıları arabalarını arkalarında yuvarlayarak çürük tahtalar üzerinde sürekli tekerlek sesleri çıkarıyorlar.

Teknelere geri dönen denizcilerin gözlerinden kaçarken, onlara etrafımda dolaşmaları için bolca yer bırakmaya dikkat ederek kenarda duruyorum. Etrafımdaki her şeyin farkında olarak başım eğik yürümek öğrendiğim gerekli bir beceri.

İşte bu yüzden biri aniden arkamdan itip neredeyse devrilmeme neden olacak şekilde bana çarptığında çok sarsılıyorum. Sarsılarak duruyorum, dudaklarımdan kekeleyerek bir özür dökülüyor. Hatanız olsun ya da olmasın, her zaman özür dilemeyi zor yoldan öğrendim. İnsanlar burada daha azı için bıçaklandı.

"Özür dilerim-"

Yumuşak bir ses sözümü kesti. "Derfort Limanı'nın boyalı kızı."

Başımı kaldırıyorum ve tanımadığım bir yüze bakıyorum. Esmer tenli,

Uzun siyah saçları ensesinde toplanmıştı, pürüzsüz bir yüzü ve dolgun yanakları vardı. Bol mavi tuniğine iliştirilmiş iğne olmasa adamın dost canlısı olduğunu düşünebilirdim. Doğuyu gösteren bir güneş saati iğnesi.

Birkaç eksik dişini göstererek sırıtıyor. "Merhaba, evcil hayvan. Barden ikinizin konuşabilmesi için gelip onu görmeni istiyor," diyor adam ve sesinin yumuşaklığına rağmen sözleri omurgamı tırmalıyor.

Ne dediği umurumda değil. Barden East *konuşmak* istemiyor.

Beni yanında çalıştırmak istiyor. Beni Zakir'den alıp kendisi için çalıştırmak istiyor. Barden getirdiğim müşterileri takdir etmiyor. Ben rakibiyim.

Adam kolumu tutacakmış gibi hareket ederken dilim damağıma yapışıyor, ancak omzumun üzerinden bakınca duruyor. Aceleci bir bakışla bakışlarını takip ediyorum ve Zakir'in iki adamının sokaktan bana doğru geldiğini görüyorum.

Olamaz.

Barden'in adamı nefesinin altında küfrediyor ve sonra bana bir bakış fırlatıyor. "Gel de bul onu kızım. İnan bana, onun gelip seni bulmasını istemezsin." Bu veda sözleriyle arkasını dönüp uzaklaştı.

Olduğum yerde donup kaldım, gözlerim Doğu'nun bölgesine geri dönen adamın geri çekilen formu ile bana doğru yaklaşan Zakir'in adamları arasında gidip geliyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve kalbim çarpıyor. Eteğimin altındaki bozuk para kesesi seçimlerimi tartıyor.

Daha ne kadar? Daha ne kadar bu şekilde yaşamaya devam edebilirim, her gün para için satılabilirim? Barden'in Zakir'in yaptığı bir anlaşmayla ya da daha kötü bir şeyle beni yakalaması an meselesi.

Zakir, Barden'in adamının bana yaklaşmasıyla hiçbir ilgim olmadığına kesinlikle inanmayacaktır. Beni kaybetme konusunda giderek paranoyaklaştığı için cezalandırılacağım.

Ama bana kimin sahip olduğu gerçekten önemli mi? İplerinde sallanan o bedenlerden daha iyi durumda mıyım gerçekten?

Zihinsel bir kavşakta saatlerce takılıp kalmışım gibi geliyor, oysa aslında sadece bir saniye.

Korkuyorum. Korkunç derecede. Kalbim kaslarıma karşı davul gibi çarpıyor, pompalanan kan *hareket etmem* için beni zorluyor. *Denemek* için.

Zayıflığı aşağı itin ve güç yükselecektir.

Hancının sesi içimde yükseliyor, ama bu sefer onu kendi içimde duyuyorum

Sesimi, sırtımı sıkarken hissediyorum.

Zakir West'in adamlarının beni almasına izin verebilirdim. Barden East'e teslim olabilirim. Doğu ve Batı.

İki yön, ikisi de beni umutsuzluk içinde sürüklenmeye bırakacak.

Ya da...

Başım dönüyor, bakışlarım rıhtım boyunca yürüyen insanlara, suda yüzen teknelere takılıyor. Gökyüzüne karşı kendi kişisel lodestarım gibi parlayan serulean yelkenindeki güneşe.

Ve şimdi, şu anda, bunu tanrıçalardan gelen bir işaret gibi algılıyorum.

Ben de arkamı dönüp *kaçtım*.

Hayatım boyunca hiç koşmadığım gibi koşuyorum. Ayaklarım tahta kaldırıma çarpıyor, eteğim bacaklarımın etrafında savruluyor, saçlarım kapüşonumla birlikte geriye uçuşuyor.

Bağırışları duyabiliyorum ama bu sadece daha hızlı gitmemi sağlıyor, adımlarım yanlarından geçtiğim tüccar ve denizcilerden kaçıyor, rıhtıma sıçradığımda etraflarından dolanıyorum.

Ayaklarım eskimiş tahtaya vurdukça çok dar botlarım ayak parmaklarımı cezalandırıyor, ciğerlerim koşma isteğimden yanıyor ama durmuyorum.

Ayağım dönen bir arabaya takılıp neredeyse arabayı ve beni devirecekken bile. Tüccar bana küfrederken birkaç kişi dönüp baktığında bile. Sadece devam ediyorum, gözlerim rıhtımdaki en yakın teknede ve halatı direktten çözülmüş halde.

Yapabilirim... Yapmak zorundayım.

Lütfen yapmama izin ver.

Arabayla yaptığım yolculuk bana değerli saniyeler kaybettirdi - değerli mesafe

-Bu yüzden omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemiyorum. Bakmayı göze alamam. Her saniye, her adım önemli.

Zakir'in adamlarından biri "Dur!" diye bağırır.

Ama durmayacağım, şimdi değil, nihayet *denemeye* karar verdiğimde. Rıhtım boyunca bir adım daha atıyorum ve sonra atlıyorum.

Kürek çekmeye başlamış olan küçük teknenin hemen arkasındaki küçük açık alana doğru atlıyorum.

Bir an için hem zaman hem de bedenim askıya alınmış gibi görünüyor.

Sonra her iki bacağıma da acı veren bir inişle önce ayaklarımı yere vuruyorum. Neredeyse denize düşüp benimle birlikte tekneyi de alabora edecektim ama şaşkın bağırışlar duyuluyor ve belirsiz bir şekilde katıldığım insanlar tekneyi sabit tutmayı başarıyor

devrilmeden önce.

Hava şartlarından yıpranmış yüzü ve yanaklarında güneş lekeleri olan bir adam kolumu tutarken bana hırlıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen kızım?"

Teknedeki başka bir adam "At onu Hock!" diyor. "Hayır! Lütfen!"

Hock tabii ki beni görmezden geliyor ve kolumu çekmeye başlıyor ama bir ses "Dur" deyince duraksıyor.

Adam ve ben donup kalıyoruz, ikimiz de teknenin ön tarafında oturan, elinde bir çift kürek tutan kadına bakıyoruz. Uzun boylu, çene hizasında kahverengi saçları eğri büğrü kesilmiş, pembe ve soyulmuş lekeler içinde sert bir yüzü var.

"Neden hepiniz altınsınız?" diye cesurca soruyor.

"Oh, um." "Buradaki eyerlerin bazıları kendi kendini boyuyor. Müşteri çekiyor."

Alaycı bir ses çıkarıyor ama sanki boyalı bir kızın neredeyse kucağına atlamasından rahatsız olmamış gibi kürek çekmeye devam ediyor.

Rıhtımdan gelen bağırışlar kafamı geriye atmama neden oluyor ve Zakir'in adamlarının kayarak durduğunu, teknenin geri dönüp beni alması için bağırırken kollarını salladıklarını görüyorum. Yüzlerindeki ifadeye bakınca midem bulanıyor ve içlerinden biri gömleğini çıkarmaya başlıyor, sanki suya dalıp beni alacakmış gibi.

"Kaçmaya mı çalışıyorsun, altın kız?" diye soruyor kadın, dikkatimi tekrar ona çekerek.

Kahverengi gözlerinde sıcaklık yok ama zalimlik de yok. Düzgün ateş eden birine benziyor.

"Evet, ama ödeyebilirim," diye cevap veriyorum hemen. "Lütfen. Beni geminize götürün, ben de kaptanınızdan geçiş izni isteyeyim. Ben kaçak yolcu değilim. Yolculuk için param var."

Omuzları yuvarlanıyor, kürekleri geri çekerek bizi ilerletmeye devam ediyor.

Arkamdan gelen bir ses kalbimi hızlandırıyor ve Zakir'in adamlarından birinin bana doğru yüzdüğünü anlıyorum.

"Mara..." diye uyarır teknedeki diğer adam.

"Sessiz ol," diye bağırıyor, hâlâ başını eğerek bana bakıyor. "Ne kadar var?"

Sertçe yutkunuyorum ve üçüne de bir bakış fırlatıyorum. "Yeter."

Onlara ne kadar olduğunu söylemekten ya da kimsenin önünde para keseme uzanmaktan daha iyisini biliyorum.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Aptal değilsin o zaman. Bu iyi bir

sey."

Suyun içinden gelen düzenli su sıçramalarını duyabiliyorum ve omzumun üzerinden gergin bir bakış daha atıyorum, adamın yaklaştığını görüyorum, ancak çok iyi bir yüzücü olmadığı açık.

Bir süre sonra Mara şöyle der: "Yol parasını ödeyeceksin ama boş durmayacaksın da. İkinci Krallık'a varana kadar her gün döşeme tahtalarını fırçalayacaksın. Zaten yeni bir fırçaya ihtiyacımız var."

Gözlerim açılıyor ve dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor.

İkinci Krallık.

Orea'nın en güneyine hiç gitmedim ama çöl arazisinin yağmur açısından kıt olduğunu ve bir okyanus uzaklığında olduğunu biliyorum. Sadece güneşi ve uzaklığı düşünmek bile kalbimi hoplatmaya yetiyor.

"Beni götürecek misin? *Sen* bir kaptan mısın?" Daha önce hiç kadın kaptan görmemiştim ve bunun gerçekten de tanrıçalar tarafından kehanet edildiğini düşünmeden edemiyorum. Onun küçük teknesiyle karaya çıkabilecekken, şimdi kaçmam kaderimde varmış.

Yine de başını uzaktaki bir gemiye doğru salladığında bu düşünce pekişiyor. "Evet. O benim."

Bakışlarım onunkileri takip ediyor, sadece serülan mavisi yelkenlere ve dalgalanan bir güneşe kilitleniyorum.

Gözlerime umut dolu yaşlar doluyor. Ben gidiyorum. Gerçekten *gidiyorum*. Hock iç geçiriyor ve kolumu bırakıyor. "Balıklarla ben ilgilenirim."

Tam Zakir'in adamı teknenin arkasına ulaşırken dönüyorum. Kolları yukarı kalkıp kendini içeri çekmeye çalışırken irkiliyorum ama Hock dönüp fazladan bir kürek kapıyor ve adamın kafasına indiriyor.

Katil haykırıyor, bir sıçrama ve çırpınmayla okyanusa geri düşüyor. Suyu endişeyle izliyorum, ama... tekrar yukarı çıkmıyor.

Üçüncü adam cebinden bir pipo çıkarıp içmeye başlarken, Hock memnun bir şekilde başını sallar ve küreğin başına oturur.

Mara, "Yüzüp geri dönmek istemiyorsan, kışının üstüne oturmanı öneririm, kızım," diyor.

Anında teknenin zeminine doğru sarsılıyorum, hareketlerim tekneyi hafifçe sallıyor. O ve Hock kürek çekerken, ben ciğerlerime tam olarak yerleşmeyen nefesimle soluk soluğa kalıyorum.

Son gün batımı da grinin tonlarına karışıyor, suluboya bir gecede güneşi çalıyor. Ama ben inanamayarak rıhtıma, Zakir'in elleri kalçalarında duran ikinci adamına bakıyorum, onun küçülmesini, Derfort'un uzaklaşmasını izliyorum.

Bunun gerçek olduğunu kendime göstermek için kolumu imdiklemem gerekiyor. On yılımı aldı ama bozuk para kesesinin ağırlığını bir çapa gibi yukarı çekip yelken açmamı sağlamak için kullandım.

Bu kez yüzümü okyanus esintisine döndüğümde, Derfort Limanı'nın pis kokusunu almıyorum. Yeni bir yerde yeniden bağlamam için bir şans gibi kokuyor. Zakir West ve Barden East gibi adamlardan uzakta, güvende olabileceğim bir şans.

Çünkü ben *güneye* gidiyorum.

Bölüm 44

AUREN

Kar tutamları etrafımı sarıyor.

Burası tanıdık geliyor ama değil. Kaşlarımı çatarak, gözlerimi kısarak etrafıma bakıyorum.

Görebildiğim kadarıyla, İkinci Krallık'taki kum tepelerini andıran parlak beyaz bir kar örtüsünden başka bir şey yok. Kıvrımlı tepeleri, üşümüş tenim boyunca kabarık tümsekler gibi yukarı doğru eğimli, ama ben üşümüyorum.

Üzerimdeki gökyüzü neredeyse yer kadar parlak ve renksiz. Parmaklarım karı kazıyor, bir avuç dolusu karı avuçluyor ve geri dökülmesine izin veriyorum. Elime baktığımda, yansıtacak güneş olmamasına rağmen tenim pırıl pırıl, ışıkla parlıyor.

Kaşlarımı çatarak, ne soğuk ne de ıslak olan bu kardan kalkmaya çalışıyorum. Ancak daha ayağa kalkmaya çalışmadan bir ses duyuyorum.

Başım sağa doğru sarsılıyor ve Digby'nin benden on adım ötede sırt üstü yattığını görüyorum. Yüzü yara bere içinde, dudakları o kadar şişmiş ki hareket ettiklerini neredeyse fark etmeyeceğim. "Onu koru," diyor.

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Ne?" diye soruyorum. Diye soruyorum, sesim yankılanıyor, tekrar ediyor, sanki sonsuz bir mağaraya bağırmışım gibi.

"Onu koru." Sesi boşluğuma katı, parlaklığıma mat geliyor. "Digby, iyi misin?"

Ama o sadece "Onu koruyun" diyor, yine aynı sert emir, gözlerinde aynı sert bakış.

İşte o zaman hatırladım.

Kızıl Baskınlar saldırmadan önce, Barrens'a doğru yola çıkmadan önce söylediği son şey buydu. Sail'e emrettiği son şey buydu. Beni korumasını.

"Dig..." "ONU

KORUYUN!"

Bağırış o kadar beklenmedikti ki, karda geriye doğru irkildim.

Bu sefer hiç sıcaklık yokken, kavurucu bir sıcaklık var.

Ellerimi yerden kaldırırken bir ıgık kopuyor ama Digby'ye tekrar baktığımda o olmadığını görüyorum.

"Yelken mi?" Boğuk bir sesle söyledim.

Cerulean mavisii gözler bana kilitlendi. Farklı bir yelken kadar parlak.

Göğsümde bir sızı yankılanıyor ve beni acı içinde bırakıyor. Sanırım bu kayıp hissi hep acıtacak. Bunun asla geçeceğini sanmıyorum.

Hayatta kalanların laneti budur. Ölülerimizle yaşamak zorundayız.

Lu'nun önceki sözleri kafamda tekrarlanıyor ve gözümün kenarından bir damla yaş süzüldüğünü hissediyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Sorun yok, dedi.

Bir saniye sonra alnı kırışıyor ve göğsüne bir parça kan dikilirken başını eğip aşağıya bakıyor.

Ona gidebilmek, bedenimi hareket ettirebilmek için ayağa kalkmaya çalışıyorum ama kar beni olduğum yere yapıştırıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, uzuvlarım ağır ve sıcak zeminde çırpınıyor, Sail kaybolmaya başladığında gözlerimden hayal kırıklığına uğramış yaşlar damlıyor.

"Yelken!" Bağırıyorum ama o sadece başını sallıyor. Ağzından çıkanı kulağı duyuyor, *sorun yok.*

Bu sözler her zaman kulaklarımda çınlayacak bir ağıttır.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bundan nefret ediyorum, onu hâlâ kurtaramadığımdan, Digby'yi kurtaramadığımdan nefret ediyorum. Ama sonra boğazımdan bir nefes kopuyor ve gözlerim tekrar açılıyor.

Kar, ısı, Digby ya da Sail olmadığını fark ederek ağır gözkapaklarımı kırıştırıyorum.

Bilince geri dönmek dumanı temizlemeye benziyor, ellerimle dumanı uzaklaştırmaya çalışıyorum ama pus dağılmıyor.

Üzerime yığılmış kat kat battaniyeleri itiyorum ve tanımadığım bir yatakta yukarı doğru oturuyorum, sırtım hafifçe sızlıyor. Karşımdaki ocakta yanan ateş, beni içine hapsedüğüm battaniyelerden bile daha sıcak hale getiriyor. Saniyeler geçtikçe kafamın içinde duman yoğunlaşıyor.

Rüya mı görüyordum? Şimdi hatırlayamıyorum. Yanaklarım gözyaşlarıyla lekelenmiş gibi hissediyorum ama nedenini bilmiyorum. Başım tüylerle doldurulmuş gibi hissediyorum ve bacaklarımla arasında bir zonklama var, orada bir ıslaklık.

Hareket etmeye, konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Endişe bilincime yayılıyor ve omurgamda hafif bir sızı hissediyorum. Tüm bunlarda önemli, anlamlı bir şeyler olduğunu biliyorum ama ne olduğundan emin değilim.

Neredeyim ben?

Duygularım beni boğmadan önce, pus beni tekrar çağırıyor, bir nefes fısıltısıyla çağırıyor. Yan yatıyorum, sakinliği kucaklıyorum, bedenimi bir kefen gibi saran lezzetli sıcaklıkla mırıldanıyorum.

Girip çıkıyorum.

Sesler, çözemediğim sesler. Bulanık görüntüler. İşte Scofield, sırtı bana dönük. Tanımadığım başka bir gardiyan. Bir hizmetçi tepsi getiriyor. Polly yatağımın yanındaki sandalyede oturuyor, elinde tanıdık küçük bir kutu, içinde bir yığın beyaz yaprak var.

Çok sıcak.

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, tepelerinde bir türlü veremediğim sürtünmeyi talep eden bir zonklama var. Karnıma hafifçe kramp giriyor ve göğüslerim ağır ve hassas hissediyor.

İpek çarşaf lar tenime her değdiğinde, bunu bir okşama gibi hissediyorum.

Sinirlerim bu hissin etkisiyle alev alev yanıyor. Eldivenlerimi çıkarmaya ve geceliğimi değiştirmeye çalışıyorum ki çıplak tenime hava değsin ama ellerim doğru çalışmıyor.

Hayal kırıklığına uğradım, gözlerim kapandı ve sadece *hissettim*. Bir merdiven boşluğunun korkuluğunda beni tutan eller hissediyorum. Boynumun yan tarafına doğru uzanan bir ağız ve dişlerin en ufak bir ipucu ile ona bastıran dudaklar. Bedenim yanıyor, alevler başımı daha da fazla dumanla dolduruyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Koluma bir şey sürtünüyor ve sonra orada da bir dilin izi gibi bir ıslaklığın toplandığını hissediyorum. Gözlerimi açıyorum ve Midas'ı yatağımın yanında dururken buluyorum. Bana dokunan şey kürk bir şal, ıslaklık hissi ise kolumdan sızan altın dokunuşum.

Şalı uzaklaştırıyor ve sonra zarif görünümlü bir taç tenime bastırılıyor. Sonra, gümüş zincirli bir kolye boyunca toplanmış deniz kabukları. Beni sıyıran her şey o kadar iyi hissettiriyor ki neredeyse yüksek sesle inleyeceğim, vücudum dokunuşa aç.

Kahverengi gözlerini bana diyor ve dudaklarını yukarı kaldırıyor. "Balo için hazır mısın, Değerli?"

Balo mu? Yumuşak elbiseler, ballı şarap ve tatlı turtalar hayal ediyorum. Şehvetli bir müzik ve dans ederken bedenimin tutulduğunu hayal ediyorum.

Şaşkınca başımı sallıyorum.

Evet. Bir top. "Güzel. Otur da giyin."

Söylediğini yapmak ve kendimi yukarı itmek, bacaklarımı yatağın kenarından kaydırmak çaba gerektiriyor. Bu sırada tenime dayadığı eşyaları

taşıyor

ve kapıya götürüp odanın dışındaki birine verir.

Yatağın yanına geri döndüğünde, kolunun üzerinde beyaz renkli, tereyağı kadar yumuşak ve pürüzsüz görünen bir önlük taşıyordu.

"Bunu giy."

Onu tenimde hissetmek istiyorum, bu yüzden geceliği belimden kavrayıp çıkarıyorum. Yeni elbiseyi tutup başımdan geçirdiğimde, tenim onu altın rengiyle yıkıyor ve bu sefer bir inilti çıkarıyorum. Korse çıplak göğüslerime sürtünerek hassas meme uçlarımı ortaya çıkarıyor. Bel kısmı beni kavrayan bir sevgilinin elleri gibi kıvrılıyor ve etek pürüzsüz kalçalarımın üzerinde geziniyor.

Lezzetli.

Boğazımdan çıkan gürültünün ardından bir duraksama oluyor. "Seni iyi hissettirdim, değil mi Değerli?" Midas mırıldanıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, kıvrımlarımı saran kremsi dokunun tadını çıkarıyorum.

Küçük bir kahkaha atıyor. "Sırada bunlar var."

Çoraplar, eldivenler, ayakkabılar, hepsini birbiri ardına giyiyorum. İşim bittiğinde gözlerimi kapatıyorum, başım geriye düşüyor, çünkü kumaşın sıcak vücudumdaki her sürtünmesi çok... *şehvetli* hissettiriyor.

Elimin hareket ettiğinin, saçımı taradığımın hayal meyal farkındayım ama elime ne zaman bir tarak verildiğini hatırlamıyorum.

Ayağa kalktığımı da hatırlamıyorum, şimdi Midas'a bakıyorum, tarak gitmiş. Polly'nin odaya girdiğini hatırlamıyorum ama işte burada. Altın rengi bir elbise giymiş, transparan kumaşı vücudunu sarıyor, tıpkı benimki gibi boğazındaki bir tokayla bir arada tutuluyor. Her kıvrımını sergiliyor, silueti katmanların altında şehvetli bir gölge. *Acaba ben de böyle mi görünüyorum?*

Midas onunla konuşuyor ve ben onu duyabilsem de kelimeleri tam olarak kavrayamıyorum.

"-her zaman. Kimsenin ona dokunmasına izin yok. Gitmeden önce ona bir tane daha ver. Nereye gideceğini biliyorsun. Seni bekliyor olacağım."

"Evet, kralım."

"Bu gece tam bir kutu kazanacaksın," diyerek başını okşuyor ve kız neredeyse mırıldanıyor.

Ben ayaklarımın üzerinde sallanırken o bana doğru adım atıyor.

"Yakında görüşürüz, Değerli."

Daha fazla zaman geçmeli, çünkü bir sonraki bildiğim şey, balkon kapısında durup yağın hafif kara baktığım. Işık griye dönüyor, gökyüzünü kasvetli bir sterlin ıslatıyor.

Ne kadar süre karı izlediğimden emin değilim ama sanki uzun süredir ayakta duruyormuşum gibi ayaklarım sızlıyor. Cama yansıyan bir hareketle arkamı döndüğümde Polly'nin kapıya doğru yürüdüğünü ve kapıyı açtığını görüyorum. Bir gardiyanla konuşuyor ama ne dediğini anlamıyorum.

Onun yerine dikkatim, başının üzerine altın rengi ipekten bir şeritle tutturulmuş sarı saçlarına takılıyor. Boynunun yanından aşağı sarkan ipin ucundaki bağlı fiyonkuna bakarken bir şey bulanık zihnime dokunuyor.

Nedenini bilmediğim bir şekilde, elimin kalktığını ve arkama uzandığımı hissediyorum.

Ben.

Parmaklarım sırtı kapalı elbisemin kumaşına çarpıyor ama Bir şeyler ters görünüyor. Altında kat kat kurdeleler yerine sadece acı var.

Kaşlarımın arasında bir şaşkınlık çizgisi belirliyor.

Bir şeyler yanlış. Bir şeyler eksik.

Ama bu, rüzgârda karahindiba tohumlarını yakalamaya çalışmak gibi bir şey. Esen rüzgâra her yaklaştığımda, ulaşamayacağım bir yerde dönüp duruyor.

Gözümü kırpyorum ve Polly birden önümde belirliyor. Yanakları, çizgili gözlerinin kırmızı kan çanağına uyan allıkla tozlanmış, gri gün ışığı ise güzelliğine bir kasvet katıyor. "Baloya gitme zamanı," diyor ve beni öne doğru itiyor.

Kaşlarımı çatıyorum ama bir adım öne çıkıyorum ve ne olduğunu anlamadan onu takip edip koridorda süzölmeye başlıyorum.

Göz kırpmalar ve
adımlar. Adımlar ve
yanıp sönmeler. Bir
şeyler yanlış. Bir
şeyler eksik.

Merdivenlerde tökezliyorum, eldivenli elim kendimi tutmak için korkulukları kavıyor. Polly dönüyor ama bana bakmıyor. "Ona dokunma," diye tıslıyor - sanırım gardiyanlara, ama bakamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

"Bir sorun var," diye mırıldanıyorum ve bir anlığına hafızam canlanıyor.

Bunu daha önce söylemiş miydim?

Polly bana bakıyor ve küçümseyerek alay ediyor. "Çiği hak etmiyorsun. Senin üzerinde ziyan oluyor."

Dew?

Tekrar yürümek için döndüğünde, saçlarından sallanan kurdele bir kez daha dikkatimi dağıtıyor.

Kurdele...

Bir el bir sapı koparır. Bir ağız karahindiba tohumlarını üflüyor.

"Buraya, bayan."

Polly eteklerini elinde topluyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyoruz, bu sefer farklı bir merdiven setinde. Dar kapıdan geçerken hemen gözlerimi kısıyorum.

Yüzlerce sesten oluşan bir fonda müzik. Bedenlerin sıcaklığı, altın yaldızlı buzdan avizelerden damlayan mum ışığı. İleriye doğru bir adım atıyorum ve balo salonunun asma katında, aşağıdaki alana bakan küçük kapalı balkonda durduğumu fark ediyorum.

Polly bana "Şuradaki sandalyeye oturup beklemen gerekiyor," diyor ama sesi bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Duyularım aşağıda dans eden bedenlerin salınımına, melodisiyle havayı kalınlaştıran enstrümanlara, yanımda uçuşan parfümlere kapılmış durumda. Yine de arıyorum, kimi aradığımı bile anlayamadan kalabalığa bakıyorum.

Arayışım sonuçsuz kaldığında, dikkatim dört adet tahtı andıran sandalyenin getirildiği kürsünün arkasından sarkan uzun altın goblen perdelere takılıyor.

Kocaman kumaş şeritlerine bakıyorum, hatırlıyorum... hatırlıyorum...

Yumruğum yanımda, o kaygan karahindiba anılarından bir tutam tutuyor.

Bu sefer elim arkama gittiğinde, parmaklarım

Omur

ga. Yanlış bir şeyler var.

Bir şeyler eksik.

Parmaklarım dokunuyor, acı filizleniyor ve birdenbire Bir kılıcın aşağıya inerkenki görüntüsü, omurgam da onunla birlikte yükseliyordu.

Küçük bir nefes akar. "Kurdelelerim..."

"Ne?" Polly soruyor.

İçimden şaşkın bir çığlık yükselirken avucumu ağzıma kapatıyorum ve başım dönüyor, dalgalı bir dalga gibi üzerime geliyor.

"Neyin var senin?" Polly, kendi içime kıvrıldığımı, hatırladıkça vücudumun titrediğini görünce burnunu kırıstırarak soruyor.

Hatırlıyorum.

Bir kılıcın acımasız yarığı. Ağzıma zorla sokulan yapraklar. Yere düşen kesik bir şerit.

Kurdelelerim.

Fiziksel olarak hissettiklerimin çok ötesinde bir acı kalbimi dolduruyor. İlaç acının bir kısmını uyuşturuyor olmalı, çünkü tek hissettiğim sabit bir zonklama.

boş sırtımın kıvrımını takip ediyor. Kayıp uzuvlara sahip olmak gibi, artık sahip olmadığınız parmaklarınızı kıvrırmaya çalışıyorsunuz. Kaslarım artık olmayan bir şeyi hareket ettirmeye çalışarak geriliyor.

Gitti.

Gitti, gitti, gitti.

Nefeslerim artık hızlı geliyor, çok hızlı. Ciğerlerime ulaşmayan havayı yudum yudum içime çekiyorum, kendi soluklarımda boğuluyorum. Korkunç bir sıcaklık beni ısıtıyor, mideme kramplar girerken, cinsel organım zonklarken beni altında tutuyor.

Oh tanrım... Kafam çok güzel.

Zihnim karmakarışık, zaman çizelgemi ve balo salonundaki eşyalara altınla dokunduğumdan beri ne kadar zamandır yok olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Ama kavrayamıyorum. Zihnim bu şekilde yüzerken olmaz. Elbisemin tenimde bıraktığı hisse, güneşin ısıttığı bir taç yaprağının bacaklarımda sürüklenişine takılıp kalıyorum.

"Sakin ol. Kral birazdan gösteri yapmak için buraya gelecek," diyerek Polly dikkatimi çekti. "Seni neden burada istiyor, asla bilemeyeceğim."

"Gitmem gerek. Gitmem gerek." Panikle söylediği sözler kısık sesle söyleniyor ama Polly mavi gözlerini kısıyor.

"Henüz gidemezsin. Seni özellikle burada istiyor." Göğüs dekoltesine uzanıyor ve küçük bir kese çıkarıyor. Parmaklarını içine daldırıp iki yaprak koparıyor ve birini ağzına atıyor.

Sonra diğerini almam için bana uzattı. "Al bakalım. Seni iyi hissettirecek."

İyi hissediyorum... Vücudum çökmekte olan bir vaatle mırıldanıyor, ama başımı sallıyorum, etrafıma yerleşmekle tehdit eden sisi kovmaya çalışıyorum. "Hayır."

Polly'nin dudakları büzülür. "Dinle, seni yaldızlı amcık, kral senden olduğun yerde kalmanı ve sakın olmanı istiyor. Sen çıldırdın diye ödülümü kaybetmeyeceğim. O yüzden bunu yiyeceksin ve bunun için minnettar olacaksın!" diye tıslıyor.

Zihnim çalkalansa da içimde öfkeli bir kıpırtı var. "Hayır."

Gözleri cam gibi keskinleşiyor. "İyi, o zaman ben seni yaparım."

Ağzıma doğru itmek için hamle yapıyor ama eldivenli elim beceriksizce de olsa dışarı fırlıyor ve yaprağı yakalayıp parmaklarımızın arasında parçalamayı başarıyorum. Ben parçalayıp, ezilmiş parçaların yere düşmesine izin verirken gözleri çılgınca bir öfkeyle doluyor.

"Seni kaltak!" Gürleyen müzik Polly'nin öfkeli bağırışını bastırıyor ama ses tonundan yayılan nefretten başka bir şey duymuyorum.

Döndükçe görüşüm ışık prizmalarıyla doluyor. Çiy akıyor

İçimde *güçlü bir his var*, beni bulandırıyor, unutturuyor, inlememe neden olan bir sıcaklık dalgasıyla yeniden dolduruyor. Sadece uzanmaya ihtiyacım var. Dinlenmeye ihtiyacım var. *İhtiyacım var*.

Polly'nin boyalı dudaklarından küfürler dökülüyor, bir yandan da yere diz çökmüş, parçalanmış taç yapraklarını toplamaya çalışıyor. Ama ben onu zar zor duyuyorum. Tüm vücudum zonkluyor, muhtaç, bilincimle savaşıyor onu geçmeye çalışıyorum. Tanrıça, çok *ateşliyim*.

Neden bu kadar sıcak? Neden başım dönüyor, Polly neden bağırıyor, neden sırtım ağrıyor, neden...

Neden, neden, neden

Polly ezilmiş çiğ parçalarını toplamaya çalışıyor, ben de ve sonra, kapı aniden açılır.

Ve Midas içeri girer.

Bölüm 45

AUREN

Midas'ın ani varlığı panik halindeki kafa karışıklığıma *bir* nokta *koyuyor*.

Tepeden tırnağa kusursuz bir şekilde giyinmiş, sert kumaşı tek bir kırıxıklığın bile olmamasını sağlıyor, altın çan şeklindeki düğmeleri leğen kemiğinden boğazına kadar uzanıyor. Bal rengi saçlarının üzerine en sevdiği altı telli tacını takmış, uçları bir pençenin ucu gibi sivri.

Onun arkasında, kapı aralığında duran Rissa duruyor, mavi gözleri bana dikilmeden önce hızla etrafı inceliyor.

Rissa.

Rissa'ya söylemem gereken bir şey vardı.

Düşüncelerim bükülüyor ve eğiliyor. Hatırlamaya çalışıyorum.

Deniyorum ve *deniyorum*.

Midas yerde donup kalmış olan Polly'ye dik dik bakar ve çenesi gerilir.

"Ne yapıyorsun sen?"

Polly'nin beti benzi atıyor, tüllü elbisesi kalçalarına dolanıyor ve elinde ezilmiş taç yaprağı parçalarıyla donup kalıyor. "Kralım..."

"Sana *tek bir* görev verdim," diye homurdanıyor. "Onu buraya getirecek ve izleyecektin. Çiy ona gösteriden *sonra* verilecekti. Daha önce değil."

"Özür dilerim kralım. Favoriler endişelenmeye başlamıştı, ben de düşündüm ki

."

"*Düşünmekle* görevli değilsiniz," diye araya giriyor. "Seninle ben ilgileneceğim

cezanı sonra çekersin. Kendini topla ve şimdi git."

Polly'nin mavi gözleri yaşlarla parlıyor ama benimkiler açılıyor. *Şimdi git*.

Bakışlarım Rissa'nın üzerinde uçuyor. *Gitmek*. Gitmek için bir planımız vardı. Düşünceler ve anılar serseri bir rüzgârda savrulan otlar gibi yuvarlanıyor.

Parçalar kopuyor, dağınık dalları toplamama izin veriyor. Tutunduğum her

sivri uçlu dal ağrıyan bilincime batıyor.

Balodayım, Polly'nin elindeki çiğ *içimde dolaşıyor* ve Rissa'yla birlikte gidecektim. Bu yüzden bana öyle bakıyor.

Kafa karışıklığı bulutu üzerime çökmeye çalışıyor ama ben onu savuşturuyorum, odaklanıyorum, kırık dalları ve savrulan karahindiba tohumlarını toplamaya çalışıyorum.

Rissa ile gitmem gerekiyordu. Bir anlaşmamız vardı. Balo gecesi kaçmak istiyordu. Ama bir şeyler *gerçekten* yanlış, bu kadarını biliyorum. Bensiz kaçması gerekiyor. Şimdi tek şansı olabilir.

Polly yalvarıp ağlamaya ve özür dilemeye başlarken Midas'ın pantolonunun paçasını tutuyor. İhtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey bu.

Git, Rissa'ya söylüyorum. *Git*.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor ve güzel yüzünde ilk kez tereddütlü bir ifade belirliyor. Sanki emin değilmiş gibi. Sanki beni geride bırakmak istemiyormuş gibi.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ama onunla kaçacak durumda olmadığımı biliyorum. Rissa hayatta kalanlardan. Buradan çıkabilecek biri varsa, o da odur.

Midas Polly'yi ayağının bir darbesiyle uzaklaştırır, bu da onun daha da çok ağlamasına neden olur. Omzunun üzerinden Rissa'ya bir bakış fırlatır. "Onu al ve buradan git. Onu bir daha görmek istemiyorum. Ve daha fazla çiğ yemediğinden emin ol."

Polly neredeyse müzikten duyulacak kadar yüksek sesle feryat ediyor, ama başka bir anı uzanmış avuçlarıma yapışıyor. *Onu al ve buradan git*, dedi Midas ve ben de Rissa'yı onaylarcasına başımı salladım. *Onu alın ve kendiniz gidin*.

Rissa teselli bulamayan Polly'yi ayağa kaldırmak için acele ederken, Midas duvar kenarındaki küçük masaya doğru yürür ve yüzünde sinirli bir ifadeyle kendine bir içki koyar.

Duvara yaslanıyorum, kafamın içinde binlerce yırtık kağıt parçası karmakarışıkmiş gibi hissediyorum, kelimeler yavaşça yerlerine oturuyor.

Rissa, Polly'ye manevra yaptırarak tökezliyormuş gibi görünmelerini sağlıyor ve yaklaşımlarına neden oluyor. "Benimle gel," diye mırıldanıyor ve Polly ile konuşuyormuş gibi görünse de, bunu bana söylediğini biliyorum.

Gözlerim doluyor. Biz en iyi ihtimalle isteksiz müttefiklerdik ama o burada, beni kendisiyle gitmeye ikna etmeye çalışıyor ve içimden bir ses bunun sadece altınla ilgili olmadığını söylüyor.

Başımı sallayıp ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Git."

Polly'nin boğuk hıçkırıklarının sesi bizi bastırırken ya da Midas'ın dikkatsizliği yüzünden bundan fazlasını söylemeye cesaret edemiyorum, o da edemiyor.

Rissa arkasını dönmeden önce bana isteksiz bir bakış daha atıyor, giderken Polly'yi de yanında sabitliyor. Titrek bir nefes alıyorum ve tanrıçalara onun kurtulabilmesi için dua ediyorum.

Lütfen çıkmasına izin ver.

Keşke ona ne söylemem gerektiğini hatırlayabilseydim, ama kapı arkasından kapandığında şansımı yine de kaybediyorum. Gevşemiş bir nefesle şakaklarımı ovuşturuyorum, ancak balo salonunun müziği o kadar yüksek ki, neredeyse türküyü dilimde tadacak, melodiyi bütünüyle yutacak kadar yoğun.

Ama bu bile içimde kıpırdanan korku hissini azaltmıyor. Başka neleri unuttum? Başka neler oldu? Zihnimde umutsuzca doldurmam gereken kara delikler var.

Boynumdan aşağı boncuk boncuk ter damlıyor. Tuz izi sırtımdan aşağı kayıyor, yol boyunca bir yerde ıslanana kadar, orada olmaması gereken bir yaranın acısıyla iniyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Yanlış bir şey var. Yanlış bir şey var.

Üzerime bir deja vu hissi çöküyor, çünkü *bunu daha önce de söylemiştim.*

Tutarlılığımın daha fazlası, bir mağaranın çatısındaki su damlaları gibi damla damla süzölmeye başlıyor ve her biri anılarımın sarkıtını oluşturuyor. Şakağımı tekrar ovuşturuyorum, kulaklarımda çınlayan başka bir tempoyu çiğniyorum, ancak Midas'ın benimle konuştuğunu fark ediyorum.

"Ne?"

Bana dikkatli bir bakış attı. Gelip önümde durduğunu fark etmemiştim bile.

"Duyuru zamanım geldi ve ardından bir gösteri yapmam gerekecek. Bu yüzden dikkatinizi vermenizi istiyorum." Benimle yavaşça konuşuyor, her kelimeyi telaffuz ediyor. "Eldivenini çıkarmanı ve sana işaret ettiğimde korkuluklara altın dokunuş yapmanı istiyorum. Güneş batıyor, bu yüzden fazla zamanımız yok. Tamam mı?"

Ona bakıyorum.

Rissa ile gidiyordum. Balodayım. Biri bana çiy verdi. Sırtım ağrıyor.

Ben bir şey söylemeyince Midas iç geçiriyor. "Parmaklıklara ne zaman altın dokunuş yapacaksın, Kıymetli?" diye soruyor.

"İşaret ettiğinizde."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Bu doğru. Unutma, tamam mı?"

Unutmak... Ne kadar unuttum?

"Tamam."

Midas bana bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra asma katın kavisli balkonunun ortasına doğru ilerliyor ve eliyle bir işaret veriyor.

Aşağıda, müzisyenler hemen çalmayı keser ve kalabalığın gürültüsü azalır.

Kutsanmış sessizlik.

"Kutlama balomuza hoş geldiniz!" diye anons ediyor, ses tonunda kalın bir cazibe var. Zihnim damlamaya devam ederken sesi süzülerek içeri girip çıkıyor. Toplamak için. Karahindibalar ve yuvarlanan otlar ve kağıt ve sarkıtlar...

Hâlâ gölgeli girintilerden çıkmayan gözlerim kalabalığı tarıyor, cevap ararken, bir şey ararken, *birini* ararken her taramada midem çalkalanıyor...

"Altıncı Krallık'ın refahı Beşinci Krallık'ı güçlendirdi ve Orea'nın kuzey krallıklarının güçlü ve birleşik olmasını sağlamak benim görevim." Midas'ın sesi gürler, yankılanır, etrafında döner. Alçakgönüllü bir hareketle elini göğsüne bastırıyor. "Yine de başarısız oldum. Buraya Beşinci Krallığı güçlendirmeye gelirken, Altıncı Krallık soğuk kraliçenin etkisi altında benim yokluğumdan zarar gördü. İsyanlar trajik ve korkunç bir şey olsa da, bir bakıma iyi de oldu."

Gözlerim pencerelere, sönmekte olan ışığa kayıyor.

Sırtımda bir şey kıpırdıyor.

"Bu değişim getirdi," diye devam ediyor Midas. "Halktan yükselen sesleri duydum. Emeklerinin hükümdarlarından daha fazlasını hak ettiğini söylüyorlar ve ben de buna katılıyorum." Çenesini yukarı doğru kaldırırken yüce bir gurur taşıyor. "Kraliçe Malina'nın son ölümü bana bir kral olarak daha fazlasını yapmam gerektiğini gösterdi. İnsanlar, kendileri tarafından sevilen gerçek bir kraliçeyi hak ediyor. Krallıkların birlik içinde güçlenebileceğini."

Mırıltılar kalabalığa yayılıyor.

Mırıltılar *içimde* devam ediyor.

Ve orada, karanlık, sessiz bir ses.

Unutmayın.

Midas'ın avuç içleri balkonda sabit duruyor. "Böyle sevgili bir kraliçe var," diyor, bakışları aşağıdaki yüzlerce insanın üzerinden geçerken.

"Aslında o bu gece burada."

Odanın diğer ucuna doğru işaret ediyor ve herkes dönüp Kraliçe Kaila'nın tahttan kalktığı yere bakıyor, ellerini kavuşturmuş gururlu bir şekilde el sallıyor. Koyu mavi elbisesi içinde çarpıcı görünüyor, ancak parıltılı bir

Başındaki altın taç siyah saçlarının ilmekleriyle örülmüş. Gözlerimi kısıyorum, dikkatimi tanıdık taçtan omuzlarındaki kürk şala, boynundaki deniz kabuğu kolyeye kaydırıyorum. Hepsi altın yaldızlı.

Midas'ın koluma dokunduğu şeyler.

"Üçüncü Krallık Kraliçesi Kaila ve benim evlenmeye karar verdiğimizizi duyurmaktan memnuniyet duyuyorum!"

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Midas yeniden evleniyor, ama ben bunu biliyordum. Biliyordum ve umursamıyordum, çünkü... çünkü...

Kalabalık soluk soluğa alkışlıyor, ses kafamın içinde kuru yapraklar arasında koşmak gibi hışırdıyor, her adımda başka bir hava vınlaması, çıplak ayakların altında başka bir çıtırtı ve çıtırtı.

Ve o ayaklar beni doğruca Slade'e götürüyor.

Bakışlarım, rengârenk balo salonunun ortasında duran karanlık varlığına takıldığında kalbim duruyor, tıpkı çok renkli bir irisin ortasındaki siyah bir gözbebeği gibi. O beni görmüyor ama ben onu görüyorum ve bu bana yetiyor.

Bu kadar yeter.

Zihnimin dalgalanan, sürüklenen teknesi, aniden çapasıyla karaya oturarak durma noktasına geliyor. Kavrayışım karahindiba tohumlarının etrafında kapanıyor. Yuvarlanan otlar durur. Yırtık kâğıtlar tekrar yerine yapışıyor. Son bir damla su bir sarkıtın ucuna yerleşiyor.

Göğsümde tüylerden bir baş yükseliyor, bir öfke canavarı iki gözünü de kırıştırarak açıyor. Ve işte o zaman dönüyor, kanatlarını açıyor, bana altın kurdeleler gibi aşağı akan tüylerle dolu bir kuyruk gösteriyor.

Kurdeleler.

Nefesim kesiliyor. Sırtım zonkluyor.

Titreyen ellerimi sırtıma götürüp hayalet gibi gezdiriyorum. Ağrıyan, boş sırtımda.

Unutmayın.

Ben

hatırlıyoru

m.

Her şey aniden hücum ediyor. Zihnimi dolduran ve kulaklarımda kükreyen bir yağmur sağanağı. Ya da belki de az önce uyanan öfke, diş dolu bir gaganın gıcirtısıyla sersemletici ilacı silkeliyor.

Midas'ın sesi yükseliyor, kendi iç gürültümle yarışıyor ve kalabalık onun duyurusunu elinden tahıl yiyen koyunlar gibi yiyor. Onun çoban olmadığını görmüyorlar. Yırtıcı dişlerini görmüyorlar. "Gücümün refahını sadece Altıncı ve Beşinci Krallıklara değil, Üçüncü Krallığa da getireceğim. Beşinci Krallığın birleşmesiyle

Kraliçe Kaila ile nişanlandığımda halkımıza sahip çıkacağız ve Altın Kral olarak Orea'yı Altın Çağ'a taşıyacağım!"

Bir alkış tufanı kopar ve Midas elini yanına indirerek parmağıyla gizlice işaret eder. Onun işareti. O güzel, küçük, altın konuşmasını mükemmel bir şekilde sonlandırmak için bir gösteri yapmam için.

Ama hareket etmiyorum.

Bir saniye geçmeden gözleri bana kaydı. Ağzının kenarından, "Altın parmaklığa dokun," diye emrediyor ama ben yine de yapmıyorum.

Belki çiylere yakmamı sağlayan fae mirasımdır, belki de başka bir şey, ama her iki durumda da, son pusu kabaaran bir nefesle kestim.

Midas'ın yüzü bir anlığına kararır ve sonra tekrar kalabalığa bakar. Konuşmasını bitirmek için bir şeyler söyler ve asma katı altına çevirmekle ilgili gösterişli bir sunum yapmamasını telafi eder. Söylediklerine gülüyorlar, yanlış bir şey olduğunu fark etmiyorlar, ama sonra, kalabalığı etkilemekte her zaman iyi olmuştur. *Beni* büyülemekte.

Altın bir kalbe karşı gümüş bir dil kullandı ve yalanlarının parıltısı bildiğim her gerçeği kararttı.

Midas parmaklıklardan, kalabalığın gözlerinden uzaklaşır. Sadece özel hayatında gerçek rengini gösterir ve bu renk kesinlikle altın değildir.

Müzik yeniden başlıyor, birbirine karışan seslere ve tokuşturulan kadehlere eşlik ediyor. Aşağıda yüzlerce insan var. *Slade* aşağıda. Ama burada, asma katın gölgelerinde, sadece Midas ve ben varız.

Bana yüklenirken alnında öfke kırışıklıkları beliriyor. "Bu da neydi Auren? Sana ne yapmanı istediğimi açıkladım. Çok *basitti*. Altın konuşmamı tamamen mahvettin!" diye bağıyor, kahverengi gözleri su basmış toprak kadar kararmış.

Nefret içgüdüsel bir şeydir, arka planda ortaya çıkan bir çiçektir. Bunu onun gözlerinde görüyorum, belki o da benimkilerde görüyordur.

"Bana ilaç verdin." Suçlama düz bir tondan düşüyor, secde edilmiş ovalar kadar kuru. Şimdi bile, kızıl çi damlalarıyla beneklenmiş yapışkan yaprağın tadını alabiliyorum. Dilime sakarın tatlılığında kan akıttı. Zihnimi doyurdu. Uzuvarımı şuruplaştırdı. Bana unutturdu.

Gözlerime dolan su olsa da, ateş gibi hissettiriyor.

"Bana ilaç verdin," diyorum tekrar, midem öfkeli bir anafarla çalkalanıyor.

Onun da bu işin içine girmesini, dibe çekilmesini istiyorum. "Digby'yi incittin." İkinci suçlamam fırtınanın altındaki deniz gibi dalgalanıyor ve kaynıyor ve ben yelken açıyorum

vahşileşmiş bir sırtla tam içine. "*Kurdelelerimi kestir!*"

Sesim çatırdıyor ve çatırdıyor, kelimeler bir topuğun altındaki çakıl taşının ezilmesi gibi gıcırıyor. Uzuvarım öfkeyle titriyor.

Midas bana bakıyor ve bu kadar tutarlı olmama şaşırıldığını görebiliyorum, ama benim tutarlılığım onun sorunlarının en küçüğü.

Bir saniye sonra kollarını kavuşturup bacaklarını açıyor ve ayaklarını diyor. "Evet, yaptım," diye itiraf ediyor sert bir ses tonuyla. "Bana itaatsizlik ettin. Her cezayı hak ettin."

Hak ettim.

Göğsümde bir şey kaburgalarım vuruyor. Bir demircinin örse vurduğu çekiç, dövülmeye hazır kızgın metal.

Midas bir omzunu kaldırır. "Benimle kavga etmeyi bırak Auren. Bu senin hayatın. Buna alışmanın zamanı geldi. Her gün çiğ yiyeceksin ve kralına karşı görevini yapacaksın."

"Bu seni korkutuyor, değil mi?" Soruyorum. "Her şeyinin bana bağlı olduğunu bilmek."

Yüzünde karanlık bir şey titreşiyor.

"*Benim* cezamdan bahsediyorsun, peki ya *senin* cezanı düşünmeye ne dersin? hak ediyor musun?"

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, aramızda sadece bir adım mesafe bırakıyorum. Ona korkmadığımı göstermek için. Beni ortadan ikiye bölmüş ve ruhumdan parçalar çalmış olsa da asla kazanamayacağını göstermek için.

Gözlerinin içine bakarken altın rengi gözlerim yanıyor. "Seni terk edeceğim Midas," diyorum acımasızca ve tüm vücudu kaskatı kesildiğinde bundan zevk alıyorum. "Beni bir daha asla bulamayacağın bir yere gideceğim. Orea'nın her yerinde beni arayacaksın. Nerede olduğuma dair söylentiler, fısıltılar duyacaksın ama her seferinde parmaklarının arasından kayıp gideceğim."

Elleri, sanki şimdiden çatlakları kapatmaya çalışıyormuş gibi, iki yanında yumruk haline geliyor.

"Seni dünyanın her köhne köşesine sürükleyeceğim ama beni asla bulamayacaksın. Vahşi bir çaresizlik içinde aylarca, yıllarca, on yıllarca arayacaksın."

Tanrıçalar dinliyormuş gibi ürperti kollarıma yayılıyor, bir alamet ürpertisi tenimi öpüyor.

"Altın ziynetleriniz azalacak. Halkın sana sırtını döndükçe şöhretin alay konusu olacak. Nişanlın seni terk edecek ve bu dünyanın kanunları tacını başından zorla alacak ve sen yine de beni bulamayacaksın."

Ne kadar yorulmadan bakarsanız bakın. Aramanız ne kadar öfkeli olursa olsun. Ve bu sizi delirtecek."

Gözlerini bile kırpmıyor, bana öyle çılgınca bakıyor ki bundan zevk alıyorum. "Altın ve gücün senin yükselişin olduğunu düşündün, ama bu senin

Çöküş. Beni sonsuza dek saklayabileceğini sandın ama burnunun dibinde yok olup gideceğim." Kaburgalarımın vuran yumruk daha yüksek sesle vuruyor, ruhumdan kıvılcımlar saçıyor. "Alay konusu olacaksın. Nefret edilen. *Yoksul*."

Midas bu kelimeyle irkildi. Fiziksel olarak geri çekildi, konuşmamın şokuyla vücudu sarsıldı ve ben ve hayvanım bu tehdidin altından kalkarak onun en büyük korkusunun keşfedilmesini kutladık.

"Seni teselli edecek hiç kimse ve hiçbir şey olmayacak. Yalnız ve yoksul öleceksin, kendi açgözlülüğün yüzünden mahvolacaksın ve bu tam olarak *hak ettiğin* şey olacak."

Son darbeyi indirip, çınlamasını izliyorum. Havayı titreten yankıları hissedin. *Onunla* birlikte titrerken.

Yumrukları çözülüyor ve tekrar sıkılıyor. Kafası sallanıyor, sanki sözlerimi tartışmaya ya da kafasından atmaya çalışıyormuş gibi.

"*Hayır*," diye reddediyor, ama bu bir emir gibi geliyor. "Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun? Canavar komutanının sana yardım edeceğini mi sanıyorsun?"

"Bu kaledeki tek canavar *sensin*."

Midas gülüyor, havayı zehirleyen zalim bir ses. "O zaten elimde, biliyorsun," diyor kendini beğenmiş bir şekilde, haberi nasıl karşılayacağımı görmek için bekliyor. "Yani Komutan Rip'in buraya gelip seni kurtaracağını sanıyorsan, fena halde hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yok."

İleri doğru bir adım daha atarken ayağım kalkıyor ve Midas'ın *geri adım* attığını gördüğümde bundan büyük keyif alıyorum. İçimden memnuniyet mırıltıları yükseliyor.

"Onu öldüreceğim," diye tehdit eder Midas. "O dikenli piçi ve muhafızını da öldüreceğim."

Kıvılcımlardan öfke fişkırıyor, gözlerimi kısarak bakıyorum. Tehdit karşısında bocalamamı bekliyor ama onun yerine daha da yanıyorum. "Onlara dokunursan, ben de *sana* dokunurum."

Tehdit yüzündeki kanı çeker, bronz teni solgunlaşır.

Ama tam o anda tenim karıncalanıyor. Bir ürperti işkence gören omurgamdan aşağı iniyor. Alacakaranlık vuruyor, güneşi batırıyor ve onunla birlikte gücümü alıyor.

Midas fark etmiş olmalı, ya yüzümden bir şeylerin belli olmasına izin verdiğim için ya da iç saati neredeyse benimki kadar iyi olduğu için, çünkü dudaklarında zalim bir gülümseme beliriyor. "Renkli bir konuşma, Auren. Ne yazık ki sende o yetenek yok.

Bu ateşli sözleri desteklemek için gereken her şey var," diye alay ederek gözlerimin parlamasına neden oluyor. "O diline dikkat et, olur mu? Müzik ve kalabalık sayesinde şimdilik burada güvendeyiz ama Kraliçe Kaila'nın sırları çalmak gibi bir huyu var." Göz ucuyla bana bakıyor. "Yine de itiraf etmeliyim ki, bu açık sözlü tarafın beni şaşırttı. Derfort Limanı'ndaki boyalı kızdan bu yana çok yol kat etmişsin."

Göz kırpıyorum. Keskin bir şey içimi sıyrıyor, bıçağın açısı tam yerinde. "Ne dedin sen?"

Bir kedinin fareye saldırmak isteyip istemediğini düşünmesi gibi başını eğiyor. "Sana bir süre Üçüncü Krallık'ta yaşadığımı söylemedim mi?" Bu soru sıkıca çekilmiş bir alay. Ayaklarımı altımdan çekmek için bileklerime geçirilmiş bir ip.

Başarılı oldu.

Hazza benzer bir şey gözlerinin etrafındaki deriyi çekiştiriyor. "Beni görmeye hiç gelmedin, tatlım."

Omurgamda soğuk bir tedirginlik belirliyor. "Neden bahsediyorsun, Midas?"

Tekrar şarap sürahisine doğru yürür, kendine bir kadeh daha doldurur ve anın tadını çıkarır. "Biliyor musun, bu dünyada ilerlemek insanların düşündüğünden daha kolay. Sadece bunu yapacak güce ihtiyacın var." Tekrar yüzüme dönmeden önce uzun bir yudum alıyor, bir damla şarap dudağını lekeliyor. "Bir araya getirecek iki kuruşu olmayan piç bir serseri bile kendine bir isim yapabilir. Aslında senin de duyduğun bir isim."

Şimdi yüzümdeki tüm kan çekiliyor, yanaklarımdaki altın rengi soluyor.

"Kendi yolumu çizdim. Bir hırsız için kaçakçılık yapıyordum ama o liman kentindeki potansiyelin farkında değildi. Onun bölgesinin benim bölgem olması sadece iki yıl sürdü. Hırsızlık, korsanlık, et ticareti. Hepsini yaptım, düzinelerce işçiye kontrol ettim. Mükemmel bir operasyondur," diye övünüyor, sesinde saf bir gurur parlıyor. "İnsanlar benim uydurduğum isimden korkuyordu. İzin almadan şehrin benim tarafıma adım atmayı düşünmezlerdi bile, çünkü ismim oranın sahibi olduğumu gösteriyordu."

Kalbim düşüyor, paramparça oluyor, öfkemden geriye milyonlarca buz parçası kalıyor.

Kral maskesinin arkasından tanıdık olmayan bir şey yükseliyor, yavan ve keyifsiz bir şey. Birden burnuma demir ve balık kokusu geliyor, bana dik dik bakarken midem bulanıyor. "Sen boyalı kızdın

ve sonra da *kaçma* cesaretini gösterdi."

Gerçekleşme göğsüme çarpıyor ve havayı boğulmama neden olacak kadar bozuyor. "Barden East," diye fısıldıyorum dehşet içinde. "Sen Barden East'tin."

Gülümsemesi, göğsümde biriken tüm keskin kenarların bir birikimi.
"Ve sen on yıl geç kaldın."

Bölüm 46

AUREN

Ha

yır. Beyanı ayaklarımın altında titriyor. İçimde alarm zilleri çalıyor. Highbell'inkinden daha yüksek sesle duydum.

Midas, Barden East olamaz. *Olamaz işte.* Çünkü bu, kaçmaya çalıştığım adamın kollarına koştüğüm anlamına gelir. Kendimi isteyerek başkalarını *alan* birine verdim. Onları kullanan, satan, kendi bencil kazancı için onlara bir meta gibi davranan birine.

İçimden bir ses bunun doğru olduğunu söylese de başım inkârla titriyor. "Olmuş olamazsın."

"Öyleydim."

Boğazımda bir şey yırtılıyor, açık bir ağızdan, açık bir *ruhtan* kederli bir ses dökülüyor.

"*Nasıl?*"

Midas şarabını evirip çeviriyor, yakasının ön tarafına altı kez vuruyor. "Derfort'ta suç lordu olarak yerimi kazanmak çok zor olmadı. Orada gerçek bir lidere şiddetle ihtiyaç duyan küçük çaplı suçlular vardı, ben de öyle oldum. Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim," diye ekliyor omuz silkerek. "O limana çok fazla sevkiyat girip çıkıyordu ve bölgeyi ele geçirdikten sonra neredeyse her krallıktan kaynaklara erişimim oldu. Çok fazla servet ve şöhret biriktirdim, emrime amade insanlar oldu."

Onu duyuyorum, ama sözleri benim boşalan duygularımdan oluşan boş bir mağaraya söyleniyor. Uyuşmuşum, sersemlemişim, tepki bile veremeyecek kadar şoktayım.

"Ama yıllar geçtikçe sıkıldım. Ayrıca, sürekli balık koklamaktan bıkmıştım," diye itiraf ediyor, dudağının hafifçe kalkması hoşnutsuzluğunu gizliyor. "Daha fazlasını istedim - daha fazla güç, daha fazla zenginlik, daha fazla fırsat ve daha lezzetli bir bölge."

Bunca yıl, bunca zaman. Ona güvenmiştim. Ona her şeyi anlattım.

Derfort, bana ne yaptırıldığı hakkında. Bilmiyormuş gibi davrandı. *Umursuyormuş gibi* davrandı ama başından beri sahibimin rakibiydi. Sonunda kaçtığım gecenin katalizörü.

Adımlarım yere sağlam basıyor. Kına yakar gibi söylediği gerçeklerden kaçış yok.

"Bir bakıma, senin gitmen ihtiyacım olan suçtu. Seni takip etmeye karar verdim, böylece seni Derfort'a geri sürükleyebilir, Zakir'in yüzüne vurabilir ve kaçan diğerlerine örnek olabilirdim."

Ona bakıyorum ama karşımda duran bu adamı tanımıyorum bile. Sanki bir katmanı soymuş ve içindeki enfeksiyonu ortaya çıkarmış gibi, bir şekilde gözden kaçırdığım kendi yozlaşmışlığı içinde iltihaplanmış bir şey.

"Bir süre ortadan kayboldunuz, bu yüzden izinizi bulmak biraz çaba gerektirdi. Ama sonunda, yol boyunca diğer serseriler arasında meraklı konuşmalar duydum. Carnith adında küçük bir köyde bir kralın servetini bulan bir baskından ve çöl kumlarında bir altın külçesi gibi parlayan bir kızıdan bahsediliyordu."

Nefesim boğazıma takılan bir ip gibi düğümleniyor. "Beni Carnith'e kadar takip mi ettin?"

"Elbette öyle yaptım. Tanrılar da bana gülümsedi, çünkü gücün o zaman ortaya çıktı. İşte o zaman senin sadece et ticareti için mükemmel boyalı bir kız olmadığın anlaşıldı. *Çok daha fazlasıydın.*"

Sözlü darbeleri beni delip geçerken, içimi boşaltırken gözlerim yaşlarla doluyor.

Hepsi yalan. En başından beri.

Önce bir suç lordu, sonra bir kurtarıcı, sonra da bir *kral* rolü oynadı. O başkalarının bedenlerini kâr için kullanırken ben bedenimi onunla paylaştım. Bana dokunduğu ve benim ona dokunduğum zamanları düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.

"Ben bir plancıyım Auren," diyor Midas, gölgelerin içinde boğuluşumu izlerken, parmaklarım saçlarıma takılıyor. "Daha fazlasını elde etmek için tam da ihtiyacım olan şeydin. İlerlemek için. Yüce Tanrının kaderinde bu vardı."

Şarap kadehini yere bırakıyor ve ben de dönüyorum, dünyam da benimle birlikte dönüyor.

"Sonunda Carnith'ten kaçtıktan sonra o taşra köyündeyken seni yakaladım," diyor bana gayri ihtiyari. "Getirdiğim adamları ayırdım, böylece bazıları akıncı gibi davranabilecekti. Yarımız saldırdı, diğer yarımız köylüleri korudu. Ondan sonra hepsine birbirlerini öldürttüm, ganimetler için kavga çıkmasını sağladım," diye ekliyor omuz silkerek. "Hiçbirinin senin büyünden bahsetmesine ya da beni Barden olarak Derfort'a bağlamasına izin

veremezdim.

Doğu. Bu isimden kurtulmaya niyetlendiğimde değil. Prenses Malina'nın bir tahta sahip olduğunu ama onu elinde tutacak sihirden yoksun olduğunu fark ettiğimde değil. Altıncı Krallık borç içindeydi ve bir krala ihtiyacı vardı, ben de ona bir kral verdim. Öyle olması gerekiyordu. Altı rakamını her zaman sevmişimdir," diye ekliyor çarpık bir kibirle.

Başım bayılacakmışım gibi dönüyor ama onun yerine sandalyeye düşmeyi ve boğuk bir nefes almayı başarıyorum. "Beni hiç kurtarmadın." Bunu yüksek sesle söylüyorum, ama aslında sadece kendimi onaylamak için, hayatımın temelini yıkan, geçmişimi tanınmaz bir şeye bölen bir çatlak.

Midas kendinden memnun görünüyor ve belki de beni en çok rahatsız eden şey de bu. Yüzündeki kendini beğenmiş ifade. Sanki benimkine sokmak için on yıldır bekliyormuş gibi.

Beni kurtardığı o an ona güvenmemi sağlayan şeydi. Sarsılan adımlarımın temelini oluşturdu. Onu bir çeşit kurtarıcı olarak gördüm. Ama o bunu bile planlamıştı. Daha yüz yüze konuşmadan, en başından beri beni manipüle etti.

Ona güvenmemi, onu *sevmemi* sağladı. Başından beri kötü adamımken, kahramanım olduğunu düşünmemi sağladı.

Yaklaşıyor, sanki bu anın tadını çıkarıyormuş gibi tepemde dikiliyor, sanki onu içine çekip beni tekrar sıkmak istiyor. "Yarım bir nakliye limanım ve inanılmaz kârlı bir işim vardı. Ama o altın deriyle birlikte sihrin de olduğunu fark ettiğimde, o anda koca bir krallığa sahip olabileceğimi anladım." Midas'ın gözleri onu tüketen açgözlülikle parlıyor. "Ve şimdi... Sadece bir şehrin yarısına değil, *Orea*'nın yarısına sahibim."

Midemin etrafında çirkin, kıvrımlı bir kavrama sıkılaşıyor.

"Henüz değil." Gözleri parlıyor. "Bu geceden sonra bunu söyleyemeyeceksin."

Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ve sorma şansım da olmadı.

Midas bana doğru eğiliyor, başını benimkinin önünde tutarak beni tarafsız bir değerlendirmeyele süzüyor. "Biliyorsun, eskisi gibi devam edebilirdik, özgürlüğüne kavuşabilirdin ama sen bunu mahvettin."

Sesi kesin, çaldığı otoriteyle dolu. Zalimce bir şeyle de dolu.

"Artık sadece bir kafese kilitlenmeyeceksin Auren, seni kendi *zihnine* kilitleyeceğim. Seni çiğ üzerinde tutacağım ve ölene kadar sihrini sonsuza dek tüketeyeğim ve o zaman bile, kafadaki her yaldızlı saçı koparacağım ve derindeki altını kazıyacağım, çünkü istediğim gibi kullanmak için benimsin." Nefesi yüzümde yoğunlaşıyor, nefesinde ağır bir şarap kokusu var,

ve bu kötü adamın beni sevdiğini nasıl düşünebildiğimi merak ediyorum.

Sanki söyledikleri ve yaptıkları yeterince korkunç değilmiş gibi, Midas doğrulur ve elini cebine sokar. Tekrar çıkardığında avucunun içinde kalın bir altın şerit vardır.

Tüm vücudum olduğu yerde donuyor. Parçalanmış kurdelemin görüntüsünü, bir ucuna yapışmış altın rengi kanın küçük boncuklarını, pürüzlü bir fitilin soğumuş mum damlaları gibi gördüğümde gözlerimden yaşlar fışkırıyor.

Uzunluğuna bakarken, Midas'ın avuçlarında mahvolan parçama bakarken *nefesimin* yerini bir hıçkırık alıyor. Gözlerim omurgama doğru sızan bir yanıkla yanıyor ve sırtımdan aşağıya doğru sanki oradaki her bir kıyılmış kök ayrılığımızın acısını yeniden hissedebilirmiş gibi acı sancıları patlak veriyor.

Tuzağına yakalanmış bir avmışım gibi bileklerime dolamasını uyuşmuş bir halde izliyorum ve mücadele edemiyorum çünkü o... *ben oluyorum*. Bu sadece beni bağladığı anlamsız bir ip değil. Bu nihai akıl oyunu ve kontrol sapkınlığı.

Kalın bir düğümle bağlıyor, satenimsi ip, en başta onları kaybetmemin kefareti gibi acı verici bir şekilde tenime batıyor. Beni parçalayan, içimi boşaltan, her parçamı çalan bu adamın gücü altında bir bütün olarak kalabilecek kadar güçlü olamadığım için.

Benden daha ne kadar alacak?

"Her şeyi, Auren. *Her şeyi* alacağım."

Islak gözlerim ona bakıyor, çünkü yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim bile.

Midas doğruldu, başının üstündeki tacı mükemmel bir şekilde hizalanacak şekilde düzeltti ve bileklerimin etrafındaki bağlara düşen gözyaşlarını umursamaz bir şekilde inceledi.

"Burada kal, yoksa sevgilini zindandan çıkarıp gözünün önünde öldürürüm," diye mırıldanıyor, ses tonundaki tehdit yumuşaklığını koruyor. "Şimdi izin verirsen kadeh kaldıracığım. Gösterinin tadını çıkar, Değerli."

Midas asma kattan ayrıldıktan sonra bakışlarım kurdelede sabit kalıyor. Aşağıda bir türkü çalıyor ama ben duymuyorum. Sadece Midas'ın beni tuzağa düşürmek için kullandığı altına bakıyorum ve bakıyorum. Onun gerçekte kim olduğu gerçeği - o zaman ve şimdi - fırtınalı bir gücün fırtınası gibi kafamın içinde inşa edilirken.

Derfort Limanı'ndan kaçıp Weywick Denizi'nde yelken açtığımda

yolculukta tek bir fırtına bile olmadı.

Sadece bir tane.

Gece olmadı. Denizi yutan ve sanki yıldız ışığı ve fırtına bulutları üzerinde seyrediyormuşuz gibi gösteren bir karanlık yoktu.

Hayır, bu, güneşin süt gibi ve yüksekte parladığı, bir kabarcık gibi püsküren soğanlı bulutlarla ortadan ikiye bölündüğü günün cesur öğle vaktindeydi.

Vurulduğunda alt katlara inmeliydim ama inmedim. Nedenini bilmiyorum. Belki de güvertenin altında, yatak yerine bir hamak ve mide yerine bir kova bulunan bir dolaptan daha büyük olmayan durgun bir odada mahsur kalma düşüncesine dayanamadım.

Ama aslında, sanırım gerçek şu ki, öfkelenirken havayı hissetmek istedim.

Böylece güvertede, ne karanlık ne de aydınlık olan ama bir şekilde her ikisini de aynı anda barındıran benekli bir gökyüzünün altındaydım. Ayaklarımı çömelmiş dizlerimin altına dikmiş, saçlarım yüzüme savrulurken kollarımı sert küpeşteye sımsıkı sarmıştım.

Gemi devrilmeye hazır bir beşik gibi ileri geri sallanıyor, dalgalar bir deniz tanrısının öfkeli vuruşuyla güverteye çarpıyordu. Bağırışların küçük mürettebat arasında ileri geri savrulduğunu görebiliyordum ama sesleri yutulmuştu. Çırpınan rüzgâr sesleri ait oldukları yerden koparıyor ve suyun ötesine fırlatıyor gibiydi.

Ama denize savrulacağımdan ya da denizin gemiyi ikiye bölüp bütün olarak yutacağından korkarken bile, kaynayan fırtınaya hayranlık duyuyordum. Berrak bir günü ve pürüzsüz suları ele geçirip şiddetli bir dalgalanmaya dönüştüren ani değişim karşısında huşu içindeydim.

O gün beni oraya çeken şey her neyse, yıldırımın suya çarpmasını izlemek için orada olduğum anlamına geliyordu. Doğanın gücü açığa çıktığında neler olduğunu görmek için oradaydım.

Şimşek, bulutun yayından fırlayan sivri uçlu bir ok gibiydi. Dalgalı, girdaplı dalgalara çarptı ve denizi paramparça etmiş gibi suyun yüzeyinde elektrik çatlaklarından oluşan bir yarık patladı.

İşte bu da öyle bir şey.

İçimde Midas'ın ifşaatlarının dumanıyla beslenen soğanlı bulutlar oluşurken, canımı kurtarmak için asılı kalmış gibiyim. Kinetik düşüncelerimin çılgınlığı içinde ağır bir yaylım ateşi oluştu, içimdeki çalkantılı dalgaları parçalamaya hazır bir şimşek. Ölümcül bir vuruşla inmeye hazır.

Fırtınanın gücüyle boğuldum.

Ayağa kalkmadan önce bakışlarım son bir kez kurdelenin üzerinde geziniyor, ellerimi dua eder gibi birbirine kenetliyorum. Asma katın balkonuna doğru yürüyorum ve aşağıya bakıyorum, Midas'ı Kraliçe Kaila ve Prens Niven ile kürsüde görüyorum, Oreanlar konfeti gibi zemini süslüyor.

Ama orada, kalabalığı demir bir kazık gibi yarıp geçen Slade var.

Gözlerim ona kilitlendiği anda durup başını kaldırıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor, sanki ona baktığımı hissediyormuş gibi.

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. *Tam orada* olmasına rağmen, çok uzakta hissediyorum.

Aramızdaki mesafeden bile sanki beni yakından görebiliyor, çünkü yüzünde şiddetli bir şey parlıyor. Benim adıma öfkeli bir şey.

Alnında beliren karanlıkla tekrar ilerlemeye başlıyor, gözleri yüzümden ayrılmıyor.

Benim için geliyor.

Ancak Midas'ın sesi gürültüyü yarıp geçince adımları aniden kesilir.

"Kraliyet kadeh kaldırma zamanı! Kral Ravinger, bize katılır mısınız?"

İnsanlar ona bakmak için döndüklerinde Slade olduğu yerde durur, ancak onu görmezden gelirler. Bir an tereddüt eder ve kalabalık ondan Midas'a ve tekrar ona bakar.

"Kral Ravinger?" Midas bastırır.

Buradan bile Slade'in çenesini gıcırdattığını görebiliyorum. Gözleri bir anlığına tekrar bana dönüyor ve ben de onu gitmeye teşvik etmek için küçük bir baş selamı veriyorum. Ancak o zaman isteksizce arkasını dönüp geri gidiyor.

Yükseltilmiş kürsüde diğer üç hükümdarla birlikte durur. Midas ortada, Kraliçe Kaila solunda, Niven sağında, Slade ise prensin hemen yanındaki yerini alır. Bir eyer aceleyle gelip her birine birer altın kadeh sunar. Kalabalık kendi içkilerini almak için acele ederken odanın geri kalanında hareketlilik dalgalanıyor.

Asma katın gölgeli köşesinde durarak geri çekiliyorum.

Midas ellerinde çeşitli bardaklarla, "Kadehlerinizi kaldırın!" diye anons ediyor. Buradan herkesin kollarını kaldırdığını, içkilerini havada tuttuğunu görebiliyorum. "Bu gece krallıklarımızın birliğine kadeh kaldırıyoruz!" diye sesleniyor gururlu bir gülümsemeyle. "Orea'ya!"

Herkes "Orea'ya!" diye bağılıyor ve kadehler dudaklara götürülüp şarap yudumlandıktan sonra alkışlar ve tezahüratlar ortalığı kaplıyor.

Oda.

Eğer dikkatimin Slade'e kilitlenmiş olması olmasaydı Bunca zaman sonra olacakları kaçırmış olabilirim. Bakışlarım sayesinde Slade'in Prens Niven'a bakmak için başını çevirmeden hemen önce kaşlarının nasıl çatıldığını görüyorum. Bakışlarını takip ediyorum, bir şeylerin ters gittiğinin farkına bile varamadan kaşlarımın arasında bir çatıklık oluşuyor.

Bir an herkes içiyor ve alkışlıyor, ama sonra kadeh Niven'ın elinden kayıyor ve yere düşüyor.

En yakınındaki insanlar irkilir, ancak kısa süre içinde ortada düşen bir bardaktan daha fazlası olduğu anlaşılır.

Kalabalıktan biri çığlık atarken Prens Niven ellerini boğazına kilitlemiş, gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

Prens tökezler ve mor pelerinli Ranhold muhafızları öne atılır. Saf bir panikle, parmakları boynundan aşağıya doğru pençeliyor - artık yanaklarına doğru yayılan siyah damarlarla kaplı bir boyun.

"*Olamaz...*" Genç prensin dudaklarından koyu renkli köpükler fışkırmaya başladığında, fısıltım aşağıdan gelen bağırışlar tarafından yutuldu.

"Zehir! Prens zehirlendi!" diye bağırıyor birisi.

Prens muhafızların yakalayamayacağı kadar hızlı bir şekilde dizlerinin üzerine çökmesini dehşet içinde izliyorum.

"Tamirci! Kraliyet tamircisi nerede?" Midas gürlür.

Mor cüppeli, kır saçlı bir adam öne fırlıyor ve koluna kırmızı bir bant bağlanmış olan prensin önünde dizlerinin üzerine çöküyor. Buradan, tamircinin ellerinin Niven'in göğsünün üzerinde titreyerek kaydığını ve başını ağzına yasladığını görmek için mükemmel bir bakış açısına sahibim.

Midas da kendi muhafızlarını iterek tamircinin yanında diz çöküyor. Kraliçe Kaila geri çekilir, kardeşi önünde bir kalkan gibi dururken, arkasında daha fazla adam durmaktadır.

Odada sessiz bir kafa karışıklığının çılgınlığı titreşiyor, kalabalık geri çekilmek istemekle daha yakından bakmak istemek arasında gidip geliyor. Ama Prens Niven'ın vücudu doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldığı anda anlıyorum.

Tamircinin yüzü asılırken, Ranhold muhafızlarının oluşturduğu duvarın arkasından Midas'a doğru başını salladığında, omuzlarımda hayal kırıklığı düğümleniyor ve içim daralıyor.

Midas tekrar ayağa kalkıp muhafızların ayrılmasını sağladığında, kalabalık Niven'ı yattığı yerde görünce soluk soluğa kalıyor ve onları suçlamıyorum. Az önceki canlılık dolu gençliğinin yerinde şimdi gri bir deri

var, göğsü şişmiş

kalkmış ve kıpırdamıyor, ağızı çamur gibi köpürmüş. Ama en kötüsü, boynunun derisinden yukarı doğru kanayan, gece kadar siyah damarlar.

Ellerim korkuluğu kavradıkları yerde titriyor, korku havayı yoğun bir sis gibi dolduruyor ve tamircinin daha ayağa kalkmadan ne söyleyeceğini biliyorum.

"Prens öldü!"

Bölüm 47

AUREN

Tamircinin anonsu tüm kalabalığın aynı anda soluk soluğa kalmasına *neden olur*. Ranhold muhafızları, yüzükoyun yatan bedeni kaskatı kesilmiş, rengi doğallığını yitirmiş, kırpışmayan gözlerinden acı akan prenslerini dikkatle kaldırmak için acele ediyor.

Midem kabarıyor, boğazımda safra yükseliyor.

"Zehir!" diye bağıır bir başkası Niven'in cesedi taşınırken. "Hayır, ona bakın!" diye seslenir parlak mor takım elbiseli bir adam, titreyerek

parmakla göstererek. "Damarlarına bakın! Bu Kral Rot'un işi!"

Herkes aynı anda bakışlarını onun karanlık yüzüne çevirmiş gibi görünüyor. Gözler Niven'in boynundaki çizgilerden Slade'in boynunda her zaman bulunan çizgilere sığıyor.

Göğsüm sıkışıyor, insanların şaşkınlığı hızla suçlamaya dönüşürken çıkan kargaşanın arasında nefesim kesiliyor.

Gazabı'nın ne zaman geldiğinden emin değilim ama ortalıkta görünmeyen Sahte Rip dışında hepsi Slade'in etrafını sarmış durumda. Slade'in yüzü asık, elleri iki yana sarkmış, odadaki hava göz açıp kapayıncaya kadar kutlamadan suçlamaya dönüşmüş.

"İnsanlar, insanlar!" Midas seslenir, avuçlarını yukarı kaldırarak dinlemelerini işaret eder. "Bu çok ciddi bir iddia!"

"Kral Rot prensimizi öldürdü!" diye histerik bir çığlık atan bir kadın herkesi yeniden çılgına çevirir.

Her şeyin nasıl geliştiğini izlerken, söylediklerini hatırladıkça kalbim ayak parmaklarıma kadar iniyor.

Orea'nın yarısı

benim. Henüz değil.

Bu geceden sonra bunu söyleyemeyeceksin.

Zihnim isyan ediyor, öfkem yükseliyor, çünkü bu o. Bu plan, bu

Midas'ın işi. Bir hükümdarın daha ölümünü planlamış ve suçu başkasının üzerine atmıştır.

Midas Slade'e döner, sanki bu düşünceden hem rahatsız olmuş hem de tiksiniş gibidir. "Kral Ravinger, bu suçlamalardan dolayı sizi gözaltına almak zorundayız."

"Deneyebilirsin amına koyayım," diye hırlıyor Osrik yanında, sesi kaskının altından gürüyor.

Tüm oda öfkeden kıpır kıpır. Midas'ın gözlerindeki gizli sırtışı görebiliyorum.

Hayır.

Bu sanki çözölen bir iplik yumağı gibi, ipin nasıl çözüleceğini biliyorum. Slade'in isteyerek gitmesine imkân yok. Buradan bile içinde bir şeylerin oluştuğunu hissedebiliyorum, havada dolanan o mide bulandırıcı, ölümcül gücünü hissedebiliyorum.

Gözümü bile kırpmadan ayaklarım hareket ediyor. Kurdeleyi çekiştirip çekiştirip aşağı indiriyorum, ta ki ellerimden birini tuttuğu yerden kurtarana kadar, sadece sol bileğim hala ilmeklerle bağlı kalana kadar.

Midas sadece Beşinci'yi ele geçirip Üçüncü'yle evlenmek için burada değil. Bu onun için yeterli değil. *Asla yetmez.* Ve Slade şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü rakip.

Böylece Midas onu da ortadan kaldırmanın bir yolunu buldu.

Slade bana bizzat Midas'a karşı insanlar yüzünden harekete geçmediğini söylemedi mi? Şu anda balo salonunda gördüklerim yüzünden mi?

Ondan nefret edecekler, ona karşı ayaklanacaklar. Diğer hükümdarlar onun krallığına saldırarak. Herkesin nefret ettiği bir günah keçisi haline gelecek.

Slade'in, Midas'ın onu zindana atıp adı gibi çürümeye terk etmemesini sağlamak için bu gece misilleme yapmaktan başka seçeneği olmayacak. Slade bunun olmasına izin vermeyeceğine göre, bu da gücünü buradan çıkmak ve krallığının kaderini mühürlemek için kullanacağı anlamına geliyor.

Bunun olmasına izin veremem.

İçimdeki bir şey, güneşin aydınlattığı bir denize karşı tutulan o fırtına, *çatırdamaya* başlıyor. Elektrik öfkemin bulutlarında yuvalanan o yaratık sesleniyor, çığlığı gök gürültüsü gibi.

Bir hava akımı beni fırlatmış gibi, asma kat kapısına doğru koşuyorum. Kolu çeviriyorum ve kalbimin atışları kaburgalarımın çarpan dalgalar gibi çarparken kendimi dışarı bırakıyorum.

Merdivenlerden inerken, ikisi Scofield olmak üzere dört muhafızın

yanından geçiyorum.

ve Lowe, o soğuk, loş odadan tanıdığım diğer ikisi. Aniden ortaya çıkışımla onları hazırlıksız yakalıyorum ama öfkem onlara kırbaç gibi bir dille savrulsa da durmuyorum.

"Leydim!" Scofield sesleniyor.

"Ben sizin leydiniz *değilim*." Ses tonumda yumuşaklık yok, aşinalık yok. Ağzımdan çıkıyor ama yine de sesim daha sert, daha düz, dişlerimin her sıkılışında nefret ve ihanet taşıyor.

Ben hızla geçerken Scofield'ın adımları ya sesimdeki küçümsemeden ya da taşıdığı suçluluk duygusundan dolayı duraksıyor. Aslında, gardiyanların hiçbiri beni engellemek için kıpırdamıyor ve bunun sebebinin işkencemdeki rollerinden dolayı taşıdıkları utanç olup olmadığını merak ediyorum.

Güzel.

Bileğime bağladığım kurdele tenimi yakıyor, damarlarımda kaynayan aynı öfkeyle yanıyor.

Umarım bana ne yaptıklarını düşünüyorlardır. Umarım Scofield yaprakları ağzıma atan parmaklarını hatırlıyordur. Ya da Midas kurdelelerimi keserken beni nasıl duvara yapıştırdıklarını. Umarım o odadan gelen çığlıklarımı duymaktan asla vazgeçmezler, çünkü ben kesinlikle vazgeçmeyeceğim.

Balo salonunun kemeri, içine girip yutulduğum açık bir ağız gibi. Asma kattan buraya gelmem sadece saniyelerimi aldı ama kalabalığın atmosferi daha da kötüleşti ve kendi fırtınasını yarattı. İnsanlar kürsüye yaklaşabildikleri kadar yaklaşmış, hizmetkârlar ve eyerler ise duvarlara dayanmıştır.

Kendimi yaldızlı odaya doğru itiyorum ve ilk defa herkes beni fark edemeyecek kadar başka bir şeye odaklanmış durumda. Muhafızlar kalabalığın içinde kayboluyor, ben insanların arasından geçerken yolumu takip edemiyorlar. Ayaklarım beni doğruca kürsünün yanına götürüyor; Ranhold muhafızları Slade ve Gazabı'nın etrafını sarmış durumda.

Kalabalığın öfkesine rağmen herkes geride duracak kadar sağduyuludur ve bunun nedeni Osrik, Lu ve Judd'ın heybetli figürleri değildir. Hayır, onları geride tutan şey Slade'in ta kendisi.

Gücünün kaprisli çizgileri, yerde kıvranan kızgın yılanlar gibi boynunun etrafında kıvrılıyor. Hareket edip yer değiştiriyor, çenesindeki siyah tüylerin altında kayboluyor ve yakasının altına batmak üzere aşağı iniyorlar.

İnsanlar ona bağırıp küfrederken Slade'i görünce kalbim sıkışıyor. Büyüsü tıslıyor, beni bir mide bulantısı dalgasıyla vuruyor ve ayaklarının altındaki zemin büzülüyor ve gürlüyor gibi görünüyor.

Ama ondan korkmuyorum. Tehdit edici gücüyle bile.

derisinin etrafında. Gözlerindeki hain parıltıyla ya da başındaki, onu çürümüş bir kral gibi gösteren bükülmüş ahşap tacıyla bile.

Onların ne gördüğünü biliyorum ama *benim gördüğüm bu* değil ve bu onun hatası değil. O sadece Midas'ın yükselmeye devam edebilmesi için düşüşü üstlenmek üzere ayarlandı.

Benden daha ne kadar alacaksın? Her şeyimi.

Midas'ın alacağı sadece ben değilim. Altıncı'nın kralı olmak yeterli değil ve Beşinci'yi almak sadece başlangıçtı. Üçüncü ile evleniyor, Dördüncü'yü düşman yapıyor... Sırada ne var? İkinci ve Birinci'ye de geçecek mi? O zaman duracak mı?

Ama ben bunun cevabını zaten biliyorum. Midas *asla* durmayacak.

Sihri olmayabilir, ama gücü entrikacı manipülasyonlarında yatıyor ve gerçekten ne kadar güçlü olduğunu fark etmek dehşet verici.

Slade benimle göz göze geliyor, beni kalabalığın ortasında buluyor ve belki de yüzümdeki korkuyu görebiliyor, çünkü içinde ne kadar güç varsa bir anda duruveriyor. Büyüsünün mide bulandırıcı etkisi kökünden kesiliyor, çatlayan zemin kök salan gürültüsünü durduruyor.

Askerler duraksamadan yararlanıp ona doğru yaklaşıyorlar ve benim de tüylerim diken diken oluyor. Slade patlayana kadar zorlayacak da zorlayacak. Midas ondan anlaşılmayı bozmasını, ittifakı dağıtmasını, Slade'i köşeye sıkıştırmasını istiyor.

"Yakalayın onu!" Midas bağırır, tam o sırada Osrik iki elinde birer kılıçla hırçın bir feryat koparır.

"Durun!" İnsanların geri kalanını iterek geçiyorum ve yaldızlı muhafızların arasına dalıyorum. İzinsiz girmemi yadırgıyorlar ve hemen geri çekiliyorlar, kılıçlarını indirmeseler de bana dokunmadıklarından emin oluyorlar.

Saniyeler içinde Slade'in önünde bir kalkan gibi duruyorum, göğsüm kabarıyor. "*Ona dokunma.*"

Bağırışlarım kalabalık için, ama sözlerim Midas için.

Göz göze geldik, ikimiz de kürsünün iki ucundayız. Yüzlerce seyirci olabilir ama benim tek gördüğüm o.

"Ne yapıyorsun Auren?" Midas neredeyse tıslayacaktı. "Hemen ondan uzaklaş ve bana gel."

Ona başımı yavaşça salladım. "Asla."

Bir daha asla.

Midas'ın çenesinde bir tik belirir. "Onu da almana izin vermeyeceğim."

Söz verdiği gibi benden her şeyi aldı. Geçmişimizi bile aldı. Ama Midas'ın Slade'i almasına izin vermeyeceğim.

Midas'la bakışmalarına kendimi o kadar kaptırmışım ki, neredeyse arkamdaki erkeği unutuyordum. Karanlık, yasaklayıcı bir ses dudaklarının arasından süzülüp omurgama dolanıyor. "Auren..."

"Sihirini kullanma," diye yalvarıyorum, omzumun üzerinden Slade'e bakarak. "Onun istediği de bu, senden daha da nefret edilmeni ve korkulmanı sağlamak. Bunu ona verme."

"Daha azını hak etmiyor."

"Hayır, ama sen daha fazlasını hak ediyorsun," diye mırıldandım.

Kürek kemiklerimin arasına sert bir gerginlik yerleşiyor ama bu Midas'a karşı aleni bir duruş sergilediğim için korku değil. Doğamız gereği hayatlarımızı koruruz, bunu başarmak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız. Bu içsel bir içgüdü ve her zaman takip ettiğim bir içgüdü. Biyolojik olarak korunmak, hayatta kalmak zorundayız. Ama şu anda amacım hayatta kalmak değil. Şu anda *savaşmak* istiyorum.

"Kılıçlarınızı gözdelerimden uzağa indirin!" Midas bağırır, muhafızlar irkilir, kılıçlar düşer.

Kalabalık olmamızı umursamadan, Kraliçe Kaila'nın bana hançer gibi bakmasını ya da kardeşinin bana acıyarak bakmasını umursamadan, "Ben sizin gözdeniz değilim," diyorum. "Prens Niven'ı Kral Ravinger öldürmedi. *Siz öldürdünüz.*" Sesim bir kırbaç gibi şaklıyor ve izleyenlerin nefeslerini kesiyor.

Midas'ın gözleri seğiriyor, öfkeli yanaklarında ikiz kırmızı lekeler beliriyor. "Odayı boşaltın!"

Şok edici bir duraklama olur ve ardından çeşitli askerler balo salonunu boşaltmak için kalabalığı geri itmeye başlar. Ancak insanlar direniyor ve uzaklaştırılma emrine kızıyorlar. Kendilerini gösteriye kaptırmışlar, olan biteni izlemek istiyorlar, kimin gerçekten hatalı olduğunu bilmek istiyorlar.

"Prensimizi kim öldürdü?" diye soruyor biri.

"Bilmeyi hak ediyoruz!"

Muhafızlar onları dışarı itmek için daha fazla güç kullanmaya başladıkça daha fazla bağırış bir koro gibi yükseliyor, sesleri kavgacı bir hal alıyor.

Midas ilerlemeye başlıyor ama Gazap etrafımı sardığında tekrar sarsılarak duruyor. Tehdit olarak değil, koruma olarak. Slade de yaklaştı, göğsünün sıcaklığı sırtımı yakıyor.

Bu basit hareket Midas'ın gözlerinde çirkin bir şeyin belirmesine neden olur.

Slade ve benim aramda bakışırken farkına varır gibi oluyor ve belki de önceki sözlerim sonunda kafasına dank ediyor. *Onu da almana izin vermeyeceğim.*

Ve yapmayacağım, çünkü-

"O benim." Sesim güçlü, tereddütsüz. Sadece koruyucu bir öfkenin hırıltısı.

Midas'ın yüzündeki nefret dolu şokla göğsümde hınzırca bir memnuniyet mırıldanıyor.
yüz.

"O muydu?" diye suçluyor, sıkıldığı dişlerinin arasından çıkan ses tonuyla.

"İşkencecine söylemeye çalıştığım gibi, kesinlikle ben değildim."

Herkes Sahte Rip'in ilerlediğini görmek için kafasını çevirir
Yanında tökezleyen bir Digby vardı.

Gözlerim açılıyor, kalp atışlarım hızlanıyor. Sadece korumamın kalkıp o berbat odadan çıktığını görünce değil, ilk defa Sahte Rip'in kaskı da ortalıkta görünmüyor.

Hâlâ çivili zırhının geri kalanını giyiyor olsa da, yüzü nihayet görülebiliyor. Bakışlarım açgözlü bir merakla onun üzerinde geziniyor, solgun teni, çenesindeki kırışıklıklar, yüzünün açıları beni büyülüyor ve tanıdıklık beni anında etkiliyor.

Büyük İlahi, Sahte Rip Slade'in lanet *kardeşi*.

Birbirlerine çok benziyorlar. Daha koyu yeşil gözler, daha dar yüz, ifade farklılığı ve aura eksikliği gibi seçebildiğim küçük farklılıklar olmasaydı, onun Slade olduğunu düşünürdüm.

"Orada dur," diye emretti Midas.

Sahte Rip ve Digby kürsüye varmadan duraklar, iki asker onları alıkoymak için ayrılırken kalabalıktan daha fazla bağırış yükselir. İnsanlar dışarı çıkarılırken hâlâ kavga ediyor, ancak muhafızlar itişip kakışarak onları dışarı çıkmaya zorlamak için bir insan duvarı gibi diziliyor.

"Auren, hemen buraya gel," diyor Midas, parmağıyla yanındaki yeri işaret ederek.

"Gidiyoruz," diyorum, ses tonumun ağırlığıyla kararlılığım pekişiyor. Bakışlarımın kraliçenin kardeşi ve danışmanı Manu'ya kaymasına izin veriyorum. "Siz de aynısını yaparsanız akıllıca davranmış olursunuz." Kocasıyla kısa bir bakışmayı paylaşıırken yüzünde bir şüphe titreşimi beliriyor.

"Auren," diyor Midas tehditkâr bir sesle.

"Bırak gitsin Tyndall," diyor Kraliçe Kaila havalı bir şekilde, onun yanına gelerek. "Sadakatinin Dördüncü Krallık'a olduğu çok açık. Bırakın iyiliğini kaybetsin. Hak ettiği bu."

Kaila'nın sözleri ısırmaya yönelik olsa da üzerimde iz bırakmıyor. *Evet, söylemek istiyorum. Bırak gideyim.*

Midas bu durumdan kurtulmanın yolunu bulmaya çalışırken yüzünde sıkıntılı hesaplamalar beliriyor.

"Benden bu kadar Midas," diyorum sessizce. "Her şey bitti."

Beni ona bağlayan son kırılğan ip, yıllar önce beni kurtardığını düşündüğüm gerçeği idi. Bu onun tek kurtarıcı özelliği idi. Ama yalanı ortaya çıkınca o da kopup gitti.

Beni tekrar bir kafese atıp uyuşturabileceğini düşünüyor ama Slade buna asla izin vermeyecek, ben de vermeyeceğim.

Şimdi onu zor durumda bıraktım. Beni birçok kez zorladığı gibi onu da zorladım. Slade'e karşı üstünlük sağladı, yeni müstakbel gelininin yanında görünmek zorunda ve umarım insanların önünde Dördüncü Krallık'ın Prens Niven'in ölümünden zarar görmeyeceği konusunda yeterince şüphe uyandırmışım.

Midas'ı izlerken hepsi yüzümde beliriyor. Kararlılık. Reddediş. Elini fazla oynamadı, sadece masada başka bir oyuncu olduğunu fark etmedi.

Uzun, gergin bir an geçer ve balo salonu kemerinden sadece ayak sesleri duyulur.

"Gitmek mi istiyorsun? Kral Rot'un fahişesi olmak için mi?" Midas tükürüyor. Arkamdaki Slade'den gelen alçak hırıltı boynumdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Bu söz üzerine dişlerim gıcırıyor ama yüzüme yansımaya izin vermiyorum. "Arkamdaki adam için fahişe olmak, *senin* için kayırılmış olmaktan iyidir."

Midas belki de beni durduğum yerde boğmaya çalışmak için ileri doğru hamle yapıyor ama Slade o kadar hızlı önüme çıkıyor ki sadece bir hareket bulanıklığı. "Bir adım daha atarsan seni olduğun yerde çürütürüm." Slade'in omuzlarındaki gerginlik büyüünün etkisiyle simsiyah kabarıyor ve ben onun her kelimesinde ciddi olduğunu biliyorum.

Bir kelime söylersin ve olur biter. Onu bir nefeste, çığlık çığlığa kaçan insanlarla dolu bir odada, bana karşı bir araya gelen hükümdarlarla birlikte bitirirdim. Bunu yapmamı isteseydin, yapardım.

Slade'in sözleri kulaklarımda yarattığının mırıltısı kadar yüksek sesle çınlıyor.

Yavaşça uzanıp bir elimi sırtına bastırıyorum, gergin kaslar dokunuşumun altında kasılıyor. Slade bana dönüyor, gözleri panjur gibi içeri çekilmiş. "Yapma," diye fısıldıyorum. "Seni kötü adam yapmasına izin vermeyeceğim."

Dikenler kadar keskin bir bakış bana takılıyor, beni rehin alıyor. "Sana söyledim, senin için kötü adam olacağım."

Kararlılık omurgamı güçlendiriyor. "Evet. Ama ben de öyle yapacağım."

Bölüm 48

AUREN

Belki Midas fazla cesur, ama bir adım daha atıyor, böylece sadece birkaç adım ötede, bakışları hızla kalabalığın son kalıntılarından ve sonra bana geri dönüyor.

"Gitmek mi istiyorsun Auren?" diye soruyor, sessiz tonu yüzeyin altında kaynayan uğursuz bir şeyi gizliyor.

"Evet."

Onun çenesi gıcırıyor, benimki kilitleniyor.

Birbirimize bakarken saniyeler, dakikalar, saatler geçiyor gibi. Kral ve evcil hayvan, suç lordu ve boyalı kız, yalancı ve aptal.

Çenesini kaldırdı ve yukarı doğru salladı. "O zaman git."

Ne dediğini anlamam biraz zaman aldı.

Gözlerinde nefretle bize doğru yürüyor, bizi bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ravinger'in kirliliği bu krallığı terk etsin," diye açık bir küçümsemeyle duyuruyor.

Slade hiç vakit kaybetmeden bana ve diğerlerine döndü. "Hadi gidelim."

Bir an için afalladım, o kadar şaşırdım ki tek yapabildiğim orada durup Midas'a bakmak oldu.

Kabul etti. Gerçekten *kabul* etti.

Ön kapıdan çıkıp gidebileceğim ve saklanmak ya da kaçmak zorunda kalmayacağım. Slade'in gücünü serbest bırakmasını ve potansiyel olarak Orea'nın geri kalanının ona karşı savaş açmasını engelledim.

Ama o bir saniyelik kendinden memnun zafer, elime geçen tek şey. Çünkü göz açıp kapayıncaya kadar Midas'ın muhafızları Gazap'ı itip kakmaya başladı ve aralarında bir misilleme patlaması patlak verdi. Ne yazık ki, bunun sadece bir dikkat dağıtma olduğunu bir saniye geç fark ediyorum.

Midas beni yakalıyor, sırtım göğsüne çarpıyor ve omurgamda bir acı patlamasına neden oluyor. Siyah noktalar görüşümü terk edemedi boğazıma bir bıçak dayandı.

"Sihrini kullan, ben de onu kesip açayım!"

Sırtımın acısıyla nefes alırken duyma yetim azalıyor ama gözlerimi açacak kadar kırıştırdığımda Slade'i iki adım ötemde, kesinlikle *katil gibi* bakarken buluyorum.

"Bırakın onu. *Şimdi*."

Sesi o kadar soğuk ve şiddetli bir tehdit ki, gerçekten ürperiyorum.

"Çürümeni ve askerlerini geri çek, Ravinger," diye tehdit ediyor Midas ve

Keskinliğin kenarının derime battığını hissediyorum. Bıçak batarken acı içinde tıslıyorum ve ıslak bir şeyin aşağıya damladığını hissediyorum.

Slade'in yeşil gözleri kan çanağına döndü. "Sen lanet olası ölü bir adamsın."

Midas'ın göğsündeki memnuniyet uğultusunu hissedebiliyorum. Slade elini göstererek bana zarar gelmesini göze alamayacağını gösterdi.

Midas'ın koluyla boğuşuyorum, onu boynumdan çekmeye çalışıyorum, ama tutuşu çok sert ve sırtıma vurduğu bir darbe beni acı içinde kıvrandırıyor. Bıçak, tam da aynı noktada iyileşmiş bir yara izinin üzerine, kıpırdamadan durması için sessiz bir emirle saplanıyor.

İri gözlerim otomatik olarak Digby'ye kilitleniyor ve ikimizin de Fulke'nin beni aynı şekilde tuttuğu zamanı hatırladığımızı biliyorum. Farklı bir kılıç ve farklı bir kraldı ama tehdit aynıydı. Ölümün vaadi boğazıma dayanmıştı.

Ama bu sefer Digby beni kurtaramaz.

Midas beni daha sıkı tutuyor, etrafını saran muhafızlara, uzakta tutulan Gazap'a, Slade'in emrini bekliyorlarmış gibi gergin duran bedenlere çılgınca bakarken bir adım geri çekiliyor. Digby'nin geniş gözlü yüzüne, kırık bedenini hâlâ Sahte Rip'in tutuşuna.

Midas, "Şimdi git, yoksa boğazını keserim," diye tehdit eder.

Korku kolumu kanadımı kırıyor. Kimse tek bir kasını bile oynatmıyor. "Onu öldürmeyeceksin," diye hırlıyor Slade. Bu bir inkâr mı yoksa bir

Söz veriyorum.

"Eğer ben ona sahip olamazsam, kimse olamaz." Midas'ın soğuk, hesapçı sesi kalbimi yerinden oynatıyor. Çünkü sözlerini bağlayan gerçeği duyabiliyorum. Gitmeme izin vermektense beni öldürmeyi tercih eder. Slade'in bunu riske atmayacağına dair ikimizin de hayatı üzerine bahse giriyor ve *haklı da*.

"Şimdi git, Ravinger. Otuz saniyen var, yoksa onu öldürürüm."

Gazap ayağa kalktı. Sahte Rip bana bakıyor, yüzünde öfke titreyiyor.

Ama Slade'in bakışları bana kilitlenmişti. "Kurdelelerini kullan," diye

ısrar ediyor ve

boğuk hıçkırık boğazımdan kıvrılıyor.

"Yapamam."

Midas bedenimi kendine doğru çekiyor, belime öyle sıkı sarılıyor ki nefes almakta zorlanıyorum, özellikle de bana karşı kıkırdarken. "Oh, sana söylemedi mi? O ayrıcalığı kaybetti."

Midas kurdelenin hâlâ gevşekçe koluma bağlı olduğu sol elimi gösterdiğinde Slade'in gözleri düşüyor.

Gözleri kurdelemenden tekrar yüzüme kayarken Slade'in yüzünde dehşete düşmüş bir azap ifadesi beliriyor. "*Auren...*"

Ateş gibi hissettiren gözyaşları yanaklarımı yakıyor ve göğsüm bir fırtına gibi yükselen öfke çılgınlıklarıyla genişliyor.

"O çaresiz ve tamamen benim merhametime kalmış durumda ve eğer zorlarsanız benim elimde ölecek."

Öfkem başını bulutlardan kaldırıyor, *çaresiz* kelimesi içlerinde yankılanıyor, elektrik çılgınlığıyla çınılıyordu.

"On saniye Ravinger," diye kulağıma doğru havlıyor Midas ama onu duymuyorum. Slade'in ne dediğini de duymuyorum ya da gözlerim kapanırken yüzündeki acı dolu tereddütü de fark etmiyorum.

Çünkü kulaklarımda gök gürültüsü var.

Öfkeli, tüylü, kapışan canavar bir fırtınanın içinde kara kara düşünüyor ve ben onun *öfkesini* izlemeye hazırım. Kanatları açılıyor, dişleri parlıyor, gözleri benimkiler kadar altın. Ve onun çılgılığı, şimşek gibi çakan o çağrı, bir denizi parçalamıyor. *Beni* paramparça ediyor.

Yeryüzündeki bir çatlak gibi içimde kavurucu bir tehdit açılıyor ve belki Midas da bunu hissediyor, çünkü adımları tökezliyor.

Ağzım çökmüş bir nefesle açılıyor ve bu öfke, daha önce kendime hiç izin vermediğim temiz bir nefes gibi.

Ama şimdi nefes alıyorum ve tadını sevdiğimi fark ettim.

Gözlerim açılıyor, bedenim açılıyor, fırtınadan harap olmuş dalgaların uğultusu kulaklarımı dolduruyor. Ellerime, derimin altında yanan ateşe bakıyorum ve kullanılmamış, vahşi, ham güçten başka bir şey hissetmiyorum.

Gece güneşi çalmış olabilir, Midas kurdelelerimi çalmış olabilir ama ben çaresiz *değilim*.

Ve bir anda, başkalarının kontrolünde olmayan, güneş tarafından yönetilmeyen ama *benim* tarafımdan yönetilen büyüü çağırıyorum.

Çünkü yaptığım her yaldızlı inç, her metalik parıltı
Benim.

Midas'ın tutuşuna doğru sarkarken bir nefes daha çekiyorum
ciğerlerime, bıçak unutulmuş, zaman askıya alınmış. Ağzımı açıyorum ve
ellerimi havaya kaldırarak yaptığım altını çağırıyorum.

Ve o da cevap veriyor.

Gözlerimde ateş ve göğsümde öfkeli bir kanat çırpışıyla, altın
çırpınışımla hayata geçiriyorum.

Zemin eriyor; duvarlar kanıyor; her kadeh, perdelik, enstrüman,
sandalye - hepsi viskoz ve yumuşak hale geliyor, damarlarımda yanan saf
öfke tarafından eritiliyor.

Highbell muhafızları zırhları aniden sıvılaşırken çığlık atıyor ve
bileğimin bir hareketiyle bazılarını bütün olarak yutmasını sağlıyorum. Daha
fazlası ağızlarına dalıp çığlıklarını bastırıyor. Kaçanlar altın zemin tarafından
tuzağa düşürülüyor, onları oldukları yere yapıştırıyor ve gitmelerine izin
vermiyor.

Boğazımda tuttuğum yaldızlı bıçak bile bir anda eriyor, Midas geri
çekiliyor, eli bir şaşkınlık çığlığıyla açılıyor.

Etrafımda dönüyorum, bileğimin bir başka hareketiyle sırtındaki altın,
kalın bir boya gibi duvardan sıyrılıyor. Bir anda yapışkan dallar uzanıp onu
yakalıyor ve benden koparıyor. Perdeler yaldızlı pekmez gibi damlayıp
gövdesini sararak onu yerine bağlarken, vücudu kaynayan duvara yapışıyor.

"Auren," diye haykırıyor ama sesi bana ulaşmıyor. Yaratığım tüm
gücüyle dışarıda ve ona cevap vermiyor.

Kaçan zırhlı adamların çarpan ayaklarına geri dönüyorum. Çarpık bir
gülümsemeyle, onları merhamet göstermeden alıyorum, çünkü merhamet bana
hiç gösterilmedi.

Birbiri ardına, en yakın olanı kullanıyorum, altın ben nereye
yönlendirirsem oraya gidiyor.

Avizeden delici yaldızlı yağmur iğneleri damlıyor ve bir muhafıza
saplanıyor. Duvardaki aplikler mum gibi eriyor ve bir diğerinin kafasına
damlıyor. Yer üç kişiyi daha yutuyor, çırpınışları heykel gibi hareketsiz
kalıyor, bedenleri çığlıklarıyla birlikte yarı yarıya yere gömülüyor.

Kaçarken Kraliçe Kaila'nın elbisesinin eteklerini, yaldızlı tacını,
kolyesini ve şalını geride bıraktığını görüyorum. Yaratığım sinirle geriliyor
ama Highbell ve Ranhold'un askerlerinin geri kalanına dönüp onları zevkle
yok ediyorum.

Nabzım damarlarımda atıyor, atan kalbim zorlu bir tempo tutturuyor.

Çünkü bu yeterli değil. Bu intikam salınımı, bu serbest bırakılmış güç,

Bu yeterli değil.

Çileden çıkmış bir çığlık kulağımda gümbür gümbür yankılanıyor, her kanat  ırpışımında daha da y kseldiğimi hissediyorum, ruhum fırtına gibi esen öfkemle u uŗa geçiyor.

Odadaki her bir muhafızı  ld r yorum, çığlıkları ve koŗar adımları altınımın onları ezip yutan nemli pençesine hapsolana kadar durmuyorum.

Balo salonu, dünyayı sular altında bırakmaya hazır canlı altın dalgalarından oluŗan gerçek bir denize d n ŗt .

"Au-Auren..."

Canavarım ve ben dönüyoruz, duvara yapışmış, vücudu yarı donmuş Midas'a kilitlendiğimizde gözlerimiz parlıyor ve ağzım bana ait olmayan vahŗi bir gülümsemeye d n ŗyor.

Bıçağı boğazıma dayadığı anda, sadece ondan kaçmak istemediğimi anladım. Onu *yok* etmek istiyordum.

Altın bir parmak kavrayışını onu yerinde tutarken gözleri vahŗi, vücudu askıda. Gerçekten de * aresiz* olan o.

"Bırak beni Auren," diye yalvarıyor, çırpınırken sesi tizleŗiyor. "Bunu yapmak istemiyorsun."

Başımı eğdiğimi, yaratığımın göz kırptığını hissediyorum. "Oh, ama ben biliyorum."

Sesim yanıyor, kulağına çarpıyor ve yanmayla birlikte seğirmesine neden oluyor.

"Auren. Değerli..."

Zalim, ateŗli bir kahkaha boğazımı parçalıyor. "Ben senin Kıymetli'n değilim."

On yılı aşkın bir süredir beni kullanmaktan, bana yalan söylemekten, beni manipüle etmekten, beni tehdit etmekten ve beni istismar etmekten baŗka bir Şey yapmayan adamın önünde duruyorum. Ona bakıyorum ve nefret de benimle birlikte bakıyor.

Elimi kaldırıp yanağına koyduğumda irkiliyor, kurdelemin harap olmuŗ Őeridinin tenine değmesine izin veriyorum. Sesim yüzünü ısıtabilsin, gözlerimin içine bakabilsin ve g r ŗ m  yakan öfkeyi görebilsin diye ona doğru eğiliyorum. "Kuklanın iplerini kesip hala senin için hareket etmesini bekleyemezsin."

 tiraz ediyor, yüzündeki kanın geri kalanı akıp gidiyor.

Avucumu yukarı kaldırıyorum ve parmağımı hâlâ başının üzerinde duran taca doğru sürüklüyorum.

Tacı o takıyor olabilir ama onu altın yapan bendim.

Sadece bir d ŗ nceyle, her bir kulenin keskin uçlarını kavisli hale getiriyorum. Ve

Altın taç, gerçek gücün kimde olduğunu gösteren bir selamla bana doğru eğiliyor. Onu pençeler gibi kavrarken çırpınıyor, alnında küçük kan damlacıkları oluşturacak kadar içeri giriyor.

Bakışlarım onun gözleri arasında gidip geliyor, oradaki korkuyu emiyor, altınım her şeyi emdiği gibi bu anı da emiyor.

Sonra eğilip fısıldıyorum, "Hoşça kal Midas." Dudaklarımı yanağına koyuyorum, çünkü o beni bir öpücükle yendi, ben neden aynısını ona yapmayayım?

Bir hıçkırıkla boğuluyor, ya da belki bir lanet. Bilmiyorum ve asla da bilemeyeceğim, çünkü dudaklarım teninden ayrıldığı anda, yaldızlı bir öpücük çoktan oraya damgasını vurmuş oluyor. Havadan çektiğim ve yanağında parlaması için bıraktığım toz kadar ince altın parçalar.

Sonra parmağımla o noktaya vuruyorum.

Tap, tap, tap, tap, tap.

Beş kez, altı değil.

O çırpınırken sırtarak geri çekiliyorum ama büyüm onu çoktan ele geçirmiş durumda. Duvarın kancalı parmakları onu kavırıyor, yanağında bıraktığım parıltılı nokta hareket ediyor, arıyor, boğazına sarılmadan önce yüzünün üzerinde süzülüyor, sert bir kenar benimkine bir bıçak tuttuğu noktayı kesiyor.

Onunla savaşıyor, oh, onunla savaşıyor.

Onu bütünüyle yutarken her santimini hissetmesini sağlayacağım. Çünkü ortaya çıkardığı, yaptığı her şeyle hak ettiği şey *bu*. Uzun zaman önce altının onu tüketmesine izin verdi. Ben sadece işi bitirmesine izin veriyorum.

Bir avuç nefes aldıktan sonra, sıvı metal ağzından damlamaya başlar, gözlerinden kan akar, burnundan daha fazla damla düşer.

Gözünü diktiği altın, her şeyden çok sevdiği altın, onu canlı canlı yiyip bitirir.

Kalbini ele geçirdiğinde, son atışını çalarak onu bitirmesine izin veriyorum.

Son kavgasının, son hayatının, ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar, su gibi akıp giden bedenini terk edişini izliyorum.

O öldü.

Öldü, öldü, öldü.

Kaledeki altınlar titriyor.

Sonra bir el hareketiyle vücudunu tamamen sarıyorum, karanlık bir memnuniyet dudaklarımı kaldırıyor. Şok olmuş, kıpırdamayan yüzüne, artık yükselmeyen göğsüne, kaynaşmış ağzına, artık gümüş rengi olan diline dönüyorum

altınım tarafından yutuldu.

Canavarımın tatmin olduğunu hissederek nefes alıyorum.

...Memnun oldum, ama *yatıştırılmadım*.

Çünkü öfkem dinmiyor. Gücüm köpürüyor ve kıvrılıyor, lav gibi süzülüyor, beni devam etmeye itiyor, *daha fazlasını* talep ediyor.

İçimdeki öfkeli canavar hâlâ cezalandırmak istiyor. Öldürmek istiyor. Acı çekmeme seyirci kalan herkesi ve her şeyi yok etmek istiyor. Şimdi benim çağrıyla dalgalanan ve akan bu odaya bakarken, yıkıcı bir cazibe zeminde dalgalanıyor ve bir şeyi fark ediyorum.

Dünyadan korkmak yerine, tüm lanet dünyanın *benden* korkmasını sağlayabilirdim.

Dudaklarımı şeytani bir şekilde eğerek ileriye doğru adım atıyorum, altını bir denizin dalgası gibi yanımda getiriyorum. Ama şimdi ağırlaşıyor, nefesimi kesen, alnımdan terler akmasına neden olan bir ağırlık. Büyük bir zorlamayla büyüyü *çekiyorum*, kemerli geçide doğru ilerlerken ani yorgunluk dalgasını itiyorum.

Artık duramam. Bu kaleyi bütünüyle yutmak, herkesi içine hapsetmek istiyorum. Kendi açgözlülükleri içinde boğulsunlar. Gücümün toprakları, Barrens'ı boydan boya geçip Highbell'e geri dönmesine izin vermek istiyorum. Yolumuza çıkan her şeyi yutmasına izin vereceğim ve ben-

Biri yoluma çıktı.

Yaldızlı bir dalga arkamda duraklıyor, cezalandırıcı bir tepenin kıvrımına doğru yükseliyor, ellerim onu tutma çabasıyla titriyor.

İçimdeki yaratık göz kırpmıyor, sözümün kesilmesine sinirleniyor ama çatırdayan öfke duraksıyor çünkü onu tanıyoruz. Etrafında duman gibi yayılan karanlık güç aurasını tanıyoruz.

"Saka Kuşu, beni duyabiliyor musun?" diye nazikçe sorar.

Cevap vermesem de başım öne eğik. Altın kemiklerime ağırlık yapıyor ve tam bir nefes almak için mücadele ederken omuzlarımı çökertiyor.

Erkek öne doğru bir adım attı, yarattığım parlaklığa karşı mürekkep karası bir form. "Auren, artık bırakabilirsin."

Kaşlarım çatıldı. *Bırakmak mı?*

Bırakmak istemiyorum. Öfkelenmeye devam etmek istiyorum. Benden çalınan altınımı almak ve yoluma çıkan herkesi cezalandırmak istiyorum. Çok uzun zamandır geride tutulan canavar olmak istiyorum.

Erkek bir adım daha atıyor ve benim hayvanım ona çılgılık atıyor, yine de caymış görünmüyor. Bizden kaçıyor olmalı.

Herkes gibi dehşete kapılmıştı, ama bunun yerine gelmeye devam etti, bir adım ötede durana kadar yaklaştı. "Bırakmalısın bebeğim. Kendini tüketiyorsun."

Ağzım bir karış açık kalıyor.

"Boşaltmak mı?"

Siyah görünecek kadar koyu yeşil gözler yüzüme kilitlenmiş, bakışlarımı okşuyor. "Evet," diyor sessizce. "Kendine zarar vermeden önce büyüğü bırakmalısın."

Sırtım kıllanıyor. "Altınım bana zarar vermez."

"Zaten öyle." Başını eğiyor ve ben de aşağıya bakıyorum ama yanlış bir şey göremiyorum.

"Auran soluyor," diyor bana. "Sen göremiyorsun ama ben görebiliyorum. Nefes almanı ve gücünü bırakmanı istiyorum."

Panik içimde yükseliyor. Gücümü bırakırsam tekrar zayıf düşeceğim. Çaresiz.

Gözlerimde öfke kıvılcımları çakıyor ve altın rengi bir yumruğa dönüşen parmaklar gibi arkamda esniyor. "Hayır."

"Artık iyisin. Buna ihtiyacın yok," diye söz veriyor ve içimdeki endişeye rağmen sesi derin ve yatıştırıcı, içimdeki başka bir parçayı, öfkenin altında gömülü bir parçayı çağırıyor.

Ama canavar buna karşı savaşıyor. Altını tuttuğum her saniye gücümün azalmasına, uzuvlarımın ağırlaşmasına ve uyuşmasına neden olsa da bırakmak istemiyor.

"Herkesin benim gibi canının yanmasını istiyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Önemli olan kişiyi cezalandırdın."

İçimde bir şey savaşıyor. Büyüm daha fazlasını isterken bir ağırlık beni aşağı çekiyor. Arkamdaki altının bir kısmının aşağı inmesine ve kemerli geçitten sızmasına izin veriyorum. Daha fazlasının camları kırmasına, sütunları çekmesine izin veriyorum. Ranhold'un duvarlarına tırmanmasına, çığlıkları ve koşan ayak seslerini takip etmesine, yutmak için aramasına izin veriyorum...

Daha fazla, diye fısıldıyor. *Daha fazla*.

Ama o bir başka cesur adımla öne çıkıyor, konsantrasyonumu bozuyor, büyüümün erişimini dağıtıyor. Tam önümde duruyor, aurası etrafımda kıvrılarak görüşümü, duyuşumu, *kokumu ele* geçiriyor. Elimde olmadan onu içime çekiyorum, metalik fırtına burun deliklerimden uzaklaşıyor, onun yerine odun, toprak ve acı çikolata kokusu içimi dolduruyor.

Yanağıma dokunuyor, sert elinin tenimde gezinmesine izin veriyor. "Gel

bana geri dön, saka kuşu."

Ürperiyorum ve dokunuşu farkındalığımı çekip alıyor, beni harekete geçiren öfkeden koparıyor. Gözlerim açılıyor, görüşüm bulanıklıktan arınıyor. "Slade...?"

Başını sallar. "Aynen öyle, bebeğim. Bırak büyüyü gitsin."

Sertçe yutkunuyorum, aniden gücün ağırlığını hissediyorum, nasıl Beni *eziyor*.

Bacaklarım tutmamaya başlıyor ama Slade düşmeden önce beni yakalıyor, gerçi elleri sırtıma iniyor, acı içinde haykırmama ve ondan uzaklaşmama neden oluyor. "Ah tanrıça..." Sendeliyorum ama bu kurdelelerimin acısından değil, üzerime çöken gücün baskısı. "Yapamam!" Sesim çatlıyor, gözlerim panikle yaşlarla dolarken bir yığın halinde yere düşüyorum. "Nasıl bırakacağımı bilmiyorum!"

Slade'in ağzından bir an için bir küfür çıkıyor, sonra beni tutmak için kollarımdan tutuyor. "Nefes al Auren," diye emretti.

Gözlerim çılgına dönmüş, balo salonunda, aniden üzerime kapanıyormuş gibi hissettiren altının içinde zıplıyor. "Kontrol edemiyorum, yapamıyorum-"

"*Yapabilirsin*," diye yüzüme doğru homurdanıyor, kendi gücünün sarmalları çenesi boyunca kökler gibi kıvrılıyor. "Dene Auren. Bu senin gücün, sana cevap veriyor."

Ama yanılıyor. Bu benim gücüm değil. Bu içimden gelen bir şey, çok uzun zamandır içimde tuttuğum öfkeden.

Tüm vücudum bunun ezici ağırlığından titriyor ve etrafımda altın kaynamaya ve tıslamaya başlıyor ve onu tutmak için içimdeki her şeyi alıyorum. Yine de ilerliyor, sürünüyor, sınırları zorluyor. Slade'in etrafında dolanıp ayaklarına tutunmaya çalıştığını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Onu uzaklaştırmak için elimi ileri doğru fırlatıyorum, kabaran göğsümden dehşet dolu bir nefes fışkırıyor.

Onu geri gönderecek gücüm ancak var, ama daha fazlası ilerliyor, bir dalgalanma zeminden geçiyor, yaklaşıyor. Diğerlerinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama dehşet göğsümü kavıyor. Ya Gazap'ı, Digby'yi ya da masumları öldürdüysem? Yine de olacak olan bu, çünkü kontrolüm hızla azalıyor.

"Canını yakacak!" Ağlıyorum, ellerim onu uzaklaştırmak için çırpınıyor. "Git Slade, yapamam... Kendimi daha fazla tutamam ve nasıl durduracağımı bilmiyorum!"

Eller yanaklarıma iniyor, yüzümü kavıyor ve gözlerim açılıyor, oysa onları kapattığımı bile fark etmemiştim.

"Bana bak."

Korkmuş gözler ona kilitlendi. "Gitmek zorundasın."

Ama inatçı erkek başını sallar. "Sana zaten söyledim. Sensiz gideceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Önceki sözlerinin yankısı boğazımda bir hıçkırığa neden olurken, bitkin ve korkmuş gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor.

Bu şaşırtıcı güç ne kadar çabuk felakete dönüştü. Beni ne kadar çabuk ezdi.

Söylediği şeyi yapamam. Büyüm üzerinde hiçbir zaman iyi bir kontrolüm olmadı ve şimdi, o azgınlaşıyor, iradesi benimkini bükmeye çalışıyor.

"Auren, auran hızla azalıyor, bırakmalısın!" diye yalvarıyor.

Gözlerinde şimdi telaşlı bir korku var ve aurası etrafımda sallanıyor, Sanki solmaması için benimkine tutunmaya çalışıyor. Onu daha önce hiç korkmuş görmemiştim ve bunu görmek beni titretiyor.

Kendimin tükendiğini hissedebiliyorum, ama benden istediği gibi bırakırsam, altınla olan geçici bağım kopacak. Yerleşmeden önce ona ve yoluna çıkan herkese saldıracak ve ben bunun olmasına izin veremem. Altını bir canavarın kalbiyle serbest bıraktım ve şimdi tek amacı yok etmek.

"Git. *Lütfen*," diye yalvarıyorum.

Her parçamı ele geçiren bu güce tutunmaya çalışmanın etkisiyle ürperiyorum.

Görüşüm kararıyor ve yığılıyorum, kulaklarım uğulduyor ama bunun damarlarıma aşırı yüklenen büyüden mi yoksa dörtnala atan nabzımdan mı kaynaklandığını bilmiyorum. Sanki yaşam gücüm çekiliyormuş gibi içimde bir çekilme oluyor ve nefes nefese kalan göğsümden kesik kesik bir nefes kopuyor.

Onu tutabilirim. O tehlikeden uzaklaşana kadar, yorgunluğum dayanabildiği sürece dayanacağım.

Gözlerim ağırlaştı, nefesim kesildi. Ter boynumdan aşağı damlıyor ve kurdelelerimin sivri kesiklerine batıyor ve içimde bir şeylerin battığını hissediyorum.

Ben ölüyorum.

"Lanet olsun Auren, zamanın yok. *Bırak!*" Slade kükrer.

Ona yapamayacağımı söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey acınası bir inilti oluyor.

Sonra aniden yüzümü öne doğru çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bunun şoku beni bir an için sersemletiyor ve sihre olan bağılılığım sarsılıyor.

Slade geri çekilir, gözlerinde acı dolu bir şey vardır. "Affet beni," dedi.

ağızıma karşı nefes alıyor.

Ona ne demek istediğini sormak istiyorum ama fırsatım olmuyor.

Dudaklarının benimkilere değdiği bir sonraki fırçada, gücü yükseliyor, nefesimi göğsümden çalan iğrenç, yozlaşmış büyü.

Zehirli hava gibi korkunç bir şeyin içime işlediğini hissettiğimde boğazımda boğuk bir ses düğümleniyor. Islak gözlerim şokla irileşiyor ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama Slade beni sabit tutuyor, yeşil gözleri beni rehin alıyor.

Dudaklarım, kalbimdeki kekemelikten kopan pürüzlü, kaba bir çığlıkla ayrılıyor.

Vücudumdaki tüm kemikleri çürüten yavan ve solgun bir şeyden.

"Affet beni," diye tekrar fısıldar.

İstesem bile ona cevap veremezdim. Görüşüm bozuluyor ve bir sonraki anda, büyüye olan bağlılığım bir barajın patlaması gibi son gücümle kopuyor. Bayılmadan önce hissettiğim tek şey metal ve çürümenin çarpışması, altın ve siyahın bir ısı ve toz telaşıyla birbirine çarpması.

Son duyduğum şey Slade'in kütüphanedeki o andaki sesi.

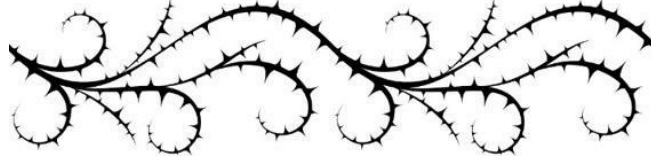
Hepimizin bir üstünlüğü vardır, Auren. Bir gün sen de seninkinin nerede olduğunu bulacaksın.

Buldum, ona söylemek istiyorum.

Kendimi buldum.

Asıl soru şu: Düştüm mü, yoksa uçtum mu?

Sonsöz

SLADE

Ben panik hissetmeye yatkın bir erkek değilim.

Ancak Midas Auren'i yakalayıp boğazına bir bıçak dayadığında paniğe kapılır.

ben olurum.

Gücüm o kadar şiddetli bir şekilde yükseliyor ki neredeyse sendeliyorum, ayaklarım gümbürdeyen zemine çarpıyor.

"Sihrini kullan, ben de onu kesip açayım!" Midas tükürüyor ve bağırışı beni olduğum yerde tutukluyor.

Anında tepki veriyorum, gücümü çekerek onu kilitliyorum ve Gazabımın durması için işaret veriyorum. Ranhold ve Highbell muhafızları da dururken, Kraliçe Kaila'nın adamları onu geri çekerek uzak duvara doğru bastırıyor ve onu değişik tokuştan korumaya çalışıyorlar.

Tüm balo salonu hareketsiz kaldı. Belki de bana öyle geliyordur ama zaman durdu, kalp atışlarım da onunla birlikte durdu.

Auren'in bedeni ezilmiş, Midas'ın göğsüne sertçe bastırılmıştı. Gırtlığı parlayan bıçağın altında sallanıyor, altın rengi gözleri şok ve korkuyla irileşiyor. Bu bakış *aklımı kaçırmama neden oluyor.*

Gücümün onun dehşetine tepki verdiğini, derimden sıçrayıp Midas'ı durduğu yerde boğmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

Sesim sıkılmış dişlerimin arasından çıkıyor. "Bırak onu. *Şimdi.*" Midas onu sadece daha sıkı tutuyor, gözleri odayı tarıyor.

"Çürümeni ve askerlerini geri çek, Ravinger."

Gazabım beş adım ötede muhafızlarla bakışıyor ama oldukları yerde kalıyorlar, bir milim bile kıpırdamıyorlar. Hiçbiri Midas'a ona zarar vermesi için bir sebep vermeyecek. Digby de olduğu yerde donmuş, bakışları tehdide kilitlenmiş durumda.

Midas duruşunu değiştiriyor ve bıçağı saplayarak Auren'in hassas boğazından bir damla altın kan sızmasına neden oluyor. Ve sadece bunu görmek bile -derisinden aşağıya doğru akan tek bir damla- içimde vahşi bir şeyin açılmasına neden oluyor.

Dişlerim keskinleşme ihtiyacıyla ağrıyor, sivri uçlar sırtımı ve kollarımı delmekle tehdit ediyor, şiddet itkisi kafatasımı sarsarken görüşüm tünelleşiyor.

Auren'in çıkardığı küçük ses, savaşı ruhunun parçalanmasına neden oluyor, tüm vücudum titriyor. Adamın ellerini kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyor ama piç kuru su ellerini sıkı sıkı tutuyor.

Öfkeli büyü derimi ısıyor ve ayaklarıma doğru yükseliyor, ama ben onu geri çekiyorum. "Sen lanet olası ölü bir adamsın," diye yemin ediyorum karanlık bir şekilde.

Midas endişeli görünecek kadar sağduyulu. İfadesini susturmadan önce sadece göz kırptı, ama içimdeki vahşi fae bundan zevk alıyor.

Güzel. Endişelenmeli.

"Şimdi git, yoksa boğazını keserim," diye homurdanıyor, adımlarını geri geri atıyor ve onu da kendisiyle birlikte sürüklüyor.

Eğer onu terk edeceğimi düşünüyorsa, sandığı kadar zeki değildir. Öyle.

"Onu

öldürmeyeceksin." Bu

lanet bir söz.

Midas da biliyor. Yüzümden anlayabiliyor.

Çenesi geriliyor, oraya farklı bir kararlılık yerleşiyor. "Eğer yapamazsam

kimse ona sahip olamaz."

Damarlarımda huzursuzluk dolaşiyor, içimdeki öfkeyi seyreltiyor. Ondan kadına bakıyorum, bedenim gergin, yumruklarım iki yanımda sıkılı. Tek yapmak istediğim büyümün bacaklarına doğru akmasına izin vermek ve onu sükinden tepesine kadar çürütmek.

Ama yapamam.

Yapamam.

Çünkü gözlerindeki çılgınca kararlılıktan, ortaya koyduğu tehdidin bir numara olmadığını görebiliyorum. Eğer bir ipucu bile hissederse, büyüm onu önce öldürecek kadar hızlı tepki vermezse, boğazını açacak ve gözümün önünde ölmesini izleyeceğim.

Midas onun gitmesine asla izin vermeyecek ve ben de onu asla riske atmayacağım. Tereddüt ettiğim her saniyede bunun doğruluğunu görebiliyor. Boynunda parıldayan kan çizgisi, dökülmesine izin vereceğim tek kan.

"Şimdi git, Ravinger. Otuz saniyen var, yoksa onu öldürürüm."

Gazabımın bana baktığını, öyle ya da böyle bir emir beklediğini hissedebiliyorum ama bu ikilemde sıkışıp kaldım.

"Kurdelelerini kullan," diye ısrar ediyorum. Onlar güçlü. *O da* güçlü. O sadece

kendine güvenmeli ve-

Ağzından ağlamaklı bir hıçkırık dökülüyor, bana pişmanlık gibi bir şeyle bakarken gözleri doluyor. "Yapamam."

Yüzündeki ifadeyi anlayamadığım için kaşlarımı çatıyorum ama Midas'ın kahkahası beni şaşırtıyor.

"Oh, sana söylemedi mi?" diye soruyor kendini beğenmiş bir şekilde, ağzı yukarı kıvrık. "O ayrıcalığı kaybetti."

Bedenim hareketsizleşiyor. Boynumu tırmalayan kökler bile durmuş gibi görünüyor.

Midas eliyle onun elini işaret ediyor ve tüm bu çılgınlık içinde ilk kez bileğine neyin bağlı olduğunu fark ediyorum.

Tek bir altın kurdele. Çok iyi tanıdığım biri. Kaldırıp taşımayı beklediğim bir tane.

Ama öyle değil. Bana yaklaştırmaya çalışmıyor ya da Midas'ı koruyucu bir öfkeyle uzaklaştırmıyor. Orada öylece asılı duruyor ve ben bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anlıyorum. Rengi cansız, uçları sarkık. Dinlenirken bile Auren'in kurdeleleri hep *canlıdır*. Onun kadar canlı.

Ve işte o zaman kesik ucu, geride kalan kesik kan damlalarını görüyorum.

Hayır. *Hayır*.

Kulaklarımda bir şey uğulduyor ve gözlerim onun sefalet dolu yüzüne kayıyor, çünkü ondan aldığı şeyin farkına varmak içime bir kaya gibi batıyor. "Auren..." Törpülüyorum, sesim hissettiğim kadar içten geliyor.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken, kalbim ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum. "O çaresiz ve tamamen benim merhametime kalmış durumda ve benim

Midas, "Zorlarsan elini kullanabilirsin," diyor ama ben duymuyorum bile. "On saniye, Ravinger."

Sefil, öfkeli keder, onu tamamen hayal kırıklığına uğrattığım gerçeğiyle ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Onu bırakamam... ama Midas'ın onu öldürme riskini de göze alamam.

Ama sonra... Auren'in gözlerinde bir şeyler değişti.

Ona bu kadar uyum sağlamamış olsaydım, bunu kaçırabilirdim - altın rengi gözbebeklerinde çıtırdayan ışık titreşimini. Yine de aurasının parıltısını kesinlikle kaçırmazdım. Bir an için o kadar parlak titreşiyor ki gözlerimi yakıyor.

Tüm oda bir anda güçle patlamadan önce aldığım tek uyarı bu.

Etrafımdaki her yerde Auren'in yarattığı altın canlanıyor gibi görünüyor. Zemin, duvarlar, her şey canlanırken tek yapabildiğim nefes almak.

Lanet *masa*, metalin her santimi, magma gibi eriyor. Sanki kendi aklına sahipmiş gibi saldırmaya başlıyor, sanki metresinin çağrısını duymuş ve onun emrini yerine getirmeye gelmiş gibi.

Daha önce durgunluğun olduğu yerde, şimdi balo salonunun her yerinde bir hareket kırılması var.

Kraliçe Kaila çılgılık atar, adamları onu arkadan çıkarmaya çalışır, ancak şanssız bir Highbell muhafızı kapıdan içeri koşarken ve hemen duvardan damlayan bir altın şelalesi tarafından yutulup metalik bir sıçrama ile onu tüketirken kısa sürede durur.

Muhafızlar kaçmaya başlıyor ama kendi Gazabım doğrudan bana geliyor ve etrafımda koruyucu bir çember oluşturuyor. Osrik, Judd ve Lu'nun kılıçları hazır ama buna karşı ne yapabilirler ki? Gözlerim kardeşim Ryatt'a kayıyor, o da yanıma geliyor. Digby'yi yanında tutmaya dikkat ediyor, ancak zırhına bağlı dikenlerle bu garip bir tutuş.

"Bu ne lan?" Hepimiz altının saldırısını izlerken Ryatt "Ne oluyor lan?" diyor. Hem sıvı hem de katı formlarda, insanları parlak derinliklerinin altına daldırıyor, diğerlerini delip geçiyor, sağa sola saldırıyor, biz de bu kargaşayı izlemekle kalıyoruz.

"Rip..." Lu kabzasını sıkıca tutarak uyarıyor.

Odanın paniği içinde Auren'i izliyorum. Aurasının yeniden parlamışını ve gözlerimi doğrudan güneşe bakıyormuşum gibi yakmasını izliyorum.

"Koptu," diye mırıldanıyor Judd, lanet olası yer bir kuşun ağzı gibi açılıp bir Highbell muhafızını gagasıyla yutarak bizden yirmi metre uzağa geldiğinde irkiliyor.

Dikkatim Auren'de, onun hareketlerinde ve yüz ifadesinde. Gücü balo salonundaki herkesi öldürüyor ve şimdi Midas'ı duvara yapıştırmış durumda.

Altın bize saldırmıyor, ama parlayan aurasının histerisi endişelendiriyor Ben

. "Gidin," diye emrediyorum diğerlerine.

Lu bana bakakaldı. "Rip-"

"Auren şu anda kontrolü tam olarak elinde tutmuyor ve hiçbirinizin inciniyor."

"Peki ya sen?" diye bağıyor.

Başımı salladım. "Bana zarar vermez."

Altın o anı değerlendirerek tam önümüzde bir Highbell muhafızını öldürüyor, zırhı duyulabilir bir çatırtıyla göğsünü eziyor.

"Bundan emin misin?" Judd şüpheyle sorar.

Osrik küfrederek gözümü Auren'e çeviriyor ve hepimiz onun Midas'ın yanağına bir öpücük kondurmasını izlerken hareketsiz kalıyoruz. Gözlerindeki korku olmasaydı kıskanabilirdim.

Geri çekildiğinde, dudaklarının baskısı geride bir iz bırakıyor ve kendi gücüm yükseliyor. Auren'in altınının kaymasını, hareket etmesini ve sonra onu *yutmaya* başlamasını hayranlıkla izliyorum. Ağzına sokulan, uzuvlarını bağlayan, çırpınışları durana, bedeni duvara yapışana kadar onu rehin tutan, kendinden geçmiş bir şeytan.

Ne kadar hızlı olduğunu görünce şok geçirdim.

Midas *öldü*, göz *diktiği* metalin içine hapsoldü.

Bir duygu sağanağı gök gürültüsü gibi başımın üzerine çökerken nefesim dişlerimin arasından tıslıyor. Şaşkınlık, gurur, suçluluk, hepsi üzerime hücum ediyor ve beni sıırıslam ediyor.

Onu kafeste tuttuğunu öğrendiğimden beri o pislüğün ölmesini istiyorum. Omurgasını çürüttüğümü ve kuşların gagalaması için onu yerde felçli bıraktığımı hayal ettim. Ona elini sürdüğü an, ben de *ona* elimi sürmek istedim.

Ama gerek yoktu.

Onunla çok gurur duyuyorum. Onu o kadar muhteşem bir şekilde yok etti ki, en başta bu duruma düştüğü için suçluluk duysam bile göğsüm kabarıyor.

Başardın, Goldfinch.

Onun gölgesinden çıkarsa güneşten daha parlak yanabileceğini biliyordum. Ama lanet olsun. Onun gücüne olan inancım bile gerçekte ne kadar muhteşem olduğuyla eşleşmedi.

İşte benim kızım.

"Kahretsin, onu öldürdü," diye bağılıyor Osrik, sesindeki neşeyi gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. "Onu gerçekten *öldürdü*. İnanılmaz."

"Güzel," diye tükürüyor Digby, morarmış yüzünün renkleri öfkeli ifadesiyle daha da koyulaşıyor.

Lu homurdanıyor. "Pekâlâ, kutlamaya başlamadan önce *bizi* öldürmeyeceğinden emin olsak nasıl olur?"

"Gidin," dedim onlara. "Yavaş hareket edin."

Bu kez tartışmazlar. Beşi birlikte kemerli geçide doğru ilerler, dalgalanan zeminde yürürken adımları temkinlidir, Ry ve Osrik Digby'yi aralarına alırlar.

Altın onlara hemen saldırmadığında, daha hızlı gitmeye başlarlar,

Geçici adımlar boşlukta süzülüyor. Ancak onlar balo salonundan çıktıklarında rahat bir nefes alıyorum.

Auren artık boş olan odaya bakarken ona doğru dönüyorum, yüzünde kendinden geçmiş bir ifade var... ama tam olarak kendi ifadesi değil.

Altın mekânı ele geçirmiş, çalkantılı bir deniz gibi hareket ediyor, çalkalanıyor ve yükseliyor, duvarlar bir pencere camındaki yağmur gibi ağılıyor.

Auren'in dikkati kemere takılıyor ve haince bir şey yüzünü çarpıtarak gözlerinin ışıkla parlamasına neden oluyor.

Auren'in azalan aurasına, titremeye başlayan altın rengine bakınca göğsüm sıkışıyor. Büyü onu zorluyor, çok zorluyor. Onu göz açıp kapayıncaya kadar tüketiyor. Gerçi yüzündeki değişken ifadeye bakılırsa, bunun ona ne kadar zarar verdiğinin farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Altın oda onun eliyle yaşıyor ve nefes alıyor ve çok fazla şeyi kontrol ediyor - *çok* fazla şeyi.

Çıkışa doğru adım atmaya başlıyor, ben de odanın karşısına geçiyorum, ayakkabılarımın tabanları şurup üzerinde yürüyormuşum gibi yere yapışıyor. Altın bileklerimde tur atıyor, kıyıya vuran bir gelgitin ince dalgaları gibi.

Onun önüne geçip kemeri kapatana kadar hızımı kesmiyorum.

Auren sarsılarak durdu, sırtındaki devasa altın tepe onu gölgede bırakıyordu, vurmaya hazır bir tsunami dalgası.

Beni izliyor, ama sadece gözlerinden bakmıyor. Orada başka bir şey de gizleniyor.

Onun açlığını, intikam ihtiyacını hissedebiliyorum ve bunu karşılama konusunda hiçbir sakınca görmüyorum. Memnuniyetle kenara çekilir ve tüm bu lanet krallıkla hesaplaşmasına izin veririm. *Onlar* için onu engellemiyorum.

Beni yerime mihlayan onun güçten düşmesi. Onu nazikçe kandırmamı sağlayan şey korku, çünkü gücün onu beslediğini, tükettiğini, *öldürdüğünü* hissedebiliyorum.

"Saka Kuşu, beni duyabiliyor musun?" Yumuşakça söylüyorum.

Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğiyor ve benim de yüzüm asılıyor, göğsüm sıkışıyor.

Sihir her şeyi ele geçirdi.

"Auren," diye yalvarıyorum, bir adım öne çıkarak. "Artık bırakabilirsin."

Kaşları çatık, güzel yüzünü gölgeliyor, arkasındaki altın renginde direnç artıyor. Büyü parılıyor, alnından ter damlarken ve nefes alış verişini zorlaştırırken bile teninden yansıyan ışık huzmeleri gibi tenini parlatıyor.

Çok fazla. Çok fazla alıyor.

Botlarımı delip geçen zemini görmezden gelerek aramızdaki mesafeyi açıyorum, tek odağım o, paniği gözlerimden uzak tutarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Kendini bırakmalısın bebeğim. Kendini tüketiyorsun."

"Boşaltmak mı?" diye soruyor ama sesi garip bir şekilde boş çıkıyor.

Başımı salladım. "Evet. Kendine zarar vermeden önce büyüü bırakmalısın." Oda nabız gibi atıyor.

"Altınım bana zarar vermez," diye tıslıyor, neredeyse hayvani bir şey gözlerinden bana bakıyor.

"Zaten öyle. Auran soluyor. Sen göremiyorsun ama ben görebiliyorum. Nefes almanı ve gücünü bırakmanı istiyorum." Sesimde bir yalvarış var.

"Hayır." Zemin öfkeli bir dalgayla kayıyor.

Aurası söndüğünde dişlerim gıcırıyor ve buna bir son vermem gerektiğini biliyorum. "Artık iyisin. Buna ihtiyacın yok," diyorum, büyüünü yatıştırmaya çalışarak.

Ama sonra gidip lanet kalbimi kırdı. "Herkesin benim acı çektiğim gibi acı çekmesini istiyorum."

Dudaklarım sert bir çizgi halinde birbirine yapışıyor, parmaklarım uzanıp ona dokunmak için kaşınıyor. "Önemli olan kişiyi cezalandırdın," diye söz veriyorum ona.

Onu cezalandırdın.

İçimdeki ihtiyaca boyun eğerek bir adım daha atıyorum ve yanağını okşamak için uzanıyorum. "Geri dön, saka kuşu," diye mırıldanıyorum, parlak gözleri benimkileri yakıyor, yine de kafamı çevirmiyorum.

Dokunuşumla içinde bir şeyler titriyor, zayıflayan aurası titriyor ve sonra gözlerini kırıştırıyor, gözlerindeki garip parıltı kayboluyor.

"Slade?"

Umut göğsümde sıcıyor. "İşte böyle, bebeğim. Bırak büyüü gitsin."

Tam Goldfinch'imi geri aldığımı düşünürken Auren'in gözleri panikle parlıyor ve tanrılara lanet okuyor. "Yapamıyorum. Onu nasıl bırakacağımı bilmiyorum!"

Sikeyim.

Titreyen kollarını tutup onu sabitlemeye çalışırken, kendi gücüm onun dehşetine tepki vererek bana çarpıyor. "Nefes al, Auren."

Oda sallanıyor, altın zıplıyor ve düzensiz bir şekilde sarsılıyor. "Kontrol edemiyorum, yapamıyorum-"

"Yapabilirsin," diyorum ona, çünkü başka bir şeyi kabul edemem. Midas'ı sırf kendi gücü ona dönsün diye yenmedi. "Dene Auren. Bu senin

gücün, sana cevap veriyor."

Yüzünü buruşturuyor, denerken teni sıcaktan kavruluyor ama zemin tekrar dalgalandığında endişesi tüm gücüyle geri dönüyor.

"Canını yakacak!" diye bağırarak beni itiyor. "Git Slade, yapamam... Kendimi daha fazla tutamam ve nasıl durduracağımı bilmiyorum!"

Beni itmesine izin vermeyerek her iki yanağını da tutuyorum ve "Bana bak" diyorum.

Korku dolu gözleri yaşlarla doluyor. "Gitmek zorundasın."

Ve kendini ölüme terk etmesine izin mi vereyim? Asla.

"Sana zaten söyledim. Sensiz gideceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir," diye homurdanıyorum.

Yaldızlı tavan yağmur gibi damlamaya başlıyor, duvarlar eğiliyor, zemin çalkalanıyor ve Auren tüm bunlarla birlikte titriyor, aurası o kadar sessiz ki neredeyse sönüyor.

"Auren, auran hızla azalıyor, bırakmalısın!" Bağırıyorum, sesim inleyen altının üzerinde duyulacak kadar yükseliyor.

Akan gözlerinde bir yalvarış var. "Git buradan. *Lütfen*," diyor, kollarıma yığılıyor, bacakları onu bırakıyor.

Sol tarafıma bir altın akıntısı düşüp yere çakılınca zar zor eğildim. "Kahretsin Auren, zamanın yok. *Bırak beni!*"

Ama artık yapamıyor ya da yapmayacak. Gücüm çıldırıyor, ayaklarımdan sihir sızıyor, altımdaki altını çatlatıyor. Aurası neredeyse göz kırpmaya başladığında, göğsümün etrafındaki kökler sanki lanet olası kalbimi oymaya çalışıyormuş gibi içe doğru pençeliyor.

Dehşet tüm bedenimi sarıyor, ruhuma kadar iniyor. O ölemez. *Ölemez* amına koyayım.

Ona izin vermeyeceğim.

Bu yüzden çok geç olmadan ve gücün onu tamamen tüketmesine izin vermeden önce düşünebildiğim tek şeyi yapıyorum.

Öne doğru eğilerek kokusunu içime çekiyorum, teninden yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. "Affet beni," diye fısıldıyorum, çünkü yapmak üzere olduğum şey için kendimden nefret ediyorum - seçimi ondan aldığım için. Ama söz konusu onun hayatı olduğunda, öylece oturup kendini feda etmesine izin veremem. Benim için değil.

Dudaklarım şimdi bile onun dudaklarına değiyor, dudaklarının esnek sıcaklığı beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetiyor. Ağzını benim için ayırdığı an, içimdeki çürümüş gücü dışarı üflüyorum. Dudaklarının arasından içeri girmesine izin veriyorum, boğazından aşağı kaydığını ve derisinin altında kök saldıığını hissediyorum.

Ani saldırı karşısında gücü sarsılıyor ama yüzündeki korku ifadesi

gözler neredeyse beni öldürüyor.

"Affet beni," diyorum tekrar, çünkü *benden* korkuyor. Ama o zayıf, çok zayıf ve zamanım kalmadı.

İçgüdülerim bunun yanlış olduğunu haykırsa da, başka bir güç itişiyse bedenini çürümeye zorluyorum. Onu yaşam ve çürüme arasında bir durağanlığa zorlarken, gücümün onu içten içe çürütmesini sağlarken, kendi büyüm benimle savaşıyor. Ama korkuyorum, ona zarar verebileceğimden, bir şekilde yanlış bir şey yapabileceğimden, çok fazla zorlayabileceğimden çok korkuyorum.

"Affet beni," diye üçüncü kez fısıldıyorum ama artık beni duyamayacağını biliyorum. *Lütfen bunun işe yaramasına izin verin*, sessizce yalvarıyorum. *Lütfen iyi olmasına izin ver.*

Aura'sı bir tutamdan başka bir şey olmadığında, sonunda yere yığılıyor ve onu kollarımla yakaladığımda tek bir tozlu nefes veriyor.

Bilincinin yönlendirmesi olmadan, altın dalgası yere çarpıyor. Topallayan Auren'i kollarıma alarak kemerli geçitten dışarı koşuyorum, tam o sırada büyük bir şangırtı duyuluyor. Ama koridorda bile, tavandan daha yavan altınlar düşüyor ve düzensiz dalgalar halinde zeminde katılaşıyor, neredeyse tökezlememe neden oluyordu.

Kaçıyorum ve eğiliyorum, sivri uçlarım koruyucu bir dalgalanmayla derimin altına giriyor, dışarı çıkmak istiyorum ama dişlerimi sıkıp bastırıyorum.

Altın zemini kaplıyor, merdivenlere sığılıyor, masum bir hizmetçi arkamda bir yerden haykırıyor.

"Bu tarafa!"

Osrik'in beni ileriye doğru salladığını görüyorum ve beni dışarı çıkarırken Auren'i çok fazla itip kakmamaya çalışarak sağa doğru kayıyorum.

Tüm kale inliyor gibi görünüyor ve balo salonundakinden daha fazla altının Auren'in bilinci olmadan isyan ettiğini fark ediyorum.

Kendini tüketmesine şaşmamalı. Sanki kaledeki her altın parçasını hayata döndürmüş gibi.

"Dışarıda," diye homurdanıyor Osrik, keskin bir sağa dönmeden hemen önce, Ryatt tarafından bir kapının açıldığı yerde.

Dışarı çıktığımız anda Ry kapının çarparak kapanmasına izin veriyor ve üç saniye geçmeden sert bir şey kapıya çarparak ahşabı parçalıyor. Hepimiz içgüdüsel olarak geri çekildik ve altının yarıktan kıvrılmasını izledik. Ama beni rahatlatan şey, katılasmadan önce son bir sarsıntı daha geçirmesi ve hareketinin sertleşerek durması.

Ranhold Kalesi'nin geri kalanından gelen gürültü ve çatırtılar da kasvetli, doğal olmayan bir sessizlik havayı kaplayana kadar azalıyor.

Lu alçak sesle ıslık çalarak, "Kahretsin,"
diyor. Osrik Auren'e bakıyor. "O iyi mi?"

Midem çalkalanıyor, çenemde bir tik zıplıyor. "Bilmiyorum."

Gazabımın içinden şok dalgaları geçiyor ve sonra topallayan bir Digby Auren'i kontrol etmek için onları iterek geliyor. Auren'in halini görünce, bir çift parlayan gözünü bana çevirdi. "Onu düzeltsen iyi olur. Beni duyuyor musun, evlat? *Düzelt. Düzelt onu.*"

Ses tonundaki sertlik karşısında gözlerimi kırıştıyorum. Kimsenin bana *çocuk* demeye cüret ettiğini sanmıyorum, bir çocukken bile. Yine de rahatsız olamayacak kadar çok korkuyorum. Onu bu duraksamış halde tutmak için gücümü kullanarak yarardan çok zarar verip vermediğimi bilmiyorum ama onu buradan çıkarmalıyım. Çok uzaklara, onu kavrayacak altının olmadığı bir yere.

Dönüp sinsice uzaklaşmaya başlıyorum, ben ordumun kampına doğru ilerlerken diğerleri de adımlarıma ayak uydurmak için acele ediyor.

"Ne yapmak istiyorsun Slade?" Ry yanımda soruyor.

Gözlerim kararlılığımla birlikte sertleşiyor, ancak Auren'in yüzüne indiğinde yumuşuyor.

Onu iyileştireceğim. O iyi olacak.

Başka bir şeyi kabul etmeyeceğim. Bunu *düşünmeyeceğim* bile.

Kalenin önünden gelen bağırma sesleri gece havasında yayılarak adımlarımı hızlandırıyor.

"Gitmemiz gerekiyor. Hemen şimdi," diye cevap veriyorum acımasızca. "Orduyu Dördüncü'ye geri götürün."

Panik yatıştır yatışmaz, hayatta kalanlar ve tanıklar konuşmaya başlayacaklar. Suçlayacaklar. Parmakla gösterecekler. Cevap isteyecekler ve kefarete talepte edecekler. Çünkü ölümler o balo salonunda neler olduğunu söyleyemez.

Ama Kraliçe Kaila yapabilir.

O ve grubu oradaydı. Olanları gördüler ve bunu yapanın Auren olduğunu anladılar.

Onun için gelmeleri an meselesi. Ama ben hazır olacağım.

Altın Altın Asma

Üçüncü Bölüm

Oh, bu cimri onu
ödüllendirdi, bu altın altın
asmayı.
Artık duramazdı, bu
yüzden onun
tapınağına oturdu.

Kesmek, ayıklamak ve kan akıtmak zorundaydı.
Büyümeye devam etmesi için inancımız buydu.

Ne zaman asmasını
çıplak kalana kadar
koparsa, saplarının
yanına oturur, derisini
yırtarmış.

Kendini kaybederek, otururken ve derisini
yüzerken. Onun gölgesinde yatarken kendini
teslim ediyordu.

Çok geçmeden ayak parmaklarını, el parmaklarını,
sadece kütükleri bıraktı. Dişlerini beyaz ve kırmızı
kümeler halinde söktü.

Toprağına düştü,
kökleri için yağmur
gibi. Çiçekleri büyüdü,
yenmeyen meyveler.

Altın onun battaniyesi,
ödülü ve övüncüydü.
Dikenler dişleri,
yapraklar paltosuydu.

Onun yaptıklarını aldı ve
ektiklerini biçti. Bağımlı, hak
sahibi, düşünen-
borçlu olduğu servet.

Ama çiçek açtıkça kökleri
acılaştı. Bu altın sarısı
sarmaşık, kızdı ve
öfkeleni.

Parıltıdan gözleri
kamaştı, neye
dönüştüğünü
göremedi.
onun kararlaştırdığı taleplerle.

Onu o düz yolda ilk
bulduğunda, henüz ne
olduğunu bilmiyordu.
ne seçtiğini.

Çünkü o gün üzerine
aldığı sadece o değildi.
Açgözlülük, kalması
için davet ettiği ottu.

Evinde altın tüm odayı kaplamıştı. Bunun bir
zafer olduğunu düşünüyordu. (Ama orası bir
mezardı.)

Karışık ve örülmüş, her
köşeden yapraklar fışkırıyor.
Yine de daha fazlasını istiyordu.
-Sadece birkaç tane!

Saç ya da tırnak yok, göz ya da
burun yok. El parmakları, kulaklar
ya da ayak parmakları yok.
Yine de kendi açgözlü düzyazısıyla kendini tatmin
ederdi. O yaşayan en zengin kişiydi! Her şeyi satın
alabilirdi! (Evet, bu doğruydu, yalan değildi.)

Gerçi fark etmemişti, hayır düşünemiyordu, onu çözen
şeyin altın takıntısı olduğunu.

Yaşlı cimri, üzücü bir
durumla yaşamaya
devam etti. Dilini
kurban ederek,
Bacakları, kolları, ikisi de çift.

Dokunamıyor, konuşamıyor ve göremiyordu.
Ama bunun ne önemi vardı ki, önemli olan asmasıyla,
yüce hazinesiyle baş başa kalmasıydı.
Tek istediği onun zengin ışıltısıyken,
duyularına, yürümesine ya da imza atmasına
gerek yoktu.

Ve tüm bu süre boyunca, bu yaşlı cimri asmaya
sarıldı. Dilsiz ağız boştu, ama hala "*benim*" der
gibiydi.

Asma tepedeki küçük evini aştı. Ormana doğru
kivrıla kivrıla iniyor.

O kadar büyümüştü ki, adam solup posa haline gelmişti.
Sonunda, son bir yudumda onun son parçasını da aldı.

Onun kütük gibi kalmış parçaları
şimdi kadının içindeydi.
Bu altın açgözlölük, bir
örümceğin ağı gibi.

Ve ölümünden sonra,
asma yavaş yavaş öldü.
Ormandan bahçeye doğru
küçüldü, altın rengi yok
oldu.

Tepedeki evden geriye
kalan tek şey bir parıltıdan
ibaretti
Çatlak bir pencere pervazına karşı.

Ve tam altında,

Bir moloz yığınının
altında altın bir asma
vardı,
kısa dikenleri anız gibi.

Parladı ve ışıldadı, tek
yaprağıyla çok
küçüktü.
Orada duruyordu,
keşfedilmemişti, bir hırsız
için ödüldü.

Küçük bir güneş parçası kadar altın olan bu
asma, orada birinin gelmesini bekliyordu.
Ve biri bunu yaptığında (çünkü her zaman bir tane olurdu)
canlandı ve doğruldu,
Parıltısını gösterdi. O da
çaldı ve gülümsedi,
ve açgözlülükle "*benim*" diye fısıldadı.

Okuduğunuz İçin Teşekkürler

Gleam'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Umarım şimdiye kadarki yolculuktan keyif almışsınızdır. Auren'in tam gelişmiş Stockholm Sendromundan kafesinden dışarı adım atmaya, sadece hayatın ve aşkın gerçekten nasıl olabileceğini fark etmeye değil, aynı zamanda kendi potansiyeliyle yüz yüze gelmeye doğru ilerlemesine gerçekten dikkat etmek istedim. Birçok açıdan, bu sadece bir başlangıç. Bu karakterler ve bu dünya için sakladığım çok daha fazla şey var. Ve bir sonraki kitapta daha fazla #Aurip için heyecanlıyım!

Eğer yapabilirsiniz, Amazon ve/veya Goodreads'e yorum bırakırsanız çok memnun olurum!

Dördüncü kitap için ön siparişe [buradan](#) ulaşabilirsiniz.

ıkış tarihini öne ekebilirsem, çekeceğim!

Güncellemeler, tanıtımlar ve çekilişler için [okuyucu grubuma](#) katılın ve beni [Instagram](#)'da takip edin.

Bu seri hakkında yorum yapan, tavsiye eden ve paylaşımda bulunan herkese teşekkür ederim! Bunu siz olmadan yapamazdım.

Teşekkür

Hemen konuya gireceğim ve bu kitabı yazmanın inanılmaz zor olduğunu itiraf edeceğim. *Birçok* kez kelimeleri doğru kullanıp kullanmadığımı, Auren'i dürüst bir şekilde tasvir edip etmediğimi merak ettim. Bu sadece bugüne kadar yazdığım en uzun kitap değil, aynı zamanda en karmaşık olanıydı. Sanırım Midas'ın ördüğünden daha fazla gevşek ipliğim vardı. Birkaç kez elimden kaçırdım, hepsi birbirine karıştı, vazgeçmek istedim. Hayatımdaki insanlar olmasaydı, ipleri elimde tutamazdım.

Kocama, istikrarıma, evime: Ben bu kurgusal dünyayla uğraşırken gerçek dünyadaki her şeyi hallettiğin için teşekkür ederim. Seni sonsuza kadar ve her zaman seviyorum. Ayrıca, sevimli ve komiksin ve bana ikramlar getiriyorsun, bu yüzden seni seviyorum. Bana nefes almamı ve oynamamı hatırlatan kızıma: Sen benim kalbimsin. Aileme: Sürekli teşvikiniz ve gururunuz her şeyi başlattı ve size sahip olduğum için çok şanslıyım.

Kitap dünyasında benim için büyük fark yaratan pek çok insan var. Öncelikle, bu kitapları tanıtan Bookstagrammer'ların ve BookToker'ların nezaketi ve desteği beni çok şaşırttı. Ne zaman bir başka muhteşem fotoğrafta ya da eğlenceli videoda etiketlensem, bu bana kitapseverlerin ne kadar harika insanlar olduğunu hatırlatıyor. Candice'e Instagram hesabından özel olarak sesleniyorum @canxdancexreads çünkü Gild'i okuduğun andan beri bu serinin yayılmasına yardımcı oldun ve benim en destansı hype kızım oldun. Teşekkür ederim!

Sarah Finger Parker'a: Ne kadar minnettar olduğumu açıklayabileceğimden bile emin değilim. Beni bitiş çizgisine tekmeleyerek ve çılgılık atarak (ve bazen rüşvet vererek) sürükledin ve bunun için seni seviyorum. Arkadaşlığın için ve Avustralya'da sabahın 4'ünde sırf benimle sprint odasında buluşabilmek ya da beyin fırtınası yapmama yardımcı olabilmek için uyandığın tüm zamanlar için teşekkür ederim. Sen gelmiş geçmiş en iyi sprint partnerisin ve sen olmasaydın bu kitap (ve bu Kuzgun) pek çok kez dağılabilirdi. 10/10 tavsiye ederim.

Ivy Asher ve Ann Denton'a: Sizi bulduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?

Hanımlar? Siz olmasaydınız bu kitap dünyası çok yalnız ve zor olurdu. Ekibimde daha sadık, nazık, komik ve her yönüyle harika insanlar olmasını isteyemezdim. Her zaman milyonlarca başka işiniz olmasına rağmen beta okuduğunuz için teşekkür ederim. TikTok'u benimsediğimiz ve artık tüm konuşmalarımızı videolarla yaptığımız için de çok mutluyum. Bunun için buradayım.

Helayna'ya: Senin sihirli bir tek boynuzlu at olduğuna ikna oldum. Bu kitap zordu ve birçok teslim tarihini kaçırdım ve yine de sihrini konuşturdu ve berbat bir halde olmama rağmen benimle kaldın. Bu kitabı sana on üç farklı yığın halinde gönderdim. (Biliyorum, saydım.) Ama bir şekilde beni kendine bağladın ve bir türlü bitmek bilmeyen bu kitap canavarını parlattın. O büyü, sabırlı, anlayışlı halin için teşekkür ederim.

Amy'ye: Bu serinin formatlanması için gösterdiğiniz yoğun çaba için teşekkür ederim. Birlikte çalışmak için daha kolay birini bulamazdım!

Aubrey'e: Bu seri için yaptığın tüm muhteşem grafikler ve tasarımlar için teşekkür ederim. Bana her bir şey gönderdiğinde aklım başımdan gidiyor.

Lisa, Cheria ve Reagan'a: Okur grubumu yönettiğiniz için teşekkür ederim! Asla endişelenmeme gerek yok, çünkü ben yazı mağarasında sıkışıp kalmışken siz hanımlar her şeyle ilgileniyorsunuz.

Okuyucularıma da teşekkür ederim.

Her biriniz.

Bu seriye duyduğum sevgiye ya da bir yazar olarak aldığım genel desteğe inanamıyorum. Bu işi yaptığım için çok minnettarım, çünkü yapmak istediğim tek şey buydu. Okuduğunuz her cümle, bıraktığınız her yorum, yaptığınız her paylaşım için teşekkür ederim. Sırtında kurdeleler olan altın bir kıza ve kollarında dikenler olan bir fae'ye şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Sizler saf altınsınız.

-Raven

Raven Kennedy tarafından da yazılmıştır

Shifter Romance:

[Addie: Uyumsuzlar Sürüsü 1.](#)

[Kitap Reese: Uyumsuzlar](#)

[Sürüsü Kitap 2 Jetta:](#)

[Uyumsuzlar Sürüsü Kitap 3](#)

[Kuduz: Seneca Rain'in Vahşi Ruh](#)

Paranormal Ters Harem:

[Mezar Hataları: Hellgate Muhafızları Kitap 1](#)

[Mezar Sonuçları: Hellgate Muhafızları Kitap 2](#)

[Mezar Kararları: Hellgate Muhafızları Kitap 3](#)

[Mezar İşaretleri: Hellgate Muhafızları Kitap 4](#)

[Geçersiz](#)

[Kötü Ağlar](#)

Fantastik Ters Harem Romcom:

[Çapkınlık Belirtileri: Kitap 1](#)

[Çapkınlık Bağları: Kitap 2](#)

[Çapkınlık Suçları: Kitap 3](#)

[Çapkınlık Aşkı İçin: Kitap 4 Cupidity](#)

[Kutu Seti](#)

Romantik Komedi Tek Başına:

[Aşk Tanrısını](#)

[Düzeltemezsiniz 1](#)

[Nisan Şakaları Mahkum](#)

[Oldu](#)

Karanlık Romantizm:

[Renkleri Ağlatan Kız Zalim:](#)

[Savannah Mirasçıları Kitap 1](#)

[Uysal: Savannah Mirasçıları](#)

[Kitap 2 Vahşi: Savannah](#)

[Mirasçıları Kitap 3](#)

Yazar Hakkında

Raven Kennedy ay ve bitter çikolata seven bir kızıdır ve genellikle The Office veya The Great British Baking Show'u izlerken bulunabilir. Her türden kitap yazmaktan hoşlanıyor, çünkü her biri farklı bir deneyim getiriyor. Türü ne olursa olsun, destekleyebileceğiniz karakterler yaratmayı umuyor.

Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda ailesiyle birlikte oluyor, muhtemelen bir yemek tarifini karıştırıyor ya da yapabileceğini düşündüğü ama aslında çok zor olan bir yürüyüşe çıkıyor çünkü tek yaptığı şeyin bütün gün bilgisayar başında oturup iini dökmek olduğunu hatırlıyor.

Raven'ı aşağıdaki sosyal medya sitelerinden herhangi birinde bulabilirsiniz:

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.